CĂRȚI VÂNDUTE ÎN 20 DE MILIOANE DE EXEMPLARE!

POVESTEA PLEIADELOR CONTINUĂ
CU O NOUĂ AVENTURĂ FASCINANTĂ!

Blue MOON

LUCINDA RILEY
CELE ŞAPTE SURORI #4
SORA PERLĂ
POVESTEA LUI CECE

TRADUCERE DIN LIMBA ENGLEZĂ ŞI NOTE:
GABRIELA GHIRCOIAŞ
EDITURA LITERA
2020

Lucinda Riley
The Pearl Sister. CeCe's Story
Copyright © 2017
Toate drepturile rezervate
Editura Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro
Ne puteţi vizita pe www.litera.ro

Lucinda Riley
Sora perlă. Povestea lui CeCe
Copyright © 2020 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Rodica Bogdan
Corector: Dorina Lipan
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Laurenţia Carâp
Seria de ficţiune a Editurii Litera este coordonată de Cristina Vidraşcu Sturza

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
RILEY, LUCINDA
Sora perlă. Povestea lui CeCe
ISBN 978-606-33-6662-8
ISBN EPUB 978-606-33-6461-7
I. Ghircoiaş, Gabriela (trad.; note)
821.111

Pentru tată şi fiică, Richard şi Felicity Jemmett

CECE
Decembrie 2007

Nicio călătorie nu este imposibilă. E nevoie de un singur pas înainte.

PERSONAJE

Atlantis

Pa Salt – *tatăl adoptiv al surorilor* (decedat)
Marina (Ma) – *guvernanta surorilor*
Claudia – *menajeră în Atlantis*
Georg Hoffman – *avocatul lui Pa Salt*
Christian – *căpitan de barcă*

SURORILE D'APLIÈSE

Maia
Ally (Alcyone)
Star (Asterope)
CeCe (Celaeno)
Tiggy (Taygete)
Electra
Merope (absentă)

Capitolul 1

N-o să uit niciodată locul în care mă aflam şi ceea ce făceam în momentul în care mi-a ajuns la urechi vestea morţii tatei, mi-am spus în sinea mea, în vreme ce mă uitam pe fereastră la negura nopţii. Sub mine, apăreau intermitent ciorchini de luminiţe care pâlpâiau şi indicau o aşezare umană, fiecare în parte reprezentând o viaţă, o familie, un grup de prieteni...

Simţeam că nu mai aveam nimic din toate astea.

Parcă vedeam lumea pe dos, pentru că luminile de sub avion semănau cu stelele de pe cer, doar că erau mai puţin strălucitoare. Asta mi-a adus aminte de unul dintre profesorii mei de la facultatea de arte, care-mi spusese mai demult că pictam ca şi cum nu vedeam ce se afla în faţa mea. Avea dreptate.

Nu vedeam. Imaginile se formau în mintea mea, nu în realitate. De multe ori nu luau forma unui animal, mineral sau chiar pe cea umană, dar erau puternice şi simţeam întotdeauna că eram datoare să le duc până la capăt.

Tot aşa am făcut şi cu mormanul de chestii pe care le adunasem de prin gropile de gunoi din jurul Londrei şi pe care le dusesem în studioul meu din apartament. Săptămâni întregi îmi forţasem mân tea cum să pun piesele cap la cap. Era ca şi cum aş fi compus un cub Rubik gigantic, cu toate că ingredientele brute erau o canistră de benzină care mirosea urât, o sperietoare de ciori Guy Fawkes[1], o anvelopă şi un târnăcop de metal ruginit.

Mutam constant piesele şi totul era bine până în momentul în care adăugam ultima piesă vitală, care, de fiecare dată, oriunde o aşezam, părea să strice ansamblul.

Mi-am lipit fruntea încinsă de geamul rece, singurul care ne des părţea, pe mine şi pe ceilalţi pasageri, de asfixiere şi

[1] Guy Fawkes a întruchipat unul dintre cei mai admiraţi rebeli ai tuturor timpurilor. Masca atribuită lui a devenit un simbol al celor care se opun abuzurilor regimurilor politice. A fost membru al grupului care a pus la cale Complotul prafului de puşcă în 1605, tentativă de asasinat împotriva regelui Iacob I al Angliei.

de moarte sigură.

Cât de vulnerabili suntem...

Nu, CeCe, m-am dojenit aspru, în timp ce mă cuprindea panica, te vei descurca fără ea, poţi.

M-am străduit să mă întorc cu gândul la Pa Salt, pentru că, având în vedere frica mea cruntă de avion, gândul la momentul în care aflasem că murise, în mod ciudat, mă liniştea. Dacă se întâm pla ce era mai rău şi picam cu avionul şi muream toţi, cel puţin îl aveam pe el să mă aştepte de cealaltă parte. În fond, el ajunsese deja acolo şi singur, cum o facem toţi.

Tocmai îmi trăgeam blugii pe mine când mă sunase sora mea mai mică,

Tiggy, ca să-mi spună că murise Pa Salt. Dacă privesc în urmă, sunt destul de sigură că n-am înţeles mai nimic din ce-mi spusese. Nu mă gândeam decât cum să-i spun lui Star, care îl ado rase pe tatăl nostru. Ştiam că va fi complet devastată.

Şi tu l-ai adorat, CeCe...

Aşa e. Fiindcă rolul meu în viaţă era să-mi protejez sora mai vul nerabilă, care, de fapt, avea cu trei luni mai mult ca mine, dar căreia îi era greu să vorbească şi atunci vorbeam eu în locul ei. Îmi reţi nusem sentimentele, mă încheiasem la blugi şi mă dusesem în su fragerie să-i dau vestea.

Nu spusese nimic, doar plânsese în braţele mele. Făcusem tot posibilul să- mi ţin lacrimile în frâu. Pentru ea, pentru Star. Trebuia să fiu puternică pentru că avea nevoie de mine.

Asta se întâmpla atunci...

— Doamnă, aveţi nevoie de ceva?

Asupra mea plana un nor de parfum dulceag. Am ridicat privi rea spre însoţitoarea de zbor care se aplecase peste mine.

— Ăăă... nu, mulţumesc.

— Aţi apăsat pe buton, a şoptit ea insistent, arătând spre ceilalţi p asageri, care dormeau.

În fond, era patru dimineaţa după ora Londrei.

— Scuze, i-am răspuns şi eu în şoaptă, în timp ce-mi retrăgeam cotul de pe butonul care o alertase.

A dat din cap într-un fel care mi-a amintit de una dintre

profe soarele mele, care mă văzuse cu ochii deschişi în timpul rugă ciunii de dimineaţă, la şcoală. Apoi a dispărut în vizuina ei, foşnindu-şi cos tumaţia mătăsoasă pe drum. Am făcut tot posibilul să mă aşez comod şi să închid ochii, ca să pot dormi şi eu, asemenea celor aproximativ patru sute de suflete care reuşiseră să eludeze oroarea de a zbura într-un tub de aluminiu. Ca de obicei, m-am simţit un intrus în mulţimea din care nu făceam parte niciodată.

Evident, aş fi putut să iau bilet la clasa business. Încă aveam bani din moştenirea primită, dar nu suficienţi cât să vreau să-i arunc pe câţiva centimetri de spaţiu în plus. Cea mai mare parte din bani se dusese pe apartamentul fercheş pe care-l cumpărasem pentru mine şi Star la Londra.

Crezusem că asta îşi dorea, o casă ca lumea, ca să fie fericită, dar numai asta nu se întâmplase.

Şi acum eram aici, cam în aceeaşi zonă în care mă aflasem şi anul trecut pe vremea asta, când stătusem alături de sora mea la clasa economică şi zburam spre Thailanda. Numai că, de data asta, Star nu era cu mine, iar eu nu alergam către ceva, ci de ceva.

***

— Doriţi micul dejun, doamnă?

Am deschis ochii ameţită şi dezorientată şi m-am uitat la aceeaşi însoţitoare de zbor care venise la mine în toiul nopţii. Am văzut că toate luminile din cabină erau aprinse şi unele obloane ridicate, dincolo de care vedeam nuanţa roz a zorilor.

— Nu, mulţumesc, doar cafea. Neagră, vă rog!

A încuviinţat şi s-a retras, iar eu mă întrebam de ce mă simţeam vinovată să cer orice, când doar plăteam pentru toate astea.

— Încotro?

M-am întors spre vecinul pe care până atunci nu-l văzusem decât din profil şi, chiar şi-aşa, nu vedeam decât un nas, o gură şi o şuviţă de păr blond care-i ieşea de sub gluga neagră. Acum mă privea cu toată faţa. Nu cred că avea mai mult de optsprezece ani. Pe frunte şi pe bărbie încă i se vedeau urmele acneei adolescentine. Mă sim ţeam ca o pensionară pe lângă el.

— Bangkok, apoi Australia.

— Fain, a comentat el, în timp ce s-a apucat să înfulece din necomestibila omletă cu bacon ars şi o chestie roz care trecea drept cârnat, aşezate pe o tavă, ca la cantina închisorii. Mă duc şi eu acolo până la urmă, dar mai întâi vreau să văd Thailanda. Am auzit că Full Moon Parties[2] sunt foarte tari.

— Aşa e.

— Ai fost?

— De câteva ori, am răspuns, după ce întrebarea lui a făcut să-mi revină o sumedenie de amintiri.

— Pe care mi-o sugerezi? Am auzit că cea mai tare e Ko Pha Ngan.

— N-am mai fost de foarte mult timp la asta, dar am auzit că acum e de-a dreptul magnifică, probabil că vin câteva mii de oa meni. Locul meu preferat e plaja Railay din Krabi. E mai multă răcoare acolo, dar depinde ce-ţi doreşti.

— Am auzit de Krabi, a spus el, făcând eforturi să mestece cârnatul. Mă întâlnesc cu prietenii mei la Bangkok. Oricum mai sunt câteva săptămâni bune până la luna plină ca să ne hotărâm. Te întâlneşti cu prietenii tăi în Oz?

— Da, am minţit.

— Şi te opreşti o vreme în Bangkok?

— Doar o noapte.

Îi percepeam entuziasmul în timp ce avionul îşi începea cobo râvea pe aeroportul din Suvarnabhumi, iar însoţitoarele de zbor ne ofereau nouă, prizonierilor, setul cunoscut de instrucţiuni. Ce glumă, mi-am spus şi am închis ochii în încercarea de a-mi potoli pulsul agitat. Dacă pica avionul, muream pe loc, fie că măsuţa era ridicată sau nu. Bănuiam că ne tot repetau asta ca să ne facă să ne simţim mai bine.

Avionul a aterizat aşa de uşor, încât nici nu m-am prins că eram la sol până când nu au anunţat în difuzoare. Am deschis ochii şi m-am simţit triumfătoare. Trecusem cu bine de un zbor lung şi su pravieţuisem ca să-mi spun povestea. Star ar fi fost mândră de mine... dacă îi mai păsa vreun pic.

Am trecut de vamă, mi-am luat bagajul de pe bandă şi

[2] Petrecerile de lună plină.

m-am în dreptat spre ieşire.

— Distracţie plăcută în Oz! mi-a urat vecinul adolescent, care m-a prins din urmă. Amicul meu zice că jungla e o nebunie acolo, că vezi păienjeni cât farfuria. Pe curând!

Mi-a făcut cu mâna şi a dispărut în mulţime. L-am urmat afară ceva mai încet şi valul de căldură care-mi devenise familiar m-a învăluit. Am luat autobuzul spre hotelul la care-mi rezervasem ca meră, m-am cazat şi am luat liftul spre cameră. Mi-am dat rucsacul jos de pe umeri şi m-am aşezat pe cearşafurile albe, cu gândul că, dacă aş avea un hotel, le-aş oferi oaspeţilor cearşafuri negre, ca să nu vadă petele altor trupuri, aşa cum se văd pe cele albe, oricât le freci.

Erau multe lucruri pe lumea asta care mă lăsau mască, reguli pe care cineva le făcuse la un moment dat, probabil cu mult timp în urmă. Mi-am scos bocancii şi m-am întins pe pat, ştiind că puteam fi oriunde în lumea asta şi mă ofticam. Aparatul de aer condiţionat zumzăia deasupra mea. Am închis ochii şi am încercat să dorm, dar nu-mi stătea capul decât la faptul că, dacă aş fi murit atunci şi acolo, nu ar fi ştiut nimeni.

Am înţeles atunci ce era singurătatea. Parcă mă rodea pe dină untru şi totuşi, în acelaşi timp, simţeam un mare gol. Am clipit printre lacrimi. Cu toate că nu eram eu aia care să plângă, lacrimile nu mai conteneau, aşa că până la urmă pleoapele nu au mai rezistat presiunii, ca un dig care stătea să se prăbuşească.

Poţi să plângi, CeCe, pe bune...

Am auzit în mintea mea vocea calmă a lui Ma şi mi-am adus amin te că îmi spusese asta atunci când căzusem din copac la Atlantis şi îmi luxasem glezna. Îmi muşcasem buza atât de tare, încât îmi dăduse sângele, doar pentru că nu voiam să fiu un copil plângăcios.

— I-ar păsa, am murmurat deznădăjduită.

Apoi m-am întins spre mobil ca să-l deschid şi să-i scriu lui Ma unde mă aflam. Îmi era totuşi teamă să văd vreun mesaj de la Star sau, mai rău, să nu văd niciunul. Ştiam că asta chiar o să mă frângă, aşa că am aruncat telefonul pe pat şi am încercat să deschid ochii din nou. Dar apoi mi-a apărut imaginea lui Pa şi am rămas cu ea în spatele pleoapelor.

E important ca tu şi Star să vă faceţi fiecare prietenii ei şi, în ace laşi timp, să vă aveţi şi una pe alta, CeCe...

Îmi spusese asta exact înainte să mergem împreună la Universitatea din

Sussex, iar eu mă supărasem pentru că n-aveam nevoie de nimeni şi nici

Star. Sau cel puţin aşa crezusem, că n-avea. Apoi...

— Of, Pa, am suspinat, e mai bine acolo sus?

În ultimele câteva săptămâni, în vreme ce Star îmi sugera foarte clar că nu mai voia să fie cu mine, mă trezeam de multe ori vor bind cu Pa. Moartea lui nu părea deloc reală şi încă îl simţeam aproape de mine cumva. Cu toate că pe dinafară eram la polul opus lui Tiggy, cealaltă soră care credea în toate chestiile spirituale dubioase, exista în mine o parte stranie care ştia şi simţea lucruri... în stomac şi în vise. De multe ori mi se părea că visele îmi erau mai reale şi mai vii decât atunci când mă trezeam – era ca şi cum mă uitam la un serial la televizor. Alea erau nopţile bune, pentru că aveam şi coş- maruri, precum cele cu păianjeni imenşi.

M-am cutremurat când mi-am adus aminte de ultimele cuvinte pe care mi le adresase vecinul din avion la despărţire. Doar nu erau cu adevărat cât farfuriile în Australia, nu?

— Isuse Hristoase!

Am sărit din pat ca să pun frâu gândului şi m-am dus la baie ca să mă spăl pe faţă. Mi-am privit reflexia şi, cu ochii roşii şi umflaţi de plâns şi cu părul îmbâcsit după lunga călătorie, am hotărât că arătam ca un pui de mistreţ.

Nu conta de câte ori îmi spusese Ma ce formă şi culoare de ochi frumoase şi neobişnuite aveam sau de câte ori îmi spusese Star că-i plăcea să-mi mângâie pielea, care, după spusele ei, era moale şi catifelată ca untul de cacao. Ştiam că erau amabile şi atât, că doar nu eram oarbă pe lângă faptul că eram urâtă şi nu-mi plăcea deloc să-şi bată joc de aspectul meu. Aveam cinci surori frumoase, aşa că făceam orice, numai să nu intru în competiţie cu ele pe tema asta. Electra – care întâmplător era supermodel – îmi spunea mereu că nu fac niciun efort în ceea ce mă priveşte, dar mi se părea că era o pier dere de timp şi energie, pentru că nu

aveam să fiu niciodată frumoasă.

Putem însă crea frumuseţe şi acum, în cea mai proastă perioadă a mea, mi-am mai adus aminte de ceva ce-mi spusese Pa când eram mai tânără.

Orice ţi s-ar întâmpla în viaţă, dragă CeCe, singurul lucru pe care nu ţi-l poate lua nimeni e talentul.

În momentul acela am crezut că era altă – ce cuvânt folosea Star? –

platitudine, ca să compenseze faptul că arătam de tot rahatul, că eram o studentă de rahat şi că mă purtam de rahat cu oamenii. De fapt, Pa se înşelase, pentru că, şi dacă nu ţi se poate lua talentul, oamenii tot îţi pot distruge încrederea în tine cu comentariile lor negative şi îţi pot planta prostii în cap, de nu mai ştii cine eşti sau cum să faci cuiva pe plac, cu atât mai puţin ţie. Asta mi se întâmplase la cursul de arte şi de-asta abandonasem şcoala.

Cel puţin am învăţat la ce nu mă pricep, m-am consolat sân gură. Ceea ce, conform profesorilor mei, se referea la toate modulele la care mă înscrisesem în ultimele trei luni.

În ciuda criticii pe care o primisem pentru lucrările mele, până şi eu ştiam că, dacă-mi pierdeam încrederea în talentul meu, nu mai avea niciun sens să continui. Pur şi simplu era ultimul lucru care-mi mai rămăsese.

M-am întors în dormitor şi m-am întins din nou pe pat, în spe ranţa că aceste ore de singurătate vor trece repede. Înţelegeam acum, în cele din urmă, motivul pentru care vedeam atât de mulţi bătrâni care şedeau pe băncile din parcul Battersea în drum spre facultate. Chiar dacă era ger afară, tot aveau nevoie să-şi confirme că mai existau fiinţe umane pe Pământ şi că nu erau complet singuri.

Probabil că adormisem, pentru că am visat păienjeni şi m-am tre zit ţipând.

Mi-am dus automat mâna la gură ca să mă opresc în caz că ar fi trecut cineva pe coridor şi ar fi putut crede că avea loc o crimă. Am decis că nu mai puteam sta nicio clipă singură în camera aia anostă, aşa că m-am încălţat, mi-am luat aparatul foto şi am coborât cu liftul la recepţie.

Afară era coadă de taxiuri care aşteptau. M-am urcat într-unul dintre ele şi am cerut să fiu dusă la Grand Palace. Dintotdeauna mă amuzase şi mă iritase în egală măsură

faptul că Bangkok şi ce mai văzusem în general din

Thailanda părea să aibă un exces de per sonal. În orice magazin, chiar dacă intrai să-ţi cumperi o pungă cu alune, era mereu o persoană care îţi arăta drumul, alta la tejghea şi o a treia care îţi punea cumpărăturile în pungă.

Munca era prost plă tită, era o bătaie de joc. M-am simţit prost pentru ideile astea, dar apoi mi-am adus aminte că ăsta era motivul pentru care-mi plă cea să călătoresc: punea lucrurile în perspectivă.

Şoferul m-a lăsat la Grand Palace şi am urmat hoardele de tu rişti, mulţi dintre ei mărturii vii ale recentei lor sosiri dintr-un cli mat mai rece prin umerii înroşiţi de soare. În faţa templului mi-am scos bocancii şi i-am aşezat lângă mulţimea de şlapi şi tenişi pe care-i lăsaseră ceilalţi vizitatori pe trepte, apoi am intrat. Buda de Smarald cică avea peste cinci sute de ani şi era cea mai cunoscută statuie din Thailanda. Numai că era mic în comparaţie cu multe alte statui ale sale pe care le văzusem. Strălucirea jadului şi felul în care era sculp tat trupul său îmi amintea de o şopârlă verde şi luminoasă.

Avea membrele fiuide şi, sinceră să fiu, deloc corect redate. Nu că ar fi contat

— „el” era un lucru frumos.

M-am aşezat cu picioarele încrucişate pe un covoraş şi m-am bucurat locul acela mare şi liniştit, la adăpost de soare, înconjurată de alţi oameni care probabil îşi studiau şi ei buricul. Nu m-a pa sionat niciodată religia, dar, dacă era să aleg una, budismul îmi plăcea cel mai mult pentru că mi se părea că are de-a face numai cu forţa naturii, un miracol permanent după părerea mea, care se desfăşura chiar în acel moment în faţa ochilor mei.

Star zicea adesea că ar trebui să mă înscriu în Partidul Ecologic, doar pentru că, după ce mă uitam la vreo emisiune TV despre me din, nu-mi mai tăcea gura de se sătura de mine, dar de ce-aş fi făcut asta? Vocea mea nu conta şi eram prea proastă ca să mă ia cineva în serios. Tot ce ştiam era că plantele, animalele şi oceanele care alcă tuiesc ecosistemul nostru şi cu ajutorul cărora supravieţuim sunt destul de mult ignorate.

— Dacă ar fi să venerez ceva, aia ar fi, i-am murmurat lui

Buda.

El însuşi era făcut din ţărână, minerale extrase şi transformate într-o adevărată frumuseţe de-a lungul mileniilor şi mă gândeam că el probabil înţelegea.

Având în vedere că acesta era un templu, mi-a trecut prin cap să-i pun o vorbă bună lui Pa Salt. Poate că bisericile şi templele sunt un fel de locuri de convorbire ca la telefon sau la internet café: îţi oferă legătura directă cu

Cerul.

— Salut, Pa! Îmi pare rău că ai murit. Mi-e dor de tine mai mult decât credeam că o să-mi fie. Şi îmi pare rău că nu te-am ascultat mereu când mi- ai dat sfaturi şi când mi-ai oferit vorbe înţelepte şi altele. Ar fi trebuit să te ascult pentru că uite unde am ajuns. Sper că ţi-e bine acolo unde eşti, am adăugat. Încă o dată, îmi pare rău.

M-am ridicat cu un nod stânjenitor în gât, pentru că îmi dădeau lacrimile şi m-am dus la uşă. Tocmai când mă pregăteam să ies, m-am întors.

— Ajută-mă, Pa, te rog! i-am şoptit.

Mi-am cumpărat o sticlă cu apă de la un vânzător stradal şi m-am dus spre râul Chao Phraya, de unde am urmărit traficul naval. Remorchere, bărci de viteză şi barje late acoperite cu prelate negre îşi vedeau de rutina lor zilnică.

M-am hotărât să iau un feribot şi să fac o plimbare, fiindcă era ieftin şi cel puţin era mai bine decât să stau în amărâta mea de cameră de la hotelul aeroportului.

În timp ce goneam pe apă, am văzut zgârie-nori de sticlă, cu temple aurii cuibărite între ei, iar pe malurile râului, debarcadere precare ce conectau casele de lemn la traficul de pe apă. Am scos aparatul meu de încredere,

Nikonul pe care mi-l dăduse Pa în ziua în care împlinisem şaisprezece ani,

„ca să fotografiezi orice te inspiră, draga mea”, spusese el. Am început să fac poze în neştire. Star mă tot boscorodea să trec la fotografia digitală, dar, cum nu mă înţelegeam bine cu tehnologia, am rămas cu ce-mi era familiar.

Am coborât de pe feribot. Cum am trecut de hotelul Oriental, m-am plimbat pe stradă şi mi-am adus aminte cum îi oferisem lui Star un ceai în celebrul Authors’ Lounge.

Ne simţiserăm aiurea îm brăcate în blugi şi tricou, când toată lumea de-acolo era la patru ace. Star stătuse cu orele în bibliotecă şi se uitase la fotografii semnate de toţi autorii care trecuseră pe la hotel în trecut. Mă în trebam dacă avea să-şi scrie vreodată romanul, pentru că se pricepea foarte bine să scrie şi să descrie lucrurile pe hârtie. Nu că mai era treaba mea din acel moment. De-acum avea altă familie. Văzusem asta în ochii ei când venise acasă cu câteva săptămâni în urmă şi era în casă cu un tip căruia îi spunea Mouse şi care o privea ca un că ţe luş iubitor.

M-am aşezat la o cafenea de pe stradă şi am comandat un cas tron cu tăieţei şi o bere, doar aşa, de pură plăcere. Nu le aveam cu alcoolul, dar, având în vedere că mă simţeam aşa de nasol, mai rău de-atât nu-mi puteam face. În timp ce mâncam, m-am gândit că cel mai tare nu mă durea că Star avea un iubit şi o slujbă, ci că se în depărtase de mine încet-încet şi mă rănise. Poate credea că eram ge loasă, că o voiam doar pentru mine, ceea ce nu era adevărat. O iu beam mai mult ca orice şi nu voiam decât s-o văd fericită. Nu am fost niciodată atât de proastă încât să cred că, într-o zi, aşa frumoasă şi deşteaptă cum era, n-o să apară un bărbat în viaţa ei.

Ai fost foarte nepoliticoasă cu el când a venit la voi acasă, mi-a amintit conştiinţa. Şi da, mă deranjase că-l găsisem acolo şi, ca de obicei, nu ştiusem cum să ascund asta.

Berea şi-a jucat rolul şi mi-a amortizat durerea. Am plătit, m-am ridicat şi m-am dus aiurea pe străzi, apoi am intrat pe o alee îngustă care avea piaţa afară. Câteva tarabe mai încolo am dat peste un ar tist care picta în acuarelă.

Mă uitam cum stătea la şevalet şi mi-am adus aminte de nopţile în care stăteam pe plaja Railay din Krabi cu blocul de desen şi cutia cu vopsele, încercând să surprind fru mu seţea apusului. Am închis ochii şi mi-am amintit de liniştea pe care o simţisem când fusesem acolo cu Star, cu numai un an în urmă. Durea aşa de tare, încât voiam momentul ăla înapoi.

M-am întors pe malul râului şi m-am sprijinit de balustradă, pradă gândurilor. Oare eram laşă dacă mă întorceam în locul în care mă simţisem cel mai fericită

înainte să plec în Australia? Cunoşteam oameni pe plaja Railay. M-ar fi recunoscut şi m-ar fi salutat. Ma joritatea fugeau şi ei de ceva, fiindcă asta oferea plaja aia. Şi-apoi, singurul motiv pentru care mă duceam în Australia era că aşa îmi spusese să fac Georg Hoffman, avocatul lui Pa, când fusesem în vizită la el. Era o destinaţie, departe de Londra.

Aşa că, în loc să zbor douăsprezece ore într-un tub către un loc unde nu cunoşteam pe nimeni, mâine-seară, la ora asta, puteam să beau o bere rece pe plaja Railay. N-avea ce să se întâmple în câteva săptămâni. În fond, în curând venea Crăciunul şi ar fi fost mai puţin nasol să-l petrec într-un loc pe care-l cunoşteam şi iubeam.

Era prima oară în nu ştiu cât timp când simţeam entuziasmul de a face ceva. Înainte să-mi treacă, am oprit primul taxi pe care l-am văzut şi i-am cerut să mă ducă la aeroport. În terminal m-am dus la biroul Thai Airways şi le-am explicat că trebuia să amân zbo rul spre Australia. Femeia de la ghişeu a tot tastat la computerul ei şi mi-a spus că mă costa în jur de patru mii de baht, ceea ce nu în semna foarte mult.

— Aveţi un bilet fiexibil. Pe ce dată vreţi să zburaţi? m-a întrebat.

— Ăăă... poate chiar după Crăciun?

— E rezervat tot. Primul zbor pe care-l puteţi lua e pe 8 ianuarie.

— În regulă, am consimţit, bucuroasă că acum puteam da vina pe soartă dacă trebuia să stau mai mult.

Am rezervat apoi zborul dus-întors din Bangkok în Krabi ca să plec devreme a doua zi. M-am întors în camera de la hotel, am făcut un duş, m- am spălat pe dinţi şi m-am urcat mai calmă în pat. Dacă auzeau surorile mele de asta, ştiam că o să spună că iar trăgeam mâţa de coadă, dar nu-mi păsa. Ca un animal rănit, aveam de gând să mă ascund şi să-mi ling rănile.

Capitolul 2

Cel mai bun lucru la plaja Railay e că se află pe o peninsulă şi că nu poţi ajunge acolo decât cu barca. Eu şi Star călătoriserăm până atunci într-o grămadă de locuri incredibile, dar cred că experienţa care mă făcea să stau pe o bancă de lemn, într-o barcă cu coada lungă ce gonea zgomotos pe marea albastră, laolaltă cu vederea primilor piloni de calcar care se înălţau incredibil spre cerul azuriu, era cu certitudine în top cinci momente magice.

Pe măsură ce ne apropiam, am zărit frânghii legate de stâncă şi oamenii care semănau cu nişte furnici multicolore, îmbrăcaţi cu pantaloni scurţi fluorescenţi. Mi-am săltat rucsacul pe umeri şi am coborât din barcă cu pielea găină de emoţie. Nu aveam picioare lungi, dar erau zdravene şi agile, iar căţăratul pe stâncă era una dintre activităţile la care mă pricepeam. Nu e foarte util acest talent dacă locuieşti în centrul Londrei şi vrei să fii artist, dar, într-un astfel de loc, însemna ceva. Mă gândeam cum, în funcţie de locul în care te afli pe glob, punctele tale forte şi cele slabe pot deveni pozitive sau negative. La şcoală eram o toantă, pe când Star era, literal vorbind, un superstar. Şi totuşi aici, în Krabi, se usca la umbră şi stătea mereu pe plajă cu o carte în mână, în vreme ce eu mă bucuram de toate activităţile pe care le puteam face în aer liber. Afară mă simţeam în elementul meu, aşa cum spusese Ma odată, iar în comunitatea asta eram mai cunoscută decât Star.

Culoarea apei din jurul meu era unică, turcoaz când sclipea soarele în ea, apoi verde-închis la umbra stâncilor uriaşe. În timp ce înaintam prin apa mică spre uscat, am văzut plaja care se întindea în faţa mea: o dună uşoară albă, mărginită de nişte stâlpi enormi de calcar, colibe de lemn care găzduiau hotelurile şi barurile şi, printre toate astea, palmieri. Sunetul relaxant al muzicii reggae răsuna dintr-una dintre ele.

Mi-am târşâit picioarele pe nisipul alb şi încins spre hotelul Railay Beach, unde stătusem şi cu un an în urmă şi m-am sprijinit de tejgheaua recepţiei sub o terasă de lemn.

— Bună, am salutat o tânără thailandeză pe care nu o cunoşteam. Aveţi vreo cameră disponibilă pentru următoarele câteva săptămâni?

Femeia s-a uitat lung la mine şi a scos un dosar mare cu

re zervări. Şi-a plimbat degetul cu atenţie în josul fiecărei pagini, apoi a clătinat din cap.

— Vine Crăciunul. Foarte aglomerat. Nicio cameră după data de 21.

— Atunci, în următoarele două săptămâni? am sugerat.

Cineva m-a atins cu palma pe spate.

— Cee? Tu eşti, nu-i aşa?

M-am întors şi l-am văzut pe Jack, un australian înalt şi cu muşchii tonifiaţi, proprietarul hotelului, care ţinea şi şcoala de căţărat pe stâncă, după colţ, pe plajă.

— Da, eu sunt. Salut! i-am spus zâmbind. Tocmai voiam să mă ca zez pentru cel puţin vreo două săptămâni. Oricum, pe urmă tre buie să plec. Aparent ai toate camerele ocupate.

— Sigur îţi găsim un dulap pe undeva, draga mea, nu-ţi face griji! E şi sora ta cu tine?

— Ăăă... nu, doar eu.

— Cât stai?

— Până după Anul Nou.

— Păi, dacă vrei să-mi dai o mână de ajutor la căţărat, să-mi spui, că aş avea nevoie, Cee. Se aglomerează ca naiba în perioada asta.

— Aş putea, da. Mulţumesc, am spus.

— Completaţi informaţiile, mi-a cerut recepţionera thailandeză şi mi-a dat un formular.

— Nu e nevoie, Nam, i-a spus Jack. Cee a fost cu sora ei anul tre cut, aşa că avem deja toate datele. Hai să-ţi arăt camera ta!

— Mulţumesc.

În timp ce Jack îmi lua rucsacul, am observat că recepţionera se uita urât la mine.

— Unde te duci de-aici? m-a întrebat el în timp ce mă conducea pe culoarul de lemn, din care se răsfirau o serie de camere simple cu uşi deteriorate.

— Australia, am răspuns când exact când am ajuns în dreptul ca merei 22, la capătul holului. Am văzut că se afla lângă generator, cu vedere spre două tomberoane mari.

— Aha, ţara mea de baştină! Unde anume?

— Pe coasta nordică.

— Vezi că în perioada asta e cald de mori.

— Nu mă deranjează căldura, i-am spus în timp ce descuiam uşa.

— La revedere! Ne mai vedem pe-aici.

Jack mi-a făcut cu mâna şi a dispărut. Cu toate că era o cameră mică, umedă şi mirosea puternic a gunoi, mi-am aruncat rucsacul pe jos, mai veselă ca oricând în ultimele săptămâni, pentru că era tare bine să fii cunoscut. Cu un an în urmă îmi plăcuse la nebunie să mai lucrez pe la şcoala de căţărat, unde verificam frânghiile şi echipam clienţii. Atunci, eu şi

Star rămăseserăm fără bani, iar Jack ne scăzuse preţul camerei în schimb. Mă întrebam ce-ar fi zis dacă-i spuneam că nu mai aveam nevoie de o slujbă, pentru că acum eram milionară. Cel puţin pe hârtie...

Am tras de o bucată de frânghie franjurată ca să pornesc ven tilatorul din tavan şi, în cele din urmă, după ce s-a chinuit să scuipe şi să scârţâie, a început să se rotească şi să creeze o amărâtă de briză. Mi-am scos hainele, mi-am pus bikini şi un sarong[3] pe care-l cum pă rasem cu un an în urmă, am ieşit din cameră şi m-am dus pe plajă. Am stat un pic pe nisip şi am început să chicotesc când mi-am dat seama că aici, în „paradis”, cu toate bărcile cu motor care intrau şi ieşeau din golf, era de o mie de ori mai mult zgomot ca în centrul Londrei. M-am ridicat, m-am plimbat pe mal şi apoi am intrat în apă. Când am ajuns destul de departe, am făcut pluta în apa superbă, am privit cerul şi i-am mulţumit Domnului sau lui Buda sau oricui ar fi trebuit să-i mulţumesc că mă întorsesem în Krabi. Pentru prima oară în ultimele luni, mă simţeam acasă.

***

În noaptea aia am dormit pe plajă, aşa cum făcusem de multe alte ori în trecut, cu un hanorac pe mine, un caftan[4] şi cu perna gonflabilă sub cap. Star crezuse că-mi pierdusem minţile: „O să te mă nânce ţânţarii de vie”, comenta ea, când ieşeam din cameră cu „aşternu turile”. Dar, cumva, sub lună şi sub stele, mă simţeam mai

[3] Bucată dreptunghiulară de material textil care se poate purta ca fustă sau ca rochie în India, Asia sau Africa.

[4] Rochie sau tunică cu mâneci lungi.

protejată de acoperişul lunii, decât de orice lucru făcut de mâna omului.

M-a trezit un gâdilat pe faţă şi am ridicat capul spre o pereche de picioare bărbăteşti, care se îndreptau spre mare. Am dat la o parte nisipul proiectat pe mine, am văzut că plaja era pustie în rest şi, după lumina care se aşternea la orizont, mi-am dat seama că se apro piau zorii. Eram morocănoasă din cauză că fusesem trezită atât de devreme, dar m-am uitat la bărbatul care a ajuns la mal, s-a aşezat cu genunchii la piept şi i-a cuprins cu braţele. Avea barbă, păr negru prins la spate într-o coadă de cal care-i ieşea prin spatele şepcii de baseball. M-am întors pe cealaltă parte ca să mă culc la loc, fiindcă cel mai bine mă odihneam între patru şi zece dimineaţa, dar corpul şi mintea nu aveau chef de asta. Aşa că m-am ridicat în şezut, i-am imitat poziţia tipului şi am privit răsăritul împreună cu el.

Având în vedere sumedenia de locuri exotice pe care le vizita sem, văzusem de fapt relativ puţine răsărituri în viaţa mea, pentru că nu mă împăcam cu ora respectivă. Nuanţele subtile şi magnifice ale zorilor îmi aminteau de un tablou al lui Turner[5], doar că rea litatea era mult mai plăcută.

Imediat ce s-a terminat spectacolul solar, tipul s-a ridicat şi a pornit pe plajă. Am auzit în depărtare zgomotul slab al unei bărci, care anunţa începutul unei noi zile. M-am ridicat şi m-am hotărât să mă retrag în camera mea şi să mai dorm un pic până se umplea plaja de oameni. În timp ce descuiam uşa şi mă aşezam în pat, mă gândeam că totuşi meritase să fiu trezită ca să văd răsăritul ăla.

***

Aşa cum îmi părea de fiecare dată, timpul trecea aici fără să bag de seamă.

Consimţisem să-l ajut pe Jack cu şcoala lui de căţărat. Mă duceam şi la scufundări, unde înotam cu căluţii de mare, cu bancurile de peşti-tigru şi cu rechinii cu bot negru din recif, care abia dacă îmi aruncau vreo privire când treceau

[5] William Turner, pictor englez cunoscut pentru peisaje marine, de multe ori turbulente, reprezentant al romantismului.

printre corali.

Oamenii îşi petreceau apusurile stând de vorbă pe plajă, cu Bob Marley în fundal. Am fost plăcut surprinsă de câţi rezidenţi din Railay mă ţineau minte de anul trecut şi numai când se lăsa întu nericul şi se duceau la bar hotărâţi să se îmbete mă întorceam în camera mea. Nu mă deranja deloc asta, pentru că eu îi lăsam pe ei, nu ei pe mine şi m-aş fi putut întoarce oricând la ei dacă asta voiam.

Un lucru care chiar m-a bucurat atunci când mi-am făcut în sfârşit curaj să îmi deschid telefonul la o zi după ce ajunsesem a fost când am văzut duiumul de mesaje de la Star, de genul: „Unde eşti?”, „Sunt foarte îngrijorată!” şi „Sună-mă te rog!” Aveam şi o gră madă de voicemailuri de la ea, în care îmi spunea întruna că îi părea rău. Mi-a luat ceva să-i răspund, nu doar pentru că sunt dis lexică şi nici din cauza faptului că funcţia telefonului de predicţie a textului se descurca şi mai prost ca mine, ci pentru că nu ştiam ce să-i spun.

Până la urmă i-am zis că totul era în regulă şi mi-am cerut scuze că nu îi răspunsesem mai devreme, fiindcă fusesem pe drum. Ceea ce era adevărat, culmea. Mi-a răspuns imediat că era uşurată că nu pă ţisem nimic şi mă întreba unde eram, după care şi-a cerut din nou scuze. Ceva mă oprea să-i spun unde mă aflam. Era o copilărie, dar era singurul secret pe care îl aveam şi pe care puteam să-l păstrez. Oricum, ea îmi ascunsese multe în ultimul timp.

***

Mi-am dat seama că trecuseră două săptămâni de când eram în Krabi numai când Nam, tânăra thailandeză de la recepţie, care se purta de parcă ea era proprietara, mi-a amintit că trebuia să predau camera la prânz.

— Fir-ar! am îngăimat în timp ce mă îndepărtam, cu gândul că trebuia să- mi petrec dimineaţa căutând o altă cameră.

M-am întors la hotel câteva ore mai târziu, după ce răscolisem, fără succes, toată staţiunea în lung şi-n lat în căutarea unui pat – asemenea Fecioarei

Maria pe măgar – doar ca să dau din nou peste Nam, care se uita urât la mine.

— Menajera trebuie cureţe camera. Oaspete nou vine la ora două.

— Asta făceam, am spus, dar, de fapt, voiam să-i spun adevărul, şi anume că-mi permiteam să iau o cameră la hotelul Rayavadee de cinci stele.

Asta dacă aveau vreo cameră liberă, ceea ce nu se întâmpla, pentru că verificasem deja. Mi-am îndesat totul în rucsac şi am lăsat cheia la recepţie.

Va trebui să dorm sub cerul liber câteva zile până trece Crăciunul, mi-am spus.

Mai târziu, în aceeaşi seară, după ce am mâncat un castron cu pad thai, am dat cu ochii de Jack, care stătea sprijinit de bar. O ţinea pe Nam pe după mijloc, lucru care explica atitudinea ei nasoală faţă de mine.

— Ai găsit cameră? m-a întrebat Jack.

— Nu, nu încă, dar pot să dorm pe plajă în seara asta.

— Fii atentă, Cee! Ia-o pe-a mea, nu-ţi face griji! Sunt sigur că eu găsesc un pat în altă parte pentru câteva nopţi. S-a gudurat în umă rul micuţ şi înfumurat al lui Nam.

— Bine, mulţumesc, Jack, am consimţit repede, după ce stătusem toată amiaza pe plajă cu ochii pe rucsac ca pe butelie, întrebân du-mă cum să fac duş ca să dau jos de pe mine nisipul şi sarea, pentru că aveam totuşi nevoie de strictul necesar.

A scos cheia din buzunar şi mi-a dat-o, în timp ce Nam mă privea cu reproş. I-am urmat instrucţiunile şi am urcat nişte trepte înguste de la recepţie, am deschis uşa şi, în afară de mirosul de cio rapi transpiraţi şi de prosoape ude, eram impresionată – Jack avea cea mai tare privelişte din clădire. Mai mult, avea şi un balcon în gust de lemn, construit peste acoperişul verandei de jos.

Am încuiat uşa, în caz că Jack venea beat şi uita că-mi împru mutase camera, m-am spălat şi am beneficiat de un cap de duş mult mai puternic decât cele din camerele oaspeţilor, care abia picurau. Mi-am pus un tricou curat şi nişte pantaloni scurţi şi m-am aşezat pe balcon.

Lângă Centura lui Orion, am văzut constelaţia Cele Şapte Surori. Când îmi arătase Pa prima oară steaua mea prin telescop, obser vase că eram dezamăgită. Era cea mai puţin luminoasă dintre ele, ceea ce spunea totul, iar

povestea mea mitologică părea, în cel mai bun caz, vagă. Fiind foarte tânără, îmi dorisem să fiu cea mai strălucitoare şi mai mare stea, cu cea mai tare poveste dintre toate.

CeCe, îmi spusese el, luându-mi mâinile mici într-ale sale, eşti aici, pe

Pământ, ca să-ţi scrii propria poveste şi ştiu că o vei face.

În timp ce priveam roiul de stele, m-am gândit la scrisoarea pe care o primisem de la Pa şi pe care mi-o dăduse Georg Hoffman, avocatul lui, la câteva zile după moartea tatei.

Star refuzase s-o deschidă pe a ei, dar eu fusesem disperată s-o citesc pe-a mea. Aşa că mă dusesem în grădină şi mă căţărasem pe crengile bătrânului fag, copacul din care căzusem când eram mică. Acolo mă simţeam mereu în siguranţă, fiindcă între crengile sale stufoase nu mă vedea nimeni. Mă duceam mereu acolo ca să me ditez sau ca să mă amărăsc, în funcţie de situaţie. M-am aşezat comod şi am deschis scrisoarea.

Atlantis

Lacul Geneva

Elveţia

Draga mea CeCe,

Ştiu că îţi va fi foarte greu să citeşti această scrisoare. Te implor să ai răbdare să o termini. Bănuiesc, de asemenea, că o vei citi fără să plângi, căci tu îţi ţii emoţiile în tine. Totuşi, sunt conştient de pro fun zimea sentimentelor tale.

Sunt sigur că vei fi fost puternică pentru Star. Aţi ajuns la Atlantis la şase luni distanţă una de alta şi a fost o minunăţie să fiu martor la felul în care ai protejat-o dintotdeauna. Tu iubeşti profund şi cu foc, cum am făcut-o şi eu. Îţi dau un sfat, pentru că ştiu ce zic: vezi să nu faci asta în detrimentul tău. Să nu te temi să dai drumul oamenilor când vine vremea – legătura pe care o ai cu sora ta e profundă şi nu se poate termina. Ai încredere în ea.

Aşa cum vei vedea, v-am lăsat în grădina mea specială o sferă armilară. Sub fiecare dintre numele voastre se află un set de coordonate care vă vor indica locul în care v-am găsit. Mai există şi un citat, pe care sper să-l găseşti util.

Mie aşa mi se pare.

În plus, te implor să te duci la dragul meu prieten şi

avocat Georg Hoffman cât de repede poţi. Nu-ţi face griji, nu are decât veşti bune pentru tine, care îţi vor oferi o legătură cu trecutul tău, suficient pentru a te trimite pe calea ta, dacă vrei să afli mai multe despre familia în care te-ai născut. Dacă vei hotărî să faci asta, te sfătuiesc să afli mai multe despre o femeie pe nume Kitty

Mercer, care a locuit în Broome, pe coasta nord-vestică a Australiei. De la ea a pornit povestea ta.

Îmi dau seama că te-ai simţit mereu în umbra surorilor tale. E vital să nu-ţi pierzi încrederea în tine. Talentul tău de artist este unic şi pictezi cum îţi dictează imaginaţia. Odată ce ai găsit încrederea în acest talent, sunt sigur că îţi vei lua zborul.

În ultimul rând vreau să-ţi spun cât de mult te iubesc, aventuriera mea puternică şi hotărâtă! Nu te opri din căutarea inspiraţiei şi a liniştii, CeCe, pe care sper să le afli în cele din urmă.

Pa Salt

Pa avusese dreptate într-o privinţă: îmi luase aproape o oră să ci tesc scrisoarea şi să descifrez fiecare cuvânt în parte. Totuşi, se înşe lase în altă privinţă, şi anume că plânsesem. Stătusem mult în copac, până să-mi dau seama că îmi amorţiseră spatele şi picioarele, aşa că trebuia să mă dau jos.

Prin mila Domnului, sunt cine sunt, era citatul pe care-l gravase în sfera armilară. Având în vedere că nici atunci, nici acum habar nu aveam cine eram, nu numai că nu mă inspirase citatul, ci din contră, mă deprimase şi mai mult.

A doua zi de dimineaţă, când mă dusesem la Georg Hoffman, la biroul lui din Geneva, îmi spusese că Star nu putea să intre cu mine, aşa că rămăsese afară, la recepţie. Apoi îmi spusese despre moş te nirea mea şi îmi dăduse un plic în care se afla fotografia alb-negru a unui bătrân care stătea împreună cu un adolescent lângă o camionetă.

— Ar trebui să-i cunosc? îl întrebasem pe Georg.

— Mi-e teamă că habar n-am, Celaeno! E singurul lucru care în soţeşte banii. Niciun bilet, doar adresa avocatului care a trimis banii din Australia.

Avusesem atunci de gând să-i arăt fotografia lui Star ca să văd dacă avea vreo idee, dar, ca să o încurajez să-şi

deschidă propria scrisoarea de la Pa, mă hotărâsem să nu-i menţionez ce-mi spusese Georg Hoffman până n-o făcea. Când şi-a deschis în sfârşit scri soarea, nu mi-a spus ce citise, aşa că am presupus că încă nu aflase de fotografie sau de unde proveneau banii cu care cumpărasem apar tamentul din Londra.

Îmi spuneai tot pe vremuri...

Mi-am sprijinit bărbia în mâini şi m-am aplecat peste balcon, lovită iar de o mare doză de „amăreală”, cum numeam eu şi Star senzaţia de dezolare.

Am observat cu coada ochiului o siluetă solitară care stătea la marginea apei, lângă stânci şi se uita la lună. Era tipul care mă trezise pe plajă cu câteva săptămâni în urmă. Fiindcă nu-l mai văzusem de-atunci şi pentru că Railay era o co munitate foarte mică, presupusesem că plecase. Dar, iată-l, singur din nou, în bezna nopţii. Poate nu voia să fie văzut.

L-am privit o vreme ca să văd unde se ducea, dar nu s-a clintit o veşnicie, aşa că m-am plictisit şi am intrat în cameră ca să încerc să dorm. Oricine ar

? fost, ştiam sigur că era la fel de singuratic ca şi mine.

Capitolul 3

În ajunul Crăciunului, care coincidea cu luna plină, am făcut automat ceea ce eu şi Star făceam în fiecare an, împreună cu surorile noastre: am privit cerul nopţii în căutarea astrului luminos şi ma gic, pe care Pa îl numea

Steaua din Betleem. Cu ajutorul lui Ally, căutasem mai demult pe google steaua asta pe care ne-o arătase şi descoperisem că era, de fapt, Steaua

Nordului – Polaris. În Elveţia era sus pe cer tot anul, dar în seara asta nu era de găsit. Apoi mi-am adus aminte că tot pe google citisem că, cu cât te duci mai departe în sud, cu atât mai greu e de văzut. M-am uitat spre ceruri şi m-am gândit ce trist era că nu mai eram copii şi că puteam descoperi ade vărul apăsând doar câteva taste la computer.

Dar, în seara asta, am hotărât, aveam să cred în magie. Mi-am fixat privirea asupra celei mai luminoase stele din câte vedeam şi m-am dus cu gândul la

Atlantis. Şi-apoi, chiar dacă budiştii nu săr bătoreau Crăciunul, Thailanda tot făcea un efort pentru oaspeţii veniţi din toată lumea şi atârnau zorzoane şi bannere, menite să binedispună pe toată lumea.

Chiar înainte de miezul nopţii, am ieşit dintr-un bar zgomotos şi m-am îndreptat spre stânci, ca să văd mai bine luna plină. Acolo, în umbră, se afla deja bărbatul misterios – tot în beznă, tot singur. M-a iritat rău chestia asta, pentru că voiam să fie un moment spe cial şi să fiu singură, aşa că am făcut cale întoarsă şi m-am înde păr tat. Ajunsesem destul de departe, când am ridicat privirea spre cer şi m-am adresat surorii mele:

— Crăciun fericit, Star! Sper să te bucuri de el şi să îţi fie cald şi bine! Mi-e dor de tine, am şoptit.

I-am făcut o urare şi lui Pa, şi apoi lui Ma, care probabil simţea lipsa lui la fel de mult ca şi noi. După aceea am trimis un sărut tutu ror surorilor mele, chiar şi Electrei, care nu prea merita unul, fiind că fusese egoistă, rea şi răsfăţată. Dar, în fond, era Crăciunul. M-am întors cu spatele şi am simţit că mă lăsau picioarele din cauza be rii care-mi fusese oferită cu forţa mai devreme, în bar.

În timp ce treceam pe lângă tipul misterios, m-am clătinat uşor şi două braţe s-au întins şi m-au apucat de braţe ca să nu cad.

— Mulţumesc, am murmurat. M-am împiedicat de o... piatră în nisip.

— Pentru puţin.

Mi-a dat drumul şi am ridicat ochii spre el. Înotase mai de vreme, pentru că părul lui lung şi negru nu mai era strâns în coadă, ci atârna liber şi ud, pe umeri. Avea ceea ce eu şi Star numeam „barbă pe piept”, nu foarte impresionantă însă, iar părul negru dintre buric şi şort forma o umbră în lumina lunii. Şi picioarele le avea des tul de păroase.

M-am întors cu privirea spre faţa lui şi am văzut că deasupra băr bii negre i se reliefau pometii ascuţiţi şi buzele îi păreau foarte pline şi roz prin comparaţie. Când am îndrăznit să mă uit în ochii lui, am observat că erau

uluitor de albaştri.

Mi-am spus vehement că arăta ca un vârcolac. În fond, în noap tea aia era lună plină. Era slăbănog şi înalt, iar eu mă simţeam ca un pigmeu dolofan pe lângă el.

— Crăciun fericit! a murmurat.

— Da, Crăciun fericit!

— Parcă te-am mai văzut, nu? m-a întrebat. Erai fata care dormea pe plajă în dimineaţa aia.

— Probabil. Sunt mereu pe-aici, am ridicat din umeri neim pre sionată, în timp ce mă evalua cu ochii cei albaştri.

— Nu ai unde sta?

— Ba da, dar îmi place să dorm afară.

— Puzderia de stele, universul vast... parcă pun lucrurile în pers pectivă, nu?

A suspinat din rărunchi.

— Aşa e. Tu unde stai?

— Aproape. Vârcolacul a arătat cu mâna vag spre stânca din spa tele lui. Tu?

— Acolo. Am arătat spre hotelul Railay Beach. Sau cel puţin ruc sacul meu e cazat acolo, am adăugat. Pa!

M-am întors spre hotel şi am făcut tot posibilul să merg în linie dreaptă, ceea ce era destul de greu de făcut pe nisip, iar cu două beri la bord, era aproape imposibil. Simţeam privirea Vârcolacului asu pra mea când am ajuns la terasă şi am aruncat o privire peste umăr. Încă se uita după mine, aşa că am luat câteva sticle cu apă din fri gider şi am fugit repede în camera lui Jack.

M-am chinuit să descui uşa, am ieşit pe balcon şi am încercat să-l depistez, numai că dis pă ruse în beznă.

Poate că aştepta să adorm, ca pe urmă să mă ameţească înfigându-şi doi colţi enormi în gâtul meu ca să nu ţip şi să-mi sugă sângele.

CeCe, ăia sunt vampirii, nu vârcolacii, mi-am spus chicotind, îna inte să sughiţ. Am băut o sticlă de apă întreagă, enervată pe mine şi pe corpul meu penibil, care nu putea ţine la două beri. M-am dus în pat clătinându-mă, capul mi se învârtea când am închis ochii şi în cele din urmă am adormit şi n-am mai ştiut de mine.

***

Ziua de Crăciun a fost cumplit de asemănătoare cu cea

pe care o petrecusem cu un an în urmă, când eram cu Star. Mesele de pe terasă fuseseră aşezate laolaltă şi pe ele se afla o parodie de mâncare, de parcă puteai recrea esenţa Crăciunului în căldura aia de treizeci şi patru de grade.

După prânz, umflată din cauza mâncării grele europene, m-am dus să înot ca să scap de senzaţie. Era aproape ora trei, când în Anglia abia te trezeai.

Star probabil că-şi petrecea Crăciunul la Kent, cu noua ei familie. Am ieşit din mare şi m-am scuturat de apă ca un câine. Pe plajă erau multe cupluri leneşe, care îşi făceau somnul de după-amiază. Era primul Crăciun în douăzeci şi şapte de ani pe care eu şi Star îl petreceam separat. Ei bine, dacă bărbatul misterios era un vârcolac, atunci eu eram un lup singuratic acum şi trebuia să mă obişnuiesc cu asta.

În aceeaşi seară, mai târziu, stăteam în colţul terasei şi ascultam muzică la ipod. Era genul care trăsnea şi bubuia, ceea ce mă în ve selea când eram deprimată. Am simţit o atingere pe umăr şi m-am întors spre Jack, care stătea lângă mine.

— Salut, am zis şi mi-am scos căştile.

— Salut. Pot să-ţi iau o bere?

— Nu, mulţumesc. Am băut destul aseară.

Mi-am dat ochii peste cap, ştiind că fusese mult prea beat ca să observe ce băusem.

— Bine. Uite care-i faza, Cee... Şi-a tras un scaun şi s-a aşezat lângă mine.

Eu şi Nam ne-am cam ciondănit. Nu mai ştiu ce-am făcut, dar azi-dimineaţă la patru m-a dat jos din pat. Azi nici măcar n-a venit să mă ajute cu masa de

Crăciun, aşa că nu cred că în seara asta mă mai primeşte. Ştii cum sunt femeile.

Mda, şi eu sunt femeie, nu? îmi venea să-i spun, dar am tăcut.

— Aşa că, problema e că nu am unde să dorm. Te superi dacă dorm cu tine?

Da, normal! mi-am zis pe loc.

— Serios, Jack, dacă-mi pot lăsa rucsacul în camera ta, pot să dorm foarte bine pe plajă, l-am asigurat.

— Pe bune?

— Pe bune.

— Îmi pare rău, Cee, sunt complet terminat după toate pregătirile de

Crăciun şi toată munca din ultimele zile.

— Nu-i nimic. Mă duc să-mi iau ce-mi trebuie şi te las în pace.

— Sunt sigur că îţi găsim un loc mâine, a strigat după mine, în timp ce mă îndepărtam, cu gândul că plaja era o soluţie mult mai bună decât să dorm în aceeaşi cameră cu un bărbat pe care nu prea-l cunoşteam şi care mai şi sforăia.

Mi-am luat cele necesare pentru dormit şi mi-am îndesat restul lucrurilor în rucsac. A doua zi chiar trebuia să-mi găsesc un loc de stat până la plecarea în Australia, care era peste două săptămâni.

Mi-am făcut culcuşul pe plajă, lângă un tufiş şi, dintr-un ca pri ciu, am scos mobilul din şort şi am sunat la Atlantis. Ma a răspuns aproape imediat.

— Alo?

— Bună, Ma, sunt CeCe! Voiam să vă urez Crăciun fericit ţie şi Claudiei.

— CeCe! Ce mă bucur că-mi dai un semn! Star zicea că ai dis pă rut. Unde eşti?

Ma vorbea mereu cu noi în franceză şi a trebuit să mă concentrez ca să schimb limba înainte să-i răspund.

— Ei, doar mă ştii, Ma, pe o plajă, cu ale mele.

— Da. Nici nu mă gândeam că o să rezişti prea mult la Londra.

— Nu?

— Eşti un spirit liber, chérie[6]! Tânjeşti după aventură!

— Asta aşa e.

În acel moment, o iubeam pe Ma la fel de mult ca întotdeauna. Nu critica, nu judeca, doar îşi încuraja fetele.

Am auzit o tuse masculină şi profundă în fundal şi am ciulit urechile.

— Cine e cu tine? am întrebat cu suspiciune.

— Doar Claudia şi Christian, a răspuns Ma.

Cu alte cuvinte, personalul de la Atlantis.

---

[6] „Draga mea” (în limba franceză în original).

— Aha. Ştii, Ma, e foarte ciudat, dar, când am ajuns la aeroportul din

Londra acum trei săptămâni, sunt sigură că l-am văzut pe Pa. Mergea în cealaltă direcţie şi am încercat să fug după el, dar a dis părut. Ştiu că sună stupid, dar eram sigură că el era.

— O, chérie! a exclamat Ma profund. Nu eşti prima dintre surorile tale care îmi spune asta. Şi Ally, şi Star mi-au spus că erau convinse că l-au auzit sau văzut... şi poate chiar l-aţi văzut toate. Dar nu în rea litate. Sau cel puţin, nu în realitatea pe care o cunoaştem.

— Crezi că vedem şi auzim fantoma lui Pa? am chicotit.

— Cred că ne dorim să credem că încă îl vedem, sau poate e doar în imaginaţia noastră. Eu îl văd mereu aici, a continuat Ma, brusc foarte tristă.

În plus, e un moment foarte dificil din an, pentru noi toţi. Cu tine e totul în regulă, CeCe?

— Doar mă ştii, Ma, n-am fost bolnavă nicio zi din viaţă.

— Dar fericită?

— N-am nimic. Tu cum eşti?

— Mi-e dor de tatăl tău, normal şi de voi toate. Claudia îţi trans mite dragostea ei.

— Şi eu ei. Bine, Ma, e târziu aici, mă culc acum.

— Să mai dat semne, bine, CeCe?

— Da, normal. Noapte bună!

— Noapte bună, chérie! Şi Joyeux Noël[7]!

Mi-am băgat telefonul în şort, mi-am cuprins genunchii cu bra ţele şi mi- am sprijinit capul de ei, gândindu-mă cât de greu era pentru ea de Crăciunul ăsta. Noi, fetele, puteam să ne vedem de viaţă în continuare, sau cel puţin puteam încerca. Aveam mai mulţi ani de trăit decât trăiserăm deja, dar Ma îşi dedicase viaţa nouă, fetelor, şi lui Pa. Mă întrebam atunci dacă îl iubise pe tata într-un fel romantic şi mi-am zis că, în mod cert, fusese aşa, altfel nu ar

? putut sta atâţia ani acolo şi să facă din familia noastră familia ei. Iar acum o părăsiserăm cu toţii.

M-am întrebat apoi dacă mama mea adevărată îmi simţise vreodată lipsa sau dacă se gândise la mine şi care

[7] „Crăciun fericit” (în limba franceză în original).

era motivul pentru care mă dăduse lui Pa.

Poate că mă abandonase prin vreun orfeli nat pe undeva şi el mă luase de-acolo, fiindcă îi fusese milă de mine. Eram sigură că fusesem un bebeluş foarte urât.

Toate răspunsurile se aflau în Australia, la douăsprezece ore de zbor de unde mă aflam. Era extrem de bizar că fusese singura ţară din lume pe care refuzasem până atunci s-o vizitez, pur şi simplu, chiar dacă lui Star i-ar fi plăcut să meargă. Mai penibil era că mo tivul meu era frica de păienjeni, dar na...

Ei bine, mi-am spus, în timp ce mă aşezam pe nisip, Pa spusese des pre mine că sunt „puternică" şi „aventurieră". Ştiam că aveam nevoie de fiecare dram din acele două calităţi ca să mă urc în avion la sfârşitul acestor două săptămâni.

***

Am fost trezită din nou de un gâdilat. Mi-am dat nisipul de pe faţă, m-am ridicat în şezut şi l-am văzut pe Vârcolac îndreptându-se spre mare. Cu ochii la picioarele lui lungi, care acopereau repede distanţa, m-am întrebat câte fecioare mâncase în ultimele ore.

S-a aşezat la marginea apei în aceeaşi poziţie ca ultima oară, eu fiind exact în spatele lui. Am ridicat amândoi privirea şi am aşteptat să înceapă spectacolul, de parcă eram într-o sală de cinema. Filmul universului... Îmi plăcea ce tocmai scornisem, eram chiar mândră. Poate că, într-o zi, Star ar putea să folosească asta în romanul ei.

Era de-a dreptul spectaculos, chiar mai impresionant prin fap tul că în ziua aia erau câţiva nori care îmblânzeau răsăritul care se strecura ca un gălbenuş auriu printre albuşurile bătute spumă din jurul lui.

— Salut! mi-a zis Vârcolacul la întoarcere.

— Salut!

— A fost tare azi, nu? m-a întrebat apoi.

— Da, super.

— Vezi că nu prea cred că o să dormi aici la noapte. Vine furtuna.

— Da, am confirmat eu.

— Păi, ne mai vedem.

Mi-a făcut cu mâna şi a plecat. Câteva minute mai târziu,

pe te rasă, l-am văzut pe Jack care pregătea micul dejun. Nam se ocupa de obicei de asta, dar de la Crăciun nu o mai văzusem.

— Neaţa, am zis.

— Neaţa. S-a uitat vinovat la mine, înainte să mă întrebe: Ai dor mit bine?

— Deloc rău, Jack. I-am făcut semn şi am arătat spre silueta de pe plajă, care se îndepărta. Îl cunoşti?

— Nu, dar l-am văzut de câteva ori pe plajă, noaptea târziu. E foarte rezervat. De ce?

— Eram curioasă. De când e aici?

— Cred că de cel puţin câteva săptămâni.

— Aha! E OK dacă mă duc să fac un duş în camera ta?

— Sigur. Ne vedem mai încolo.

După ce am ieşit din baie, m-am aşezat pe jos în camera lui Jack şi am scos lucrurile din rucsac. Am separat hainele curate de cele murdare – mormanul cu cele murdare fiind cel mai mare – şi am hotărât să le duc la spălătorie înainte să-mi caut din nou cameră. Apoi, în cel mai rău caz, dacă nu găseam nimic şi îmi petreceam noaptea afară, în furtună, cel puţin urma să am haine curate şi uscate a doua zi.

Cu toate că nu exista Boxing Day[8] în zona asta a globului, toată lumea se plimba pe aleile înguste cu magherniţe ce treceau drept magazine şi toţi arătau ca în Europa: parcă băuseră peste măsură, mâncaseră prea mult, erau sătui şi îşi pierduseră entuziasmul fiind că nu mai aveau cadouri de deschis.

Până şi doamna de la spălă torie, care era foarte zâmbitoare în mod normal, părea mohorâtă în timp ce sorta hainele albe de cele închise la culoare şi îmi vântura chiloţii în văzul tuturor.

— Gata mâine.

Mi-a dat un tichet şi am ieşit fără chef. Am auzit în depărtare un tunet vag şi am început vânătoarea. M-am

[8] Sărbătoare seculară în multe state membre ale Commonwealth-ului şi în Marea Britanie pe 26 decembrie, zi în care comercianţii primesc o cutie cu bani, în semn de apreciere pentru munca depusă în timpul anului.

întors mai târziu pe terasa hotelului, încinsă şi transpirată şi tot nu găsisem un loc în care să pot sta până a doua zi la prânz. M-am aşezat şi am băut o apă cu aromă de cocos. Îmi puneam problema dacă să plec, poate să mă duc la Ko Phi Phi, dar nu aveam nicio garanţie că găseam cameră nici acolo. Ei bine, nu o să mă omoare o noapte în ploaie, iar dacă era foarte rea vremea, mă puteam totuşi adăposti sub unul dintre acoperişurile teraselor restaurantului.

— Ai găsit cameră? m-a întrebat Jack optimist, trecând pe lângă mine cu o tavă cu bere pe care o ducea la masa alăturată.

— Da, am minţit, fiindcă nu voiam să-l pun într-o postură dificilă. Mă duc sus să-mi iau rucsacul după prânz.

— N-ai chef să mă ajuţi la bar o vreme, nu? m-a întrebat. Nam a dispărut şi hotelul e plin, nici n-am avut timp să ajung la căţărat. Tocmai m-a sunat Abi şi mi-a zis că e ditamai coada acolo şi că oamenii sunt destul de ofticaţi pe tema asta.

— Nicio problemă, doar că nu prea am încredere în capacitatea mea de a căra o tavă, am glumit.

— Orice mână de ajutor e bine-venită, Cee. Numai câteva ore, jur. Ai bere gratis şi ce mai vrei să mănânci astă seară. Hai să-ţi arăt ce ai de făcut.

— Mulţumesc, am zis şi m-am ridicat să mă duc cu el la bar.

Patru ore mai târziu nici urmă de Jack şi deja mă săturasem. Barul era plin şi toată lumea cerea sucuri – probabil din cauză că oamenii vor vitamina C

sau cocktailuri Bloody Mary pentru mah mureală. În afară de bere, la care doar scoţi capacul, toate băuturile sunt complicate, aşa că m-am mânjit toată de suc de mango când a explodat blenderul pe mine, fiindcă nu-i pusesem capacul ca lumea. Buna dispoziţie a clienţilor se dusese odată cu hârtiile de ambalaj ale cadourilor şi mă săturasem să tot strige la mine că nu mă miş- cam suficient de repede. În plus, auzeam tunetele din ce în ce mai aproape, ceea ce însemna că, mai târziu, probabil când eu şi rucsacul meu trebuia să campăm pe plajă, urma să se deschidă cerul.

În cele din urmă, Jack s-a întors cu toate scuzele din lume pentru că întârziase atât de mult. S-a uitat în jur pe terasa

aproape goală în acel moment.

— Cel puţin nu ai avut prea multă treabă. La stâncă era haos.

Mda, sigur... Nu am zis nimic, doar mi-am terminat tăieţeii şi am urcat ca să-mi recuperez rucsacul.

— Mulţumesc, Cee. Ne mai vedem pe-aici! mi-a spus când m-am întors jos.

Am plătit camera şi am plecat. Cât timp am stat pe plajă, a fulgerat de câteva ori, chiar deasupra mea. Mi-am dat seama că în curând avea să înceapă să toarne, aşa că am prins viteză şi am făcut dreapta pe alee, spre un bar pe care-l ştiam. Pe drum am văzut că aproape toate magherniţele închiseseră deja din cauza furtunii iminente. Pe măsură ce mă apropiam se trăgeau obloanele la bar.

— Minunat... am murmurat, în timp ce proprietarul a dat din cap uitându-se la mine. Mi-am văzut de drum şi am mormăit din nou: E o nebunie, de-a dreptul ridicol, CeCe. Întoarce-te la Jack şi spu ne-i că o să dormi cu el în pat şi gata.

Totuşi, picioarele m-au dus înainte, până am ajuns pe plaja din cealaltă parte a peninsulei. Se chema Phra Nang şi, estetic, era cu mult mai frumoasă decât Railay. De aceea era un loc foarte vizitat de turişti care veneau în excursii de o zi, aşa că de obicei o evitam. Mai mult, hotelul de lux

Rayavadee o sponsoriza şi plasa paznici în spăimântători de-a lungul ei. Eu şi

Star ne duseserăm într-o noapte acolo, după ce se oprise şi ultima barcă de viteză şi ne-am în tins pe spate ca să ne uităm la stele. Cinci minute mai târziu aveam mutrele luminate de o lanternă şi ni se spunea să plecăm de-acolo. Am încercat să argumentez că toate plajele din Thailanda sunt publice şi că paznicii hotelului nu aveau niciun drept să ne gonească, dar Star mă calmase în timp ce ei ne împingeau spre poteca ce ducea spre cealaltă parte a insulei, cea a plebei.

Mă deranja chestia asta, pentru că pământul şi frumuseţea lui fuseseră create de natură ca să se bucure toată lumea de ele, gratuit, nu le meritau doar cei bogaţi.

O fâşie albastru-purpurie s-a aprins pe cer şi mi-am dat

seama că nu era momentul să am un monolog filosofic. M-am uitat în lun gul plajei şi mi-a venit o idee. La capătul ei se afla Peştera Prinţesei, aşa că am început să alerg pe nisip. Mai aveam o bucată din drum când au început să cadă picuri mari.

Parcă eram lovită cu pietricele.

Am ajuns la intrarea peşterii, am pătruns şi mi-am aruncat ruc sacul pe jos.

Am ridicat ochii şi mi-am adus aminte că, nu se ştie din ce motiv, existau de fapt două versiuni ale prinţesei, ambele nişte figurine mititele, ca nişte păpuşi, ghemuite în temple mici de lemn, pe jumătate ascunse în spatele sutelor de ghirlande colorate şi asor tate. Pe altarul lor ardeau candele mici care luminau interio rul peş terii cu o sclipire galbenă şi relaxantă.

Am zâmbit în sinea mea şi mi-am adus aminte că vizitasem peş tera cu

Star. Crezând că era ca orice alt loc de venerare thai landez, ne aşteptaserăm amândouă să vedem o statuie aurie şi veşnicele ofran de, ghirlande. În schimb, am dat cu ochii de sute de falusuri de diverse forme şi dimensiuni.

Mă uitam acum la ele cum se înăl ţau din nisip ca nişte stalagmite erotice sau se cocoţau pe stânci de jur-împrejur. Roşii, verzi, albastre, maro... unele mici, altele mari... Aparent, era o zeiţă a fertilităţii şi, după dimensiunea instrumentelor care se în ghe suiau în peşteră, unele chiar mult peste înălţimea mea, nu mă mira.

Totuşi, în seara aceea, Peştera Prinţesei îmi oferea sanctuar şi eram la adăpost de ploaia care cădea ca un torent la gura peşterii. M-am ridicat şi m- am plimbat printre ofrande, apoi m-am aşezat în genunchi în faţa altarului ca să îmi arăt recunoştinţa. Pe urmă m-am aşezat lângă perete la intrare şi am privit furtuna.

Cerul s-a luminat de fulgere spectaculoase deasupra mării şi a stâlpilor de calcar. Ploaia sclipea argintie în lumina lunii în timp ce biciuia plaja, de parcă, în cer, Dumnezeu plângea de rupea.

În cele din urmă, frântă de spectacol şi de pura energie pe care o poseda universul, m-am ridicat. M-am dus cu tot cu rucsac în adân cul peşterii şi mi-am pregătit culcuşul,

după care am adormit în spatele unui falus stacojiu imens.

Capitolul 4

— Au!

M-am ridicat rapid când am simţit ceva împungându-mă în coaste. Am ridicat ochii spre un paznic thailandez, care încerca să mă dezmeticească din somnul adânc în care căzusem. M-a tras în sus şi în acelaşi timp a vorbit cu ferocitate în staţie.

— Nu stai aici! Ieşi! a lătrat la mine.

— Bine, bine, mă duc.

M-am aplecat să-mi strâng lucrurile. Un alt paznic, mai scund şi mai umflat ca primul, a intrat în peşteră ca să-şi ajute colegul şi amândoi m-au scos pe sus. Am clipit în lumină şi am văzut că soa rele se pregătea să răsară pe cerul complet senin. M-au târât pe plajă, strângându-mă de braţe de parcă eram un criminal periculos, nu un turist care se adăpostise de ploaie într-o peşteră. Nisipul era umed, singura mărturie a vijeliei de cu o noapte în urmă.

— Nu trebuie să mă ţineţi, am spus enervată. Chiar plec.

Unul dintre ei a început să mi se adreseze agresiv în thailandeză, dar evident că nu înţelegeam nimic. Ne îndreptam spre celălalt capăt al plajei şi mă întrebam dacă urma să fiu azvârlită în închi soare, ca în serialul Bangkok

Hilton, cu Nicole Kidman, care mă băgase în sperieţi. Nici măcar nu-l puteam suna pe Pa, care ar fi venit într-o clipită să mă elibereze.

— Iarăşi tu?

Am întors capul şi l-am văzut pe Vârcolac în tufişurile de pe plajă.

— Mda, am răspuns, ştiind că mă înroşisem de ruşine.

— Po, dă-i drumul, i-a ordonat el, venind spre noi.

Imediat, paznicul grăsan mi-a dat drumul la braţ şi Vârcolacul a vorbit repede în thailandeză cu cel înalt, care mi-a dat drumul şovăitor.

— Îmi pare rău, sunt foarte băgăcioşi, mi-a spus în engleză, ridi când din sprânceană.

A vorbit din nou cu cei doi bărbaţi, apoi s-a uitat spre plajă şi mi-a făcut semn să-l urmez. Paznicii l-au salutat, foarte dezamăgiţi, în timp ce mă priveau plecând cu el spre tufişuri.

— Cum ai reuşit? am întrebat. Credeam că mă izgonesc de tot.

— Le-am zis că suntem prieteni. Hai mai repede.

M-a apucat de braţ apoi şi m-a tras după el prin frunziş. Abia ce mă simţisem liberă preţ de o clipă şi inima a început să-mi bubuie din nou, fiindcă mă întrebam dacă nu cumva aş fi fost mai în siguranţă cu cei doi paznici decât în jungla thailandeză cu un bărbat pe care nu-l cunoşteam. În toată verdeaţa aia am văzut o poartă înaltă de oţel, la care Vârcolacul a introdus un cod. Poarta s-a des chis uşor şi mi-a făcut semn să intru. După încă un pâlc de copaci, dintr-odată mi-a apărut în faţă o oază de grădină, frumoasă şi vastă. În dreapta mea am văzut o piscină mare, cu gresie neagră, parcă scoasă dintr-o revistă de design. Am mers pe aleea mărginită de copaci şi flori aurii, până am ajuns pe o terasă largă, plină cu mo bilă de răchită, peste care o menajeră în uniformă aşeza perne mari şi moi.

— Vrei cafea? Suc? m-a întrebat, în timp ce traversam terasa.

— Mi-ar plăcea o cafea, am răspuns, iar el a vorbit cu menajera în thailandeză, când a trecut pe lângă ea.

Ne-am apropiat de o serie de pavilioane albe, ridicate de jur-împrejur în curte, fiecare dintre ele cu tradiţionalul acoperiş thailandez, stil lanna, în formă de V. În centrul grădinii se afla un bazin pe care pluteau flori roz, iar în mijlocul său şedea un Buda din onix negru. Întreaga scenă îmi amintea de una dintre băile ter male exotice, pe care le vedeai doar în reclamele din reviste. În urma Vârcolacului, am urcat treptele de lemn de lângă un pavilion şi m-am trezit pe o terasă, la umbră, care oferea o panoramă magnifică asupra plajei Phra Nang.

— Uau! a fost tot ce am putut spune. E... uluitor! Am fost de multe ori pe plaja asta, dar nu mi-am dat niciodată seama că există locul ăsta aici.

— Foarte bine, a spus, în timp ce mi-a făcut semn să mă aşez pe una dintre canapelele enorme. Mi-am dat jos

rucsacul din spate şi m-am aşezat timid, îngrijorată să nu murdăresc pernele imaculate de mătase. Era cel mai confortabil lucru pe care şezusem de când ve nisem în Thailanda şi nu-mi doream decât să mă întind pe per nele alea şi să adorm.

— Aici locuieşti? l-am întrebat.

— Da, cel puţin deocamdată. Nu eu sunt proprietarul, ci un prie ten, a spus, când a urcat menajera treptele cu o tavă cu cafea şi pa teuri într-un coşuleţ.

— Serveşte-te!

— Mulţumesc, i-am spus în timp ce am turnat cafea şi am pus două cuburi de zahăr brun.

— Pot să te întreb de ce te-au luat paznicii pe sus?

— M-am adăpostit de furtună în Peştera Prinţesei. Probabil că adormisem cât am aşteptat să se oprească.

Eram prea mândră să-i spun tot adevărul.

— A fost ditamai furtuna, a spus el. Îmi place când îşi face natura de cap şi ne arată cine-i şeful.

— Aşadar... Mi-am dres glasul. Ce faci aici?

A sorbit din cafeaua lui neagră.

— Nu multe. Mi-am luat vacanţă, ştii cum e.

— Superb loc să faci asta.

— Tu?

— La fel.

M-am întins spre coşuleţul cu pateuri. Mirosul lor îmi amintea de micul dejun pregătit de Claudia la Atlantis şi aproape că am uitat unde mă aflam.

— Înainte cu ce te ocupai?

— Eram studentă la arte, la Londra. Nu a mers, aşa că am plecat.

— Mda. Şi eu locuiesc în Londra... sau cel puţin locuiam. Pe ma lul Tamisei, în Battersea.

M-am uitat şocată la el şi mă întrebam dacă nu cumva tot epi sodul ăsta era un fel de vis suprarealist sau dormeam în continuare, în spatele falusului stacojiu.

— Şi eu tot acolo locuiesc! În Battersea View, noile apartamente pe care le- au construit lângă podul Albert.

— Cunosc foarte bine locul. Te salut, vecină!

Vârcolacul mi-a zâmbit cu sinceritate pentru prima oară şi a bătut palma.

Ochii lui albaştri şi stranii s-au luminat şi nu mai părea vârcolac, ci mai degrabă un Tarzan schilod. Mi-am turnat altă ceaşcă de cafea şi m-am sprijinit de canapea, cu picioarele atârnate peste margine. Aş fi vrut să nu fi avut bocancii în picioare, ca să-mi aşez picioarele sub mine şi să par la fel de elegantă ca tot ce mă înconjura.

— Ce coincidenţă! A clătinat din cap. Mi-a spus cineva odată că, în orice ţară din lumea asta, există doar şase grade de separare între noi şi un cunoscut de-al nostru.

— Nu te cunosc, am subliniat.

— Nu?

M-a privit câteva secunde, dintr-odată foarte serios.

— Nu, ar trebui?

— Ăăă... Nu. Mă întrebam doar dacă nu om fi trecut vreodată unul pe lângă celălalt pe podul Albert sau ceva aşa, a murmurat el.

— E posibil, doar îl traversam zilnic, în drum spre facultate.

— Eu mergeam cu bicicleta.

— Atunci, nu te-aş fi recunoscut, mai ales dacă erai îmbrăcat în lycra şi purtai cască de protecţie.

— Aşa-i.

Ne-am terminat cafeaua într-o linişte incomodă.

— Te întorci curând? Adică după Anul Nou? l-am întrebat în cele din urmă.

Vârcolacul s-a întunecat la faţă.

— Nu ştiu. Depinde de ce se întâmplă... Încerc să mă bucur de clipe. Tu?

— La fel, cu toate că ar trebui să mă duc în Australia.

— Am bifat-o şi pe asta. Vezi tu, lucram şi nu e acelaşi lucru. Tot ce apuci să vezi e interiorul hotelurilor şi al birourilor şi multe res taurante scumpe.

Ospitalitatea corporatistă, nu?

Nu ştiam la ce se referea, dar am încuviinţat oricum.

— M-am gândit să mă duc acolo, a continuat. Ştii cum e când vrei să te duci cât mai departe posibil?

— Cunoaştem, am confirmat cu trăire.

— Nu pari englezoaică totuşi. Mi se pare mie sau ai un accent franţuzesc?

— Da. M-am născut... mă rog, nu ştiu de fapt unde m-am

născut, că am fost adoptată, dar am crescut la Geneva.

— Şi acolo am fost, dar am văzut doar aeroportul în drum spre schi.

Schiezi? Stai, că e o întrebare stupidă dacă locuieşti în Elveţia.

— Da. Îmi place la nebunie, dar nu prea mă atrage frigul, ştii?

— Ştiu.

Conversaţia s-a împotmolit din nou şi, având în vedere că eram deja sub efectul celor două căni mari de cafea, nu mai puteam să-mi pun una.

— Cum de vorbeşti thailandeză? am îngăimat după un timp.

— Mama e thailandeză. Am crescut la Bangkok.

— Aha! Mai locuieşte aici?

— Nu, am pierdut-o când aveam doisprezece ani. Era... minunată. Încă îmi lipseşte.

— Îmi pare rău, am spus repede, înainte să continui: Şi tatăl tău?

— Nu l-am cunoscut niciodată, mi-a răspuns foarte scurt. Dar tu, ţi-ai cunoscut părinţii biologici?

Habar n-aveam cum ajunseserăm la o discuţie atât de intimă în numai douăzeci de minute.

— Nu. Ar cam trebui să plec. Ţi-am dat destul de furcă azi.

M-am împins pe canapea până am atins solul cu picioarele.

— Şi unde stai acum?

— Ei, am spus fără să mă sinchisesc, la un hotel de pe plajă, dar, după cum ştii, prefer să dorm afară.

— Parcă ziceai că rucsacul tău avea cameră. De ce îl cari cu tine?

M-am simţit dintr-odată ca un copil prins cu mâţa-n sac. Ce conta dacă-i spuneam?

— Pentru că... a fost o încurcătură cu camera mea. Am împru mutat-o şi pe urmă... cel care stătea acolo s-a certat cu prietena lui şi a vrut camera înapoi.

Şi era plin peste tot. De-asta m-am dus în peşteră când a început să plouă.

S-a uitat atent la mine.

— Am înţeles. De ce nu mi-ai zis de la bun început?

— Nu ştiu, am răspuns, cu ochii plecaţi, ca un copil de cinci ani. Nu sunt disperată. Pot să am grijă de mine. Doar că n-am găsit cameră.

— Nu trebuie să te jenezi, înţeleg perfect.

— Ca să nu mă crezi vagabondă. Că nu-s.

— Îţi jur că nu am crezut nicio clipă asta. Apropo, ce-i cu chestia aia galbenă din părul tău?

Mi-am trecut mâna prin păr şi am simţit că aveam vârfurile lipite între ele.

— Aoleu! E mango. Amicul meu, Jack, m-a rugat să am grijă de barul lui de la hotelul Railay Beach ieri după-amiază şi a trebuit să fac cocktailuri.

— Am înţeles. A încercat să rămână serios, dar nu a prea reuşit. Cel puţin pot să-ţi ofer un duş? Şi mai mult, un pat pentru câteva nopţi, până când se mai liniştesc lucrurile pe plajă? Apa e fierbinte, a adăugat.

Asta chiar că mă tenta foarte mult. Gândul la apa fierbinte şi fap tul că ştiam că arătam şi miroseam dezgustător mi-au între cut orgoliul.

— Da, te rog!

M-a condus la parter, unde am traversat curtea spre un alt pa vilion din curte. A descuiat cu cheia care se afla deja în broască, după care mi-a dat-o.

— Totul e pregătit. Ca întotdeauna. Nu te grăbi, nu te aleargă nimeni.

— Mulţumesc, am spus.

Am dispărut înăuntru, încuind bine uşa după mine.

— Uau! am exclamat cu voce tare, uitându-mă în jur.

Chiar vorbise serios că era pregătită camera. Patul era uriaş, aco perit cu perne mari şi pufoase şi o pătură moale – toate albe, evident. Erau şi curate, nu doar albe, pur şi simplu ştiam că nu că măseseră pete de la alţii. Un televizor mare trona dincolo de obloanele pe care le puteai închide dacă nu aveai chef să ştii nimic despre lumea exterioară, artă thailandeză de bun-gust şi, când am atins pereţii, mi-am dat seama că erau tapetaţi cu mătase. Mi-am aruncat ruc sacul pe podeaua din lemn de tec, am răscolit după gelul de duş şi am intrat în ceea ce presupuneam că era baia, dar s-a de vedit a fi doar un

dulap imens. Am încercat o altă uşă şi m-am trezit într-o cameră care avea duş ca lumea şi o cadă gigantică încastrată în po dea, lângă un perete de sticlă, dincolo de care se afla o mică grădină plină cu arbori bonsai şi plante drăguţe, ale căror nume le-ar fi ştiut Star, dar nu şi eu. Totul era ferit de un perete înalt, ca să nu te vadă nimeni în cadă.

Eram foarte tentată să umplu cada şi să mă scufund în ea, dar nu voiam să profit. Aşa că am dat drumul la duş şi m-am frecat până când mi-am iritat pielea. Nici nu aş fi avut nevoie de gel de duş, fiindcă aveam la dispoziţie o gamă întreagă de produse cosme tice de lux, dintr-un brand ecologic sofisticat, toate pe un ra? de marmură.

După ce am ieşit din duş – cu toate că nu aş vrea să afle nimeni, că doar eram pe cât se putea împotriva tuturor loţiunilor şi a po ţiunilor pe care femeile sunt păcălite să le cumpere – m-am uns pe corp cu tot ce aveam la îndemână. Mi-am scos prosopul de pe cap, scuturându-mi bine părul şi am observat că-mi crescuse. Îmi ajun gea până la umeri şi cârlionţii îmi încadrau faţa.

Star zicea mereu că îmi stătea mult mai bine cu părul mai lung. Ma îl numise coroana mea de glorie, dar la şaisprezece ani îl tăia sem scurt pe tot, pentru că era mult mai uşor de întreţinut. Dacă era să fiu sinceră, fusese şi un act de rebeliune şi de capriciu, de parcă voiam să arăt lumii că nu-mi păsa cum arătam.

Mi-am dat părul de pe faţă şi l-am ridicat în vârful capului. Era prima oară în ultimii ani când era destul de lung ca să-mi fac coadă de cal şi aş fi vrut să am un elastic cu care să-i prind.

M-am îndreptat spre dormitor şi m-am uitat cu jind la patul imens. Am verificat din nou să fie încuiată uşa, mi-am pus tricoul şi m-am urcat în pat.

Doar zece minute, mi-am spus, în timp ce-mi puneam capul pe pernele albe şi moi.

***

O bătaie în uşă m-a făcut să mă trezesc. M-am ridicat în şezut şi habar n-aveam unde eram. Era beznă şi căutam pe nevăzute co mutatorul. Am auzit cum a căzut ceva pe jos şi am coborât din pat speriată.

— Toate bune?

M-am luat după voce şi am pipăit în jurul meu în căutarea uşii. Cre ierul meu ameţit se prinsese în sfârşit unde mă aflam şi cine bătea.

— Nu găsesc broasca şi e foarte întuneric aici, am spus eu.

— Caută cu mâinile până când o găseşti. E chiar în faţa ta.

Vocea m-a liniştit şi am căutat în locul în care se afla de obicei broasca.

Am pipăit cu degetele, am apucat cheia şi, după câteva încercări, am reuşit să o întorc şi să pun mâna pe clanţă.

— E descuiat, dar tot nu pot deschide uşa.

— Dă-te la o parte că o deschid eu!

Camera s-a luminat deodată şi am răsuflat de uşurare.

— Îmi pare rău, mi-a zis când a intrat. O să pun pe cineva să vină să repare clanţa. S-a înţepenit, fiindcă nu a fost folosită de mult. Eşti OK?

— Da, sigur.

M-am aşezat pe pat şi am tras câteva guri de aer în piept. Vâr co lacul m-a privit tăcut o vreme.

— Ţi-e frică de întuneric, nu? De-asta dormi afară.

Avea dreptate, dar nu voiam să recunosc.

— Evident că nu. Tocmai m-am trezit şi habar n-aveam unde sunt.

— Mda... Scuze că te-am speriat, dar e aproape şapte seara. Ai dor mit aproape douăsprezece ore. Uau, cât de obosită trebuie să fi fost!

— Da. Îmi pare rău.

— Nu-i nimic. Ţi-e foame?

— Nu ştiu încă.

— Dacă da, Tam pregăteşte cina. Eşti bine-venită să mănânci cu mine pe terasa principală.

— Tam?

— Bucătarul. E gata în jumătate de oră. Ne vedem acolo.

A ieşit din cameră şi m-am certat cu voce tare. Trecuse o zi în treagă! Ceea ce însemna că aproape sigur pierdusem rezervarea la noul hotel, fiindcă nu mă dusesem la prânz să mă cazez. Mai mult, din cauză că dormisem atât de mult, trebuia să trec din nou prin schimbarea fusului orar, iar

bizara mea gazdă, Vârcolacul, probabil credea că am retard.

De ce era aşa amabil cu mine? Doar nu eram atât de proastă, încât să cred că nu avea el vreun motiv. În fond, el era bărbat, eu femeie... Cel puţin pentru unii oameni. Dar apoi, dacă asta îşi dorea, însemna că mă plăcea, ceea ce era mai mult decât ridicol.

Doar dacă nu cumva era disperat şi se mulţumea cu oricine...

Mi-am pus pe mine caftanul care nu-mi plăcea pentru că semăna cu o rochie, dar altceva nu aveam, căci toate hainele mele erau la curăţătorie.

Cum am ieşit, am încuiat pe furiş uşa după mine şi am ascuns cheia în ghiveciul de alături, pentru că toată lumea mea se afla în rucsacul ăla.

Probabil că locul ăsta era mult mai frumos noaptea decât ziua. De acoperişurile scunde atârnau felinare cu lumină suavă, iar apa din jurul statuii de onix era luminată de jos. Ghivecele masive mi roseau sublim a iasomie, dar, şi mai şi, simţeam mirosul mâncării.

— Aici!

Din faţa pavilionului principal, am văzut braţul care-mi făcea semn de pe terasă.

— Salut, a zis şi mi-a arătat spre scaun.

— Salut. Scuze că am dormit atât de mult astăzi.

— Să nu-ţi ceri scuze niciodată că dormi. Mi-aş dori să pot dormi.

A suspinat profund, iar eu, neputând să-i spun „Vârcolacul” pen tru că, cel puţin până atunci, fusese atât de bun cu mine, l-am în trebat cum îl chema.

— Nu ţi-am spus ieri?

— Nu, am răspuns hotărât.

— Ah... spune-mi Ace. Pe tine cum te cheamă?

— CeCe.

— Aha! E poreclă, ca la mine?

— Da.

— De la ce vine.

— Celaeno.

— Ce neobişnuit!

— Da, tata, adică tipul care m-a adoptat, avea o obsesie

pentru Pleiade, Cele
Şapte Surori. Constelaţia, i-am explicat, cum făceam de obicei.
— Mă scuzaţi, domnule, pot să servesc mâncarea?
Venise menajera pe terasă, urmată de un bărbat îmbrăcat în haine de bucătar.
— Absolut. Ace m-a condus la masă. Ce pot să-ţi ofer de băut? Vin? Bere?
— Nimic, mulţumesc. Mi-ajunge apa.
Ne-a turnat câte un pahar din sticla de pe masă, şi mie, şi lui.
— Noroc! Mulţumesc că m-ai salvat azi.
— Nicio problemă. Şi-aşa mă simt prost că locuiesc singur în ditamai casa asta, când tu dormi pe plajă.
— Până ieri a fost alegerea mea, dar patul ăla e fenomenal.
— După cum spuneam, poţi să-l foloseşti cât doreşti. Şi, înainte să refuzi, să ştii că nu o fac din bunătate, ci fiindcă aş aprecia compania. Sunt singur aici de două luni deja.
— De ce nu-ţi inviţi prietenii din Londra?
— Nu e o opţiune. Mda, a mormăit, în timp ce în mijlocul mesei apăruse un vas cu creveţi uriaşi care sfârâiau. Hai să mâncăm!
Cina aia a fost cea mai bună mâncare pe care o gustasem în ultima vreme, cel puţin de când gătise Star la Londra, în noiem brie trecut. Eu una nu învăţasem niciodată să gătesc, pentru că se pricepea ea de minune şi aproape că uitasem ce gust avea mâncarea bună. Fel după fel savuram supa aromată de lemongrass, puiul fraged, prăjit şi înfăşurat în frunze de pandan şi prăjiturile de peşte iute cu sos nam jim.
— Dumnezeule, au fost absolut delicioase! Îmi place restaurantul ăsta, mulţumesc că m-ai invitat. Am făcut ditamai burta, am glumit şi am arătat spre stomac.
Ace a râs. Nu vorbiserăm prea mult în timpul cinei, probabil fiindcă eram mult prea preocupată să mă îndop.
— Şi? Te-a convins mâncarea să rămâi? Ace a luat o gură de apă. Adică nu stai mult, nu? Ziceai că după Anul Nou pleci în Australia.
— Da, aşa e. Am cedat în cele din urmă. Dacă eşti sigur,

ar fi minunat.

— Bun. Vreau să-ţi cer un singur lucru: ştiu că te înţelegi bine cu mulţimea de pe plaja Railay, dar aş prefera să nu ştie nimeni că stai aici cu mine sau să menţionezi unde se află casa. Chiar ţin la inti mitatea mea.

Privirea lui mi-a spus tot ce nu-mi spuseseră cuvintele lui nepretenţioase.

— Promit că nu suflu o vorbă.

— Bun. Povesteşte-mi despre pictură. Bănuiesc că eşti foarte talentată dacă studiezi la Londra.

— Ăăă... M-am lăsat de şcoală după câteva săptămâni, că mi-am dat seama că nu sunt. Sau nu aşa cum vor ei să fiu.

— Adică nu te-au înţeles?

— Ai putea spune şi asta. Mi-am dat ochii peste cap. Nu reuşeam să fac nimic ca lumea.

— Vrei să spui că eşti mai „avant garde” decât cineva ca Monet, de exemplu?

— Poate, dar nu uita că Monet era avant garde pe vremea lui. Chiar nu e vina profesorilor meu, pur şi simplu nu puteam în văţa ce voiau ei să-mi predea.

Am închis brusc gura, întrebându-mă de ce-i povesteam toate astea.

Probabil că-l plictisisem de moarte.

— Tu? Cu ce te ocupi? am întrebat.

— Ei, nimic interesant. Un simplu cetăţean. Chestii plictisi toare, ştii tu.

Nu ştiam, dar am încuviinţat ca şi cum aş fi ştiut.

— Şi ţi-ai luat o vacanţă mai lungă?

— Mda, ceva de genul ăsta. Pot să-ţi mai ofer ceva? m-a întrebat, în timp ce-şi astupa un căscat.

— Nu, mulţumesc, nu-mi trebuie nimic.

— Personalul o să vină să strângă, dar acum vreau să încerc să dorm. După cum ştii, mă trezesc înaintea zorilor. Şi apropo, paznicii ştiu că stai cu mine, iar codul de la poartă pe partea cu plaja este 7777. Mi-a zâmbit. Noapte bună, CeCe!

— Noapte bună!

În timp ce pleca, am observat că angajaţii aşteptau, probabil gata de culcare şi ei, doar că voiau să termine treaba. Dacă tot eram sub aripa lui ocrotitoare, am hotărât

ca să fac o plimbare prin Phra Nang. Am pornit pe potecă şi am apăsat pe butonul roşu de la poartă. S-a deschis şi am ieşit pe plaja pustie.

— Sawadee krap[9].

Am tresărit când l-am văzut în stânga mea pe Po, paznicul înde sat care mă târâse pe plajă la şase dimineaţa. S-a ridicat de pe scău nelul lui, plasat discret în frunzişul de la poartă şi m-a salutat cu un zâmbet fals.

— Sawadee ka, i-am răspuns, completând salutul thailandez cu tradiţionalul gest wai.

Muzica thailandeză răsuna dintr-un radio aflat lângă scăunelul lui şi, în timp ce mă uitam la dinţii lui neregulaţi şi îngălbeniţi, l-am văzut de cealaltă parte a gardului şi m-am întrebat câţi copii avea de hrănit şi cât de plictisitoare şi de singuratică era slujba lui. Doar că, mi-am spus, în timp ce înaintam prin verdeaţă, o parte din mine îl invidia că avea parte de toate astea: frumuseţea şi liniştea covârşitoare noapte de noapte. În timp ce mergeam pe plajă cu un sentiment de libertate pe care, din păcate, numai cei privilegiaţi îl aveau în zona aceea, mi-am imaginat cum într-o zi voi beneficia de tot ce-i mai frumos pe lume şi voi picta rezultatul ca să vadă toată lumea.

M-am dus la marginea apei şi mi-am băgat picioarele în marea perfectă pentru temperatura corpului. Am ridicat ochii spre cerul copleşit de stele şi mi-am dorit să fi avut vocabularul necesar pen tru a exprima în cuvinte lucrurile care-mi treceau prin minte, căci simţeam chestii pe care nu mi le puteam explica şi pe care nu le pu team reda decât prin pictură sau, mai nou, prin ansamblurile de care devenisem obsedată.

Nu era în regulă, evident, pentru că pictura mea încerca să ex prime prea mult despre prea multe lucruri, dar îmi plăcea să lu crez în studioul meu de pe malul Tamisei, iar cu Star în bucătărie, care ne pregătea cina, fusesem mulţumită.

— Încetează, Cee! m-am admonestat.

Nu aveam de gând să privesc iar în urmă. Star făcuse ce

[9] Sawadee krap/ka înseamnă „bună” şi „la revedere” (în limba thailandeză în original).

avea de făcut şi nu-i mai stăteam în cale, ci îmi vedeam de viaţă. Sau, cel puţin, încercam.

M-am întrebat apoi dacă Star crezuse vreodată că ar fi putut fi o povară pentru mine. Nu voiam să încep să o critic, pentru că o iu beam, dar poate că uitase că avusese nevoie de mine când era mică şi nu-i plăcea să vorbească.

Nu se pricepea nici să ia decizii sau să spună ce simţea, mai ales că eram în mijlocul unui grup de surori foarte înfipte. Nu încercam să o fac să-şi asume vina sau ceva de genul ăsta, dar întotdeauna există două versiuni ale unei poveşti şi poate că ea o uitase pe a mea.

Culmea era totuşi că păream să-mi fi făcut un nou prieten. Mă întrebam care era povestea lui şi de ce se afla de fapt acolo, care era motivul pentru care ieşea doar la răsărit sau când se întuneca şi de ce nu-şi invita prietenii să vină, în ciuda faptului că zicea că era singur.

M-am întors pe nisip spre palatul ascuns în junglă. Cu toate că paznicul Po a dat să introducă codul, am ajuns prima şi am apăsat ferm 7777, ca să ştie că aveam şi eu codul.

Luând cheia din ghiveci, am deschis uşa camerei mele şi am văzut că trecuse cineva pe-acolo. Patul avea lenjeria schimbată, iar hainele pe care le împrăştiasem mai devreme erau împăturite frumos pe un scaun. Zâna invizibilă a curăţeniei îmi lăsase şi un set nou de prosoape pufoase şi, după ce m-am curăţat de nisipul de pe picioare, m-am urcat în pat.

Adevărul era, îmi spuneam, că întotdeauna trăisem între două lumi.

Puteam să dorm pe orice plajă fără nicio problemă, dar, în ace eaşi măsură, şi într-o astfel de cameră îmi era cald şi bine. Şi, în ciuda protestelor mele că puteam supravieţui cu foarte puţin, în seara aceea nu mi-era clar ce opţiune preferam.

Capitolul 5

În următoarele câteva zile, eu şi Ace ne-am format o

rutină la palat. El se trezea foarte devreme, eu foarte târziu, apoi, după-a mia za dispăream eu, când mă duceam pe plaja Railay ca să nu-l de ranjez. Le spuseserăm celor de-acolo că îmi luasem camera la un hotel de pe plajă şi nu mă întrebaseră nimic. În consecinţă, eu şi Ace ne mai vedeam doar la prânz. Părea să mă aştepte şi mie-mi convenea, pentru că mâncarea era fantastică. Nu vorbea mult, dar, fiindcă eram obişnuită cu tăcerea lui Star, mi se părea o chestie familiară şi ciudat de calmantă.

După trei zile în care locuisem la câţiva metri de el, mi-am dat seama că nu reprezenta niciun pericol şi că nu avea să mă atace din senin. Ştiam că nu eram genul de fată care place bărbaţilor şi-apoi, dacă eram sinceră, nu-mi plăcuse niciodată sexul.

Îmi pierdusem virginitatea cu nouă ani în urmă, chiar aici, pe plaja Railay.

Băusem câteva beri, ceea ce era întotdeauna pericu los pen tru mine şi rămăsesem trează după ce se culcase Star. Tipul fusese un student care-şi luase vacanţă un an – parcă Will îl che ma – şi plecaserăm să ne plimbăm pe plajă. Partea cu sărutatul îmi plă cuse, dar asta ne pusese la orizontală şi merseserăm până la capăt, ceea ce duruse puţin, dar nu prea mult. Mă trezisem mah mură a doua zi şi nu-mi venea să cred că toată lumea făcea atâta caz pentru prostia aia.

De-atunci o mai făcusem de câteva ori, pe diverse alte plaje, cu diverse alte trupuri, ca să văd dacă se putea mai bine de-atât, dar nu ajunsesem să-mi placă. Eram sigură că milioanele de femei mi-ar fi spus că aveam de pierdut, dar nu-mi putea lipsi ceea ce nu avusesem niciodată, aşa că nu aveam nicio problemă cu asta.

Interesant era că, deşi eu şi Star fuseserăm până atunci ca ge menele siameze, singurul lucru despre care nu vorbiserăm niciodată fusese sexul.

Habar n-aveam dacă mai era virgină sau nu. La în ternat, fetele discutau detalii intime seara la culcare, despre băieţii pe care-i plăceau şi cât de departe merseseră cu ei. Totuşi, eu şi Star nu vorbiserăm deloc pe tema asta, nici cu ele şi nici între noi.

Poate simţiserăm că orice soi de relaţie fizică apropiată

cu un bărbat ar fi însemnat o trădare. Ei bine, eu cel puţin asta consideram.

Am ieşit din cameră fără să mă mai sinchisesc să încui, căci ştiam că zâna invizibilă a curăţeniei avea să intre în clipa în care ieşeam eu şi m-am dus pe terasa unde mă aştepta Ace.

— Salut, CeCe! S-a ridicat puţin şi s-a aşezat la loc. Avea evident maniere şi apreciam gestul. Ne-a turnat apă proaspătă dintr-un ulcior şi m-a privit.

— Bluza nouă?

— Da. M-am târguit şi am luat-o cu două sute cincizeci de baht.

— De-a dreptul ridicol, nu? Când o mulţime de oameni cumpără aceleaşi lucruri din magazine ale designerilor în Londra la nişte preţuri astronomice.

— Eu n-aş face asta.

— Am avut odată o iubită care nici nu stătea pe gânduri când trebuia să cheltuiască mii pe o poşetă. N-ar fi fost atât de grav dacă era un lucru pe care să-l folosească o viaţă, dar, cum se schimba sezonul, îşi cumpăra alta şi cea veche ajungea într-un dulap cu restul, pe care nu le mai folosea niciodată. Şi fii atentă, odată am prins-o cum îşi admira colecţia.

— Poate pentru ea erau opere de artă. Fiecare cu preferinţele lui, eu ştiu doar că pe mine nu mă atrage genul ăsta de activitate. Oricum, şi voi, bărbaţii, sunteţi la fel de răi când vine vorba de ma şini, am adăugat, în vreme ce menajera ne punea masa.

— Ai dreptate, a răspuns, în timp ce femeia s-a strecurat pe mu teşte, la fel cum venise. Am avut şi eu câteva maşini extravagante, doar pentru că-mi permiteam.

— Şi te făceau să te simţi bine?

— La momentul ăla, da. Îmi plăcea sunetul motorului. Cu cât mai zgomotos, cu atât mai bine.

— Băieţii şi jucăriile lor...

— Fetele şi perlele lor, a ripostat cu un zâmbet. Mâncăm?

Am luat masa în linişte. După ce m-am ghiftit din nou, m-am rezemat mulţumită.

— O să-mi lipsească ospăţul ăsta când o să mă întorc în Australia ca un simplu călător cu rucsacul în spate. Aici e ca

în rai. Eşti super norocos.

— Nu apreciezi ce ai până când nu pierzi, nu?

— Ei bine, nu ai pierdut încă toate astea. Şi chiar e uluitor.

— Nu încă... nu. A oftat, ca de obicei, din greu. Ce faci mâine-sea că, de

Revelion?

— Nu m-am gândit încă. Jack m-a invitat la restaurant, ca să pe trec Anul

Nou cu restul lumii. Vrei să vii şi tu?

— Nu, mulţumesc.

— Şi ce faci atunci? am întrebat din politeţe.

— Nimic. Adică... e un calendar făcut de om şi, dacă am trăi, să zicem, în

China, am sărbători în alt moment schimbarea anului.

— Adevărat, dar tot e un ritual, nu? Când ar trebui să sărbătoreşti şi eşti singur, te simţi ca un fraier că primeşti mesaje de la prietenii tăi care se află la petreceri de fiţe, am rânjit eu.

— Anul trecut am fost la o petrecere de fiţe, a recunoscut Ace, într-un club din St Tropez. Ajunseserăm cu barca şi se deschideau sticle de şampanie care costau sute de euro fiecare şi stropeau de jur-împrejur de parcă era apă. La momentul ăla m-am gândit că era tare, dar eram beat şi atunci toate lucrurile mi se păreau fantastice, nu-i aşa?

— Sinceră să fiu, nu am fost beată prea des. Nu mă înţeleg cu alcoolul, aşa că de cele mai multe ori mă feresc.

— Ce noroc pe tine! Eu – şi cred că majoritatea oamenilor – bem ca să uităm. Ca să ne relaxăm.

— Da, e clar că te mai detensionează.

— Am făcut o grămadă de tâmpenii când beam, a mărturisit Ace. Aşa că nu mai fac asta. Nu am mai băut de două luni şi jumătate, aşa că probabil m-aş îmbăta şi de la o bere. Înainte beam câteva sti de de şampanie şi ceva votcă înainte să simt că-şi făceau efectul.

— Uau! Ei bine, uneori mai beau câte un pahar de şampanie, la oca zii speciale, aniversări de exemplu.

— Ştii cum facem? S-a aplecat spre mine şi m-a privit lung, cu ochii albaştri plini de viaţă. Ce părere ai dacă mâine la miezul nop ţii deschidem o sticlă de şampanie?

Aşa cum zici şi tu, Anul Nou e, în fond, o ocazie specială. Dar nu bem mai mult de un pahar fiecare.

M-am încruntat şi a observat imediat.

— Nu-ţi face griji! Nu am fost niciodată alcoolic.

M-am oprit în clipa în care mi-am dat seama ce făceam.

— Şi totodată nu vreau să fiu ăla trist din colţ care refuză un pahar şi toată lumea crede despre el că e din clubul alcoolicilor anonimi. Înţelegi?

— Da, dar...

— Crede-mă, un pahar fiecare. Bine?

Ce era să zic? Era gazda mea şi nu-l puteam refuza, dar aveam rucsacul pregătit şi eram gata s-o tai dacă era să se întâmple ceva.

— Bine, am consimţit.

***

În timp ce stăteam pe plaja Railay a doua zi la amiază, simţeam în aer atmosfera electrică dinaintea Anului Nou, pentru că toate hotelurile îşi decorau terasele pentru festivitatea din seara aceea. Mă săturasem să mă holbez la schiţa penibilă în cărbune unde de senasem stâlpii de calcar, m-am ridicat şi m-am dus spre hotelul Railay Beach.

— Bună, Cee! Cum merge treaba?

— Bine, i-am răspuns lui Jack, care punea pahare pe o masă lungă.

Era mult mai plin de viaţă decât ultima oară când îl văzusem, cu câteva zile în urmă, când era sprijinit de bar cu a-nu-ştiu-câta bere în faţă. Motivul a apărut în spatele lui şi i-a pus o mână pe umăr, foarte posesiv.

— N-avem destule furculiţe, a spus Nam, uitându-se la mine, ca de obicei, de parcă m-ar fi omorât.

— Cred că mai sunt în bucătărie.

— Du-te şi adu acum, Jack! Vreau să pregătesc masa noastră pentru mai târziu.

— Imediat. Vii în seara asta? m-a întrebat Jack.

— S-ar putea să apar mai târziu, da, am răspuns, ştiind că „mai târziu” nu avea să mai ştie nici dacă însuşi Isus Cristos comanda de băut de la bar.

Jack a pornit după Nam în bucătărie, apoi s-a oprit şi s-a întors.

— Apropo, un amic de-al meu crede că-l cunoaşte pe

tipul tău misterios de pe plajă. A plecat la Ko Phi să facă revelionul, dar o să-mi spună mai multe când se întoarce.

— Bine.

— Pe curând, Cee, a mai spus, în timp ce-şi târa picioarele spre bucătărie, cu tava în mână, în urma lui Nam, asemenea unui miel în spatele lui Bo

Peep.

Ditamai bărbatul, care putea escalada o stâncă mai repede ca oricine altcineva... Speram doar să nu mă port niciodată aşa cu vreun partener de- al meu, numai că văzusem atât de mulţi bărbaţi manevraţi de femei pretenţioase, încât poate le plăcea.

Oare eu aşa mă purtasem cu Star? De-asta o fi plecat?

Mă detestam că-mi băgam asta în cap şi am decis să ignor ideea asta şi să- mi văd de-ale mele într-o zi care anunţa noi începuturi. M-am consolat cu gândul că orice ar fi avut să-i spună amicul lui Jack despre Ace, cel mai probabil nu era relevant în niciun fel. Aici, pe o peninsulă departe de orice, faptul că cineva mâncase o în gheţată în loc de o acadea era o mare ştire.

Comunităţile mici se bucură de bârfă, iar oameni reţinuţi, precum Ace, erau cele mai bune surse de zvonuri. Doar pentru că gazda mea nu-i părea nimă- nui dubios în timpul unei discuţii la beţie nu-l făcea om rău. Ba chiar mă gândeam că era un tip interesant, care avea chestii inteligente de spus.

În timp ce mă întorceam pe poteca mărginită de tarabe şi spre cealaltă viaţă a mea, mi-am dat seama că începeam să mă simt defensivă faţă de Ace, aşa cum simţisem şi faţă de Star, când mă întrebau oamenii dacă era totul în regulă cu ea, fiindcă prea tăcea şi nu scotea o vorbă.

M-am întors în camera mea şi după ce am făcut duş şi m-am dat cu cremă

— Lucru care mă îngrijora, fiindcă era un obicei de care trebuia să mă dezbar înainte să devină o rutină – mi-am pus vechiul caftan şi am ieşi pe terasă.

Ace era deja acolo şi purta o cămaşă albă de in apretată.

— Salut. Ai avut o zi bună? m-a întrebat.

— Da, doar că tot nu am inspiraţie. Nu sunt în stare nici să dese nez un pătrat, darămite altceva.

— O să-ţi revii, CeCe. Nu trebuie decât să te descotoroseşti de tot ce e negativ în capul tău. Şi asta durează.

— Da, aşa pare. Tu ce fel de zi ai avut?

— Cam la fel. Am citit o carte, m-am dus la plimbare şi m-am gin dit la ce mi-ai spus. Mi-am dat seama că niciuna dintre cărţile astea de dezvoltare personală nu ajută, pe bune, pentru că, la sfâr şitul zilei, trebuie să te ajuţi singur. A rânjit amar. Nu există soluţii simple.

— Nu, niciodată. Trebuie să mergi mai departe, nu?

— Da. Eşti gata să mâncăm? m-a întrebat în cele din urmă, ru pând tăcerea care plana la masă.

— Dă-i drumul!

În faţa noastră a apărut un homar enorm, însoţit de nume roa se garnituri.

— Uau! Homarul e preferatul meu din tot ce se poate mânca din mare, am spus fericită şi am început să mănânc.

— Pentru un călător pe care l-am văzut dormind pe plajă, ai gus turi cam scumpe, m-a tachinat el.

După ce am lins farfuria, am trecut la desertul cu fructe proas pete şi şerbet făcut în casă.

— Din ce ziceai, bănuiesc că tatăl tău e bogat.

— Era, da.

Mi-am dat seama că nu-i spusesem lui Ace despre moartea lui Pa, dar puteam foarte bine s-o fac acum, aşa că i-am povestit.

— Îmi pare rău, CeCe. Deci ăsta e primul Crăciun şi Revelion fără el?

— Da.

— De-asta eşti aici?

— Da şi nu... Recent am mai pierdut pe cineva apropiat. Un fel de suflet pereche.

— Iubit?

— Nu, pe sora mea. De fapt, e încă în viaţă, dar a hotărât să-şi urmeze calea.

— Înţeleg. Ce mult semănăm, nu?

— Da? Şi tu ai pierdut pe cineva?

— Ai putea spune că în ultimele câteva luni am pierdut tot. Şi nu e decât vina mea. A luat o gură de apă. Spre deosebire de cazul tău.

— E adevărat că moartea lui Pa nu a fost din vina mea, dar cred că am izgonit-o pe sora mea. Am fost prea... posesivă. Nu inten ţionam să fiu aşa, dar când era mică era foarte timidă şi nu prea vorbea, aşa că vorbeam eu în locul ei şi se pare că asta nu s-a mai schimbat de-atunci.

— Şi? Şi-a găsit propriul glas?

— Da, ceva de genul ăsta. Mi-a frânt inima cu asta. Era... omul meu, dacă ştii la ce mă refer.

— O, sigur că ştiu, mi-a răspuns cu durere în glas. Când ai în credere în cineva şi omul ăla te dezamăgeşte, e foarte greu.

— Asta ţi s-a întâmplat?

A ridicat ochii şi i-am citit suferinţa în privire.

— Da.

— Vrei să vorbeşti despre asta? l-am întrebat, căci mi-am dat seama că el mă încuraja mereu să îi povestesc despre necazurile mele, dar ori de câte ori începea să vorbească de ale lui, se retrăgea în carapace.

— Mi-e teamă că nu pot. Din tot felul de motive, inclusiv legale. Doar Linda ştie adevărul, a murmurat, şi e mai bine ca tu să nu ştii.

Şi iată cum, din nou, a devenit bărbatul misterios şi chestia asta începea deja să mă irite. Mi-am spus că sigur avea de-a face cu vreo femeie care-l curăţa de milioanele lui în divorţ şi mi-ar fi plăcut să nu-şi mai plângă atâta de milă.

— Să ştii că sunt aici dacă vrei să vorbeşti, m-am oferit, gândin du-mă că deja aveam o seară minunată, sau din contră.

— Mulţumesc, CeCe, apreciez şi apreciez şi compania ta în seara asta. Mi- era groază să petrec Anul Nou de unul singur. Aşa cum ziceai şi tu, e una din serile alea, nu? Oricum, hai să ciocnim pentru tatăl tău şi pentru prieteni vechi şi noi.

Am ciocnit cu apă, apoi s-a uitat la ceas – era un Rolex şi sigur nu unul dintre cele false de la tarabele din Bangkok.

— Mai sunt zece minute până la miezul nopţii. Ce-ar fi să torn câte un pahar de şampanie, cum am stabilit şi mergem să ne plim băm şi să prindem noul an pe plajă?

— Sigur.

Cât a plecat, am profitat de moment ca să-i dau un mesaj lui Star şi să-i urez un an nou fericit. Eram tentată să-i spun despre noul meu prieten, dar m-am gândit că o să înţeleagă greşit, aşa că nu i-am mai zis. Apoi le-am dat mesaje lui Ma şi surorilor mele, ori unde s-ar fi aflat fiecare în seara asta.

— Gata?

Ace apăruse cu un pahar în fiecare mână.

— Gata.

Ne-am dus la poartă şi Po a sărit să ne deschidă.

— Mai sunt cinci minute. Ai vreo dorinţă de Anul Nou? m-a în trebat Ace, în timp ce stăteam pe malul mării.

— Fir-ar să fie! Nu m-am gândit deloc la asta. Ştiu! Să mă întorc la arta mea şi să găsesc curajul de a pleca în Australia ca să descopăr care-mi sunt rădăcinile.

— Te referi la familia ta?

— Da.

— Uau! Despre asta nu mi-ai spus până acum!

— Tu ce dorinţă ai?

L-am privit în lumina lunii.

— Să accept ce va veni şi să primesc cu demnitate, mi-a răspuns, fără să-mi arunce vreo privire, ci doar uitându-se către cer. Şi să mă asigur că ăsta e singurul pahar de şampanie pe care-l beau în seara asta, a adăugat cu un rânjet.

Câteva secunde mai târziu am auzit claxoanele bărcilor de pes cuit trase în golf şi artificiile lansate din apropierea plajei Railay, care explodau deasupra stâlpilor de calcar.

— Uau! am exclamat la vederea lampioanelor chinezeşti care îşi lua zborul spre cer din celălalt capăt al plajei.

— Noroc, CeCe! mi-a urat, ciocnind şi a dat paharul pe gât din câteva guri.

Doamne, ce bună e! La mulţi ani!

M-a luat în braţe apoi şi m-a strâns bine, ceea ce m-a făcut să vărs toată şampania peste umărul lui, pe nisip.

— Mi-ai salvat viaţa în ultimele zile. Vorbesc serios.

— Nu prea cred, dar mulţumesc oricum.

M-a împins uşor de umeri înapoi, cu o mână pe fiecare.

— Ba da.

Apoi şi-a lipit gura de a mea şi m-a sărutat.

A fost un sărut plăcut, foarte puternic şi tandru în acelaşi timp. Ca un vârcolac înfometat care ia calmante. Partea mea raţională, care se ocupă în general de recunoaşterea semnalelor de avertizare în ase menea cazuri, nu a reacţionat, aşa că a fost un sărut prelung.

— Haide!

În cele din urmă, s-a dezlipit de mine şi m-a tras de mână pe plajă. Am trecut pe lângă Po, care probabil că ne văzuse când ne să ru taserăm, i-am zâmbit şi i-am urat „la mulţi ani”. Ace mă ducea spre camera lui, ţinându-mă de mână şi toate astea mă făceau să cred că urma într-adevăr un an bun.

În noaptea aia... mă rog, fără să intru în detalii, Ace ştia clar ce făcea. De fapt, părea să se priceapă mult prea bine, pe când eu nu. Dar e uluitor cât de repede înveţi atunci când vrei.

— CeCe, mi-a spus, în timp ce-mi mângâia faţa, după câteva ore cred, fiindcă auzeam deja ciripitul păsărilor, eşti... atât de de li cioasă. Mulţumesc.

— Pentru puţin, am spus, cu toate că aveam impresia că mai de grabă descria aroma unei îngheţate.

— E o chestie de moment, nu? Adică nu putem vorbi de o relaţie pe viitor.

— Evident că nu, am răspuns superficial, îngrijorată că-i lăsasem impresia că nu mai putea scăpa de mine.

— Bun, pentru că nu vreau să te rănesc, nici pe tine, nici pe alt cineva, niciodată. Noapte bună, somn uşor!

Şi, cu asta, s-a întors cu spatele la mine, într-un pat care părea mai mare şi mai comod ca al meu şi a adormit pe partea lui.

Evident că e o chestie de moment, mi-am spus şi m-am întors şi eu în spaţiul meu, dându-mi seama că era prima oară când împăr ţeam patul cu un bărbat, fiindcă, până atunci, toate smotocelile avuseseră loc în aer liber. Am privit multă vreme întunericul, bucuroasă că obloanele de la ferestre lăsau să intre lumina anu lui nou şi m-am gândit că primisem ce avusesem nevoie.

Era perfect, mi-am spus, îmi creştea moralul, dar nu rămâneam legată de nimeni şi nimic. În câteva zile aveam să plec la Oz şi poate că urma să ţin legătura cu Ace prin

mesaje. Nu eram vreo eroină victoriană care îşi sacrificase virtutea, doar ca să rămână în închisoarea căs niciei. Generaţia mea primise libertatea de a face tot ce ne doream cu corpurile noastre. Iar în noaptea asta, chiar îmi plăcuse.

Cu mare grijă, degetele mi s-au îndreptat spre el prin proprie voinţă, i-am găsit şi atins pielea ca să mă asigur că era real şi că res pira lângă mine. S-a clintit şi mi-am tras mâna, dar s-a întors spre mine şi m-a luat în braţe. La cald şi bine, în braţele lui şi lipită de corpul lui, am adormit în cele din urmă.

***

S-a dovedit că Revelionul nu fusese o aventură de o noapte. A devenit o rutină în care ne regăseam dimineaţa, la prânz şi seara, iar când nu eram în pat, ne distram. De exemplu, Ace mă târa dimineaţa din pat, cum se crăpa de ziuă, ca să vedem maimuţele, care-şi anun ţau prezenţa bufnind pe acoperiş şi invadau palatul în căutarea res turilor de mâncare. După ce făceam fotografii şi unul dintre paznici le speria cu o catapultă în miniatură, mă furişam la loc în pat. Mă trezea mai târziu când îmi aducea bunătăţi pe o tavă. În du pă-amie zile lungi şi toride, mâncam ananas şi mango şi scoto- ceam în co lecţia lui de DVD-uri.

În apele mici ale mării din faţa palatului, în timpul unui răsărit, a apărut o şalupă de lux. Po ne-a ajutat să ne urcăm, a scos un apa rat foto şi a vrut să facă o fotografie cu noi, dar Ace i-a interzis foarte vehement. Am pornit în larg şi Ace mi-a spus că mă ducea într-un loc special. Fiindcă aveam experienţă cu şalupa familiei mele pe lacul Geneva, am preluat curând cârma de la căpitan şi am navigat lejer printre valuri, ba chiar l-am şi speriat cu o manevră, doar ca să mă amuz. La un moment dat, au apărut nişte stâlpi de calcar în mijlocul mării şi i-am dat cârma căpitanului. A intrat cu barca perfect într-o lagună ascunsă, protejată din toate părţile de stânci ameţitoare. Apa era verde şi calmă şi era plin de mangrove. Aici era Koh

Hong, paradisul. Am sărit prima în apă, dar imediat m-a urmat şi Ace şi am înotat ca în propria piscină, izolată în mijlocul oceanului.

Apoi ne-am aşezat pe punte şi ne-am băut cafeaua fierbinte şi tare, lăfăindu-ne la soare şi ne-am bucurat de pacea şi de liniştea acelui loc incredibil. Mai târziu, am cârmit eu până acasă, unde ne-am retras în pat ca să facem dragoste. A fost o zi minunată şi una pe care ştiam că nu o voi uita în veci. Era genul de zi care ţi se întâmplă o singură dată în viaţă, chiar şi cuiva ca mine.

În cea de-a cincea noapte în care stăteam cu Ace în pat şi-mi abandonasem propria cameră de la revelion, mă întrebam dacă aveam o „relaţie”. O parte din mine era îngrozită, pentru că nu asta intenţionasem, iar Ace spusese foarte clar că nu voia nici el. Totuşi, o altă parte din mine voia să facem o poză în care noi doi ne pri veam romantic pe plajă, pe care să o trimit tuturor surorilor mele, ca să vadă că, de fapt, nu eram o fraieră. Omul ăsta mă plăcea, chiar dacă nu ştiam de ce. Râdea la glumele mele – care, până şi eu ştiam că erau foarte proaste – şi chiar considera corpul meu mic atrăgător.

Însă cel mai mult mă prinsese într-un fel în care numai Star reuşise până atunci şi apăruse în viaţa mea exact când avusesem nevoie de el. Amândoi eram naufragiaţi în lumea asta şi ajunseserăm pe aceleaşi maluri, nesiguri de ce ne aştepta mai departe. Era numai bine să ai pe cineva care să îţi stea alături, chiar şi pentru puţin.

În cea de-a şasea zi, m-am trezit singură, m-am uitat la ceas şi am văzut că era aproape unu după-amiaza. Ace nu a venit, ca de obi cei, cu fructe, croasanţi şi cafea. Tocmai mă pregăteam să mă ridic şi să-l caut, când a deschis uşa şi a intrat cu o tavă în mână. Dacă nu i-aş fi observat expresia, m-aş fi relaxat.

— Neaţa, CeCe! Ai dormit bine?

— Da, de la patru până acum, după cum ştii, am spus eu, în timp ce el aşeza tava.

În mod normal, venea şi se aşeza lângă mine, dar în ziua aceea nu a făcut asta. În schimb, s-a aşezat pe marginea patului.

— Am nişte treabă. Vrei să te plimbi pe undeva după-amiază?

— Normal, am răspuns veselă.

— Ne vedem la opt la cină?

S-a ridicat şi m-a pupat pe creştetul capului.

— Da, sigur.

Mi-a făcut cu mâna şi mi-a zâmbit, iar eu, fiind novice în ale re laţiilor, habar n-aveam dacă era normal. Poate se purta aşa fiindcă avea „treabă” şi după Anul Nou lumea îşi intra în rutină sau era cazul să intru în panică şi să-mi fac bagajele? Până la urmă, fiindcă nu voiam să par că nu aveam unde să mă duc şi să mă distrez, mi-am luat blocul de desen şi m-am dus pe

Poteca Plebei la Railay. În timp ce urcam pe terasa de la hotelul Railay

Beach, am văzut că plaja era mai goală decât fusese de Revelion. Nam servea la bar şi am cerut un shake de mango, doar ca s-o pun să facă ceva pentru mine. Apoi m-am aşezat pe scaunul de la bar şi am privit-o cu o înfumurare de care nu eram mândră.

— Ai nevoie cameră? m-a întrebat, în timp ce curăţa fructul şi-l arunca în blender.

— Nu, mulţumesc, nu-mi trebuie.

— Ce hotel stai?

— Sunrise Resort.

Nam a încuviinţat, dar i-am observat o sclipire în ochi.

— Nu văzut de mult. Nimeni nu văzut la tine.

— Am avut treabă.

— Jay zice că văzut la tine pe Phra Nang urcai şalupă cu bărbat.

— Serios? Aş vrea eu.

Mi-am dat ochii peste cap şi m-am pleoştit. Jay era un tip pe care-l ştiam vag de anul trecut, era prieten cu Jack. Uneori, mai dădea câte o mână de ajutor la bar, dar nu stătea el locului şi pleca oriunde putea câştiga o pâine.

Îmi spusese cineva că pe vremuri fusese ditamai jurnalistul, până când l-au pus drogurile în genunchi. Îl văzusem pe-aici, ca un depravat, fumând jointuri. Nu eram de acord cu drogurile, iar aici, în Thailanda, fie că fumai un joint, fie că îţi băgai heroină în venă, suportai consecinţele legii la fel de grav.

Mai făcuse atunci şi o pasiune pentru Star şi nu-i dădea pace ori de câte ori veneam să bem şi noi ceva liniştite. Şi ei i se părea dubios ca şi mie, aşa că aveam grijă să nu fie

niciodată singură cu el.

— Zice că văzut la tine, a insistat Nam, în timp ce-mi dădea shake-ul. Ai iubit nou?

O spunea de parcă avusesem şi unul vechi... şi apoi m-am prins că poate crezuse că eu şi Jack fuseserăm împreună, fiindcă dor misem în camera lui.

Doamne, cât de penibile pot fi uneori femeile! Era evident pentru toată lumea că putea să facă ce voia ea cu Jack.

— Nu, am răspuns şi mi-am golit paharul cât de repede am putut.

— Jay zice că ştie bărbatul care ai fost. Om rău. Cunoscut.

— Atunci Jay are nevoie de alţi ochelari, că nu eram eu.

Am numărat şaizeci de baht plus zece pentru bacşiş şi i-am pus pe bar, în timp ce mă ridicam.

— Jay vine mai târziu. Zice el la tine.

Am clătinat din cap şi mi-am dat ochii peste cap din nou, de parcă era nebună, apoi am plecat, încercând să mă prefac neim presionată. În loc să fac dreapta pe plajă şi să mă întorc la palat, am făcut stânga, unde-i spusesem lui

Nam că era hotelul în care stăteam, doar în caz că ea, sau Jay, sau oricine altcineva mă urmărea. Mi-am lăsat pantofii şi prosopul pe plajă în faţa hotelului respectiv şi m-am dus să înot şi să mă gândesc.

La ce se referea când spunea că Jay îl numise „om rău” pe Ace? După părerea lui Nam, asta probabil însemna că era afemeiat şi nimic mai mult.

Ştiam că Ace nu dusese lipsă de prietene când locuise la Londra – mereu aducea vorba de alte femei cu care se distrase de-a lungul timpului. În ce priveşte popularitatea lui, aşa o fi fost, dar nu aveam de unde să ştiu, pentru că nu citeam niciodată ziare sau reviste din cauza dislexiei mele.

Ieşind din apă, m-am întins pe nisip ca să mă usuc la soare şi mă întrebam dacă să-i menţionez lui Ace. Era evident că era paranoic când venea vorba de intimitatea lui. Dacă era vreo celebritate? O puteam întreba pe Electra, că ea trăia zi de zi în lumea aia. Şi dacă era, asta chiar i-ar fi închis gura măcar de data asta – sora cea urâtă din

familia D’Aplièse avea un iubit faimos. Cu siguranţă, merita să-i dau mesaj doar ca să-i testez reacţia.

Dar ştiam că, dacă-i spuneam lui Ace că cineva era cu ochii pe el, doar s-ar

? îngrijorat. Şi-apoi, Jay nu ştia unde locuia, sau cel puţin speram că nu ştia.

Poate că trebuia să-i spun lui Ace, dar mai aveam doar câteva zile de petrecut aici, înainte să plec spre Australia şi nu voiam să-mi stric buna dispoziţie. Am hotărât în sfârşit ca, atunci când ajung din nou între porţile palatului, să stau cuminte şi să nu mai ies până când nu venea vremea să plec la aeroport. Astăzi speram doar că nu stătea nimeni cu ochii pe mine când urma să intru.

Am ales un moment chiar înainte de apus, când Phra Nang Beach începea să se golească, dar când puteam în continuare să rămân la adăpostul mulţimii şi am înotat din nou, m-am aşezat pe pro sop foarte aproape de Po, care, când m-a văzut, a încercat ime diat să introducă codul ca să intru. L-am ignorat şi m-am aşezat la câţiva metri de el. Voiam să intru când toată lumea privea apusul.

Douăzeci de minute mai târziu a început spectacolul şi m-am furişat la porţile palatului ca un animal vânat. Nu ştiam la ce să mă aştept în timp ce mă îndreptam spre camera mea, dar cel puţin, dacă Ace o luase razna şi îmi cerea să plec în noaptea aia, aveam destule camere libere în toate hotelurile de pe plajă, pentru că mul ţimea plecase. Am deschis uşa camerei mele şi am adulmecat aroma floralã.

— Sunt aici, hai încoace!

Am intrat în baie şi l-am văzut pe Ace în cada ovală imensă, în conjurată de nenumărate candele care luminau blând şi parfumat. Pe apă pluteau sute de petale albe şi roz.

— Intri?

Am chicotit.

— Ce te amuză aşa?

— Eşti ca într-o versiune suprarealistă a celebrului tablou cu Ofelia moartă.

— Adică o versiune mai păroasă şi mai urâtă? Ce să vezi! a rânjit. Şi eu care încercam să fiu romantic. E clar,

servitoarea a cam exa gerat cu florile, dar nu-i poţi cere unui thailandez să-ţi pregătească baia, că ajungi să dezlipeşti petale de pe tine zile întregi după aia. Hai, intră!

Am intrat în cada ovală şi m-am întins cu capul pe pieptul lui, în braţele lui care mă ţineau de mijloc. Era o senzaţie fantastică.

— Îmi cer scuze pentru mai devreme, mi-a şoptit la ureche şi m-a sărutat suav. Am avut nişte treabă de rezolvat la telefon.

— Nu e nevoie să-ţi ceri scuze.

— Mi-a fost dor de tine, a şoptit din nou. Mâncăm acasă astă seară?

— Întotdeauna facem asta, am răspuns cu un zâmbet.

Mult mai târziu, când am reuşit în sfârşit să ieşim din cadă şi să mâncăm peştele proaspăt cu sos de tamarin, ne-am plimbat pe plajă şi am stat pe nisip cu ochii la stele.

— Arată-mi care e steaua ta, mi-a cerut Ace.

Am localizat Calea Lactee şi i-am arătat-o.

— Eu sunt a treia de sus, pe la ora două.

— Văd doar şase.

— Sunt şapte, dar pe ultima e foarte greu s-o vezi.

— Cum se numeşte?

— Merope.

— Nu mi-ai mai vorbit despre ea.

— Nu. Nu a apărut niciodată. Sau cel puţin Pa a adus acasă şase surori.

— Ce ciudat!

— Da, acum că mă gândesc, toată copilăria mea a fost ciudată.

— Ai idee de ce v-a adoptat pe toate?

— Nu, dar când eşti copil, nu prea te întrebi, nu? Doar accepţi. Mi-a plăcut să le am pe Star şi pe celelalte surori în jur. Tu ai fraţi sau surori?

— Sunt singur la părinţi, aşa că nu am fost nevoit să împart nimic cu nimeni. A râs tare şi s-a întors spre mine. Nu prea vorbeşti de restul surorilor tale. Cum sunt?

— Maia şi Ally sunt cele mai mari. Maia e foarte dulce şi deş teap tă, vorbeşte un milion de limbi străine, şi Ally e uimitoare, foarte curajoasă şi puternică.

În ultimul timp nu i-a mers prea bine, dar o să treacă

peste asta. Chiar o admir, ştii? Mi-ar plăcea să fiu ca ea.

— Să înţeleg că, din familie, Ally e modelul tău în viaţă?

— Poate, da. Şi Tiggy. M-am gândit o secundă, întrebându-mă cum s-o descriu. În afară de Star, ea e sora de care am fost cel mai apro piată. E

foarte... care e cuvântul pentru cineva care pare să înţeleagă lucruri fără ca tu să le spui cu voce tare?

— Perspicace? a presupus Ace.

— Da. Are modul ăsta incredibil de optimist de a privi lumea. Dacă aş putea să pictez felul în care vede ea lumea, ar ieşi cel mai fru mos tablou.

Apoi e Electra, am murmurat, dar nu ne înţelegem. Am încercat apoi să-i întorc întrebarea. Copilăria ta cum a fost?

— Ca şi în cazul tău, nu mi s-a părut nimic ciudat atunci. O iu beam pe mama şi-mi plăcea să cresc în Thailanda, dar la scurt timp după ce a murit, am fost trimis la şcoală în Anglia.

— Probabil că ţi-a fost greu, departe de tot ce îţi era familiar.

— A fost în regulă.

— Şi tatăl tău? am întrebat.

— Ţi-am spus, nu-l cunosc.

Avea un timbru răspicat şi mi s-a părut că nu mai era cazul să insist, cu toate că eram foarte curioasă.

— Te-ai întrebat vreodată dacă Pa Salt era tatăl tău adevărat? a întrebat în cele din urmă, aşa mohorât cum era.

— Nici măcar nu mi-am pus problema asta, am spus, deşi, din tr-o dată, am început să mă gândesc. Ar însemna să fi călătorit prin lume ca să-şi colecţioneze cele şase fiice înfiate.

— Chiar că ar fi bizar, a confirmat Ace, dar cu siguranţă a avut el un motiv.

— Cine ştie? Şi, de fapt, cui îi pasă? Acum e mort, aşa că nu o să mai aflu niciodată.

— Ai dreptate. Nu are sens să rămâi cu gândul în trecut, nu?

— Nu, şi, cu toate astea, o facem cu toţii. Ne gândim la greşelile pe care le- am făcut şi ne dorim să le putem schimba.

— Dar tu nu ai făcut greşeli pe care să vrei să le schimbi, nu? Părinţii tăi au fost cei care au făcut asta când au renunţat la tine.

M-am întors în clipa aceea spre Ace şi, poate din cauza lunii, avea ochii extrem de aprinşi, de parcă îşi reţinea lacrimile.

— Asta a făcut tatăl tău? Te-a abandonat?

— Nu. Şi? Ai de gând să porneşti în căutarea părinţilor tăi natu rali în

Australia?

Ace aplica metoda pe care putea s-o şi patenteze, prin care făcea ce făcea şi arunca mingea în terenul meu ori de câte ori îi puneam o întrebare. L-am lăsat în pace, fiindcă ştiam că era supărat.

— Poate, am răspuns şi am ridicat din umeri.

— Cum ai aflat că acolo te-ai născut?

— Când a murit Pa anul trecut în iunie, ne-a lăsat tuturor fetelor ceva care se numeşte sferă armilară, în care se aflau gravate coordonatele locurilor în care ne găsise pe fiecare.

— Şi al tău unde era?

— Într-un loc pe nume Broome. E pe coasta nord-vestică a Australiei.

— Aha! Şi mai ce?

— Mi-a spus că ar trebui să mă duc şi să întreb de o femeie pe nume Kitty

Mercer.

— Asta-i tot?

— Da, cel puţin asta ştiu de la el, dar câteva zile mai târziu am mai aflat şi că îmi lăsase o moştenire.

— „Mai curios şi mai curios”, cum ar zice Alice[10]. Ai încercat vreo dată să o cauţi pe Kitty Mercer pe internet? a întrebat.

— Ăăă... nu.

Mă bucuram că era întuneric ca să nu vadă că m-am înroşit toată.

Începeam să mă simt ca la interogatoriu.

---

[10] Aluzie la celebra replică din Alice în Ţara Minunilor, în original „Curiouser and curiouser”.

— Nu-i drept că-mi pui toate întrebările astea când tu nu-mi răspunzi niciodată.

A chicotit atunci.

— Eşti foarte tare, CeCe! Spui lucrurilor pe nume.

S-a rostogolit peste mine şi m-a sărutat.

***

Două zile mai târziu m-am trezit şi mi-am dat seama că habar nu aveam ce zi era şi că pierdusem complet noţiunea timpului. M-am dat jos din pat şi am răscolit în rucsac, ca să găsesc biletele pentru Bangkok şi Sydney, după care m-am uitat la mobil ca să văd ce dată era.

— Aoleu! Mâine plec! am mormăit, îngrozită de perspectivă.

M-am prăbuşit pe pat, tocmai când intra Ace pe uşă, cu tava cu mâncare.

Peste croasanţi era o carte.

— Ţi-am luat ceva, mi-a spus când a pus tava jos.

M-am uitat lung la carte. Pe coperta din faţă era o fotografie alb-negru a unei femei frumoase. Purta o rochie de modă veche, cu guler înalt, strâns cu un şir de nasturi micuţi din perlă. Mi-a luat câteva secunde bune să disting numele de pe copertă.

— Kitty Mercer, the Pearling Pioneer[11], am citit cu voce tare.

— Da! a exclamat Ace triumfător şi mi-a dat o cană cu cafea, du pă care s-a băgat cu mine sub pătură. Am căutat-o pe google. Are pro pria ei pagină

Wikipedia, CeCe!

— Pe bune? am dat din cap, fără să pot spune prea multe.

— Pare incredibilă. Din ce am citit, a făcut foarte multe într-o epocă în care femeile se luptau pentru drepturile lor. Aşa că am comandat biografia ei şi am cerut să mi se aducă de urgenţă dintr-o librărie din Phuket.

— Poftim? am făcut ochii mari la el.

— Deja am răsfoit-o şi pare o poveste foarte interesantă. O să-ţi placă la nebunie, pe bune!

A ridicat cartea şi mă împungea cu ea, aşa că m-am

[11] „Pioniera industriei perlelor” (în limba engleză în original).

enervat. Am pus cana de cafea pe măsuţă şi m-am dat jos din pat.

— De ce te-ai chinuit atâta? l-am întrebat, în timp ce-mi trăgeam tricoul pe mine. Nu e treaba ta. Dacă voiam să aflu toate astea, cău tam singură.

— Aoleu! Încercam doar să te ajut! De ce te-ai ofticat aşa?

— Nu m-am ofticat, m-am răstit, cu toate că ştiam amândoi că avea dreptate. Încă nu am hotărât dacă vreau să aflu ceva despre familia mea naturală.

— Ei bine, nu trebuie s-o citeşti acum, o poţi păstra pentru când eşti pregătită.

Ace a încercat să-mi dea din nou cartea şi am dat-o la o parte.

— Poate că ar fi trebuit să mă întrebi mai întâi, am spus, şi, în timp ce-mi puneam şortul, mi-am pierdut imediat echilibrul, aşa că nu mai păream la fel de demnă cum îmi doream.

— Mda, poate aşa ar fi trebuit.

Am ieşit furioasă din cameră şi am urcat pe terasă, ca să mă cal mez o vreme. Zece minute mai târziu a venit şi s-a aşezat lângă mine pe canapeaua de mătase, cu cartea într-o mână.

— Care-i problema, de fapt, CeCe? Spune-mi.

Mi-am muşcat buza şi m-am uitat la oamenii care înotau în ocean, sub noi.

— Uite, eşti foarte amabil că ai făcut efortul de a obţine cartea asta. Îmi imaginez că n-a fost deloc uşor s-o aduci atât de repede. Dar... nu mă pricep la cărţi. Niciodată nu m-am priceput. De-asta nu am căutat nimic despre

Kitty Mercer. Am... dislexie, o formă destul de gravă chiar şi mi-e greu să citesc.

Ace m-a cuprins de umeri.

— De ce n-ai zis?

— Nu ştiu, am murmurat. Mi-e jenă, da?

— Păi, n-ar trebui să-ţi fie! Câţiva dintre cei mai inteligenţi oa meni pe care-i cunosc sunt dislexici. Hei, ştiu cum facem, îţi citesc eu cu voce tare. M-a tras lângă el, cu capul pe umărul lui. Aşa, a zis şi a început să dea paginile, înainte să-l pot opri.

„Capitolul unu. Edinburgh, Scoţia, 1906...”

KITTY
Edinburgh, Scoţia
Octombrie 1906

Capitolul 6

Kitty Mebride stătea întinsă în patul ei şi urmărea cu privirea micuţul păianjen de casă, care îşi ţesea pânza în jurul unei neferi câte muşte albastre ce-i picase în plasa din colţul tavanului. Văzuse musca cum bâzâia aseară, înainte să stingă ea lampa cu gaz, ultima fărâmă temerară a unei toamne călduţe, care lăsa loc iernii. Se uita gânditoare la păianjenul care muncise toată noaptea pentru a mu mifica musca în iţele lui de mătase.

— Sigur o să-ţi ajungă masa asta o lună, ţie şi familiei tale, i-a spus păianjenului, înainte să tragă aer în piept şi să-şi azvârle pă tura de pe ea.

Tremurând, a traversat înfrigurată camera spre chiuvetă şi s-a spălat ca pisica, doar pe ici-colo, lucru la care mama ei ar fi pro testat. Prin ferestruică, a văzut o pâclă densă care învăluia în di mineaţa aceea casele înşirate de cealaltă parte a străduţei înguste. Şi-a tras pe ea vesta de lână şi şi-a încheiat nasturii rochiei la gâtul lung şi alb, şi-a dat de pe faţă părul castaniu şi l-a ridicat într-un coc deasupra capului.

— Arăt ca o stafie veritabilă, s-a adresat reflexiei din oglindă, în timp ce se îndrepta spre sertarul cu lenjerie intimă, de unde şi-a luat roşul de obraji.

S-a tamponat uşor pe faţă şi s-a masat, apoi şi-a ciupit obrajii. Cumpărase oglinjoara de la Jenners, pe strada Princes, cu două zile în urmă, cu banii pe care-i economisise din lecţiile de pian pe care le dădea de două ori pe săptămână.

Tatăl ei ar fi zis, bineînţeles, că vanitatea e un păcat. Dar apoi, tata credea asta despre foarte multe lucruri. Îşi

petrecea timpul scriindu-şi gândurile sub formă de predici, înainte să vorbească în faţa enoriaşilor despre blasfemie, vanitate, demonul băuturii... şi păcatul lui preferat dintre toate: plăcerile carnale. Kitty se întreba adesea cum de veniseră ea şi surorile ei pe lumea asta. Cu siguranţă ar fi trebuit şi el să se complacă în acele „plăceri” pentru ca ele să se poată naşte. Şi acum mama lor aştepta un alt copil, ceea ce însemna cu certitudine că făcuseră acel „lucru” destul de recent.

Kitty a respins dintr-odată imaginea părinţilor ei dezbrăcaţi care-i intrase în minte. Se îndoia că va reuşi vreodată să îşi scoată maioul şi chiloţii în faţa cuiva, mai ales în faţa unui bărbat. S-a cutremurat şi a pus fardul de obraz la loc în sertar, ca Martha, una dintre surorile ei mai mici, să nu fie tentată să-l fure. Apoi a deschis uşa camerei ei şi a zburat peste cele trei rânduri de trepte de lemn spre micul dejun.

— Bună dimineaţa, Katherine!

Ralph, tatăl ei, stătea în capul mesei, iar cele trei fiice mai mici ale sale erau înşirate pe o singură latură. A ridicat privirea şi i-a zâmbit cu căldură. Toată lumea zicea că semăna cu tatăl ei, care avea o coamă de păr castaniu şi cârlionţat, ochi albaştri şi pomeţi înalţi. Pielea sa palidă nu era străbătută de niciun rid, cu toate că fata ştia că avea patruzeci şi cinci de ani. Toate enoriaşele lui erau amo rezate de el şi îi sorbeau cu nesaţ fiecare cuvinţel pe care-l rostea la amvon. Şi în acelaşi timp, îşi spunea ea, visau să facă cu el toate lucrurile împotriva cărora propovăduia el.

— Bună dimineaţa, tată! Ai dormit bine?

— Eu da, dar nu şi mama ta. E cotropită de greaţă, cum e de fie care dată în primele stadii ale sarcinii. Am trimis-o pe Aylsa cu o tavă cu mâncare la ea.

Kitty ştia ce însemna asta, şi anume că mama ei nu se simţea deloc bine.

Rutina micului dejun în familia Mebride era respectată cu stricteţe.

— Biata mama! a zis Kitty, în timp ce se aşeza, la un scaun dis tanţă de tatăl ei. O să mă duc sus să o văd după ce mâncăm.

— Katherine, poate ai vrea să fii bună şi să vizitezi

enoriaşii mamei tale astăzi şi să o ajuţi cu orice are nevoie.

— Desigur.

Ralph a spus rugăciunea, a luat lingura şi a început să mănânce terciul de ovăz, semn că şi Kitty, şi surorile ei puteau începe.

În dimineaţa asta, pentru că era joi, micul dejun era deosebit, căci Ralph îşi testa fiicele la adunări şi la scăderi. Orarul săptămâ nal era sacru: lunea lucrau la ortografie, marţea învăţau capitalele lumii. Miercurea aflau datele la care regii şi reginele Angliei urcaseră pe tron şi o scurtă biografie, în funcţie de alegerea tatălui. Vinerea era cea mai uşoară zi, fiindcă discutau monarhia

Scoţiei şi după ocu părea englezilor nu fuseseră mulţi regi şi regine scoţiene.

Sâm băta, fiecare copil trebuia să recite o poezie pe dinafară şi duminica

Ralph ţinea post ca să se pregătească pentru cea mai lungă zi şi se ducea la biserică înainte să se trezească ceilalţi.

Kitty adora micul dejun duminica. Îşi privea surorile care se chi nuiau să adune numerele şi înghiţeau terciul repede ca să râs pundă fără să aibă gura plină, lucru cu care tatăl lor nu ar fi fost de acord.

— Şaptesprezece! a strigat Mary, cea mai mică dintre ele, de opt ani, care era plictisită că stătea după Miriam, sora ei mai mare cu trei ani, să răspundă.

— Bravo, draga mea! a felicitat-o Ralph cu mândrie.

Kitty îşi spunea că era foarte nedrept faţă de biata Miriam, care se chinuise mereu cu aritmetica şi a cărei personalitate emotivă era covârşită de sora ei mai încrezătoare. Miriam era, în secret, preferata lui Kitty.

— Aşadar, Mary, pentru că le-ai luat-o înainte surorilor tale cu răspunsul, poţi alege ce pildă vreţi să ascultaţi de la mine.

— Pilda Fiul risipitor! a răspuns Mary pe loc.

În timp ce Ralph începea să vorbească cu glasul său grav şi răsunător, Kitty îşi dorea ca el să le fi învăţat şi alte pilde din Biblie. Adevărul era că se plictisise de cele câteva pe care le prefera el. Şi-apoi, oricât de tare încerca, nu înţelegea morala poveştii fiului care dispăruse cu anii de la

masa familiei şi care lăsase un alt fiu să poarte povara părinţilor lui. Şi apoi, când s-a întors...

— „Aduceţi viţelul cel îngrăşat şi înjunghiaţi-l. Să ne ospătăm şi să ne veselim!” a recitat Ralph porunca.

Kitty tânjea să-şi întrebe tatăl dacă asta însemna cumva că oricine se putea purta cum dorea şi tot să se poată întoarce acasă şi să fie întâmpinat cu mare veselie, pentru că aşa suna. Ştia că Ralph îi va spune că Tatăl din Ceruri ar ierta pe oricine se căieşte pentru păcatele sale, dar, în realitate, nu suna deloc drept pentru celălalt fiu, care rămăsese acasă şi fusese cuminte, dar care nu primise ca premiu viţelul cel gras. Atunci Ralph ar fi zis că oamenii buni îşi primesc recompensele în rai, dar asta presupunea totuşi un timp foarte lung de aşteptare, în timp ce restul le primeau pe Pământ.

— Katherine! i-a întrerupt tatăl gândurile. Iar visezi la cai verzi pe pereţi.

Te-am rugat să le duci pe surorile tale în camera lor şi să pregăteşti lecţiile de dimineaţă. Mama voastră nu se simte bine să le predea, aşa că voi veni la ora unsprezece în camera copiilor pentru ora de studiu al Bibliei. Ralph a zâmbit binevoitor fiicelor sale şi s-a ridicat. Până atunci, voi fi în biroul meu.

***

Când s-a făcut ora unsprezece şi a intrat Ralph în camera co piilor, Kitty a dat fuga în camera ei, ca să ia cărţile pe care voia să le ducă înapoi la bibliotecă, înainte să pornească spre enoriaşii mamei ei. A coborât scările spre holul de la intrare şi a luat în grabă şalul gros şi mantia din cui, dornică să evadeze din atmosfera opresivă a casei parohiale. În timp ce-şi lega fundele bonetei sub bărbie, a intrat în salon, unde a văzut-o pe mama ei şezând la foc, cenuşie la faţă şi extenuată.

— Draga mea mamă, ce obosită pari!

— Mărturisesc că astăzi mă simt mai istovită ca de obicei.

— Odihneşte-te, mamă şi ne vedem mai târziu.

— Mulţumesc, draga mea! i-a zâmbit mama slab, în timp ce Kitty o pupa pe obraz.

A ieşit din salon în stradă, în aerul rece al dimineţii. A

pornit pe străduţele înguste din Leith şi a fost salutată de nenumăraţi enoriaşi, dintre care unii o cunoşteau de când era un „bebeluş plângăcios”, cum îi aminteau ei uneori. A

trecut pe lângă doamna Dubhach, care, ca de obicei, a întrebat de reverend şi şi-a exprimat senti men tele pentru cea mai recentă slujbă de duminică, până când Kitty a simţit că i se făcea greaţă.

După ce şi-a luat rămas-bun de la femeie, Kitty s-a urcat în tram vaiul electric care mergea în centrul oraşului Edinburgh. A schimbat tramvaiul la

Lieth Walk, a coborât lângă podul George IV şi s-a îndreptat spre biblioteca centrală. S-a uitat la studenţii care discu tău şi râdeau, în timp ce urcau treptele clădirii vaste de cărămidă cenuşie, unde multiplele ferestre cu menouri luminau cerut moho rât de iarnă. În holul principal cu tavan înalt era doar puţin mai cald decât afară şi, după ce a aşezat cărţile pe birou, şi-a strâns mai bine şalul pe ea, în timp ce recepţionera completa fişele.

Cert era că reverendul îi trecea cu vederea în silă vizitele regu late la bibliotecă, dar, pentru Kitty, acolo era refugiul ei, locul care-i oferise baza educaţiei pe teme care depăşeau cu mult lu cru rile învăţate din Biblie sau din lecţiile de engleză şi aritmetică cu mama ei. Dăduse întâmplător peste

Darwin, după ce îi menţionase tatăl ei că doamna McCrombie, cea mai înstărită binefăcătoare a bi sericii, se gândea să facă o vizită rudelor sale din

Australia. Asta îi stârnise interesul lui Kitty şi, neştiind mai nimic despre con ti nen tul înde părtat, căutase prin rafturile bibliotecii până când gă sise

Călătoria unui naturalist în jurul lumii pe bordul vasului Beagle, care înregis- tra aventurile tânărului Darwin pe durata călă toriei de cinci ani în jurul lumii, inclusiv două luni pe care le pe tre cuse în Australia. Una dintre cărţile lui dusese la alta şi Kitty se trezise atât fascinată, cât şi tulburată de teoriile revoluţionare pe care le adop tase domnul Darwin.

Îşi dorea să aibă cu cine să discute treburile astea, dar putea să-şi închipuie că tatăl ei ar fi făcut apoplexie dacă îndrăznea să men ţioneze cuvântul

„evoluţie”. Însăşi ideea că fiinţele care populau Pământul nu erau create de

Dumnezeu, ci erau, în schimb, rezulta tul milioanelor de ani în care s-au adaptat la mediul înconjurător ar fi fost o afurisenie pentru el. Ca să nu mai vorbim de noţiunea că naşterea şi moartea nu El le conferea, căci „selecţia naturală” ho tăra că numai cele mai puternice dintre exemplarele unei specii supra vieţuiau şi se înmulţeau. Teoria evoluţiei făcea rugăciunea să pară zadarnică, deoarece, conform lui Darwin, nu stăpânea nimeni natura, care era cea mai mare forţă din lume.

Kitty s-a uitat la ceasul de pe perete şi, după ce a terminat cu bi blio tecara, n-a mai pierdut vremea printre rafturi, ca de obicei, ci a ieşit şi a luat tramvaiul înapoi spre Leith.

Mai târziu, după-amiază, a plecat grăbită spre casă pe străzile învăluite în ger. Clădirile înalte şi austere se înşirau pe marginea drumului, toate făcute din aceeaşi gresie insipidă care se pierdea în cenuşiul constant al cerului.

Lângă lămpile cu gaz, prin straturile de lumină, se vedea că se lăsa o ceaţă densă asupra oraşului. Era obosită, fiindcă îşi petrecuse toată după-amiaza făcând vizite la enoriaşi bolnavi – şi cei de pe lista ei, şi de pe lista mamei.

Spre deza măgirea ei, când ajunsese la intrarea blocului de pe strada Queen

Charlotter, aflase că doamna Monkton, o bătrânică amabilă despre care tatăl ei spunea mereu că păcătuise trupeşte şi care băuse până sărăcise, murise cu o zi în urmă. În ciuda comentariilor tatălui său, Kitty abia aştepta de fiecare dată să ajungă în vizită la doamna Monkton, chiar dacă se chinuia să priceapă ce spunea femeia, care era ştirbă şi avea un accent tăios, motiv pentru care trebuia să se con centreze foarte tare la spusele ei. Umorul care o însoţea pe doamna Monkton de când alunecase pe panta sărăciei devenise un etalon pentru Kitty. Nu o lăsase niciodată să se plângă de cocina în care trăia după ce picase din graţii. „Pe vremuri eram fată în casă la o doamnă, să ştii! Locuiam într-o casă mare până când a văzut stă până că domnul ei a pus ochii pe mine”, chicotea ea. În fond, şi dacă avea să trăiască pe veci în aceeaşi

penurie, cel puţin avea un aco periş deasupra capului şi mâncare pe masă, în timp ce atâţia alţii nu aveau de niciunele.

— Sper că ai ajuns în rai, unde ţi-e locul, a şoptit Kitty în aerul greu al nopţii, în timp ce traversa strada Henderson, spre casa de pe cealaltă parte a drumului.

În vreme ce se apropia de intrare, o umbră i-a tăiat calea şi Kitty s-a oprit brusc ca să nu intre în omul respectiv. Era umbra unei ti nere care încremenise pe loc şi se holba la ea. Basmaua zdrenţuită îi alunecase de pe cap şi avea o figură găunoasă, o privire speriată şi pielea palidă încadrată de un păr şaten aspru. Kitty îşi zicea că biata fiinţă era cam de vârsta ei.

— Vă rog să mă scuzaţi, a spus ea şi s-a dat stângaci la o parte, ca s-o lase să treacă.

Dar fata nu s-a clintit, continua să o privească nestingherită, până când

Kitty şi-a luat privirea de la ea şi a deschis uşa. Cum a intrat în casă, a simţit ochii sfredelitori ai fetei în spate şi a trântit repede uşa.

Kitty şi-a scos mantia şi boneta şi, în acelaşi timp, a făcut tot posibilul să se dezbare de ochii bântuitori. S-a gândit apoi la ro manele lui Jane Austen pe care le citise şi la descrierile parohiilor picturale, care şedeau în mijlocul grădinilor încântătoare din pei sajul rural al Angliei, la locuitorii săi înconjuraţi de vecini gentili, care duceau vieţi la fel de privilegiate. A hotărât că domnişoara Austen nu ajunsese prea departe în nord şi nu văzuse cum trăiau preoţii de oraş la periferia din Edinburgh.

Asemenea celorlalte de pe stradă, casa lor era o clădire victoriană solidă, de patru etaje, construită pentru a fi practică, nu frumoasă. Sărăcia era la o aruncătură de băţ, în clădirile de lângă docuri. Tatăl lor spunea adesea că nu-l putea nimeni critica pentru faptul că trăia la un nivel superior faţă de enoriaşii lui, dar cel puţin, se gândea Kitty în timp ce intra în salon ca să-şi încălzească mâinile la foc, spre deosebire de restul locuitorilor din cartier, aici era cald şi uscat.

— Bună seara, mamă! a salutat-o ea pe Adele, care stătea pe scaun la foc şi cârpea ciorapi.

Femeia a lăsat lucrul pe burta umflată.

— Bună seara, Kitty! Cum ţi-a fost ziua?

Accentul suav al lui Adele era scoţian, tatăl ei fiind moşier în

Dumfriesshire. Kitty şi surorile ei adorau să-şi viziteze bunicii în fiecare vară şi se bucurase în mod special să poată călări pe me lea gurile rurale. Fusese totuşi şocată că tatăl lor nu le însoţea nicio dată în sejururile astea. Pretindea mereu că trebuia să rămână cu congregaţia, dar Kitty începuse să suspecteze că bunicii ei nu-l prea plăceau de fapt. Familia Mebride, în ciuda faptului că erau bogaţi, proveneau din ceea ce Kitty auzise că se numea „afacerişti", pe când părinţii mamei ei erau descendenţi din nobilul clan Douglas şi îşi exprimau frecvent îngrijorarea că fiica lor trăia în circumstanţe mizere şi că era soţie de preot.

— Doamna Mefarlane şi copiii ei îţi transmit toate cele bune, iar abcesul domnului Cuthbertson pare să se fi vindecat. Dar am o veste proastă, mamă.

Mi-e teamă că doamna Monkton a murit ieri.

— Dumnezeu s-o odihnească! Adele şi-a făcut cruce imediat. Dar poate e o binecuvântare, având în vedere cum o ducea...

— Vecina ei zicea că i-au dus cadavrul la morgă, dar nu are rude şi doamna

Monkton nu avea niciun sfanţ pe numele ei, aşa că nu există bani de înmormântare sau de un loc în care s-o îngroape. Decât dacă...

— O să vorbesc cu tatăl tău, şi-a liniştit Adele fiica. Deşi ştiu că în clipa de faţă biserica nu prea stă bine cu fondurile.

— Te rog, mamă! Orice ar fi zis tata de ea, că s-a dedat păcatului, cu siguranţă s-a căit până la urmă.

— Şi era o companie foarte plăcută. Of, ce nu-mi place când vine iarna!

Adele s-a cutremurat uşor şi a pus mâna ocrotitor pe burtă. Tatăl tău e la o şedinţă de comitet a parohiei în seara asta şi apoi ia cina cu doamna

McCrombie. Speră să se lumineze şi să continue să facă donaţii bisericii noastre. Numai Dumnezeu ştie că avem

nevoie. Doar nu poate să funcţioneze doar pe eterna izbăvire.

Sau pe promisiunea că există ceva ce nici nu putem vedea, auzi sau atinge...

— Da, mamă.

— Poate vrei să urci la surorile tale, Kitty dragă. Adu-le aici să mă vadă după ce îşi vor pune cămăşile de noapte. Mă simt istovită în seara asta şi nu pot urca în camera lor.

Pe Kitty a cuprins-o panica.

— Tot nu te simţi bine, mamă?

— Într-o zi, draga mea, vei înţelege cât de obositoare poate fi o sarcină, mai ales la vârsta mea. Noi două vom mânca la ora opt şi nu e nevoie să te îmbraci frumos, fiindcă tatăl tău rămâne în oraş, a adăugat ea.

Kitty a urcat scara interminabilă, blestemând dubla năpasta care căzuse pe ea, de a fi fiică de preot şi cea mai mare dintre cele patru, în curând cinci surori. A intrat în camera copiilor şi le-a găsit pe Martha, Miriam şi Mary care se certau din cauza unui joc cu bile de sticlă.

— Am câştigat! a exclamat Martha, care avea paisprezece ani şi un temperament la fel de încăpăţânat precum credinţa religioasă a tatălui lor.

— Ba eu! a ripostat Mary bosumflată.

— De fapt, eu am câştigat, a intervenit Miriam cu blândeţe.

Iar Kitty ştia că ea câştigase.

— Ei bine, oricine ar fi câştigat, mama vrea să vă terminaţi ablu ţiunile, să vă îmbrăcaţi cu cămăşile de noapte şi să mergeţi s-o săru taţi de noapte bună în salon.

— Să ne ducem în cămăşile de noapte în salon? Mary era şocată. Păi, ce-o să spună tata?

— Tata ia masa cu doamna McCrombie. Acum, a spus Kitty în timp ce

Aylsa intra cu ligheanul în cameră. Ia să vedem cum arată feţele şi gâturile voastre.

— Vrei să le ajuţi tu, Miss Kitty? Trebuie să mă ocup de cină jos, a rugat-o

Aylsa.

— Sigur.

Kitty ştia că biata menajeră, singura pe care o aveau, era

complet extenuată la ora asta târzie.

— Mulţumesc, Miss Kitty!

Aylsa a înclinat capul cu recunoştinţă şi a şters-o din loc. Când toate cele trei surori ale ei erau îmbrăcate cu cămăşile de noapte din muselină albă,

Kitty le-a dus la parter în salon. Mama le-a săru tat de noapte bună pe rând şi

Kitty a hotărât că cel puţin expe rienţa ei timpurie cu îngrijirea copiilor o va ajuta foarte mult când avea să facă şi ea copii. Apoi, uitându-se la burta umflată a mamei sale şi la oboseala care i se aşternuse pe faţă, s-a gândit că poate n-o să aibă deloc.

După ce s-au culcat surorile ei, Kitty şi mama ei au stat în salon şi au luat cina: vită fiartă, cu carto? şi varză. Au discutat chestiuni legate de biserică şi despre sezonul festival care se apropia şi care, pentru familia Mebride, era cea mai aglomerată perioadă din an. Adele i-a zâmbit.

— Ce fată bună eşti tu, Kitty! Mă bucur foarte mult că mă ajuţi, şi în casă, şi afară cât sunt... împovărată. Sigur, în curând va veni vre mea când te vei căsători şi vei avea familia ta. Săptămâna viitoa re vei împlini optsprezece ani.

Doamne, nu-mi vine să cred!

— Nu mă grăbesc, mamă, a răspuns Kitty.

Îşi aduse aminte când venise ultima oară în vizită, la ceai, preotul din

North Leith cu soţia şi insistaseră să i-l prezinte pe fiul lui, Angus. Tânărul cu buzele pline şi umede se înroşea de fiecare dată când se vorbea despre viitorul lui, căci voia să-i calce pe urme tată lui în preoţie. Ea nu se îndoia că omul era deosebit de amabil, dar, chiar dacă nu ştia încă ce-şi dorea, sigur nu voia să fie nevastă de preot. Nici nevasta lui Angus.

— Nu ştiu ce-o să mă fac fără tine aici, a continuat Adele, dar va veni şi ziua aia.

Kitty a hotărât să profite de moment, fiindcă nu se întâmpla prea des să fie singură cu mama ei.

— Voiam să te întreb ceva.

— Ce anume?

— Mă întrebam dacă m-ar lăsa tata să mă instruiesc ca să devin profesoară.

Mi-ar plăcea foarte mult să am o profesie. Şi, după cum ştii, îmi place să predau surorilor mele.

— Nu sunt sigură că tatăl tău ar fi de acord să ai o „profesie”, cum îi spui tu, s-a încruntat Adele.

— Dar nu ar privi-o ca muncă dumnezeiască? Dacă îi ajut pe cei mai puţin norocoşi să citească şi să scrie, a insistat Kitty. Ar în semna că nu aş mai fi o povară pentru voi dacă reuşesc să mă întreţin singură.

— Dragă Kitty, asta e treaba bărbatului, a răspuns Adele cu blân deţe. Să nu uităm că, în ciuda faptului că tatăl tău s-a dedicat în mod altruist lui

Dumnezeu şi calea lui ne-a adus aici, la Leith, tu eşti o descendentă a clanului Douglas. Nicio femeie din familia mea nu a fost nevoită să muncească pentru a supravieţui. Doar pentru cari tate, după cum ştim amândouă.

— Nu înţeleg cum oricine – că sunt bunicii mei sau însuşi Domnul nostru –

ar putea crede că e o ruşine ca o femeie să mun cească. Am văzut un anunţ în The Scotsman care caută tinere fe mei care să înveţe să fie profesoare şi...

— Întreabă-l neapărat pe tatăl tău, dar sunt sigură că va dori să con tinui munca extraordinară pe care o faci pentru parohie până când îţi vei găsi un soţ potrivit. Mă doare spatele pe scaunul ăsta tare. Hai să mergem să stăm în salon, unde e mai cald şi mai comod.

Frustrată din cauza lipsei de susţinere a mamei sale pentru o idee la care se gândise în ultimele săptămâni, Kitty s-a supus. S-a aşezat lângă foc, în timp ce mama ei s-a apucat de tricotat pentru bebeluşul care urma să vină şi s-a prefăcut că citea o carte.

— Douăzeci de minute mai târziu au auzit uşa de la intrare, care anunţa sosirea reverendului Mebride.

— Cred că mă retrag, mă duc la culcare, mamă, a spus Kitty, care nu avea chef să facă conversaţie cu tatăl ei.

A trecut pe lângă el pe hol şi a făcut o plecăciune.

— Bună seara, tată! Sper că ai avut o cină plăcută cu doamna McCrombie.

— Într-adevăr, plăcută.

— Ei bine, atunci noapte bună!

Kitty s-a îndreptat spre scară.

— Noapte bună, draga mea!

Câteva minute mai târziu, Kitty s-a băgat în pat, cu ochii la pă ian jenul care îşi înfăşurase pânza atât de meticulos în jurul muştei, încât aceasta nu se mai vedea aproape deloc. Se ruga ca tatăl ei să nu îşi prindă fiica într-o cursă similară, precum cea a mariajului.

— Te rog, Doamne, să nu fie Angus! a gemut ea.

***

A doua zi, de dimineaţă, Kitty s-a aşezat la biroul tatălui ei. Se oferise să preia sarcina de a se ocupa de contabilitatea parohiei cât timp mama ei era indisponibilă, care presupunea să includă su mele primite de la enoriaşi în cutia milei, însumate cu orice alte donaţii caritabile şi să facă bilanţul, care să se potrivească cu ceea ce păreau să fie nişte cheltuieli înfricoşător de mari. În timp ce cal cula co loa nele de cifre din săptămâna respectivă, a auzit o bătaie puternică la uşă şi a dat fuga să răspundă ca să n-o trezească pe mama ei care se odihnea la etaj.

A deschis uşa şi a văzut o tânără pe care a recunoscut-o ime diat ca fata ce apăruse în faţa casei cu o seară în urmă.

— Bună dimineaţa! Pot să vă ajut cu ceva?

— Trebuie să-l văz pe Ralph, a spus tânăra, cu o nuanţă de dis pe rare în glas.

— Reverendul Mebride îşi face vizitele la enoriaşi, a spus Kitty. Pot să-i transmit un mesaj?

— Da’ nu minţi, da? Cre’ că se ascunde dă mine. Tre’ să vorbesc cu iel.

Acuma.

— După cum spuneam, nu e acasă. Pot să-i transmit un mesaj? a repetat

Kitty ferm.

— Să-i zici că Annie tre’ să-i zică ceva. Să-i zici că nu poa’ s-aştepte.

Înainte să apuce Kitty să-i mai spună ceva, tânăra s-a întors re pede şi a luat-o la sănătoasa pe stradă. Cum a închis uşa, s-a între bat cum de folosise femeia numele de botez al tatăl ei. Două ore mai târziu, când a sosit Ralph acasă, Kitty a bătut timid la uşa biroului său.

— Intră!

— Îmi cer scuze că te deranjez, tată, dar a venit o tânără

azi-di mineaţă.

— Serios? Ralph a ridicat privirea şi a lăsat din mână stiloul, îna inte să-şi scoată ochelarii. Şi ce dorea? Bănuiesc că nişte bănuţi. Ca toată lumea.

— Nu. M-a rugat în mod specific să-ţi spun că „Annie trebuie să-ţi zică ceva” şi că nu poate aştepta. Aparent, a adăugat Kitty penibil.

A urmat o pauză, înainte ca Ralph să-şi pună ochelarii la loc pe nas şi să ridice stiloul. A început să scrie în timp ce Kitty rămăsese în uşă.

— Cred că o cunosc pe fată, a răspuns în cele din urmă. În fie care duminică stă în faţa bisericii. Mi-a fost milă de ea o dată şi i-am aruncat nişte monede din cutia milei. Mă ocup eu de ea.

— Da, tată! Mă duc să rezolv din lucruri acum.

Kitty s-a retras din birou, uşurată să scape de tensiunea bruscă ce se abătuse asupra ei, dar pe care nu o putea descrie.

În drum spre casă, cum venea ea cu un coş plin cu ouă, lapte, legume şi o bucată de haggis[12] învelită din hârtie de ceară, care-i plăcea la nebunie tatălui ei, dar pe care restul familiei doar îl tolera, vântul s-a înteţit. Kitty şi-a strâns şalul mai tare peste umeri şi a înaintat pe o alee îngustă, scurtătura spre strada Henderson. În faţa ei, în întunericul ce se adâncea, a observat deodată o siluetă fa miliară care a făcut-o să încremenească pe loc. Tatăl ei stătea în pragul unei uşi, cu biata fiinţă Annie, care bătuse la uşa lor mai devreme.

Kitty s-a făcut mică în umbră, căci instinctul îi spunea că nu trebuia să se arate.

Trăsăturile femeii erau contorsionate de durere sau de furie în timp ce şoptea gutural la el. Kitty l-a văzut pe Ralph cum s-a întins şi a luat-o pe

Annie de mâini, înainte să se aplece, să-i şoptească ceva la ureche şi să o sărute pe frunte cu tandreţe. Apoi i-a făcut cu mâna, s-a întors şi a plecat.

Annie a rămas singură, închizând şi deschizând mâinile peste burta destul de umflată. O clipă mai târziu a dispărut

[12] Mâncare scoţiană de oaie sau de viţel.

în casă şi uşa s-a închis.

Kitty a mai aşteptat încă cinci minute înainte să pornească spre casă, nesigură pe picioare. Şi-a văzut mecanic de treburile ei, dar mintea nu-i dădea pace şi îi oferea continuu posibile răspunsuri pentru ce văzuse mai devreme. Poate că nu era ce părea. Poate că tatăl ei pur şi simplu consola o biată femeie tulburată.

Şi totuşi, în cel mai întunecat colţ al minţii ei, Kitty ştia adevărul.

***

În următoarele câteva zile, şi-a evitat tatăl cât de mult a putut şi nu i-a fost foarte greu, având în vedere faptul că se apropia cu repe ziciune cea de a optsprezecea ei aniversare. Casa zumzăia de secrete şi de entuziasm în faţa perspectivei unui motiv de celebrare şi su rorile ei o scoteau din cameră ca să şuşotească între ele, iar pă rinţii petreceau foarte mult timp împreună în salon cu uşa închisă.

În ajunul zilei ei de naştere, Ralph a prins-o în timp ce urca spre camera ei.

— Draga mea Katherine, mâine nu vei mai fi copil!

— Da, tată!

Lui Kitty nu-i venea să se uite în ochii lui.

— Ne faci cinste, mie şi mamei tale! Ralph s-a aplecat şi a săru tat-o pe obraz. Noapte bună şi Dumnezeu să te binecuvânteze!

Kitty a încuviinţat în semn de mulţumire şi a continuat să urce treptele.

Odată ajunsă în pat, şi-a tras pătura peste cap şi a început să tremure de frig.

Toamna se apropia de sfârşit.

— Doamne, iartă-mă, a suspinat ea, căci nu mai ştiu cine e tata!

***

Aylsa se trezise deja ca să facă focul în casă când a coborât Kitty a doua zi.

Avea nevoie de aer curat ca să-şi limpezească gândurile şi extenuarea după încă o noapte nedormită, aşa că a ieşit pe furiş din casă şi s-a îndreptat spre docuri.

S-a oprit şi s-a aşezat pe un zid scund, de unde a privit

trezirea ce rului care împletea o întindere miraculoasă în nuanţe de mov şi roz. Apoi a văzut o siluetă care apăruse de pe strada pe care tocmai mersese ea. Era Annie, care, bănuia Kitty, o văzuse probabil tra ver sând valea şi o urmărise. Femeia s-a apropiat de ea şi s-au privit în ochi.

— O venit să mă vază, a spus Annie cu un ton ţâfnos şi cearcăne întunecate de extenuare. Nu mai poa' să se ascundă dupe Dumnezeu. Da, ştie adevăru'!

— Dar...

Kitty a încercat să se eschiveze, îndepărtându-se de ea.

— Io ce să fac acuma? a cerut Annie să ştie. Mi-a dat neşte mo nede şi mi-a zis să scap dă iel. Da' nu pot, că-i prea mare.

— Nu ştiu, îmi pare rău...

— Bleh, îţi pare rău! Norocu' meu! Lu' tată-tău să-i pară rău!

— Trebuie să plec. Chiar îmi cer scuze, a repetat Kitty în timp ce s-a ridicat, şi-a apucat poalele fustei cu mâinile şi a pornit repede înspre casă.

— E diavolul! a strigat Annie după ea. Ăsta-i adevăru'!

***

Cumva, Kitty a reuşit să treacă ziua cu bine – a deschis cadou rile făcute de mână de surorile ei şi a suflat în lumânările de pe tort, pe care Aylsa îl pregătise special pentru ea. A făcut tot posibi lul să nu se cutremure când a venit Ralph să o sărute şi să o îmbră ţişeze – un gest normal care, până de curând, o încânta. Acum părea cumva necurat.

— Draga mea, te-ai făcut o femeie frumoasă, a spus Adele cu mân drie. Mă rog că într-o zi să ai o familie a ta şi să fii stăpâna pro priei case.

— Mulţumesc, mamă! a răspuns Kitty încet.

— Draga mea Katherine, copila mea deosebită! La mulţi ani şi fie ca

Domnul să te binecuvânteze pe viitor! Cred că ţi-a pus deo par te ceva special pentru tine, draga mea!

Mai târziu în seara aceea, Kitty a fost chemată în biroul gol, ca o chilie, din fundul casei, care dădea spre un zid de cărămidă. Mereu zicea că lipsa unei privelişti îl ajuta să se concentreze asupra pre dicilor lui.

— Katherine, intră şi ia loc, te rog! Ralph a arătat spre scaunul de lemn cu spătar incomod din colţul încăperii. Ştii că am luat cina cu doamna

McCrombie recent?

— Da, tată!

Ori de câte ori se afla în biserică şi îi mai arunca o privire bine făcătoarei tatălui ei, Kitty nu vedea decât o femeie între două vârste, durdulie, îmbrăcată extravagant, care ieşea în evidenţă în mulţimea de oameni modeşti. Doamna McCrombie nu venise niciodată în vizită acasă la ei. În schimb, tatăl ei se ducea s-o viziteze la conacul ei imens de pe strada

Princes. Astfel, toată conversaţia dintre ele se reducea la politicosul „bună dimineaţa” dacă li se întâlneau dru murile în afara bisericii, după slujbă.

— După cum ştii, Katherine, doamna McCrombie a fost din totdeauna o binefăcătoare generoasă a bisericii şi comunităţii noas tre, i-a explicat Ralph.

Fiul ei cel mare a intrat în tagma preo ţiei, dar a fost ucis în primul război cu burii. Am impresia că mă pri veşte ca pe un locţiitor al lui şi, desigur, oferă bani bisericii în amin tirea lui. E o femeie bună, creştină, care vrea să-i ajute pe cei mai nevoiaşi ca ea şi îi sunt etern recunoscător că a ales biserica mea în acest scop caritabil.

— Da, tată!

Kitty se întreba unde voia să ajungă cu discuţia asta şi spera să se termine curând. Împlinea optsprezece ani în fond şi în momentul acela aproape că nu mai suporta să respire acelaşi aer cu el.

— Ideea e că, după cum ştii, doamna McCrombie are o familie în Australia pe care nu a văzut-o de ani de zile, şi anume sora ei cea mică, cumnatul ei şi doi nepoţi care locuiesc într-un orăşel pe nume Adelaide, pe coasta sudică.

A decis ca, atâta vreme cât mai stă bine cu sănătatea, să se ducă să îi viziteze.

— Da, tată!

— Şi... caută o însoţitoare pentru această călătorie lungă. Evi dent, fata trebuie să provină dintr-o familie creştină de calitate şi să o poată şi ajuta cu garderoba şi toate cele. Aşa că i-am sugerat să te ia pe tine, Katherine! Vei pleca

pentru nouă luni, cam aşa şi, fiindcă am discutat deja cu mama ta, am senzaţia că este o oportunitate for midabilă pentru tine să te duci să vezi lumea şi, în acelaşi timp, să îţi mai potoleşti spiritul neliniştit.

Pe Kitty a şocat-o sugestia şi habar nu avea cum să reacţioneze.

— Tată, serios, sunt mulţumită aici...

— E în tine, Kitty, la fel cum am avut şi eu nestarea asta înainte să-l găsesc pe Dumnezeu.

Kitty a observat cum şi-a luat ochii de la ea şi a privit în trecutul lui îndepărtat. În cele din urmă, privirea s-a întors la ea.

— Ştiu că îţi cauţi un scop şi să ne rugăm să-l găseşti într-o zi în soţia şi mama din tine. Dar deocamdată, ce părere ai?

— Adevărul e că nu prea ştiu ce să spun, a răspuns ea sincer.

— Îţi arăt Australia în atlas. Poate ai auzit că e o ţară pericu loasă şi neexplorată, plină de băştinaşi păgâni cu siguranţă, deşi doamna

McCrombie mă asigura că în oraşul Adelaide se află o societate la fel de civilizată ca în Edinburgh. Mulţi dintre creştinii noştri au na vigat acolo în

1830 pentru a scăpa de persecuţie. Mi-a spus că există mai multe biserici luterane şi prezbiteriene deja construite. E un loc care se teme de Dumnezeu şi nu ezit să te trimit acolo, atâta timp cât eşti sub aripa ocrotitoare a doamnei McCrombie.

— Voi fi plătită pentru serviciile mele?

— Bineînţeles că nu, Katherine! Doamna McCrombie îţi finanţează un adăpost şi îţi acoperă toate cheltuielile. Ai idee cât costă o asemenea călătorie? Şi-apoi, cred că măcar atâta poate face familia noastră, având în vedere generozitatea cu care ea a făcut donaţii bisericii noastre de-a lungul anilor.

Şi, în consecinţă, eu sunt sacrificiul viu care i se oferă...

— Aşadar, draga mea! Ce părere ai în cazul ăsta?

— Cum crezi tu că e mai bine pentru mine, tată! a îngăimat ea, ple când ochii pentru a-şi ascunde furia. Şi mama cum se va descurca atunci când va veni copilul? Nu

va avea oare nevoie de aju torul meu?

— Am discutat şi despre asta şi am asigurat-o pe mama ta că, atunci când va sosi momentul, voi pune la dispoziţie fonduri pentru angajarea unei servitoare.

În cei optsprezece ani cât trăise în casa aceea, nu existaseră „fonduri pentru angajarea unei servitoare”.

— Katherine, vorbeşte cu mine! a implorat-o Ralph. Nu e pe pla cul tău acest aranjament?

— Nu ştiu... M-a luat prin surprindere.

— Am înţeles. Ralph s-a aplecat şi i-a luat mâinile într-ale sale, privind-o fermecător. E normal să fii tulburată. Ascultă-mă bine! Când am cunoscut-o pe mama ta, eram căpitan în batalionul 92 din infanteria Scoţiei şi viitorul nostru părea aranjat. După aceea am fost trimis să lupt în Războiul Burilor.

Mi-am văzut mulţi dintre prieteni – şi duşmani – ucişi de focurile de arme.

Apoi, chiar eu am fost împuşcat în Bătălia de pe Dealul Majuba. Mai târziu, în spi tal, am avut o revelaţie. M-am rugat în noaptea aceea să fiu salvat ca să- mi dedic viaţa lui Dumnezeu şi să fac tot posibilul să opresc ne dreptatea şi crimele sângeroase la care fusese martor. A doua zi m-am trezit, în ciuda faptului că doctorii nu aveau speranţă să mai trăiesc măcar o noapte. Mi-a scăzut temperatura şi rana din piept mi s-a vindecat în câteva zile. Abia atunci am înţeles care urma să-mi fie viitorul. Şi mama ta a înţeles. Ea însăşi îl iubeşte pe Dumnezeu, dar, fiindcă a făcut cum am simţit eu că trebuia, a suferit şi ea, la fel cum aţi suferit şi tu, şi surorile tale. Înţelegi, Katherine?

— Da, tată, a răspuns Kitty automat, cu toate că nu pricepea o iotă.

— Această călătorie în Australia cu doamna McCrombie îţi va deschide calea spre genul de societate din care face parte familia mamei tale. Doar pentru că simt eu nevoia să salvez suflete, nu înseamnă că viitorul fiicelor mele trebuie să aibă de suferit. Sunt sigur că, dacă te comporţi cum se cuvine în această călătorie, doamna McCrombie se va bucura să te prezinte unui cerc mai larg de tineri domni, şi aici, şi în Australia, care să ţi se potrivească mai bine decât aş putea alege eu pentru tine, având în vedere starea

noastră

? nanciară modestă. Ea îmi cunoaşte sacrificiul în faţa Domnului şi aspiraţiile familiei mamei tale din Dumfriesshire. De reşte să facă tot ce poate pentru tine, Katherine! Ca şi mine. Acum înţelegi?

Kitty s-a uitat la tatăl ei, apoi la mâinile moi care le strângeau pe ale ei şi o amintire nedorită a unui moment similar a făcut-o să-şi tragă mâinile. În cele din urmă a înţeles perfect manipularea pe care o concepuse tatăl ei şi planul lui de a scăpa de ea.

— Da, tată, dacă tu crezi că e mai bine aşa, am să plec cu doamna

McCrombie în Australia.

— Minunat! Sigur, va trebui s-o cunoşti pe doamna McCrombie ca să vadă şi ea ce fată bună eşti. Eşti, nu-i aşa, dragă Katherine?

— Da, tată!

Kitty ştia că era mai bine să plece din cameră înainte s-o cu prin dă şi mai tare furia şi să răbufnească.

— Pot să plec? a întrebat cu răceală, în timp ce se ridica de pe scaun.

— Desigur.

— Noapte bună!

Kitty a făcut o plecăciune, s-a întors cu spatele şi aproape că a fugit din birou şi pe scări, spre camera ei. A închis uşa, a încuiat-o şi s-a aruncat pe pat.

— Ipocritul! Mincinosul! Infidelul! Şi biata mea mamă, soţia ta, aşteaptă şi ea un copil!

A scuipat cuvintele în pernă şi apoi a plâns înăbuşit de dis pe rare. În cele din urmă s-a ridicat, şi-a pus pe ea cămaşa de noapte şi şi-a periat părul în faţa oglinzii. Părea palidă la lumina lămpii cu gaz.

Ai înţeles că te citesc, tată, şi de-asta mă trimiţi departe de casă.

Capitolul 7

— Tatăl tău este o inspiraţie pentru mine, domnişoară

Mebride, şi sunt sigură că şi pentru tine.

— Desigur, a minţit Kitty, în timp ce sorbea ceaiul Earl Grey dintr-o ceaşcă delicată de porţelan.

Stăteau într-un salon mare şi sufocant al unei case imense din scuarul St

Andrew, una dintre cele mai râvnite adrese din Edinburgh. Încăperea era înţesată cu mai multe obiecte elegante decât văzuse la Miss Anderson, centrul comercial sofisticat. De-a lungul unuia dintre pereţi se afla o vitrină plină cu statuete care reprezentau heruvimi, vaze chinezeşti şi farfurii decorative. Un candelabru cu cristale aninate scălda totul într-o lumină blândă, care se reflecta în mobila de mahon bine lustruită. Doamna

McCrombie nu era o persoană care să-şi ascundă averea.

— E foarte devotat enoriaşilor său şi îşi refuză şi lui, şi familiei sale avantajele de care ar fi beneficiat prin intermediul mamei tale.

— Da, a răspuns Kitty automat.

Apoi, uitându-se la ochii sticloşi ai viitoarei sale angajatoare, a hotărât că femeia mai în vârstă arăta ca o adolescentă îndrăgos tită. A mai observat şi cantitatea uriaşă de pudră cu care doamna McCrombie îşi tapetase faţa şi se gândea la preţul imens pe care-l oferea pentru a-şi ascunde multiplele riduri ce-i străbăteau chipul. Culoarea aprinsă a obrajilor şi a nasului dezvăluia plăcerea băuturii.

— Domnişoară Mebride?

Kitty şi-a dat seama că doamna McCrombie încă vorbea cu ea.

— Vă cer iertare. Mă uitam la acel tablou fermecător, a improvizat Kitty şi a arătat spre o reprezentare penibilă a lui Isus care căra cru cea pe drumul spre

Golgota.

— Fiul meu, Rupert, l-a pictat, Domnul să-l aibă în pază! Chiar înainte să plece în Războiul Burilor şi să sfârşească în braţele lui Isus. De parcă ştia...

Apoi s-a uitat la Kitty radiind. E evident că ai ochi pentru artă!

— Cert este că îmi plac lucrurile frumoase, a răspuns Kitty, uşurată că reuşise să spună ce trebuia.

— Asta îţi face cinste, draga mea, având în vedere că nu

ai avut prea multe în jur în perioada copilăriei, din cauza sacrificiului tatălui tău. Cel puţin asta te va fi pregătit pentru ce e posibil să găsim în Adelaide. Chiar dacă sora mea mă asigură că au toate utilităţile moderne de care mă bucur aici, în

Edinburgh, îmi vine greu să cred că o ţară atât de nouă poate concura cu o cultură veche de secole întregi.

— Va fi, într-adevăr, interesant să văd Adelaide.

— Nu şi pentru mine, a spus cu vehemenţă doamna McCrombie. Totuşi, simt că e datoria mea să-mi vizitez sora şi tinerii nepoţi cel puţin o dată înainte să mor. Şi, fiindcă nu par înclinaţi să vină aici, trebuie să merg eu acolo. Doamna McCrombie a suspinat cu jale, în timp ce Kitty sorbea din ceai. Călătoria va dura cel puţin o lună la bordul vasului Orient, vapor care, mă asigură sora mea, Edith, oferă tot confortul de care am nevoie. Aşa fiind...

— Da, doamnă McCrombie...?

— Dacă vii cu mine, nu poţi fraterniza cu tinerii de la bordul vasului. Nici să chefuieşti ori să participi la balurile din sălile clasei inferioare. Vei împărţi o cuşetă cu încă o tânără şi îmi vei sta la dispoziţie la orice oră din zi şi din noapte. S-a înţeles?

— Întru totul.

— Sora mea m-a avertizat că, deşi aici e iarnă, acolo e vară. Am o croitoreasă care îmi face o serie de rochii de muselină şi de bum bac şi îţi sugerez să-ţi faci rost de o îmbrăcăminte similară. În esenţă, vremea va fi toridă.

— Da, doamnă McCrombie!

— Sunt sigură că ştii că eşti foarte frumoasă, draga mea! Sper să nu te afli printre fătucele care leşină doar când se uită un bărbat la ele.

— Nu m-am văzut niciodată în felul acesta, a răspuns Kitty, pri vindu-şi pistruii în ochii minţii, dar vă asigur că nu este cazul. În fond, tata este preot şi m-a învăţat să mă port cu modestie.

— Tatăl tău mi-a spus că ştii să coşi şi să cârpeşti lucruri? Şi că ştii să-mi prinzi părul?

— Aranjez părul mamei şi al surorilor mele, a minţit Kitty, gândindu-se că era tot un drac, aşa că nu conta. Cert era că pleca în Australia.

— Te îmbolnăveşti des?

Doamna McCrombie a ridicat monoclul ca s-o studieze pe Kitty îndeaproape.

— Mama zice că am avut difterie şi pojar şi am supravieţuit. Răcesc rar.

— Mă îndoiesc că asta va fi problema noastră în Australia, cu toată că, desigur, voi lua în bagaje ulei de camfor pentru piept. Ei bine, nu mai avem multe de pus la punct. Ne revedem pe 13 noiembrie. Doamna McCrombie s-a ridicat şi i-a întins mâna. O zi bună, domnişoară Mebride. Vom traversa oceanele împreună şi ne vom bucura de aventură.

— Într-adevăr. La revedere, doamnă McCrombie!

***

Kitty şi-a petrecut următoarele două săptămâni pregătind micul cufăr pe care i-l cumpărase tatăl ei. Faptul că urma să calce pe urmele lui Darwin atât de curând după ce îi citise cărţile i se părea suprarealist. Poate că ar fi trebuit s-o sperie asta, în fond citise destule în cărţile lui ca să ştie că băştinaşii din

Australia erau extrem de ostili faţă de omul alb şi se zvonea şi că practicau canibalis mul. Se îndoia că doamna McCrombie avea să se aventureze în apro pierea acelor manifestări, mai ales că orice aborigen care ar fi gătit-o ar

? avut parte de o masă decentă pentru o familie mare.

Lucra până noaptea târziu, când se lăsa liniştea în casă şi îşi croia rochii simple, pe care spera să le poată purta pe vreme toridă. Şi cel puţin activitatea o făcea să se concentreze la altceva decât la durerea de stomac pe care o avea de câte ori se gândea la Annie şi la tatăl ei. Ştia că mai avea un singur lucru de făcut înainte să plece.

***

În dimineaţa plecării, Kitty s-a trezit înaintea zorilor şi a ieşit gră bită din casă, înainte s-o vadă cineva. S-a îndreptat pe alee spre docuri şi a încercat să se calmeze privind peisajul şi ascultând su netele orăşelului Leith pentru ultima oară. Era singura casă pe care o cunoscuse în cei optsprezece ani ai ei şi urma să treacă ceea ce pă rea a fi o eternitate înainte să se întoarcă.

A sosit la uşa lui Annie, a tras aer în piept şi a bătut cu

grijă. În cele din urmă, uşa s-a deschis şi a apărut Annie, îmbrăcată cu o sa lopetă foarte uzată şi cu un sorţ. A cercetat puţin figura lui Kitty înainte să se dea la o parte ca să o primească în casă.

Încăperea mică nu prea avea mobilă şi era foarte rece. Salteaua din păr de cal era pătată şi întinsă pe jos, deloc atrăgătoare, dar cel puţin podeaua era măturată şi masa simplă de lemn din centrul camerei părea curăţată bine.

— Am venit să văd ce mai faci, a început Kitty timid.

Annie a încuviinţat.

— Da, îs bine. Şi copilu' la fel.

Kitty a făcut un efort să se uite la burta ei, în care se afla sora sau fratele ei vitreg.

— Îţi jur că nu-s păcătoasă, a spus Annie gutural. Kitty i-a văzut lacrimile din ochi. Am... fost cu preotul de două ori. Am avut în credere în dragostea lui Dumnezeu, în dragostea tatălui tău, că... Ralph mă va îndruma. Dar...

Şi-a luat privirea de la Kitty şi s-a dus la o servantă din colţ, unde a căutat ceva într-un sertar. S-a întors cu o pereche de oche lari de citit, pe care Kitty i-a recunoscut imediat. Erau identici cu cei pe care-i purta tatăl ei când scria predicile.

— Ralph i-a lăsat aici ultima oară când a venit să mă vază. I-am promit că nu zic la nimenea ce-am păţit. Şi am promis în faţa lu' Dumnezeu şi-aşa. Să-i dai ăştia înapoi. Nu mai vreau nimic de-al lui sub acoperişul meu.

Kitty a luat ochelarii de la Annie şi se întreba dacă se va putea abţine să vomite acolo. Apoi a băgat mâna în buzunarul fustei şi a scos un săculeţ mic.

— Şi eu am ceva pentru tine.

Kitty i-a dat săculeţul lui Annie.

Annie l-a deschis, s-a uitat înăuntru şi a icnit.

— Don'şoară, nu pot să iau asta de la tine, nu pot şi gata.

— Ba poţi, a insistat Kitty.

În ultimele două săptămâni pusese deoparte bani din donaţii şi cu o seară în urmă luase un teanc de bancnote din cutia de tablă pe care o ţinea tatăl ei încuiată într-un sertar. Era o sumă destul de mare cât să le ofere lui Annie şi copilului un viitor sustenabil, cel pu ţin până când putea munci din nou.

Până să descopere Ralph că lipseau banii, Kitty avea să fie în drum spre cealaltă parte a lumii.

— Mulţumesc atunci.

Annie a scos încă ceva din săculeţ – un lanţ cu o cruce mică de argint. Şi-a trecut degetele peste ea, nesigură.

— Am primit-o la botez de la bunicii mei, i-a explicat Kitty. Vreau s-o păstrezi pentru... copil.

— Eşti bună, don’şoară Mebride! Foarte bună. Mulţumesc, în găimă Annie ai cărei ochi sclipeau de lacrimi nevărsate.

— Azi plec în Australia. O să fiu plecată câteva luni, dar când mă întorc, pot să vin să văd cum te descurci?

— Bineînţeles, don’şoară!

— Între timp, aş vrea să îţi dau adresa la care voi locui. În caz de urgenţă, a adăugat Kitty şi i-a întins un plic.

S-a simţit prost apoi, fiindcă habar n-avea dacă femeia ştia să scrie sau să citească, darămite dacă ştia să pună la poştă o scrisoare pentru altă ţară. Dar

Annie doar a încuviinţat şi l-a luat.

— N-o să uităm niciodată bunătatea ta, i-a mai spus, în timp ce Kitty se îndrepta spre uşă. La revedere, don’şoară! Şi fie ca Domnul să te aibă în pază în călătoriile tale!

Kitty a părăsit coşmelia şi s-a îndreptat spre docuri, unde s-a aşezat la marginea apei şi a privit pescăruşii care dădeau roată dea supra catargului unui vapor care intra în port. A scos ochelarii de citit din buzunarul fustei şi i-a aruncat cât de departe a putut în apa cenuşie de sub ea.

— Până şi Satana se ascunde sub forma unui înger al luminii, a mur murat ea. Dumnezeu fie cu tata şi cu biata mea mamă neştiutoare!

***

— Eşti gata cu toate? a întrebat Adele, din uşa camerei lui Kitty.

— Da, mamă, a răspuns ea, în timp ce prindea închizătoarele cufărului şi îşi lua boneta.

— O să-mi fie îngrozitor de dor de tine, draga mea Kitty! i-a spus mama şi a luat-o în braţe.

— Şi mie de tine, mamă, mai ales că bebeluşul se va naşte în ab senţa surorii mai mari. Te rog să ai grijă de tine cât sunt plecată şi nu mă pot ocupa eu de asta.

— Să nu cumva să-ţi faci griji, Kitty! Îi am pe tatăl tău, pe Aylsa şi pe surorile tale. Îţi voi trimite telegramă imediat ce el sau ea îşi face apariţia pe lumea asta. Kitty, te rog, nu plânge! Adele a şters o la crimă de pe obrazul fiicei. Gândeşte-te numai la poveştile pe care ni le vei spune când te vei întoarce acasă. Sunt doar nouă luni, exact cât are nevoie un copil să se nască.

— Iartă-mă, e numai din cauză că-mi vei lipsi enorm, s-a tânguit Kitty pe umărul primitor al mamei.

Curând după aceea, în vreme ce cufărul îi era încărcat în trăsura doamnei

McCrombie, stătea la uşă, unde îşi îmbrăţişa surorile. Miriam în special plângea neconsolată.

— Draga mea Katherine, ce dor îmi va fi de tine!

Apoi a luat-o şi tatăl ei în braţe şi, la pieptul lui, a rămas rigidă şi încordată.

— Nu uita să îţi spui zilnic rugăciunile şi fie ca Dumnezeu să te aibă în pază!

— La revedere, tată! a îngăimat ea cu greu.

Apoi s-a desprins de el, a făcut cu mâna iubitei familii pentru ultima oară şi s-a urcat în trăsură. Vizitiul a închis portiera după ea.

***

Pachebotul RMS Orient a tras sirena şi a purces la drum, iar Kitty stătea pe punte şi urmărea ceilalţi călători gălăgioşi, care îşi luau rămas-bun de la rudele rămase pe doc. Cheiul era aglomerat de binevoitori care fiuturau steagurile Regatului Unit şi eventual câte un steag australian. Pe ea nu o condusese nimeni, dar cel puţin, spre deosebire de mulţi oameni din jurul ei, ştia că se va întoarce într-o zi pe ţărmurile Angliei.

În vreme ce pe doc oamenii rămâneau doar nişte siluete nedes luşite şi vasul scotea aburi la ieşirea din estuarul Tamisei, s-a aşter nut o linişte totală printre pasagerii care îşi dădeau seama acum de enormitatea deciziei luate.

Oamenii s-au dispersat şi în urma lor s-a auzit suspinul straniu pe care-l

Kitty îl recunoştea: se întrebau dacă îi vor revedea vreodată pe cei dragi.

Cu toate că văzuse de multe ori vapoarele mari care

andocau în portul

Leith, acum părea că acest vas cu aburi avea o sarcină co ple şitoare de a-i transporta peste mări şi ţări, în siguranţă, în cealaltă parte a lumii, în ciuda înălţimii impresionante a coşurilor de fum şi a catargelor pe care erau înfăşurate pânzele.

Kitty cobora scara îngustă a coridorului de clasa a doua, unde se afla cabina ei, cu senzaţia că nu ei i se întâmpla toată această expe rienţă. A

deschis uşa şi, întrebându-se cum avea să doarmă în zgo motul infernal al motoarelor imense de sub ea, s-a întors pa truzeci şi cinci de grade ca să închidă uşa după ea. Încăperea – dacă se putea numi aşa la dimensiunile unui coridor subţirel şi scund – găz duia două paturi ca nişte sicrie şi un dulăpior în care îşi putea pune hainele. În colţ se afla o chiuvetă şi Kitty a observat că şi aceasta, şi alte utilităţi erau pironite în podea.

— Ziua bună! Mi-eşti noua colegă de cameră?

Peste balustrada de lemn a patului de sus s-au ivit doi ochi că prui şi luminoşi, încadraţi de o claie de păr cârlionţat.

— Da.

— Mă cheamă Clara Dugan. Îmi pare bine de cunoştinţă!

— Asemenea. Eu sunt Kitty Mebride.

— Din Scoţia, hă?

— Da.

— Eu din bătrânu’ East End din Londra. Un’ te duci?

— La Adelaide.

— D-asta n-am auzit. Eu una mă duc la Sydney. Eşti îmbrăcată elegant. Eşti servitoare la vreo cocoană?

— Nu. Adică... sunt însoţitoare.

— Ooo! a adăugat Clara, deloc cu bunătate. Păi, din câte ştiu, dacă cocoana ta n-a adus şi servitoare, atuncea tu o să-i faci şi să-i dregi pe vapor. Tu o să-i ştergi borâtura cân’ e marea agitată. Frate-miu Alfie mi-a zis că vaporu’

duhneşte zile întregi când îi furtună. El îi deja acolo şi-şi câştigă pâinea, zice.

Mi-o zis să pun bani deoparte să nu merg cu clasa a treia. Cinci suflete or murit când o traversat el. Am muncit zi şi noapte doi ani la fabrică să cumpăr biletu’ cu pat. Da’

merită dacă ajungem cu bine.

— Doamne! Să sperăm atunci că noi o să călătorim fără evenimente.

— Aicea pot să fiu cine vreau să fiu. O să fiu liberă! Nu că-i cel mai bine aşa?

Clara radia de bucurie. Deodată s-a auzit o bătaie la uşă şi Kitty s-a dus să deschidă. Un tânăr servitor rânjea la ea.

— Sunteţi domnişoara Mebride?

— Da.

— Doamna McCrombie cere să mergeţi la cabina dumneaei. Are nevoie s-o ajutaţi să despacheteze.

— Desigur.

În timp ce Kitty ieşea din cabină pe urmele servitorului, Clara s-a întins pe spate zâmbind pieziş.

— Ei, cel puţin unii din noi îs liberi, a strigat ea după Kitty.

***

După o primă noapte, în care s-a întors de pe-o parte pe alta şi a îndurat vise febrile cu furtuni, epave, în care o mâncau canibalii de vie şi toate nuanţate de sforăit sonor din patul de deasupra, zilele lui Kitty au intrat în rutină şi au trecut repede. În vreme ce Clara dormea de mama focului, Kitty se trezea la şapte, se spăla, se îm brăca şi se pieptăna. Apoi se ducea pe coridorul care se legăna uşor şi urca scările spre clasa întâi, pe puntea de sus.

Îşi căpătase numaidecât echilibrul pe vas şi, cu toate că atât Clara, cât şi doamna McCrombie se urcaseră în pat în timpul unui „val blând”, după cum îl numise echipajul, Kitty s-a mirat să vadă că se simţea într-adevăr foarte bine, lucru pe care echipajul l-a apreciat pe deplin, în special George, servitorul personal al doamnei McCrombie, despre care Clara spunea că avea „ochi” pentru ea.

Pe lângă decorul simplu al cabinelor de la clasa a doua, cele de la clasa întâi erau cu adevărat somptuoase. Pe jos erau covoare de pluş cu design complex „William Morris”, finisaje de alamă lustruite până sclipeau şi pereţi de lemn sculptaţi superb. Doamna McCrombie era în elementul ei şi în fiecare seară, când se ducea la cină, se îmbrăca cu rochii extravagante.

Kitty îşi petrecea cea mai mare parte a zilei la dispoziţia

doamnei

McCrombie, care avea nevoie de foarte multe reparaţii. Suspina în faţa tivurilor desfăcute ale corsetelor şi corsajelor şi, până la urmă, a presupus că doamna McCrombie refuzase cu siguranţă să dez vă luie realele ei măsuri croitoresei, din pură vanitate. La prânz, Kitty se ducea în salonul de la clasa a doua şi lua masa cu Clara. Era ui mită de prospeţimea mâncării şi de dexteritatea ospătarilor care cărau tăvi cu băutură şi farfurii pe podelele care, de multe ori, se ridicau şi coborau. După-amiaza îşi lua avânt să-şi facă plimbarea pe punte, ca apoi să se retragă cu doamna McCrombie în salonul de la clasa întâi, ca să joace pinacle sau cribbage.

Pe măsură ce vaporul înainta pe Mediterană, spre sud, oprin du-se puţin la

Napoli, înainte să continue drumul spre Port Said şi apoi să treacă alene prin

Canalul Suez, vremea s-a încălzit. Cu toate că doamna McCrombie refuza să coboare de pe vas când andoca, pretinzând că se temea să nu ia „plaga mortală de la vreunul dintre băştinaşi”, cu ochii la ţărmurile străine incredibil de exotice, Kitty a început să simtă gustul nebun al aventurii.

Pentru prima oară în viaţa ei, nu mai ţinea seama de reguli şi dansa la ceilidhs[13], care se ţineau la lumina de gaz din salonul afumat la clasa a treia.

Clara o târâse pur şi simplu la primul dans şi Kitty rămăsese afectată pe margine, uitându-se la prietena care se distra, ţopăind un dans după altul, pe muzica celtică vioaie. A fost curând convinsă să li se alăture şi s-a trezit învârtită ba de un tânăr, ba de altul, nişte domni desăvârşiţi cu toţii.

Se obişnuise şi cu doamna McCrombie, care, după două-trei pă hărele de whisky la cocktail hour, dădea dovadă de un simţ al umo rului nărăvaş şi făcea glume dubioase care i-ar fi dat atac de cord tatălui ei. Tocmai într-una dintre aceste seri, doamna McCrombie şi-a mărturisit temerea de a-şi revedea sora.

[13] Dansuri tradiţionale irlandeze şi scoţiene.

— Nu am văzut-o pe Edith de când aveam optsprezece ani, nu mai mult ca tine acum, draga mea, când ea a plecat în Australia să se căsă torească cu

Stefan. Are cu aproape cincisprezece ani mai puţin ca mine şi venirea ei pe lume a fost un şoc pentru Papa. Doam na McCrombie a rânjit şi apoi a râgâit discret. Nici nu sea mănă cu mine, a adăugat ea, în timp ce-i făcea semn ospătarului să-i umple paharul. Şi bănuiesc că ştii că tatăl tău era un afemeiat pe vremea când l-a cunoscut familia mea.

— Serios? Măi să fie! a răspuns Kitty neutru, în speranţa că doamna

McCrombie va elabora, dar binefăcătoarea ei deja îşi pier duse atenţia în favoarea muzicanţilor care începeau să cânte şi conversaţia nu a depăşit acel moment.

În timp ce se apropiau de portul Colombo din Ceylon, vaporul Orient a fost zguduit de valuri sălbatice. Kitty a rămas în picioare şi a avut grijă şi de doamna McCrombie, şi de Clara, care se făcu seră verzi la faţă şi se duseseră în pat. Se gândea că răul de mare era în tr-adevăr cea mai importantă măsură socială, având în vedere că nicio avere de pe lumea asta nu îl putea împiedica. Pasageri din toate clasele erau la mila valurilor agitate şi servitorii alergau de colo colo şi împărţeau infuzii cu ghimbir, menite să calmeze stomacul. Kitty nu avea nicio şansă s-o oprească pe doamna McCrombie să îşi toarne cantităţi generoase de whisky în băuturile medicinale, pretinzând că „Nimic nu poate opri ameţeala infernală, aşa că mai bine ameţesc de tot, draga mea”.

Pe măsură ce traversau vastul Ocean Indian şi continentul Australia se întindea înaintea lor asemenea pământului făgăduin ţei, Kitty a avut de suportat o căldură mai puternică decât şi-ar fi ima ginat vreodată. Stătea cu doamna McCrombie pe puntea de pro menadă – cel mai bun loc să te afli în bătaia brizei – cu o carte luată din biblioteca vaporului şi se întreba cum de îşi crease o identitate proprie. Nu mai era doar fiica reverendului Mebride, ci o femeie capabilă care nu avea rău de mare şi se ţinea bine pe propriile picioare pe vapor, după cum spusese servitorul George, mai bine ca orice femeie pe care

văzuse el şi se ţinea foarte bine fără protecţia mamei şi a tatălui ei.

Uitându-se la cerut senin, oroarea celor descoperite înainte de plecare rămânea undeva în urmă, odată cu Scoţia. Atunci când doamna McCrombie a anunţat că mai aveau doar o săptămână până la destinaţie, Kitty a simţit un gol în stomac care nu avea de-a face cu mişcarea vaporului. Se apropia de tărâmul lui Darwin, tărâmul omului care nu s-a ascuns în spatele lui

Dumnezeu ca să îşi explice motivele sau crezurile, ci a celebrat puterea şi creativitatea naturii, cu tot ce are ea mai bun şi mai rău în frumuseţe, formă brută şi cruzime, expusă aşa cum e, ca s-o vadă toată lumea. Natura era sinceră, lipsită de bigotism sau de ipocrizie.

Dacă era să găsească o metaforă potrivită pentru ceea ce simţea în acel moment, Kitty decise că ar fi fost ca şi cum doamna McCrombie şi-ar fi scos corsetul mult prea strâmt şi ar fi hotărât să respire în voie.

***

Majoritatea pasagerilor erau pe punte în dimineaţa în care Orient s-a apropiat de coastele australiene. Entuziasmul şi agitaţia erau palpabile şi toată lumea îşi lungea gâtul ca să vadă ceea ce, pentru mulţi dintre pasageri, avea să fie casa şi noua lor viaţă.

O linişte stranie s-a aşternut pe punte odată cu apariţia acestei imagini, cu coasta prinsă între albastrul mării şi cerul strălucitor, ca o fâşie subţire şi roşie de pământ.

— Cam plat, nu? a spus Clara ridicând din umeri. Un deal nu văz.

— Aşa-i, a răspuns Kitty visătoare.

Parcă nu-i venea să creadă că vedea cu ochii ei ceea ce până atunci fusese doar un punct intangibil pe atlas.

Vaporul a intrat în portul Fremantle şi s-a oprit la locul lui în toiul uralelor. Lui Kitty i se părea mai mare decât portul Londrei, unde se îmbarcaseră iniţial şi se minuna să vadă atât vasele de pasa geri, uluitor de înalte, asemenea celor de marfă, care se băteau pe spaţiul cheiului, cât şi mulţimile de toate crezurile şi culorile care îşi vedeau de treabă în port.

— Vai de mine! Clara a luat-o în braţe pe Kitty. Chiar am

reuşit să ajungem în Australia! Ce zici de asta?

Kitty se uita la pasagerii care coborau pe pasarelă ţinându-se bine de lucruşoarele şi de copii lor. Câţiva au fost întâmpinaţi de prieteni sau rude, dar majoritatea rămâneau pe doc, ameţiţi şi nedu meriţi în soarele puternic, până când venea un oficial să-i conducă la vreun ghişeu.

— O lume veche şi brută, din ce am văzut, spunea doamna McCrombie în sufragerie, la masa de prânz, la care se serviseră cot lete de miel. E ştiut că

Australia a fost iniţial populată cu scursu rile societăţii aduse din Anglia.

Puşcăriaşi şi infractori majoritatea. În afară de Adelaide, bineînţeles, care a fost construit cu planul de a încuraja pe cei mai... rafinaţi dintre noi să-şi facă o viaţă aici. Edith îmi spune că e un orăşel bun şi cu frică de Dumnezeu.

Tulburată, a ciulit urechea la nişte voci cu acel accent australian nefamiliar, ce pătrundeau pe ferestrele deschise şi îşi făcea vânt violent, în vreme ce fruntea-i era acoperită de broboane de sudoare.

— Nu putem decât spera ca temperatura din Adelaide să fie mai mică decât aici, a continuat ea. Dumnezeule, nu mă mir că băştinaşii se fâţâie în pielea goală. Canicula asta e insuportabilă.

După prânz, doamna McCrombie s-a dus în cabină să tragă un pui de somn, iar Kitty s-a plimbat pe punte, fascinată de vitele pe care încă le scoteau de pe vas. Majoritatea erau sfrijite şi ameţite în timp ce coborau pasarela.

— Departe de câmpurile verzi de-acasă, a şoptit în sine.

În dimineaţa următoare, vaporul a pornit din nou la drum, Adelaide fiind următoarea destinaţie. În ultimele două zile, îna inte de sosire, nu au făcut decât să împacheteze uriaşa garderobă a doam nei McCrombie şi s-o înghesuie în cufere.

— Poate poţi să vii să mă vezi în Sydney după ce mă stabilesc? Nu poa’ să fie aşa departe un oraş de altul, nu? Pe hartă păreau aproape, a comentat Clara la ultima lor masă de prânz la bord.

Mai târziu, în seara aceea, Kitty l-a întrebat pe George, servitorul, dacă era posibil aşa ceva, la care el a chicotit, amuzat de neştiinţa ei.

— Cred că în linie dreaptă sunt peste o mie de kilometri între Adelaide şi

Sydney. Şi chiar şi atunci, tot ar trebui să ai de-a face cu triburi de negri cu suliţe, ca să nu mai zic de canguri şi şerpi şi pă ian jeni, care te omoară cu o singură muşcătură. Nu te-ai uitat pe hartă, domnişoară Mebride? Şi nu te-ai întrebat de ce nu sunt oraşe în interiorul Australiei? Niciun alb nu supravieţuieşte mult în brusa australiană.

În ultima seară la bordul vasului, când Kitty s-a pus la somn, s-a rugat.

— Te rog, Doamne, nu mă deranjează şerpii sau cangurii, nici măcar sălbaticii, dar, te rog, nu-i lăsa să mă fiarbă de vie în oală!

***

Orient a intrat în portul din Adelaide şi Kitty şi-a luat rămas-bun de la înlăcrimata Clara.

— Deci ne luăm la revedere. Mă bucur că te-am cunoscut, Kitty. Promiţi să- mi scrii?

Cele două fete s-au strâns în braţe.

— Bineînţeles că-ţi voi scrie. Ai grijă de tine, Clara, şi sper să ţi se împlinească toate visurile.

În timp ce Kitty o ajuta pe doamna McCrombie să coboare pe pasarelă, îi venea şi ei să plângă. Abia acum când debarca îşi dădea seama cât aveau să-i lipsească prietenii făcuţi la bordul vasului.

— Florence!

Kitty se uita la o femeie elegantă şi zveltă, cu un păr bogat de culoarea mahonului, care venea spre ele.

— Edith!

Cele două surori s-au pupat foarte reţinut pe cei doi obraji.

Kitty a pornit în spatele lor, în vreme ce vizitiul în uniformă le conducea la trăsură. A aruncat o privire la veşmintele lui Edith – o rochie de brocart cu nasturi încheiaţi până la gât, ca să nu mai zicem de corset şi combinezon pe dedesubt – şi se întreba cum de le suporta pe căldura aceea. Kitty tânjea să se azvârle goală în apele reci de lângă doc.

Când au ajuns la trăsură, un băiat cu cea mai neagră piele din câte văzuse

Kitty sălta cuferele pe suportul din spate.

— Dumnezeule! Doamna McCrombie s-a întors dintr-odată spre ea. Aşa m-am entuziasmat să te văd că am uitat să ţi-o prezint pe domnişoara Kitty

Mebride, fiica mai mare a unuia dintre dragii noştri prieteni de familie, reverendul Mebride. A fost salvarea mea în timpul călătoriei, a adăugat cu drag doamna McCrombie, arun când o privire spre Kitty.

— Atunci sunt încântată de cunoştinţă, a răspuns Edith, trecând vag cu privirea peste Kitty. Bun venit în Australia şi sper să te bucuri de şederea alături de noi, la Adelaide!

— Mulţumesc, doamnă Mercer.

În timp ce Kitty aştepta să urce cele două surori în trăsură, a avut senzaţia că urarea lui Edith era la fel de pustie pe cât suna.

Capitolul 8

Drumul prăfuit din port, prin căldura înăbuşitoare, începuse cu cocioabe cu acoperiş de tablă în apropierea docurilor, ajungea treptat la nişte rânduri de bungalow-uri, ca, în sfârşit, să dea spre o stradă largă, mărginită de case graţioase.

„Alicia Hall”, botezat după numele soacrei lui Edith, era un conac colonial, imens şi alb, pe Bulevardul Victoria. Construită să suporte zăpuşeala din timpul zilei, casa era înconjurată pe toate părţile de verande răcoroase, la umbră şi de terase îngrădite de garduri minuţios lucrate. La apus, un cor de insecte, pe care Kitty nu le-ar fi putut numi, zumzăiau de mama focului.

De la sosirea lor, cu trei zile în urmă, doamna McCrombie – sau Florence, cum îi spunea Edith – îşi petrecuse timpul fie dormind în camera ei, unde se odihnea după călătorie, fie stând cu Edith pe verandă, unde îşi povesteau vieţile.

În momentul de faţă, cele trei erau singure la conac: domnul Stefan

Mercer, soţul lui Edith şi stăpânul casei, era plecat cu multe dintre treburile lui şi cei doi fii ai cuplului lipseau şi ei.

Cu excepţia micului dejun, a prânzului şi a cinei, când niciuna dintre surori nu o includea în conversaţie, dincolo de salutul de întâmpinare şi „o zi bună” la despărţire, Kitty stătea în camera ei cu pereţi înalţi şi culori pastelate, la etajul clădirii.

Până acum, nu o deranjase defel solitudinea. Kitty fusese mul ţumită să ia o carte din biblioteca de la parter şi să o citească pe terasa dormitorului.

Numai că, pe măsură ce zilele treceau lent, cu aceeaşi rutină şi se apropia

Crăciunul, gândurile ei se întorceau acasă. În timp ce scria o scrisoare familiei, aproape că adulmeca aerul rece şi în cărcat de ceaţă şi vedea cu ochiul minţii imensul pom de Crăciun de pe strada Princess, decorat cu luminiţe care săltau şi dansau în briză.

După micul dejun, în mod normal pornea în inspecţie prin grădina vastă şi luxuriantă, împărţită pe secţiuni, cu poteci curate tăiate prin iarbă, unele dintre ele umbrite de structuri care debordau de glicină. Tufişurile verzi erau tunse perfect artistic, ca şi straturile erbacee de pe bordurile care conţineau specimene luminoase, pe care nu le văzuse în viaţa ei: flori de un roz şi portocaliu aprins, frunze verzi lucioase, boboci mov cu aromă dulceagă, în care fiu turii mari şi albaştri se cufundau să le bea nectarul.

La marginea grădinii erau arbori imenşi cu scoarţă neobişnuit de albă. Ori de câte ori se apropia de ei, simţea un miros proaspăt, sublim, care adia în briză şi îşi promitea să ţină minte s-o întrebe pe Edith ce fel de copaci erau.

Totuşi, oricât de frumos întreţinută era, Kitty începea să simtă că Alicia

Hall era o închisoare de lux. În viaţa ei nu fusese atât de lipsită de activitate.

O armată de servitori se ocupau de fiecare ne voie a locatarilor şi, cum

Australia o aştepta dincolo de zidurile gră dinii, iar ea nu avea mai nimic de făcut, timpul începea să atârne ca o povară pe umerii ei.

Se apropia Crăciunul şi Kitty se întorcea din grădină după plim barea de dimineaţă, când a văzut un bărbat la poarta din spate. S-a oprit pe loc şi i-a studiat stratul de praf roşu

ce-i acoperea claia de păr de o culoare incertă, hainele şi cizmele murdare. Primul ei în stinct a fost să ţâşnească în casă şi să le spună servitorilor că bântuie un hoţ pe proprietate.

S-a strecurat în spatele unui stâlp pe verandă şi l-a urmărit pe furiş cum venea spre intrarea servitorilor.

— Ziua bună, a strigat el şi Kitty se întreba cum de o văzuse, fiind atât de bine pitită. Vă văd umbra, oricine aţi fi. De ce vă ascundeţi?

Ştia că bărbatul o putea prinde uşor dacă se apuca să fugă pe verandă, dar şi-a dat seama că se aflase în situaţii mai rele cu beţivii scoţieni de la docuri.

Aşa că a tras aer în piept şi s-a arătat la faţă.

— Nu mă ascundeam. Mă feream de soare.

— E cam puternic în perioada asta, dar nu se compară cu arşiţa din nord.

— Nu am de unde să ştiu. Abia ce-am sosit.

— Serios? De unde?

— Scoţia. Aveţi treabă aici? a cerut să ştie.

El părea să se amuze de întrebarea ei.

— Păi, aşa sper, da.

— Atunci, îi spun doamnei Mercer când se întoarce că are un musafir.

— Doamna Mercer nu e acasă acum?

— Sunt sigură că se va întoarce repede, a răspuns Kitty, când şi-a dat seama de greşeală. Dar sunt mulţi servitori înăuntru.

— Atunci o să intru să vorbesc cu ei, a spus el şi s-a dus spre uşa din spate, care dădea spre bucătărie. O zi bună să aveţi!

Ea a intrat repede şi a urcat scările în camera ei, a ieşit pe terasă şi câteva minute mai târziu a văzut intrând pe poarta din spate o trăsură cu un cal.

Uşurată că probabil se descotorosiseră servitorii de el, s-a prăbuşit pe pat şi şi-a făcut vânt cu violenţă.

***

În seara aceea, Kitty s-a gătit să coboare la cină. Încă se minuna că, în cealaltă parte a lumii, pe tărâmul nativilor păgâni, exista lumină electrică şi o cadă care se putea umple în orice zi dorea. Kitty s-a îmbăiat îndelung şi

relaxant, şi-a prins părul, şi-a blestemat pistruii, după care a coborât pe scara curbată şi elegantă. S-a oprit dintr-odată, căci sub ea se afla cea mai deosebită şi neaşteptată privelişte: un pom de Crăciun împodobit cu ornamente micuţe, care străluceau în lumina blândă a candelabrului.

Mirosul familiar de pin îi amintea foarte mult de ajunul Crăciunului în familie şi i-a dat o lacrimă.

— Dumnezeu să vă binecuvânteze pe toţi! a şoptit ea.

A coborât mai departe, alinându-se cu gândul că la anul pe vre mea asta va

? din nou acasă. Când a ajuns în capul scărilor, a vă zut un bărbat îmbrăcat formal de cină, care tocmai atârna un ultim glob în pom.

— Bună seara, a spus acesta, scoţând capul dintre ramuri.

— Bună seara, răspunse Kitty.

În timp ce se uita la el, şi-a dat seama că îi recunoştea timbrul vocii.

— Vă place pomul? a întrebat bărbatul venind spre ea, cu braţele încrucişate, în timp ce-şi privea opera.

— E frumos.

— E cadou pentru ma... doamna Mercer.

— Serios? Ce frumos!

— Da.

Kitty l-a privit din nou, observând părul negru care-i sclipea în lumină.

— Cred că ne-am cunoscut deja, domnişoară...

— Mebride, a îngăimat Kitty, dându-şi seama cine era şi de ce îl recunoştea.

— Sunt Drummond Mercer, fiul doamnei Mercer. Sau cel puţin, fiul numărul doi, a adăugat.

— Dar...

— Da?

— Dumneavoastră...

Kitty s-a înroşit toată de jenă, văzând că el se amuza.

— Îmi pare foarte rău. Am crezut...

— Că sunt vreun hoţ care a venit să jefuiască locuinţa?

— Da. Vă rog să mă scuzaţi.

— Şi dumneavoastră trebuie să mă scuzaţi că nu m-am prezentat mai devreme. Am venit călare pe cămilă de la

Alice Springs şi de-asta arătam aşa de... déshabillé[14].

— Aţi venit pe cămilă?

— Da, pe cămilă. Avem mii de cămile în Australia şi, orice v-ar spune oamenii, sunt cele mai sigure forme de transport pe terenul ăsta primejdios.

— Înţeleg, a spus Kitty, încercând să asimileze toate astea. Atunci nu mă mir că arătaţi mizerabil. Adică... dacă aţi traversat Australia. Eu am venit cu vaporul şi mi-a luat câteva săptămâni şi...

Kitty ştia că trăncănea aiurea, după cum spunea tatăl ei.

— Sunteţi iertată, domnişoară Mebride. Este de-a dreptul incre dibil cum se poate dichisi chiar şi cel mai murdar vagabond, nu-i aşa? Când am sosit aici, am luat o şaretă şi un ponei şi m-am dus la docuri să iau pomul pentru mama. În fiecare an comand unul din Germania şi am vrut să mă asigur că îl iau pe cel mai de soi. Anul trecut i-au căzut acele în prima zi. Acestea fiind zise, mergem în salon să bem ceva?

Kitty s-a ridicat cât era de înaltă şi şi-a îndreptat spatele în faţa mâinii lui întinse.

— Aş fi încântată.

În seara aceea, cu Drummond la masă, Kitty a simţit atmosfera mai destinsă. El a tachinat-o neîncetat pe seama greşelii iniţiale, timp în care doamna McCrombie îşi tot ştergea lacrimile de râs de pe obraji. Numai

Edith era rezervată şi privea toată veselia cu o mutră dezgustată.

De ce-o fi aşa rece cu mine? se întreba Kitty. Nu am făcut nimic rău.

— Aşadar, domnişoară Mebride, v-aţi aventurat în orăşelul nostru de vază?

A întrebat-o Drummond la desert.

— Nu, dar cu siguranţă mi-ar face plăcere, fiindcă nu am cumpărat încă daruri de Crăciun pentru familia ta, i-a mărturisit ea în şoaptă.

— Ei bine, mâine trebuie să mă duc să mă ocup de nişte... treburi. Pot să vă duc cu şareta, dacă doriţi.

---

[14] „Dezbrăcat”, aici cu sensul de „neprezentabil” (în limba franceză în original).

— Ar fi minunat, domnule Mercer. Mulţumesc.

După prima şi nefericita lor întâlnire, Kitty a fost nevoită să recunoască faptul că Drummond se dovedise a fi o companie în cântătoare. Avea un fel destins de a fi şi o lipsă de formalitate pe care Kitty o considera foarte atrăgătoare. Era, de asemenea, cam cel mai frumos bărbat din câţi văzuse vreodată, înalt, cu umeri laţi, ochi albaştri luminoşi şi păr negru ondulat. Nu că ar fi avut vreo rele vanţă, desigur, se gândea Kitty, în timp ce se băga seara în pat. Nici nu s-ar fi uitat la ea – fiica unui cleric sărac, năpădită de sute de pis trui. Şi-apoi, gândul că s-ar fi putut apropia vreun bărbat de ea o făcea să se cutremure. Când venea vorba de intimitate fizică, în mo mentul acela nu se putea decât duce cu gândul la ipocrizia tatălui ei.

***

A doua zi de dimineaţă, Drummond o ajuta pe Kitty să se urce în şaretă lângă el.

— Gata? a întrebat el.

— Da, a răspuns ea. Mulţumesc.

Calul a ieşit pe poartă şi a pornit pe bulevardul cel mare. Kitty adulmeca mirosul persistent pe care nu-l putea desluşi.

— A ce miroase? l-a întrebat.

— A eucalipt. Koala mănâncă de rup. Bunica îmi zicea că, atunci când au construit Alicia Hall în 1860, erau doldora copacii de fa milii de koala.

— Dumnezeule! Eu doar am citit despre ei în cărţi.

— Arată destul de mult ca nişte ursuleţi de pluş în carne şi oase. O să vă arăt, dacă văd vreunul. Iar dacă auziţi noaptea vreun muget care seamănă şi cu un sforăit, şi cu un mârâit, atunci să ştiţi că e un mascul în preajmă, care fie caută frunze de mâncare, fie o femelă cu care să se împerecheze.

— Înţeleg.

Kitty începea să se obişnuiască cu straniul accent al lui Drummond, un amestec de intonaţie germană cu câte o expresie australiană. Soarele dogorea şi şi-a tras boneta mai aproape de faţă.

— Vă cam chinuie temperatura, aşa-i?

— Puţin, da, a recunoscut ea, mă arde soarele imediat.

— În curând, o să vi se obişnuiască pielea şi trebuie să vă spun că aveţi nişte pistrui adorabili.

I-a aruncat lui Drummond o privire ca să vadă dacă îşi bătea joc de ea, dar el era serios şi se concentra la calul care înainta pe drumul din ce în ce mai aglomerat. Kitty şedea tăcută când au intrat în oraş, observând că străzile erau mult mai largi decât în Edinburgh, iar clădirile, mai solide şi elegante.

Locuitorii bine îmbrăcaţi se plimbau pe trotuare şi femeile se adăposteau de razele soarelui cu ajutorul unor umbrele.

— Deci, ce părere aveţi despre Adelaide până acum? a întrebat-o

Drummond.

— Încă nu am văzut destul cât să îmi dau cu părerea.

— Ceva îmi spune că nu prea vă spuneţi părerea în general, domnişoară

Mebride. E adevărat?

— De cele mai multe ori. Doar pentru că mă îndoiesc că i-ar interesa pe alţii.

— Pe unii dintre noi i-ar interesa, i-a oferit el prilejul. Sunteţi o mare enigmă, aşa-i?

Din nou, Kitty nu a răspuns, nesigură dacă era un compliment sau o insultă.

— Am fost o dată în Germania, a spus el, rupând tăcerea şi de data aceasta.

Până acum, a fost singura mea excursie în Europa. Mi s-a părut rece, întunecată şi destul de plictisitoare. Australia o avea problemele ei, dar cel puţin soarele străluceşte aici şi totul este dramatic. Puteţi suporta puţină dramă, domnişoară Mebride?

— Poate, a răspuns ea neutru.

— Atunci o să vă meargă bine în Australia, pentru că nu e pentru cei slabi de înger. Sau cel puţin nu în afara oraşelor, a adăugat el, în timp ce oprea calul. Asta e strada King William. I-a arătat strada mărginită de magazine, cu faţade colorate şi tăbliţe sclipitoare care făceau reclamă mărfurilor. Mai civilizat de-atâta nu se poate. Vă las aici, la Beehive Corner, şi vă iau în două ore, la unu fix. E bine aşa?

— E foarte bine aşa, mulţumesc.

Drummond a coborât din şaretă şi i-a oferit mâna lui Kitty, ca s-o ajute să coboare.

— Mergeţi atunci şi faceţi ce vă place vouă, doamnelor, cel mai mult şi, dacă sunteţi cuminte, mai târziu vă duc să-l vedeţi pe Moş Crăciun pe strada

Rundle. O zi bună!

Drummond i-a făcut cu ochiul şi s-a urcat din nou în şaretă. Kitty a rămas pe loc, în strada prăfuită, uitându-se la trăsuri, căruţe trase de cai şi de ponei, care transportau bărbaţi cu pălării cu boruri late. A ridicat privirea şi a văzut la ce se referea Drummond când spusese „Beehive Corner”: o clădire alb cu roşu, cu arcade şi or na mente, care în vârf avea pictată delicat o albină.

Încrezătoare că o va regăsi, a pornit pe stradă, uitându-se în vitrine.

Transpirând pro fund, a intrat într-o mercerie peste care a dat întâmplător şi a început să se uite la uimitoarea abundenţă de funde şi dantele pe care le oferea magazinul. Era, dacă se putea aşa ceva, mult mai cald înăuntru decât afară. Îşi simţea sudoarea cum i se prelingea pe ceafă şi a cum părat dantelă suficientă pentru doamnele McCrombie şi Mercer şi nişte material de bumbac alb pentru bărbaţi, cu gândul că ar putea face nişte batiste şi să brodeze scaieţi scoţieni pe colţuri.

A plătit şi a părăsit magazinul cu aer îmbâcsit înainte să se facă de râs şi să leşine acolo. A grăbit pasul, disperată să găsească adă post de soare şi apă rece de băut şi nu s-a oprit până când nu a dat cu ochii de o tăbliţă în depărtare: fie Edinburgh Castle Hotel.

A năvălit pe uşile unei încăperi aglomerate şi încărcate de fum, cu ventilatoare enorme deasupra capului. Şi-a făcut loc spre bar, fără să observe că întreaga cameră tăcuse la vederea ei şi s-a cu fun dat pe un scaun, murmurând:

— Apă, vă rog!

Barmaniţa, al cărei corset părea croit pe măsura căldurii intense, a încuviinţat şi a scos apă cu cana dintr-un butoi. Kitty a înşfăcat cana şi a dat apa pe gât, după care a mai cerut una. Imediat ce a golit şi a doua cană şi a început să-şi revină, a săltat capul şi a văzut în jur de patruzeci de perechi de ochi bărbăteşti care o studiau.

— Mulţumesc, i-a spus barmaniţei.

Şi, cu toată demnitatea de care mai era în stare, s-a ridicat şi a pornit spre uşă.

Tocmai când întindea mâna spre clanţa uşii, cineva a apucat-o de un braţ.

— Domnişoară Mebride! Ce coincidenţă să vă văd aici!

A ridicat privirea spre ochii amuzaţi ai lui Drummond Mercer şi a simţit din nou cum i se încingea faţa.

— Mi-era sete, a răspuns în apărarea ei. E foarte cald afară.

— Aşa este. Dacă stau bine să mă gândesc, nu ar fi trebuit să vă las singură pe stradă, fiind nou-venită în această climă.

— Acum mă simt mai bine, mulţumesc.

— Atunci, mă bucur. Aţi terminat cumpărăturile?

— Cu siguranţă mai terminate de-atât nu vor fi. Nu ştiu cum poate să facă cineva cumpărături pe arşiţa asta, a adăugat ea, fă cându-şi vânt.

— O măsurică de whisky doriţi, domnişoară? s-a auzit o voce în spatele ei.

— Am...

— Cu scopuri medicinale doar, a asigurat-o Drummond. Îi ţin eu de urât,

Lachlan, a adăugat, în timp ce se întorceau împreună la bar. Şi apropo, această tânără vine taman din Edinburgh.

— Atunci, orice doreşte domnişoara e din partea casei. E un şoc când vii prima oară, a continuat bărbatul, în timp ce se strecura după tejghea şi deschidea o sticlă. Da, îmi amintesc prima săptă mână, când aveam impresia că ajunsesem în iad. Şi visam la nopţile reci şi înceţoşate de acasă. Hai, dă-o pe gât şi să bem în cinstea bă trânei noastre ţări.

Chiar dacă nu mai pusese gura pe alcool, după ce o văzuse pe doamna

McCrombie cum dădea pe gât paharele de whisky seară de seară, la bordul vasului Orient, Kitty şi-a spus că un păhărel n-avea ce rău să-i facă.

— În cinstea ţării noastre! i-a urat Lachlan.

— În cinstea ţării noastre! a răspuns Kitty.

Cei doi bărbaţi au dat băutura pe gât dintr-odată şi Kitty

a sorbit doar un pic, înainte să înghită. Alcoolul i s-a prelins pe gâtul fra gâl, arzându-l. Cei de faţă o urmăreau cu mare interes. Simţind whisky-ul aşezându-se cu bine în stomac, Kitty a dat capul pe spate şi a golit păhărelul. Apoi, asemenea tovarăşilor ei, l-a trântit de bar.

— Aşa, o adevărată scoţiană!

Lachlan a făcut o plecăciune în glumă, la care ceilalţi au aplau dat şi au strigat urale de apreciere.

— Încă un strop pentru toată lumea!

— Măi să fie! a făcut Drummond, în timp ce îi mai dădea un pahar. Sunt foarte impresionat, domnişoară Mebride. Iată că, până la urmă, am putea face o australiană din dumneata.

— Nu sunt o laşă, domnule Mercer, ar trebui să ştiţi asta, a spus Kitty, înainte să dea pe gât al doilea păhărel de whisky, după care s-a aşezat brusc pe scaun, într-o stare mult mai bună decât fusese cu câteva minute în urmă.

— Se vede, domnişoară Mebride, a încuviinţat Drummond cu înţelepciune.

— Acum, haideţi să cântăm „Over the Sea to Skye”, pentru fătuca cea frumoasă de-i e dor de casa noastră, a strigat Lachlan.

Toţi cei din bar s-au lansat în cântare şi, zău, şi-a zis Kitty, după ce îşi petrecuse o viaţă în corul bisericesc de femei cu glas tremolo, putea spune că bărbaţii aceia chiar ştiau să cânte. După aceea, a mai primit o măsură de whisky şi li s-a alăturat în toiul refrenului cân tecului „Loch Lomond”.

— Şi unde locuieşti, don’şoară?

— În Leith.

— Aşa deci! Lachlan a bătut în masă şi şi-a mai turnat un păhărel de whisky din sticlă. Eu m-am născut în sud. În zona săracilor, de sigur. Dar destul despre bătrâna noastră ţară, hai să mai vedem celebrul curaj scoţian!

I-a mai turnat şi lui Kitty şi a ridicat din sprânceană la ea.

Fără să spună nimic, ea a ridicat păhărelul la gură şi l-a golit, cu ochii lipiţi de cei ai lui Drummond.

O oră mai târziu, după ce a dansat cu Lachlan diverse dansuri scoţiene în uralele spectatorilor, Kitty se pregătea să mai golească un păhărel, când

Drummond a pus mâna pe el.

— Ajunge, domnişoară Mebride. Cred că e timpul să mergem acasă.

— Dar... prietenii mei...

— Vă promit că vă mai aduc în altă zi, numai că acum chiar tre buie să ne întoarcem acasă. Altfel o să creadă mama că v-am răpit.

— Da, dacă eram mai tânăr cu câţiva ani, a intervenit Lachlan, şi eu aş face la fel. Kitty a noastră e o frumuseţe, zău aşa! Şi nu-ţi face griji, fătucă, o să te descurci de minune în Australia.

În vreme ce Kitty încerca şi eşua să se ridice, Drummond a aju tat-o şi

Lachlan a pupat-o afectuos pe amândoi obrajii.

— Crăciun fericit! Şi ţine minte: dacă ai necazuri vreodată, Lachlan e mereu la dispoziţia ta!

Kitty nu a reţinut mare lucru din drumul spre casă cu şareta, cu toate că simţea braţul lui Drummond care o sprijinea de mijloc. Apoi, probabil că a adormit, căci următorul lucru de care-şi aducea aminte era că cineva o purta pe braţe în conacul Alicia Hall şi sus pe scări, înainte să o aşeze uşor pe pat.

— Mulţumesc frumos, a murmurat ea, înainte să sughiţe. Eşti un om foarte bun.

Capitolul 9

Kitty s-a trezit ameţită pe întuneric, cu senzaţia c-o călcau pe cap o turmă de elefanţi. S-a ridicat în şezut şi s-a strâmbat, pentru că elefanţii îi făceau creierii terci cu picioarele lor enorme şi îi venea stomacul în gât.

Kitty s-a aplecat pe o parte şi a vărsat pe jos. A gemut şi s-a în tins spre sticla cu apă de lângă pat, din care a băut repede, înainte să se prăbuşească pe perne, încercând să se dezmeticească, ca apoi să regrete nespus că a şi reuşit.

— O, Doamne, ce-am făcut? a şoptit ea, îngrozită la gândul că va da ochi cu doamna McCrombie, care o fi fost ea prietenă cu băutura, dar sigur nu ar fi apreciat ca

„însoţitoarea” ei să bea whisky prin baruri şi să cânte balade scoţiene.

Totul era infernal. Kitty a închis ochii şi a hotărât că cel mai bine era să se culce la loc. S-a trezit din nou auzind nişte voci şi scârbită de duhoarea de vomă stătută din cameră. Era încă pe vapor? Fusese furtună? S-a ridicat în şezut, cel puţin uşurată că turma de elefanţi părea să se fi mutat din capul ei pe alte pajişti. În cameră era beznă şi Kitty s-a întins să aprindă lampa cu gaz de lângă pat, observând imediat balta de vomă pe podea.

— O, Doamne! a şoptit ea, ridicându-se pe picioarele de plastilină.

Îi bubuia capul dacă încerca să-l ţină drept, dar a reuşit să ajungă clătinându-se la chiuvetă, de unde a luat nişte cârpe de muselină şi ligheanul smălţuit, ca să încerce să cureţe mizeria. A vârât cârpele murdare în lighean, întrebându-se ce naiba să facă cu ele. Uşa a scârţâit şi, când s-a întors, l-a văzut pe Drummond în prag.

— Bună seara, domnişoară Mebride. Sau pot să-ţi spun Kitty, mândria

Scoţiei şi a hotelului fie Edinburgh Castle?

— Vă rog...

— Te tachinam doar, domnişoară Mebride. În Australia se poartă, după cum sigur ai descoperit şi tu. Cum te simţi?

— Cred că se vede cu ochiul liber, a spus ea, uitându-se la li gheanul cu vomă pe care-l ţinea pe genunchi.

— Atunci nu înaintez, pe de-o parte din cauza mirosului de-a ici – şi îţi sugerez ca, atunci când cobori, să deschizi uşile terasei – dar, în mod special, pentru că nu ar fi îngăduit să fiu găsit în dormitorul unei doamne. Le-am spus şi mamei, şi mătuşii că, din cauza faptului că nu am avut grijă de tine, ai făcut insolaţie în timp ce erai la cum părături în oraş, motiv pentru care nu te simţi suficient de bine încât să vii la cină.

Ea şi-a plecat ochii jenată.

— Mulţumesc.

— Nu-mi mulţumi, Kitty. Adevărul e că eu ar trebui să-ţi cer scuze. Nu ar fi trebuit să te încurajez să bei primul pahar, darămite al doilea şi al treilea, mai ales pe căldură, când ştiam că nu eşti obiş nuită nici cu una, nici cu alta.

— Nu pusesem niciodată picătură de alcool în gura mea, a şoptit Kitty. Şi mor de ruşine din cauza comportamentului meu. Dacă m-ar fi văzut părinţii...

— Dar nu te-au văzut. Iar de la mine nici nu va afla nimeni vreo dată.

Crede-mă, Kitty, când eşti departe de familie, uneori e plăcut să fii tu însuţi.

Aşa... Agnes o să urce imediat cu nişte ciorbă şi să-ţi ia ligheanul pe care-l ţii spre mine ca pe un orfan dickensian.

— Nu mai beau cât oi trăi!

— Mă rog, cu toate că astăzi m-am distrat cum n-am mai făcut-o de mult, mă consider răspunzător pentru suferinţa ta de-acum. În cearcă să te odihneşti şi să bei zeama aia. Mâine e ajunul Crăciunului şi ar fi păcat să-l ratezi. Noapte bună!

Drummond a închis uşa şi Kitty a pus pe jos ligheanul urât mirositor, cuprinsă de groază şi de umilinţă. Ce spunea tatăl ei în astfel de situaţii?

Poate nu neapărat în această situaţie, a băgat de seamă strâmbându-se, dar o învăţase de copil ca, atunci când faci o greşeală, să ţii fruntea sus şi să înveţi din ea. Aşa că, a decis ea, în seara asta nu va sta pe loc ca să-l lase pe

Drummond să creadă că era ea fata fragilă neinvitată la bal. În schimb, avea să coboare ca să ia cina cu toată lumea.

Îi arăt eu lui, şi-a spus, în timp ce a tras aer în piept şi s-a legănat spre dulap. Până să bată Agnes, servitoarea, la uşă, era îmbrăcată şi îşi pieptăna părul transpirat într-un coc prins în vârful capului.

— Cum vă simţiţi, domnişoară Mebride? a întrebat Agnes.

Fata era chiar mai tânără decât Kitty şi vorbea cu accent puter nic irlandez.

— Mi-am revenit, mulţumesc, Agnes. Când cobori, îi spui, te rog, doamnei

Mercer că vin şi eu la masă?

— Sunteţi sigură, domnişoară? Mă scuzaţi că îndrăznesc, dar sunteţi cam verde la faţă şi nu ar fi frumos să mergeţi bolnavă la masă, a sfătuit-o Agnes, încreţindu-şi nasul din cauza mirosului din lighean, pe care l-a acoperit cu o cârpă curată.

— Mă simt foarte bine, mulţumesc. Şi îmi cer scuze pentru asta, a adăugat, cu un gest spre lighean.

— Ah, nu vă faceţi probleme! Am avut parte de lucruri mai rele până să instaleze toaletă aici, i-a explicat Agnes, dându-şi ochii peste cap.

Zece minute mai târziu, Kitty cobora gingaş pe scară, în speranţa că nu făcea o mare greşeală, având în vedere că-i venea greaţă de la mirosul pinului. L-a văzut pe Drummond lângă scară, cu braţele încrucişate, admirând pomul de Crăciun.

— Bună seara, a spus ea, coborând ultima treaptă. Am decis că mă simt destul de bine să iau masa cu voi.

— Serios? Şi cine sunteţi, mă rog?

— Eu... vă rog, nu mă tachinaţi, l-a implorat. Ştiţi foarte bine cine sunt.

— Vă asigur că nu am fost prezentaţi oficial, cu toate că îmi ima gi nez că sunteţi domnişoara Kitty Mebride, însoţitoarea mătu şii mele.

— Doar ştiţi asta, domnule, vă rog, nu glumiţi cu mine. Dacă e tot o glumă, pedeapsă pentru mai devreme... doar...

— Domnişoară Mebride, ce mă bucur să te văd pe picioare după criza de insolaţie!

Acum, Kitty îşi dădea seama cât de rău se simţea, căci un alt Drummond şi-a făcut apariţia din salon, amuzat şi cu o privire care parcă o avertiza.

— Dă-mi voie, te rog, să ţi-l prezint pe fratele meu, Andrew, a continuat el.

După cum ţi-ai dat seama probabil, suntem gemeni, deşi Andrew s-a născut cu două ore înaintea mea.

— Ah! a exclamat Kitty, mulţumind Domnului că Drummond sosise la momentul potrivit, înainte să-i dezvăluie ceva lui Andrew. Iertaţi-mă, domnule, nu mi-am dat seama.

— Vă rog să nu vă faceţi griji, domnişoară Mebride! Vă asigur că e o greşeală normală. Andrew s-a îndreptat spre ea şi a întins mâna. Sunt foarte încântat de cunoştinţă şi de faptul că vă simţiţi suficient de bine să luaţi masa cu noi în seara asta. Pot să vă conduc în salon? Trebuie să vă fac cunoştinţă cu tata.

Kitty l-a luat pe Andrew de braţul oferit şi şi-a dat seama

că încă îi tremurau picioarele. L-a surprins pe Drummond care-i făcea cu ochiul, dar a întors capul şi l-a ignorat.

Masa era decorată festiv: suporturi aurii şi elegante pentru şer vete şi rămurele de brad cu globuleţe roşii cuibărite în ele, care scli peau la lumina lumânărilor. Kitty se uita fascinată la familia Mercer care spuneau rugăciunea în germană, înainte ca Andrew să aprindă a patra lumânare dintr-o coroană complexă, aşezată în cen trul mesei.

În timp ce se aşezau cu toţii, Andrew i-a surprins privirea curioasă.

— Sunt lumânări de Advent, i-a explicat el. Părinţii mei au fost atât de buni, încât să mă aştepte să mă întorc acasă, pentru a aprinde eu ultima lumânare înainte de ajunul Crăciunului. A fost dintotdeauna plăcerea mea să fac asta când eram mic. E o veche tradiţie luterană germană, domnişoară Mebride, a adăugat el.

În timp ce se serveau preparatele din vită, Kitty a reuşit să în ghită doar muşcând câte puţin şi mestecând bine, timp în care îi studia pe furiş pe gemeni. Chiar dacă fizic erau identici, cu părul negru şi ochii albaştri, personalităţile lor erau complet diferite. Andrew părea mult mai serios şi mai gânditor. Stătea lângă ea şi îi punea întrebări politicoase despre viaţa ei din Edinburgh.

— Trebuie să-mi cer scuze în numele fratelui meu. Ar fi trebuit să ştie că soarele la prânz este mult prea puternic pentru orice tânără doamnă, mai ales una nou-venită pe aceste tărâmuri.

Andrew s-a încruntat la Drummond peste masă, iar acesta a ridicat nonşalant din umeri.

— Doar mă cunoşti, dragă frate. Sunt complet iresponsabil. Ce bine de tine că-l ai pe Andrew să aibă grijă de tine acum, domnişoară Mebride! a adăugat Drummond.

În capul mesei stătea Stefan Mercer, tatăl gemenilor. Avea aceiaşi ochi albaştri ca fiii săi, dar era puţin mai corpolent şi avea o chelie generoasă cu pistrui în creştetul capului. A povestit cum venise familia lui pe ţărmurile australiene, cu şaptezeci de ani în urmă.

— Poate ştiţi deja că mulţi dintre înaintaşii noştri au venit iniţial în

Adelaide pentru că asta le permitea să-l venereze pe

Domnul nos tru în orice religie doreau. Bunica mea era germană şi s-a alătu rat unei mici aşezări pe nume Hahndorf, pe dealurile Adelaidei. Bu ni cul era prezbiterian din Anglia şi aici s-au cunoscut şi s-au în dră gostit. Australia e o ţară cu mintea liberă, domnişoară Mebride şi eu unul nu mai ader la nicio doctrină anume, dintre cele create de om. Ca familie, mergem la catedrala anglicană din oraş.

Mâine-seară mer gem acolo la slujba de la miezul nopţii. Sper să ne puteţi însoţi.

— Va fi o plăcere, a spus Kitty, emoţionată că Stefan era evident tulburat că nu era o biserică prezbiteriană.

Chinuindu-se să mănânce desertul – o delicioasă tartă cu fructe şi frişcă adevărată – Kitty îi asculta pe cei trei bărbaţi care vorbeau despre afacerile familiei, ce păreau să aibă mult de-a face cu ceva pe nume „manta” şi câte tone aduseseră echipele pe ceva numit „lughere”. Drummond vorbea de

„inspecţii”, ceea ce, presupunea ea, era cumva legat de „capete” de vite. Cel mai bun „păstor” al lui nu mai se întorsese şi Drummond a anunţat, fără urmă de ironie, că acesta fusese „tăiat bucăţi de către negri şi pus în oală la fiert”.

Cum stătea în casa asta elegantă şi confortabilă, Kitty îşi spunea cât de extraordinar era că astfel de lucruri se petreceau dincolo de periferia unui oraş, care, prin comparaţie cu străzile din Leith, era foarte monden.

— Probabil că ţi se pare o conversaţie şocantă, a spus Drummond, reflectându-i gândurile.

— Am citit o carte de Darw... Kitty s-a oprit, neştiind dacă Drummond ar

? apreciat... un autor care a petrecut mult timp în ţara asta şi care a menţionat astfel de lucruri. Băştinaşii chiar îi trag în ţeapă pe oameni?

— Din păcate, da. Drummond a coborât glasul. După părerea mea, asta se întâmplă doar din cauza provocărilor severe din partea invadatorilor nedoriţi. Triburile aborigene se află pe teritoriul lor de mii de ani, probabil că reprezintă cea mai veche populaţie indi genă din lume. Pământul lor şi stilul lor de viaţă au fost luate cu asalt chiar sub nasul lor.

Dar... Drummond s-a abţinut să continue. Un astfel de subiect ar trebui discutat cu altă ocazie.

— Desigur, a spus Kitty, începând să-l placă puţin pe Drummond. Apoi şi-a întors atenţia spre Andrew: Unde locuiţi?

— Sus, pe coasta de nord-vest, într-o aşezare pe nume Broome. Recent, am început să mă ocup de afacerea cu perle a tatei. Este o... parte interesantă a ţării, cu istorie îndelungată. Avem chiar şi urma unui dinozaur într-o stâncă, care se poate vedea când e reflux.

— Dumnezeule! Ce mi-ar plăcea să văd aşa ceva! E departe Broome? Poate m-aş putea duce cu trenul.

— Din păcate, nu, domnişoară Mebride. Andrew s-a abţinut să nu râdă de ea. Pe mare v-ar lua câteva zile, cel puţin, iar cu cămila şi mai mult.

— Desigur, a răspuns Kitty, jenată de naivitatea ei geografică. Chiar dacă teoretic cunosc dimensiunile ţării, e greu de crezut că poa te dura atât de mult traversarea ei. Sper să am la un moment dat şansa să trec de limitele oraşului, chiar dacă numai pentru a atinge o pia tră care se află aici de la începutul lumii. Am auzit că există multe urme de inscripţii şi picturi interesante pe multe din ele.

— Într-adevăr, aşa este, deşi în privinţa asta, mai ales când vorbim de zona

Ayers Rock, fratele meu este cel care se pricepe. E aproape, cel puţin în termeni australieni, de locul în care se ocupă de creş terea vitelor noastre.

— Mi-ar plăcea să vizitez formaţiunea stâncoasă într-o zi. Am citit despre ea, s-a bucurat Kitty.

— Să înţeleg că te pasionează istoria antică şi geologia, dom nişoară

Mebride?

— Mă interesează foarte mult felul în care... — Kitty s-a controlat încă o dată

— A ajuns Dumnezeu să ne aşeze aici, domnule Mercer.

— Te rog, spune-mi Andrew. Şi da, este într-adevăr fascinant. Şi poate, pe timpul şederii lor aici, a continuat Andrew ridicând tonul şi adresându-i întrebarea doamnei McCrombie, mătuşa Florence şi domnişoara Mebride ar putea să facă o călătorie cu vaporul pe coasta de nord-

vest? După ce se încheie sezonul umed în martie, bineînţeles.

— Florence dragă, nici să nu te gândeşti, a intervenit Edith din tr-odată.

Ultima oară când m-am dus la Broome, a fost ciclon şi vaporul a eşuat chiar după Albany. Fiul meu cel mare locuieşte într-un orăşel complet necivilizat, plin de negri, gălbejiţi şi Dumnezeu ştie ce alte naţionalităţi – nişte hoţi şi nişte vagabonzi cu toţii! Am jurat să nu mai calc în locul ăla!

— Ei, hai, hai, draga mea! Stefan a pus mâna pe antebraţul soţiei. Să nu fim necreştini, mai ales în perioada asta a anului. Broome e cu certitudine neobişnuit, domnişoară Mebride, o amestecătură de toate crezurile şi culorile. Personal, mi se pare fascinant şi am trăit acolo zece ani când îmi puneam pe picioare afacerea cu perle.

— E un oraş lipsit de moralitate şi uitat de Dumnezeu, dominat de disperaţi după averi şi lacomi care nu-şi doresc decât să-şi potolească pofta asta! i-a întrerupt Edith din nou.

— Şi totuşi, nu asta reprezintă Australia, mamă? a întrebat Drummond tărăgănat. Şi, a continuat el arătând spre salonul enorm şi spre conţinutul mesei, noi nu suntem la fel?

— Cel puţin, noi ne purtăm civilizat şi avem valori creştine să nă toase, a contracarat Edith. Du-te dacă vrei, soră dragă, dar nu te voi însoţi. Bun, doamnelor, ne retragem să-i lăsăm pe bărbaţi să fumeze şi să discute partea neplăcută a Australiei?

— Vă rog să mă iertaţi, a spus Kitty câteva secunde mai târziu, în timp ce stătea cu Edith şi cu Florence în holul de la intrare. Încă nu mă simt foarte bine şi aş vrea să fiu în stare bună mâine-seară, de Crăciun.

— Desigur. Noapte bună, domnişoară Mebride! i-a urat Edith laconic, cumva uşurată.

— Somn uşor, dragă Kitty! a strigat doamna McCrombie, pornind după sora ei spre sufragerie.

În camera ei, Kitty a ieşit pe terasă şi a ridicat ochii spre stele, căutând steaua Betleemului, pe care o privea mereu cu surorile ei în ajunul

Crăciunului. Aici nu o vedea pe cerul nopţii, poate pentru că în Adelaide erau foarte mult înaintea orei britanice.

A intrat în cameră şi a lăsat uşile spre terasă întredeschise, pen tru că încă mirosea urât. Cu îndrăzneală, fiindcă noaptea era foarte călduroasă, Kitty a ignorat cămaşa de noapte şi s-a băgat în pat în lenjeria intimă.

***

Soarele dogoritor a trezit-o de dimineaţă. S-a ridicat în şezut şi şi-a dat seama că era ajunul Crăciunului. Se pregătea să coboare din pat când ceva enorm şi maro a căzut din tavan pe cearşaful care îi acoperea coapsele.

Creatura s-a grăbit să se ascundă imediat pe burta ei şi Kitty a scos un ţipăt sfâşietor, observând că era un p ăian jen gigantic păros. Încremenită pe loc în timp ce acesta mergea spre pieptul ei, a ţipat din nou, fără să-i pese cine o auzea.

— Ce dracu’ se întâmplă? a exclamat Drummond, care a apărut în cameră şi s-a uitat la ea, depistând problema pe loc.

Cu un singur gest, păianjenul supărător a fost ridicat de unul din tre multele picioare, zbătându-se în mâna lui Drummond care ieşea cu el pe terasă. Sub privirile ei, a aruncat dihania peste balu stradă, apoi s-a întors înăuntru şi a închis ferm uşa după el.

— Asta se întâmplă dacă le laşi deschise, a certat-o el cu degetul cu care ţinuse, laolaltă cu cel mare, prădătorul.

— Tu mi-ai spus să le las deschise! a ripostat Kitty, puţin cam tare.

— Un pic, asta sugeram, nu toată noaptea. Mă rog, asta-i bună! S-a uitat urât la ea. Mă trezesc din somn cum se crapă de ziuă în aju nului Crăciunului ca să salvez o doamnă la necaz şi, în loc de mul ţumire, mai şi ţipă la mine!

— Era... otrăvitor?

— Cine, păianjenul vânător? Nu. Uneori te mai muşcă, dar sunt foarte prietenoşi. Sunt doar nişte creaturi mari şi urâte care îşi fac bine treaba de a ţine sub control populaţia de insecte. Nu se com pară cu ce întâlneşti pe

Teritoriul Nordic unde locuiesc eu. Closetul din curte – toaletă pe limba ta –

e plin de ei şi unii sunt periculoşi. A trebuit să sug otrava de câteva ori din păstorii mei. Rele creaturi cele cu spate roşu.

Kitty, cu inima bubuind, dar revenindu-şi în simţiri, a hotărât că

Drummond se bucura să-i ofere şocuri.

— Acolo e altă viaţă, a mai spus el, de parcă îi citea gândurile. E o chestiune de supravieţuire. Te întăreşte.

— Nu mă îndoiesc.

— Bun, păi atunci te las să mai dormi, având în vedere că e doar cinci şi jumătate dimineaţa. A dat din cap către ea şi s-a îndreptat spre uşă. Şi apropo, domnişoară Mebride, pot să te întreb dacă dormi mereu în furou?

Mama ar fi îngrozită.

Rânjind, Drummond a ieşit din dormitor.

***

Trei ore mai târziu, la micul dejun, în timp ce mâncau pâine pră jită şi un gem delicios de căpşune, doamna McCrombie a scos un pachet mare pe care i l-a dat lui Kitty.

— Pentru tine, draga mea, a spus zâmbind. Mama ta m-a rugat să-l păstrez până la Crăciun. Ştiu ce dor ţi-a fost de casă şi sper să te aline când te gândeşti la Scoţia.

— Ah...

Kitty ţinea pachetul greu în mâini şi i-au dat lacrimile, dar a clipit ca să şi le reţină.

— Haide, deschide-l, copilă! Umblu cu el de săptămâni întregi şi mă întreb ce e.

— Să nu aştept până mâine? a întrebat Kitty.

— Tradiţia germană spune să deschizi darurile în seara ajunului, a răspuns

Edith. Chiar dacă le păstrăm pentru diseară. Te rog, draga mea, deschide-l!

Kitty a desfăcut hârtia maro şi a scos diverse lucruri, încântată foc. Era o cutie de tablă în care se afla celebra pâine de casă făcută de mama ei, funde de la surorile ei, felicitări şi desene. Tatăl ei îi trimisese o carte de rugăciuni legată în piele, pe care Kitty a pus-o la loc în cutie, fără ca măcar să citească ce scria în ea.

Şi-a petrecut restul dimineţii oferindu-şi serviciile în casă, ară tându-i negresei care servea în bucătărie cum să

frământe carnea tocată şi să facă chiftele, pentru că doamna McCrombie adusese cu ea carnea în cutii mici de fursecuri. Aparent, în seara aceea urmau să mănânce gâscă, iar curcanul se afla în camera frigorifică, pregătit pentru ospăţul din ziua de Crăciun. În arşiţa cumplită a după-amie zii, Kitty a trimis mesaje de dragoste familiei care se trezea în ajun şi se gândea la surorile ei, care aveau să se bucure în aşteptarea următoarelor două zile pline de evenimente. Extenuată după pe- trecerea alcoolică de ieri, a tras un pui de somn şi s-a trezit cu o bătaie în uşă.

— Intră! a spus ameţită.

A apărut Agnes, care adusese pe braţe nişte straturi de mătase împăturită.

— De la doamna McCrombie, domnişoară. E cadou de Crăciun şi a zis s-o purtaţi diseară la cină.

Kitty o vedea pe Agnes cum atârna rochia în exteriorul dulapului şi i se părea cea mai frumoasă din câte văzuse vreodată, dar se în grijora că nu va putea să-şi ridice braţele, de teamă să nu i se vadă petele de sudoare la subraţ.

Familia s-a adunat în salon la ora cinci şi Kitty a fost prezentată celebrei bunici Alicia Mercer, care nu era defel cum se aşteptase fata. În loc să aibă veşnica mutră nemulţumită care o definea pe Edith, figura durdulie a Aliciei era încreţită în pliuri plăcute şi ochii albaştri sclipeau de bucurie. Era trist totuşi, şi-a spus Kitty, că nu putea să poarte măcar o discuţie cu ea, fiindcă

Alicia vorbea în prin cipal germană, în ciuda faptului că trăia de mulţi ani în

Adelaide. Andrew a tradus scuzele Aliciei pentru puţina engleză pe care o vorbea, dar atingerea caldă a mâinilor ei era suficientă să înţeleagă că era bi- ne-venită în ceea ce fusese iniţial casa Aliciei.

Se minuna cu câtă uşurinţă schimbau gemenii limba, în vreme ce făceau conversaţie şi în germană, şi în engleză. Era emoţionată şi de faptul că toată lumea fusese amabilă şi ţinuse seama şi de ea când s-au împărţit cadourile.

Edith şi Stefan i-au oferit un pieptene de fildeş, Andrew – nişte cercei micuţi cu perle şi Drummond – un bilet scris de mână şi lipit de un pachet.

Dragă domnişoară Mebride,

Biletul este menit să-ţi spună că adevăratul tău cadou de Crăciun se află la fundul dulapului din camera ta. Promit că nu e un păian jen viu.

Drummond

I-a privit expresia amuzată în timp ce citea, apoi a tras de fundă şi a zâmbit.

— Mulţumesc, Drummond. Culoarea e frumoasă şi o voi folosi ca să-mi tai părul mai târziu.

— Ţi se asortează cu ochii, a şoptit el, când toată conversaţia s-a mutat la cadoul pe care Edith îl primea de la soţul ei.

— Draga mea, Crăciun fericit! Stefan a sărutat-o pe obraji. Sper să-ţi placă.

Înăuntru se afla o perlă absolut superbă, prinsă de un lanţ delicat de argint.

Suprafaţa opalescentă şi netedă sclipea abundent în ultimele raze ale soarelui care apunea grăbit.

— Doamne! a exclamat Edith, în timp ce sora ei i-l prindea la gât. Alte perle.

— Dar asta e specială, draga mea. E cea mai bună din colecţia de anul ăsta.

Nu-i aşa, Andrew?

— Da, tată. Însuşi T.B. Ellies a declarat-o, mamă. Anul ăsta nu s-a găsit alta mai mare pe fundul mării din Broome.

Kitty nu-şi putea lua ochii de la mărgica strălucitoare, care dansa pe pieptul generos al lui Edith. Se minuna atât de dimensiunea preţioasei bijuterii, cât şi de indiferenţa cu care păruse s-o pri mească Edith.

— Îţi plac perlele? a întrebat-o Andrew, care şedea lângă ea pe şezlongul de catifea.

— Le ador, a răspuns. La Leith, întotdeauna deschideam cochiliile în căutarea lor, dar bineînţeles că nu am găsit niciodată niciuna.

— Nu, şi mă îndoiesc că ai fi găsit vreodată. Au nevoie de un anume climat şi de o anumită specie de stridie, ca să nu mai vorbim de mulţi, mulţi ani până să dea rod.

După deschiderea cadourilor, toată lumea s-a retras să se schimbe pentru cină şi Kitty a profitat de ocazie ca să vadă ce anume hotă râse Drummond să-i dăruiască de

Crăciun. Ştiindu-l, probabil o sticlă de whisky sau un păianjen vânător în ramă. Pachetul era atât de micuţ, încât i-a luat o grămadă de timp să răscolească după el până când l-a găsit. Era o cutie simplă, legată cu o fundă simplă. A deschis-o uşor şi înăuntru a găsit o pietricică gri.

A scos-o din cutie şi i-a simţit răcoarea în palma încinsă, uluită de motivul pentru care îi oferise aşa ceva. Era ca orice altă pietri cică pe care o putea găsi pe plaja din Leith, simplă şi gri, şi nici dacă o ridica în lumină nu observa să aibă măcar nişte striaţii interesante.

Dar, când a întors-o, a văzut că avea o inscripţie pe cealaltă par te.

Fascinată, şi-a trecut degetele peste marginile şi adânciturile rotun jite de vreme şi de nenumărate atingeri, dar nu reuşea să des luşească vreo formă sau vreun cuvânt.

A pus-o în dulăpiorul de lângă pat şi a regretat sentimentele urâte pe care le nutrise mai devreme faţă de darul lui Drummond. A che mat-o pe Agnes ca s-o ajute cu rochia cea nouă şi să-i prindă nasturii infimi de perlă înşiraţi pe tot spatele ei, până la gât. Îi era deja prea cald şi legată precum proverbialul curcan de Crăciun, dar reflexia din oglindă compensa pentru aceste neajunsuri. Cu loarea mătăsii îi sublinia perfect ochii, care acum străluceau cu o nuanţă de turcoaz. În timp ce Agnes îi prindea funda de la

Drummond în bucle, Kitty şi-a dat cu roşu în obraji, s-a ridicat şi a coborât la petrecere.

— Măi, măi, arăţi superb în seara asta, domnişoară Mebride! a spus doamna McCrombie, cu aerul mândru al unei cloşti. Ştiam eu că ţi se potriveşte de minune culoarea de cum am văzut-o.

— Mulţumesc foarte mult, doamnă McCrombie. E cel mai de seamă cadou de Crăciun pe care l-am primit vreodată, a răspuns Kitty febril, în timp ce alţi oaspeţi sunau la uşă şi intrau în salon să se alăture celor care sosiseră deja.

— Cel mai de seamă, da? s-a auzit încet o voce în spatele ei. Eşti încântată, nu mă îndoiesc.

Era Drummond, foarte elegant în costumul de seară.

— Eram doar politicoasă. Mulţumesc pentru fundă... şi pentru piatră, dar trebuie să mărturisesc, habar nu am ce

reprezintă.

— Aceea, draga mea domnişoară Mebride, este un lucru foarte rar şi preţios. Se numeşte piatră de tjurunga şi pe vremuri a apar ţinut unui băştinaş din tribul aborigen Arrernte. Se pare că a fost cel mai valoros lucru al lui, primit la iniţierea sa ca bărbat, ca simbol al responsabilităţilor deosebite.

— Dumnezeule! a exclamat Kitty şi apoi a mijit ochii. Nu ai furat-o, nu?

— Drept cine mă iei? De fapt, am găsit-o acum câteva săptămâni, când traversam brusa australiană, venind de la ferma de vite aici. Am dormit într-o peşteră şi acolo am găsit-o.

— Sper că persoana căreia i-a aparţinut să nu-i ducă lipsa.

— Sunt sigur că a murit de mult şi că nu se va plânge. Drummond a întins mâna spre o tavă cu băuturi care trecea pe lângă ei şi de pe care a luat două pahare. Aşa, domnişoară Mebride, pot să-ţi ofer puţin sherry?

Kitty i-a observat sclipirea din ochi şi a refuzat.

— Nu, mulţumesc.

— Trebuie să recunosc că arăţi deosebit în seara asta, a mai spus şi a dat pe gât băutura, înainte să o bea şi pe cea pe care o refu zase ea. Crăciun fericit,

Kitty! a exclamat cu blândeţe. Până acum, a fost o adevărată... aventură să te cunosc.

— Domnişoară Mebride...

Kitty s-a întors şi l-a găsit pe Andrew lângă ea şi i s-a părut cu totul deconcertant să vadă gemenii în aceeaşi cameră cu ea. Parcă vedea dublu.

— Bună seara, Andrew, şi mulţumesc pentru cerceii frumoşi. Îi port în seara asta.

— Mă bucur să văd că se asortează cu minunata ta rochie. Pot să-ţi ofer un mic sherry în cinstea sărbătorii de Yuletide[15]?

— Domnişoara Mebride nu bea. Nici nu pune gura pe alcool, nu-i aşa? a murmurat Drummond lângă ea.

A traversat camera şi Kitty s-a întrebat care va fi

[15] Termen arhaic pentru Crăciun.

momentul în care-l va plesni, numai ca să-i şteargă rânjetul înfumurat de pe faţă. Curând, oaspeţii s-au adunat în salonul pregătit pentru un ospăţ somptuos: gâscă friptă, carto? copţi tradiţional şi chiar şi haggis, pe care doamna McCrombie îl ţinuse în camera frigorifică a vaporului pe durata călătoriei. Uitându-se la hainele frumoase şi la bijuteriile femeilor, Kitty şi-a dat seama că petrecea seara de Crăciun cu crème de la crème din societatea din Adelaide. În dreapta ei şedea un domn german care vorbea impecabil engleza şi care-i povestea despre afacerea lui – fabrica de bere şi podgoriile sale, care aparent prosperaseră pe Dealurile Adelaide.

— Climatul este similar cu cel din sudul Franţei şi strugurii cresc bine. Ţine minte ce spun: în câţiva ani, lumea va cumpăra vin aus tralian. Asta – s-a întins spre o sticlă ca să-i arate – este de-a noastră. Pot să te conving să guşti un strop?

— Nu, mulţumesc, domnule, a spus ea încet, neputând suporta încă o privire a lui Drummond care stătea în faţa ei la masă.

Odată ce s-a terminat cina, câţiva s-au adunat în jurul pianului şi au cântat

„Stille Nacht” în germană, apoi colinde de Crăciun brita nice. Când s-a terminat repertoriul, Edith, care deja dăduse dovadă de un talent surprinzător la pian, s-a întors către fiul ei cel mare.

— Andrew, nu vrei să ne cânţi ceva?

Adunarea l-a aplaudat politicos, invitându-l la pian.

— Iertaţi-mă, doamnelor şi domnilor, dar nu am mai exersat. După cum vă puteţi imagina, nu prea am ocazia să cânt la Broome, a spus Andrew. Voi cânta „Ev’ry Valley”, din „Mesia” lui Handel.

— Iar eu voi face tot posibilul să-l acompaniez.

— Doamne, ce voce! a şoptit vecinul producător de vin, după ce a terminat

Andrew de cântat şi toată lumea a început să-l aplaude. Poate că ar fi putut fi cântăreţ de operă profesionist, dar viaţa... şi tatăl lui au avut alte planuri.

Cam asta e Australia, a adăugat încet. Multe oi, vite, bogăţii căpătate pe nedrept, dar cultură slabă. Ţara noastră

se va schimba într-o zi, nu uita ce spun!

Deja se făcuse unsprezece seara şi majordomii îşi conduceau musafirii la trăsurile care porneau rând pe rând spre centrul ora şului, la slujba de la miezul nopţii.

Catedrala Sf. Petru era o privelişte impunătoare, cu spirale gotice complexe care se ridicau spre cer şi cu lumina caldă a lumânărilor care se revărsa pe ferestrele cu vitralii. Drummond şi-a condus mama şi mătuşa în catedrală, în timp ce Andrew o ajuta pe Kitty să coboare din trăsură.

— Ai o voce frumoasă, i-a spus ea.

— Mulţumesc. Toată lumea îmi spune asta, dar probabil că nu apreciem ceea ce avem deja. Dincolo de a distra musafirii părinţilor de sărbători, este un talent inutil, a comentat Andrew, în timp ce urcau treptele catedralei, pe urmele celorlalţi.

Interiorul bisericii era la fel de impresionant, cu arcade şi bolţi înalte în jurul stranelor. Slujba, pe care tatăl ei ar fi numit-o high church[16], s-a ţinut în aroma tămâii care-i învăluia pe clericii îmbră caţi în genul de veşminte ţesute cu aur, de care Ralph şi-ar fi bătut joc. Kitty s-a dus la Sfânta Împărtăşanie şi a îngenuncheat la altar între Drummond şi Andrew. Se gândea că cel puţin nu-i îngheţau pi cioarele de frig, cum se întâmpla de obicei în biserica tatălui ei din Leith, în ajunul Crăciunului.

— Ţi-a plăcut? a întrebat-o Andrew la ieşire.

— Sunt de părere că pe Domnul nostru nu îl interesează unde şi cum Îl venerezi, atâta timp cât Îi ridici numele în slăvi, a răspuns Kitty cu tact.

— Asta dacă există Dumnezeu. Ceea ce eu, personal, mă îndoiesc, a răsunat vocea lui Drummond din întunericul din spatele ei.

Kitty s-a retras mai târziu în camera ei şi, după ce a verificat că uşile terasei erau bine închise şi după ce a cercetat tavanul şi colţu rile în căutarea monştrilor păroşi cu opt picioare care ar fi putut de cide să se bage în pat cu

[16] Tendinţă tradiţionalistă în cadrul Bisericii Anglicane care promova continuitatea cu creştinătatea romano-catolică şi punea accent pe ritualul liturgic.

ea, a hotărât că fusese o zi foarte interesantă.

Capitolul 10

Între Crăciun şi Revelion – sau, cum îl numeau cei de-aici, ajunul Anului

Nou – au tot făcut plimbări ca locuitorii de la Alicia Hall să se distreze. Au făcut picnic la Elder Park şi au ascultat o orchestră care cânta în pavilion, apoi, a doua zi i-a găsit la grădina zoologică din Adelaide. În timp ce Kitty se bucura să observe diverşii prizonieri blănoşi, precum oposumi cu ochi mari şi adorabilii koala, Drummond se amuza trăgând-o spre casa reptile lor ca să-i arate şerpii. Făcea tot posibilul să-i indice pe cei benigni şi pe cei letali.

— Pitonii sunt destul de inofensivi, dar tot te muşcă rău dacă din greşeală calci pe ei. Cei maro, australieni, sunt greu de văzut pe pământ şi sunt cei mai veninoşi. Şi, a arătat spre geam, ăla cu dungi, înfăşurat pe crenguţa din colţ. E şarpele-tigru şi muşcă foarte rău. Şerpii te supără numai dacă-i superi tu, aşa să ştii, a adăugat el.

Drummond i-a sugerat lui Kitty să facă o plimbare cu elefantul, mândria grădinii zoologice din Adelaide. Kitty a fost ridicată fără pic de eleganţă pe spatele cenuşiu şi încreţit al pahidermului ei. Călare pe el, se simţea ca o nevastă de maharajah hindusă, căci văzuse astfel de fotografii.

— Stai să vezi cum e pe cămilă, aia da plimbare cu hopuri! a strigat

Drummond la ea.

În seara aceea s-a întors acasă şi a scris imediat familiei, ca să le povestească cum călărise ea un elefant în cel mai puţin probabil loc.

A venit Revelionul şi Kitty a aflat că petrecerile erau întotdeauna găzduite de Edith.

— În fiecare an ne pune să trecem prin asta, a mormăit Drummond la micul dejun în acea dimineaţă. Insistă să ne pur tăm tartanul.

— În Edinburgh, asta se poartă tot anul, a răspuns Kitty.

— Tocmai asta e, domnişoară Mebride. Eu m-am născut şi am crescut în

Australia, nu am călcat vreodată în Scoţia şi, de fapt, mai mult, nici nu am de gând. Dacă ar afla băieţii de la Kilgarra că ţopăi în fustă în seara asta, asemenea unei fete, atunci să vezi ce m-ar aştepta.

— Cu siguranţă, nu e o tragedie să o mulţumeşti pe mama ta, a intervenit

Andrew. Nu uita că ea acolo s-a născut şi îi e dor de ţara ei. Şi sunt sigură că i-ar plăcea şi domnişoarei Kitty.

— Nu m-am gândit să-mi aduc tartanul de clan, şi-a muşcat ea buza.

— Sunt sigur că îţi poate împrumuta mama unul de-al ei. Are un dulap care dă pe dinafară. Scuză-mă. Drummond s-a ridicat. Am treabă în oraş înainte să plec în Europa.

— Fratele tău pleacă în Europa? l-a întrebat Kitty pe Andrew, după ce a ieşit

Drummond din încăpere.

— Da. Mâine, cu tata, a răspuns el. Drummond vrea să cumpere nişte vite, fiindcă a cam rămas fără o parte din ele, din cauza secetei şi a suliţelor băştinaşilor, iar tata are nişte perle magnifice de vin zare, din recolta de anul ăsta şi nu are încredere s-o facă altcineva în locul lui. Şi-apoi, în nord e sezonul ploios şi nu e deloc conforta bil acolo. Lugherele noastre din Broome stau mai mult în port din cau za sezonului de cicloane. Curând o să mă întorc la cârma vasu lui, ca să zic aşa. Ultimii trei ani i-am petrecut acolo învăţând meserie de la tata şi de-acum încolo o să mă ocup eu de afacerea asta, îna inte să divor ţeze mama de el, din motive de dezertare.

Andrew i-a zâmbit pieziş lui Kitty.

— Îmi aduc aminte când a spus că nu i-a plăcut la Broome.

— Acum zece ani, când a locuit mama acolo, era greu pentru o femeie, dar pe măsură ce se dezvoltă industria de perle, se dezvoltă şi oraşul. Şi cu o societate atât de pestriţă, nu ai cum să te plictiseşti niciodată. E adevărat că e un gust dobândit, dar, în ce mă priveşte, mi se pare interesant. Cred că ţi-ar plăcea şi ţie, pentru că ai spirit de aventură.

— Da?

— Eu aşa zic. Şi pari să iei oamenii la adevărata lor valoare.

— Tata... şi Biblia, a adăugat repede, spun să nu judeci după crez sau culoare, ci numai după sufletul omului.

— Da, domnişoară Mebride. E foarte interesant, nu-i aşa? Că cei care se consideră adevăraţi creştini se pot purta exact pe dos? Mă rog... a mai spus, apoi a lăsat să se aştearnă o tăcere inconfortabilă.

— Bun. Kitty s-a ridicat în picioare. Trebuie s-o caut pe mama ta şi să mă ofer s-o ajut cu pregătirile pentru petrecerea din seara asta.

— E drăguţ din partea ta, dar mă îndoiesc că va avea nevoie. Ca în toate situaţiile în care se ocupă de ceva, totul va merge ca uns.

În vreme ce Kitty îşi punea rochia turcoaz în seara aceea, pe care Agnes o trecuse cu dibăcie prin aburi ca să elimine orice pată de transpiraţie, a auzit o bătaie la uşă. Doamna McCrombie a intrat cu un tartan pe braţe.

— Bună seara, draga mea domnişoară Mebride. Iată brâul tău pentru festivitate. Graţie mie şi bietului soţ răposat. Voi fi mândră să te văd purtând tartanul McCrombie. În ultimele câteva săptămâni, mi-ai devenit ca o fiică.

— Mulţumesc, doamnă McCrombie. Kitty era foarte emoţionată de cuvintele ei. Aţi fost foarte bună cu mine.

— Îmi faci onoarea să ţi-l prind eu?

— Sigur că da. Mulţumesc.

— Ştii, a continuat doamna McCrombie, în timp ce punea tar ta nul peste umărul drept al lui Kitty, a fost o plăcere să te văd înflorind în săptămânile astea, de când am plecat din Edinburgh. Erai ca un şoarece când te-am cunoscut. Şi-acum, uită-te la tine! Doamna McCrombie a prins o broşă delicată cu stema Scoţiei pe umărul lui Kitty. Ia uite, eşti o frumuseţe şi faci cinste familiei tale! Vei fi o soţie de care orice bărbat va fi mândru!

— O să...?

Kitty s-a lăsat împinsă spre oglindă.

— Uită-te la tine, domnişoară Katherine Mebride! Cu o moştenire scoţiană de toată cinstea, un creier inteligent şi un fizic frumos. Oh, ce m-am amuzat să mă uit la cei doi

nepoţi ai mei, care se băteau pe atenţia ta, fiecare cum ştia.

Doamna McCrombie a chicotit ca o fetişcană şi Kitty ştia că deja trăsese la măsea.

— Aşadar, a continuat ea, m-am întrebat pe care-l vei alege. Sunt foarte diferiţi. Draga mea, ai decis ce geamăn vrei?

Având în vedere că nici nu-i trecuse prin cap să se gândească la faptul că gemenii înstăriţi ar fi privit-o altfel decât ca pe o distracţie (Drummond) sau ca o soră mai mică (Andrew), Kitty a râs puns sincer.

— Serios, doamnă McCrombie, sunt sigură că vă înşelaţi. Fa milia Mercer este evident una dintre cele mai puternice familii din Adelaide...

— Dacă nu din Australia, a adăugat doamna McCrombie.

— Da, iar eu, o biată fiică a preotului din Leith, nu m-aş putea niciodată considera destul de bună pentru vreunul din ei. Sau fa milia lor...

Clopoţelul de la intrarea a fost cel care a salvat-o.

— Lasă, draga mea. Doamna McCrombie a strâns călduros în braţe. Hai să vedem ce se întâmplă, bine? Şi în caz că nu am ocazia să-ţi urez un an nou

1907 fericit în seara asta, o fac acum. Pur şi sim plu ştiu că va fi unul fericit.

Kitty s-a uitat după doamna McCrombie care ieşea din cameră, ca un veritabil vapor cu pânze în plin avânt. Odată închisă uşa, s-a prăbuşit pe pat, uşurată şi nedumerită.

***

Unul dintre lucrurile la care se pricepea Kitty erau dansurile scoţiene. Ea şi surorile ei învăţaseră de la mama lor, şi pentru că lui Adele îi plăcea să danseze, dar şi pentru că nu prea aveai altceva mai bun de făcut ca să treacă timpul în serile lungi de iarnă din Leith. În plus, avantajul era că ţinea şi de cald.

În timp ce dansa „Duke of Perth”, chiar asta se întâmpla, se gândea Kitty. Îi invidia pe bărbaţii care aveau cel puţin luxul de a avea picioarele goale sub kilturi, în timp ce ea, încorsetată în rochia de mătase şi sub brâul greu de tartan, transpira ca un porc. Totuşi, în seara asta nu-i păsa şi a ţopăit dans după dans cu diverşi parteneri până când, în

cele din urmă, puţin înainte de miezul nopţii, s-a aşezat să se odihnească şi Andrew i-a adus un mare pahar cu punci de fructe, ca să-şi potolească setea.

— Măi, măi, domnişoară Mebride, în seara asta am mai văzut o faţă a ta.

Eşti o dansatoare desăvârşită.

— Mulţumesc, a spus ea, gâfâind şi rugându-se ca Andrew să nu se apropie mai mult de ea, ca să nu-i simtă mirosul îngrozitor.

Câteva minute mai târziu, el a condus-o în holul de la intrare cu restul oaspeţilor, ca să observe întâmpinarea primei persoane care avea să le treacă pragul la miezul nopţii. S-au adunat în jurul po mului de Crăciun, care părea oropsit, cu acele căzute de jur împre jurul lui şi Kitty s-a aşezat lângă

Andrew.

— Încă zece secunde! a strigat Stefan din mulţime şi au început să numere până când au izbucnit în urale şi şi-au făcut urări afec tuoase de An Nou.

Dintr-odată, Kitty s-a trezit în braţele lui Andrew.

— La mulţi ani, domnişoară Mebride! Am vrut să te întreb...

Kitty i-a desluşit anxietatea în privire.

— Da?

— Aş putea să-ţi spun Kitty de-acum înainte?

— Dar sigur că da!

— Ei bine, sper ca în 1907 să ne putem continua... prietenia. Eu... adică...

Kitty...

— La mulţi ani, băiete! l-a întrerupt Stefan şi l-a bătut pe fiul lui pe spate.

Nu mă îndoiesc deloc că mă vei face mândru la Broome.

— Voi face tot posibilul, a răspuns Andrew.

— Şi la mulţi ani şi dumitale, domnişoară Mebride! Eşti o po doabă încântătoare pentru acest Crăciun în familie.

S-a aplecat şi a pupat-o pe Kitty cu drag, gâdilând-o cu mustaţa pe obraz.

— Şi sunt sigur că amândoi sperăm să decizi să mai rămâi cu noi în

Australia, nu-i aşa, băiete?

Stefan i-a făcut cu ochiul fiului său şi s-a dus la alţi musafiri pen tru a-i felicita.

Andrew s-a scuzat şi a plecat în căutarea mamei lui, iar Kitty a ieşit pe verandă, în căutare de răcoare.

În clipa aceea a fost luată pe sus de două braţe puternice care au răsucit-o iar şi iar, înainte s-o lase la pământ.

— La mulţi ani, domnişoară Mebride, Kitty... Kat... da, porecla ţi se potriveşte de minune, căci eşti felină[17], agilă şi mult mai deş teaptă, bănuiesc, decât au impresia mulţi oameni. Pe scurt, eşti o supravieţuitoare.

— Serios? I se învârtea capul, dar s-a echilibrat. A ridicat privirea la

Drummond. Eşti beat?

— Ha! zise ea, domnişoara Kitty-Kat. Poate doar puţin, dar cică, atunci când sunt beat, sunt afectuos. Acum, trebuie să-ţi spun ceva.

— Ce anume?

— Trebuie să ştii la fel de bine ca mine că se fac planuri serioase ca să rămâi în familia noastră, cam permanent.

— Dar...

— Nu te face că habar n-ai ce zic. E destul de clar pentru toată lumea că

Andrew e îndrăgostit de tine. I-am auzit pe părinţi dis cutând despre asta.

Tata e de acord. Mama, din cine ştie ce îndărăt nicie feminină, nu prea. Dar, având în vedere că ultimul cuvânt în casa asta îl are tata, sunt sigur că nu mai e mult până apare şi cererea în căsătorie.

— Te asigur că nu-mi trece prin cap aşa ceva.

— Atunci, eşti fie foarte plină de falsă modestie, fie mai proastă decât te-am crezut. Evident, fiind mai mare, el are dreptul primul să încerce, dar, înainte să decizi, voiam să-mi depun şi eu can di datura şi să-ţi spun că, pentru o femeie, ai o sumedenie de calităţi pe care le apreciez. Şi...

Pentru prima oară de când îl cunoştea Kitty, a văzut nesiguranţă în ochii lui Drummond.

— Uite cum stau lucrurile.

---

[17] Joc de cuvinte între „Kat”, prescurtarea numelui Katherine şi cat care înseamnă „pisică”.

Atunci a luat-o în braţe şi a sărutat-o apăsat pe buze. Fie de şoc sau din pură plăcere, Kitty nu s-a retras pe loc şi tot corpul i s-a topit ca untul la soarele australian.

— Aşa, a spus el şi i-a dat în sfârşit drumul, după care s-a aplecat şi i-a şoptit la ureche. Ţine minte: fratele meu îţi poate oferi sigu ranţă, dar cu mine, vei avea aventura. Jură-mi că nu iei nicio hotă râre până când nu mă întorc din Europa. Acum trebuie să plec la fie Edinburgh Castle ca să sărbătoresc până în zori cu prietenii mei. Noapte bună, domnişoară

Mebride!

I-a făcut cu mâna şi Drummond a lăsat-o pe verandă şi s-a întors în casă.

În timp ce asculta şareta trasă de ponei ieşind pe poartă, Kitty şi-a dus uşor degetele la buze şi s-a bucurat de fiecare secundă de plăcere pe care o simţise la atingerea lui.

***

Kitty nu l-a văzut pe Drummond a doua zi, căci plecase devreme la vapor, ca să supravegheze încărcarea cuferelor. Kitty i-a dat lui Stefan Mercer scrisorile pentru familia ei, pe care el se oferise cu atâta generozitate să le pună la poştă când sosea în Europa.

— Sau de fapt, a spus el, în timp ce-i făcea cu ochiul, poate mă duc să le livrez personal. La revedere, draga mea!

A pupat-o pe amândoi obrajii, apoi, condus la uşă de toată casa, s-a urcat în trăsură.

Kitty a luat micul dejun doar cu Andrew, pentru că doamna McCrombie mânca singură în camera ei, iar Edith se dusese la docuri să-şi ia rămas-bun de la soţul şi fiul ei. Având în vedere diversele discuţii care avuseseră loc cu o zi în urmă, nu era în apele ei în prezenţa lui. El părea neobişnuit de temperat.

— Domnişoară Mebride, a spus el în cele din urmă.

— Te rog, Andrew, am căzut de acord să-mi spui Kitty.

— Desigur, desigur. Kitty, călăreşti?

— Da, sau mai degrabă călăream în trecut. Am învăţat copil fiind, când mergeam la bunici, în Dumfriesshire. Unii ponei erau cam sălbatici, aduşi dinspre mlaştini şi de cele mai multe ori mă azvârleau de pe ei. De ce întrebi?

— Mă gândeam că, dacă mergem călare, se mai lămuresc lu crurile. Avem un bungalow pe Dealurile Adelaide, unde ţinem un mic grajd. Ce zici dacă am merge azi acolo? Aerul e mai curat şi mai răcoros şi cred că ţi-ar plăcea.

Apropo, maman mi-a dat permisiunea să te însoţesc.

Două ore mai târziu soseau la bungalow-ul familiei Mercer. Kitty se aşteptase să vadă un soi de cocioabă, aşa că a rămas trăsnită în faţa clădirii scunde, un conac în toată regula, pe un singur nivel, cuibărit între grădini luxuriante şi înconjurat de podgorii. Într-o întoarcere de trei sute şaizeci de grade, a văzut felul în care coborau şi urcau dealurile verzi în jurul lor. Îi aminteau puţin de Lowlands din Scoţia.

— E frumos, a răsuflat ea, cu toată sinceritatea.

— Mă bucur că-ţi place. Hai să-ţi arăt grajdurile!

Jumătate de oră mai târziu, cei doi porneau la plimbare călare. În timp ce traversau valea la trap şi ajungeau pe o câmpie, Kitty a în cercat să meargă puţin la galop. Luându-i frâul din mână, Andrew ţinea calul pe ritmul ei şi

Kitty râdea tare, bucurându-se de aerul proaspăt şi de verdeaţa din jur.

Când s-au întors la bungalow, a văzut că pe masa de pe verandă fusese pregătit un prânz uşor.

— Arată delicios, a spus Kitty, gâfâind în continuare de oboseală, în timp ce se aşeza pe un scaun şi, fără să mai zăbovească, a luat o felie de pâine caldă, proaspăt scoasă din cuptor.

— Ai şi limonadă proaspătă, i-a spus Andrew.

— Cine le-a făcut?

— Menajera de-aici. Stă tot anul în casa asta.

— Chiar dacă, aşa cum spuneai pe drum încoace, vii rar?

— Da. Tata e foarte bogat şi aşa am de gând să fiu şi eu.

— Sunt sigură că vei reuşi, a spus Kitty după o pauză.

— Bineînţeles, a continuat Andrew repede, dându-şi seama că fă cuse o greşeală, nu e ţelul meu principal, dar mai ales aici, în Australia, banii sunt foarte utili.

— Sunt utili oriunde, dar eu chiar cred că nu pot cumpăra fericirea.

— Sunt perfect de acord, Kitty. Familia şi... dragostea contează.

Au mâncat restul prânzului în linişte totală şi Kitty se concentra doar la împrejurimile de care se bucura. Şi încerca să nu se întrebe care era adevăratul motiv acestei ieşiri.

— Kitty... a rupt Andrew tăcerea în cele din urmă. Poate ştii de ce te-am adus aici.

— Să-mi arăţi priveliştea? a răspuns ea, nesinceră chiar şi pentru propriile urechi.

— Şi pentru asta, şi... Nu se poate să fie o surpriză totală să afli cât de... mult m-am ataşat de tine în ultimele zece zile.

— Ah, sunt sigură că te-ai sătura de mine dacă m-ai cunoaşte mai mult,

Andrew.

— Mă îndoiesc, Kitty. Ca de obicei, eşti doar modestă. Am vorbit foarte mult cu mătuşa mea, o femeie care te cunoaşte de o viaţă şi nu a găsit un cuvânt rău la adresa ta. În ochii ei, ca şi în ai mei, pari perfectă. Şi, după ce le-am făcut cunoscute – şi tatei, şi mamei – intenţiile mele şi amândoi au căzut de acord...

Şi cu asta, Andrew s-a ridicat brusc şi a îngenuncheat în faţa ei. Katherine

Mebride, aş vrea să te rog să-mi faci onoarea de a deveni soţia mea.

— Dumnezeule! a exclamat Kitty, după o pauză la locul ei, ceea ce, spera ea, denota faptul că nu avusese habar despre această cerere în căsătorie. Sunt şocată. Nu m-am gândit niciodată...

— Asta pentru că eşti cine eşti, Kitty. O fată... femeie, de fapt, care nu îşi recunoaşte propria frumuseţe, fie ea pe dinăuntru ori pe dinafară. Chiar eşti frumoasă, Kitty! Şi am ştiut din prima clipă în care te-am văzut că îmi doream să fii soţia mea.

— Serios?

— Da. Nu spun că sunt vreun romantic, dar... Andrew s-a înroşit. Chiar a fost dragoste la prima vedere. Şi apoi, a chicotit în sinea lui, am ştiut că sigur e de bun augur când ai dat dovadă de entuziasm faţă de urma de dinozaur din Broome. Majoritatea fetelor nici nu ar şti ce-i aia dinozaur, darămite să le intereseze o urmă fosilizată. Deci, ce spui?

Kitty s-a uitat la Andrew şi la figura lui deosebit de frumoasă, apoi a ridicat capul spre moşia superbă pe care acest bărbat urma probabil să o moştenească. S-a întors cu gândul la Leith şi la tatăl ei care-şi declarase dragostea, doar ca apoi s-o alunge, din cauza celor aflate, în cealaltă parte a lumii.

Mintea ei demonică i-a scos la iveală o imagine cu Drummond şi, în consecinţă, a început să se joace cu amintirile care-i treceau prin cap. Felul în care o tachina şi o trata mai puţin ca pe o păpuşă de porţelan, ci mai degrabă ca pe un egal, felul în care o făcea să râdă fără să vrea şi, cel mai mult, felul în care se simţise când o sărutase cu numai câteva ore în urmă.

Întrebarea era: scotea ce era mai bun sau mai rău în ea? Oricare ar fi fost, cu siguranţă se simţea altfel când era cu el.

— Te rog, înţeleg că e un şoc să te cer imediat după ce te-am cu noscut, a insistat Andrew din cauza tăcerii ei. Dar în februarie sau în martie trebuie să mă întorc în Broome şi, aşa cum a subliniat şi maman, nu mai rămâne prea mult timp să pregătim nunta. Adică... nu că vreau să te grăbesc să iei o decizie, dar...

Andrew s-a pierdut şi ea se gândea ce dulce era.

— Pot să mă gândesc o vreme? Plănuisem să mă întorc acasă, în Scoţia, la familia mea. Iar asta ar însemna să... mă rog, să rămân aici. Tot restul vieţii.

Cu tine.

— Draga mea Kitty, înţeleg perfect. Te rog să te gândeşti cât de reşti. Mătuşa

Florence mi-a spus din ce familie unită provii şi cunosc sacrificiul pe care l- ai face dacă te-ai căsători cu mine. Şi, bineînţeles, cel puţin în următorii ani, ai locui în Broome.

— Un loc pe care mama ta îl detestă.

— Şi cel care cred că ţie ţi-ar plăcea în timp. S-a schimbat mult de când a catadicsit ea să-l viziteze. Broome înfloreşte, Kitty, navele care sosesc zilnic din toată lumea aduc lucruri de lux, foarte valoroase, cum nu-ţi vine să crezi. Dar da, a căzut el de acord, este încă o societate neformată, unde multe dintre regulile unui comportament social normal nu există. Şi totuşi, cred că tu l-ai îm brăţişa

la fel de mult cât l-a luat mama în derâdere, doar mulţumită firii tale egalitariste şi generoase. Acum trebuie să mă ridic, îna inte să-mi plesnească rotulele. Andrew s-a ridicat şi i-a luat mâna. De cât timp ai nevoie?

— Câteva zile?

— Desigur. De-acum înainte, a spus el, sărutându-i mâinile uşor, te las în pace.

***

În următoarele zile, Kitty a dezbătut situaţia cu ea însăşi, cu un papagal mic din grădină şi, bineînţeles, cu Dumnezeu. Niciunul dintre ei nu i-a putut oferi mai multă pricepere. Tânjea după înţelepciunea mamei, ale cărei sfaturi ar fi fost date numai din dragoste şi doar spre binele fiicei ei.

Oare? cântărea Kitty acum, în timp ce se fâţâia prin cameră, din du-şi seama că existau toate şansele ca Adele să fi insistat ca fiica ei să profite imediat de ocazia de a se căsători cu un bărbat frumos, dintr-o familie de seamă şi bogată, având în vedere viaţa frugală pe care o duceau în Leith.

Crunta realitate era că, în ciuda faptului că ştiuse că următorul pas în viaţa ei de după optsprezece ani avea să fie căsătoria, întot deauna i se păruse foarte departe în viitor. Şi totuşi, acum, iată! Întrebarea pe care şi-o tot punea fără încetare era dacă trebuie să-ţi iubeşti viitorul soţ din prima clipă în care dai ochii cu el sau dacă iniţial entuziasmul logodnei răsărea dintr-un unghi mult mai pragmatic: acela din care ştii că unul dintre ei fusese cules din copacul tinerelor necăsătorite – mai ales săracă, aşa cum era ea – iar celălalt avea viitorul asigurat. Poate că ar fi apărut şi dragostea dacă împărţeau o existenţă împreună, care într-o zi avea să includă o familie.

Kitty era sigură şi că, dacă familia Mercer ar fi fost conştientă de circumstanţele precare în care trăia familia ei, şi-ar fi dat seama că nu era tocmai un premiu şi ar fi privit cu totul altfel uniunea asta. Totuşi, aici nu era

Edinburgh, ci Australia, unde ea şi restul lumii care puseseră piciorul pe ţărmurile sale roşii se puteau reinventa şi alege cine doreau să fie.

De fapt, ce o aştepta pe ea în Scoţia? Cu puţin noroc, o

măritau cu Angus şi avea o viaţă ca soţie de cleric, nu foarte diferit de primii ei optsprezece ani de viaţă, poate şi mai rău.

În ciuda cuvintelor lui Drummond care vorbise despre „aven tură”, Kitty şi- a dat seama că, dacă se mărita cu oricare dintre gemeni şi pleca după ei în nordul acestui teritoriu vast, obţinea acelaşi lucru.

Dar... felul în care se topise la sărutul lui Drummond... Când o luase

Andrew de mână şi i-o atinsese cu buzele, nu fusese neplă cut, dar...

În sfârşit, complet extenuată de dialogul ăsta cu sine, Kitty a decis să se ducă la doamna McCrombie. Aşa părtinitoare cum era, era omul cel mai apropiat de familia din câţi avea Kitty aici.

A ales un moment în care Edith plecase să facă nişte vizite. Au luat ceaiul împreună şi doamna McCrombie a ascultat cu atenţie câtă vreme Kitty îi relata intrigile pe care le născocise mintea ei.

— Măi să fie! Doamna McCrombie a ridicat din sprânceană şi, spre mirarea lui Kitty, nu a dat dovadă nici de plăcere, nici de dezgust. Ştii deja că mă aşteptam să se întâmple asta, dar, draga mea, chiar înţeleg prin ce treci.

Niciunul dintre noi nu e atât de naiv încât să creadă că decizia ta nu va avea un efect irevocabil pentru tot restul vieţii tale.

— Da.

— Cât de tare ţi-a lipsit Edinburgh de când eşti aici?

— Mi-a lipsit familia.

— Dar nu locul în sine?

— Când arde soarele, tânjesc după răcoare, dar până acum îmi place ce am văzut din Australia. E ţara tuturor posibilităţilor, unde orice se poate întâmpla.

— La bine şi la rău, a intervenit doamna McCrombie. Domnişoară, din punctul meu de vedere, voi repeta ce am spus de Anul Nou. Nu pot să zic decât că ai înflorit de când eşti aici. Chiar cred că Australia ţi se potriveşte şi că tu te potriveşti aici.

— E cert că m-am simţit mai liberă aici, a îndrăznit Kitty să spună.

— Totuşi, în cazul în care te măriţi cu Andrew, trebuie să te re sem nezi cu faptul că nu îţi vei mai vedea familia mulţi ani. Deşi, draga mea, fără îndoială îţi vei întemeia propria familie. E o evo luţie naturală, că se întâmplă aici sau în Edinburgh. Într-un fel sau al tul, odată ce o femeie se căsătoreşte, viaţa ei se schimbă. Şi Andrew? Îl placi?

— Chiar foarte mult. E atent, bun şi deştept. Şi din ce mi-a spus, şi foarte muncitor.

— Este, într-adevăr, a admis doamna McCrombie. Oricum se vede din afară, să fii fiul unui tată extraordinar de bogat are deza vantajele sale.

Trebuie să îi dovedească şi lui Stefan, şi lui însuşi că poate avea succes. Spre deosebire de Drummond, care, printr-o pură întâmplare la naştere, nu poartă pe umeri o asemenea res pon sa bilitate. Moştenitorul şi fiul de rezervă la tronul Mercer, a chicotit doamna McCrombie. Pot să te întreb, Kitty,

Drummond a vorbit cu tine înainte să plece în Europa?

— Da. Kitty a hotărât că nu avea timp să se mai jeneze. Mi-a cerut să-l aştept.

— Aşa mă gândeam. Nu prea putea să-şi ia ochii de la tine, de cum te-a văzut prima oară. Toată tachinarea aia prostească... un mod infantil de a-ţi căuta atenţia. Şi ce i-ai spus?

— Nu am spus nimic. A plecat atunci şi nu l-am mai văzut înainte să se îmbarce spre Europa.

— Ditamai drama! Ei bine, nu vreau să fac pe deşteapta şi să-ţi enumăr avantajele pe care le prezintă fiecare dintre nepoţii mei, dar, draga mea Kitty, ce pot să-ţi spun e că, atunci când o tânără decide să se dedice căsătoriei, ceea ce are nevoie de la pretendentul ei e foarte diferit de ceea ce visează ca fată. Şi când spun asta mă refer la siguranţă, la protecţie – mai ales într-o astfel de ţară, genul sta bil, de nădejde, pe care poţi să te bazezi. Un om pe care să-l respecţi, şi da, înainte să întrebi, dragostea vine în timp. Şi nu mă îndoiesc că Andrew te iubeşte deja.

— Mulţumesc, doamnă McCrombie, pentru sfaturile înţelepte. Mă voi gândi la ce mi-aţi spus. Şi trebuie s-o fac repede, căci ştiu că nu e timp.

— E plăcerea mea, Kitty. Sunt sigură că ştii că nu mi-ar

plăcea nimic mai mult decât să devenim rude, însă decizia îţi aparţine. Doar ţine minte că

Andrew nu îţi oferă doar dragostea lui, ci o în treagă viaţă, cu care poţi face orice doreşti.

***

Mai târziu, în aceeaşi zi, când l-a văzut pe Andrew venind acasă cu cabrioleta trasă de ponei, a coborât iute în întâmpinarea lui, ca să-i comunice decizia ei în pragul uşii, înainte să se răzgândească.

— Andrew, pot să vorbesc cu tine?

El s-a întors spre ea şi ea ştia că îi studiază expresia feţei, ca să desluşească răspunsul în ochii ei.

— Desigur. Hai să mergem în salon.

Kitty l-a văzut încordându-se când au intrat în cameră şi s-au aşezat.

— Andrew, iartă-mă că a durat atât până să iau o hotărâre în privinţa cererii în căsătorie. După cum ştii, e o decizie importantă pentru mine. Totuşi, am decis deja şi aş fi onorată să-ţi devin soţie, dacă suntem de acord ca tata să ne dea consimţământul. Kitty a tăcut imediat după aceea, cu respiraţia tăiată şi s-a uitat la Andrew. El nu părea atât de încântat pe cât se aştepta ea.

— Andrew, te-ai răzgândit?

— Eu... nu... Este... eşti absolut sigură?

— Sunt absolut sigură.

— Nu te-a forţat nimeni să-mi dai răspunsul ăsta?

— Nu!

Acum, că-i dăduse răspunsul, părea să o fiarbă la foc mic din cauza motivelor pentru care fusese de acord cu cererea lui.

— Ei bine... mi s-a părut că-ţi făceai curaj să mă refuzi. Că poate există altcineva...

— Jur, nu am pe nimeni.

— Aha! Bine, păi...

Kitty vedea cum i se ridica vălul de nori de pe ochi.

— Dumnezeule! Păi, atunci sunt cel mai fericit om din lume! Tre buie să-i scriu imediat tatălui tău ca să-i cer permisiunea, dar... te-ai supăra dacă o fac prin telegramă? După cum ştii, scrisorile ajung greu şi timpul este esenţial.

Şi, bineînţeles, îi voi trimite şi tatei una, ca să-i cer să îi

viziteze pe părinţii tăi degrabă, cât se află în Europa. Andrew nu mai contenea în timp ce se fâţâia de colo colo prin salon. Sper că tatăl tău e pregătit să-mi încredinţeze fiica cea iu bită. Îmi cunoaşte familia prin mătuşa mea, desigur. Andrew s-a oprit ca să-i ia mâinile într-ale sale. Îţi jur de pe-acum, Katherine Mebride, că te voi iubi şi că-ţi voi oferi tot ce-i mai bun în viaţa asta.

Kitty a încuviinţat şi a închis ochii, iar el a sărutat-o uşor pe buze.

***

Două zile mai târziu, Andrew îi arăta lui Kitty telegrama care tocmai sosise.

ANDREW STOP ÎNCÂNTAT SĂ-ŢI DAU BINECUVÂNTAREA PENTRU CĂSĂTORIA CU FIICA MEA STOP MULTĂ DRAGOSTE ŢIE ŞI LUI KATHERINE STOP MAMA ŞI FAMILIA VĂ TRIMIT FELICITĂRI AMÂNDURORA STOP RALPH STOP

— Ultimul hop! a exclamat Andrew jubilând. Acum putem anunţa pe toată lumea şi să începem pregătirile de nuntă. E posibil să nu fie ceva atât de grandios pe cât ţi-ai dori din cauza timpului scurt, dar maman ştie tot ce e de ştiut în Adelaide şi poate trage sfori ca să se asigure că vei avea, cel puţin, o rochie frumoasă.

— Serios, Andrew, lucrurile astea nu au importanţă pentru mine.

— Poate, dar nunta asta e importantă pentru mama. Aşa că în seara asta le vom anunţa pe ea şi pe mătuşa Florence.

Kitty a încuviinţat, apoi s-a întors cu spatele şi a urcat la etaj, ştiind că mai avea un pic şi îi dădeau lacrimile. Când a intrat în camera ei, s-a aruncat pe pat şi a plâns, pentru că tot ce crezuse despre tatăl ei, care încerca să scape definitiv de ea, fusese adevărat.

***

În dimineaţa nunţii cu Andrew, o lună mai târziu, Kitty stătea în faţa oglinzii înalte, îmbrăcată în rochia de nuntă. Edith trăsese nişte sfori, într-adevăr, şi purta o rochie albă demnă de o prinţesă. Avea talia atât de subţiată, încât aproape că nu i se mai vedea deloc, iar gâtul lung îi punea în evidenţă părul roşcat, pe care Agnes îl prinsese frumos în creştetul capului.

Bogata dantelă de Alençon era ornată cu sute de perluţe, care sclipeau şi scânteiau la cea mai lină mişcare.

— Ce frumoasă eşti, domnişoară Kitty! Îmi vine să plâng, a spus Agnes, în timp ce-i aranja voalul pe umeri.

— Bună dimineaţa, Kitty!

Kitty a desluşit reflexia lui Edith, care intrase în cameră şi apă ruse în spatele ei.

— Bună dimineaţa!

— Nu că arată ca-n poveşti, coniţă? a spus Agnes, ştergându-şi nasul.

— Ba chiar aşa, a răspuns Edith băţoasă, de parcă o durea să pro nunţe cuvintele. Pot să vorbesc cu Katherine între patru ochi?

— Sigur, coniţă!

Agnes s-a strecurat din cameră afară.

— Am venit să îţi doresc noroc, Katherine, a spus Edith, dându-i roată nurorii sale şi asigurându-se de perfecţiunea rochiei.

— Mulţumesc.

— Pe vremuri, când eram mai tânără, l-am cunoscut pe tatăl tău. Ne-am întâlnit la un bal în Highlands. Am crezut că era leşinat după mine, cum eram şi eu după el. Dar tatăl tău a fost dintotdeauna un hoţ de inimi, după cum sunt sigură că ştii.

Lui Kitty începuse să-i bubuie inima. Nu a răspuns, ştiind că Edith nu terminase.

— Evident că m-am înşelat. S-a dovedit nu doar că fura inimi, ci că îi şi plăcea să rişte. Un bădăran care se distra seducând femei, iar atunci când termina cu ele, trecea la următoarele. Pe şleau, m-a lăsat cu ochii în soare.

Nu voi intra în detalii, dar, după ce că mi-a frânt inima, a fost cât pe ce să-mi distrugă şi reputaţia. Eu... ei bine, o să spun doar că, dacă nu ar fi fost Stefan, care venise din Australia şi pe care l-am cunoscut întâmplător la Londra –

iar el habar nu avea de toată această... „notorietate” pe care o căpătasem –

perspectivele mele ar fi fost ruinate.

Respiră adânc, şi-a ordonat Kitty, încinsă toată şi de jenă, şi de şoc şi asudând sub rochie.

— Te asigur că ceea ce îţi spun este adevărat. Sper că

înţelegi de ce am fost mai puţin decât încântată atunci când mi-a scris sora mea să-mi spună că o vei însoţi şi că voi fi obligată să te primesc în casa mea. Căci, desigur, adevărul a fost doar vârât sub covor şi sora mea habar nu avea ce-mi făcuse sfântul ei Ralph. Iar acum... Edith s-a aşezat în faţa ei. Tu, fiica lui, te vei căsători cu cel mai mare fiu al meu şi vom fi rude. Ironia nu-mi scapă, aşa cum nu-i scapă nici tatălui tău.

Kitty a plecat ochii spre interminabila dantelă albă care-i inunda picioarele încălţate elegant.

— De ce-mi spuneţi asta? a şoptit ea.

— Pentru că intri în familia noastră şi nu vreau să mai existe secrete între noi. Şi, de asemenea, ca să te avertizez că, dacă îmi vei răni vreodată fiul aşa cum m-a rănit tatăl tău pe mine, te voi urmări până te voi nimici. Înţelegi?

— Da.

— Ei bine, asta e tot ce vreau să spun. Şi sper doar că ai firea mamei tale.

Sora mea mi-a spus că e o femeie tare scumpă şi foarte stoică. Retrospectiv vorbind, mi-am dat seama ce noroc am avut să scap, căci sunt sigură că mama ta a suferit pe durata căsniciei cu acest bărbat, cum am suferit şi eu.

El! Preot?? Edith a chicotit răguşit, dar apoi, văzând stresul lui Kitty, s-a potolit. Bun, deci, Kitty, am încheiat acest subiect. Edith s-a apropiat şi, nesigură, a sărutat-o pe amândoi obrajii. Eşti frumoasă, draga mea! Bun venit în familia Mercer!

CECE
Plaja Phra Nang, Krabi, Thailanda
Ianuarie 2008

Capitolul 11

Ace şi-a întins braţele cât era de lung şi a căscat, aruncând cartea pe canapea. M-am ridicat în fund şi m-am gândit la povestea pe care tocmai o auzisem.

— Uau! am exclamat. Kitty Mercer pare incredibilă! Să se mute ea în cealaltă parte a lumii şi să se mărite cu un bărbat pe care nici nu-l cunoştea, moştenind cu ocazia asta soacra iadului...

— Păi, cred că aşa făceau multe femei pe vremea aia, mai ales cele care aveau o viaţă la care nu voiau să se întoarcă. Ace se uita în gol. Asemenea lui

Kitty, a adăugat în cele din urmă.

— Da, tatăl ei chiar pare un mârlan get-beget. Crezi că a făcut alegerea bună când s-a căsătorit cu Andrew, şi nu cu Drummond?

Ace s-a uitat atent la figura lui Kitty pe copertă.

— Cine ştie? Facem atâtea alegeri zilnic...

Avea o expresie care sugera că se izolase în mintea lui şi nu am vrut să insist să aflu ce decizii luase el, de ajunsese să se ascundă aici, în palatul ăsta.

— Întrebarea e, am spus, ce are ea de-a face cu mine? Nu cred că suntem înrudite, nu semănăm deloc.

Ca să dovedesc, am ridicat cartea la cap şi am încercat să afişez aceeaşi expresie sobră. Ace a chicotit şi m-a mângâiat cu degetul pe obraz.

— Nu trebuie să semănaţi ca să fiţi rude. Uită-te la mine, tata e european şi fac pariu că şi tu eşti o amestecătură de rase. Nu te-ai întrebat niciodată?

— Ba normal că m-am întrebat! Sinceră să fiu, am acceptat, pur şi simplu, dintotdeauna. Oamenii încercau să ghicească de unde sunt dacă le ziceam că am fost

adoptată. Spuneau tot soiul de lu cruri, ba că sunt din Asia de Sud, ba

America de Sud, ba africană... E ca şi cum toţi încearcă să te bage într-o cutie şi să îţi pună o eti chetă, dar eu voiam doar să fiu eu.

Ace a încuviinţat.

— Mda, normal. Aici, în Thailanda, ne numesc luk kreung – literal

„jumătate de copil”. Dar şi dacă ştiu de unde vin, tot nu înseamnă că înţeleg cine sunt sau unde mi-e locul. Oriunde mă aflu, tot dezrădăcinat mă simt.

Mă întreb dacă în Australia o să simţi că ţi-ai găsit locul.

— Nu ştiu, am spus cu ezitare pentru că începeam să mă sufoc din cauza tuturor întrebărilor pe care mi le punea şi mi se învârtea capul, aşa încât m- am ridicat. Mă duc să înot pentru ultima oară şi să văd apusul, am spus şi am traversat terasa spre scară. Vreau să fac fotografii.

— Cum adică „pentru ultima oară”?

— Mâine plec. Mă duc să-mi iau bikini.

Am ajuns la poartă câteva minute mai târziu cu camera foto şi l-am găsit pe Ace care mă aştepta alături, în slip, cu ochelari de soare şi cu şapca de baseball.

— Vin cu tine, a spus.

— Bine.

Am încercat să nu mă arăt mirată când a apăsat butonul roşu şi i-am dat camera lui Po, în timp ce Ace a luat-o la fugă în viteză spre mare, cu mine după el. Am înotat departe, mult mai departe de restul lumii şi m-a luat în braţe şi m-a sărutat.

— De ce nu mi-ai spus că pleci?

— Sinceră să fiu, am pierdut noţiunea timpului. Numai când m-am uitat la biletul de avion din rucsac, azi-dimineaţă, mi-am dat seama.

— O să fie ciudat fără tine, CeCe!

— Sunt sigură că te descurci tu. Haide, am spus în timp ce ieşeam din apă, trebuie să-mi iau camera şi să fac nişte poze cu apusul înainte să se ducă.

Mi-am luat aparatul de la Po şi m-am întors pe plajă să surprind apusul, în timp ce Ace stătea şi mă urmărea de la umbră.

— Vreţi poză? Fac eu, s-a oferit Po.

— Te superi dacă facem o poză împreună? l-am întrebat pe Ace. Cu apusul şi tot ce e în spatele nostru? Ca amintire.

— Dar...

I-am citit frica în ochi, înainte să cadă de acord, şovăitor. I-am arătat lui Po pe ce buton să apese şi, cu spatele la plajă, Ace m-a cuprins cu braţul şi am pozat în faţa apusului pe Phra Nang. Po a declanşat bucuros, până când Ace a ridicat mâna şi l-a oprit, îna inte să introducă codul şi să dispară dincolo de poartă. Am pornit după el şi m-am oprit să-mi iau camera.

— Doamna, duc la magazin să scot? Vărul meu ai loc bun în oraş Krabi.

Duc acum, poze mâine-dimineaţa, s-a oferit Po.

— Bine, mulţumesc, am căzut de acord şi am scos filmul din apa rat. Fă două seturi, te rog, da? Am arătat două degete, cu gândul că i-aş fi lăsat lui

Ace o amintire frumoasă.

— Nicio problemă, doamna! mi-a zâmbit Po. Plăcerea mea. Trei sute baht pentru doi set poze?

— Batem palma.

M-am îndepărtat, întrebându-mă de ce era aşa săritor şi m-am gândit că poate încă îl rodea conştiinţa încărcată. Poate că, din când în când, oamenii vor să compenseze pentru fapte urâte din trecut.

În seara aia m-am tot întrebat dacă eu eram cea care nu se simţea în apele ei, însă conversaţia, care de obicei curgea în timpul cinei, acum stagna nefiresc. Ace era ciudat de tăcut şi nu râdea la glumele mele, ceea ce nu se întâmpla nici atunci când făceam glume proaste. Imediat ce am lăsat din mână cuţitul şi furculiţa, a căscat şi a zis că ar trebui să ne culcăm devreme, iar eu am fost de acord. În pat, a venit tăcut spre mine şi am făcut dragoste pe întuneric.

— Noapte bună, CeCe! a spus când el s-a culcat şi eu am rămas trează.

— Noapte bună!

Am ascultat felul în care şi-a schimbat respiraţia ca să îmi dau seama dacă adormise, dar nu se întâmpla. În cele din urmă, l-am auzit suspinând şi a întins o mână spre mine.

— Dormi? a şoptit.

— Ştii că în general nu prea dorm.

— Hai încoace, vreau în braţe.

M-a tras spre el şi m-a ţinut aşa de strâns, că mi se lipise nasul de pieptul lui şi nu mai puteam respira.

— Vorbeam serios mai devreme. O să-mi fie dor de tine, a mur murat în beznă. Poate vin în Australia. Îţi dau numărul meu de mobil. Promite-mi că- mi scrii adresa când ajungi.

— Da, normal.

— Suntem doi, nu-i aşa?

— Da?

— Da, amândoi la răscruce, fără să ştim încotro ne îndreptăm.

— Cam aşa.

— Ei bine, cel puţin în privinţa ta e adevărat. Din păcate, eu ştiu exact încotro mă îndrept. Până la urmă...

— Unde?

— Nu contează, dar vreau numai să-ţi spun că, dacă lucrurile ar sta altfel...

I-am simţit buzele pe creştetul capului. Eşti cea mai reală persoană pe care am cunoscut-o vreodată, Celaeno D’Aplièse. Să nu te schimbi niciodată.

— Nu cred că pot.

— Nu, a chicotit el. Probabil că nu. Vreau doar să-mi promiţi încă un lucru.

— Care?

— Dacă... auzi lucruri despre mine în viitor, încearcă să nu le judeci. Ştii că lucrurile nu sunt neapărat cum par. În plus... Ştiam că se chinuia să îşi găsească cuvintele. Uneori trebuie să faci anumite lucruri ca să-i protejezi pe cei la care ţii.

— Da, cum am făcut eu pentru Star.

— Da, iubito, cum ai făcut tu pentru Star.

Şi cu asta m-a sărutat din nou şi s-a întors cu spatele.

***

Evident că nu am mai închis un ochi toată noaptea. Mă încercau tot felul de emoţii, din care unele necunoscute. Voiam doar să pot vorbi cu cineva, să cer părerea despre ce-mi spusese Ace. Dar ches tia era că Ace devenise acel

„cineva”... prietenul meu. Am întors cuvântul pe toate părţile în mintea mea.

Nu mai avusese nicicând un prieten adevărat, care să nu fi fost sora mea şi poate că nu ştiam cum funcţiona prietenia. Oare şi eu eram prietena lui? Sau doar mă folosise ca să-şi aline singurătatea... şi făcusem şi eu acelaşi lucru?

Ori eram deja mai mult decât prieteni?

Nu mai aveam chef să zac în pat dacă tot nu puteam dormi, aşa că m-am târât pe plajă, chiar dacă era prea devreme pentru răsărit. Inima a început să-mi bubuie la gândul că părăseam adăpostul micului univers pe care îl creasem împreună cu Ace. O să-mi lip sească şi el, şi paradisul ăsta, foarte mult.

Po tocmai se întorcea la post pentru tura de zi, exact când intram pe poarta palatului pentru ultima oară.

— Am pozele, doamna. A băgat mâna în rucsacul lui de nailon şi a scos nişte plicuri colorate.

A răsfoit prin ele şi, după ce le-a verificat, m-am întrebat dacă era un serviciu pe care-l făcea de cealaltă parte, altor rezidenţi ai plajei Phra Nang, pentru nişte bani în plus.

— Astea tale, a confirmat şi a băgat celelalte două plicuri în rucsac.

— Mulţumesc, am spus şi mi-am adus aminte să-i dau bani şi un bacşiş considerabil la plecare, apoi am pornit pe alee spre camera mea, ca să-mi fac bagajele.

O oră mai târziu, mi-am săltat rucsacul în spate şi am tras uşa du pă mine.

Am coborât nefericită pe terasă, unde Ace se fâţâia de colo colo. M-am liniştit să-l văd la fel de deprimat şi de agitat ca mine.

— Pleci?

— Da. Am scos din buzunar un plic cu poze, pe care l-am pus pe masă.

Sunt pentru tine.

— Uite numărul meu de telefon, a spus şi mi-a dat o bucată de hârtie.

Am rămas pe loc şi ne-am privit stângaci. Abia aşteptam să treacă momentul ăla.

— Mulţumesc pentru... tot.

— Nu trebuie să-mi mulţumeşti, CeCe. A fost plăcerea mea.

— Bine atunci.

Am dat să-mi salt iar rucsacul pe umăr, când şi-a desfăcut braţele.

— Hai încoace! M-a tras spre el şi m-a strâns la piept, cu bărbia sprijinită de capul meu. Promite-mi că ţinem legătura.

— Da, normal.

— Cine ştie, poate chiar ajung în Australia, a spus, în timp ce-mi căra rucsacul la poartă.

— Ar fi foarte tare. Pa.

— Pa, CeCe.

Po a apăsat butonul roşu ca să ies şi i-am dat banii pentru fotografii şi apoi bacşişul. În mod surprinzător, l-a refuzat, clătinând din cap şi privindu-mă cu vinovăţie, cum numai el o făcea.

— Pa-pa, doamna.

Am mers pe Poteca Plebei până la Railay, prea supărată să mă duc să-mi iau rămas-bun de la Jack şi gaşca lui. Nu că mă aşteptam să-mi ducă dorul.

În timp ce treceam pe lângă bar, l-am văzut pe Jay lenevind la marginea verandei cu o bere Shingha, un accesoriu care părea mereu lipit de mâna lui.

Am dat să trec pe lângă el, pentru că nu aveam chef de vorbărie.

— Hei, CeCe, m-a interceptat el. Gata?

— Mda.

— Nu-ţi iei şi iubitul cu tine?

Am observat licărul în ochii lui ameţiţi şi un zâmbet care arăta mai degrabă a rânjet.

— Ai înţeles greşit, Jay. Nu am iubit.

— Nee, normal că nu.

— Trebuie să plec că pierd avionul. Pa.

— Ce face sora aia a ta? a strigat după mine.

— Bine, am strigat şi eu, din mers.

— Transmite-i salutări din partea mea, da?

M-am prefăcut că nu am auzit şi mi-am văzut de drum pe nisip, către bărcile cu motor, care transportau pasagerii înapoi în ora şul Krabi.

***

În vreme ce avionul părăsea pista aeroportului din Suvarnabhumi şi se îndrepta spre Sydney, mă gândeam că, din cauza faptului că nu-mi fusese mintea decât la Ace în ultimele câteva ore, cel puţin nu mă mai ambalasem în privinţa zborului de douăsprezece ore sau a ne cunoscutului care mă aştepta la sosire. Reuşisem şi să cumpăr ceea ce farmacistul de la aeroport numea „pastile de somn”, ca să mă aline pe drum. Luasem două exact când se anunţa îmbarcarea, numai că singurul efect era că mă simţeam acum şi mai trează, şi mai atentă decât în mod normal şi mă întrebam dacă pastilele alea conţineau cumva cofeină, în loc de poţiune de somn.

Din fericire, avionul era destul de gol şi aveam două locuri libere lângă mine, aşa că imediat ce s-a stins semnalul centurii de sigu ranţă, m-am întins peste ele şi m-am făcut comodă, spunându-i cre ierului meu că eram extenuată şi drogată şi cerându-i favoarea de a mă lăsa să dorm.

Evident că nu m-a ascultat şi după ce m-am întors pe toate părţile, m-am ridicat în şezut şi am acceptat mâncarea primită de la însoţitoarea de zbor thailandeză. Am băut chiar şi o bere ca să mă calmez. Nici asta nu a funcţionat. Aşa că, atunci când s-au stins luminile din cabină, m-am lăsat pe spate şi am făcut un efort să mă gândesc la ce ar fi putut urma.

După ce am aterizat la Sydney dimineaţa devreme, m-am îndreptat spre un orăşel pe nume Darwin, chiar în vârful nordic al Australiei. De-acolo, am luat un alt avion spre oraşul Broome. Ceea ce mă iritase îngrozitor în legătură cu chestia asta când am cumpărat biletele a fost că trebuia să zbor drept peste ambele locuri ca să mă apropii de sudul Australiei, apoi să bat tot drumul înapoi, încă o dată. Asta însemna multe ore suplimentare în aer, ca să nu mai zic de timp petrecut în tranzit pe aeroportul din Sydney.

Căutasem Broome pe internet în aeroport şi, din fotografii, părea să aibă o plajă agreabilă. În perioada asta era mai mult un loc turistic decât orice altceva, dar, cu ceva timp în urmă, având în vedere ce aflasem din biografia lui Kitty Mercer, ştiam că fusese centrul în dustriei perlelor. Mă

întrebam dacă aici îmi erau rădăcinile.

Dacă învăţasem ceva în ultimele săptămâni, aceea era că „banii n-aduc fericirea” era un clişeu absolut adevărat. M-am gândit la Ace, care era în mod evident extrem de bogat, dar singur şi nefericit. Oare îi era dor de mine? În seara aceea chiar îmi lipsea. Nu într-un fel sentimental în care nu aş fi putut trăi fără el sau ceva de genul ăsta, ori că tânjeam să-mi atingă mâna. Adică da, partea cu sexul fu sese în regulă şi mult mai bine decât avusesem parte până atunci, dar cel mai mult îmi plăcuse apropierea pe care, până atunci, o avusesem doar cu Star.

Ace umpluse abisul care se căscase la plecarea ei. Îmi fusese prie ten şi confident până la un punct. În felul ăsta îmi lipseşte, mi-am zis, doar faptul că a fost lângă mine. Ştiam că, în lumea reală din afara palatului, drumurile noastre nu s-ar fi întâlnit niciodată. El, bogă tanul de la oraş, obişnuit cu blondine slăbănoage care îşi cum pără poşete de designer şi poartă panto? de toc cui de doi spre zece centimetri.

Ne bucuraserăm de un moment în timp: doi oameni singuri, eşuaţi pe o plajă, care şi-au ţinut de urât. El avea să meargă mai departe, ca şi mine, dar chiar speram să rămânem prieteni pen tru totdeauna.

În acel moment, ori berea, ori „pastilele de somn” şi-au făcut efectul, fiindcă nu am mai ştiut de mine până nu m-a trezit în soţitoarea de zbor, ca să-mi spună că mai aveam patruzeci şi cinci de minute până la aterizarea în

Sydney.

Două ore mai târziu am decolat din nou cu un avion mult mai mic, cu care m-am întors pe acelaşi drum peste Australia. În timp ce lăsam Sydney în urmă, m-am uitat afară la pustietatea de jos. Nimic, dar absolut nimic în afară de culoarea roşie. Totuşi, era un roşu care nu era tocmai roşu. Cea mai bună descriere a culorii pământului de sub mine era paprika pe care o punea

Star în mân care uneori.

M-am întrebat imediat cum aş putea reda culoarea, dacă ar fi s-o pictez.

După un timp mi-am dat seama că aveam o eternitate să mă gândesc la asta, pentru că pământul de paprika se

întindea la nesfârşit. În mare parte era plan şi peisajul îmi amintea de supa de roşii stricată: maronie pe la periferie, cu ceva smântână subţiată turnată deasupra, ca să indice un drum sau un râu.

Totuşi, pe măsură ce ne apropiam de Darwin şi de destinaţia mea, mi s-a strâns deodată inima şi mi-a crescut pulsul. Mă sim ţeam, în mod ciudat, atât de entuziasmată, că-mi dădeau lacrimile, de parcă mă uitam la un film înălţător, ca şi cum îmi venea să dau cu pumnul în geam, să sar afară şi să aterizez pe ţărâna aia tare şi neiertătoare pe care o simţeam instinctiv ca făcând parte din mine. Sau, mai precis, eram eu parte din ea.

După ce am aterizat, tot elanul de mai devreme a fost înlocuit de frica abjectă la îmbarcarea într-un avion de jucărie, atât de mic era. Nu mai era nimeni în jur atât de îngrijorat, cu toate că ne-a zgâlţâit fiecare curent de aer înainte să aterizăm undeva în Kununurra, un orăşel de care nu auzisem niciodată şi care sigur nu era Broome. Când am dat să cobor, mi s-a spus că era o simplă oprire şi că ur mă toarea va fi Broome, de parcă eram în autobuz sau în tren. Înfricoşătorul autobuz zburător a decolat din nou şi am mai luat o pastilă de somn, ca să mă liniştesc. Când am atins în sfârşit pista pentru ultima oară, nu mai lungă decât aleea din faţa oricărei casei din Geneva, mi- am făcut cruce, pur şi simplu.

În sala din aeroportul infim am căutat un centru de informaţii. Am văzut un ghişeu, în spatele căruia şedea o fată care avea aceeaşi culoare de piele ca şi mine. Până şi părul – o claie de bucle de aba nos – semăna cu al meu.

— Ziua bună, cu ce vă pot ajuta?

Mi-a zâmbit călduros.

— Da, caut un loc unde să stau în oraş pentru câteva nopţi.

— Atunci aţi venit la locul potrivit, a spus şi mi-a dat un teanc de pliante.

— Pe care-l recomandaţi?

— Eu prefer Pearl House, pe strada Carnarvon, dar nu pot să vă recomand preferinţele personale, a adăugat cu un rânjet. Să aflu dacă au cameră liberă?

— Ar fi minunat, am răspuns.

Îmi tremurau picioarele, care evident obosiseră după ce mă căraseră mii de kilometri în jurul Pământului.

— Se poate la etajul unu? Sau la doi? Să nu fie la parter.

— Nicio grijă.

În timp ce suna la hotel, mi-am spus că mă purtam ridicol. În fond, păianjenii se caţără, nu? Chiar şi pe ţevile de apă.

— Da, doamna Cousins are o cameră liberă, a spus în timp ce închidea telefonul. A notat detaliile şi mi le-a dat. Staţia de taxi e chiar în faţă.

— Mulţumesc.

— Sunteţi franţuzoaică? m-a întrebat.

— Elveţiancă, de fapt.

— Aţi venit în vizită la rude?

— Poate, am ridicat din umeri, întrebându-mă de unde ştia.

— Ei bine, pe mine mă cheamă Chrissie şi asta e cartea mea de vizită.

Sunaţi-mă dacă aveţi nevoie de ajutor şi poate ne mai vedem.

— Da, mulţumesc, am spus şi m-am îndreptat spre ieşire, uimită şi de modul ei prietenos de a fi, şi de perspicacitatea ei.

Transpirasem deja când m-am urcat în taxi şi şoferul mi-a spus că nu aveam mult de mers până în oraş. Ne-am oprit în faţa unei clădiri scunde care dădea spre un scuar verde şi unde drumul lat era mărginit de magazine şi de case mici.

Hotelul era simplu, dar când am intrat în cameră m-am bucurat că era extrem de curat şi, după o inspecţie temeinică, nu avea păianjeni.

M-am uitat la telefon ca să văd cât era ceasul, dar evident că ba teria era moartă. Mi-am dat seama doar că se lăsa amurgul, ceea ce însemna că era în jur de şase seara. Corpul îmi spunea că trebuia să dorm, chiar dacă nu aveam ceas.

Mi-am scos hainele de pe drum şi m-am băgat în pat. În cele din urmă am adormit.

***

M-a trezit soarele, bătând puternic în fereastră. Am făcut

duş, m-am îmbrăcat şi am dat fuga jos ca să văd dacă puteam mânca ceva.

— Pot să iau micul dejun? am întrebat-o pe doamna de la recepţie.

— L-am strâns de câteva ore. E aproape două după-amiaza, drăguţă.

— Aha! Unde pot găsi un loc unde să mănânc?

— La Runway Bar, mai jos, fac pizza şi diverse chestii. Mai bine de-atât nu găseşti la ora asta. Se deschid altele mai târziu.

— Mulţumesc.

M-am dus în faţa hotelului. Chiar şi pentru mine ardea soarele al naibii de tare, de parcă peste noapte ajunsesem cu câteva mii de kilometri mai aproape de scoarţa Pământului. Oricine avea creier stătea în interior, pentru că strada era pustie. Mai jos am văzut patru statui de bronz lângă o parcare şi m-am dus să mă uit la ele. Reprezentau trei bărbaţi la costum, toţi bătrâni dacă te luai după riduri şi al patrulea purta o salopetă, bocanci şi o cască rotundă ce-i acoperea toată faţa – arăta ca un astronaut. Pe statui erau nişte plăcuţe cu scris mic, care probabil descriau ce-i făcea atât de spe ciali, numai că începea să mi se facă rău de la soare şi ştiam că tre buia să mănânc. Până să ajung la Runway Bar, umiditatea mă făcea să asud teribil.

M-am dus la bar şi am cerut întâi apă, pe care am băut-o imediat. Am ales un burger şi am luat unul dintre pliantele gratuite cu atrac ţiile oraşului, înainte să mă aşez la o masă de plastic uzată.

— Eşti turistă? a întrebat tipul care mi-a adus burgerul.

— Da.

— Ce curaj pe tine, drăguţă! În perioada asta nu prea vine nimeni. Ai nimerit în timpul sezonului ploios[18], să ştii! Sfatul meu e să nu te duci prea departe fără umbrelă sau evantai, a adăugat. Deşi, în se zonul ăsta, ambele sunt inutile.

Mi-am mâncat burgerul din patru îmbucături sănătoase şi m-am uitat la harta oraşului. Ca de obicei, literele îmi dansau în faţa ochilor, dar m-am încumetat să găsesc locul

[18] În original, „Big Wet”, sezon ploios care aduce cu sine inundaţii.

pe care-l căutam. M-am întors la bar să plătesc şi să mai iau apă şi am arătat spre locul de pe hartă.

— Cât de departe e?

— Muzeul? La douăzeci de minute de mers pe jos.

— Bine, mulţumesc. M-am întors să plec, dar m-a oprit.

— Dar azi e închis. Încearcă mâine.

— OK. La revedere.

Părea că totul era închis în Broome după-amiaza. M-am întors în camera mea, unde mi-am amintit de mobilul descărcat, aşa că l-am băgat în priză lângă pat. Cât timp eram în baie, am auzit su netul care anunţa mesaj după mesaj, ceea ce m-am mirat şi am dat fuga să mă uit.

— Uau! am exclamat.

Erau mesaje de la Star şi de la celelalte surori. Am deschis pagina şi am văzut că mesajele nu pridideau să intre. Aveam şi câteva apeluri pierdute.

Am început cu mesajele.

Star: Cee! OMG! Sună-mă.

Maia: CeCe, unde eşti? Care-i treaba? Sună-mă!

Ally: Tu eşti, da? Sună-mă.

Tiggy: Eşti ok? Mă gândesc la tine. Sună-mă.

Electra:...

Mi-a scris Electra...

Cuprinsă de panică din cauză că-mi scriseseră toate surorile deodată, m- am concentrat să descifrez mesajul Electrei.

Electra: Măi, iapă oacheşă!

Niciun pupic sau „sună-mă” la sfârşitul mesajului, dar nici nu mă aşteptam.

— S-a întâmplat ceva, am murmurat, în timp ce am ajuns la un mesaj de la un număr necunoscut.

Ace: Am avut încredere în tine. Sper că eşti mulţumită.

Am dat fuga la rucsac şi am scos bucata de hârtie pe care no tase Ace numărul lui şi am văzut că era acelaşi cu cel de pe ecra nul mobilului.

— Doamne, Cee... Mi-am frecat obrajii cu palmele disperată. Ce-am făcut?

Doamne!

Am refăcut în minte parcursul de la plecarea din Thailanda, căutând indicii ca să-mi dau seama ce s-ar fi

putut întâmpla.

Ai fost mai mult în avion în tot acest timp...

Nu, nu avea ce. Nimic din ce spusesem sau gândisem chiar des pre Ace nu era rău. Din contră, de fapt. M-am ridicat şi m-am fâţâit prin camera mică, cu podea de gresie, apoi m-am întors la mobil şi am format numărul căsuţei vocale, doar ca să aud într-o engleză australiană puternic accentuată că nu formasem numărul corect, fără să-mi spună însă care era cel bun. Enervată, am aruncat tele fo nul pe pat.

Chiar dacă urma să coste o avere, trebuia să aflu ce se întâm plase. Cel mai bun mod era să mă duc direct la sursă, adică la Ace. Îmi doream ca măcar o dată să le fi avut cu băutura – câteva shoturi de whisky date pe gât, urmate de o tequila – poate patru – m-ar fi cal mat, că-mi tremurau mâinile când am format numărul lui Ace. M-am încordat toată, de parcă urma o luptă fizică şi am aşteptat să răspundă.

O altă voce cu accent australian m-a informat că numărul nu mai era disponibil. M-am gândit că formasem greşit şi am mai încercat de zece, poate cincisprezece ori, dar răspunsul era mereu acelaşi.

— Rahat! Ce fac acum? m-am întrebat.

Sun-o pe Star... ea sigur ştie.

M-am mai fâţâit puţin, pentru că asta însemna să rup tăcerea şi ştiam că, dacă aveam să-i aud glasul pentru prima oară după atâ tea săptămâni, o să mă rup şi eu în două. Totuşi, ştiam că nu aveam de ales. N-aveam cum să dorm în noaptea aia, până când nu aflam ce făcusem.

Am format numărul lui Star, în cele din urmă a sunat – tot era ceva. Apoi am auzit vocea surorii mele şi am făcut tot posibilul să înghit în sec când a răspuns.

— Sunt eu, Sia... am spus, pronunţând automat porecla pe care o foloseam cu ea.

— CeCe! Eşti OK? Unde eşti?

— În Australia... în pustietate, am chicotit.

— Australia? Dar întotdeauna ai refuzat să mergi acolo!

— Ştiu, dar sunt aici. Auzi, ai idee de ce am primit atâtea mesaje de la toată lumea?

La celălalt capăt s-a lăsat liniştea. În cele din urmă a

spus:

— Da. Tu nu?

— Nu. Chiar nu ştiu.

Altă pauză, dar eram obişnuită să facă asta şi am aşteptat să-şi aleagă cuvintele. Rezultatul a fost dezamăgitor.

— Aha, a făcut. Înţeleg.

— Ce înţelegi? Serios, Sia, chiar nu ştiu. Poţi să-mi spui?

— Da... Are legătură cu tipul cu care te-ai fotografiat.

— Fotografiat? Cine?

— Anand Changrok, escrocul care a spart Banca Berners şi care a dispărut de pe faţa pământului.

— Cine? Ce?? Nu cunosc niciun Anand Changrok.

— Un bărbat înalt, brunet, cu alură orientală?

— Ah! Aoleu! Rahat... E Ace!

— Deci îl cunoşti? a întrebat Star.

— Da, dar nu şi ce a făcut. Ce a făcut??

— Nu ţi-a spus?

— Evident că nu! Altfel nu te mai sunam să aflu, nu? Şi cum adică a „spart”

o bancă?

— Nu cunosc detaliile, dar e ceva ilegal. Oricum, până să se des copere frauda, plecase deja din Regatul Unit. Din ce-am citit ieri în fie Times, e căutat de serviciile secrete din toată lumea.

— Aoleu, Sia! Nu a suflat o vorbă!

— Cum naiba l-ai cunoscut?

— Era un tip oarecare de pe plaja Phra Nang, ţii minte plaja aia... cea frumoasă, cu piloni de calcar.

— Normal că ţin minte.

Mi s-a părut că i-am simţit o anumită nuanţă în voce când a spus asta.

— Dar cum de ştie toată lumea că l-am cunoscut? am continuat.

— Pentru că pe prima pagină a tuturor ziarelor din Anglia e o fotografie cu voi doi pe o plajă, în care vă ţineţi în braţe. Azi-di mineaţă am văzut-o la chioşcul de ziare de lângă librărie. Eşti ce lebră, Cee!

M-am oprit să mă gândesc şi toate amintirile mi-au inundat creierul:

refuzul lui Ace de a ieşi ziua în public, insistenţa lui să nu spun nimănui unde stăteam şi, evident, Po, paznicul care fă cuse fotografia.

— Cee? Mai eşti acolo?

— Da, am spus în cele în urmă, gândindu-mă cât de amabil fusese Po să ne facă fotografia împreună. Atunci când îi dădusem aparatul de fotografiat în ultima seară, îi oferisem ocazia perfectă. Nu mă mir că abia aştepta să ducă filmul la „vărul" lui din Krabi. Evident, făcuse copii, ceea ce explica plicurile suplimentare cu poze, pe care le văzusem în rucsacul lui. Atunci mi-am amintit de Jay, fostul jurnalist, şi m-am întrebat dacă cei doi fuseseră în cârdăşie şi pu seseră toată povestea asta la cale.

— Eşti OK? m-a întrebat Star.

— Nu tocmai, nu. A fost o mare greşeală, am mai spus pleoştită, în timp ce mă gândeam la plicul de poze pe care i-l lăsasem lui Ace pe masă şi care dovedea că, dacă existase vreodată o faptă pe care o făcusem din tot sufletul şi care să poată fi interpretată ca fiind fă cută cu rea-voinţă, asta era.

— Cee, spune-mi unde eşti. Serios, pot să mă urc în avion în seara asta şi mâine să fiu la tine. Sau poimâine.

— Nu, e OK. N-am nimic. Eşti OK? am îngăimat.

— Da, doar că mi-e dor de tine. Serios, dacă pot să te ajut cu ceva, să-mi spui.

— Mulţumesc. Trebuie să închid, am spus, înainte să cedez cu totul. Pa, Sia!

Am încheiat convorbirea şi am închis mobilul. M-am întins pe pat cu ochii în tavan. Nici nu puteam să plâng, depăşisem stadiul ăsta. Încă o dată, se părea că reuşisem să distrug o prietenie frumoasă.

Capitolul 12

A doua zi m-am trezit cu aceeaşi senzaţia ca în dimineaţa în care am aflat vestea morţii lui Pa Salt. Primele secunde au fost în regulă, înainte să năvălească realitatea peste mine ca un potop. M-am întors şi mi-am îngropat faţa în

perna ieftină de spumă. Nu voiam să fiu trează, nu voiam să înfrunt adevărul. Era aproape – şi nu tocmai – amuzant, pentru că, şi dacă aş fi ştiut că Ace era un infractor căutat, tot eram prea nătângă ca să profit de asta.

Fuseseră alţii destul de deştepţi s-o facă însă, iar vina picase pe mine.

Era clar că Ace mă ura şi avea tot dreptul. Numai dacă îmi ima ginam ce gândea despre mine şi mi se întorcea stomacul pe dos. Mi-am dat seama că nu era de glumă, aşa că am fugit la baie şi am vărsat. Am reuşit să mă liniştesc, m-am spălat pe gură şi am băut nişte apă, după care am hotărât că tot ce puteam face era să ies şi să mă confrunt cu dovada.

„Înfruntă-ţi fricile”, mi-am spus, în timp ce mă îmbrăcam şi co boram la recepţie.

— Există vreun internet café în zonă? am întrebat-o pe femeia de la recepţie.

— Da, sigur. Faceţi dreapta şi mergeţi două sute de metri. Se face o alee şi o să vedeţi.

— Mulţumesc.

Am ieşit pe trotuarele pline de băltoace imense de culoarea con dimentului paprika, care se formaseră pe asfaltul neregulat şi mi-am dat seama că peste noapte plouase. În timp ce mergeam, parcă pluteam, parcă eram beată, probabil din cauza unui cocktail letal de frică şi nefericire la vederea monitorului.

După ce am plătit câţiva dolari femeii de la internet café, mi-a arătat o cabină, unde m-am dus şi m-am aşezat şi unde mi s-a făcut din nou rău. M-

am logat cu codul primit şi m-am uitat la browser, întrebându-mă ce să scriu. Star îmi spusese numele real al lui Ace, dar să dea naiba dacă îl mai ţineam minte. Şi chiar dacă mi-amin team, nu aş fi ştiut să îl scriu corect.

Am scris „Prăbuşire bancă” şi am apăsat enter, dar mi-au apărut doar informaţii despre Wall Street 1929. Am încercat din nou, scriind „Criminal căutat bancher”. A apărut un film cu John Wayne, Pe el, cowboy!

Până la urmă am scris „bancher care se ascunde în Thailanda” şi am apăsat enter. Ecranul s-a umplut cu titlurile ziarelor, de la fie Times şi fie New

York Times la un ziar chinezesc. Am apăsat întâi pe „imagini”, fiindcă trebuia să văd ce văzuse toată lumea.

Şi iată: fotografia cu noi doi, la apus, pe plaja Phra Nang. Eu! Mă uitam la mine, dintr-o fotografie color, în văzul tuturor, inclusiv al celor din acest –

cum ar fi spus John Wayne – orăşel anonim.

— La naiba!

Am înjurat încet şi m-am uitat mai bine la poză. Se vedea că zâm beam, ceea ce nu prea făceam în fotografii. În braţele lui Ace păream fericită, atât de fericită, că nu mă recunoşteam. Şi, de fapt, nu ară tam deloc rău, mi-am spus, pipăindu-mi instinctiv cârlionţii rigizi care mi se adunau pe umeri.

Acum înţelegeam de ce-i plăcea părul mai lung lui Star: cel puţin în fotografie arătam ca o fată, nu ca un băiat urât.

Încetează, m-am certat, pentru că nu era momentul să fiu va ni toasă. Cu toate astea, în timp ce deschideam imaginile inter mi na bile, inclusiv cele din ziarele australiene, mi-am permis să chico tesc sumbru. Dintre toate surorile

D’Aplièse, care puteau ajunge pe prima pagină a tuturor ziarelor naţionale, era cel mai improbabil să fiu eu aceea. Nici măcar Electra nu atinsese aceste culmi.

Coborând cu picioarele pe pământ, am deschis articolele şi am încercat să descifrez ce spuneau. Vestea bună era că cel puţin mi se spunea „femeia fără nume”, aşa că nu îmi făcusem familia de ruşine. Dar Ace…

Două ore mai târziu am părăsit internet café-ul. Cu toate că mai devreme săream peste bălţi, acum nu puteam decât să pun un picior în faţa celuilalt.

M-am întors în holul hotelului şi am întrebat recepţionera cum să ajung la plajă. Aveam foarte multă nevoie de aer şi de spaţiu.

— Vă chem un taxi, s-a oferit ea.

— Nu pot merge pe jos?

— Nu, drăguţă, e prea departe pe căldura asta.

— Bine.

M-am supus şi m-am aşezat pe o bancă rigidă şi ieftină şi am aş tep tat taxiul. M-am urcat în maşină şi am rămas amorţită pe ban cheta din spate, uitându-mă pe geam.

Priveliştea părea pustiită de oameni şi se vedeau doar ţărâna roşie pe marginea drumului lat şi parcările goale din jurul clădirilor, unde nori de păsări albe şedeau în copaci şi întorceau capul când treceam pe lângă ele.

— Aicea, drăguţă! Şapte dolari, a spus şoferul. Du-te la Sunset Bar când vrei să pleci, că mă cheamă ei.

— Sigur, mulţumesc, am spus şi i-am dat o bancnotă de zece dolari, fără să aştept restul.

Mi-am cufundat picioarele în nisipul moale şi am alergat spre marea albastră, ştiind că, dacă exista cineva care avea nevoie să-şi înece necazul, eu eram aceea. Am ajuns la mal, am simţit răcoarea apei şi, cu toate că eram în şort şi tricou, m-am aruncat imediat în ea. Am înotat în apa superbă, atât de curată, încât vedeam pe fun dul ei umbrele păsărilor care zburau pe cer.

După o vreme m-am în tors la mal, complet extenuată şi m-am întins pe spate, pe acea bucată deşartă de rai, în mijlocul pustietăţii. În stânga şi în dreapta, plaja părea să se întindă pe kilometri întregi şi arşiţa cotropitoare din oraş era alungată de briza oceanului. Nu mai zăream pe nimeni cât vedeai cu ochii şi mă întrebam de ce nu veneau localnicii să înoate în piscina asta perfectă care se afla atât de aproape de ei.

— Ace... am şoptit.

Simţeam nevoia să-i spun nişte vorbe de dulce cerului, ca să îmi exprim durerea. Dar, ca de obicei, nu-mi veneau cuvintele, aşa că am lăsat sentimentele să vorbească.

Ceea ce reuşisem să înţeleg din toate articolele era că Ace era „no toriu”. A

trebuit să caut cuvântul în dicţionar, aşa cum mă învă ţase Star.

Ace al meu, bărbatul cu care mă împrietenisem şi în care avu sesem încredere, întruchipa tot ce era mai rău pe lumea asta. Nimeni nu avea de spus un cuvânt bun despre el. Totuşi, dacă nu cumva era cel mai bun actor de pe lume, nu puteam crede că tipul pe care-l descriau ei era acelaşi cu cel cu care trăisem şi râsesem până cu câteva zile în urmă.

Aparent făcuse comerţ fraudulos la greu. Sumele pe care le „risipise aiurea” erau astronomice şi la început crezuseră

că vedeau prea multe zerouri. Era scandalos ca un om să piardă atâţia bani – adică... unde se duseseră toţi banii ăia? Sigur nu-s ascunşi în ta piseria canapelei.

Motivul pentru care toată lumea era furioasă era pentru că fugise în clipa în care se descoperise totul şi nimeni nu mai ştia nimic de el din noiembrie.

Până acum, desigur.

Mulţumită mie, îi găsiseră vizuina. Totuşi, după ce văzusem toate fotografiile cu el făcute cu un an în urmă – îmbrăcat într-un costum elegant

Saville Row, bărbierit şi cu părul mai scurt decât îl aveam eu de obicei –, părea improbabil ca vreo persoană din Krabi să fi recunoscut vârcolacul slăbănog de pe plajă, ca fiind cel mai căutat om din lumea bancară. Acum, că mă gândeam mai bine, paradisul thailandez pe care-l împrumutase fusese ascunzătoarea perfectă: printre mii de turişti, diversiunea perfectă.

Ediţia de astăzi a ziarului Bangkok Post spunea că autorităţile britanice erau în tratative cu cele thailandeze pentru „extrădarea" lui. Din nou, am căutat în dicţionarul on-line şi am aflat că asta în semna, practic, să-l ducă în

Anglia cu forţa, ca să înceapă distracţia.

Am simţit ace în piele şi, ridicând privirea, am văzut nori de fur tună care se adunaseră într-o plapumă cenuşie şi mânioasă deasupra mea. Am luat-o la fugă şi am ajuns la timp la barul de pe plajă, unde am comandat un shake de ananas şi, aşezându-mă la o masă, am urmărit spectacolul de lumini al naturii. Îmi amintea foarte mult de furtuna pe care o văzusem pe când mă aflam în Peştera Prinţesei, înainte să fiu dată afară cu forţa, şi mă gândeam că Ace chiar urma să fie arestat când avea să se întoarcă în Anglia.

Dacă lucrurile ar sta altfel...

Atunci, credeam că problemele lui Ace erau legate de o altă fe me ie, dar nici vorbă de aşa ceva. Dacă aveam să ne mai întâl nim vreo dată, eram sigură că, în loc să mă ia în braţe, ar vrea să mă înjunghie.

Motivul pentru care aveam un nod în gât era faptul că avusese într-adevăr încredere în mine. Ba chiar îmi dăduse preţiosul lui număr de telefon, în condiţiile în care ştiam din nenumărate filme că putea fi urmărit pentru a găsi

proprietarul. Probabil că îşi dorise foarte mult să păstreze legătura cu mine dacă îşi asumase un ase menea risc.

Ştiam, pur şi simplu ştiam că acel jeg de Jay participase la şarada asta.

Probabil că-l recunoscuse pe Ace cu ochii lui de jurnalist jer pelit şi îl urmărise până la palat, unde îl mituise pe Po ca să obţină fotografiile doveditoare. Nu mă îndoiam că vânduse fotografia şi locul în care se afla Ace celui care licitase mai mult, iar acum săr bătorea faptul că avea destui bani cât să se scalde în bere Singha în următorii cincizeci de ani.

Nu că ar mai avea vreo importanţă. Ace nu ar crede niciodată că nu eu fusesem autoarea şi nici eu nu aş fi crezut în locul lui. Mai ales că intenţionat nu-i spusesem că îl recunoscuse Jay, chiar dacă o făcusem ca să nu se îngrijoreze. Ar fi sunat a scuze de doi bani. Ori cum, nici măcar nu-l mai puteam contacta. Puteam să fac pariu pe viaţa mea că SIM-ul lui era pe fundul mării de la plaja Phra Nang.

Of, Cee, m-am mustrat singură, cuprinsă de dezolare. Ai dat-o rău în bară.

Eşti pur şi simplu inutilă!

Vreau acasă...

— Ziua bună, s-a auzit în spatele meu. Ce faci?

M-am întors şi am văzut-o pe fata de la centrul de informaţii din gară.

— Sunt bine.

— Aştepţi pe cineva? m-a întrebat.

— Nu, încă nu ştiu pe nimeni aici.

— Te superi dacă stau cu tine?

— Normal că nu, am spus, cu gândul că ar fi fost nepoliticos alt fel, chiar dacă nu prea aveam chef de discuţii.

— Ai înotat? m-a întrebat privindu-mă încruntată. Ai părul ud.

— Ăăă... da, am răspuns, atingându-mi părul şi simţind că mi se lipise ceva de cap.

— Ioi! Nu ţi-a zis nimeni de meduze? În perioada asta fac ravagii. Noi nu intrăm în apă până în martie, când se curăţă coasta. Ai avut noroc. Dacă te atinge o irukandki, poţi să

dai ortu’ popii. Adică să mori, mi-a tradus.

— Bine că mi-ai zis. Mai sunt şi alte chestii periculoase de care ar trebui să ştiu?

— În afară de crocodilii din pâraie şi de şerpii veninoşi care umblă în perioada asta, nu. Şi? Ai reuşit să dai de rubedeniile tale?

— Adică de rude? M-am uitat dublu, încercând să ţin pasul cu dialectul australian. Nu, nu încă. Adică nu cred că mai trăieşte vreunul. Am pornit pe urmele descendenţilor şi mi s-a spus să por nesc din Broome.

Fata, al cărei nume mă chinuiam să mi-l amintesc, m-a privit fermecător cu ochii de chihlimbar.

— Da, se potriveşte. Pari să fii de prin părţile astea după trăsături.

— Da?

— Da. Părul, culoarea pielii şi ochii... Fac pariu că pot să-ţi zic de unde îi ai.

— Zău? De unde?

— Aş zice că ai sânge aborigen amestecat cu sânge de alb şi poate ochii ăia sunt japonezi, ca ai mei. A făcut un gest vag spre împre jurimi. Broome era plin de japonezi acum câteva generaţii şi sunt mulţi copii metişi ca noi în zonă.

— Eşti parţial aborigenă? am întrebat.

Aş fi vrut să fi studiat mai multe despre Australia, pentru că păream de-a dreptul toantă. Cel puţin mi-am amintit brusc cum o chema: Chrissie.

— Am bunici aborigeni. Sunt Yawuru, adică principalul trib abo rigen din părţile astea. De la ce vine CeCe? m-a întrebat apoi.

— Celaeno. Ştiu, e un nume ciudat.

— Ce tare!

De data asta era rândul lui Chrissie să pară uluită.

— Da?

— Da’ normal! Eşti botezată după una dintre cele şapte surori Pleiade –

gumanyba. Sunt ca nişte zeiţe în cultura noastră.

Amuţisem. Nimeni, niciodată, dar niciodată nu ştiuse de unde venea numele meu.

— Da’ nu ştii mai nimic despre străbunii tăi, aşa-i?

— Nu. Nimic. M-am simţit şi mojică, pe lângă proastă şi am adău gat: Dar aş vrea să aflu mai multe.

— Bunica mea e expertă în chestiile astea. Cred că ar fi super încântată să-ţi spună poveştile ei fantastice[19] – chestii care au fost transmise din generaţie în generaţie. Sună-mă când ai chef şi te duc la ea.

— Da, ar fi foarte interesant.

Am aruncat o privire spre plajă şi am văzut că ploaia rămăsese o simplă amintire, înlocuită de soarele mov-auriu care se cufunda grăbit la orizont.

Mi-a atras atenţia un bărbat care se plimba cu cămila pe plajă în faţa barului.

Chrissie s-a întors şi ea spre el.

— Hei, uite-l pe amicul meu, Ollie! Lucrează pentru agenţia care face tururi cu cămila, a spus ea şi i-a făcut cu mâna, entuziasmată.

Ollie a venit la bar să ne salute şi a lăsat cămila cu mutră ador mită şi docilă pe plajă. Băiatul avea pielea mai închisă la culoarea decât a noastră, o figură prelungă şi frumoasă şi a trebuit să se aplece ca s-o ia în braţe pe Chrissie.

Am rămas pe loc, neştiind ce să fac, în timp ce au început să pălăvrăgească şi mi-am dat seama că nu vor beau engleză, ci o limbă complet necunoscută mie.

— Ollie, ea e CeCe, e prima oară în Broome.

— Zi bună, a spus el şi mi-a strâns mâna cu palma lui plină de bătături. Ai mai fost cu cămila?

— Nu, am răspuns.

— Ai chef să dai o tură? Am scos-o pe Gobbie la plimbare, ca s-o învăţ cum să se poarte frumos, că e nouă pe aici şi sălbatică, aşa că încă nu am legat-o de celelalte. Dar sunt sigur că voi, fetele, o puteţi ţine în frâu.

Ne-a făcut cu ochiul.

— Chiar aşa? am întrebat stresată.

— Sigur, ce nu fac eu pentru prietenii lui Chrissie, a spus cu căldură.

---

[19] În original, Dreamtime, „Visarea”, este un termen folosit de antropologi pentru credinţele aborigenilor din Australia şi tema centrală a culturii lor exprimate în mitul „timpului pentru visare”, care explică originile lumii lor, un „a fost odată ca niciodată” sacru.

L-am urmat pe Ollie la cămila Gobbie, care a întors capul ase menea unui copil răsfăţat, atunci când i-a cerut Ollie să îngenun cheze. După a nu ştiu câta oară, Gobbie a consimţit, în sfârşit.

— Ai mai făcut asta vreodată? i-am şoptit lui Chrissie, în timp ce ne căţăram amândouă pe spinarea cămilei. Duhoarea era cople şitoare. Practic, puţea.

— Da, a şoptit ea şi respiraţia ei mi-a gâdilat urechea. Pregăteşte-te pentru o tură zdruncinată.

Gobbie s-a ridicat brusc şi am simţit mâna lui Chrissie pe mijloc, care mă echilibra în timp ce ne înălţam spre cer. Soarele începea să se ascundă în ocean şi corpul cămilei arunca o umbră lungă pe nisipul auriu, cu picioarele subţiri, ca într-o pictură de Dali.

— Eşti bine?

— Da, n-am nimic, am răspuns.

Plimbarea nu a fost deloc blândă, căci Gobbie părea să facă tot po sibilul să alerge. Amândouă am ţipat când Gobbie a pornit la galop şi mi-am dat seama cât de repede se puteau mişca animalele astea.

— Întoarce-te, gloabă! a strigat Ollie, fugind ca să ţină pasul, dar puţin îi păsa lui Gobbie. În cele din urmă, Ollie a reuşit să o în cetinească şi Chrissie şi-a sprijinit bărbia de umărul meu, răsuflând uşurată.

— Ioi! Ce mai tură! a exclamat ea, în vreme ce mergeam la pas pe plajă.

Apusul luminase cerul cu nuanţe de roz, mov şi roşu intens, care se reflectau perfect în ocean. Parcă pluteam într-un tablou în ca re norii semănau cu băltoace de ulei pe paletă.

Gobbie ne-a dus înapoi la Sunset Bar, unde ne-a azvârlit com plet dizgraţios în nisip. I-am făcut cu mâna lui Ollie şi am urcat trep tele verandei.

— Cred că ne-ar prinde bine ceva rece după distracţia asta, a propus

Chrissie, aşezându-se pe scaun. Ce vrei să bei?

Am cerut un suc de portocale şi ea la fel, după care ne-am aşezat la bar ca să ne revenim.

— Şi cum o să-ţi găseşti familia? a întrebat. Ai vreun indiciu?

— Câteva, am spus, jucându-mă cu paiul, şi nu prea ştiu ce să fac cu ele. În afară de numele unei femei care m-a adus aici, am o fo tografie alb-negru cu doi bărbaţi – unul în vârstă şi altul mult mai tânăr – dar habar n-am cine sunt sau ce legătură au cu mine.

— Ai arătat-o cuiva până acum? Poate îi recunoaşte cineva, a sugerat

Chrissie.

— Nu. Mâine mă duc la muzeu. Mă gândeam că găsesc nişte răspunsuri acolo.

— Pot să mă uit şi eu? Dacă sunt făcute prin părţile astea, s-ar putea să-i cunosc.

— De ce nu? Numai că poza este în camera de la hotel.

— Nicio problemă. Te duc eu şi ne uităm împreună.

Am ieşit în stradă, unde amurgul adusese cu el bâzâitul miilor de insecte care zburau în aer, înainte să fie înşfăcate de lilieci care plonjau după pradă.

O umbră a traversat drumul gol şi la început am crezut că era o pisică, dar când a încremenit şi m-a privit, am văzut că avea ochi mari şi un bot ascuţit şi roz.

— E oposum, Cee, mi-a explicat Chrissie. Aici sunt consideraţi animale dăunătoare. Bunica îi băga în oală şi îi gătea.

— Uau! am exclamat, în timp ce o urmam prin parcare, spre un moped rablagit şi ruginit.

— Poţi să mergi pe motoretă în spate? a întrebat.

— După tura cu cămila, pare ideal, am glumit eu.

— Hopa sus atunci!

Mi-a dat o cască veche pe care mi-am pus-o pe cap şi am cu prins-o pe fată cu braţele de mijloc. Am pornit nesigur, dar ne-am redresat. Briza îmi răcorea faţa – o alinare într-o seară incredibil de umedă, în care nu se simţea nici cea mai mică pală de vânt în aerul greu.

Ne-am oprit în faţa hotelului şi, în timp ce Chrissie parca mo pedul, am dat fuga în cameră să aduc poza. Când m-am întors, Chrissie vorbea cu recepţionera în holul hotelului.

— Gata, am spus şi i-am făcut cu mâna.

Ne-am aşezat puţin mai încolo în locul destinat odihnei, pe canapeaua lipicioasă din imitaţie de piele. Chrissie şi-a aplecat capul ca să se uite mai bine.

— E o poză foarte proastă, că au soarele în spate şi e alb-negru, am spus.

— Adică nu te prinzi ce culoare au oamenii din ea? a întrebat Chrissie. Aş zice că cel în vârstă e negru şi băiatul are pielea mai deschisă. A ridicat fotografia în lumina veiozei. Aş crede că e făcută prin 1940 sau 1950. Scrie ceva pe camioneta din spatele lor. Vezi? a întrebat, dându-mi fotografia.

— Da, parcă „JIRA”.

— Băi, ce chestie! Chrissie a arătat spre silueta mai înaltă din faţa maşinii.

Cred că ştiu cine e individul ăsta.

A urmat o pauză în care s-a uitat la mine cu gura căscată de încântare şi eu am privit-o inexpresiv.

— Cine?

— Albert Namatjira, artistul – doar cel mai cunoscut aborigen din

Australia. S-a născut într-o misiune din Hermannsburg, la câteva ore de

Alice Springs. O fi rudă cu tine, crezi?

M-a trecut un flor.

— De unde să ştiu? A murit?

— Da, a murit cam demult, pe la sfârşitul anilor ’50. A fost primul bărbat aborigen care a primit aceleaşi drepturi ca albii. Putea de ţine pământ, putea vota, bea alcool, ba chiar a cunoscut-o pe re gina Angliei. Era un pictor extraordinar. Am o copie după „Mounts Hermannsburg” pe peretele din dormitor.

Era clar că Chrissie era o admiratoare a acestui tip.

— Şi, înainte de asta aborigenii, nu aveau drepturile astea?

— Nu, până la sfârşitul anilor ’60, nu, mi-a explicat. Dar Namatjira şi-a căpătat drepturile mulţumită talentului artistic. Ce mai tip! Chiar dacă nu îţi e rudă, s-ar putea să fie un indiciu bun în privinţa provenienţei tale. Câţi ani ai?

— Douăzeci şi şapte.

— Deci... Chrissie făcea nişte calcule în minte. Asta înseamnă că te-ai născut în 1980, ceea ce înseamnă că ţi-ar putea fi bunic! Ştii ce înseamnă asta, da? Radia. Următorul pas e să te duci la Alice Springs. Uau, CeCe, nu-

mi vine să cred că el e în poză!

Chrissie mi s-a aruncat în braţe şi m-a îmbrăţişat strâns.

— Bine, am înghiţit în sec. De fapt, plănuisem să mă duc la Adelaide ca să vorbesc cu avocatul despre moştenirea primită. Unde e Alice Springs?

— Tocmai în mijlocul ţării – ce numim noi „Never Never”[20]. În totdeauna am vrut să mă duc acolo, e lângă Uluru. Când mi-a văzut mutra nedumerită şi-a dat ochii peste cap. Ayers Rock, toanto!

— Şi ce picta tipul?

— A revoluţionat cu totul arta aborigenă. Crea nişte peisaje incredibile în acuarelă şi a pus bazele unei noi şcoli de pictură. Îţi trebuie ceva îndemânare să pictezi ca lumea în acuarelă, în loc să arunci cu vopsea pe pânză. El dădea luminozitate peisajelor, chiar ştia cum să stratifice acuarela ca să se joace frumos cu lumina.

— Uau! De unde ştii toate astea?

— Întotdeauna mi-a plăcut arta, a spus Chrissie. Am avut un curs de cultură australiană la facultatea de turism şi un semestru la universitate am studiat artişti aborigeni.

Nu eram pregătită să recunosc că şi eu studiasem artele şi că mă lăsasem de şcoală.

— Şi? A mai pictat şi altceva? Portrete de exemplu? am întrebat, curioasă să aflu mai multe.

— Portretele sunt complicate în cultura noastră. Adică e un mare tabu, pentru că, practic, redai esenţa unui om şi asta ar supăra spi ritele acolo sus, că ele şi-au făcut treaba aici, pe Pământ, şi vor să fie lăsate în pace. Când moare unul dintre noi, nu trebuie să îi mai pronunţăm numele.

— Serios? Nu e bine să-i aminteşti pe care dragi, care-ţi lipsesc?

Mă gândeam cât de des pronunţaserăm eu şi Star numele lui Pa Salt de când murise.

— Normal, dar, dacă le spui pe nume, îi chemi înapoi şi ei se bucură să ne ajute de-acolo, din cer.

Am încuviinţat, încercând să absorb toate informaţiile, dar fusese o zi lungă şi nu-mi mai puteam masca faptul că îmi venea să casc.

---

[20] Denumirea unei zone vaste şi izolate în brusa australiană.

— Nu te plictisesc, nu? m-a tachinat ea.

— Scuze, sunt superobosită după atâta drum.

— Nicio problemă. Te las să-ţi faci somnul de frumuseţe, a spus şi apoi s-a ridicat. Dar sună-mă mâine dacă ai chef s-o cunoşti pe bunica.

— În mod sigur. Mulţumesc, Chrissie.

Mi-a făcut cu mâna şi a ieşit din hotel, iar eu am urcat scările, prea extenuată ca să procesez ce tocmai descoperisem, dar însu fieţită că bărbatul din fotografie fusese artist, ca mine.

Capitolul 13

În ziua următoare, m-am trezit ciudat de devreme. Poate din cauză că avusesem un vis ce părea atât de real şi de intens, încât m-am chinuit să mă dezmeticesc.

Se făcea că eram mică şi stăteam pe genunchiul unei bătrâne, care, dintr-un motiv sau altul, era goală, cel puţin în partea de sus. Mă ducea de mână peste un deşert roşu, spre o plantă sub care se afla un soi de cuib de insecte.

A arătat spre el şi mi-a spus că era treaba mea să am grijă de ele. Eram destul de sigură că avea ceva de-a face cu mierea, dar chestia ciudată era că, în ciuda aversiunii mele faţă de orice avea mai multe picioare ca mine, ţineam în mână una dintre insectele alea ca pe un hamster sau ceva aşa. O mângâiam cu degetele mici şi mi se plimba în palmă. Ba chiar îmi amin team senzaţia de gâdilătură a picioarelor ei. Orice ar fi fost, ştiam că-mi era prietenă, şi nu duşman.

Încurajată de toate câte aflasem cu o zi în urmă, am pus mâna pe telefon şi am format numărul avocatului din Adelaide. Chiar dacă nu mă duceam acolo, m-am gândit că era cazul să primesc nişte răspunsuri. Telefonul a sunat de câteva ori şi la capătul celă lalt a răspuns o femeie.

— Angus and Tine, cu ce vă pot ajuta?

— Bună ziua, pot să vorbesc cu domnul Angus Junior, vă rog?

— Mi-e teamă că s-a pensionat acum câteva luni, a

răspuns femeia. Dar lucrările lui au fost preluate de Talitha Myers. Să vă fac o programare?

— De fapt, sunt în Broome şi voiam să pun câteva întrebări scurte. Să sun mai târziu, când se eliberează sau...?

— Aşteptaţi o clipă, vă rog.

— Talitha Myers, s-a prezentat o altă voce. Cu ce vă pot ajuta?

— Bună ziua, am primit o moştenire anul trecut şi domnul Angus l-a înştiinţat pe avocatul tatălui meu din Elveţia. Mă numesc Celaeno D'Aplièse.

— În regulă. Ştiţi data exactă la care a fost trimisă înştiinţarea la avocatul tatălui dumneavoastră?

— Am primit-o în iunie, anul trecut, când a murit tata, dar nu sunt sigură cu cât timp înainte o primise avocatul lui.

— Şi care e numele avocatului?

— Hoffman şi Asociaţii din Geneva.

— Da, am găsit. A urmat o pauză. Aşadar, cu ce vă pot ajuta?

— Încerc să dau de urmele familiei mele şi speram să aveţi în formaţii despre persoana care mi-a lăsat moştenirea.

— Daţi-mi voie să mă uit la notiţele din computer, cu toate că, din păcate, multe nu voi afla, fiindcă domnul Angus prefera să scrie totul pe fişe, ca pe vremuri. Nu, nimic. Numai puţin, să verific dacă apare ceva în registre.

S-au auzit nişte bufnituri şi apoi sunetul paginilor răsfoite.

— Aşa. Deci... din ce înţeleg, aici face trimitere la notiţele din ia nuarie

1964 – „sumă depusă de răposata Katherine Mercer."

Katherine, Kitty... Era să scap telefonul din mână de şoc.

— Kitty Mercer?

— O cunoaşteţi?

— Puţin, am murmurat. Aveţi idee pentru cine a depus suma?

— Mi-e teamă că nu-mi dau seama din notiţe, dar pot să cobor în pivniţă să verific registrul din 1964. Să vă sun după ce aflu?

— Ar fi minunat, mulţumesc!

I-am dat numărul meu de mobil şi am încheiat

convorbirea cu un nod un gât. Oare, până la urmă, eram înrudită cu Kitty?

Am ieşit din hotel şi m-am întors la internet café, ca să văd cine era Albert

Namatjira. M-am oprit în faţa unui chioşc cu ziare, fiind că am dat cu ochii de o figură familiară pe prima pagină a ziarului fie Australian.

„CHANGROK SE PREDĂ ŞI SE ÎNTOARCE ACASĂ”

— Pe bune?!

Am rămas cu gura căscată când m-am uitat mai bine la poză: Ace în cătuşe, condus pe treptele avionului şi înconjurat de o su medenie de bărbaţi în uniformă.

Am cumpărat ziarul, ştiind că-mi va lua mult să descifrez ce spu nea paragraful de sub titlu şi, în plus, continua şi pe pagina 4. Am făcut stânga- mprejur şi m-am întors la hotel. Nu mai avea sens să mai merg la internet café, fiindcă ştiam că mintea mea nu era capabilă să facă mai multe lucruri deodată nici în cele mai bune momente, iar ăsta chiar nu era momentul să investighez cine era Albert Namatjira.

Sus, în cameră, mi-am dat seama cât de mult depinsesem de Star să-mi explice matrapazlâcul din ziare, e-mailurile şi cărţile. Şi, cu toate că-mi scrisese mai multe mesaje peste noapte ca să vadă în ce stare eram şi nu mă îndoiam că s-ar fi oferit să mă ajute, simţeam că era important să îmi dovedesc mie însămi că mă puteam descurca singură. Aşa că m-am aşezat turceşte pe pat şi am făcut tot posibilul să decodific articolul despre Ace al meu.

Anand Changrok, afaceristul escroc care a distrus, în noiembrie trecut,

Berners Investment Bank, a zburat astăzi acasă din vizuina în care se ascundea în Thailanda şi s-a predat pe aeroportul din Heathrow. Înconjurat de poliţişti, Changrok a refuzat să facă orice comentariu. Banca Berners, una dintre cele mai vechi bănci din Regatul Unit, a fost cumpărată recent cu suma de 1 liră sterlină de către Jinqian, o bancă de investiţii chineză.

La vestea arestului lui Changrok, mulţimea de investitori furioşi a înconjurat clădirea băncii de pe strada Strand din

Londra pentru a protesta pentru fondurile pierdute. Mulţi îşi investiseră pensiile în fonduri administrate de

Berners şi şi-au pierdut economiile de o viaţă. David Rutter, directorul executiv al băncii Berners, a refuzat să co menteze ce nivel de compensaţie li se va oferi investitorilor, dar comi tetul director a anunţat că în acest moment se află în desfăşurare o investigaţie asupra felului în care această situaţie a trecut neobservată.

Changrok se află între timp în arest preventiv la închisoarea Wormwood

Scrubs şi se va înfăţişa la tribunal marţea următoare, acuzat de fraudă şi fals în documente. Sursele declară că este im probabil să fie eliberat pe cauţiune.

Aşadar, Ace era în momentul acela într-o celulă dintr-o închi soare londoneză. Mi-am muşcat buza de stres, gândindu-mă că, dacă nu i-aş fi cerut lui Po să facă poza aceea, poate că ar fi venit şi el în Australia şi am fi devenit amândoi nişte nelegiuiţi în brusa australiană. Poate ar trebui să îl vizitez, să încerc să-i spun adevă rul între patru ochi... Nu era ca şi cum ar fi putut fugi undeva, având în vedere unde se afla. Dar ar fi fost un drum prea lung de făcut, în cazul în care ar fi refuzat să mă vadă.

M-am uitat la ceas şi am văzut că era trecut de unsprezece şi că Muzeul de

Istorie din Broome se deschisese probabil. Am pornit la drum cu harta turistică a oraşului Broome în mâini.

În timp ce mergeam pe bulevardul larg, m-am uitat la vitrine şi am văzut platouri cu perle, nu doar albe, ci şi negre şi roz, înşirate pe coliere sau prinse delicat la cercei. Într-unul dintre copacii pe lângă care treceam, s-a stârnit un vacarm nemaiauzit.

În stânga mea, peste fâşia de mangrove dense, se afla vastul ocean, care se contopea lin cu cerul la orizont. În cele din urmă am văzut muzeul de istorie. Arăta asemenea multor alte clădiri din Broome: pe un singur nivel, cu acoperiş canelat şi o verandă în faţă.

Cum am intrat, am simţit imediat că atrăgeam atenţia, pentru că eram singura vizitatoare. În faţa unui computer am văzut o femeie cu o figură pistruiată, care mi-a zâmbit fără să deschidă gura.

Învârtindu-mă pe-acolo, am observat că aproape totul era legat de industria perlelor: multe machete de bărci şi fotografii alb-negru cu oameni care le navigau. Am trecut cu privirea peste plăcuţele care le descriau cu litere mici şi m-am îndreptat spre un colţ unde se afla echipamente antice, după cum arăta. Era un costum iden tic cu cel pe care-l purta astronautul sculptat în bronz, cu găuri ro tunde în casca metalică, prin care mă privea cu ochi goi. Am mijit ochii ca să văd ce scria dedesubt şi mi-am dat seama, într-un sfârşit, că era un costum de scufundări pentru culesul perlelor, cu mult îna inte de existenţa neoprenului.

În următoarea vitrină, perlele şedeau frumos pe perne de cati fea roşie, în cutiuţe de lemn. Multe dintre ele păreau diforme, ca nişte lacrimi strălucitoare vărsate pe jos. Nu am fost niciodată pasio nată de bijuterii, dar aceste mărgeluţe cremoase erau aşa de atrăgă toa re, de-ţi venea să întinzi mâna şi să le atingi.

— Pot să vă ajut cu ceva?

Am tresărit cu un sentiment de vinovăţie în faţa vitrinei, deşi nu făcusem nimic rău.

— Mă întrebam dacă aţi auzit vreodată de Kitty Mercer.

— Kitty Mercer? Normal că am auzit, drăguţă. Mă îndoiesc să existe cineva în Broome care să nu fi auzit de ea. E unul dintre cei mai cunoscuţi oameni care au locuit vreodată aici.

— Ah, asta e bine atunci, am spus eu. Aveţi informaţii despre ea?

— Da’ normal, drăguţă. Faceţi vreun proiect pentru şcoală?

— Universitate, de fapt, am improvizat, mirată că mă credea atât de tânără.

— Vin multe studente aici, ca să studieze biografia lui Kitty Mercer. A fost una dintre marele pioniere ale Australiei. Mai mult sau mai puţin, ea a fost cea care a condus acest oraş la începutul secolului douăzeci. Pe raflul acela găsiţi o biografie a ei, care a fost scrisă recent, de un istoric local. Am citit-o şi am aflat tot felul de lucruri pe care nu le ştiam despre ea. V-o recomand.

— A, da, cred că am una deja, am spus în grabă când am văzut biografia pe care mi-o cumpărase Ace.

Mă întrebam dacă asta era singura sursă de informaţie despre Kitty. Mă gândeam dacă exista vreun documentar TV despre ea, la care să mă uit, pentru că altfel mi-ar fi luat ani şi ani să termin cartea singură. Apoi mi-au picat ochii pe o masă de lângă ra?, pe care se aflau nişte cărţi audio şi am recunoscut coperta uneia dintre ele.

— CD-ul conţine biografia?

— Da.

— Minunat. Îl cumpăr, am spus, uşurată toată.

— Face douăzeci şi nouă de dolari, drăguţă. Nu eşti de pe-aici, nu? m-a întrebat, în timp ce număram bancnotele de zece dolari.

— Nu.

— Te-ai întors să îţi studiezi trecutul? a încercat ea să afle.

— Da. Şi ca să scriu eseul.

— Păi, dacă mai ai nevoie de ajutor, să-mi spui.

— Mulţumesc. La revedere!

— La revedere, drăguţă. Mă bucur să văd că una dintre voi a ajuns la universitate.

Am ieşit din muzeu recunoscătoare, pentru că femeia aia mă pri vea cu un amestec de compătimire şi disconfort, lucru care nu mi-a plăcut. Am încercat să o ignor şi am intrat într-un magazin cu lucruri la reducere, pe care-l văzusem pe drum, ca să cumpăr un CD player portabil şi o pereche de căşti ieftine, fiindcă eram destul de sigură că restul oaspeţilor de la hotel nu ar fi vrut să audă ore în şir povestea vieţii lui Kitty Mercer prin pereţii subţiri.

Am mai luat de la cafenea un burger pentru prânz şi, în timp ce mă duceam spre hotel, am observat câţiva copii negri stând pe vine pe iarbă. De fapt, unul era întins şi părea să doarmă. Unul dintre ceilalţi a dat din cap spre mine şi un altul a tras o duşcă dintr-o sticlă de bere.

Am văzut o femeie care le dădea târcoale de departe, de parcă îi era frică să n-o atace în toiul zilei. Mie mi se păreau în regulă, în fond erau nişte tineri dintre cei pe care îi vezi la orice colţ de stradă într-un oraş sau sat.

Tocmai sosisem în camera de hotel când mi-a sunat mobilul şi am văzut că era Ma. Mă simţeam prost că nu-i răspunsesem la me saje şi am răspuns la telefon.

— Alo?

A urmat o pauză lungă, probabil din cauza conexiunii slabe cu îndepărtata

Elveţie.

— CeCe?

— Da, bună, Ma!

— Chérie! Ce mai faci?

— Bine. Mă rog, pe cât se poate.

— Mi-a spus Star că eşti în Australia.

— Da.

— Ai plecat din Thailanda?

— Da.

Altă pauză, de data asta făcută de Ma. Parcă o şi vedeam cum se gândea dacă să mă întrebe sau nu de Ace.

— Tu eşti bine? a zis ea în cele din urmă.

— Întotdeauna, Ma, am răspuns, întrebându-mă când o să treacă la subiect.

— Chérie, ştii unde mă găseşti dacă ai nevoie de mine.

— Ştiu. Mulţumesc.

— Cât mai stai în Australia?

— Sincer, nu ştiu.

— Bine, mă bucur că ţi-am auzit vocea.

— Şi mie, am spus.

— Atunci o să-mi iau la revedere.

— Ma...

Era evident că, dacă ea nu zicea nimic, trebuia s-o fac eu.

— Da, chérie?

— Crezi că Pa ar fi supărat din cauza fotografiei?

— Nu. Sunt sigură că nu ai făcut nimic rău.

— Nu. Habar nu avea despre Ace şi despre ce făcuse. Te-a căutat cineva?

Adică vreun jurnalist?

— Nu, dar chiar dacă o face cineva, nu voi spune nimic.

— Ştiu asta. Mulţumesc, Ma! Noapte bună!

— Noapte bună, chérie!

Am închis telefonul gândindu-mă cât de mult ţineam la femeia asta. Chiar dacă în excursia mea în Australia aveam să aflu cine îmi era mama biologică, tot nu cunoşteam pe cineva mai bun, mai înţelegător şi mai de nădejde ca

Ma. Ne iubea pe toate din toată inima, lucru pe care, evident, mama mea nu-l făcuse, pentru că, în cazul în care nu m-a smuls Pa din braţele ei, ea mă abandonase. Probabil că exista o explicaţie. Poate fusese bolnavă sau săracă şi s-a gândit că mi-ar fi fost mai bine cu Pa Salt.

Dar... legătura dintre mamă şi fiică nu ar trebui să fie mai presus de toate astea?

M-am rezemat în pat şi mă gândeam dacă mai voiam de fapt să con tinui această călătorie bizară şi să îi găsesc pe cei care se des co torosiseră de mine.

Adică... poate nu mă voiau înapoi. Totuşi, Maia, Ally şi Star păreau să-şi fi găsit fericirea în noua viaţă, tocmai pen tru că îşi urmaseră calea.

Mi-a sunat telefonul din nou şi am văzut că era Chrissie. Am râs puns, timp în care m-am întrebat cum de părea să fie mereu prezentă când mă simţeam la pământ.

— Salut, CeCe! Ai fost la muzeu azi?

— Da.

— Ai aflat ceva?

— Destul de multe, dar încă nu sunt sigură care e legătura cu mine.

— Vrei să ne vedem mai târziu? Am vorbit cu bunica şi chiar ar vrea să te cunoască.

— Sigur.

— Ce-ar fi să trec pe la hotel, pe la trei şi te iau să mergem la ea?

— Sună bine, Chrissie, dacă nu e niciun deranj.

— Niciun deranj. Pa, CeCe.

Tocmai îmi băgam mobilul în buzunarul şortului când a sunat din nou.

Era Star.

— Salut! Star părea să gâfâie. Eşti OK?

— Da. Bine. Tu?

— Da, bine. Auzi, CeCe, mă gândeam să te avertizez că am primit un telefon azi. De la un ziar.

— Poftim?

— Nu ştiu de unde au numărul meu, dar voiau să ştie unde eşti. Evident că le-am spus că nu ştiu.

— Doamne, am murmurat, simţindu-mă dintr-odată la fel de hăituită ca

Ace. Chiar nu ştiu nimic, Sia.

— Te cred, dragă Cee, evident că te cred. Voiam doar să ştii că ţi-au aflat numele întreg. Ai idee cum?

— Fac pariu că de la Jay, tipul din Railay, cel care te plăcea, ţii minte? E un fost jurnalist şi cred că el e cel care a vândut poza zia relor. E amic cu Jack de la hotelul Railay Beach şi ei au toate da tele noastre de la cazare, numere de telefon, adrese. Prietena lui Jack a fost cea care mi-a spus că Jay l-a recunoscut pe Ace. E recepţioneră acolo. Probabil că Jay a mituit-o ca să-l lase să se uite în registre.

La celălalt capăt al firului am auzit un chicotit.

— Ce-i aşa amuzant?

— Nimic. Adică trebuie să fie ceva amuzant în toată povestea asta, nu? Doar tu puteai ajunge pe prima pagina a tuturor ziarelor, alături de cel mai căutat om din lumea băncilor şi nici măcar să nu ştii cine era!

A chicotit din nou şi brusc a redevenit Star pe care o cunoşteam.

— Da, fac pariu că Electra moare de gelozie, am chicotit şi eu.

— Nu mă îndoiesc. Probabil stă pe telefoane cu oamenii de la PR acum. E

greu să ajungi pe prima pagină a unui ziar, darămite în toate ziarele. Of,

Cee...

Star a continuat să râdă şi până la urmă am râs şi eu, pentru că întreaga situaţie era nebunească şi ridicolă. Am ajuns să mă ţin de şale în timpul unui atac de „’stericale”, cum ziceam când eram mici.

Într-un final, ne-am calmat amândouă şi am tras aer adânc în piept, înainte să vorbesc.

— Chiar îmi plăcea de el, m-am lamentat. Era un tip super.

— Se vede din poză că-ţi plăcea. Ţi se citeşte în ochi. Păreai foarte fericită.

Îmi place părul, apropo, şi bluza pe care-o porţi.

— Mulţumesc, dar nu mai contează, că acum mă urăşte. Crede că eu sunt cea care a spus presei unde se afla, din cauză că fotografia era pe filmul meu.

Paznicul îl developase şi i-am dat până şi lui Ace un set,

ca dar de despărţire.

Ca şi cum i-aş fi dat peste nas.

— Of, ce groaznic, Cee! Cred că eşti devastată.

— Da, sunt, dar ce să fac?

— Să-i spui că nu tu ai făcut-o.

— Nu m-ar crede. Pe bune, Sia, nu era deloc cum scrie în ziare.

— Crezi că a făcut-o?

— Poate, dar e ceva care nu se potriveşte.

— Păi, dacă te ajută cu ceva, Mouse crede că Ace e doar un ţap ispăşitor.

Altcineva din bancă ştia sigur ce se petrecea.

— Mda, am făcut, neştiind dacă să mă bucur sau să mă întristez că iubitul ei

„Mouse” era de partea mea, având în vedere că jucase un rol important în necazurile dintre mine şi Star de la bun început.

— Auzi, dacă te putem ajuta cu ceva, să ne suni.

Acel plural m-a iritat şi mai tare.

— Mulţumesc. Aşa am să fac, desigur.

— Ai grijă de tine, dragă Cee. Te iubesc.

— Şi eu, pa.

Am închis cu senzaţia că râsesem ca pe vremuri, doar că acum mă deprima faptul că un singur cuvânt îmi amintise câte se schim baseră de-atunci. Star îl avea pe Mouse al ei şi în braţele lui dormea toată noaptea. Îşi încheiase călătoria în trecut şi începuse viitorul, pe când eu eram departe de oricare dintre ele.

***

La ora trei fix, Chrissie a apărut la recepţie. În ciuda căldurii, purta o pereche de blugi decoloraţi şi un tricou strâmt, cu o bandană care-i ţinea buclele în spate.

— Ziua bună, CeCe! Eşti gata s-o tăiem la drum?

M-am urcat în spatele ei pe moped şi am pornit. Am recunoscut aeroportul când am mers paralel cu pista, după care am luat nişte curbe strânse, până când am ajuns la un drum prăfuit cu cocioabe cu acoperişuri de tablă, departe de pistă. Nu era un orăşel dărăpănat, dar era clar că oamenii care trăiau în colibele alea nu aveau bani să-şi înfrumuseţeze casele.

— Am ajuns. Chrissie a oprit mopedul şi l-a ţinut bine până am coborât şi eu. Te avertizez că s-ar putea să ţi se pară ciudată bunica, dar îţi spun că nu e nebună. Gata?

— Gata.

Chrissie a luat-o înainte pe o alee care trecea tehnic prin curtea din faţă, dar care arăta mai degrabă a sufragerie. Avea o canapea maro uzată, diverse scaune de lemn şi un şezlong cu o pernă şi un cearşaf, ca şi cum dormise cineva pe el.

— Bună, Mimi, a strigat Chrissie către cineva din spatele canapelei.

M-am dus după ea, în faţă şi am văzut o femeie mică de statură, care stătea turceşte pe jos. Avea pielea de culoarea ciocolatei negre şi figura străbătută de sute de riduri în zigzag. Era cea mai în vârstă persoană pe care o văzusem vreodată şi totuşi, purta pe frunte o bandană la fel de modernă ca şi a nepoatei sale.

— Mimi, ngaji mingan? Ea e Celeano, fata despre care ţi-am po vestit, i-a spus Chrissie.

Bătrâna a ridicat privirea la mine şi i-am zărit ochii uimitor de luminoşi şi clari, ca ai unei fetişcane prinse din greşeală în corpul unei persoane antice.

Mi-aminteau de două alune într-o baltă de lapte alb.

— Mijala juyu, a spus ea şi am rămas pe loc, neştiind ce spusese.

A lovit solul cu palma şi m-am aşezat lângă ea, neînţelegând ce rost mai aveau canapeaua şi scaunele.

— De ce stă pe jos? am întrebat-o pe Chrissie.

— Fiindcă vrea să simtă pământul sub ea.

— Aha!

Simţeam încă privirea bătrânei aţintindu-mă de parcă îmi sonda sufletul.

A întins o mână noduroasă şi mi-a mângâiat obrazul. I-am simţit pielea incredibil pe moale pe a mea. Apoi a tras de una dintre buclele mele şi a zâmbit. Am văzut că avea o mare strungăreaţă în tre cei doi incisivi.

— Ştii povestea lui gumanyba? a întrebat într-o engleză stricată.

— Nu, i-am răspuns cu o privire inexpresivă.

— Se referă la cele Şapte surori, Cee. Aşa se numesc pe

limba noas tră, mi-a tradus Chrissie.

— Ah! Da, o ştiu. Mi-a povestit tata despre toate.

— Sunt kantrimen ale noastre, Celaeno.

— Asta înseamnă rude, a intervenit Chrissie.

— Noi familie, un neam din acelaşi kantri[21].

— Am înţeles.

— Îţi explic altă dată ce înseamnă, a şoptit Chrissie.

— Totul începe în Vis, a început bătrâna.

— Ce anume?

— Povestea celor şapte surori, mi-a explicat Chrissie. Ţi-o spune acum.

Am ascultat povestea în traducerea lui Chrissie. Aparent, cele Şapte surori au coborât în zbor din cer şi au ajuns pe un deal înalt, gol ca o peşteră înăuntru. Acolo se afla un pasaj secret care ducea în interior şi asta însemna că surorile puteau veni şi pleca între cer şi pământ fără să fie văzute. Când erau pe pământ, cu noi, trăiau în peşteră. Într-o zi, când plecaseră să caute mâncare, le-a văzut un bătrân, dar ele erau prea atente la vânătoare şi nu l-au observat. El s-a hotărât să le urmărească, pentru că îşi dorea o tânără soţie.

Când au ajuns la râu să se odihnească, el a ţâşnit şi a prins-o pe cea mai mică dintre surori. Celelalte au fugit speriate în peşteră, au intrat în pasajul secret şi au zburat în vârful dealului, de unde s-au ridicat la cer, lăsând-o pe biata fată să scape singură de bătrân.

Auzind asta, chiar mi s-a părut urât din partea lor s-o lase în urmă. În orice caz, sora cea mică a reuşit într-adevăr să scape şi a fugit în peşteră.

Când şi-a dat seama că celelalte îşi luaseră deja zborul şi, ştiind că bătrânul încă o urmărea, a intrat şi ea în pasajul secret şi şi-a luat zborul după surorile ei. Aparent, acesta era motivul pentru care cea mai mică soră – despre care credeam că se numeşte Merope, dar pe care bătrâna a numit-o altfel – nu prea putea fi văzută, căci îşi pierduse calea spre „ţară”.

Când a terminat de vorbit, bătrâna a tăcut, dar nu şi-a luat ochii de la mine.

---

[21] De la „country”, „ţară”.

— Ce e foarte ciudat, i-am spus lui Chrissie în cele din urmă, e că suntem doar şase surori, pentru că Pa nu a adus-o niciodată acasă pe a şaptea.

— În cultura noastră, acolo sus se reflectă ca în oglindă tot ce se află aici, a răspuns Chrissie.

— Cred că bătrânul de care vorbeşte bunica ta e Orion, despre care ne-a povestit tata din mitologia greacă.

— Probabil, a spus ea. Sunt o grămadă de legende despre surori, din diverse tradiţii, dar asta e a noastră.

Cum puteau fi atât de similare poveştile astea din toată lumea? m-am gândit deodată. Adică, atunci când fuseseră spuse iniţial, cu mii de ani în urmă, nu era ca şi cum grecii trimiteau un e-mail abo rigenilor sau maiaşii din Mexic vorbeau la telefon cu japo ne zii. Ar putea oare fi vreo legătură mai puternică între cer şi pământ decât credeam? Poate era ceva mistic, cum spunea Tiggy, faptul că fusese răm toate numite după nişte celebrităţi din cer, iar a şaptea lipsea...

— De pe unde eşti? m-a întrebat bătrâna şi m-am întors cu pi cioa rele pe pământ.

— Nu ştiu. Am fost adoptată.

— Eşti d-acilea. A luat un băţ lung cu însemne pe el şi a bătut tare în solul prăfuit. Eşti kantrimen.

— Familie, mi-a reamintit Chrissie, înainte să se întoarcă spre bunica ei.

Am ştiut din clipa în care am văzut-o că cel puţin o parte din ea era.

— Cea mai importantă parte: inima. Sufletul. Bătrâna s-a bătut în piept, cu ochii căprui plini de căldură. A întins mâna şi mi-a strâns-o pe a mea cu o putere surprinzătoare. Vii acasă. Aici locul tău.

Continua să mă ţină de mână şi dintr-odată am ameţit şi sim ţeam că-mi dădeau lacrimile. Era posibil să fi observat şi Chrissie, căci s-a sculat şi m-a ajutat uşor să mă ridic.

— Trebuie să plecăm, Mimi, că CeCe are o întâlnire.

Am dat din cap recunoscătoare spre ea şi m-am sprijinit de bra ţul ei mai mult decât am vrut.

— Da, aşa e. Mulţumesc pentru poveste.

— Mai spun multe. Vii înapoi, m-a încurajat femeia.

— Aşa am să fac, i-am promis, cu gândul că avea un

accent deo sebit de ciudat. Puţinele cuvinte pe care le ştia în engleză le pronunţa cu accent australian, dar le rotunjea şi le adăuga nişte consoane în plus, care le îmblânzeau. La revedere.

— Galiya, Celaeno.

Mi-a făcut cu mâna în timp ce Chrissie mă conducea prin grădină spre moped.

— Vrei să bem ceva? E un servo după colţ.

— Da, ar fi fain, am răspuns, fără să am habar ce-i aia „servo”[22], dar nu eram pregătită să mă urc aşa repede pe mopedul ăla.

S-a dovedit că era o benzinărie cu un mic magazin general. Am cumpărat o cola şi ne-am aşezat afară pe bancă.

— Îmi cer scuze pentru bunica. E foarte… pasională.

— Nu e cazul. A fost foarte interesant. Doar că m-am simţit ciu dat, atâta tot, să aud toate lucrurile astea care ţin de… — îmi căutam cuvântul potrivit –

o cultură de care e posibil să aparţin. Ştiam foarte puţine despre ea înainte să vin aici.

— N-ai de ce să te simţi prost. De ce ai şti lucrurile astea, Cee? Ai fost adoptată şi dusă în Europa când erai bebeluş. Şi-apoi, bătrânii vor să se asigure că poveştile lor sunt spuse mai departe, mai ales în cultura noastră.

Totul se spune pe cale orală, înţelegi? Din generaţie în generaţie. Nimic nu se scrie.

— Vrei să spui că nu aveţi… Biblie sau Coran, cu toate poveştile, şi regulile, şi alte chestii?

— Nimic. De fapt, chiar ne supărăm dacă se apucă cineva să scrie. Totul e vorbit şi pictat, Cee. S-a uitat cât de şocată eram. Pari debu solată, ce e?

— Păi, faza e că… Am înghiţit în sec, cu senzaţia că totul devenea din ce în ce mai straniu. Sunt dislexică şi nu pot să citesc ca lumea, cu toate că tata mi-a oferit cea mai bună educaţie de care puteam avea parte. Literele sar pur şi simplu în faţa ochilor mei, dar, na, sunt artistă.

— Da?

De data asta, Chrissie era cea care părea bulversată.

[22] În dialectul australian, „benzinărie”.

— Da.

— Şi de ce nu mi-ai spus până acum? E foarte tare! Mai ales că s-ar putea să fii rudă cu Namatjira!

— Nu e nimic de capul meu, Chrissie...

— Toţi artiştii sunt speciali. Şi nu-ţi face griji, şi eu sunt mult mai receptivă la auditiv şi la vizual. Poate ne stă în gene.

— Poate. Chrissie, pot să te întreb ceva?

— Bineînţeles, orice.

— Ştiu că s-ar putea să par o fraieră, dar există vreun... prejudiciu împotriva aborigenilor din Australia?

Chrissie şi-a întors faţa frumoasă spre mine şi a încuviinţat uşor.

— Măi, din păcate, da, dar despre asta vorbim altă dată, nu când bem cola în faţă la servo. Adică, dacă întrebi orice alb, o să spună că nu, dar cel puţin nu ne mai omoară cu miile şi nu ne mai fură pă mântul. Asta au făcut-o acum câteva sute de ani şi încă nu au retro cedat cea mai mare parte din el.

În fiecare an, în luna ianuarie, albii sărbătoresc Ziua Australiei, ziua în care flotele britanice au sosit să îşi însuşească ţara noastră. Pentru noi e Ziua invaziei, pentru că e ziua în care a început genocidul poporului nostru.

Suntem aici de cincizeci de mii de ani şi au făcut tot ce-au putut ca să ne distrugă şi pe noi, şi stilul nostru de viaţă. Mă rog, a ridicat ea din umeri, nu e nicio noutate, dar îţi povestesc altă dată.

— Bine, am răspuns.

Nu voiam să întreb ce înseamnă „genocid”, dar nu suna deloc bine.

— Te sperie chestia asta? m-a întrebat după o pauză. Să reali zezi că faci parte dintre noi sau cel puţin o parte din tine?

— Nu. Întotdeauna am fost altfel. Un intrus, ştii?

— Ştiu. Mi-a pus mâna caldă pe braţ. Bun, hai să te duc înapoi la hotel.

După ce m-a lăsat Chrissie şi mi-a spus s-o sun dacă am nevoie de ceva, m-am dus în cameră şi m-am aruncat pe pat. Nici nu-mi aminteam de când nu mai dormisem. Am adormit cum am pus capul pe pernă.

Când m-am trezit, am deschis un ochi şi m-am uitat la mobil. Era trecut de opt seara, ceea ce însemna că dormisem trei ore în tregi. Poate că potopul de informaţii din ultimele două zile avuseseră efectul unui somnifer: creierul meu ştia că nu putea să le facă faţă şi atunci a decis să se oprească. Sau poate, doar poate... era un fel de uşurare profundă că deja, făcându-mi curaj să vin aici, începeam să aflu cine eram.

Vii acasă...

Şi dacă credeam asta, oare voiam să fiu etichetată prin genele mele şi să ignor educaţia primită? M-am ridicat şi m-am dus la toaletă. Mi-am privit nasul plat în oglindă şi am ştiut că era acelaşi nas ca al bătrânei şi al lui

Chrissie, noua mea prietenă. Ele nu doar că ştiau bine cine erau, ci erau şi mândre de cultura lor şi poate că de asta aveam nevoie: ceva mândrie. Poate că nu mai eram legată de Star – şi învăţasem asta pe pielea mea, că nu poţi deţine pe cineva niciodată. Dar poate era posibil să ţin de mine însămi şi de o cultură care mă definea.

Într-o lume mai mare eram o ratată, dar astăzi, când stătusem cu Chrissie şi cu bunica ei, îmi văzusem moştenirea ca pe un atu. Cu alte cuvinte, aveam de partea mea oameni care înţelegeau, pentru că şi ei erau ca mine. Ai mei...

Kantrimen. Familia.

M-am întors în dormitor încărcată de energie. Am decis s-o sun pe

Chrissie şi să văd dacă-mi putea spune mai multe despre cultura aborigenă.

Când am pus mâna pe mobil, am observat că aveam două sprezece noi mesaje şi câteva vocale.

Primele două erau de la Star.

„Ce bine-mi pare că am apucat să vorbesc cu tine aseară şi să râdem.

Ştii unde mă găseşti dacă ai nevoie de mine. Te iubesc, S.”

„Tot eu, m-au sunat şi de la alte ziare! NU RĂSPUNDE LA TELEFON!”

Apoi...

„Acesta este un mesaj pentru CeCe D’Aplièse. Bună ziua.

Numele meu e

Katie Coombe. Sunt jurnalist la Daily Mail. Aş vrea să vă iau un interviu în legătură cu relaţia dumneavoastră cu Anand Changrok. Sunaţi-mă la orice oră ca să ne spuneţi ver siunea dumneavoastră."

Şi încă unul...

„Acesta este un mesaj pentru CeCe D'Aplièse de la BBC1 Newsdesk din

Londra. Am dori să vorbim cu dumneavoastră des pre Anand Changrok.

Vă rog, sunaţi la Matt, la numărul de mai jos. Mulţumesc."

Şi un altul...

„Bună ziua, e numărul lui CeCe? Sunt Angie de la News of the World.

Haideţi să discutăm termenii pentru un interviu complet."

Şi tot aşa..

— Rahat!

Evident, ziariştii erau pe urmele mele. Ace fiind închis şi protejat de poliţie şi de lege, nu mai puteau obţine nimic de la el, aşa că ve neau la mine. Pentru o clipă, m-am gândit să sun la Wormwood Scrubs ca să întreb dacă pot vorbi cu Ace şi să-l întreb dacă voia să transmit ceva presei în numele lui.

Nu mai fi fraieră, Cee, mi-am spus. N-ar avea încredere nici să-i aduci un shake de mango de la bar pe plajă...

Linda ştie adevărul, mi-a spus odată. Deci cine era Linda? Vreo iubită? Sau poate soţia, cu toate că în ziare nu se vorbise că ar fi avut vreo parteneră de viaţă. În afară de mine, normal, dar, aşa cum mă numise unul dintre tabloide, „iubita de-o zi", era clar că mă cata logaseră ca una din grămadă.

Totuşi, instinctul îmi spunea că ar fi trebuit să fac ceva pentru el. În fond, el mă ajutase când avusesem nevoie. Întrebarea era ce? Şi cum?

Nu puteam face decât un singur lucru. Am scos cardul SIM din telefon, am verificat că aveam toate numerele necesare în agenda de mână, m-am dus cu

SIM-ul la toaletă, l-am înfăşurat în hârtie igienică şi l-am aruncat în vas, după care am tras apa cu putere. Mulţumită

că nu mai putea da nimeni de mine acum, am ieşit din cameră, m-am dus la magazinul din colţ şi am cumpărat un SIM local. Le-am scris lui Star şi lui Ma de pe noul număr şi treizeci de secunde mai târziu mi-a sunat telefonul.

— Bună, Sia, am spus.

— Verificam doar că merge.

— Merge, dar e pay-as-you-go şi doamna de la magazin spune că trebuie să plătesc convorbirile din străinătate, aşa că probabil mai am treizeci de secunde din cei douăzeci de dolari.

— A fost o idee bună să arunci SIM-ul. M-au sunat şi azi o mul ţime. Mouse spunea că, dacă sunt deştepţi, probabil te pot găsi şi prin intermediul liniilor aeriene, aşa că...

S-a întrerupt brusc legătura cu Star şi am văzut mesajul care mă anunţa că rămăsesem fără credit.

— E ridicol, am mormăit, în timp ce mă întorceam spre hotel. Nu eram

James Bond şi nici Pussy Galore sau cum o chema.

— Bună ziua, domnişoară D’Aplièse, m-a salutat recepţionera. Aţi hotărât cât mai rămâneţi la noi?

— Nu.

— Atunci îmi spuneţi când ştiţi. Am observat că femeia mă studia cu atenţie. Nu aţi mai stat aici, nu? Îmi păreţi cunoscută.

— Nu, niciodată, am răspuns, încercând să rămân calmă. Mul ţumesc, la revedere, am spus şi am urcat în cameră.

În spatele ferestrei deschise cânta un cor de broaşte la înserat. Am aprins lumina în cameră şi am văzut CD-playerul pe noptieră, aşa că mi-am adus aminte să mai ascult din povestea lui Kitty, fiindcă aveam nevoie de ceva să- mi distragă atenţia. M-am aşezat pe pat, am pus baterii noi în dispozitiv şi am introdus al doilea disc. Mi-am pus căştile, m-a lăsat pe spate, am apăsat play şi am închis ochii, ca să aflu ce s-a întâmplat cu Kitty Mercer mai departe.

KITTY
Broome, Australia de Vest
Octombrie 1907

Capitolul 14

Kitty a tresărit când a sărutat-o Andrew pe frunte.

— Plec la chei, i-a spus el. Trebuie să ajungă un lugher în urmă toarea oră şi vreau să văd marfa şi să mă asigur că niciunul dintre nenorociţii ăia de koepangeri[23] vicleni şi diabolici nu a ascuns perle pe undeva. Să te odihneşti bine azi, da, draga mea?

— Aşa am să fac.

Kitty şi-a privit soţul, îmbrăcat ca de obicei în uniforma lui ele gantă de stăpân al perlelor: un costum de un alb sclipitor, cu guler tip tunică, butoni de sidef şi o cască albă colonială. Ştia că, atunci când se va întoarce acasă la prânz, costumul avea să fie inevitabil plin de praf roşu şi că va trebui să se schimbe înainte să iasă din nou din casă. Aici, în Broome, rufele se spălau zilnic, dar, în loc să transpire chiar ea peste oalele cu apă fierbinte, costumele erau împăturite de o servitoare şi trimise la Singapore, unde erau curăţate atunci când se întorcea vaporul de două ori pe săptămână.

Era una din multele excentricităţi din Broome la care fusese ne voită să se adapteze, acum că nu mai era fiică de preot, ci soţia unui magnat al perlelor.

Curând după căsătoria cu Andrew se îmbarcase pe Paroo, va po rul cu aburi din Fremantle şi, după câteva zile crunte pe mare, se zărise şi ţărmul în depărtare. Kitty văzuse plaja galbenă şi plată şi câteva cocioabe înghesuite, cu acoperiş de tablă. Vaporul ancorase la cheiul lung de un kilometru şi jumătate, unde apa maronie sărea pe pilonii de lemn. Malul era înconjurat de o pădure deasă de mangrove, în spatele

[23] Persoană recrutată din sau prin oraşul Kupang în West Timor să lucreze în industria perlelor.

căreia se afla un şir de umbrare din fier ruginit. Infamele lughere de perle erau în golf, cu catargele strânse laolaltă şi înălţate spre cerul extrem de senin.

După ce coborâseră de pe vas, ea şi Andrew fuseseră duşi cu ca brioleta trasă de ponei prin mica enclavă a oraşului, iar Kitty nu se simţise deloc încurajată. Odată cu sosirea vapoarelor cu aburi şi a lugherelor, barurile şi hotelurile de pe Dampier Terrace, strada prin cipală a orăşelului, fuseseră cotropite de oameni zgomotoşi care cântau atât la pian, cât şi din vocile guturale şi fumau trabuc. Asta-i amintea lui Kitty de Vestul Sălbatic din

America, despre care citise. Era mai cald decât îşi putuse imagina şi mirosul celor nespă laţi se simţea în aerul umed şi neclintit de nicio briză.

Bungalow-ul cu acoperiş de tablă, pe care socrul ei îl construise numai cu gândul de a pune un acoperiş temporar deasupra ca petelor lui şi al lui Edith cât pusese bazele afacerii cu perle, îi pă ruse foarte puţin atrăgător. Andrew promisese să-i ofere lui Kitty un cămin mai confortabil şi construcţia se terminase abia cu câteva luni în urmă.

La şapte luni după sosirea ei aici, Kitty începea să se obişnuiască încet-încet cu acest orăşel bizar şi izolat, aşezat pe o latură a mării şi mărginit de deşertul roşu în cealaltă parte. Puţinele case de pe strada Robinson cea prăfuită şi adesea inundată, unde locuiau mai mult albii înstăriţi se aflau la doar câteva minute de bordeiele supraaglomerate. În toată amestecătura sa multiculturală plină de energie, Broome nu avea pic de eleganţă sau graţie şi, cu toate astea, era epicentrul industriei perlelor din toată lumea. Dacă o ducea Fred, servitorul ei aborigen, cu maşina în oraş, întâlnea un melanj de rase diferite care veniseră în ziua respectivă cu vaporul şi care căutau moduri de distracţie. Aici banii curgeau ca apa şi erau des tule locuri să-i primească cu bucurie. Yamasaki şi Mise adu ceau tot soiul de comori japoneze minunate, precum şi mătăsuri moi care se puteam transforma în frumoase rochii de seară pe care le etalau nevestele afaceriştilor din industria perlelor în timpul se zonului de baluri.

Kitty s-a chinuit să se ridice un şezut, căci o durea

spatele din cauza burţii imense şi, numai mulţumită Domnului, copilul avea să vină pe lume în mai puţin de trei luni. Doctorul Blick, pe care Kitty îl văzuse golind sticla de whisky când îl întâlnise la diverse petreceri, o asigurase că la momentul potrivit va avea parte de cea mai bună îngrijire. În fond, Andrew – sau cel puţin tatăl lui – deţinea cea mai mare afacere cu perle din Broome, cu o flotilă de treizeci şi şase de lughere care cărau în port sute de tone de cochilii în fiecare an.

Când venise la început, habar n-avea la ce se referea Andrew când spunea

„lugher", „provizii" şi „calitatea cochiliilor", numai că, vorbind mereu, mintea ei începuse treptat să asimileze vocabula rul acestei afaceri.

Compania Mercer Pearling îndurase un început de sezon di? cil, când un lugher şi tot echipajul său dispăruseră într-un ciclon. Aflase repede că aici viaţa era fragilă. Acesta chiar era acel adevăr cu care se străduia să se împace. Cruzimea şi brutalitatea vieţii din Broome – mai ales, tratamentul populaţiei aborigene – era ceva ce ştia că nu va putea niciodată accepta întru totul.

Fusese îngrozită prima oară când văzuse un grup de bărbaţi aborigeni în lanţuri, prinşi unul de altul la gât şi supravegheaţi cu puşca de un paznic, în timp ce curăţau resturile construcţiei unei case recent distruse de un ciclon.

Andrew o luase de-acolo, fiindcă începuse să plângă de groază.

— Încă nu înţelegi cum funcţionează lucrurile în Broome, draga mea, încercase Andrew s-o liniştească. E pentru binele lor. În felul ăsta pot fi productivi pentru societate.

— În lanţuri? Kitty tremura de furie. Fără pic de libertate?

— E o metodă umană. Tot pot merge în ele. Te rog, draga mea, calmează-te!

Kitty ascultase neajutorată cum îi explicase Andrew că cei res ponsabili considerau că „negrii" ar fugi în deşert imediat, dacă ar avea ocazia. Aşa că îi înlănţuiseră unii de alţii şi peste noapte îi legau şi de copac.

— E crud, Andrew. Chiar nu-ţi dai seama?

— Cel puţin, dacă muncesc, primesc tutun şi saci cu făină să ducă familiilor acasă.

— Dar nu şi salariu? stăruise ea.

— Nu de asta au nevoie, draga mea. Oamenii ăştia şi-ar vinde şi nevestele, şi copiii fără să ezite. Sunt ca animalele sălbatice şi, din păcate, aşa trebuie trataţi.

După săptămâni de dispute între ei pe tema asta, Kitty şi Andrew ajunseseră la concluzia că nu puteau fi de acord în privinţa asta. Ea era convinsă că, prin bunătate, înţelegere şi puţin respect pentru faptul că aceşti oameni erau în Australia de mult mai mult timp decât coloniştii albi, se putea ajunge la un acord mai blând. Andrew o asigurase că se mai făcuseră astfel de încercări şi toate eşuaseră.

Totuşi, numai faptul că ştia cât de nedreaptă era această ine ga litate o rodea pe dinăuntru. Ba chiar fusese nevoită să ceară per mi siune specială de la poliţie ca să îl poată ţine pe Fred pe pro prietatea ei noaptea, ca să nu-l ia cu restul şi să-l ducă într-un lagăr din afara oraşului, departe de „stăpânii” lui albi.

Situaţia asta şi pierderea vieţilor cu o regularitate înnebunitoare în zona bordeielor extrem de aglomerate şi pe mare erau preţul pe care trebuia să-l plătească fiecare om din Broome pentru veniturile mult mai mari decât cele medii. Şi, pentru cei câţiva, acesta era pre ţul suprem: cel de a găsi perla perfectă.

În naivitatea ei, Kitty crezuse că se găsea una în fiecare scoică, dar se înşelase. Industria supravieţuia practic mulţumită sidefului. În cochiliile pestriţe, maronii şi urâte care se ascundeau pe fundul mării se afla un material lucios care se vindea la tonă în toată lumea, pentru a fi folosit ca decoraţiune pentru pieptene, cutii şi nasturi.

Foarte rar se întâmpla ca un căpitan triumfător să arate cutia perlei pe care o zdrăngănea în faţa afaceristului. Iar în cutie – care nu se putea deschide după ce era introdusă perla în ea, căci numai patronul însuşi deţinea cheia –

se afla o comoară de o valoare, cel mai probabil, inestimabilă. Kitty ştia că

Andrew visa în fiecare noapte să găsească perla magnifică, care avea nu doar să-l facă bo gat, ci şi faimos. O perlă care să-i confere titlul – ea, nu tatăl lui –

de comandant suprem al industriei perlelor din Broome. Şi astfel, să-i pună lumea la picioare.

De nenumărate ori venise acasă cu o perlă cât mărgica de sticlă de mare şi ochii îi sclipeau de entuziasm, în timp ce-i arăta bijuteria cu formă bizară.

Apoi ajungea la magazinul lui T.B. Ellies pe strada Carnarvon, ca să vadă dacă ce găsise Andrew era bun de ceva. T.B. Era cunoscut ca fiind cel mai seamă expert în perle din lume.

Asemenea diamantelor, perlele trebuiau meşterite şi şlefuite pentru a le dezvălui adevărata frumuseţe. Kitty fusese intrigată când aflase că perlele erau făcute din straturi subţiri, precum ceapa. Dibăcia lui T.B. Stătea în abilitatea lui de a pili fiecare strat imperfect, fără să deterioreze lustrul de dedesubt. Îl urmărise pe T.B. Cum ţinea o perlă în lumină, ca şi cum ochii lui căprui şi atenţi puteau vedea până în străfundurile ei. Degetele lui sensibile pipăiau apoi marginile neregulate minuscule, pe care le elimina cu tot soiul de pile şi cuţite, la lupa de bijutier.

— Practic, e scuipat de stridie, a spus el nonşalant, în timp ce-l privea Kitty la lucru. Animalul simte o iritaţie, poate chiar un fir de nisip, şi construieşte straturi de salivă în jurul său, ca să se protejeze. Şi iată, cel mai frumos mineral creat! Dar uneori... Aici se încrun tase înainte să mai pileascâ un strat. Uneori, straturile nu protejează decât un vârf de noroi. Ridicase perla să le arate lui Kitty şi Andrew şi, într-adevăr, printr-o găurică cursese un pic de lichid maro. Andrew mormăise fără să vrea, în timp ce T.B. Îşi văzuse în con tinuare de treabă.

— Jumătate-de-perlă[24]. Păcat! Poate ajunge pe un ac de pălărie totuşi.

A ridicat pieziş colţul gurii pe sub mustaţă şi s-a întors la treabă.

Kitty se întreba în sinea ei dacă singalezul tăcut ştia că avea mai multă putere ca oricine în Broome. Era un creator

[24] În original, blister pearl sau „jumătate-de-perlă”, nu sunt la fel de valoroase precum cele „întregi”. Sunt un tip special de perle datorită formei plate, semisferice, dată de modul în care este creată această perlă. În loc să se ataşeze de corpul moluştei, perla creşte integrată în cochilie.

de vise, în ma gazinul lui cu faţada simplă de lemn, cojea cu mare grijă straturile de perlă, ca să dezvăluie o bijuterie ce îţi putea schimba viaţa sau, din contră, îţi năruia orice speranţă ce se risipea ca praful de perlă pe masa lui de lucru.

Broome era un microunivers intens, de sine stătător, unul care cuprindea fiecare suflet ce locuia acolo. Şi Kitty însăşi era acum un nou mecanism în marea maşinărie şi juca rolul unei soţii supuse de comandant al industriei perlelor.

— Într-o zi, draga mea, spusese Andrew, în timp ce o ţinea în braţe după o nouă dezamăgire în faţa magazinului lui T.B., îţi voi aduce magnifica perlă şi o vei purta în văzul lumii.

***

Kitty şi-a pipăit şiragul de perluţe delicate, pe care Andrew le alesese şi le înşirase pentru ea. În afară de obsesia lui de a găsi o comoară specială, făcea orice ca s-o mulţumească. Kitty învăţase să nu dea glas visurilor ei, ca

Andrew să nu se ducă la capătul pământ tului pentru a i le împlini. Umpluse casa cu cea mai frumoasă mo bilă antică, cumpărată de pe vapoarele andocate în Broome şi venite din toată lumea. Îşi exprimase la un moment dat dragostea de trandafiri şi, o săptămână mai târziu, o luase de mână şi o dusese pe verandă ca să-i arate tufele care fuseseră plantate la ordinul lui, înainte să se trezească ea.

În noaptea nunţii fusese blând şi curtenitor cu ea. În vreme ce actul în sine fusese ceva la care Kitty se supusese mai degrabă, decât să aibă o plăcere activă, nu fusese deloc insuportabil. Andrew probabil că fusese mai încântat decât ea în clipa în care îl anunţase, cu cinci luni în urmă, că era însărcinată, când copilul din ea era mai mic decât o perlă. Andrew îi spusese deja că „fiul” lui va călca pe urmele tatălui şi că va merge în Adelaide la Colegiul

Immanuel şi de-acolo la universitate. O săptămână mai târziu, Kitty primise un coş de copil, frumos sculptat în mahon şi nenumărate jucării.

— Cât de antagonic e Broome, a suspinat ea, în timp ce se ridica din pat şi întindea mâna spre halatul de mătase. Nouăzeci şi nouă la sută dintre locuitori trăiau în condiţii mizere, şi totuşi, orice şi-ar fi dorit bogătaşii puteau primi în

acest locşor izolat în numai câteva săptămâni.

Kitty îşi luase şi scuturase bine papucii, după ce învăţase că păianjenii şi gândacii aveau o predilecţie pentru interiorul lor comod. I-a aruncat pe jos şi şi-a cuibărit picioarele umflate în ei. Obişnuită să fie activă, pe măsură ce-i creştea burta, refuzase să se închidă în casă, ştiind că putea să îşi piardă minţile de plictiseală dacă făcea asta.

La micul dejun a făcut o listă cu lucruri pe care voia să le cum pere din oraş. Înainte de sarcină, făcea zece minute până la Dampier Terrace şi magazinele lor diverse care vindeau orice, de la caviar adus din Rusia la carne suculentă de vită, proaspăt măcelărită la Hylands Star. Mâncau bine şi din abundenţă, cu o varietate şi cali tate mult superioară celor disponibile în

Leith. Tarik, bucătarul lor malaysian îi făcuse cunoştinţă cu curry, pe care, spre uimirea ei, Kitty îl considera extrem de gustos.

După ce şi-a pus boneta de soare, a luat coşul şi umbrela şi s-a îndreptat spre grajduri pe lângă casă, unde Fred dormea pe paie. A bătut din palme şi el s-a trezit şi s-a ridicat în câteva secunde. I-a zâmbit, ştirb de dintele din faţă, lucru care aparent era obişnuit la bărbaţii aborigeni şi avea ceva de-a face cu un ritual, aflase Kitty.

— Oraş?

A arătat spre el, fiindcă engleza lui Fred era foarte slabă. Vorbea limba tribului Yawuru, indigenă în Broome.

— Mergem oraş, a consimţit el, în timp ce lega poneiul la şa retă, iar ea îl privea uşurată că îl găsise. Fred mai dispărea din când în când, cum zicea el, „ca să mă perind[25], doamna şefa”. Ca şi în pri vinţa dintelui lipsă, Kitty aflase că majoritatea aborigenilor făceau asta: dispăreau cu săptămânile prin teritoriile sălbatice şi primej dioase ale ţării. Iniţial, fusese îngrozită când îşi dăduse seama că Fred dor mea pe o claie de fân în grajd.

[25] În original, go walkabout se referă la o călătorie lungă pe jos, între oraşe îndepărtate. „Walkabout” este şi un rit printre aborigenii australieni, de neînţeles pentru colonişti, uneori marcând tranziţia tinerilor spre maturitate, alteori fiind vorba de simple ceremonii sau vizite. După ce a devenit peiorativ, termenul a fost înlocuit cu „mobilitate temporară”.

— Draga mea, negrii nu vor să stea înăuntru. Şi dacă-i faci adă post, tot afară doarme. Luna şi stelele sunt acoperişul deasupra capului de aborigen.

Şi, cu toate astea, Kitty nu se simţea deloc în apele ei în privinţa asta şi, în timp ce li se renova casa, insistase ca Andrew să con stru iască un loc simplu în care să se poată şi spăla, să aibă un pat şi o chicinetă pe care Fred să le folosească după bunul plac. Până acum, Fred nu alesese să se bucure de aceste facilităţi. Chiar dacă făcea în aşa fel încât să aibă uniforma veşnic spălată, tot îi simţea mirosul de la câţiva paşi.

Kitty s-a lăsat ajutată de el să urce în şaretă şi s-a aşezat lângă el, bucurându-se de briza vagă ce-i răcorea faţa, în timp ce căluţul tro păia prin oraş. Ar fi vrut să poată vorbi cu Fred, să-l înţeleagă, şi pe el, şi firea poporului lui, dar, oricât ar fi încercat să-l ajute să-şi îm bunătăţească engleza, Fred rămânea deosebit de dezinteresat.

Cum au ajuns la Dampier Terrace, Kitty a ridicat mâna şi a spus „Stop!”, iar Fred a ajutat-o să coboare.

— Stau ici?

— Da.

Kitty i-a zâmbit şi s-a îndreptat spre măcelărie. După ce a ter mi nat cumpărăturile pentru cină, s-a oprit la soare ca să stea de vorbă cu doamna

Norman, soţia altui magnat al perlelor. Simţindu-se slăbită din cauza arşiţei, a intrat pe o alee îngustă la umbră şi şi-a făcut vânt. Tocmai se pregătea să se întoarcă la şaretă, când a auzit un glas plin de jale din celălalt capăt al aleii.

S-a îndreptat spre mormanul de gunoaie aruncate, cu gândul că poate era vreun animal rănit, a dat la o parte o cutie urât mirosi toare şi a văzut un om ghemuit în spatele ei. Culoarea pielii îi spu nea că era aborigen şi avea siluetă de femeie.

— Hei!

Neprimind niciun răspuns, Kitty s-a aplecat şi a întins mâna spre pielea de abanos. Ghemul de om a tresărit şi s-a arătat: o tânără cu groaza în ochi.

— N-am făcut nimica, doamna...

Fata s-a făcut mică la loc în mormanul de gunoi şi atunci

Kitty a observat burta ei mare.

— Ştiu. N-am venit să-ţi fac rău. Vorbeşti engleză?

— Da, doamna, vorbeşti un pic.

— Ce-ai păţit? Văd că suntem în aceeaşi... stare, i-a spus Kitty, arătând spre burta ei.

— Tu şi io au copil, dar mai bine io mor. Plec. Viaţa aici nu bun pentru noi, doamna.

Cu ceva chin, Kitty a îngenuncheat.

— Nu te teme! Vreau să te ajut. A mai întins mâna o dată ca să o atingă şi, de data asta, fata nu a mai tresărit. De unde eşti?

— Vin din casă mare. Şef mare a văzut – fata s-a atins pe burtă – acum casă pentru mine nu.

— Ei, ia să stai tu aici, că am o şaretă cu ponei mai încolo. Te duc la mine acasă şi te ajut. Înţelegi?

— Lasă mine, doamna. Io necaz.

— Nu. Te duc la mine acasă. Am unde să te ţin. Nu eşti în pericol.

— Mai bine mor, a repetat fata, cu lacrimile şiroind din ochii strâns închişi.

Kitty s-a ridicat, întrebându-se ce putea face ca s-o convingă pe fata asta că vorbea serios. Şi-a desfăcut şiragul de perle de la gât, s-a aplecat şi l-a pus în mâinile fetei, gândindu-se că, dacă era soi rău, n-o mai găsea la întoarcere, dar dacă nu...

— Ai grijă de asta până când aduc şareta. Am încredere în tine, cum trebuie să ai şi tu în mine.

Kitty s-a dus degrabă la Fred şi l-a pus să mute şareta la intrarea aleii înguste. I-a făcut semn să coboare şi să se vină după ea. Spre uşurarea ei, fata era tot acolo, stătea în fund cu şiragul de perle în mână.

— Aşa, Fred, o poţi ajuta să se urce în şaretă?

Kitty vorbea şi gesticula între timp. Fred s-a uitat uluit la stăpâna lui. Ea vedea cum se uita la fată şi fata la el.

— Fă cum zic, Fred, te rog!

Atunci a început o conversaţie în yawuru, căci Fred se apucase să o certe pe fata care stătea în groapa de gunoi, cu perlele stăpâ nei în mână. Pe alocuri, discuţia era încinsă, dar, până la urmă, Fred a încuviinţat.

— Ea OK, doamna şefa.

— Atunci, hai mai repede, ajut-o să se urce în şaretă.

Fred a întins mâna timid, dar fata a refuzat ajutorul lui. Lent şi orgolios, s-a ridicat singură, clătinându-se.

— Io merg singură, a spus ea, trecând pe lângă Kitty cu fruntea sus.

— Unde pui ea? a întrebat Fred.

— Cel mai bine ar fi să stea întinsă şi să tragem copertina peste ea.

Cum a terminat Kitty aranjamentele, Fred a ajutat-o să se urce în faţă cu ea.

— Bun, acum du-ne acasă, Fred!

Când au ajuns, Kitty a adus cearşafuri curate pentru coliba pe care Fred nu o folosise şi a ajutat-o pe fată – care de data asta abia mai stătea în picioare –

să se aşeze pe saltea. A adus nişte hamamelis şi a spălat ochiul umflat al fetei, timp în care a observat şi alte vă nătăi pe obraz şi pe bărbie. A pus urciorul lângă pat şi i-a zâmbit.

— Dormi. Aici eşti în siguranţă, a declarat ea.

— Nu vine bate nimeni?

— Nimeni. Kitty i-a arătat cheia mare de fier din broască. Eu ies, i-a arătat şi tu încui uşa. Eşti în siguranţă. Înţelegi?

— Da, înţeleg.

— Îţi aduc nişte supă mai târziu, a adăugat, în timp ce deschi dea uşa.

— De ce bună, doamna?

— Pentru că eşti om. Dormi acum.

Kitty a închis uşa uşor după ea.

***

În seara aceea, după ce i-a dat Camirei – căci aşa se numea fata – nişte supă, Kitty a deschis o sticlă de vin roşu bun pentru cina lui Andrew. Cum a dat el pe gât două pahare mari, ea a şi deschis subiectul tinerei care locuia acum în colibă.

— Mi-a spus că a fost servitoare într-o casă de pe strada Herbert. Când s-a văzut clar care era situaţia, au aruncat-o în stradă. Mai era şi bătută rău.

— Ai idee cine e stăpânul ei? a întrebat Andrew.

— Nu, nu vrea să-mi spună.

— Nu mă miră, a răspuns el şi a mai luat o gură de vin.

Ştie foarte bine că ne putem duce la el şi să aflăm adevărul.

— Andrew, cred că adevărul ni l-a spus ea. Nimeni nu îşi doreşte o servitoare însărcinată. Cel mai probabil a fost violată. Kitty nu a ezitat să vorbească pe şleau. Asemenea incidente erau obişnuite în Broome, din cauza marinarilor beţi, care jinduiau după „catifea neagră", cum erau numite femeile aborigene.

— N-ai de unde să ştii asta.

— Nu, doar că îţi zic ce mi-a spus fata, că a fost educată în mi siunea creştină din golful Beagle şi vorbeşte engleză destul de bine. Sigur nu e prostituată.

Andrew s-a rezemat de spătar şi s-a uitat uluit la ea.

— Şi-acum o să ţinem pe proprietatea noastră şi o să hrănim o aborigenă însărcinată? Doamne Dumnezeule! Când nu suntem acasă, poate intra şi fura tot ce avem!

— Iar dacă face asta, avem bani să înlocuim tot ce fură. Ş-apoi, nu cred c-o va face. Andrew, pentru numele lui Dumnezeu, fata e însărcinată! Aşteaptă o nouă viaţă! Eu, ca o creştină ce sunt, trebuia s-o las în şanţ?

— Nu, sigur că nu, dar trebuie să înţelegi că...

— Sunt deja de şapte luni aici şi înţeleg absolut tot despre oraşul ăsta. Te rog, Andrew, trebuie să mă crezi. Nu cred că fata ne va jefui, iar dacă o face, îmi asum toată responsabilitatea pentru asta. Cred că o să nască înaintea mea. Vrei să avem pe conştiinţă două suflete moarte?

— Iar eu îţi spun că în clipa în care naşte să plece din casă.

— Andrew, te rog! Kitty şi-a pus degetele pe frunte. Îţi înţeleg re ticenţa, dar mai şi ştiu cât de uşor e ca într-un astfel de loc să devii imun la suferinţele celorlalţi. Închipuie-ţi că aş fi eu în locul ei...

— Bine, a încuviinţat el în cele din urmă. Starea ta te-a făcut vul nerabilă când îi vezi pe cei mai sărmani ca tine în aceeaşi situaţie. Poate rămâne, cel puţin pentru o noapte, a adăugat el.

— Mulţumesc! Mulţumesc, dragul meu.

Kitty s-a ridicat şi l-a cuprins cu braţele de umeri.

— Dar să nu zici că nu te-am avertizat. Mâine o să plece cu tot ce poate căra, a adăugat, fiindcă trebuia să aibă

mereu ultimul cuvânt.

***

A doua zi, Kitty a bătut la uşa colibei şi a găsit-o pe Camira fâţâindu-se prin cameră, ca un dingo claustrofob.

— Bună dimineaţa, ţi-am adus micul dejun.

— Mă ţii aici? a arătat Camira spre uşă.

— Nu, ţi-am spus că e cheia în broască. Poţi pleca oricând doreşti.

Fata s-a uitat la ea, studiindu-i expresia.

— Eu liberă plec acum?

— Da, dacă asta vrei.

Kitty a deschis uşa larg şi a arătat spre potecă. Tăcută, Camira a ieşit. Kitty s-a uitat cum a şovăit în prag, s-a uitat în stânga şi-n dreapta, s-a uitat la

Fred care mesteca tutun, în timp ce încerca să ţesale poneiul şi a ieşit, călcând timid pe ţărâna roşie, încordată toată, în aşteptarea unui atac brusc.

Văzând că nu se întâmpla ni mic, a continuat să meargă spre aleea care ieşea în stradă. Kitty a ieşit din colibă şi a intrat în casă.

Uitându-se de la fereastra salonului, a văzut silueta micuţă a Camirei care dispărea în depărtare. A suspinat la gândul că probabil Andrew avusese dreptate. Copilul s-a mişcat atunci în ea şi s-a dus să se aşeze. Căldura era înăbuşitoare în ziua aceea.

A trecut o oră şi era pe cale să-şi piardă orice speranţă, când a văzut-o pe

Camira venind spre casă, ezitând o clipă înainte să vină spre alee. După ce a mai aşteptat zece minute, Kitty s-a dus la colibă cu un pahar de limonadă rece pe care tocmai o făcuse Tarik, cu gheaţă spartă din bucata livrată recent.

Uşa colibei era întredeschisă, dar tot a bătut. Camira a deschis şi Kitty a observat că tava cu micul dejun pe care i-o dusese era goală.

— Ţi-am adus asta. Face bine copilului.

— Mulţumesc, doamna.

Camira a luat limonada de la Kitty şi a sorbit timid, parcă de frică să nu fie otrăvită. Apoi a dat-o pe gât cu totul.

— Nu ţii prizonieră?

— Bineînţeles că nu, a spus Kitty repede. Vreau să te

ajut.

— De ce vrea să mă ajuţi, doamna? Albii nu vor.

— Pentru că... Kitty căuta cel mai simplu răspuns. Suntem la fel. A arătat spre burtă. Cât ai fost în misiune?

Ochii negri ai Camirei au fost străbătuţi de un val de mândrie.

— Zece ani. Profesorul spune că învăţ bine. Ştiu şi germană.

— Serios? Şi soţul meu vorbeşte, dar eu nu.

— Ce vrei, doamna?

Kitty se pregătea să spună „nimic”, dar şi-a dat seama atunci că, pentru

Camira, conceptul de bunătate din partea unui alb era de neînţeles.

— Păi, pentru început, dacă stai aici, poate l-ai putea învăţa en gleză pe Fred.

Camira a strâmbat din nas.

— Miroase. Nu spală.

— Poate îl poţi învăţa şi asta.

— Eu fiu profesor, şefa?

— Da. Şi – Kitty s-a gândit bine – caut pe cineva ca să mă ajute când vine copilul.

— Mă pricep la copii. Am îngrijit în misiune.

— Atunci, am stabilit. Stai aici – a arătat spre colibă – şi noi îţi dăm mâncare în schimbul ajutorului tău.

Camira o studia foarte serios pe Kitty.

— Nu încuie uşa.

— Nu încui uşa. Poftim. Kitty i-a dat cheia. Ne-am înţeles?

În cele din urmă, Camira a zâmbit.

— Înţeles.

***

— Deci? Ce-a făcut negresa ta, a fugit cu tot ce-a putut cum ai în tors spatele? a întrebat Andrew, când a venit la masa de prânz.

— Nu, s-a dus la plimbare şi s-a întors. Îţi vine să crezi că vorbeşte germană pe lângă engleză? Şi a primit educaţie creştină.

— Sunt sigur că doar superficial. Ce-ai hotărât să faci cu ea?

— Zice că a avut grijă de copiii crescuţi în cadrul misiunii.

I-am sugerat să mă ajute când vine copilul şi să-l înveţe pe Fred ceva engleză şi, în schimb, poate locui în colibă.

— Dar, Kitty dragă, fata e însărcinată! Cel mai probabil e copilul unui alb. Şi ştii care-s regulile pentru metişi.

— Andrew! Kitty a trântit cuţitul şi furculiţa în farfurie. Camira nu e mai în vârstă ca mine! Ce vrei să fac cu ea? S-o arunc în groapa de gunoi în care am găsit-o? Iar în privinţa regulilor... sunt crude şi barbare. Să iei o mamă de lângă pruncul ei...

— Asta se face pentru protejarea lor, draga mea. Guvernul face tot posibilul să se asigure că aceşti copii nu mor prin şanţuri. Vor să-i strângă laolaltă şi să le ofere o educaţie creştină.

— Nici nu-mi pot imagina cum ar fi să mi se smulgă copilul din braţe! Kitty tremura deja. Şi de ce, când putem ajuta măcar unul dintre ei, am refuza s-o facem? Nu e decât datoria noastră creştină. Iartă-mă, nu mă simt bine.

Kitty s-a ridicat şi s-a dus în dormitor, unde s-a întins. Îi bu buia inima.

Ştia care erau regulile în privinţa copiilor metişi, fiindcă îi vă zuse pe vlăjganii protectoratului local când făceau ture cu şareta în căutarea bebeluşilor şi copiilor cu pielea mai albă, care se dădeau imediat de gol. Apoi le auzise pe mamele care ţipau, în timp ce le aruncau copiii în şaretă şi îi duceau la orfelinatele misiunii, unde scoteau din ei moştenirea aborigenă şi o înlocuiau cu un Dumnezeu care aparent credea că era mai bine să crească cu El, decât cu dra gostea unei mame.

Câteva minute mai târziu, Andrew a bătut la uşă şi a intrat. A venit să se aşeze pe pat lângă ea şi a luat-o de mână.

— Cum te simţi?

— Puţin slăbită, atâta tot. E foarte cald azi.

Andrew a luat o cârpă din teancul de pe noptieră şi a înmuiat-o în urciorul cu apă. I-a aşezat-o împăturită pe frunte.

— Şi tu mai ai puţin, draga mea. Dacă îţi doreşti să ajuţi o mamă care se află într-o situaţie similară, cine sunt eu să îţi refuz asta? Poate rămâne, cel puţin până când naşte. Apoi... mai vedem.

Kitty ştia că decizia avea legătură cu culoarea pielii copilului, dar nu era momentul să facă nazuri.

— Mulţumesc, dragul meu, eşti foarte bun cu mine.

— Nu, tu eşti cea bună. Eu sunt de prea mult timp în Broome şi probabil că m-am călit în faţa suferinţei din jurul nostru. Se vede altfel cu o pereche de ochi noi. Oricum, am de păstrat o poziţie şi o reputaţie. Nu puteam încălca legea. Înţelegi, Kitty?

— Da.

— Deci când pot să-ţi cunosc negresa?

Kitty a zâmbit la cuvintele lui. O cheamă Camira. O să-i fac nişte rochii.

Are doar hainele de pe ea şi sunt murdare.

— În locul tău le-aş arde. Dumnezeu ştie pe unde au fost, dar, fără îndoială, că în curând vom afla oricum. Dacă lucra ca ser vitoare, o să aflăm cine i-a fost stăpân. Aşa. Andrew a sărutat-o uşor pe frunte şi s-a ridicat. Trebuie să mă duc în oraş. Am întâlnire cu T.B. Vasul Edith a venit cu marfă deosebit de bună şi vreau să-i arăt câteva perle. Una dintre ele s-ar putea să fie cu totul specială.

Lui Andrew i-au sclipit ochii de plăcere şi avariţie.

N-avem deja destul? se întreba Kitty oftând, în timp ce Andrew ieşea din cameră.

Ştia cine era adevăratul Dumnezeu în oraşul acela şi numele lui era Banul.

Capitolul 15

În ianuarie, în timp ce barometrul de pe peretele din salon se afla în scădere, indicând începutul sezonului ploios, Kitty s-a trezit cu fruntea transpirată. Trebuia să nască de la o zi la alta şi se ruga la Dumnezeu să se întâmple cât mai repede. Umiditatea plutea asemenea unei pături cremoase şi etanşe, iar ea se chinuia să respire. Prea extenuată să se ridice, a rămas acolo, dorindu-şi să se rupă şi cerul, şi apa ei. A sunat clopoţelul să dea semnalul la bucătărie că dorea micul dejun. În ultimele zile stătuse în pat, incapabilă să mai tolereze ideea de corset – chiar dacă

îi fusese croit special pentru sarcină, plus nenumăratele straturi de sub rochie, plus rochia în sine.

Era mai simplu să rămână în cămaşa ei de noapte, cu burta nerestricţionată şi pielea răcorită cât de cât.

S-a întors cu gândul la Camira şi Kitty şi-a muşcat buza de frustrare. Totul mersese strună, până şi Andrew spusese că fata era deşteaptă, după ce îi pusese câteva întrebări în germană. De când bătuseră palma cele două femei şi Camira îşi dăduse seama că nu va fi nici închisă în colibă, nici luată pe sus peste noapte şi dusă la închisoare pentru cine ştie ce comportament nedorit, s-a dovedit foarte dornică să ajute cum putea. Oricine o angajase iniţial, o învăţase bine. Curând trebăluia prin casă, ţâţâind la servitoarea care tot întârzia, o singaleză cu ochi negri ca tăciunele, pe nume Medha, care mai mult stătea şi se privea în oglindă, decât s-o şteargă cum ar fi trebuit.

Kitty s-a amuzat când a văzut-o pe Camira luând frâiele în mână, dând ordine să fie măturate podelele de cel puţin trei ori pe zi, ca să elimine praful interminabil şi să fie frecate între timp. Mobila de mahon sclipea sub straturile de ceară de albine şi pânzele de pă ianjen, care se infiltraseră pe la colţurile înalte, erau scoase de-acolo cu tot cu proprietarii lor. În timp ce

Camira se mişca prin salon cu pas uşor de căprioară, Kitty privea de la biroul de scris, unde abia mai avea energie să ridice stiloul în mână. Deşi

Camira avea sarcina mai înaintată ca ea, nu părea s-o afecteze.

Cu zece zile în urmă, Kitty discutase ideea de a scăpa de Medha şi de a o lua pe Camira în locul ei.

— Hai să aşteptăm să vedem ce se întâmplă când se naşte copilul. Nu are sens să ne grăbim. Dacă pleacă, rămânem fără ajutor într-un moment în care o să ai nevoie de tot ajutorul din lume.

Şi chiar a doua zi, ca şi cum Camira i-ar fi auzit vorbele lui Andrew, când s-a dus Kitty în colibă, nu mai era.

— Fred, unde e Camira? îl întrebase, ieşind din colibă.

— Plecat.

— A zis unde?

— Nu, doamna şefa. Plecat, a informat-o Fred.

— Te-am avertizat, draga mea. Negrii ăştia nu joacă după aceleaşi reguli ca noi, spusese Andrew mai târziu. Bine că nu am concediat-o pe Medha.

Pe Kitty o iritase îngrozitor satisfacţia evidentă pe care o afişa Andrew că avusese dreptate. În fiecare zi de la dispariţia Camirei, Kitty se dusese la colibă, doar ca să o găsească la fel de goală ca şi până atunci. Şi, având în vedere că îi promisese lui Andrew să nu facă deloc cunoscută prezenţa

Camirei în casa lor, Kitty nu putea întreba pe nimeni în oraş dacă o văzuse.

— S-a dus să perinde, doamna, a fost tot ce-a putut spune Fred.

În afară de furia pe care o simţea că fata plecase fără ca măcar să-i spună, mai ales după bunătatea pe care i-o arătase, Kitty îi sim ţea lipsa. Descoperise că fata înţelegea bine engleza şi că avea simţul umorului. Pentru prima oară de când venise în Broome, se trezea chicotind la diverse lucruri neînsemnate şi aproape simţise că fata asta, în ciuda vastelor diferenţe culturale, îi semăna foarte mult. Pe măsură ce îi venea sorocul lui Kitty, se simţise liniştită de calmul şi de siguranţa Camirei.

— Nu face griji, doamna şefa, cânt ca să vină copilul pe lume, nicio problemă.

Şi Kitty chiar o crezuse, se relaxase şi zâmbise, până când şi Andrew observase diferenţa şi se bucurase de prezenţa Camirei.

Lui Kitty i-a dat o lacrimă. Nu avea să mai facă greşeala asta. Atunci a bătut cineva la uşă şi Kitty s-a ridicat în şezut, în timp ce se deschidea uşa.

— Bună dimineaţa, doamna şefa, aduc mic dejun. Medha doarme pe ea.

Kitty se uita şocată la Camira, care, acum slabă, îmbrăcată ima culat în uniforma albă, cu o bentiţă care-i ţinea cârlionţii negri lu cioşi pe spate, venea spre ea dansând cu tava.

— Tarik zice că nu ai fost cuminte şi nu mâncat mâncarea bună. Eu fac ou şi aduc lapte pentru copil, a ciripit ea, în timp ce punea tava în poala lui Kitty.

— Unde...? Kitty a înghiţit în sec, încercând să-şi

găsească cu vintele. Unde ai fost?

— M-am dus să perind, fac copil. A ridicat din umeri de parcă se dusese la brutărie ca să cumpere pâine. A venit uşor pe lume fata. Femeile zic că frumoasă şi sănătoasă. Mănâncă mult. Camira şi-a dat ochii peste cap şi a arătat spre piept. Nu dorm deloc.

— De ce naiba nu mi-ai zis unde te duci, Camira? La vederea ei, furia lăsase loc senzaţiei de uşurare. M-am îngrijorat de moarte!

— Nu grijă, doamna şefa! Iese ca melcul din cochilie!

— Nu la asta mă refeream, Camira! Deşi evident că mă bucur că tu şi copilul sunteţi bine sănătoşi.

— Tu vii la colibă după mic dejun şi arăt copil. Te ajut mănânci?

Camira i-a întins lingura după ce a tăiat oul fiert cu cuţitul, ca un expert.

— Nu, mulţumesc. Sunt în stare să mă hrănesc singură.

În timp ce îşi mânca oul, Camira s-a apucat ca o furtună să facă ordine prin cameră şi să se plângă de stratul de praf roşu care se adunase pe jos în lipsa ei.

Kitty şi-a dat seama că probabil nu avea să afle niciodată unde dispăruse fata. Era doar uşurată că travaliul Camirei se terminase şi o invidia pentru cât de bine îşi revenise.

Mai târziu în acea dimineaţă, Kitty s-a dus cu ea la colibă, unde fata încuiase uşa cu grijă. Pe jos, într-un sertar pe care Camira îl scosese din servantă, se afla un bebeluş care ţipa de mama focului.

— Ţi-am spus că e înfometată, a zis Camira, în timp ce ridica bebeluşul. S-a aşezat pe pat şi şi-a desfăcut imediat unul dintre nasturii bluzei. Kitty a văzul sânul umflat şi mamelonul din care picura lichidul lăptos şi Camira a pus copilul să sugă. Ţipetele au încetat imediat ce a început să mănânce şi Kitty nu-şi putea lua ochii de la ei. Numai văzuse niciodată sânii altei femei.

Propriul copil avea să fie hrănit cu biberonul de o doică, pentru că alăptatul era considerat demn doar de sălbatici. Şi totuşi, în timp ce privea mama şi copilul uniţi în acest ritual firesc, Kitty a hotărât că aveau o frumuseţe proprie.

Când buzele copilului s-au desprins în sfârşit de sân şi şi-a lăsat capul pe pieptul Camirei, fata l-a aranjat bine pe

umăr şi a început să-i maseze viguros spatele. Copilul a râgâit şi Camira a încuviinţat.

— O ţii? a întrebat, oferindu-i copilul lui Kitty.

— E fetiţă ai zis?

— O cheamă Alkina, înseamnă lună.

Kitty a luat copilul gol în braţe şi i-a mângâiat pielea perfectă şi moale.

Fără îndoială, prin comparaţie cu mama ei, Alkina era mai deschisă la culoare. Copilul a deschis deodată ochii şi a fixat-o cu privirea.

— Doamne! Sunt...

— Femeile zic oblici, i-a spus Camira, în timp ce se încheia la bluză. De la japonez. Om rău.

Kitty s-a uitat lung la semnele evidente ale unei moşteniri care binecuvântase fetiţa asta cu cei mai frumoşi ochi pe care-i văzuse vreodată.

Aveau o nuanţă verde uluitoare, aproape aurie şi, migdalaţi fiind, păreau şi mai mari pe figura ei mică.

— Bun venit pe lume, Alkina, şi Dumnezeu să te binecuvânteze! a şoptit

Kitty la urechea mică.

Poate i s-a părut, dar copilul a zâmbit la cuvintele ei. Apoi a închis ochii uluitori şi a adormit în braţele lui Kitty.

— E frumoasă, Camira, a răsuflat în sfârşit Kitty. Are ochi ca de pisică.

— Aşa spun şi femeile. Aşa că numesc Cat[26] porecla, a chicotit şi a luat uşor copilul din braţele ei, înainte să-i învelească fundul într-o cârpă pe care a legat-o în ambele părţi.

Îmi zicea şi mie cineva aşa... şi-a spus Kitty.

Camira a pus copilul în leagănul improvizat, i-a şters fruntea şi a şoptit ceva neinteligibil cu buzele pe pielea ei. Apoi ochii i s-au întunecat şi a dus degetul la buze.

— Secret „pisica”, da? Altfel, vin să o ia oamenii răi. Înţelegi?

— Promit, Camira. „Pisica” va fi în siguranţă cu noi. Îi voi spune lui Fred să o păzească atunci când lucrezi în casă.

— Tot miroase rău, dar Fred om bun.

---

[26] Pisică.

— Da, Fred e om bun, a consimţit Kitty.

***

Două săptămâni mai târziu, nicio furtună, niciun copil nu îşi fă cuse apariţia ca să atenueze disconfortul lui Kitty. Andrew nu ajuta deloc, posomorât cum era din cauza a două perle pe care i le încredinţase lui T.B.

Ellies şi mâinilor lui dibace, doar ca să le vadă făcute praf în faţa ochilor lui.

— E pur şi simplu nedrept. Tata mă tot întreabă de ce lugherele nu descoperă niciodată comorile pe care le găseau când le comanda el.

Dumnezeule, Kitty, când a venit prima oară la Broome, puteai merge pe plaja Cable să le culegi din apa mică! Chiar nu înţelege că de-atunci s-a mutat toată lumea aici să le caute? Pe zi ce trece, ne apropiem şi mai mult de fundul mării. Numai săptămâna trecută am pierdut un scafandru din cauza decompresiei.

Kitty cunoştea acum această afecţiune şi simptomele sale, la fel de bine cum ştia despre răceală. Fusese intrigată prima oară când văzuse un scafandru, un tânăr japonez care fusese băgat într-un costum nou de scufundat, pe care Andrew îl comandase din Anglia. Bărbatul subţirel intrase în costumul enorm din pânză bej, cu o cască sferică şi grea din bronz, care-i fusese pusă pe cap şi înşurubată bine la gât. Avea picioarele pironite în nişte bocanci de plumb, iar coechipierii lui îl sprijineau, în timp ce verificau dacă trecea bine aerul prin ţeava îngustă.

Se cutremurase la gândul tonelor de apă care aveau să pună presiune pe bietul corp, în timp ce omul se scufunda la treizeci şi şase de metri, protejat de pânza fragilă şi de aerul preţios care intra printr-un cablu. Presiunea intensă îi putea distruge sever urechile şi încheieturile şi, dacă scafandrul insista, putea paraliza şi muri, din cauza acestei afecţiuni numite decompresie.

— Dumnezeu să-l odihnească! Kitty şi-a făcut cruce. Ce oa meni curajoşi!

— Care sunt plătiţi cu o avere ca să fie curajoşi, a subliniat Andrew. Iar am primit cerere să le măresc leafa şi tot aud că politica aia ridicolă „fără negri”

a început să fie implementată în Broome. Îţi imaginezi să

angajezi albi să se ocupe de asta?

— Nu, a răspuns ea, dar orice culoare ar avea pielea lor, tot nu-mi pot imagina să îţi rişti zilnic viaţa doar ca să câştigi bani.

— Draga mea, tu nu ai cunoscut foametea sau responsabilitatea pe care o au aceşti oameni de a câştiga cât se poate de mult pentru familiile lor.

— Asta aşa este, a spus ea încet, iritată de felul în care reuşea Andrew să închege şi avariţia, şi moralitatea în numai câteva pro poziţii scurte. S-a ridicat. Cred că mă duc să trag un pui de somn.

— Desigur. Să trimit după doctorul Blick să te vadă în seara asta?

— Mă îndoiesc că-mi poate spune mai mult decât că nu e copilul gata să vină pe lume şi ştiu deja asta prea bine.

— Mama mi-a spus că în general primul copil întârzie.

Dar majoritatea mamelor lor nu locuiesc în Broome, în preajma sezonului ploios, şi-a spus Kitty, în timp ce încuviinţa spre el şi ieşea din cameră.

Camira a trezit-o mai târziu şi i-a pus pe noptieră o cană cu ceva care mirosea greţos.

— Doamna şefa, copilul nu vine. Nu e bine. Ajutăm micuţul, da? I-a întins cana lui Kitty. Femeile mele asta beau. Doamna şefa, e timpul.

— Ce-i în ea?

— Natural. Din pământ. Nu face rău. Bea acum.

Disperată cum era, Kitty s-a supus.

Durerile au început câteva ore mai târziu şi, în timp ce se ducea la toaletă, apa i s-a rupt şi a sărit cât colo anunţând naşterea îmi nentă. L-a strigat pe

Andrew, care în momentul acela dormea ală turi, în camera cu garderobă, după care Kitty s-a întors în dormitor şi s-a întins.

— Vine copilul, i-a spus ea, când l-a văzut în uşă.

— Trimit imediat după doctorul Blick!

— Şi Camira, a spus Kitty, în timp ce o fulgera o contracţie. O vreau pe

Camira aici.

— O chem acum, i-a promis Andrew, în timp ce se îmbrăca repede, luând-o la goană.

Pe toată durata nopţii lungi şi febrile, în vreme ce norii de fur tună se adunau deasupra oraşului, Kitty nu a reţinut mare lucru în afară de durere şi de vocea mângâietoare a Camirei.

Sosise doctorul Blick şi, după cum i se scurgea faţa, părea că venise direct din cârciuma de pe Sheba Lane.

— Ce caută un negru în camera de naştere? a bălmăjit el spre Andrew.

— Las-o! strigase Kitty, în timp ce Camira murmura încet şi îi masa spatele.

Andrew a ridicat din umeri la doctor şi a încuviinţat. După o exa minare rapidă, doctorul Blick i-a spus că avea să dureze încă mult şi să-l cheme dacă avea nevoie de el, după care a ieşit din cameră. Aşa că a rămas Camira s-o încurajeze să se ridice, „să te plimbi prin cameră ca să convingi copilul să iasă, în timp ce eu îi cânt”.

La patru dimineaţa, norii au explodat în sfârşit şi ploaia s-a pus să lovească în acoperişul de tablă.

— Vine, vine, doamna şefa, foarte curând acuma... nu face griji.

Şi cum a fulgerat deasupra lor şi a luminat grădina şi figura ca în transă a

Camirei, împingând puternic în toiul unui tunet, copilul lui Kitty a sosit pe lume.

Kitty a rămas pe loc, incapabilă să se mişte, ci doar să gâfâie de uşurare când s-a terminat durerea. A ridicat capul să vadă copilul, dar în schimb a văzut-o pe Camira între picioarele ei, rupând ceva cu dinţii.

— Ce faci? a şoptit ea gutural.

— Îl eliberez, doamna şefa. A luat copilul în braţe, l-a întors în vers pe palmă şi l-a plesnit tare la fund. La această grozăvie, copilul a ţipat şi a început să plângă.

— Uite, doamna! Ţine copilul. Aduc dactaru’. Apoi i-a mângâiat fruntea lui

Kitty. Băiat mare şi puternic. Femeie deşteaptă eşti.

Şi cu asta, a ieşit din cameră.

Doctorul Blick, care evident dormea de rupea în salon, în urma distracţiilor, a intrat clătinându-se pe uşă.

— Doamne Dumnezeule! Ce travaliu rapid! a comentat el, în timp ce încerca să-i ia copilul lui Kitty din braţe.

— E bine, doctore, şi aş vrea să rămână cu mine.

— Dar trebuie să-l consult. E băiat?

— Da, şi e perfect.

— Atunci să curăţ dedesubt.

L-a văzut pe doctorul Blick cum a ridicat cearşaful curat pe care-l aşezase

Camira peste ea.

— Ei bine, văd că nu e nevoie.

Doctorul Blick a avut decenţa să se înroşească atunci când şi-a dat seama că dormise pe toată durata evenimentului.

— Îl rugaţi pe soţul meu să vină să-şi vadă fiul?

— Desigur, dragă doamnă! Mă bucur că s-a întâmplat repede şi fără probleme.

Da, mulţumită Camirei, care a fost aici în lipsa ta, s-a gândit Kitty.

Când a intrat Andrew în cameră, Kitty a mulţumit tuturor ste lelor din cer că se întorsese Camira la ea.

Broome, Australia de Vest
Decembrie 1911

Capitolul 16

— Draga mea, trebuie să discut ceva cu tine, a spus Andrew, îm pă turind ziarul Northern Times şi punându-l frumos lângă farfuria cu micul dejun.

— Ce anume?

— Tata vrea să mă duc în Singapore la anul şi de-acolo să plec cu el în

Europa. Ar vrea să îi cunosc contactele din Germania, Franţa şi Londra, pentru că s-a săturat în sfârşit de călătorit şi vrea să pre iau eu şi latura vânzărilor de perle. Vom fi plecaţi aproape trei luni. Mă gândisem să-ţi cer să mă însoţeşti, dar va fi o călătorie foarte dificilă în perioada asta a anului, când mările sunt furtunoase. Mai ales pentru un copil care nu a împlinit nici patru ani. Bănuiesc că nu ai fi pregătită să îl laşi pe Charlie cu Camira?

— O, Doamne, nu! a răspuns Kitty. Sigur nu ar putea veni cu noi?

Charlie era soarele şi luna ei, care îi lipsea şi după o oră, darămite trei luni.

— După cum ştii şi tu, viaţa la bordul unui vapor poate fi plic tisitoare şi neplăcută. Nu ne vom opri în porturi mai mult de o zi sau două. Trebuie să mă întorc până la sfârşitul lui martie, pentru începutul noului sezon.

— Atunci poate aş putea merge din Londra cu Charlie până la Edinburgh?

Mi-ar plăcea să-mi văd mama şi restul familiei, să-l cunoască şi ei. Fratele meu, Matthew, are aproape cinci ani şi nu şi-a cunoscut încă sora mai mare.

— Draga mea, îţi promit că la anul, când voi fi, în sfârşit, stă pânul propriului program, vom merge în Scoţia împreună. Poate de Crăciun.

— O, da! rosti Kitty, închizând ochii de plăcere.

— Atunci vă pot lăsa pe amândoi câteva săptămâni în Edinburgh, cât mă ocup eu de afaceri. Dar anul ăsta, cu tata după mine, pur şi simplu e imposibil.

Kitty ştia că Andrew se referea la faptul că tatăl lui nu voia să ta rască un copil după ei. În aceeaşi măsură, ştia din experienţă că Andrew nu l-ar fi confruntat ca să insiste.

— Păi, nu-l pot lăsa pe Charlie şi, cu asta, basta!

— Atunci ai vrea să mergi la Adelaide cu Charlie în lipsa mea? Cel puţin ai avea compania – şi siguranţa – mamei mele şi a casei de-acolo, a sugerat

Andrew.

— Nu, voi rămâne aici. Îi am pe Camira şi pe Fred să mă păzească şi trei luni nu e aşa mult.

— Nu-mi place să te ştiu singură aici, Kitty, mai ales în timpul sezonului ploios.

— Zău, Andrew, nu păţim nimic. Îi am pe toţi prietenii noştri să aibă grijă de mine. Şi acum, că a venit doctorul Suzuki în oraş şi îşi pune pe picioare noul spital, sănătatea mea şi a lui Charlie e pe mâini bune, a adăugat ea.

— Poate ar trebui să amân călătoria pentru anul viitor, când pu tem merge împreună, dar îmi doresc atât de mult să devin inde pendent, fără sentimentul constant că-mi suflă tata în ceafă.

— Dragul meu, cu toate că ne vei lipsi, suntem în siguranţă aici, nu-i aşa?

Kitty s-a întors spre Charlie, care stătea între ei şi îşi mânca oul cu pâine prăjită.

— Da, mama!

Charlie – un înger blond cu resturi de ou şi firimituri la gură – a lovit cu lingura în farfurie.

— Linişte, Charlie! Andrew i-a luat lingura. Aşa, trebuie să mă duc la birou.

Ne vedem la prânz.

Cum a plecat, Camira a intrat în salon să-l cureţe pe Charlie şi l-a dus să se joace în grădină cu Cat. Fred se dovedise a fi un tâm plar util şi ridicase un leagăn din lemn, cu ajutorul a două frânghii pu ter nice, într-un baobab. De fapt, s-a gândit Kitty mulţumită, Fred se schimbase peste măsură. Nu mai mirosea şi, mulţumită neo bositelor eforturi ale Camirei de a-l educa, începuse treptat să prindă

engleza.

Relaţia dintre Fred şi Camira se schimbase cu aproape patru ani în urmă, chiar după naşterea lui Charlie. Doamna Jefford, soţia unuia dintre cei mai puternici magnaţi ai perlelor din oraş, hotă râse să facă o vizită neanunţată, care în sine era un eveniment neo biş nuit, fiindcă, în mod normal, astfel de lucruri se aranjau cu cel puţin o săptămână înainte.

— Tocmai treceam pe-aici, dragă Kitty, şi mi-am dat seama că încă nu mi- am oferit omagiile de la naşterea fiului tău. Am fost ple cată în Anglia, vezi tu, ca să-mi vizitez familia.

— Ce amabil din partea ta să te gândeşti la noi! Kitty o petre cuse în salon.

Pot să-ţi ofer un pahar cu o răcoritoare? întrebase ea, în timp ce ochii mărgelaţi ai doamnei Jefford umblau neistoviţi prin cameră.

— Da, mulţumesc. Ce locşor drăgălaş! comentase, în timp ce Kitty îi făcea semn Medhei să aducă urciorul cu limonadă. Foar te... domestic.

Kitty se aşeza în timp ce arunca o privire pe geam şi o văzuse pe Camira cu ochii mari de frică, făcându-i semn, ca şi cum şi-ar fi luat gâtul. Doamna

Jefford începuse să-i povestească lui Kitty despre comorile pe care le achiziţionase recent la ea acasă.

— Credem că vaza ar putea fi chiar Ming, trăncănea ea.

Kitty era obişnuită cu superioritatea nevestelor de magnaţi ai perlelor, care concurau, se părea, şi mai mult decât soţii lor, pentru coroana celei mai de succes purtătoare de perle din Broome.

— Domnul Jefford a avut marele noroc anul trecut să găsească opt perle deosebite, dintre care una a vândut-o recent la Paris, pen tru colecţia unui rege. Sunt sigură că într-o zi şi soţul tău va avea ase menea succese, dar evident că e încă tânăr şi lipsit de experienţă. Domnul Jefford a învăţat pe pielea lui că multe dintre perlele valo roase nici nu ajung în mâna lui şi a conceput moduri şi mijloace de a se asigura de contrariu.

Kitty se întrebase cât avea să dureze acel elogiu de sine şi faţă de soţ. Când, în sfârşit, doamna Jefford epuizase lista

de extravaganţe recente, Kitty o întrebase dacă dorea să-l vadă pe pruncul Charlie.

— Doarme acum, dar cred că-l pot trezi mai devreme. Doar o dată, adăugase.

— Draga mea, am şi eu trei, ştiu cât de preţios e somnul unui copil, aşa că, te rog, nu o face pentru mine. Şi-apoi, doamna Donaldson mi-a spus de curând că ai angajat o doică negresă pentru el?

— Da.

— Atunci trebuie să te avertizez să n-o laşi niciodată singură cu copilul.

Negrii au un preţ pe cap de copil alb, nu glumesc!

— Serios? Vor să-i pună în oală şi să-i gătească? întrebase Kitty, inexpresivă.

— Cine ştie, draga mea! Doamna Jefford se cutremurase. Dar repet, nu sunt de încredere. Cu numai câteva luni în urmă, a trebuit să-mi concediez ultima servitoare, imediat ce mi s-a atras atenţia că îşi suplimenta veniturile prostituându-se prin bordelurile din centrul japonez. Şi când spun că mi s-a atras atenţia, mă refer la faptul că fata a dispărut câteva luni. A făcut tot posibilul să se as cundă de mine şi de domnul Jefford, bineînţeles, dar, până la urmă, ar fi fost greu să nu observi. Când i-am spus că nu mai aveam nevoie de serviciile ei, m-a atacat pur şi simplu, implorându-mă s-o iert şi s-o las să stea. A trebuit să mă lupt cu ea. Apoi a dispărut prin tre bordeie şi nu am mai văzut-o nicăieri.

— Nu zău! Ce oribil!

— Într-adevăr! Doamna Jefford i-a studiat expresia lui Kitty. Co pilul pe care-l purta e aproape sigur corcit şi până acum se va fi năs cut sigur, aşa că trebuie găsit şi dus de către Protectorat în misiune.

— Vai de mine! Ce poveste tragică! Deja Kitty îşi dăduse seama de ce venise doamna Jefford în vizită.

— Trebuie să recunosc că era muncitoare şi că mi-a lipsit de-a tunci, dar, creştină cum sunt, nu puteam tolera un copil nelegitim în casa mea.

Doamna Jefford îi aruncase o privire mărgelată.

— Sigur că nu. Ah, cred că tocmai l-am auzit pe Charlie plângând. Te rog să mă scuzi.

Kitty se ridicase de pe scaun şi se dusese ca sedată spre uşă. În chisese uşa după ea şi ţâşnise în bucătărie, spunându-i Medhei să-l trezească pe Charlie, înainte să ia crema de ghete de lângă cuptor şi să fugă cu ea în curtea din spate. Intrase în colibă fără să bată şi o găsise pe Camira ascunzându-se sub pat, cu copila strânsă la piept.

— Fă copilul negru, spusese Kitty împingând spre ea crema de ghete. Fred soţul tău, înţelegi?

Pe întuneric, tot ce vedea Kitty erau ochii înspăimântaţi ai Camirei.

— Înţeleg, şoptise ea.

Apoi fugise înapoi în bucătărie, unde Medha îl ţinea în braţe pe Charlie, care plângea.

— Te rog, adu biberonul în salon, îi ordonase Kitty şi luase copilul, ca să se întoarcă la doamna Jefford.

— Iartă-mă că a durat atât. A vomat.

— Doar se ocupă doica de asta, nu? încercase doamna Jefford să sondeze terenul.

— Sigur, dar Camira s-a dus să aducă nişte muselină de la mer cerie, în timp ce soţul ei trebuie să ia gheaţă din oraş cu şareta. Abia s-au întors.

— Ce băiet frumos! comentase doamna Jefford, în timp ce Charlie sugea cu poftă din biberon. Spuneai că numele doicii tale e Camira?

— Da şi sunt foarte norocoasă s-o am. A fost educată în cadrul misiunii de la Beagle Bay, unde a îngrijit copii la creşă.

— Ştii, spusese doamna Jefford după o pauză, sunt aproape sigură că ăsta era numele servitoarei însărcinate pe care am concediat-o. Noi îi spuneam

Alice, desigur.

— Desigur, spusese Kitty. Încă învăţ cum funcţionează lucru rile astea.

— Ziceai că e măritată?

— O, da, cu Fred, care a lucrat şi pentru socrul meu, şi pentru so ţul meu.

Conduce cabrioleta, are grijă de ponei şi se ocupă de teren. Şi ce mândru e de fiica lor! Alkina a venit pe lume cu doar două săptămâni înainte de

Charlie. Sunt o familie devotată şi stu diază Biblia în mod

regulat, adăugase

Kitty doar aşa, ca să fie.

— Măi, măi, habar nu aveam că Alice era căsătorită.

— Atunci poate ai vrea să cunoşti fericita familie?

— Da, sigur că aş fi... încântată s-o văd pe Alice şi pe copilul ei.

— Atunci, vino cu mine!

Kitty o condusese pe doamna Jefford în curtea din spate.

— Fred? Camira?

Îi bătea inima nebuneşte când ciocănise la uşa colibei, neştiind dacă fata înţelesese instrucţiunile ei. Spre uşurarea ei, „fericita familie" – Fred, Camira şi copilul din braţele mamei – apăruse la uşa colibei.

— Draga mea prietenă, doamna Jefford, a vrut să îţi cunoască so ţul şi să-ţi vadă copilul, declarase Kitty, încercând s-o liniştească pe Camira din priviri.

Ia uite ce frumos e! Cred că e leită taică-său.

Camira i-a dat un cot lui Fred şi i-a şoptit ceva. Din fericire, Fred şi-a încrucişat braţele şi a încuviinţat asemenea unui tată mândru.

— Aşa, intervenise Kitty, văzând că petele mânjite pe faţa co pilului începeau să curgă de la căldură, Fred, ce-ar fi să o iei tu pe Alkina, ca să i-l pot da Camirei pe Charlie să-l hrănească? Mărtu risesc că sunt extenuată.

— Da, doamna!

Urmase schimbul de copii şi Fred dispăruse în colibă.

— Măi să fie! spusese doamna Jefford, făcându-şi vânt violent, în vreme ce se ţineau după Camira care se îndrepta spre casă. Habar nu aveam că Alice era căsătorită. De obicei nu sunt, ştii, şi...

— Înţeleg complet, doamnă Jefford. Kitty aşezase mâna pe braţul ei ca s-o liniştească, bucurându-se întru totul de disconfortul fe meii. Ce amabil din partea ta să ne vizitezi pe mine şi pe Charlie!

— Mi-a făcut plăcere, draga mea. Mi-e teamă că trebuie să plec ime diat, am un joc de bridge cu doamna Donaldson. Trebuie să vii cu Andrew la cină foarte curând. La revedere!

Kitty o urmărise pe doamna Jefford cum se grăbea să ajungă la trăsura ei.

Apoi intrase în bucătărie, unde stătea şi tremura Camira, în timp ce îl hrănea pe Charlie cu biberonul.

— A crezut!

Kitty începuse să chicotească, când tocmai apărea figura dis pe rată a lui

Fred în pragul uşii, ţinând copila în braţe ca pe un sacrificiu ritualic. Kitty îl lăsase să intre şi îi şterse faţa copilului.

— Doamna Jefford crede că Fred soţul meu?

Dezgustul de pe mutra Camirei o amuzase şi mai tare pe Kitty, care râsese cu poftă.

— Eu nu mărit bărbat ca miroase rău ca el.

Fred se bătuse cu pumnul în piept.

— Eu soţ!

Şi cei trei râseseră de-i duruseră burţile. Din acel moment, Fred îşi luase în serios rolul fictiv. Când Camira lucra în casă şi avea grijă de Charlie, Fred o păzea pe Cat, de parcă ziua în care îi vizitase doamna Jefford îi unise pe toţi trei ca o adevărată familie. Înce puse să se spele şi se deşteptase considerabil, iar acum el şi Camira se ciondăneau ca un cuplu căsătorit. Era evident că

Fred o adora, dar Camira nici nu voia să audă.

— Nu avem piei la fel, doamna Kitty.

O convinsese după luni întregi pe Camira să-i spună stăpânei pe numele creştin, şi nu „şefa”.

Kitty habar n-avea ce semnificaţie avea asta sau unde era loia litatea religioasă a Camirei de fapt: acum vorbea cu „străbunii” ei şi fredona cântece ciudate cu vocea ei dulce şi înaltă când făcea febră unul dintre copii, pe urmă stătea cu Fred în grajd şi îi citea din Biblie.

De la vizita doamnei Jefford, nu primiseră nicio ameninţare din par tea

Protectoratului local. Camira era liberă să umble pe unde avea chef în

Broome, cu Cat şi Charlie laolaltă în căruţ. Pen tru albi, era acum femeie măritată, protejată de stindardul suprem al „soţului”.

***

Kitty s-a aşezat să-i scrie mamei o scrisoare, în care a inclus o fotografie cu ea, Andrew şi Charlie, făcută de

fotograful oraşului. Departe de familie,

Crăciunul i se părea cea mai grea perioadă a anului, mai ales că începea

„Marele Ploios”, cum îl numea Camira. Se gândea că Andrew urma să plece în Europa în ianuarie şi i-ar fi plăcut ca ea şi Charlie să poată merge cu el în vizită la mama şi la surorile ei din Edinburgh, dar ştia din experienţă că nu avea sens să-l implore din nou.

În ultimii patru ani, soţul ei devenise şi mai ataşat de afacerea lui. Kitty îi citea încordarea pe faţă atunci când se apropia câte un lugher care aducea marfă şi stresul dezamăgirii, mai târziu în acea zi, când nu părea să fi găsit nicio comoară. Totuşi afacerile mer geau bine, spunea el, şi tatăl lui era mulţumit de felul în care decur geau lucrurile. Numai luna trecută achiziţionaseră un nou lugher şi un nou echipaj în flotă. Kitty se bucura că îl avea pe Charlie să-i ţină timpul ocupat, căci atenţia soţului ei era constant în altă parte. Mai presus de toate, tânjea după un singur lucru: des coperirea unei perle perfecte.

— Ce pasionat e! şi-a spus ea, în timp ce lipea plicul, pe care l-a aşezat apoi pe un teanc cu care se ducea Camira mai târziu la poştă. Aş vrea doar să se mulţumească cu ce are.

***

— I-am scris lui Drummond, a spus Andrew la cină în seara aceea, şi i-am explicat că ai insistat să rămâi în Broome cât sunt eu plecat în Europa. De obicei, stă în Darwin în ianuarie şi supra veghează transportul vitelor spre pieţele internaţionale. I-am sugerat să treacă pe la tine după ce termină treaba.

Auzind numele lui Drummond, Kitty a simţit un gol în stomac.

— După cum te-am asigurat, nu păţim nimic. Nu e nevoie să-l deranjezi pe fratele tău.

— I-ar prinde bine. Încă nu şi-a cunoscut nepotul şi, cum trăieşte în locul ăla uitat de lume cu vitele lui, mi-e teamă că devine nativ, atât îi lipseşte compania civilizată.

— E încă necăsătorit?

— Ar fi ceva! a pufnit Andrew. E prea amorezat de vitele lui, ca să-şi găsească nevastă.

— Sunt sigură că nu ai dreptate, a spus Kitty, întrebându-se de ce îşi apăra cumnatul.

Nu-l văzuse şi nu auzise nimic de la el în ultimii cinci ani, nici măcar o telegramă în care să-i felicite cu ocazia naşterii lui Charlie.

Totuşi, asta nu o împiedica să-şi aducă aminte cum o sărutase de Anul

Nou, mai ales că relaţiile maritale cu soţul ei se deterioraseră considerabil.

Adesea, Andrew se retrăgea înaintea ei la culcare şi, când venea ea în dormitor, dormea deja dus, extenuat de stresul zilei. De la naşterea lui

Charlie cu patru ani în urmă, Kitty numărase pe degetele unei mâini de câte ori venise spre ea să facă dragoste.

Faptul că încă nu apăruse al doilea copil era comentat cu pa siune de cercul de neveste bârfitoare ale magnaţilor din industria perle lor. Kitty le răspundea că era prea bucuroasă de existenţa lui Charlie ca să mai treacă printr-o sarcină şi-apoi era încă tânără. Adevărul era că tânjea să mai aibă un copil, năzuia să aibă o familie mare, pre cum cea în care crescuse ea însăşi. Şi, de asemenea, dacă era să fie sinceră, poftea după atingerea unui bărbat.

— Eşti absolut hotărâtă să rămâi aici, în loc să te duci la Alicia Hall? a întrebat Andrew, în timp ce Camira strângea farfuriile de pe masă, în urma cinei.

— Pentru ultima oară, dragul meu, da!

— Atunci, îi voi confirma voiajul tatei. Şi îţi promit, Kitty, că la anul vă duc pe tine şi pe Charlie să-ţi vizitezi familia.

Andrew s-a ridicat de la masă şi a bătut-o pe umăr.

***

În timp ce-şi îmbrăţişa soţia şi copilul înainte să urce pe puntea vasului

Koombana o lună mai târziu, ochii lui Andrew s-au umplut de regret şi vinovăţie.

— Auf wiedersehen, mein Kleiner. Pass auf deine Mutter auf, ja?[27] Andrew l- a lăsat pe Charlie jos, în timp ce suna clopoţelul care anunţa plecarea vaporului. La revedere,

[27] „La revedere, micuţul meu. Ai grijă de mama ta, da?” (în limba germană în original).

Kitty! Voi trimite o tele gramă când ajung în

Fremantle. Şi promit să mă întorc acasă cu ceva extraordinar.

I-a făcut cu ochiul şi şi-a atins nasul, în vreme ce Kitty îl ridica pe Charlie în braţe.

— Ai grijă de tine, Andrew! Charlie, ia-ţi rămas-bun de la tata!

— Auf wiedersehen[28], Papa! a ciripit Charlie.

La insistenţele lui Andrew, i se vorbise şi în engleză, şi în ger mană şi nu avea nicio dificultate în a trece de la o limbă la alta.

Kitty şi Charlie au coborât pe pasarelă şi au rămas pe chei cu mulţimea de oameni care veniseră să-i conducă pe pasageri. Pre zenţa vaporului în

Broome îi găsea mereu cu chef de petrecut pe locuitori. Vasul era mândria

Companiei Maritime Adelaide – ex trem de luxos şi o bijuterie inginerească, era construit cu fundul plat, încât să poată aluneca prin golful Roebuck şi când era reflux. A sunat din nou şi locuitorii i-au făcut cu mâna vasului

Koombana care pornea la drum.

Kitty şi Charlie au luat trenul decapotat care mergea între doc şi oraş şi

Kitty a privit apa sclipitoare de sub ea. Era insuportabil de umed afară şi avea un chef nebun să-şi azvârle hainele de pe ea şi să se arunce în apă.

Şi-a adus aminte din nou cât de ridicole erau regulile sociale aici. Ca femeie albă, ideea de a înota în mare nu putea fi tolerată sub nicio formă.

Camira se ducea mereu cu Cat pe nisipul extrem de mă tăsos şi în apele mici de pe plaja Cable, când nu erau meduze şi se oferise să-l ia şi pe Charlie.

Kitty îi sugerase lui Andrew, dar acesta refuzase, fără drept de apel.

— Zău, draga mea, uneori vii cu nişte idei extrem de ridicole! Copilul nostru să înoate cu negrii?

— Te rog, nu le mai spune aşa! Ştii foarte bine cum îi cheamă! Şi, având în vedere că stăm lângă mare, cum au şi

[28] „La revedere” (în limba germană în original).

crescut amândoi, de ce să nu înveţe să înoate? Sunt sigură că tu făceai asta la Glenelg.

— Era o altă poveste, răspunsese Andrew, deşi Kitty habar nu avea la ce se referea. Îmi pare rău, Kitty, dar în cazul ăsta pun picio rul în prag!

În timp ce Charlie dormea pe umărul ei, extenuat de căldură şi emoţii,

Kitty a zâmbit.

Când nu e soţul acasă, Kitty joacă pe masă...

***

A doua zi, Kitty a întrebat-o pe Camira dacă ştia vreun golfuleţ ascuns, unde ar fi putut să se bălăcească şi Charlie. Camira a ridicat din sprâncene la cererea stăpânei, dar a încuviinţat.

— Ştiu loc bun, fără meduze.

În după-amiaza aceea, Fred a mers cu şareta în cealaltă parte a peninsulei.

Pentru prima dată de când venise în Australia, Kitty s-a bucurat ca un copil când şi-a băgat picioarele în apele magnifice şi răcoroase ale Oceanului

Indian. Plaja Riddell nu era o întindere vastă de nisip precum plaja Cable, dar era infinit mai interesantă, cu formaţiuni de stânci mari şi roşii şi băltoace pline cu peşti. Încurajat uşor de Camira, care îşi scosese bluza şi fusta cu inocenţa unui copil, Charlie ţipa vesel şi se stropea cu apă cu Cat.

Kitty îna inta în apa mică, cu fusta ridicată, extrem de tentată să facă la fel.

Apoi, Camira a arătat spre cer şi a adulmecat aerul.

— Vine furtuna. Timpul să mergem acasă.

Cu toate că cerul arăta perfect senin pentru Kitty, învăţase să aibă încredere în instinctele Camirei. Şi, fără doar şi poate, tocmai când Fred dădea bice poneiului la intrarea şaretei pe alee, tunetul a bubuit răsunător şi au început să cadă din cer primele picături de ploaie. Kitty a suspinat şi l-a dus pe Charlie în casă, căci, oricât de mult tânjea după răcoarea superbă a aerului care venea odată cu furtuna, în mai puţin de cinci minute, grădina avea să fie un torent de mâl roşu.

Ploaia a ţinut toată noaptea şi mult din a doua zi, iar Kitty

a făcut tot posibilul să-l distreze pe Charlie în casă cu cărţi, hârtie şi creioane colorate.

— Ne jucăm cu Cat, mama? a ridicat ochii la ea a jale.

— Cat e cu mama ei, Charlie. Poţi să te duci mai târziu la ea.

Charlie s-a bosumflat şi ochii i s-au umplut de lacrimi.

— Vreau să mă duc acum.

— Mai târziu! s-a răstit ea.

În ultimul timp, Kitty observase că, oricât de interesante ar fi fost lucrurile pe care sugera să le facă împreună, Charlie nu voia decât să fie cu Cat. Sigur, copila Camirei era o fetiţă extraordinar de simpatică, cu o fire blândă care îl tempera pe fiul hiperactiv al lui Kitty. Fără îndoială, era deja o frumuseţe, cu pielea ei minunată de culoarea mahonului lustruit şi ochii de chihlimbar hipnotizanţi. În ultimele câteva luni, îşi dăduse seama şi că Charlie era nu doar bilingv, ci trilingv. Uneori îi auzea pe copii jucându-se în grădină şi vorbind în Yawuru, limba nativă a lui Cat.

Kitty nu îi menţionase nimic despre asta lui Andrew, dar faptul că Charlie era destul de inteligent cât să înţeleagă şi să vorbească trei limbi, când ea însăşi se chinuia să găsească cuvântul potrivit într-una singură, o făcea mândră. Totuşi, în timp ce se uita la Charlie care stătea cu ochii pe fereastra bucătăriei, căutând-o cu disperare pe Cat, se întreba dacă nu cumva îi permisese lui Charlie să petreacă mai mult timp în companiei ei decât ar fi trebuit.

Ploaia a stat în cele din urmă, cu toate că mocirla roşie venise potop peste preţioşii ei trandafiri şi, cu ajutorul lui Fred, şi-a pe trecut a doua zi curăţând straturile de flori cât a putut de bine. În acea du pă-amiază, ştiind că era reflux şi dorindu-şi să petreacă un timp cu fiul ei, l-a dus pe Charlie cu şareta la Gantheaume Point, ca să-i arate urmele de dinozauri.

— Monştri! a spus Charlie, în timp ce Kitty încerca să-i explice că scobiturile enorme din stâncile de sub ei erau făcute de un pi cior gigantic.

— Dumnezeu le făcu?

— Dumnezeu le-a făcut, Charlie, l-a certat ea, dându-şi seama că engleza vorbită de Cat şi Camira avea un efect asupra lui. Da, El le-a făcut.

— Când făcut-a pe pruncul Isus.

— Înainte să-l facă pe pruncul Isus, a răspuns Kitty, ştiind că Charlie era mult prea mic ca să înceapă să priceapă astfel de ches tiuni filosofice.

În timp ce se întorceau acasă, cugeta că viaţa devine mult mai de neînţeles, dacă o priveşti prin ochii unui copil nevinovat.

În seara aceea, Kitty l-a băgat pe Charlie în pat şi i-a citit o po veste, apoi, fiindcă Andrew nu era acolo, s-a dus cu tava să mănânce în salon. A luat o carte de pe ra?, a auzit încă un tunet afară şi a ştiut că mai venea o ploaie şi că sezonul ploios începuse cu ade vărat. S-a pus să citească Casa umbrelor, de

Charles Dickens, care o ajuta să se calmeze la orice nivel, în timp ce asculta aversa care începea să cadă pe acoperişul de tablă. Andrew îi promisese că anul următor va pune ţiglă, lucru care ar fi atenuat zgomotul puternic.

— Bună seara, doamnă Mercer.

Kitty a tresărit speriată. S-a întors şi, în pragul uşii l-a văzut pe Andrew, sau cel puţin o versiune a lui udă leoarcă şi pătată de mo cirlă roşie.

— Dragul meu! a spus, ridicându-se şi dând fuga la el. Ce, Doamne iartă-mă, cauţi aici?

— Eram disperat să te văd, normal.

A luat-o în braţe şi s-a lipit cu hainele ude de ale ei.

— Dar nu erai în drum spre Singapore? Călătoria spre Europa? Când ai hotărât să te întorci?

— Kitty, ce bine e să te ţin din nou în braţe! Mi-a fost dor de tine, dragostea mea!

Mirosul lui era straniu – de mosc, senzual, lucru care a pus-o pe gânduri.

— Aoleu! Tu eşti!

— Ai dreptate, doamnă Mercer, sunt eu, într-adevăr. Fratele meu mi-a cerut să văd de tine în lipsa lui. Şi cum tocmai treceam pe-aici...

— Fir-ar să fie! Kitty s-a smuls de lângă el. Chiar îţi face plăcere gluma asta?

Am crezut că eşti Andrew!

— Şi a fost minunat să...

— Ar fi trebuit să te anunţi cum se cuvine. E vina mea că

sun teţi identici?

Enervată peste măsură de obrăznicia lui, Kitty l-a plesnit peste faţă. Apoi s- a prăbuşit pe un scaun, îngrozită de fapta ei.

— Iartă-mă, Drummond, nu trebuia să fac asta, şi-a cerut ea scuze, uitându-se cum îşi masa obrazul.

— Ei, mi s-a întâmplat şi mai rău de-atât şi te voi ierta. Deşi mă în doiesc că

Andrew îţi spune „doamna Mercer” când intră pe uşă ca să ia masa în compania soţiei sale. Dar ai, într-adevăr, dreptate, a recunoscut el. Ar fi trebuit să mă anunţ din clipa în care am intrat pe uşă, dar – iartă-mi vanitatea – am crezut că mă cunoşti.

— Nu te aşteptam...

— Sigur ţi-a spus Andrew că m-a chemat în vizită...

— Da, dar nu aşa curând după plecarea lui.

— Eram deja în Darwin când mi-a trimis telegrama în decembrie. Am hotărât că nu prea avea sens să mă întorc la grajduri, doar ca să vin înapoi şi să fac ce m-a rugat fratele meu. Ai cumva nişte brandy? Sună ciudat având în vedere căldura, dar am început să tremur.

Kitty a văzut pârâiaşele roşii care se scurgeau din el şi formau băltoace pe podea.

— Doamne, iartă-mă că te-am ţinut acolo când eşti ud leoarcă şi probabil extenuat. O chem pe servitoare să-ţi umple cada cu apă. Între timp caut brandy. Andrew ţine o sticlă pe-aici, pe undeva, pentru musafiri.

— Deci nu mai bei deloc?

A rânjit într-o parte la ea şi, fără să vrea, Kitty a zâmbit.

— Bineînţeles că nu.

A luat un pahar şi o sticlă din dulap şi a făcut cum i-a cerut Drummond.

— Mă duc să mă ocup de baie, a spus Kitty.

— Nu-i nevoie să chemi servitoarea. Arată-mi unde e cada şi apa.

A dat băutura pe gât şi i-a întins paharul ca să i-l mai umple o dată.

— Ţi-e foame?

— Mor de foame şi aş mânca bucuros orice viţel gras ai la înde mână. Dar mai întâi trebuie să scot de pe mine hainele

astea ude.

L-a condus pe Drummond în odaia lui Andrew şi i-a arătat ur cioarele cu care să umple cada, după care s-a dus în bucătărie ca să pună pâine, brânză şi supă rămase de la cină pe o tavă.

Drummond a intrat în bucătărie douăzeci de minute mai târziu cu prosopul la brâu.

— Toate hainele mele sunt murdare. Pot să împrumut ceva de la fratele meu?

— Sigur că da, ia orice doreşti.

Kitty nu s-a putut abţine şi a aruncat o privire spre pieptul lui gol şi încordat, cu muşchii întinşi sub pielea bronzată a umerilor care indicau muncă asiduă îndelungată.

A intrat în salon îmbrăcat cu halatul de mătase al lui Andrew şi cu papuci în picioare. A mâncat supa în linişte, cu poftă, după care şi-a mai turnat un pahar de brandy.

— Ai călătorit cu vaporul între Darwin şi Broome? a întrebat ea din politeţe.

— Am venit pe uscat, călare o parte din drum. Apoi am dat peste oamenii cu cămile din Ghan care făcuseră tabără pe malurile râului Ord. Râul se umflase şi aşteptau să se aşeze apele, ca să poată trece cu cămilele fără probleme. Bietele năpăstuite, nu prea le place să înoate. Mi-am continuat drumul cu ei şi a fost mult mai distractiv decât singur. Poveştile pe care le spun oamenii ăştia... şi au tot timpul din lume să le spună. Mi-a luat câteva zile să ajung aici.

— Am auzit că, dincolo de Broome, deşertul e primejdios.

— Este, într-adevăr, dar aş zice că nu se compară cu limbile ascuţite de viperă pe care le au vecinele tale. Prefer oricând să dau peste suliţa unui negru sau peste un şarpe, numai să nu am parte de conversaţiile ridicole ale clasei mijlocii coloniale.

— Zici că vieţile noastre aici sunt foarte plictisitoare şi lipsite de imaginaţie, a protestat Kitty supărată. De ce ţii mereu să mă iei de sus?

— Iartă-mă, Kitty. Înţeleg că totul e relativ. Faptul că stai acum aici, o femeie singură şi neprotejată, într-un oraş la mii de kilometri de civilizaţie, unde crima şi violul sunt la

ordinea zilei, dovedeşte cât de puternică şi curajoasă eşti. Mai ales cu un copil mic.

— Nu sunt lipsită de apărare. Îi am pe Camira şi pe Fred.

— Şi, mă rog, cine sunt Camira şi Fred?

— Fred se ocupă de proprietate şi de cai, iar Camira mă ajută în casă şi cu

Charlie. Are şi ea o fiică, de vârsta fiului meu.

— Bănuiesc că sunt negri.

— Prefer să nu folosesc termenul ăsta. Sunt Yawuru.

— Bravo ţie! E neobişnuit să ai o astfel de familie care să lucreze pentru tine.

— Nu i-aş numi tocmai aşa. E complicat.

— Întotdeauna e, a confirmat Drummond, dar mă bucur pentru tine. Odată ce-şi asumă o obligaţie, oamenii ăştia devin cei mai lo iali servitori şi protectori. Sincer să fiu, sunt uluit că fratele meu ţi-a permis să angajezi un asemenea cuplu.

— Nu sunt un cuplu.

— Oricare le-ar fi înţelegerea, nu contează. Ceea ce contează este că

Andrew a trecut peste prejudecăţi şi le-a permis să-i stea în preaj mă. Acum nu mai sunt îngrijorat că eşti singură în Broome. Recu nosc că am fost îngrozit când am primit telegrama. De ce nu te-a luat fratele meu cu el?

— A spus că este o călătorie de afaceri şi că Charlie s-ar plictisi la bord. Voia să mă duc la Adelaide să stau cu mama voastră, dar am refuzat.

— Ai zis că opţiunea aia e mai rea ca moartea însăşi, nu mă îndoiesc.

Drummond a ridicat din sprânceană şi şi-a reumplut paharul cu brandy.

— Sunt sigur că ţi-ai dat deja seama că singurul lucru care con teză pentru

Andrew e să-i arate tatei de ce e în stare. Şi, bineînţeles, să devină mai bogat decât el.

— Lucrurile astea contează pentru el, sigur că da, la fel cum contează pentru orice bărbat...

— Nu şi pentru mine.

— Pentru oricine altcineva, atunci, se corectă Kitty, în timp ce se uita la

Drummond care mai golise un pahar de brandy.

— Poate că n-am cunoscut niciodată presiunea de a fi fiul cel mare al unui bogătan. M-am gândit adesea că acele două ore cât mi-a luat să vin pe lume după Andrew au fost divine. Mă bucur că îl am pe el să preia coroana

Mercer. După cum ţi-ai dat seama pro babil, eu sunt o cauză pierdută, nepotrivit pentru o societate civili zată. Spre deosebire de Andrew, care este –

şi a fost dintotdea una – un pilon de bază al societăţii.

— Pentru mine e un soţ bun şi un tată bun pentru Charlie. Nu ne lipseşte nimic, nu am de ce să mă plâng.

— Eu, da. Drummond a trântit deodată paharul de masă. Te-am rugat să mă aştepţi până când mă întorceam din Europa înainte să accepţi cererea lui

Andrew. Şi nu ai făcut-o.

Kitty s-a uitat şocată de vanitatea lui.

— Chiar crezi că te-am luat în serios? Nu am mai auzit nimic de la tine!

— Eram pe vapor când te-a cerut fratele meu! Nu mi s-a părut că era cel mai potrivit să trimit o telegramă în care să-l întreb de ce nu m-a ascultat logodnica lui!

— Drummond, erai beat în seara aia, cum eşti şi acum!

— Beat sau treaz, care dracu’ e diferenţa?! Ştiai că te doream!

— Nu ştiam nimic! Ajunge! Kitty s-a ridicat, tremurând de furie. Nu am de gând să mai ascult mizeria asta. Sunt soţia lui Andrew. Avem un copil şi o viaţă împreună şi, cu asta, basta!

Între ei s-a aşternut dintr-odată tăcerea. Singurul sunet din cameră era ploaia care bătea în acoperiş.

— Scuzele mele, Kitty. Am călătorit mult. Sunt extenuat şi nu sunt obişnuit să am companie civilizată. Poate că ar trebui să mă duc la culcare.

— Poate că da.

Drummond s-a ridicat şi s-a legănat uşor.

— Noapte bună! S-a dus la uşă, unde s-a întors spre ea. Cel mai bine îmi amintesc sărutul de Anul Nou. Tu nu?

Şi, zicând acestea, a ieşit din salon.

Capitolul 17

Kitty abia a dormit în noaptea aceea, din cauza cuvintelor lui Drummond care nu-i dădeau pace, ca un roi de muşte care se ospătează dintr-un hoit.

— Te rog să ignori tot ce am spus, deliram de oboseală şi de beat ce eram, i- a cerut el la micul dejun, a doua zi.

Văzându-l apoi pe Charlie, l-a ridicat în braţe şi l-a aruncat în aer, prinzând copilul care râdea şi punându-i picioruşele lui dolo fane pe umerii lui laţi.

— Deci, nepoate, noi, bărbaţii, trebuie să fim uniţi.

Au dispărut imediat pe alee şi, fiindcă au lipsit o vreme, la în toarcere au găsit-o pe Kitty foarte îngrijorată.

— Charlie mi-a arătat oraşul, a spus Drummond, punându-l jos.

Kitty a văzut că fiul ei avea ciocolată şi îngheţată pe faţă şi cine ştie ce altceva.

— Da, mama, şi toată lumea a crezut că e tata! Arată la felă!

— Într-adevăr, arată la fel, da, Charlie!

— Am păcălit câţiva oameni, nu, Charlie?

Drummond râdea în timp ce îl curăţa la gură.

— Da, unchiule Drum.

— S-ar putea să primim nişte vizite din partea unor vecini nedumeriţi care cred că s-a întors soţul tău din călătorie. Personal, abia aştept.

Drummond i-a făcut cu ochiul lui Kitty. Şi, în zilele care au urmat, mulţi săteni au venit la uşa ei. De fiecare dată, Drummond îi saluta politicos, făcând pe gazda perfectă. Era şi mai exuberant ca fratele lui şi glumea cu ei, liniştindu-i în privinţa erorii şi ferme când pe oricine-l cunoştea. Rezultatul a constat într-un torent de invitaţii la cină, care soseau constant în cutia poştală.

— Încă una, a spus Kitty în timp ce o deschidea. Şi e de la familia Jefford!

Zău, Drummond, trebuie să le refuzăm pe toate!

— De ce? Nu sunt cumnatul tău? Şi unchiul lui Charlie şi fiul tatălui meu?

Oare nu am fost invitat aici la cererea specifică a gea

mănului meu?

— Ai zis recent că ai prefera să te muşte un şarpe, că ar fi mai puţin letal decât viperele de vecine. Vei privi un astfel de eveniment ca pe un meci sportiv şi oricât de plictisitoarea ţi se vor părea cu noştinţele din clasa mijlocie de colonişti, nu vreau să-i jigneşti, a răspuns Kitty.

— Ţi-am spus că eram beat în seara aia. Nu-mi amintesc nimic, a strigat după ea, care intra din hol în salon.

— Ce întâmplat, doamna Kitty? Arăţi tristă, spuse cu pământuful de praf în mână Camira, care se uita atent la ea.

— Nimic, cred că sunt obosită.

— Domnu' Drum supărat la tine?

— Nu, a oftat Kitty. E prea complicat să-ţi explic.

— Ca lumina în cer, el. Domnul Andrew întunecat, ca pământul. Amândoi buni, doar al'fel.

Kitty şi-a dat seama cât de precisă era evaluarea pe care Camira o făcuse gemenilor.

— Charlie îl place, io şi Fred îl plăcem. Acum e bine că aici.

Dar nu şi pentru mine.

— Da, e bine că e aici. Şi ai dreptate, Charlie pare să-l adore.

— Domnu' Drum face viaţă mai bine pentru tine, doamna Kitty. El haios.

Kitty s-a ridicat.

— Cred că mă duc să trag un pui de somn, Camira. Ai tu grijă de Charlie între timp?

Camira s-a uitat suspicios la ea.

— Da. Eu am grijă de micuţ.

Kitty s-a dus să se întindă, întrebându-se dacă îi era rău. Era oa recum febrilă şi, oricât s-ar fi străduit, numai gândul că Drummond era atât de aproape de ea, dincolo de un perete subţire ca hârtia, îi dădea flori. Din prima seară nu-i mai adresase un cuvânt intim şi oricum deja mărturisise că atunci fusese beat...

Kitty s-a întors pe cealaltă parte ca să-i fie mai comod şi şi-a lăsat mintea să se odihnească. Poate chiar venise cu cele mai bune intenţii: să aibă grijă de cumnata lui, fiindcă aşa îi ceruse fratele lui.

***

ÎN SINGAPORE STOP AUD CĂ DRUMMOND E LA TINE STOP MĂ BUCUR CĂ NU EŞTI SINGURĂ STOP AFACERILE MERG BINE STOP VĂ IUBESC PE TINE ŞI PE CHARLIE STOP ANDREW STOP

Kitty a citit telegrama la micul dejun şi a mormăit. Până şi soţul ei avea impresia că era minunat ca Drummond să stea la ei. Şi până acum, oaspetele ei nu dădea semne că ar pleca. În cele din urmă, nu avusese de ales decât să accepte unele invitaţii la cină şi, în con secinţă, ieşiseră de trei ori în ultima săptămână. Spre mirarea ei, Drummond se purtase impecabil de fiecare dată, fermecând ne vestele şi povestind soţilor fanfaronade despre viaţă lui în brusa australiană. Şi, cel mai important, nu se îmbătase deloc.

— Insist să mai veniţi în vizită! ciripise doamna Jefford în timp ce

Drummond îi sărutase mâna la plecare. Poate luăm prânzul săptămâna viitoare?

— Mulţumesc, doamnă Jefford, vă anunţăm dacă suntem liberi, imediat ce- mi consult agenda, răspunsese Kitty cu politeţe.

— Neapărat! Cred că e ciudat cu Drummond în casă. Seamănă atât de mult cu soţul tău şi în acelaşi timp, e mult mai... mult. Doamna Jefford se înroşise ca o şcolăriţă. Noapte bună, draga mea!

Plouase neîncetat, dar chiar şi aşa, Drummond găsise modali tăţi de a-i distra pe Charlie şi pe Cat. Se jucau de-a v-aţi ascunselea în casă şi ţipau de bucurie alergând de colo colo toţi trei. Făcuseră pistă de cricket pe holul de la intrare şi Drummond îşi arătase groaza că Andrew nu-şi învăţase fiul nici măcar regulile de bază ale jocului. Fred primise ordin să cioplească bâta şi portiţele şi, după spusele lui Drummond, făcuse „o treabă a dracului de bună”.

Ploaia cădea în continuu, aşa că uşa de la intrare devenise zidul de bătaie a mingii pe care Drummond o cumpărase pentru Charlie de la magazinul general şi Cat era ba atacator, ba apărător, în timp ce Kitty ţinea socoteala scorului. Până la sfârşitul jocului, în ciuda faptului că Kitty ţinea foarte bine socoteala, Drummond declara mereu remiză.

— Casa veselă când e aici, a anunţat Camira într-o după-amiază, în timp ce pleca la bucătărie cu copiii agitaţi să le dea ceai. Când pleacă, doamna Kitty?

— Habar n-am, a răspuns ea sincer, neştiind dacă îşi dorea sau nu acest lucru.

***

— Când se opreşte ploaia, cred, a răspuns Drummond, după ce l-a întrebat

Kitty la cină, în seara următoare.

— Asta poate însemna câteva săptămâni, a protestat ea, jucân du-se în farfurie cu puiul gătit în exces.

Tarik tot nu ştia cât să rumenească o pasăre.

— E vreo problemă? Dacă nu sunt bine-venit, plec.

— Nu. Nu-i asta...

— Atunci ce e?

Drummond o privea insistent.

— Nimic. Poate că sunt doar obosită în seara asta.

— Poate te incomodează prezenţa mea. Nu te-am mai văzut atât de încordată. Şi eu care credeam că mă descurc atât de bine în faţa tuturor prietenilor tăi şi mă străduiam să îi distrez pe Charlie şi pe Cat – ce copil adorabil! O să se facă o frumuseţe. Ca să nu mai zic că l-am ajutat pe Fred să cureţe mocirla de pe potecă şi...

— Încetează! Te rog, încetează, rosti Kitty şi îşi luă capul în mâini.

— Doamne, Kat, ce naiba am făcut? Drummond se uita la ea, sân cer şocat de tulburarea ei. Te rog, spune-mi şi o să încerc să rectific. Nici măcar n-am pus gura pe alcool, că ştiu că nu-ţi place...

— Nu înţelegi?!

— Ce?

— Nu ştiu de ce eşti aici şi ce vrei! Orice ar fi, sunt pur şi simplu...

Extenuată!

— Înţeleg, a suspinat el. Iartă-mă. Habar n-aveam că prezenţa mea te supăra aşa de mult. Plec mâine la prima oră.

— Drummond! Kitty şi-a dus mâna la frunte. Nu ţi-am cerut să pleci mâine, te-am întrebat când ai de gând să pleci. De ce trebuie să faci o dramă din orice? Te duci seara

la culcare cu gândul că ţi-ai bătut joc de toată lumea? Sau ăsta eşti tu şi celălalt Drummond e o faţadă? Ori poate nu are nimic de-a face cu niciunul dintre cei de-aici şi, oricât conteşti că nu e adevărat, faci asta pentru că nu poţi schimba faptul că te-ai născut la două ore după fratele tău şi că el are tot ce vrei tu!

— Ajunge!

Drummond a lovit cu pumnul în masă şi porţelanurile au pro testat, angrenând într-o orchestră suprarealistă sticla şi tacâmurile.

— Deci? Care din ele? Care e adevăratul motiv pentru care te afli aici? l-a întrebat Kitty din nou.

El a tăcut mult înainte să ridice ochii la ea.

— Nu e evident?

— Nu şi pentru mine.

Drummond s-a ridicat de la masă, a ieşit din cameră şi a trântit uşa după el. Ea se întreba dacă se dusese să-şi facă bagajele ca să plece pe loc. Era genul de gest dramatic pe care avea tendinţa să-l facă.

Câteva secunde mai târziu s-a întors, nu cu bagajul, ci cu un decantor.

— Ţi-am adus şi ţie un pahar, dar bănuiesc că nu vrei.

— Nu, mulţumesc. Pot să-ţi mulţumesc cel puţin pentru această lecţie.

— Nu şi pentru altele?

— Nu de care să-mi aduc aminte acum. Deşi am învăţat să ţin scorul la cricket, chiar dacă schimbi mereu rezultatul.

El a zâmbit şi a sorbit din brandy.

— Atunci tot am realizat ceva. Ai dreptate, desigur.

— În legătură cu ce? Te rog, Drummond, l-a implorat ea, înce tează cu ghicitorile.

— Atunci voi fi cât se poate de direct. Acum câteva momente ai spus că poate vreau în sinea mea tot ce are fratele meu. Ei bine, ai avut dreptate, pentru că era – şi este – ceva ce îmi doresc foarte mult. Când te-am cunoscut de Crăciun, atunci, ţi-am admirat spi ritul şi da, te-am considerat frumoasă, dar ce bărbat nu ar face asta? Eşti o femeie frumoasă. Şi apoi l-am văzut pe fratele meu cum a rămas chitit pe tine şi recunosc acum că faptul că am observat cât de mult te voia, te-a făcut şi mai atrăgătoare.

Fraţii rămân fraţi, Kitty, şi aşa e dintotdeauna, mai ales la gemenii identici. Drummond a mai luat o gură de brandy. Totuşi, îmi cer scuze dacă a început ca un joc, deoarece cu ocazia acelui Crăciun am urmărit cum te adap tai la regulile noastre, cât de răbdătoare erai cu mama şi cu mătuşa mea, fără să te plângi nici măcar o dată că-ţi lipsea familia ta şi te aventurai cu toată inima în orice ţi se oferea. Nu pot să uit când te-ai urcat pe elefant, fără să-ţi pese de aspect şi de modestie. Acela a fost momentul în care totul s-a schimbat. Căci am văzut în adân cul sufletului tău. Am văzut că era la fel de liber ca al meu, neobstrucţionat de convenţii. Am văzut femeia pe care aş fi putut s-o iubesc.

Kitty se uita deosebit de atent la paharul cu apă, fără să îndrăz nească să ridice privirea la el.

— Când ţi-am cerut să mă aştepţi, am fost extrem de sincer, numai că a fost prea puţin şi prea târziu. Am ştiut când am ple cat şi, recunosc, în locul tău aş fi luat aceeaşi decizie. Doi fraţi, iden tici ca aspect, unul beţiv şi pus pe şotii, altul... ei bine... A ridicat din umeri. Ştii cine e Andrew. Când s-a petrecut inevitabilul şi am aflat că urma să te căsătoreşti cu fratele meu, am ştiut că pierdu sem. Timpul a trecut şi mi-am văzut de viaţă, cum se face.

Apoi am primit o telegramă de la Andrew, în care îmi cerea să te vizitez în

Broome. O să te şochez mărturisindu-ţi că m-am zvârcolit ore în şir la gândul ăsta. În cele din urmă am decis că cel mai bine era să vin ca să liniştesc apele şi să pot merge mai departe. Am venit odată cu ploaia, sleit, extenuat, m-am uitat la tine şi am ştiut pe loc că nu s-a schimbat nimic. Ba, văzând cât de puternică şi de hotărâtă eşti să îţi construieşti o viaţă pentru tine şi pentru copilul tău într-un mediu ostil pe care majoritatea bărbaţilor –

ca să nu mai vorbim de fe mei – l-ar considera copleşitor, admiraţia şi respectul meu pentru tine au crescut. Pe scurt, draga mea Kitty, eşti pe departe cea mai curajoasă, mai încăpăţânată, mai inteligentă, mai enervantă şi mai frumoasă femeie pe care am avut ghinionul să o cunosc. Şi dintr-un motiv extraordinar pe care nu reuşesc să-l concep, ador fiecare celulă din corpul tău al dracului de frumos. Aşa că – a ridicat el pa ha rul spre ea – asta

e.

Lui Kitty nu-i venea să creadă ce tocmai auzise sau nu îndrăznea să aibă încredere în cuvintele lui. Fiecare cuvânt spus de el oglindea exact sentimentele ei. Şi totuşi ştia că trebuia să răspundă pragmatic.

— Sunt soţia fratelui tău şi tu ai recunoscut că tânjeşti după ce are el. Eşti sigur că acest sentiment pe care spui că-l ai faţă de mine nu are nimic de-a face cu asta?

— Doamne Dumnezeule! Tocmai mi-am pus inima pe tavă, aşa că te-aş ruga să te abţii s-o tai în bucăţele cu limba ta ascuţită. To tuşi, nu are importanţă dacă mă crezi sau nu, ci dacă cred eu. M-ai întrebat de ce mai sunt aici şi ţi-am spus adevărul. Sunt al tău, poţi să faci ce vrei cu mine. Dacă vrei să plec, atunci plec.

— Bineînţeles că poţi rămâne. În fond, te-a invitat soţul meu. Te rog, ignoră-mi starea ciudată din seara asta. Probabil nu mi-a picat bine mâncarea.

El o privea şi încerca să depisteze adevărul în ochii ei, dar ea s-a abţinut să îi arate.

Nu voi fi ca tata...

— Sunt obosită, Drummond. Scuză-mă, te rog, mă duc la culcare. Noapte bună!

I-a simţit privirea când ieşea pe uşă.

— Noapte bună, doamnă Mercer, a spus el.

***

Pe măsură ce ploile puneau stăpânire pe Broome, străzile au de venit inundate şi impracticabile. Magazinele de pe Dampier Terrace aveau saci cu nisip în faţă şi Fred trecea cutezător prin mocirlă, ca să aducă provizii. Kitty se uita pe geam şi îşi vedea pre ţioasa grădină, acum îngropată sub un râu de mâl roşu. I-au dat lacrimile gândindu-se cu câtă dragoste încercase să recreeze o mică parte de acasă.

Faptul că nu puteau ieşi din casă făcea situaţia cu Drummond şi mai tensionată. Chiar dacă ar fi vrut să plece, aşa cum era vremea, nu prea avea de ales. După câteva zile lungi, în care Kitty simţea că îşi pierdea minţile de frustrare şi de râvnă, ploile au încetat în sfâr şit şi au ieşit cu toţii ca nişte cârtiţe la lumina soarelui. În câteva minute, Charlie şi Cat erau până la genunchi în noroiul roşu, ţipând şi împroşcându-se pe faţă şi pe corp.

Aerul era mai curat şi mai răcoros, dar mirosul neplăcut de canal plutea apăsător.

— Trebuie să avem grijă, că e sezonul holerei. Spală copiii bine, da, Camira?

A sfătuit-o ea, scoţându-l pe Charlie din noroi.

— Da, doamna Kitty. Nu e bine să fii bolnav după ce se opresc ploile.

Şi, într-adevăr, curând au aflat că la spitalul doctorului Suzuki ajunseseră cinci cazuri de holeră şi, în consecinţă, au fost raportate şi altele.

— Cel puţin deocamdată sunt cazuri doar la bordeie, a liniştit-o

Drummond, după ce a făcut o plimbare în oraş, ca să-şi întindă picioarele.

Nu s-au raportat cazuri între albi.

Însă curând s-au raportat şi acestea şi, fiindcă boala era con tagioasă, uşile caselor s-au închis fedeleş, de data asta în nasul unei molime letale.

Fred a fost primul care i-a căzut pradă în casa Mercer şi a zăcut în delir pe salteaua de paie din grajd. Kitty s-a mirat când a insistat Camira să-l îngrijească, în loc să-l lase să se ducă la spital.

— A fost bun cu mine şi nu am încredere în dactarii ăia, a spus ea ferm.

— Desigur, a consimţit Kitty, ştiind că aborigenii numai prioritari nu erau la spital. I-a strâns mâinile Camirei. Să-mi spui dacă te pot ajuta cu ceva.

S-a retras în casă cu pulsul ridicat din cauza gândului că Fred avusese contact cu Charlie zilnic.

— Încearcă să nu-ţi faci griji. Aborigenii au o rezistenţă mult mai mică la holeră decât noi. Bolile noastre vestice au venit cu noi în Australia şi au ucis mii de nativi, a spus Drummond.

— Oricât de groaznic e, de dragul lui Charlie mă simt uşurată. I-a zâmbit slab. Mă bucur că eşti aici.

— Ia te uită, e primul lucru bun pe care mi l-ai spus în ultimul timp. E

plăcerea mea, doamnă.

Drummond a făcut o plecăciune în glumă.

În vreme ce Fred asuda de zor, după două nopţi Camira a

de da rat că era posibil să nu se mai facă bine şi s-a dus degrabă la colibă cu nişte poţiuni urât mirositoare, pe care le făcuse în bucătărie.

— Ce-ar fi să ducem copiii cu şareta la plajă? a sugerat Drummond.

— Cum aşa?

— Plaja Riddell e departe de oraş. Şi cred că o gură de aer proas păt ne-ar face bine tuturor, a adăugat el.

Kitty era la fel de disperată să iasă din casă, aşa că a pregătit un picnic şi au plecat, iar Drummond a ocolit ca să nu treacă prin oraş.

Kitty s-a aşezat pe nisipul moale şi Drummond şi-a scos hainele şi a intrat în apă, îmbrăcat cu o pereche de indispensabili.

— Scuze, dar trebuie, a tachinat-o el. Hai copii, cine ajunge pri mul în apă?

Charlie şi Cat ţipau şi chiuiau jucându-se cu Drummond în apa mică. Se bucura că scăpase de atmosfera opresivă din casă, dar o tulbura imitaţia de familie în care bărbatul, care nu se lăsa im pre sionat de regulile sociale, arăta ca Andrew, dar nu era Andrew. Un bărbat care ştia cum să râdă şi să trăiască momentul.

Şi da, a recunoscut Kitty în cele din urmă, îşi dorea din toată inima ca lucrurile să fi fost diferite. Când s-au întors acasă, Camira era deja în bucătărie, foarte uşurată.

— Fred bine acum.

— Slavă Domnului! a spus Kitty şi a îmbrăţişat-o pe Camira. Bine, hai să băgăm copiii în cadă şi să ne gândim la cină.

La orele mici ale nopţii, Kitty se simţea rău şi avea febră. Apoi a început s-o doară stomacul şi abia ce a ajuns la baie, unde a găsit-o Camira a doua zi, prăbuşită pe jos.

— Domnu’ Drum! Vină repede!

Poate a visat cum striga Camira după Drummond: „Nu spital, domnu’

Drum! Mulţi bolnavi! Mergi de ia medicamente, noi în grijim doamna Kitty aici.

A deschis ochii şi a văzut figura lui Andrew – ori poate era a lui

Drummond – care o îndemna să soarbă un lichid sărat,

care o făcea să vomite şi a simţit un miros urât, acid care persista în jur.

Nişte mâini blânde o spălau cu apă rece în vreme ce i se tot în torcea stomacul pe dos. Visa apoi că zbura spre străbunii Camirei din cer, sau poate chiar spre Dumnezeu. O dată, a deschis ochii şi a văzut un înger care sclipea în faţa ei şi care i-a oferit mâna. O voce înaltă şi frumoasă îi cânta la ureche.

Ce bine ar fi să scap de durere, şi-a spus zâmbind.

Apoi, o altă figură şi-a făcut apariţia în faţa îngerului şi îi spunea: „Luptă, draga mea Kitty. Nu mă lăsa acum, te iubesc, te iubesc...”

Probabil că adormise din nou, căci atunci când a deschis ochii, vedea nişte dungi orizontale de lumină în spatele obloanelor.

— De ce n-a închis nimeni draperiile? a murmurat ea. Mereu le închid.

Ţine căldura...

— Ei bine, maiestate, iartă-mi întârzierea. Am avut alte probleme pe cap în ultimul timp.

Drummond stătea lângă ea cu mâinile în şold. Arăta îngrozitor: palid şi slăbit, cu cearcăne negre la ochi.

— Bine ai revenit pe tărâmul celor vii, i-a spus el.

— Am visat un înger care venise să mă ia în cer...

— Nu mă îndoiesc. Era să te pierdem, Kitty. Am crezut că ai re nun ţat la luptă. Totuşi, se pare că Dumnezeu nu te-a vrut încă şi te-a trimis înapoi.

— Poate că există într-adevăr un Dumnezeu... a şoptit ea, încer când să se ridice în şezut, dar a ameţit imediat şi s-a întins pe perne.

— Ei bine, asta chiar e o discuţie pe care o lăsăm pe altă dată. Pari lucidă –

până la un punct – şi nu ai mai murdărit patul de două sprezece ore, a declarat Drummond.

— Am murdărit patul??

Kitty a închis ochii şi, cu puţina energie pe care o mai avea, a întors capul, îngrozită şi ruşinată.

— Holera e o boală murdară. Nu-ţi face griji, nu am stat în ca meră când te schimba Camira cu tot cu cearşafuri. Ea s-a ocupat de tot. Deşi trebuie să recunosc că, dacă ai fi

murit, m-aş fi dus la poliţie să-i conving s-o aresteze pentru uciderea stăpânei ei. Când am încercat să te duc la spital, s-a luptat ca o tigroaică cu mine. E con vinsă că spitalele de albi sunt pline de boli, ceea ce, sincer, cred că e adevărat. Dacă nu te omoară bacteriile tale în toiul unei epi- demii, cel mai probabil te omoară cele ale vecinului. Până la urmă am obosit să mă mai cert cu ea şi, Doamne iartă-mă, am consimţit.

— Jur că a fost un înger aici...

— Iar delirezi, Kitty? Sper că nu. Drummond a ridicat din sprân cene. Ei bine, te las cu îngerii tăi şi mă duc să-i spun sorei Camira că eşti în viaţă şi că e posibil să te faci bine foarte curând.

Kitty s-a uitat după el când ieşea pe uşă.

— Mulţumesc, a îngăimat ea.

— Plăcerea mea, doamnă. Veşnic prezent la datorie.

— Chiar am văzut un înger, a insistat ea, extenuată în urma con versaţiei, a închis ochii şi s-a culcat la loc.

***

— Domnu' Drum stat zi şi noapte. N-a mişcat de lângă tine. Numa' când te- am schimbat pe tine şi pe cearşafurile împuţite. Camira şi-a încreţit nasul.

Bun om alb, mă ascultă când spun nu la spital.

Kitty, care tocmai se ridica în fund şi se străduia să soarbă supa apoasă şi sărată din faţa ei, s-a uitat la mutra visătoare a Camirei. Şi-a dat seama că servitoarea şi partenerul ei fuseseră şi ei vrăjiţi de „Domnu' Drum".

— Te iubeşte, doamna Kitty, a încuviinţat ea ferm.

— Ba sigur că nu! Sau cel puţin – a încercat ea să îşi astâmpere reacţia instinctivă la cuvintele Camirei – mă iubeşte cum ar trebui să mă iubească un cumnat.

Camira şi-a dat ochii peste cap, deloc de acord cu ea.

— Eşti femeie norocoasă, doamna Kitty. Majoritatea bărbaţilor nu buni ca el. Acum mănâncă şi fă-te puternică pentru băiatul tău.

Două zile mai târziu, destul de încrezătoare, Kitty l-a primit pe Charlie fără teama că-l va speria.

— Mama! Te simţi mai bine? a întrebat-o copilul, în timp ce alerga în braţele ei şi ea i-a simţit forţa de viaţă pulsând în el.

— Mult mai bine, Charlie dragă. Ce mă bucur să te văd!

— Papa a zis că vine acasă când i-a scris unchiul Drum că eşti bolnavă.

Instinctiv, lui Kitty i s-a întors stomacul pe dos, ca zilele trecute, când îi fusese extrem de rău.

— Da? Ce drăguţ din partea lui!

— Da, dar pe urmă te-ai făcut bine, aşa că unchiul Drum s-a dus la poştă şi i-a telegraflat tatei, aşa că nu mai vine.

— Cred că eşti dezamăgit, Charlie.

— Da, dar îl avem pe unchiul Drum să aibă grijă de noi şi arată la fel, dar e mai haios şi joacă cricket şi înoată cu noi. Tata de ce nu înoată cu noi?

— Poate o face, dacă-l rogi frumos.

— Nu vrea, că e mereu ocupat şi munceşte. Charlie a pupat-o pe obraz şi a cuprins-o cu mâinile durdulii de gât. Mă bucur că n-ai murit. Eu şi Cat o să- l ajutăm pe Fred să construiască o colibă în grădină.

— Ce colibă?

— Casa noastră. Să locuim în ea şi să mâncăm acolo uneori. Charlie se uita rugător la mama lui. Putem?

— Poate doar uneori, a consimţit Kitty, prea obosită să protesteze.

— Şi într-o zi ne căsătorim ca tine şi Papa. La revedere, mamă. Mănâncă-ţi supa să te faci bine.

Kitty s-a uitat după el cum traversa camera energic. În numai câteva zile părea să fi crescut şi ca maturitate, şi ca înălţime.

Cu toate că nu era nimic în neregulă cu jocurile copilăriei, Kitty se întreba din nou dacă nu cumva făcuse o greşeală lăsând-o pe Camira să se ocupe atât de mult de Charlie, dar nu era momentul să-şi facă griji acum. Kitty se concentra să-şi termine supa.

În dimineaţa următoare a insistat să facă baie şi să se îmbrace, considerând că se simţea suficient de bine. Mâncarea era în con tinuare o problemă – i se făcea rău ori de câte ori se uita la ea – dar făcea tot posibilul să mănânce.

Charlie şi Cat îşi făceau de lucru în grădină cu Fred, care tăia cu fierăstrăul şi bătea cuie în coliba lor de jucărie.

— E om bun, a comentat Drummond la micul dejun. I-ai

tratat cu respect pe el şi pe Camira şi te-au răsplătit înzecit.

— Şi tu eşti om bun. Mulţumesc că ai avut grijă de mine cât am fost bolnavă. Nu ştiu ce m-aş fi făcut dacă nu erai aici.

— Plăcerea mea, sau cel puţin, datoria mea. Nu te puteam lăsa să mori cât eram aici, nu? Fratele meu nu mi-ar fi iertat-o niciodată. Vestea bună e că se pare că epidemia e pe ultima sută de metri în oraş, cu toate că doctorul

Suzuki mi-a spus că au pierdut doispre zece oameni la spital şi probabil de trei ori mai mult în zona săracă. Din păcate, doamna Jefford se află printre aceştia.

— Ce tragedie! Trebuie să-i scriu imediat soţului ei!

— Moartea ne face pe toţi sfinţi, nu-i aşa? Drummond s-a uitat pieziş la ea.

Mă rog, acum că eşti bine şi că s-a îmbunătăţit şi vre mea, probabil că o să pornesc la drum mâine-poimâine.

— Sigur mai vin ploi.

— Poate, dar nu vreau să-ţi mai stau în cale.

— Te rog, rămâi până se astâmpără vremea, l-a implorat ea, nesu portând ideea că ar putea pleca. Charlie te adoră.

Era sigură că vocea lui fusese cea care-o chemase înapoi când stătea să moară.

— Ce amabil să spui asta! Dar tu?

— Mama! Unchiule Drum! Charlie a năvălit pe uşă. Am terminat coliba.

Veniţi s-o vedeţi?

— Sigur.

Kitty s-a ridicat, recunoscătoare fiului ei că o salvase în acel moment.

S-au îngrămădit în jurul colibei, au băut ceai şi au mâncat chi fiele glazurate făcute de Tarik. Erau ca nişte gloanţe de tari, dar nu-i păsa nimănui.

— Putem să dormim aici la noapte, mama? a implorat-o Charlie.

— Îmi pare rău, dragule, dar nu. Cat doarme cu mama ei şi tu în camera ta.

Charlie s-a bosumflat şi s-au ridicat, s-au aplecat şi au ieşit din spaţiul prea strâmt.

În seara aceea, lui Kitty i-a luat ceva mai mult să-şi facă

toaleta decât în mod normal. Fie din cauza felului în care o îngrijise Drummond, fie a vocii care o adusese înapoi la viaţă sau a modului în care se juca atât de firesc cu

Charlie şi cu Cat, nu mai putea nega. S-a dat cu parfum pe gât, cu toate că atrăgea ţânţarii, şi s-a privit în oglindă.

— Îl iubesc, şi-a spus. Doamne iartă-mă, nu am ce face!

Au luat masa împreună în seara aia şi lui Kitty i-au tremurat mâi nile pe durata celor trei feluri de mâncare. Că Drummond sim ţea sau nu electricitatea în aer, nu ştia. El a mâncat bine, s-a bucurat de o sticlă de vin luată dintr-o ladă trimisă de Andrew din Adelaide şi părea să nu observe seismul declanşat dintr-odată în ea.

— Poţi să-mi dai un pahar mic cu vin? a cerut ea.

— Crezi că e înţelept? Drummond s-a încruntat la ea. Nu prea cred că e o idee bună, având în vedere starea fragilă a sănătăţii tale.

— Poate, dar vreau să ciocnesc în cinstea faptului că încă am o sănătate de care să-mi fac griji şi nu zac la morgă, precum biata doamnă Jefford.

— Bine, a spus el şi i-a turnat un deget.

— Încă puţin, te rog.

— Kitty...

— Pentru numele lui Dumnezeu, sunt femeie matură! Dacă vreau să beau un pahar cu vin, o să beau un pahar cu vin!

— Chiar te simţi mai bine. A ridicat din sprânceană. Iar dai ordine.

— Dau ordine? l-a întrebat nedumerită.

— Glumeam, Kitty. Ca tot ce spun. Ce te-a apucat în seara asta? Eşti nărăvaşă ca o iapă sălbatică.

Kitty a luat o gură de vin.

— Cred că faptul că era să-mi pierd viaţa m-a... schimbat.

— Înţeleg. Cum?

— Mi-am dat seama ce trecătoare e.

— Într-adevăr. Iar în lumea asta mare şi nouă a noastră, e şi mai adevărat decât în majoritatea locurilor.

— Mărturisesc că în trecut m-am şi îndoit de existenţa lui Dumnezeu, dar în noaptea aceea l-am simţit. I-am simţit dragostea.

— Pe Dumnezeu! Drummond şi-a umplut iar paharul cu

vin. Ai avut o epifanie! Urmează în curând să te rogi de preotul din sat să te facă prima femeie hirotonisită?

— Dar chiar nu încetezi să mă mai iei peste picior? Kitty a golit paharul şi deja i se învârtea capul. Ideea e că... că...

— Pentru numele lui Dumnezeu, Kitty, zi odată!

— Aşa cum am simţit dragostea Lui, te iubesc şi pe tine, Drummond. Şi cred că te-am iubit din prima clipă în care te-am cunoscut.

Kitty s-a întins după sticlă, dar Drummond i-a smuls-o din faţă.

— Gata, don'şoară! Ţi-aduce prea multe amintiri neplăcute. Şi... — a apucat- o de încheietura mâinii – vreau să cred că vorbeşti serios.

— Vorbesc serios. Da. Kitty a râs dintr-odată. Şi nu, nu m-am îm bătat de la un deget de vin, dar ce uşurare! Ai idee ce obositor a fost să-mi resping sentimentele în ultimele câteva săptămâni? Te rog, te implor, Drummond, nu putem pur şi simplu să ne bucu răm că suntem în viaţă? În clipa asta? Şi să nu ne gândim la ziua de mâine, la ce e bine şi la ce e rău...?

După o vreme, a vorbit în sfârşit:

— Habar n-ai cât mă bucură confesiunea ta. Totuşi, dincolo de paharul de vin pe care tocmai l-ai băut, cred că eşti mai îmbătată de viaţa în sine, fiind cât pe ce s-o pierzi. Oricât de disperat sunt să te iubesc în toate felurile posibile şi imposibile, îţi sugerez ca, pen tru binele tău, să faci o pauză. Ia-ţi timp pentru tine să-ţi recuperezi forţele şi să te gândeşti la ce mi-ai spus în seara asta. Şi la consecinţele pe care le-ar avea toate astea pentru noi şi pentru familia noastră.

Kitty s-a uitat uluită la el.

— Aşadar, eu mă ofer ţie trup şi suflet şi tu alegi tocmai momentul ăsta să fii raţional! Timpul e un lux finit şi, Doamne Dumnezeule, nu vreau să mai pierd o clipă!

— Şi gândindu-te la ce mi-ai spus, nu-l vei pierde. Dacă vei gândi la fel şi peste câteva zile, ei bine...

— Eu îţi vorbesc din suflet şi tu cu capul. Doamne! Kitty îşi frân gea mâinile.

Chiar trebuie să fii mereu pe dos? Sau poate fiindcă mă vezi aşa de bolnavă şi cu trupul... lipsit de control, te-ai

răzgândit?

— Ţi-am văzut fiecare milimetru din trup şi te asigur că este foarte frumos.

Drummond a întins mâna spre a ei, dar ea a respins-o şi s-a ri dicat nesigură pe picioarele încă slăbite.

— Mă duc la culcare.

S-a îndreptat spre uşă cât a putut de demn, dar un braţ a apucat-o şi a tras- o spre el.

— Kat...

Apoi a sărutat-o focos şi a ameţit-o şi mai tare. Când şi-a luat buzele de pe gura ei şi i-a dat drumul, Kitty era să cadă din picioare.

— Eşti ca o păpuşă de cârpă, i-a spus cu blândeţe, în timp ce îi susţinea greutatea. Hai, te conduc pe hol spre camera ta.

S-a oprit imediat lângă uşă.

— Poţi să te dezbraci sau vrei să te ajut? a întrebat-o, zâm bind pieziş.

— Pot, a îngăimat ea.

— Trebuie să mă asigur că ţi-e bine, Kitty, pentru că nu vreau să mai trec prin aşa ceva. Niciodată.

— Înţeleg. Noapte bună, Drummond!

***

Zilele la care avusese el pretenţia trecuseră la fel de lent ca un bolovan care se formează din nisip. Din fericire, copiii se jucau în coliba lor – Kitty nu prea ştia ce făceau ei acolo, dar, de câte ori verifica, auzea mereu chicoteli stridente dinăuntru.

Drummond anunţase că se ducea în oraş cu treburi pentru tatăl lui şi lipsise de-acasă mare parte din timp, iar Kitty se fâţâise neliniştită, înnebunită de arşiţă şi de pofte febrile. Indiferent cât se îndemna să se gândească, aşa cum îi ceruse el, raţiunea părea să o fi părăsit. Chiar şi atunci când primise o telegramă drăgăstoasă de la Andrew, tot nu-şi putuse aduna vina necesară pentru a înfrâna gândurile trădătoare.

FOARTE UŞURAT CĂ TE-AI FĂCUT BINE STOP MĂ BUCUR CĂ DRUMMOND A FOST CU TINE STOP SPER SĂ MĂ ÎNTORC CU UN DAR DEMN DE O REGINĂ STOP ANDREW STOP

***

Două zile mai târziu, Kitty deja nu mai suporta. Stătea în pat când a auzit uşa camerei lui Drummond închizându-se. De la plecarea lui Andrew, dormise dezbrăcată, doar cu un cearşaf care-i acoperea trupul. Când a bătut pendulul de la intrare miezul nopţii, s-a ridicat şi a pus halatul pe ea. A

închis uşa uşor în urma ei, ca să nu-l trezească pe Charlie şi a pornit tiptil pe coridor. Fără să bată, a intrat în camera lui Drummond. El nu trăsese obloanele şi lumina lunii strălucea pe trupul lui gol şi întins pe pat.

Şi-a desfăcut halatul şi l-a lăsat să cadă pe jos. S-a îndreptat spre pat şi a întins mâna spre el.

— Drummond?

El a deschis ochii şi s-a uitat lung la ea.

— M-am gândit. Şi am venit.

Capitolul 18

— Acum eşti bine, doamna Kitty, a comentat Camira, o săptămână mai târziu. Te-ai vindecat bine, da?

— M-am vindecat bine, a repetat Kitty.

În timp ce îşi lua ceaiul pe verandă, se uita la stratul de tranda firi distrus, întrebându-se dacă merita efortul de a planta un altul. O pri vea visătoare pe

Camira, care turna apă peste mocirla roşie, în cleiată, pe care o freca cu o perie dură.

— Eşti altfel. Camira s-a sprijinit în perie şi s-a uitat lung la stă până ei.

Sclipeşti ca stelele! a adăugat, înainte să se pună din nou pe frecat.

— Sigur că mă simt uşurată că m-am însănătoşit şi poate chiar s-a terminat şi cu ploile pe anul ăsta.

— Astea motive bune să fii fericită, dară cred că domnu' Drum face fericită, doamna Kitty.

Camira s-a bătut cu degetul pe nas, a făcut cu ochiul şi s-a dus să mai aducă o găleată cu apă. Lui Kitty i-a săltat inima la cuvintele ei. De unde ştia? Doar nu văzuse nimic, avuseseră mare grijă să păstreze îmbrăţişările afectuoase până când se retrăgea Camira în coliba ei cu Cat şi Charlie

dormea dus în patul lui. Totuşi, râse tele care răsunau atunci când o tachina

Drummond sau îl gâdila pe Charlie până când se ruga de el să-l lase erau într-adevăr diferite. Casa avea o altă energie, ca şi ea. De fapt, se gândea

Kitty, se simţea vie pentru prima oară în viaţă.

Zi şi noapte, trupul ei tânjea după Drummond, fie că era în ca meră cu ea, fie pitit undeva în imaginaţia ei. Până şi cele mai lipsite de importanţă lucruri îi făceau plăcere, acum că era lângă ea. Cea mai simplă atingere cu mâna o curenta şi se trezea dimineaţa tân jind să vină seara, ca să se poată duce la el şi să se bucure de lumea secretă a extazului.

După prima noapte, făcuseră un pact să trăiască clipa, să nu per mită gândurilor legate de viitor să distrugă ceea ce găsiseră îm preună. Kitty se minuna, dar se şi ruşina cu câtă uşurinţă făcuse asta. Cu toate că raţiunea îi spunea că Andrew avea să se întoarcă în mai puţin de o lună, „geamănul”

mult mai puternic şi mai emo ţional câştigase teren. Îşi justifica acţiunile cu gândul că prezenţa lui Drummond pe durata sezonului ploios nu îi salvase doar viaţa, ci fusese o binecuvântare şi pentru Charlie. Mintea inventivă a lui

Drummond putea transforma un scaun într-un vapor plin cu piraţi şi o comoară aruncată în mare sau o masă într-o colibă din junglă, prin faţa căreia umblau leii şi tigrii. Era o transformare bine-venită de la jocurile de cărţi monotone pe care le sugera Andrew când ploua.

Drummond însuşi e copil, şi-a spus Kitty, în timp ce îl urmărea târându-se pe hol şi mârâind feroce. Dar noaptea era cât se putea de bărbat...

De când se făcuse vremea frumoasă făcuseră şi câteva excursii la plaja

Riddell şi, în cel mai îndepărtat cotlon, feriţi de formaţiunile stâncoase, Kitty se alăturase lui Cat, Drummond şi lui Charlie, care înota perfect acum, în apele superbe.

— Mama! Scoate-ţi pantalonii! strigase Charlie la ea. Unchiul Drum zice că hainele te trag la fund.

Kitty nu ajunsese până acolo în faţa lui Charlie şi îl

pusese să jure că nu povestea nimănui despre excursiile în care înotau, dar, de câteva ori, îl lăsase pe Charlie cu Camira spunând că avea treabă în oraş. Ea şi Drummond se duceau cu şareta la plajă şi înotau dezbrăcaţi. El o ţinea în braţe, o săruta pe faţă, pe gât, îi lingea apa sărată de pe sâni când se întorceau pe plajă şi ea ştia că niciun moment din viitor nu avea să cuprindă mai multă fericire.

***

— Draga mea, a spus Drummond la sfârşitul lunii februarie, în timp ce stăteau întinşi în pat şi Kitty era ameţită după ce făcu seră dragoste. Am primit o telegramă de la tata. Vrea să mă duc în Adelaide la sfârşitul săptămânii viitoare, să mă întâlnesc cu el şi cu Andrew când se întorc din

Europa. Vrea să îşi împartă procentele de afaceri între mine şi Andrew, în eventualitatea morţii lui. Trebuie să mă duc acasă, la Alicia Hall, ca să semnez documentele cu avocatul şi apoi eu şi Andrew să ne facem testamentul.

Inima lui Kitty, atât de plină de dragoste şi mulţumire în ultimul timp, s-a strâns toată.

— Înţeleg. Când pleci?

— O să iau vaporul peste două zile. Nu vrei să mă întrebi ce primesc? Care-mi e perspectiva?

— Ştii că nu-mi pasă nici cât negru sub unghie de asta. Aş locui cu tine şi într-o scorbură, dacă nu am avea de ales.

— O să-ţi spun oricum. După cum îţi imaginezi, afacerea cu perle îi va fi transferată lui Andrew, iar asta înseamnă şaptezeci la sută din venitul familiei. Eu voi primi o mie şase sute de kilometri pătraţi de deşert arid şi o fermă de vite înfometate – cu alte cuvinte, ocolul din Kilgarra. A! Şi încă nişte teren la câteva ore de Adelaide. Se duc tratative să facem un fel de minerit în zonă şi tata evident că vrea să participe. E posibil să nu iasă nimic din asta, dar, cu noscând nasul de vulpoi al tatei când vine vorba de bani, ca un dingo care adul mecă viţica moartă, cel mai probabil va fi o afacere profitabilă. O să mai moştenesc un bungalow pe Dealurile Adelaide şi podgoria din jur. După moartea părinţilor mei, fratele meu moşteneşte

Alicia Hall.

— Ah! Dar bungaloul e mult mai frumos! Am fost acolo şi

pri velişteа e spectaculoasă! Acolo m-a cerut Andrew... a spus Kitty, cu amintirea vie, apoi a tăcut jenată.

— Serios? Ce... pitoresc!

— Iartă-mă! A fost lipsit de tact din partea mea.

— Cu totul de acord. Drummond i-a dat la o parte o şuviţă de păr de pe faţă. Din păcate, doamnă Mercer, mi se pare că realitatea se pogoară asupra cuibului nostru de dragoste uitat de lume. Chiar dacă am făcut tot posibilul ca să evităm discuţia în aceste săptă mâni de vis, a venit timpul să iei nişte decizii.

Ştia foarte bine asta.

— Ca şi tine, de altfel. În fond, Andrew e fratele tău.

— Da, un frate care în copilărie nu avea niciun scrupul să-mi ia jucăriile preferate.

— Sper că nu sunt ţinta vreunei răzbunări pentru ce ţi-a făcut în trecut, a protestat Kitty.

— Dacă ai fi, ar fi spre binele tuturor, a chicotit Drummond.

Apoi, văzându-i expresia, s-a potolit.

— Kitty... Kat a mea, ca de obicei, te tachinez. Deşi mă îngri jo rează faptul că până acum nu am câştigat niciodată vreo bătălie la care m-a provocat

Andrew.

— O, ba da, ai câştigat. Kitty s-a întins şi l-a sărutat cu blândeţe pe obraz.

Ştii să fii fericit. Şi datorită acestui fapt, am învăţat şi eu.

— E foarte probabil să devin extrem de nefericit dacă nu discutăm despre viitorul nostru, iubita mea. Drummond i-a luat faţa în mâini. Când plec la

Adelaide, vrei să nu mă mai întorc niciodată?

— Of, Drummond! A clătinat disperată din cap. Nu ştiu.

— Sigur că nu. Dumnezeule, în ce situaţie ne aflăm! Poate ajută să-ţi spun la ce m-am gândit în ultimul timp.

— Te rog.

— E foarte simplu: nu suport gândul de a te părăsi. S-ar putea să plâng asemenea unei adolescente dacă insişti să rămâi cu fratele meu, a adăugat

Drummond, zâmbind abia perceptibil.

— Şi ce sugerezi?

— Să fugim în lume, cu Charlie cu tot.

— Unde?

— Pe lună ar fi cel mai bine, dar, având în vedere că asta e şi mai departe decât ferma mea de vite şi că ne-ar trebui aripi să ajungem, Kilgarra e probabil cea mai bună opţiune.

— Vrei să vin cu tine?

— Da, deşi trebuie să te avertizez, Kitty, viaţa acolo e dură şi bru tală. Prin comparaţie, Broome e chiar epicentrul civilizaţiei. Trenul Ghan trece doar de două ori pe an cu provizii şi cea mai apropiată aşezare, Alice Springs, e la două zile de mers cu cămila. Nu există nici doctor, nici spital, iar toaleta e afară. Dar are un mare atu.

— Care?

— Cel mai apropiat vecin e la o zi distanţă, aşa că nu mai trebuie să înfruntăm interminabilele dineuri.

Kitty a zâmbit cu greu, ştiind că Drummond făcea tot posibilul să înveselească atmosfera.

— Şi Andrew? Cum să-i facem una ca asta? L-ar devasta. Să-şi piardă nevasta, darămite fiul iubit. A clătinat din cap. Nu merită.

— Nu, nu merită şi da, o să-l doară cumplit, mai ales că Andrew nu a pierdut niciodată nimic în viaţa asta. La şcoală era mereu ticălosul care înscria ultimul eseu şi salva situaţia.

— Nici eu, nici Charlie nu suntem o minge de rugby. S-a uitat la el. Eşti absolut sigur că nu vrei doar să câştigi tu în cazul ăsta?

— Nu în cazul de faţă. Îţi jur, Kat, oricât glumesc, ţin la el. E fra tele meu geamăn şi aş face extraordinar de multe lucruri ca să nu-l rănesc, dar de data asta vorbim de viaţă şi de moarte şi nu avem ce face.

— Cum adică?

— Fizic, nu pot trăi fără tine. E o nenorocire, dar trebuie s-o facem. Aşa că, din punctul meu de vedere, asta e situaţia. Iar acum, Kitty-Kat a mea, ca să folosesc o analogie din rugby, mingea e cu totul în terenul tău. Depinde de tine ce facem mai departe.

***

Kitty s-a trezit din nou în agonia luării unei hotărâri, pentru că aici nu mai era vorba doar de viitorul ei. Dacă pleca împreună cu Drummond, ştia că avea să îi ia lui

Charlie dreptul de a creşte cu tatăl lui. Mult mai tulburător era gândul că Andrew ar putea să se lupte cu ea pentru Charlie. Cel puţin nu exista niciun dubiu că îl adora pe unchiul Drum şi că ar fi un unchi iubitor şi un model părintesc care să-l ghideze în viaţă. Dumnezeu ştia ce-i putea spune lui Charlie când creştea. Kitty era perfect conştientă de şocul descoperirii cruntului adevăr despre un părinte pe care îl idolatrizase.

S-a tot gândit şi răzgândit, ba chiar s-a dus la biserică din sat şi a îngenuncheat să se roage.

— Te rog, Doamne, întotdeauna mi s-a spus că Dumnezeu în seamnă dragoste. Şi îl iubesc pe Drummond cu fiecare bucăţică din sufletul meu, dar şi pe Charlie îl iubesc...

În genunchi fiind, l-a văzut încă o dată pe tatăl ei, ţinând mâinile lui Annie în pragul uşii şi pe biata şi nevinovată ei mamă, însărcinată şi în necunoştinţă de cauză faţă de duplicitatea soţului.

— Nu sunt o ipocrită şi nu pot fi o mincinoasă, a şoptit ea spre nişte îngeri înlăcrimaţi, pictaţi în zbor şi ducând pe aripi morţii la cer.

Cu toate că în clipa asta nu sunt cu nimic mai bună ca tata, dacă mă culc noapte de noapte cu fratele soţului meu, şi-a spus ea.

— Doamne, cred că am avut o revelaţie, a suspinat ea, dar se pare că am încălcat majoritatea poruncilor Tale de-atunci.

Afară, la soare, Kitty s-a dus la mormintele celor plecaţi dintre noi.

— Ai iubit oare ca mine înainte să pleci la cer? a şoptit ea rămă şiţelor unei

Isobel Dowd.

Biata murise la vârsta de douăzeci şi trei de ani – cât avea ea acum. Kitty a închis ochii şi a suspinat din rărunchi.

— Am mers deja mult prea departe şi nu-mi voi înşela soţul tot restul vieţii.

Aşa că... s-a oprit ea şi a înghiţit în sec, Dumnezeu să mă ajute, dar trebuie să suport consecinţele.

***

— Am decis să mergem cu tine la Kilgarra când te întorci

după întâlnirea din Adelaide, a spus Kitty calm, în timp ce se aşeza în seara aceea la masă cu

Drummond.

El s-a uitat mirat la ea.

— Dumnezeule, femeie! Tocmai ziceam să-l mai ducem pe Charlie la plajă pentru ultima oară şi tu vii cu asta!

— Mă gândeam că trebuie să ştii, a spus ea, bucurându-se măcar de expresia şocată a lui Drummond.

— Da, ai dreptate, e bine de ştiut. Şi-a dres glasul. Bun atunci. Ar fi bine să ne facem planul.

— Am decis şi să-i spun eu lui Andrew când se va întoarce acasă. Nu voi fi o laşă, Drummond. Camira îl va lua pe Charlie înainte şi voi avea cufărul pregătit. Vom pleca imediat, îl voi lua pe Charlie de la Camira şi apoi ne vom întâlni cu tine, oriunde vei fi.

— Se pare că te-ai gândit la toate.

— Sunt o fire pragmatică şi am descoperit că, în situaţii dificile, ajută să te organizezi.

Kitty nu voia să îi arate vâltoarea de emoţii care o năpădeau sub calmul pe care-l afişa.

— Pot să-mi exprim bucuria imensă pe care o simt faţă de hotă rârea ta? a întrebat-o el.

— Da, dar mai vreau să ştiu unde ne întâlnim după ce am... con sumat faptul.

— Ia să vedem. Drummond a dus mâna peste masă, spre ea. Kitty, eşti sigură că nu vrei să fiu aici când îi spui lui Andrew?

— Absolut. Mi-e teamă că te va împuşca pe loc.

— Ar putea să te împuşte şi pe tine.

— Şi exact asta aş merita. Kitty a înghiţit în sec. Dar mă îndoiesc. Dacă îşi împuşcă soţia, reputaţia lui va avea de suferit în societatea din Broome.

Au zâmbit amândoi fără consistenţă.

— Eşti sigură, dragă Kat?

— Nu am de ales, pentru că Andrew merită mai mult decât o soţie necredincioasă, care nu-l poate iubi.

— Dacă ajută cu ceva, sunt sigur că în curând toate mamele din industria perlelor îşi vor alinia fiicele ascultătoare la uşa lui. Gata, ajunge! Sugerez să mă duc cu vaporul la Darwin, fiindcă deja am vorbit asta cu tata şi cu

Andrew. Apoi tu şi Charlie plecaţi cu urmă torul vapor spre Darwin şi ne întâlnim acolo.

— E posibil ca Andrew să vină după noi.

— Poate, şi dacă face asta, ne descurcăm noi cumva. Drummond i-a strâns mâna. Până atunci vom fi unul lângă altul.

— Chiar trebuie să pleci la Adelaide? Întâlnirea asta de afaceri cu tatăl tău nu poate fi ţinută altă dată? întrebă Kitty, simţind cum se ducea pe apa sâmbetei decizia ei de a nu se lăsa năpădită de emoţii.

— Numai să te las singură aici nu-mi doresc. Mai mult, mi-e teamă că te-ai putea răzgândi cât sunt plecat. I-a zâmbit trist. Totuşi, ca noi trei să putem avea un fel de viitor, trebuie să mă duc şi să semnez actele pentru Kilgarra şi alte proprietăţi. Mă îndoiesc că tata va dori să mi le mai transfere pe numele meu după ce află adevărul.

— Şi Charlie? Kitty simţea că-i dădeau lacrimile. Cum îi explic toate astea?

— Spune-i doar că vine în vizită la unchiul Drum în brusa australiană, la miile de vaci. I-am povestit multe despre Kilgarra şi ştiu că abia aşteaptă să vadă cu ochii lui. Pe urmă – Drummond a ridicat din umerii lui laţi –

timpul trece şi nu vă mai întoarceţi acasă. A tăcut puţin. Eşti sigură de toate astea, Kat?

— Nu.

Kitty a dat uşor din cap, în timp ce el i-a ridicat mâna la buze şi a sărutat-o tandru.

— Evident. De ce ai fi?

***

În noaptea dinaintea plecării lui Drummond, Kitty a plâns pe umărul lui, apoi, când el a adormit, s-a uitat cu atenţie la fiecare milimetru din corpul lui ca să şi-l imprime în memorie. Oroarea pe care trebuia s-o înfrunte acum şi data următoare când avea să-l vadă era prea greu de suportat.

A doua zi, despărţirea lor în public, pe chei, a fost cum trebuia să fie. L-a sărutat cast pe obraji şi i-a urat cele bune. Orice simţea era ţinut în frâu de

Charlie cel de neconsolat.

— Să vii să mă vizitezi curând, a strigat Drummond, în timp ce urca pasarela.

— Da, unchiule Drum, promit! strigă Charlie, plângând fără să se ferească.

— Te iubesc, a strigat la el, cu toate că ochii i-au picat pe Kitty atunci. Ne vedem mai curând decât crezi.

Le-a mai făcut o dată cu mâna şi Drummond a dispărut din vedere.

Kitty s-a străduit să îşi facă de lucru pentru curăţenia de primăvară, insistând ca Fred s-o ajute să planteze nişte trandafiri. Habar nu avea dacă vor prinde rădăcini şi, chiar şi-aşa, nu va fi aici să afle asta.

Cu toate acestea, era perfect hotărâtă. Nu ar mai fi putut trăi în minciună.

Era ca şi cum viaţa ei cu Andrew fusese o jumăta te-de-per lă – strălucitoare şi mare la suprafaţă, dar în esenţă doar mâl. Acum, ea şi Drummond îşi creaseră propria perlă perfectă, cu mar ginile netezite de bucurie şi cu dragoste impenetrabilă la mijloc.

Câteva zile mai târziu a primit două telegrame, dintre care una de la soţul ei, în care îi spunea că a ajuns cu bine la Adelaide şi că Stefan se va întoarce cu el şi cu Drummond, la Broome, pe Koombana, ca să-şi vadă nepotul.

Cealaltă telegramă era de la Drummond, care spunea acelaşi lucru şi adăuga că „cele legale” mergeau de minune. Bărbaţii Mercer trebuiau să ajungă în Broome pe 22 martie – în doar zece zile, s-a gândit Kitty.

— Ce faci, doamna Kitty? s-a auzit o voce din spate.

A sărit cât colo, dorindu-şi ca, măcar o dată, să nu se mişte Camira asemenea unei pisici.

— Strâng câteva lucruşoare de bebe de-ale lui Charlie ca să le dau, a improvizat ea şi a lăsat capacul cufărului.

— Dară cămaşa aia încă îi vine bine.

Kitty a simţit privirea Camirei în timp ce se ridica.

— Nu era vremea să culci copiii?

— Da. Camira a dat să plece, apoi s-a întors spre Kitty. Văd tot, ştiu de ce faci bagaj. Dară nu ne uita. Venim cu tine şi Fred apără de negrii răi.

Şi, cu asta, a ieşit din cameră. Kitty a clătinat din cap mirată şi iri tată.

Printr-o osmoză invizibilă, Camira părea să intuiască intri

gile ei emoţionale.

Seara i se învârtea capul din cauza planurilor făcute cu înfri gurare, luând în calcul tot ce putea sta în calea planurilor lor. Tot ce ştia sigur era că

Drummond nu o va dezamăgi şi odată ce era la adă post în braţele lui, în

Darwin, totul avea să meargă strună.

A scris scrisori emoţionante mamei ei şi doamnei McCrombie, cerându-le iertare şi înţelegere, apoi le-a dosit în căptuşeala cu fărului. A început să-i scrie o scrisoare lui Edith, dar s-a răzgândit, căci nu putea spune nimic care să salveze situaţia. Edith va avea cel puţin confortul de a şti că avusese dreptate în tot acest timp. Kitty era, fără doar şi poate, fiica tatălui ei.

— Mai pregătită de-atât nu se poate, a şoptit ea.

A doua zi a sosit o altă telegramă de la Andrew.

VEI AVEA O MARE SURPRIZĂ ÎN MULTE FELURI LA SOSIRE STOP TATA VA EXPLICA STOP TREABĂ DE ULTIM MOMENT DAR VOI SOSI BINE SĂNĂTOS STOP VĂ IUBESC PE TINE ŞI PE CHARLIE STOP

Kitty s-a încruntat, întrebându-se la ce se referea Andrew, apoi a apărut

Charlie care voia în braţe şi să-i spună o poveste, aşa că nu s-a mai gândit la asta.

***

Cu o noapte înainte de marea evadare, vremea simpatiza cu emo ţiile care o tulburau pe Kitty. Norii negri atârnau pe cerul ame ninţător, tunetele scuturau pământul şi fulgerele străbăteau cerut de parcă-l sfâşiau. Kitty se fâţâia prin casă şi ferestrele se zgâlţâiau în efortul de a nu lăsa furtuna să intre.

A doua zi s-a sculat o dată cu restul sătenilor şi a ieşit uşurată din casă, constatând că furtuna doar lătrase, nu şi muşcase. Tran da firii erau încă în picioare şi Fred zicea că vânturile obosiseră un deva deasupra nisipurilor din

Pinda, la sud. Nu că ar fi pus geană pe geană, doar Koombana urma să sosească în seara aceea în Broome şi ştia că şi după ce avea să-i spună lui

Andrew că îşi lua tălpăşiţa, o aştepta mai departe o călătorie lungă şi grea spre Darwin. Uneori, încă i se făcea

greaţă şi i se întorcea stomacul pe dos, aşa cum o asigurase doctorul Suzuki că se va întâmpla după boală.

Să-i spun lui Andrew în seara asta sau poate mâine-dimineaţă? s-a întrebat

Kitty, pentru a mia oară. Avea să fie şi mai complicat cu Stefan acolo şi trebuia să aştepte să plece. Îi tremurau mâinile vizibil în timp ce se spăla şi îmbrăca.

A găsit-o pe Camira în bucătărie, unde făcea ouă pentru micul dejun al lui

Charlie.

— Eşti albă, fantomă, doamna Kitty, a comentat ea şi a bătut-o pe umăr. Nu face griji, io şi Fred luăm Charlie pe plajă când vrei să vorbeşti cu domnu'

şef.

— Mulţumesc. Kitty a pus mâna pe mâna Camirei. Promit să-ţi tri mit vorbă ţie şi lui Fred odată ce ajungem cu bine în Kilgarra.

— Venim cu voi, a încuviinţat Camira. Suntem cu tine, doamna Kitty.

— Mulţumesc, Camira. Sincer, nu ştiu ce m-aş face fără tine.

***

Koombana trebuia să ancoreze odată cu fiuxul de seară, dar, când Kitty –

deja într-o stare de agitaţie atât de mare, încât a trebuit să bea nişte brandy –

a ajuns în port, nu a văzut nici urmă de vapor.

— A fost ciclon, le spunea căpitanul de port celor adunaţi la faţa locului.

Credem că s-a adăpostit în Derby până la terminarea fur tunii. Nu are sens să staţi aici, doamnelor şi domnilor! Mergeţi acasă şi veniţi mai târziu.

Kitty a blestemat vremea proastă că lovise chiar în ziua în care ea se pregătise cu atâta meticulozitate. S-a întors cu trenul pe dig şi au salutat-o vecinii care comentau despre furtuna din noaptea trecută şi despre vapoarele care fuseseră nevoite să se adăpostească. Domnul Pigott, unul dintre colegii de industrie ai lui Andrew, s-a aşezat lângă ea.

— Sper să apară curând vaporul ăsta cu care vine

jumătate din familia mea.

Şi a dumneavoastră, din ce aud.

— Da. Credeţi că Koombana e în siguranţă? În fond, e cel mai nou vas din flotă.

— Sunt sigur că da, a răspuns domnul Pigott, dar a fost o furtună îngrozitoare azi-noapte, doamnă Mercer şi multe vase, mai mari decât

Koombana, s-au scufundat înainte. Ei bine, nu putem decât să sperăm că e bine. Şi să ne rugăm.

A bătut-o pe mână şi s-a ridicat când s-a oprit trenul. Pe Kitty a trecut-o un flor de groază, care i-a urcat pe şira spinării.

Acasă s-a fâţâit prin salon, în timp ce Camira încerca s-o con vingă să mănânce, dar a refuzat. Fred, pe care-l trimisese să aştepte pe doc şi s-o anunţe dacă vedea vaporul, s-a întors la miezul nopţii.

— Nicio barcă, doamna şefa.

Kitty s-a culcat, dar nu a reuşit să adoarmă, căci devenise anxioasă.

A doua zi, în vreme ce Fred o ducea spre doc, a fost luată pe sus de mulţimea de oameni adunaţi în oraş, care discutau în şoaptă soarta vaporului Koombana. Kitty a decis să urce cu ei pe deal la capătul străzii

Dampier Terrace, de unde localnicii se uitau spre golful Rowbuck.

— Nu ştim unde e, doamna Mercer, a spus domnul Rubin, un alt industriaş de perle. Dirigintele de poştă zice că au căzut liniile telegrafice la Derby şi de-asta nu răspund. Sunt sigur că vom primi veşti în curând.

Sub ea, oceanul primejdios era ca o moară de apă şi cei care aveau binoclu raportau lipsa la orizont a oricărui vas. Câteva lughere de perle lipseau şi ele şi, pe măsură ce se încingea arşiţa zilei, apăreau din ce în ce mai mulţi prieteni şi rude pe deal, la oficiul poştal, ca să pună întrebări dirigintelui. El spunea mulţimii că trimitea mereu mesaje la Derby, dar că nu primea niciun răspuns.

În cele din urmă, la apus, peste mulţimea din faţa căsuţei s-a aşternut liniştea în clipa în care maşinăria s-a trezit la viaţă. Tot ce se auzea era bâzâitul insectelor la amurg şi ţăcănitul telegrafului.

Dirigintele poştei a ieşit din căsuţă foarte înnegurat. A prins un anunţ de panou şi s-a retras.

„Koombana nu e la Derby”, scria pe hârtia cu margine neagră.

Căpitanul portului, domnul Dalziel, a chemat toţi bărbaţii să se alăture căutării vasului şi Kitty l-a auzit pe Noel Donovan, directorul Companiei

Mercer Pearling, cerând ajutorul cârmacilor de lughere. Acasă, mintea-i gonea extenuată printre orori. Kitty s-a aşezat pe pat lângă Camira, care îi mângâia părul de pe fruntea umedă.

— Stau cu tine, cânt să dormi, o liniştea Camira, în timp ce Kitty o ţinea de mână, incapabilă să dea glas gândurilor insuportabile care-i treceau prin cap.

***

Au mai trecut câteva zile şi veştile tot nu veneau, iar Kitty îi as culta amorţită pe toţi cei care veneau la uşa ei ca să afle ce mai ştia. Ziarele

Northern Times se adunaseră pe treapta de la intrare, dar refuza şi să arunce chiar şi o privire asupra titlurilor.

La aproape două săptămâni după ce Koombana ar fi trebuit să ajungă în

Broome, Kitty s-a dus în bucătărie. I-a picat faţa când a vă zut-o pe Camira plângând pe umărul lui Fred.

— Ce e?

— Koombana, doamna Kitty. Scufundat. Toţi morţi. Nu mai e nimeni.

***

Retrospectiv, Kitty nu-şi aducea aminte mare lucru din ziua aceea, poate că şocul îi ştersese memoria. Îşi aducea aminte vag că o dusese Fred cu şareta la oficiul căpitanului portului, unde se adu nase mulţimea în lacrimi. Căpitanul

Dalziel ceruse atenţie şi citise cu voce tare o telegramă venită de la

Compania de Vapoare Adelaide:

„Cu profund regret, compania anunţă că descoperirea epavei de către SS

Gorgon şi SS Minderoo, care a fost identificată ca făcând parte din flota SS

Koombana, dovedeşte că vasul Koombana s-a scufundat

cu tot echipajul la bord, în vecinătatea insulei Bedout, în timpul ciclonului devastator din noaptea de 20 spre 21 martie...

Citise lista pasagerilor în faţa publicului copleşit.

„Meswain, Donald

Mercer, Andrew

Mercer, Drummond

Mercer, Stefan...”

Se găsiseră imediat nişte scaune pe care să şadă femeile. Mulţi dintre cei adunaţi leşinaseră deja. Domnul Pigott fusese printre primii care se prăbuşiseră şi plângea incontrolabil. Neputând închega un gând măcar ori vreun sentiment, Kitty îi mulţumise Domnului cel puţin pentru mila de a nu pierde un copil. Domnul Pigott îşi pierduse soţia şi două fiice.

În cele din urmă, orăşenii devastaţi începuseră să se îndrepte spre casele lor, să transmită rudelor că nu existaseră supravieţuitori. Căpitanul Dalziel menţionase că cei apropiaţi şi dragi victimelor erau contactaţi prin telegrame, chiar în timp ce vorbeau. Fred o dusese pe Kitty la şaretă şi ea se gândea că singurul căruia îi putea spune era fiul ei. Totuşi, când sosise acasă, luase automat stiloul şi scrisese un bilet scurt de consolare lui Edith, înţelegând că nu avea cuvinte de mângâiere pentru o femeie care îşi pierduse soţul şi doi fii printr-o crudă întorsătură a destinului. Îi ceruse lui Fred să o ducă la poştă, apoi se dusese în camera ei, unde închisese uşa după ea şi se uitase în gol.

Andrew murise.

Drummond murise...

Cuvintele erau lipsite de sens. Kitty se întinsese apoi îmbrăcată pe patul pe care-l împărţise cu amândoi, închisese ochii şi adormise.

***

— Charlie, dragul meu, trebuie să-ţi spun ceva.

— Ce e, mama? Când vine Papa?

— Ei bine, Charlie, chestia e că Papa nu mai vine acasă. Cel puţin nu la noi.

— Atunci unde se duce?

— Tatăl tău, unchiul Drum şi bunicul Mercer au fost

chemaţi la cer, să stea cu îngerii.

Simţea că-i dădeau lacrimile. Nu vărsase nici măcar o lacrimă de când aflase vestea, ştia că nu trebuia şi nu putea plânge acum în faţa copilului ei.

— Vezi tu, ei sunt deosebiţi şi Dumnezeu i-a vrut acolo sus, cu El.

— Adică cu străbunii lor? Cu celelalte spirite? Mama... Charlie i-a făcut semn cu degetul. Cat zice că atunci când cineva se duce la cer nu trebuie să le spunem pe nume. A dus degetul la buze. Ssst!

— Charlie, e perfect în regulă să le spunem pe nume. Şi să îi ţinem minte.

— Cat zice că nu...

— Nu-mi pasă ce zice Cat! Toată tensiunea lui Kitty a explodat la cuvintele lui. Eu sunt mama ta, Charlie şi pe mine mă vei asculta!

— Scuze, mama. Lui Charlie a început să-i tremure buza. Şi au plecat în rai?

Şi nu-i mai vedem niciodată?

— Mi-e teamă că nu, dragul meu. Dar îi vom ţine minte veşnic, a răspuns

Kitty mai blând, îngrozită că a ţipat la el într-un astfel de moment. Şi ne vor veghea din cer.

— Pot să mă duc uneori în vizită la ei?

— Nu, dragul meu, nu încă, dar într-o zi îi vei revedea.

— Poate coboară ei. Cat zice că străbunii ei fac asta în vis.

— Poate, dar voi doi sunteţi diferiţi, Charlie şi... Kitty a clătinat din cap. Ei, nu mai contează. Îmi pare foarte rău, dragul meu, a început să hohotească, luându-l pe Charlie în braţe şi strângându-l la piept.

— O să-mi fie dor de ei, mai ales de unchiul Drum. Ne jucam fru mos.

Charlie s-a dezlipit de ea şi a pus mâna pe braţul ei. Ţine minte, ne veghează.

Cat zice...

Charlie s-a oprit şi nu a mai scos o vorbă.

— Poate mergem la Adelaide şi stăm cu bunica Edith?

Kitty încerca cu disperare să-şi recapete echilibrul. I se părea că fiul ei de patru ani era cel care o alina pe ea.

— Nu. Charlie şi-a încreţit nasul. Îmi place aici cu Cat şi cu Camira. Ei sunt familia noastră.

— Da, bravul meu băiat! a zâmbit slab. Aşa e.

***

Drummond a murit!

Kitty s-a ridicat brusc, uşurată că fusese doar un coşmar oribil. Apoi, realitatea s-a aşezat în jurul ei şi şi-a dat seama că nu fusese un coşmar. Sau cel puţin era, dar nu unul care se disipa când se tre zea, pentru că

Drummond nu va mai veni în veci.

Sau Andrew. Măcar un gând pentru soţul tău. Şi el e mort.

Ori poate, se gândea, ea era cea moartă. Poate că fusese trimisă în iad ca să sufere pentru ce făcuse.

— Te rog, Doamne, nu permite aşa ceva! Nu se poate...

Şi-a îngropat faţa în pernă să-şi înece amarul, care venea sub forma unui torent de lacrimi, cu o durere insuportabilă.

Şi Andrew – ce făcuse el vreodată să merite o asemenea înşe lăciune? El o iubise în singurul fel în care ştiuse. Entuziasm? Nu, dar mai avea vreo importanţă? Mai conta ceva acum?

— Nu contează nimic, nu contează nimic... Kitty şi-a băgat cearşaful în gură, dându-şi seama că-i venea să urle. Sunt o târfă, o stricată! La fel ca tata! Nu pot trăi aşa, nu pot trăi cu mine aşa! O, Doamne!

S-a ridicat, fâţâindu-se şi clătinând din cap.

— Nu pot trăi. Nu pot trăi!

— Doamna Kitty, vino afară cu mine!

Vedea numai luminiţe mov şi roşii, fiindcă ameţise, dar a simţit un braţ care a cuprins-o de umăr şi care a dus-o spre uşă, apoi prin grădină, pe ţărâna proaspătă şi umedă pe care o punea Fred şi pe care o percepea ca sângele care i se usca sub picioare.

— O să ţip, trebuie să ţip!

— Doamna Kitty, ne plimbăm, cu pământul sub picioare, ne uităm la cer şi îi vedem cum se uită şi ei la noi.

— I-am ucis pe amândoi, în feluri diferite. M-am culcat cu un bărbat care nu-mi era soţ, ci fratele lui geamăn. L-am iubit! Doamne ajută, cât l-am iubit! Şi acum îl iubesc.

Kitty a căzut în genunchi. Camira i-a ridicat uşor faţa spre

cer.

— Înţelege că nu tu faci destin. Fac ei, acolo sus. Camira i-a ară tat. Ştiu că iubeşti bărbatul acela. Şi eu iubesc. Dar nu noi am ucis, doamna Kitty.

Lucruri rele se întâmplă. Văd multe lucruri rele. Ei au viaţă bună. Viaţa începe şi termină. Nu schimbă nimeni asta.

— Nu schimbă nimeni asta. Kitty şi-a aşezat capul pe genunchi şi a plâns.

Nu schimbă nimeni asta.

În cele din urmă, când a simţit că nu mai avea lacrimă de vărsat, Camira a ajutat-o să se ridice.

— Duc să dormi acuma, doamna Kitty. Tânărul are nevoie de tine mâine. Şi pe urmă.

— Da, ai dreptate, Camira, iartă-mă că mă port aşa. Doar că...

Kitty a clătinat din cap. Nu mai avea cuvinte.

— În deşert mare, mergem ţipăm tare cât vrei, la lună şi stele. Face bine, scoate lucrurile rele. Apoi simţi mai bine.

Camira a băgat-o în pat pe Kitty şi apoi s-a aşezat lângă ea, ţi nând-o de mână.

— Nu face griji. Cânt eu până când ajung ei acasă.

Kitty a închis ochii extenuată şi a ascultat vocea dulce şi înaltă a Camirei care fredona o melodie blândă şi monotonă.

— Dumnezeu să mă ierte pentru ce am făcut, a murmurat ea, înainte să o ia în sfârşit somnul.

CECE
Broome, Australia de Vest
Ianuarie 2008

Capitolul 19

Mi-am şters lacrimile şi m-am ridicat în şezut, încercând să-mi astâmpăr pulsul. M-am gândit la suferinţa pe care o trăisem când murise Pa şi am încercat să o multiplic la toţi cei pe care îi pierduse Kitty pe Koombana, la toţi cei pe care-i pierduse acest oraş.

Mi-am scos căştile şi mi-am masat urechile amorţite, apoi m-am dus să deschid fereastra ca să intre aer curat. Mi-i imaginam pe toţi localnicii adunaţi în vârful dealului, la capătul străzii Dampier Terrace, stradă pe care mersesem şi eu, aşteptând cu toţii cea mai proastă veste din viaţa lor.

Am închis geamul să opresc corul sălbăticiunilor de noapte. În ciuda faptului că aerul condiţionat era dat la maximum, eram tot încinsă şi transpiram. Nici nu puteam să-mi închipui cum se des curcase Kitty în

Broome cu un secol în urmă, mai ales cu corsetul, combinezonul şi

Dumnezeu ştie ce alte jupe. Ca să nu mai zic că născuse pe arşiţă, după ce că oricum naşterea în sine te face să tran spiri cel mai mult.

Chiar dacă nu aş fi chibzuit la relaţia mea cu Kitty înainte de sosirea mea, acum era o parte din mine care ar fi dorit foarte mult să fie înrudită cu ea.

Nu doar din cauza curajului de a pleca de la bun început în Australia, ci şi pentru felul în care făcuse faţă lu crurilor când a ajuns acolo. Experienţele ei făceau ca problemele mele să pară o nimica toată. Trebuia să fii extraordinar să faci ce făcuse ea cu o sută de ani în urmă, în Broome. Şi chiar îşi urmase inima, oriunde ar fi dus-o.

M-am uitat la imaginea cu ea pe coperta CD-ului şi nu vedeam cum puteam fi înrudită cu ea, cu toate că avocatul

sugerase că de la ea proveneau originile mele. Era mult mai probabil să fi fost înrudită cu servitoarea

Camira. Mai ales că fiica ei, Alkina, avea aparent ochii tatălui ei, care era japonez şi păreau foarte similari cu ai mei.

Camira şi fiica ei de-aici se trăgeau. Paşii ei trecuseră demult pe străzile astea pe care mergeam eu acum. Aveam de gând să aflu mai multe a doua zi.

Cum stăteam întinsă, mă gândeam că, doar ascultând povestea lui Kitty, orăşelul ăsta de la marginea pământu lui căpătase viaţă. A fost odată ca niciodată un moment în care ea a trăit aici şi în care locul ăsta forfotea de oameni. Voiam să văd lucrurile cum le văzuse ea, cu toate că nu ştiam cât mai rămăsese din ele.

***

A doua zi cu noaptea-n cap m-a trezit telefonul. Era recepţionera.

— Domnişoara D'Aplièse? Vă aşteaptă un bărbat în holul hote lu lui. Zice că e de la fie Australian.

— Da, ăăă... mulţumesc. Spuneţi-i că vin în cinci minute.

Îmi tremura mâna când am lăsat receptorul din mână. Aşadar, presa mă găsise. Ştiind că nu aveam o clipă de pierdut, m-am dat repede jos din pat, m-am îmbrăcat degrabă, mi-am îndesat restul lucrurilor în rucsac şi l-am săltat pe spate. Am numărat banii pe care-i datoram pentru şederea mea şi i- am lăsat pe noptieră lângă cheie, ca să nu mă aresteze că fugisem fără să plătesc. Apoi am fugit pe coridor spre ieşirea de urgenţă pe care o observasem cu o seară în urmă, când văzusem pe cineva fumând acolo. Am împins uşa şi, spre uşurarea mea, s-a deschis fără să declanşeze nicio alarmă. Scă rile simple de fier coborau într-o curte în spatele hotelului. Zidul era scund, aşa că am aruncat rucsacul peste el şi am sărit şi eu. Câţiva paşi mai încolo, m-am trezit la celălalt capăt al străzii.

Şi-acum ce fac?

Am sunat-o pe Chrissie, care a răspuns imediat.

— Unde eşti? am întrebat-o, gâfâind rău.

— La biroul de la aeroport. Ce s-a întâmplat?

— Cât de uşor e să rezerv un bilet de avion?

— Foarte uşor dacă lucrezi la biroul de informaţii din faţa

ghi şeului de bilete. Unde vrei să te duci?

— Alice Springs. Care e cea mai bună metodă să ajung acolo?

— Trebuie să iei avionul spre Darwin şi de-acolo la Alice.

— Poţi să-mi faci rost de biletele astea astăzi?

— Ştiu că e un avion de-aici la Darwin în câteva ore. Mă duc să-i întreb dacă mai au locuri.

— Dacă au, ia pe loc. Vin imediat ce găsesc un taxi.

— Îţi trimit acum unul. Du-te la statuile de bronz din capătul străzii şi te ia în zece minute.

— Mulţumesc, Chrissie!

— Pentru puţin.

La aeroport, Chrissie mă aştepta la intrare.

— Poţi să-mi spui ce s-a întâmplat după ce îţi confirmăm rezer vările, a spus şi m-a luat de braţ, după care ne-am dus la check-in Qantas. El e amicul meu, Zab. Chrissie a arătat spre tipul de la birou. Rezervările sunt pregătite.

Trebuie doar să plăteşti.

Am scos cartea de credit şi am trântit-o pe tejghea. Zab a luat-o şi apoi mi- a dat boarding pass-urile şi o chitanţă.

— Mulţumesc, Chrissie.

— Vin cu tine la control, a spus ea. Mai stăm la cafenea să vor bim şi să-mi povesteşti despre Thailanda.

La dracu'! Ştia şi Chrissie, ceea ce nu mă mira, având în vedere că avea un chioşc de ziare în faţă. Probabil că se uitase zile întregi la mutra mea, în toate ziarele şi totuşi nu suflase o vorbă.

Ne-am dus la control împreună, apoi la o cafenea micuţă şi Chrissie s-a întors cu două sticle de apă şi câte un sendviş pen tru fiecare. Alesesem scaunul cu faţa la perete, într-un colţ, pentru ori ce eventualitate.

— Deci, de ce trebuie să pleci aşa repede?

— Azi-dimineaţă m-am trezit la hotel cu un reporter de la ziarul fie

Australian. Probabil ştii deja de ce voia să-mi ia interviu.

M-am uitat la ea.

— Da, ştiu. Te-am recunoscut de când ai apărut prima oară la ghi şeul meu.

Şi...?

— L-am cunoscut pe tip în Thailanda şi am petrecut o

vreme cu el. Se pare că era căutat pentru un fel de fraudă bancară.

— Anand Changrok?

— Sau „Ace”, cum l-am cunoscut eu.

Apoi i-am spus lui Chrissie toată povestea cu el.

— Cum era? a întrebat când am terminat.

— Foarte plăcut. M-a ajutat când am avut nevoie.

— Aţi fost împreună?

— Da. Mi-a plăcut de el, dar, şi chiar dacă nu mi-ar fi plăcut, tot nu aş fi făcut ceva atât de josnic. Chiar dacă aş fi ştiut cine era.

— Ştiu că nu, Cee. Chrissie mă privea mai degrabă compătimitor, decât suspicios. Şi-acum crede că tu ai anunţat presa.

— Mi-a trimis un mesaj în care zicea că avusese impresia că putea avea încredere în mine. M-am simţit ca ultimul om, încă mă simt aşa, dar nu m- ar fi crezut niciodată, chiar dacă i-aş fi putut explica. Cred că acest tip, Jay, l- a mituit pe paznic să facă poza, iar eu i-am oferit ocazia perfectă.

— Îi poţi scrie în închisoare.

— Nu destul de bine cât să-i spun ce-ar trebui să-i spun. Am zâm bit abia perceptibil. Sunt dislexică, ai uitat?

— Pot să scriu eu scrisoarea.

— Poate. Mulţumesc.

— Crezi că a făcut-o?

— De unde să ştiu? Toată lumea aşa crede. Nu ştiu, Chrissie, e ceva ce nu se potriveşte. Chestii pe care mi le-a spus. Zic din în stinct, dar cred că nu e asta toată povestea.

— Poate ar trebui să încerci să afli care e.

— Şi cum să fac asta? Nu sunt detectiv şi nu ştiu nimic despre bănci.

— Eşti deşteaptă, găseşti tu o cale, a zâmbit ea.

M-am înroşit, fiindcă nu mai spusese nimeni despre mine că aş fi deşteaptă.

— Oricum, acum vreau să aflu mai multe despre familia mea.

— Hei, dacă ai nevoie de un detectiv care să te ajute în Alice, eu sunt aia, a spus Chrissie dintr-odată. Oricum, nu mi-am luat de mult vacanţă şi nu se întâmplă nimic pe-aici în perioada asta a anu lui, aşa că ce-ar fi să ne întâlnim

acolo?

— Serios? Nu vreau să îţi ocup prea mult timp, dar, dacă vrei, m-ar bucura enorm ajutorul tău, am spus, sincer entuziasmată. Ai văzut că sunt pe dinafară cu tot ce se petrece în Australia.

— Neee, frate, trebuie doar să îţi arate cineva cu ce se mănâncă toate. O să fie beton şi întotdeauna am vrut să mă duc în Alice. Chrissie a ridicat privirea spre panou. E timpul să pleci.

— Urăsc avioanele, am spus, în timp ce mă conducea la poarta de îmbarcare.

— Da? Şi eu am vrut mereu să mă duc să văd restul lumii. Îţi scriu imediat ce aflu sigur că pot veni şi ne vedem acolo. M-a luat în braţe. Drum bun!

— Mulţumesc pentru tot.

M-am îmbarcat şi brusc nu m-am mai simţit pierdută, fiindcă aveam o prietenă în Chrissie. Trebuia doar să fac în aşa fel încât să nu o dau în bară, cum făcusem cu Ace.

***

Începuserăm aterizarea în Alice Springs şi am zărit o schimbare de peisaj sub mine. De sus, arăta ca o oază verde în deşert, ceea ce probabil şi era, dar culorile erau mult mai dramatice. Am văzut un lanţ muntos care sclipea în nuanţe de mov în lumina incertă, iar crestele păreau nişte dinţi masivi care răsăreau din pământ. Avionul a scârţâit şi a oprit repede şi hurducăit pe pista scurtă, după care toţi pasagerii au coborât din avion.

— Uau! am murmurat, când m-a lovit un val de căldură care ar fi putut aprinde un băţ de chibrit, numai dacă-l ridicai în aer. Mi-au luat foc nările inspirându-l şi m-am bucurat să intru în terminalul răcorit de aer condiţionat.

Aeroportul nu era mai mare decât cel din Broome, dar forfotea de turişti.

Mi-am luat o sticlă cu apă şi câteva pliante pentru hote luri şi locuri interesante şi m-am aşezat pe un scaun de plastic să încerc să le citesc, înainte să mă hotărăsc unde să stau. Mi-am dat seama că toţi turiştii se aflau aici pentru că Alice Springs era poarta către Ayers Rock – sau Uluru, cum zicea Chrissie că o numesc aborigenii. Pliantul spunea că era unul dintre cele mai sacre situri şi la „numai” şase

ore de mers cu maşina.

Apoi am citit despre Alice Springs – sau „Alice”, spus cu afec ţiune. Arta indigenă nu era de colo în locul ăsta. Şi în oraş, şi în afara sa erau câteva galerii, de la Many Hands Art Centre, condus de ar tişti aborigeni, la Araluen

Arts Centre, atât de modern, încât ziceai că era o navă spaţială prăbuşită în mijlocul deşertului.

M-a trecut din nou un flor de entuziasm şi instinctul mi-a spus că, dacă aveam să găsesc undeva răspunsuri, ăsta era locul cu pricina.

— Kantri mei, am murmurat, aducându-mi aminte expresia bunicii lui

Chrissie.

Am deschis pliantul cu misiunea Hermannsburg, din care am aflat că era muzeu acum la câteva ore de oraş. Tot din pliant am aflat că aici se născuse

Albert Namatjira. Până cu o zi în urmă nici nu auzisem de el, dar observasem în pliante că numele lui era folosit pentru galerii, străzi şi clădiri. Am încercat să citesc mai multe, dar cuvintele îmi jucau în faţa ochilor, mai ales că majoritatea erau nume aborigene.

Mi-am adus apoi aminte că ar trebui să-mi deschid telefonul şi mi-au intrat două mesaje de la Chrissie.

Salut! Ţi-am găsit hotel – vorbeşte cu Keith de la biroul de informaţii din aeroportul ASP şi te îndrumă el. C

Tocmai am vorbit la ghişeul Qantas. Primesc o excursie gra tuită cadou pentru toate zborurile pe care le-am aranjat pentru turişti. M-AM SCOS!

Aterizez mâine după-amiază. Ne vedem!!

Mă minunam că fata asta, pe care abia o cunoşteam, făcea eforturi să zboare mii de kilometri pentru mine. Chiar dacă nu mai găseam nimic despre familia mea, meritase să vin în Australia numai pentru că o cunoscusem pe Chrissie.

M-am dus la biroul de informaţii, unde am găsit în faţa com pu terului un bărbat înalt, cu pistrui şi cu părul blond până la umeri.

— Salut, tu eşti Keith?

— Da, cine întreabă?

— Cred că prietena mea, Chrissie din Broome, a vorbit cu tine mai devreme. Zicea că mi-ai rezervat o cameră la

hotel?

— Ah, amica lui Chrissie, CeCe! Ţi-am făcut rost de super scor. Uite. Mi-a dat o hârtie. Ia taxiul până la Leichard Terrace, lângă râul Todd.

— Mulţumesc pentru ajutor.

— Orice prietenă a lui Chrissie... a spus surâzând. Păi... distracţie maximă!

În taxi, m-am minunat cu câtă uşurinţă îşi făcea ea prieteni. Părea să fie în pielea ei, mulţumită de cine era.

Prin mila Domnului, sunt cine sunt...

Pentru prima oară, citatul lui Pa Salt de pe sfera armilară avea un oarece sens, pentru că aşa voiam şi eu să fiu.

Jumătate de oră mai târziu mă instalam în camera „de lux”, care avea cel puţin un duş funcţional şi o cană electrică. M-am uitat pe geam, unde mă aşteptam să văd râul, cum spusese Keith, dar m-am mirat să văd că era doar o albie nisipoasă, secată, cu câţiva copaci noduroşi în jur. Dintr-odată mi-am dat seama că mă aflam în mij locul oraşului.

Se lăsa amurgul când m-am aventurat să ies şi am observat că aerul era diferit aici: uscat şi aromat faţă de umiditatea din Broome. Am trecut podul peste albia râului Todd şi am mâncat singură o pizza, într-un restaurant plin de familii care discutau şi râdeau. Mi-era dor de Chrissie şi mă bucuram că urma să ajungă a doua zi.

M-am întors la hotel şi am văzut un ziar pe măsuţa de lângă recepţie. Am ridicat ediţia de zi a englezescului Times şi m-am întrebat dacă mai apăruse ceva legat de situaţia lui Ace. Povestea fusese redusă la un titlu mult mai mic pe prima pagină:

CHANGROK PLEDEAZĂ VINOVAT DE FRAUDĂ

Era o fotografie cu Ace, sau cel puţin cu umerii şi ceafa lui, intrând în tribunal, înconjurat de o mulţime furioasă. Am citit „tot articolul la pagina

7”, aşa că am urcat cu ziarul în cameră şi am încercat să descifrez cuvintele.

Anand Changrok s-a înfăţişat astăzi în faţa Tribunalului Woolwich Crown, acuzat de fraudă. Slab şi neîngrijit, domnul Changrok a pledat vinovat la toate acuzaţiile. Judecătorul nu i-a acordat ieşire pe cauţiune şi domnul

Changrok va rămâne în custodie până la procesul care va avea loc în luna mai. În faţa tribunalului, sute de clienţi al Băncii Berners au aruncat cu ouă în el şi au fluturat bannere prin care cereau compensaţie pentru pierderile lor.

Directorul executiv al băncii, domnul David Rutter, a căutat să le potolească temerile.

„Suntem conştienţi de situaţia tristă şi dificilă în care se află clienţii noştri.

Continuăm să facem tot ce ne stă în puteri pentru a-i despăgubi pe cei afectaţi.”

Întrebat cum va acoperi domnul Changrok pierderile îndelun gate şi despre faptul că a pledat astăzi vinovat, domnul Rutter a refu zat să comenteze.

M-am băgat în pat şi am adormit tulburată, cu gândul la Ace ghemuit pe o saltea subţire de închisoare.

***

M-am trezit tresărind la sunetul telefonului şi am răspuns ameţită.

— ’Lo?

— Cee!

— Chrissie?

— Da, am ajuns! Hai, somnorilă, e trei jumătate după-amiaza! Ajung imediat.

A închis şi m-am dat jos din pat să mă îmbrac. Câteva minute mai târziu, am auzit cheia în broască şi uşa s-a deschis.

— Bună, dragă! Mă bucur să te văd.

Chrissie m-a salutat cu un zâmbet larg şi a aruncat rucsacul pe celălalt pat.

— Sper că e OK dacă dormim în aceeaşi cameră, da? Keith zicea că nu mai are camere libere.

— Nicio problemă, am împărţit o cameră cu sora mea o viaţă.

— Ce noroc pe tine! Eu a trebuit s-o împart cu doi fraţi. Chrissie a râs şi şi- a încreţit nasul. Mereu mirosea a băieţi, ştii?

— Uiţi că am cinci surori? La noi pe coridor mirosea a parfum.

— Cam la fel de rău, a rânjit ea. Ia, am adus nişte ronţăieli.

Mi-a dat o cutie de plastic pe care am deschis-o şi în care am găsit fursecuri pătrate de ciocolată cu cocos. Miroseau excelent.

— Hai, m-a îndemnat. Sunt lamington, eu le-am făcut. Gustă-le şi pe urmă mergem să explorăm.

Cu gura plină de fursecuri delicioase, care aveau gust de Victoria sponge cake, dar cu clinchet de clopoţei, am ieşit în soarele unei după-amiezi târzii, încă puternic, care-mi ardea capul. Pe hartă părea că nu era greu să navighezi prin Alicia Springs, fiindcă locul era mic. Am mers pe strada

Todd, mărginită de galerii de artă pe un nivel, saloane de manichiură şi cafenele cu scaune aşezate sub pal mieri. Ne-am oprit să bem şi să mâncăm ceva la una dintre ele şi am observat o mare pictură punctiformă, agăţată în vitrina galeriei de vizavi.

— Uau, uite, Chrissie! Cele Şapte surori!

— E celebră aici, a rânjit ea. Mai bine nu zici că ai numele uneia dintre ele, că vin localnicii peste tine şi-ţi ridică altar.

Chrissie m-a îndemnat să mănânc primul fel de mâncare de can gur din viaţa mea, cu gândul că Tiggy nu m-ar fi iertat niciodată dacă ar fi aflat. Era amorezată de „Bebe cangur”, din poveştile cu Winnie the Pooh pe care ni le citea Pa şi cam atunci se hotărâse să devină vegetariană.

— Îţi place canguru’? mi-a dat ea un cot.

— E bun, seamănă cu căprioara. Nu e specie pe cale de dispariţie?

— Aoleu, nu, sunt cu miile, ţopăie prin toată Australia.

— Nu am văzut niciunul.

— Pe-aici sigur o să-i vezi, că sunt cu miile în brusă. Deci, ai avut timp să te documentezi în privinţa lui Albert Namatjira? întrebă Chrissie, privindu-mă cu ochii luminoşi.

— Nu. Ieri am ajuns, nu uita. Şi nu ştiu de unde să încep.

— Păi, aş zice că mâine putem merge la Hermannsburg. E destul de departe de oraş totuşi, aşa că trebuie să mergem cu maşina.

— Nu ştiu să conduc, am recunoscut.

— Eu da, dacă e automată. Dacă ai bani s-o închiriezi, conduc eu. Bine?

— Bine. Mulţumesc, Chrissie, am spus recunoscătoare.

— Ştii, dacă chiar eşti rudă cu Namatjira, e clar că-ţi

ridică altar aici, iar eu o să le dau o mână de ajutor. Abia aştept să văd ce pictezi, Cee. Ai trebui să cumperi pânză şi pensule şi să te-apuci de pictat peisajele astea, cum făcea

Namatjira.

— Poate, dar arta mea e de rahat de şase luni încoace.

— Mai scuteşte-mă, Cee. Nu intră nimeni la facultăţile de arte din Londra dacă pictează de rahat, a răspuns Chrissie, luând ultima îmbucătură din carnea de cangur.

— Păi, aşa erau picturile din timpul facultăţii. Lectorii mă înne buneau cumva. Acum nici nu mai ştiu ce să pictez, a recunoscut ea.

— Am înţeles. Chrissie a pus mâna pe a mea, cu căldură. Poate ar fi bine să afli întâi cine eşti înainte să vezi ce vrei să pictezi.

După ce am mâncat, Chrissie mi-a fiuturat un pliant în faţă.

— Ce-ar fi să mergem pe dealul Anzac? a sugerat ea. Nu e mult până acolo şi cică e cea mai tare privelişte din Alice Springs la apus.

Nu i-am spus că eram deja sătulă de apusuri în excursia asta, dar avea o energie contagioasă, aşa că am ieşit la soare şi am început să urcăm încet dealul.

Sus, fotografii îşi pregăteau deja trepiedul, gata să surprindă apusul şi am găsit un loc cu faţa spre vest, unde ne-am aşezat. M-am uitat la Chrissie care privea apusul, în nuanţe blajine de auriu şi lila. Sub noi, Alice Springs se aprindea sub luminile stradale şi soarele apunea în spatele munţilor, lăsând pe cerul indigo o singură linie roşie, întunecată.

După o scurtă oprire la o cola la întoarcere în oraş, ne-am dus la hotel şi

Chrissie m-a lăsat să fac prima duş. Sub apa rece care-mi curăţa pielea de transpiraţie, mi-am ridicat faţa şi am zâmbit. Mă bucuram că o aveam pe

Chrissie cu mine, pentru că o entuziasma orice. M-am înfăşurat în prosop şi m-am întors în dormitor, unde m-am uitat de două ori. Cumva, în zece minute cât lipsisem, piciorul drept al lui Chrissie părea să fi căzut şi sub genunchi avea numai o bucăţică. Restul piciorului se sprijinea lângă ea.

— Da, am unul fals, a spus calmă, în timp ce mă uitam cu gura căscată.

— Cum aşa? Când?

— De la cincisprezece ani. M-am îmbolnăvit rău într-o seară, dar mama nu a avut încredere în medicii albi şi mi-a dat paracetamol pentru febră. A doua zi m-a găsit în pat fără cunoştinţă. Nu-mi amin tesc nimic, dar m-au dus cu avionul la Darwin cu Flying Doctor Service[29] şi m-au diagnosticat cu meningită la spitalul de-acolo. Nu mi-au mai putut salva piciorul, fiindcă începuse să se instaleze septicemia, dar cel puţin am înviat din morţi. M-am scos, nu?

— Da... dacă priveşti lucrurile aşa, am căzut eu de acord, încă şocată.

— Ce sens are să le priveşti altfel? Şi mă descurc destul de bine. Nici n-ai observat, nu?

— Nu, deşi mă întrebam de ce porţi mereu blugi când eu transpir ca porcul în pantaloni scurţi.

— Singura chestie nasoală e că eram cea mai bună înotătoare din Australia de Vest. Am câştigat de câteva ori cupa juniorilor şi urma să încerc din nou la Olimpiada din 2000 de la Sydney. Eu şi Cathy Freeman am arătat lumii întregi de ce sunt în stare aborigenii. Chrissie a zâmbit uşor. Oricum, a trecut, a spus şi s-a ridicat fără să se clatine deloc, de parcă îşi plantase ferm în sol cele două picioare, pe care îşi sprijinea toată greutatea. Bun, e rândul meu la duş.

S-a apucat frumos cu mâinile puternice de mobilă şi a ajuns în baie, unde a închis uşa după ea.

M-am aşezat pe pat, de parcă propriile picioare se înmuiaseră. Creierul şi inima îmi goneau nebuneşte cu mii de gânduri şi bătăi, în timp ce treceam prin toate emoţiile posibile: vinovăţie pentru momentele în care îmi plânsesem de milă, când nu doar că eram extrem de privilegiată, ci şi întreagă şi agilă, furie că femeia asta nu primise îngrijire medicală când avusese nevoie şi, cel mai mult, uluire pură faţă de felul în care acceptase

[29] Serviciu australian de aero-ambulanţă, care oferă asistenţă celor izolaţi în zone îndepărtate ale brusei, fără acces la spital.

Chrissie totul, curajul ei de a-şi vedea de viaţă, când putea să-şi fi petrecut restul vieţii plân gându-şi de milă. Cum făcusem eu în ultimul timp...

Uşa băii s-a deschis şi Chrissie, înfăşurată în prosop, s-a în tors lejer la pat şi a scos o pereche de pantaloni şi un tricou în care să doarmă.

— Ce? S-a întors spre mine şi mi-a văzut privirea. Ce te uiţi aşa la mine?

— Voiam doar să-ţi spun că te consider incredibilă. Felul în care ai... trecut prin asta.

Am arătat timid spre ciot.

— N-am vrut să mă definească chestia asta, ştii? Nu am vrut ca bucata lipsă să mă reprezinte. Nu uita că a venit cu beneficii, a adăugat râzând, în timp ce se urca în pat.

— Cum ar fi?

— Când am aplicat la universitate, am primit toate ofertele din lume.

— Probabil că le meritai.

— Că le meritam sau nu, am avut de unde alege. Un aborigen invalid care reuşeşte să bifeze două căsuţe pe formularele statului. Se băteau universităţile pe mine.

— Sună foarte cinic, am răspuns, în timp ce mă băgam şi eu în pat.

— Poate, dar eu am fost cea care a primit şansa la educaţie se rioasă şi am profitat la maximum de asta. Deci cine a avut de câş tigat din asta? a întrebat, în timp ce se întindea să stingă lumina de lângă pat.

— Tu, am răspuns.

Tu... cu tot pozitivismul, şi puterea, şi elanul faţă de viaţă.

Am stat pe întuneric, simţindu-i energia străină, dar familiară foarte aproape.

— Noapte bună, Cee! a spus. Mă bucur că am venit.

— Şi eu, am răspuns zâmbind.

Capitolul 20

— Te trezeşti au ba?

Am simţit o răsuflare pe faţă şi m-am chinuit să mă trezesc din somnul profund, în aerul îmbâcsit al dimineţii târzii.

— Doamne, Cee, am pierdut deja jumătate din dimineaţă!

— Îmi pare rău. Am deschis ochii şi am văzut-o pe Chrissie pe pat în faţa mea, iritată. Aşa dorm eu, până târziu.

— Păi, în ultimele trei ore eu am mâncat, am tras o tură prin oraş şi am închiriat maşina pe care trebuie s-o plăteşti la recepţie. Tre buie să plecăm spre Hermannsburg imediat!

— Bine, scuze.

Am dat cearşaful la o parte şi m-am ridicat ameţită. Chrissie s-a uitat întrebător la mine, în timp ce-mi trăgeam şortul şi răscoleam în rucsac după un tricou curat.

— Ce-i? am întrebat-o, având în vedere că mă urmărea şi în oglindă, unde- mi treceam mâna prin păr.

— Ai des coşmaruri? a întrebat.

— Da, uneori. Cel puţin aşa mi-a spus sora mea, am răspuns non şalant. Îmi pare rău dacă te-am deranjat.

— Nu ţi le aduci aminte?

— Pe unele, da. Bun, hai să mergem la Hermannsburg, am spus, îndesându-mi portofelul în buzunarul şortului.

În vreme ce ieşeam cu maşina din oraş, pe un drum larg şi drept, mărginit de ţărână roşie în ambele părţi, soarele bătea pe mica noastră cutie de tinichea. Mă miram că nu sărea în aer, aşa încinsă cum era.

— Cum se cheamă? am întrebat, arătând spre crestele muntoase din depărtare.

— Medonnell, a spus Chrissie dintr-o suflare. Namatjira a făcut multe tablouri cu ei.

— Par movulii.

— Aşa îi picta şi el.

— Aha.

M-am întrebat apoi dacă aş fi putut să pictez şi eu o reprezentare realistă a ceea ce vedeam în lume.

— Cum supravieţuieşte cineva aici? am adăugat uitându-mă pe geam la peisajul vast. Chiar nu se vede nimic, nicăieri.

— Se adaptează, pur şi simplu. Ai citit Darwin vreodată?

— Să citesc? Credeam că Darwin e un oraş.

— E, prostuţo, dar a fost un tip Darwin, care a scris cărţi – cea mai cunoscută dintre ele fiind „Originea speciilor”, în care vorbeşte despre felul în care toate plantele, animalele şi oamenii s-au adaptat mediului înconjurător de-a lungul mileniilor.

M-am întors spre ea.

— Tu, de fapt, eşti o tocilară, aşa-i?

— Deloc. Chrissie a dat ferm din cap. Doar că mă interesează de unde venim, atâta tot. Pe tine nu?

— Mda, de-aia sunt în Australia.

— Nu mă refer la familiile noastre, ci la ceea ce ne-a făcut pe bune. Şi de ce.

— Vorbeşti ca soră-mea, Tiggy. Ea tot o dă cu forţele mai presus ca noi.

— Mi-ar plăcea s-o cunosc pe sora ta. Pare interesantă. Cu ce se ocupă?

— Lucrează în Scoţia la un sanctuar de căprioare.

— Sună bine.

— Aşa crede şi ea.

— Sufletului îi face bine să fie responsabil pentru ceva sau cineva. De exemplu, când au iniţierea băieţii noştri, sunt circumcişi şi primesc o piatră, care se cheamă tjurunga şi pe care se află un semn anume care le arată ce trebuie să caute în bush[30]. Poate fi un iaz sau o peşteră sacră, poate o plantă sau un animal. Orice ar fi, e râs pun derea lor să protejeze şi să îngrijească acel ceva. În brusă, pe vre muri, exista un lanţ întreg de oameni care aveau responsabilitatea de a se ocupa de necesităţi. Sistemul a ţinut triburile în viaţă în vreme ce traversau deşertul.

— Sună incredibil, am răsuflat eu. Ca şi cum tradiţiile chiar au un sens. Şi doar băieţii primesc tju...?

— Pietrele tjurunga. Da, doar bărbaţii primesc, femeile şi copiii nu au voie să le atingă.

---

[30] Savană. În Australia, termenul este un simbol al identităţii şi se referă adesea la aborigenii care au reuşit să se adapteze la un mediu ostil, caracterizat de teritorii semiaride şi sălbatice, cu mică densitate a faunei. Din punct de vedere geografic, bush include şi brusa.

— Ce nedrept!

— Aşa e, a ridicat ea din umeri, dar noi, femeile, avem şi noi tra diţiile noastre sacre, pe care le ţinem separat de ale bărbaţilor. Bunica m-a dus în bush când aveam treisprezece ani şi, nu glu mese, m-am speriat de am făcut pe mine, dar, de fapt, a fost super. Am învăţat o grămadă de chestii utile, cum ar fi să găsesc apă sau în secte cu băţul cu care săpam, ce plante sunt comestibile şi cum să le folosesc. Şi – Chrissie s-a tras de urechi – până m- am întors, auzeam un strănut din cealaltă parte a străzii şi puteam să-ţi spun şi cine strănutase. Acolo ciuleam urechile la pericole sau la susurul apei sau la vocile din depărtare, care ne ghidau spre familiile noas tre la întoarcere.

— Suna fantastic! Întotdeauna mi-au plăcut chestiile astea.

— Uite! a strigat Chrissie, dintr-odată. Canguri!

Chrissie a virat spre marginea prăfuită a drumului şi a frânat brusc, lovindu-ne cu capul de tetiere.

— Scuze, nu voiam să-i ratezi. Ai camera?

— Da.

Cangurii erau mult mai mari decât mă aşteptam şi Chrissie m-a încurajat să mă aşez în cele mai cretine poziţii în faţa lor. Ne-am întors spre maşină, dând din mâini să gonim muştele care ni se lipeau de piele şi, fără să vreau, mi-am adus aminte când folosi sem ultima oară camera şi ce se întâmplase cu filmul din ea. Din mijlocul deşertului, înconjurată de canguri şi cu

Chrissie lângă mine, Thailanda părea la o lume distanţă.

— Cât mai avem? am întrebat-o, în timp ce porneam la drum.

— Cred că cel mult patruzeci de minute.

Şi exact atât a durat până când am intrat pe un drum neasfaltat şi am văzut nişte clădiri albe. Un panou de lemn, pictat de mână, ne anunţa că am ajuns la misiunea din Hermannsburg.

În timp ce ieşeam din maşină, am observat că noi şi cei care par caseră o camionetă la intrare eram singurii care veniseră cu maşina. Nu era de mirare. Micul grup de căsuţe era înconjurat de o zonă aridă care se întindea pe kilometri întregi, ca suprafaţa planetei Marte. Am constatat că era

aproape linişte şi nu se auzea nici briza, ci doar bâzâitul insectelor. Până şi eu, care eram pentru linişte şi spa ţii mari şi deschise, mă simţeam izolată aici.

Ne-am îndreptat spre poartă şi ne-am pitit sub acoperişul de tablă al bungalow-ului, adaptându-ne privirea în urma luminii orbitoare.

— Zi bună, l-a salutat Chrissie pe bărbatul de la ghişeu.

— Zi bună. Voi două numa'?

— Da.

— Nouă dolari fiecare.

— Cam linişte azi, a comentat ea, în timp ce plăteam.

— Nu vin mulţi turişti pe căldura asta.

— Normal. Ea e prietena mea, Celaeno. Vrea să-ţi arate o poză.

Chrissie mi-a dat un cot şi am scos fotografia să i-o arăt tipului. A aruncat o privire şi s-a uitat la mine.

— Namatjira. Cum a ajuns poza la tine?

— Mi-a trimis-o cineva.

— Cine?

— Un avocat din Adelaide. Acum caută expeditorul original, pen tru că încerc să-mi găsesc familia de baştină.

— Am înţeles. Şi ce vrei să ştii?

— Nu sunt sigură, am spus, simţindu-mă ca un infractor, pentru că tipul ăsta vedea zilnic potenţiale „rude" ale lui Namatjira.

— A fost adoptată când era mică, a intervenit Chrissie.

— Aha.

— Tata a murit acum câteva luni şi mi-a spus că am primit nişte bani, i-am explicat. Când m-am dus la avocatul lui elveţian, mi-a dat şi fotografia asta în plic. Am decis să vin în Australia, ca să aflu cine mi-a trimis-o. Am vorbit cu avocatul din Adelaide, dar habar nu aveam cine era Namatjira, nu auzisem nicicând de el şi...

Am trăncănit până când mi-a pus Chrissie mâna pe braţ şi a continuat în locul meu:

— Practic, CeCe a venit pentru că eu l-am recunoscut pe Namatjira în poză. Crede că ar putea fi un indiciu care să-i spună cine sunt, de fapt, părinţii ei.

Tipul s-a uitat din nou la fotografie.

— Clar e Namatjira şi aş zice că poza a fost făcută la

Heavitree Gap, cândva pe la mijlocul anilor 1940, când Albert îşi luase ca mioneta. Da' habar n-am cin' să fie băiatul de lângă el.

— Păi, hai că mă duc cu Cee să ne uităm pe-aici, a sugerat Chrissie. Poate îţi mai aminteşti ceva. Aveţi şi arhive?

— Avem registre cu fiecare copil născut aici sau care a fost adus în cadrul misiunii. Şi o ladă întreagă de poze alb-negru, ca asta. Omul a arătat spre fotografia mea. Dar mi-ar lua câteva zile să trec prin toate.

— Nicio grabă, domnu'! Mergem să dăm o tură.

Chrissie m-a mânat pe lângă standul cu vederi şi frigiderul plin cu băuturi reci, către plăcuţa care indica intrarea în muzeu. Am mers pe altă cărare prăfuită şi ne-am trezit într-un spaţiu mare, deschis, înconjurat de căsuţe albe într-o oarecare formă de L.

— Bun, hai să începem cu capela.

Chrissie a arătat spre clădirea respectivă.

Am mers pe pământul roşu şi am intrat în capela mică, cu băn cuţe şubrede, care ţineau loc de strane şi imaginea mare a lui Isus pe cruce, deasupra altarului.

— Aşadar, tipul ăsta pe nume Carl Strehlow a venit în misiunea asta, ca să încerce să convertească aborigenii la creştinism. Chrissie citea cu voce tare cuvintele de pe panoul de informaţii. A sosit din Germania cu familia în

1894. A început ca o misiunea normală, dar apoi, el şi următorul pastor au devenit fascinaţi de cultura şi tradi ţiile localnicilor din Arrernte, mi-a explicat Chrissie, în timp ce mă uitam la figurile întunecate din imagini, toate îmbrăcate în alb.

— Cine sunt Arrernte?

— Gloata de aborigeni de-aici.

— Mai sunt în zonă? am întrebat.

— Da, de fapt zice aici că în 1982 li s-a retrocedat pământul, aşa că, în momentul ăsta, Hermannsburg aparţine proprietarilor iniţiali.

— Asta-i bine, nu?

— Da, e super. Hai să-ţi arăt restul.

O clădire lungă cu acoperiş de tablă s-a dovedit a fi şcoala, în care pe tablă încă se vedeau urmele de cretă, în

cuvinte şi desene.

— Mai zice aici că Protectoratul nu a adus cu forţa niciun abo rigen metis.

Toţi cei care au venit aici au venit de bunăvoie.

— Dar au fost obligaţi să devină creştini?

— Nu zice clar, pentru că toţi participau la slujbe şi citeau din Biblie, dar aparent pastorii se făceau că nu vedeau dacă voiau să-şi celebreze propria cultură.

— Deci, de fapt credeau – sau pretindeau să creadă – în două religii diferite?

— Îhî. Cam ca mine, a rânjit Chrissie. Şi toţi din Oz. Hai să mer gem şi ne băgăm nasul în casa lui Namatjira.

Coliba era formată din câteva camere de bază şi am recunoscut figura lui

Namatjira într-o imagine deasupra şemineului. Era un tip mare, cu trăsături puternice, vânjoase, surâdea şi mijea ochii în soare, alături de o femeie sfioasă, cu basma pe cap.

— „Albert şi Rosie”, am citit. Cine era Rosie?

— Soţia lui. O chema Rubina din naştere. Au avut nouă copii, dar patru au murit înaintea lui Albert.

— Nu-mi vine să cred că făceau focul pe căldura asta, am spus, arătând spre şemineul din fotografie.

— Crede-mă, noaptea se face foarte frig în Never Never.

Un tablou de pe perete mi-a atras atenţia şi m-am dus să-l studiez.

— Namatjira l-a făcut? am întrebat-o pe Chrissie.

— Aşa se pare, da.

M-am uitat lung, fascinată, pentru că nu era deloc o pictură tipic aborigenă, ci era un peisaj frumos făcut în acuarelă, într-o parte cu un arbore de eucalipt aparrerinja, cu scoarţa albă şi nişte cu lori suave, superbe care descriau o panoramă cu lanţul muntos Macdonnall pe fundal. Îmi amintea de un tablou impresionist şi mă întrebam cum şi unde îşi găsise stilul aparte acest om, care cres cuse în mijlocul deşertului, aborigen din naştere, creştin în viaţă.

— Nu e ce te aşteptai? întrebă Chrissie lângă mine.

— Nu, pentru că majoritatea picturilor tradiţionale din oraş erau punctiforme.

— Namatjira l-a avut mentor pe Rex Battarbee, un pictor alb, care a fost influenţat de impresionişti şi care a venit

aici să picteze pei sajele. De la el a învăţat Albert să lucreze cu acuarele.

— Uau! Sunt impresionată. Chiar ştii despre ce vorbeşti!

— Doar pentru că mă interesează. Ţi-am spus că arta, mai ales cea a lui

Namatjira, e pasiunea mea.

Am ieşit după ea din colibă şi mă gândeam că şi eu eram pa sionată de asta, dar în ultimul timp pierdusem pasiunea şi mi-am dat seama că o voiam înapoi.

— Trebuie să mă duc la toaletă, am spus, întorcându-mă prin arşiţa copleşitoare.

— Toaleta e acolo, mi-a arătat Chrissie.

Am traversat curtea şi am văzut semnul ilustrat pe uşă.

ŞERPILOR LE PLACE APA! PUNEŢI CAPACUL!

Am ieşit urgent, mai transpirată decât intrasem.

— Ar trebui să plecăm, a spus Chrissie. Hai să luăm apă pen tru drum.

Ne-am dus să plătim în coliba cu bilete şi suvenire.

— Mai ai poza, domnişoară? m-a întrebat tipul de la intrare. Zic să le arăt şi bătrânilor. Mâine-seară o să vină la întâlnirea lunară. Cel mai în vârstă are nouăzeci şi şase de ani şi e extrem de lucid. Aici a crescut.

— Ăăă... M-am uitat nesigură la Chrissie. Trebuie să ne întoarcem după ea?

— Sâmbătă vin în Alice, aşa că pot să o aduc eu dacă-mi lăsaţi numărul de mobil şi o adresă unde staţi.

— Bine, am zis, văzând cum îmi făcea Chrissie semn din cap, aşa că i-am dat-o şi am notat detaliile pe care mi le ceruse.

— Nu-ţi face griji, drăguţă, am io grijă de ea, a zâmbit el.

— Mulţumesc.

— Drum bun! a strigat la plecare.

— Şi? Ai simţit ceva? m-a întrebat Chrissie, în drumul pustiu spre civilizaţie.

— Cum adică?

— Ţi-a spus instinctul că e posibil să îţi ai rădăcinile în Hermannsburg?

— Chrissie, nu cred că la mine funcţionează „instinctele” astea.

— Ba normal, Cee. La toţi funcţionează. Trebuie doar să

le dai atenţie, să ştii.

Ne apropiam de Alice Springs şi soarele făcea o plecăciune superbă la capătul munţilor Medonnell, azvârlind suliţe de lumină prin deşertul roşu.

— Opreşte aici! i-am cerut brusc.

Chrissie a frânat în stilul caracteristic şi a tras pe marginea drumului.

— Scuze, trebuia să fac o fotografie.

— Nicio problemă, Cee.

Mi-am luat camera, am deschis portiera şi am traversat drumul.

— Doamne, superb! am exclamat, în timp ce declanşam şi, din senin, m-au gâdilat degetele, semn că mintea mea voia să pictez ceva. Era o senzaţie pe care nu o mai avusesem de mult.

— Pari fericită, a comentat Chrissie când m-am urcat în maşină.

— Sunt. Foarte.

Şi vorbeam serios.

***

A doua zi, m-am trezit când am auzit-o pe Chrissie mişcându-se tiptil prin cameră. În mod normal, m-aş fi culcat la loc, dar astăzi m-a ridicat cu forţa din pat o aşteptare stranie.

— Scuze că te-am trezit. Mă duceam să bag în mine.

— Nu-i nimic. Vin cu tine.

Am băut o cafea tare, am mâncat bacon cu ouă şi o porţie de fructe ca să- mi salvez conştiinţa şi am discutat ce urma să fa cem. CeCe voia să mergem să vedem expoziţia permanentă a lui Namatjira la Araluen Arts Centre, dar aveam alte idei, pentru că îmi dădusem seama ce mă trezise cu atâta aplomb.

— Chestia e că... ieri m-a lovit inspiraţia pe drum. Mă întrebam dacă poţi să mă duci în locul în care am făcut fotografia cu apusul. Aş vrea să încerc să-l pictez.

Chrissie s-a luminat la faţă.

— Ce veste fantastică! Normal că te duc!

— Mulţumesc, dar trebuie să găsesc hârtie şi culori.

— Ai noroc de data asta, a spus Chrissie şi a arătat pe geam spre galeriile de pe stradă. Intrăm într-una din ele şi

aflăm de unde îşi iau ce le trebuie.

După micul dejun, am pornit pe stradă şi am intrat în prima ga lerie.

Chrissie a întrebat la recepţie unde puteam găsi hârtie şi culori, adăugând că eram studentă la Royal College of Art din Londra.

— Vrei să stai să pictezi aici?

Femeia a arătat spre o cameră mare, într-o parte a galeriei, unde câţiva artişti aborigeni lucrau la mese sau pe jos. Lumina se revărsa pe multele ferestre şi mai era şi o chicinetă unde se făcea cafea. Părea mult mai comod decât în atelierele de la facultate.

— Nu, vrea să meargă în bush, nu, Cee? Chrissie mi-a făcut cu ochiul. O

cheamă Celaeno de fapt, a adăugat ea.

— Aha. Recepţionera mi-a zâmbit. Am nişte ulei şi pânză, sau pictează cu acuarelă? a întrebat, uitându-se peste mine la Chrissie, de parcă discutau despre un copil de patru ani.

— Şi, şi, am întrerupt-o eu, dar azi aş vrea acuarele.

— Bine, să văd ce găsesc.

Femeia a ieşit de după tejghea şi i-am văzut burta mare sub ca? anul galben. Cât a lipsit, m-am plimbat prin galerie şi m-am uitat la arta aborigenă.

Era plin de „Cele Şapte surori”, în diverse versiuni. Puncte, dungi, forme stranii prin care artiştii le descriau pe fete şi pe „bă trânul” lor, Orion, care le alerga pe cer. Întotdeauna mă jenasem să fiu bote zată după un mit grecesc şi nişte stele care se află la milioane de ani-lumină, dar în ziua aia m-am simţit specială şi mândră. Ca şi cum aş fi făcut parte din ele şi aveam o conexiune aparte. Iar aici, în Alice, mă simţeam ca în Templul lor.

Îmi plăcea şi faptul că stăteam printre artişti care nu făcuseră nicio şcoală de arte şi pe asta îmi puteam paria apartamentul meu şmecher din Londra.

Şi totuşi, uite, erau aici şi pictau cum simţeau. Aparent făceau treabă bună, având în vedere numărul de turişti care se învârteau prin galerie şi îi priveau la muncă.

— Poftim, Celaeno. Femeia mi-a dat o cutie veche cu acuarele, câteva pensule folosite, nişte bandă, hârtie şi o pânză pe suport de lemn. Te pricepi?

M-a întrebat, în timp ce căutam banii în portofel.

— Foarte bine chiar, a ciripit Chrissie înainte să apuc să zic orice, de parcă era agenta mea. Ar trebui să-i vedeţi lucrările.

M-am înroşit sub pielea transpirată.

— Cât costă hârtia şi acuarelele? am întrebat-o.

— Ce-ar fi să facem schimb? Tu îmi aduci o pictură şi, dacă e bună, o pun în galerie şi împărţim profitul. Mă cheamă Mirrin şi conduc galeria pentru şeful meu.

— Zău? Ce drăguţ, dar...

— Mulţumesc, Mirrin, m-a întrerupt Chrissie din nou. Aşa facem, da, Cee?

— Da... mulţumesc.

În soarele orbitor din faţa galeriei, am sărit la ea.

— Doamne, Chrissie, nu mi-ai văzut nici măcar o lucrare! Nu mă pricep deloc la acuarele şi ăsta era un experiment, ca să mă dis trez şi..

— Taci, Cee! Deja ştiu că ai talent. S-a bătut cu mâna peste inimă. Trebuie doar să-ţi recapeţi încrederea.

— Dar femeia aia, am gâfâit de agitaţie şi căldură, aşteaptă să-i duc ceva şi...

— Fii atentă, dacă e naşpa, aducem înapoi acuarelele şi plătim hârtia, bine?

Dar n-o să fie, Cee, ştiu că nu.

În drum spre periferia oraşului, Chrissie s-a hotărât să-mi ţină o prelegere despre cum aborda Namatjira pictura.

— Ieri ai zis că te miră că picta peisaje, că majoritatea artiştilor aborigeni folosesc simboluri pentru a descrie poveştile străvechi.

— Da, aşa e, am recunoscut.

— Păi, dacă te uiţi mai bine, ai să vezi că şi Namatjira face acelaşi lucru, doar că în altă formă. Trebuie să-ţi arăt la ce mă refer, dar, dacă te uiţi la arborii lui de eucalipt, ai să vezi că nu sunt doar nişte copaci. El descrie poveştile străvechi în peisajele lui. Înţelegi?

— Aşa cred.

— Punea forma umană în natură şi, dacă te uiţi mai atent, no du rile dintr-un arbore mulga sunt, de fapt, ochi şi într-una din pic turile lui, compoziţia peisajului – cerul, dealurile şi copacii – se pre schimbă, se metamorfozează şi

brusc ai senzaţia că te uiţi la o femeie întinsă pe pământ.

— Uau! Încercam să-mi imaginez. Te-ai gândit să faci ceva cu ce ştii despre artă, Chrissie?

— Adică să mă duc la o emisiune trivia cu tema „Artişti austra lieni ai secolului douăzeci”? a chicotit.

— Nu, profesional zic.

— Glumeşti? Ăştia care conduc lumea artei studiază ani la rând, ca să fie curatori sau agenţi. Cine m-ar vrea pe mine?

— Eu! am răspuns. Ai vândut bine azi. Şi-apoi, tipa de la galerie nu părea să aibă nu ştiu câte diplome şi tot conducea magherniţa aia.

— Asta cam aşa e. Hai că am ajuns. Unde vrei să te aşezi?

Chrissie m-a ajutat să întind pătura şi pernele pe care le sco seserăm pe furiş din hotel. Ne-am aşezat la umbra unui arbore aparrerinja şi am băut apă.

— Mă duc să mă plimb o vreme, bine? Să te las în pace.

— Da, mulţumesc.

Spre deosebire de artiştii din galerie, nu se punea problema să pot picta cu cineva lângă mine. Mi-am încrucişat picioarele şi am prins hârtia de suportul de lemn. M-a cuprins panica, cum se în tâm pla de fiecare dată când încercam să iau pensula în ultimele luni.

Am închis ochii şi am inspirat aerul fierbinte, vag aromat de un par fum intens, aproape medicinal, care venea dinspre copacul de care mă sprijineam. Mă întrebam cine eram – fiica lui Pa Salt, una dintre cele şapte surori – şi îmi imaginam că plutisem din cer la pă mint şi ieşisem din peşteră în acest peisaj magnific, la lumina soarelui.

Am deschis ochii şi am înmuiat pensula în recipientul cu apă, ca s-o amestec în culoare şi am început să pictez.

***

— Ce faci?

Am tresărit şi era să vărs apa colorată pe toată lucrarea.

— Scuze, Cee! Erai în lumea ta, nu?

Chrissie şi-a cerut scuze, în timp ce se apleca să ridice sticla cu apă.

— Ţi-e foame? Pictezi de câteva ore bune.

— Da?

Mă simţeam aşa de ameţită, că parcă tocmai mă trezisem dintr-un somn adânc.

— Da. Am stat patruzeci de minute în maşină cu aerul condiţionat la maximum. Vai, ce cald e! Ţi-am aduc o sticlă cu apă rece.

Mi-a dat-o şi am dat apa pe gât, dezorientată.

— Ei? s-a uitat întrebător la mine.

— Ei, ce?

— Cum merge?

— Păi...

Nu puteam răspunde, pentru că nu ştiam. M-am uitat la hârtia de pe genunchi, uimită cum apăruse pe ea o pictură aproape terminată.

— Uau, Cee...!

Chrissie s-a uitat peste umărul meu, înainte să am timp s-o opresc.

— Nu-mi vine să cred! Dumnezeule! Şi-a strâns mâinile de ui mire. Ştiam eu! E supertare! Mai ales că n-ai avut decât nişte acua rele de rahat la îndemână.

— N-aş merge până într-acolo, am zis, studiind pictura. Nu am nimerit ca lumea perspectiva munţilor Medonnell şi cerul e de un albastru mâlos, că am rămas fără apă curată la un moment dat.

Însă, uitându-mă la ea, ştiam că era de departe cea mai tare acua relă pe care o pictasem vreodată.

— Aia e o peşteră? Chrissie s-a ghemuit lângă mine. Parcă e o siluetă întunecată la intrarea ei.

M-am uitat mai bine şi am văzut că avea dreptate. Era un norişor alb, ca un fir de fum care ieşea pe coş.

— Da, am spus, deşi nu-mi aminteam să fi pictat aşa ceva.

— Şi nodurile alea de pe scoarţa eucaliptului... sunt ca nişte ochi care privesc pe furiş silueta. Cee! Ai reuşit din prima! rosti Chrissie, apoi m-a luat în braţe şi m-a strâns la pieptul ei.

— Da? Nu mi-am dat seama.

— Nu contează. Important e că ai reuşit.

— Păi, contează dacă vreau să mai fac. Şi sigur nu e perfect. Ca de obicei, când îmi spunea cineva că mă pricep la ceva, ochiul meu critic începea să examineze

îndeaproape şi vedea hibele. Uite, ra murile eucaliptului nu sunt echilibrate şi frunzele sunt ca nişte pete, nu tocmai verzi. Şi...

— Uau!

Chrissie i-a luat pictura de pe genunchi şi a dus-o departe, de parcă îi era teamă să n-o fac bucăţi.

— Ştiu că artiştii sunt cei mai nemiloşi critici de sine, dar publicul decide dacă e ceva bun sau rău. Şi cum eu sunt publicul şi spe cialistul secret în ale artei, mai ales când e vorba de astfel de picturi, îţi spun că tocmai ai făcut un tablou extraordinar. Tre' să fac o poză, ai camera la tine?

— Da, în maşină.

După ce a făcut o serie de poze, am strâns lucrurile şi ne-am întors în oraş.

Până la Alice, Chrissie numai de pictură a vorbit. De fapt, nu doar vorbea despre ea, o analiza în cele mai mici detalii.

— Cel mai tare dintre toate e că ai preluat stilul lui Namatjira şi l-ai prelucrat într-un stil personal. Firul de fum care iese din peş teră, ochii ascunşi în copac care privesc, şase nori care îşi iau zborul spre cer...

— Înainte să mă apuc, m-am gândit la povestea străveche pe care mi-a spus-o bunica ta, cu cele Şapte surori, am recunoscut eu.

— Ştiam eu! Dar nu voiam să zic până când nu ziceai tu. Cumva, ca şi

Namatjira, ai reuşit să pictezi un alt strat într-un peisaj sublim. Dar în felul tău, Cee! El folosea simboluri şi tu ai folosit o poveste. E fantastic. Sunt fascinată!

Stăteam lângă ea, bucurându-mă de laudele ei, dar şi dorindu-mi să tacă.

Înţelegeam că voia să mă sprijine, dar glasul cinic din mine spunea că, oricâte ştia despre Namatjira, numai expert în artă nu era. Şi-apoi, dacă imaginea promitea într-un fel, cum s-o mai refac vreodată?

A parcat pe strada principală şi ne-am întors în cafenea, unde am mâncat carnea bună de cangur. Am comandat burgeri şi am ascultat-o trăncănind.

— Va trebui să înveţi să conduci, pentru că trebuie să te mai duci acolo.

Mâine la prima oră trebuie să mă întorc în Broome. S-a

întunecat la faţă. Nu vreau, îmi place în Alice. Mi s-au spus multe răutăţi despre locul ăsta şi despre problemele dintre noi şi albi. Şi da, sunt singură că unele sunt adevărate, dar mişcarea artistică de-aici e uluitoare, asta în condiţiile în care nici nu am ajuns măcar la Papunya.

— Ce-i aia?

— O altă şcoală de artă care a apărut după vremea lui Namatjira. Cum sunt cele mai multe picturi punctiforme din galeria pe care am văzut-o.

Am încercat să-mi înăbuş un căscat, dar am eşuat lamentabil. Nu înţelegeam de ce eram aşa extenuată.

— Auzi? Ce-ar fi să te întorci la hotel să tragi un pui de somn? a sugerat ea.

— Da, aşa aş face, am spus eu, prea adormită să protestez. Vii cu mine?

— Neee, mă gândeam să dau o tură prin centrul Araluen cu expo ziţia lui

Namatjira.

— Bine. Am lăsat banii pentru masa de prânz şi m-am ridicat. Ne vedem acasă.

***

M-am trezit câteva ore mai târziu şi am sărit cât colo.

Unde e pictura? m-am întrebat imediat, încercând să mă dezmet icesc.

Mintea-mi răscolea în toate sertarele memoriei şi mi-am dat seama că o lăsasem în portbagajul maşinii când ne duseserăm la masă, iar la ora şase seara maşina trebuia să ajungă înapoi la firma de închirieri.

— La dracu'! am înjurat când m-am uitat la ceas şi am văzut că era aproape şapte jumătate. Dacă uitase şi Chrissie de ea?

Mi-am tras bocancii în picioare şi am dat fuga jos, dar probabil că mi-a luat mai mult decât dacă aşteptam câteva secunde să vină liftul. Am ajuns la recepţie şi am văzut-o prin uşile de sticlă stând pe canapea, în lobby. Citea o carte despre Namatjira când am împins uşa şi m-am dus spre ea, din ce în ce mai cuprinsă de panică. Pic tura nu era lângă ea.

— S-a trezit Frumoasa din Pădurea Adormită. A ridicat privirea la mine şi a rânjit până să-mi vadă mutra. Ce s-a

întâmplat?

— Pictura, am gâfâit. Unde e? Era în portbagaj, ţi-aduci aminte? Şi maşina o luau la şase şi e şapte jumătate şi...

— Aoleu, Cee! Chiar crezi că uitam de ea?

— Nu, dar unde e?

Mi-am pus mâinile în şold cu chef de ceartă şi mi-am dat seama cât însemna pictura aia pentru mine. Că era genială sau un gunoi – probabil ceva între cele două – nu despre asta era vorba. Ci că re pre zenta un început.

— Nu-ţi face griji, e în siguranţă, promit.

— Unde? am întrebat din nou.

— Am zis că e în siguranţă. S-a ridicat şi s-a încruntat la mine. Chiar ai o problemă de încredere, nu? Mă duc să mă plimb.

— Bine, scuze, dar chiar nu poţi să-mi spui unde e?

A ridicat din umeri şi a ieşit. Până să prind puteri şi să mă duc după ea spre recepţie, ieşise deja din hotel. Am ieşit şi eu şi m-am uitat în toate părţile, dar dispăruse.

M-am întors în cameră şi m-am întins pe pat, cu pulsul ridicat. Până la urmă, m-am calmat şi mi-am spus că exagerasem, dar era absolut normal să vreau să îmi spună clar şi la obiect unde era pic tura mea, nu? Pentru că pentru mine însemna că recăpătasem ceva ce crezusem că pierdusem pe veci. Ceva ce-mi aparţinea, era doar al meu şi nu mi-l putea lua nimeni.

După ce renunţasem şi metaforic, şi în viaţa reală la ea, aveam ne voie să o recapăt. Nu era „în siguranţă” dacă nu era la mine. Chiar nu înţelegea asta?

Am făcut un duş lung şi fierbinte ca să-mi înec gândurile, apoi m-am aşezat pe pat şi am aşteptat să se întoarcă.

— Salut, a zis când a intrat două ore mai târziu şi şi-a aruncat cheia pe masă.

— Salut, am răspuns.

M-am uitat la ea cum s-a aşezat şi şi-a desfăcut şireturile, după care şi-a scos pantalonii şi piciorul drept. Nu mi-a vorbit, mă trata cu răceală, cum făcea Star când spuneam sau făceam ceva greşit. M-am întins la loc pe pat şi am închis ochii.

— Ai auzit ce-am spus când am plecat mai devreme din hotel? m-a întrebat în cele din urmă.

— Da, oi fi eu proastă şi dislexică, dar surdă nu sunt, am zis, fără să deschid ochii.

— Aoleu!

Chrissie a suspinat frustrată şi am auzit-o îndreptându-se spre baie. A

trântit uşa după ea şi a dat drumul la duş.

Uram momentele astea, cele în care toată lumea, în afară de mine, ştia ce făcusem greşit. Ca şi cum aş fi fost un extraterestru picat din lună şi nu înţelegeam regulile jocului. Era supărător şi, după toată euforia de mai devreme, complet deprimant.

În cele din urmă am auzit-o pe Chrissie ieşind din baie şi patul scârţâind când s-a aşezat pe el.

— Stâng lumina sau ai nevoie când te dezbraci? m-a întrebat cu răceală.

— Cum vrei. Mi-e indiferent.

— Bine, noapte bună.

A stins lumina. Am rezistat doar cinci minute, poate chiar mai puţin, până să deschid gura.

— Care-i problema ta? Te întrebam doar unde e pictura mea.

Nu zicea nimic. M-am mai abţinut o vreme, cât am putut, apoi am izbucnit.

— Ce mare brânză am făcut?

Lumina s-a aprins şi Chrissie s-a uitat urât la mine de pe mar gi nea patului.

— Bine! Îţi spun unde e pictura aia nenorocită! În momentul ăsta, probabil se află în depozitul din spatele Galeriei Tangetyele, unde aşteaptă să fie înrămată, aşa cum mi-a promis Mirrin că o va face până mâine. Şi e posibil ca până poimâine să se afle pe peretele galeriei, cu preţul de vânzare de şase sute de dolari, pe care i-am negociat. Da?

Lumina s-a stins din nou şi am rămas agitată şi şocată în beznă.

— Ai dus-o la galerie? am întrebat încet, încercând să respir.

— Da. Aşa ne-am înţeles, nu? Ştiam că nu o să dai doi bani pe părerea mea umilă despre lucrarea ta, aşa că am dus-o la un pro fesionist, a mârâit printre dinţii încleştaţi.

Lui Mirrin i-a plăcut la nebunie. Era să mi-o smulgă din mână. Vrea să ştie când îi mai duci şi altele.

Nu am zis nimic, fiindcă în creierul meu era o harababură de gânduri.

Doar respiram cât puteam de bine.

— Mi-a cumpărat pictura? am îngăimat în cele din urmă.

— Nu aş pune-o aşa, nu mi-a dat banii în mână, dar, dacă o cum pără careva, atunci primeşti trei sute cincizeci de dolari şi galeria păstrează două sute cincizeci. Voia să facă jumi-juma, dar i-am promis că va mai primi şi alte lucrări Celaeno D'Aplièses.

Celaeno D'Aplièses... de câte ori visasem să ajungă numele ăsta celebru în lumea artei? Nu era un nume pe care-l uitai uşor, mai ales că-ţi umplea gura.

— Ah! Mulţumesc.

— Pentru puţin.

— Pe bune, mulţumesc, am adăugat, dându-mi seama de ce era aşa supărată.

— Am zis pentru puţin, a venit răspunsul răspicat din întuneric.

Am închis ochii şi am încercat să dorm, dar era imposibil. M-am ridicat în fund, cu gândul că era momentul să ies din scenă. Am cău tat pe bâjbâite şortul şi, stângace cum eram, m-am împiedicat de pi ciorul fals al lui

Chrissie, care stătea ca o cursă între paturi.

— Scuze, am zis, căutând să-l pun la loc.

Lumina s-a aprins din nou.

— Mulţumesc, am repetat, în timp ce îmi căutam bocancii.

— Fugi de mine? m-a întrebat.

— Nu, doar că nu sunt obosită. Am dormit o grămadă azi.

— Da, în timp ce eu mă ocupam de pictura ta. Chrissie îşi ţinea capul sprijinit pe cot şi mă privea. Uite, Cee, e ultima mea noapte aici şi nu vreau să ne certăm. Dar m-a răvăşit că nu ai încredere în mine că pot avea grijă de pictura aia, după tot ce am zis şi făcut. Şi apoi, azi am văzut ce artist eşti şi m-am entuziasmat. Dar tu nu ai văzut nimic din toate astea, când ai năvălit în holul hotelului, cerând să-ţi spun unde e pictura. M-a şocat, pur şi simplu.

Am fost foarte fericită că i-a plăcut lui Mirrin şi abia

aşteptam să-ţi spun şi să mer gem să săr bătorim. Dar tu ai venit furioasă şi ai distrus momentul.

— Îmi pare foarte rău, Chrissie. Nu am vrut să te supăr.

— Nu înţelegi? Am venit în Alice pentru că voiam să fiu cu tine. Mi-ai lipsit când ai plecat din Broome.

— Da?

— Da. Mult, a adăugat timid.

— Şi eu mă bucur foarte mult că ai venit, am spus cu blândeţe, în trebându-mă dacă mintea mea procesa corect ce auzea. Sau, mai important, subtilităţile. Chiar îmi pare rău, am repetat, dorindu-mi să nu se fi întâmplat nimic, pentru că nu eram în stare să mă descurc acum cu asta. Uneori sunt o toantă.

— Uite, mi-ai spus despre Star şi despre relaţia cu ea şi cum te-a dezamăgit.

— Nu, chiar trebuia să îşi vadă de viaţă, am spus cu loialitate.

— Mă rog. Ştiu că îţi e greu să ai încredere în oameni, mai ales în dragoste, când e... Chrissie a suspinat intens. Cred că ce voiam să-ţi spun înainte să plec e că... mă rog, cred că te iubesc, Cee. Nu mă întreba cum şi de ce, dar aşa stau lucrurile. Ştiu că ai un iubit în Thailanda şi... Dar sunt sinceră, da?

I-am văzut lacrimile şiroindu-i pe faţă.

— Bine, înţeleg, am spus, uitându-mă în altă parte. Ai fost extra ordinară,

Chrissie...

— Nu trebuie să mai spui nimic. Şi eu înţeleg. Cel puţin putem fi prietene înainte să ne culcăm.

— Da.

— Noapte bună atunci!

S-a întins să stingă din nou lumina.

— Noapte bună!

M-am întins pe pat, brusc prea extenuată să mă mai mişc, bul versată de spusele lui Chrissie şi ce însemnau ele. Aparent mă iubea cu adevărat şi nici măcar eu nu eram atât de naivă să cred că mă iubea ca pe o amică.

Întrebarea era dacă eu o iubeam. Cu numai câteva săptămâni în urmă eram cu Ace. M-a şocat, acum că Star nu mai era cu mine, să constat că mă ataşam de tot soiul

de oameni, şi bărbaţi, şi femei...

Capitolul 21

Am simţit o mână pe umăr.

— Trezeşte-te, Cee! Trebuie să plec la aeroport în clipa asta. Nu m-am trezit la timp.

M-am smucit imediat din somn şi m-am ridicat.

— Pleci? Acum?

— Da, asta spuneam.

— Dar... Am coborât din pat şi mi-am căutat şortul. Vin cu tine.

— Nu. Nu mă pricep la despărţiri. Apoi m-a strâns în braţe. Baftă, sper să afli cine eşti, a spus şi mi-a dat drumul, pornind spre uşă.

Nu mi-a scăpat dublul înţeles din spatele cuvintelor ei.

— Ţinem legătura, promit, am răspuns.

— Da, mi-ar plăcea. Orice s-ar întâmpla, a adăugat şi a pus mâna pe clanţă.

Imaginea asta m-a făcut să trec la acţiune şi m-am dus spre ea.

— Să ştii că mi-a plăcut compania ta, Chrissie. Zilele astea au fost... cele mai bune din viaţa mea.

— Mulţumesc. Îmi pare rău pentru seara trecută. Nu ar fi trebuit să... A

zâmbit deprimant. Trebuie să plec.

Apoi s-a întins spre mine, mi-a atins gura cu buzele calde şi m-a sărutat.

După câteva secunde s-a retras.

— Pa, Cee.

Uşa s-a trântit după ea şi m-am trezit brusc singură şi tristă, de parcă

Chrissie ar fi plecat cu toată dragostea, căldura şi râsul. M-am prăbuşit pe pat, neştiind nici ce să simt, nici ce să gândesc. M-am în tins pe spate, dar liniştea îmi bubuia în urechi. M-am simţit ca atunci când plecase Star în

Kent, ca să fie cu noua ei familie: abandonată.

Numai că, mi-am dat seama, nu eram. Chiar dacă ceea

ce tocmai se întâmplase fusese un şoc, Chrissie îmi spusese că mă iubea. Asta da revelaţie! Nu mulţi din viaţa mea îmi spuseseră aşa ceva. Oare care era motivul pentru care mă topisem toată cu gândul la ea? Să fi fost...? Oare eram...?

— La dracu'!

Am clătinat tulburată din cap. Nu mă pricepusem niciodată să-mi exprim emoţiile, pur şi simplu aveam nevoie de un ghid şi de o torţă aprinsă care să mă îndrume prin toţi paşii psihologici. Mă gândeam că poate ar fi trebuit să mă alătur lumii occidentale şi să mă descarc în faţa unui profesionist, când a sunat telefonul.

— Bună ziua, domnişoară D'Aplièses. Vrea să vă vadă un bărbat.

— Cum se numeşte?

— Un domn Drury. Spune că v-aţi cunoscut la misiunea Hermannsburg.

— Spuneţi-i că vin imediat.

Am închis, mi-am tras bocancii în picioare şi am ieşit din cameră.

L-am găsit pe tipul din Hermannsburg plimbându-se prin re cepţie, ca un animal mare într-o cuşcă mică şi nu-i plăcea deloc. Se înălţa peste orice, în hainele lui prăfuite, cu faţa arsă de soare, fără nicio legătură cu locul acela, plin de mobilier modern din plastic.

— Bună ziua, domnule Drury. Mulţumesc că aţi venit, am spus, re cur gând la politeţea învăţată de la Ma în copilărie şi am întins mâna.

— Bună, Celaeno. Spune-mi Phil. Putem merge undeva să pălăvrăgim?

— Cred că încă e deschis pentru micul dejun.

M-am uitat la recepţionera care a încuviinţat.

— Bufetul se închide în douăzeci de minute, ne-a spus şi noi ne-am dus.

— Aici?

Am indicat o masă la geam în salonul pe jumătate gol.

— Foarte bine, a spus şi s-a aşezat.

— Vrei ceva de la bufet?

— O să iau o cafea. Tu ia şi mâncă.

Am cerut cafea tare şi neagră şi m-am repezit la bufet, unde mi-am umplut farfuria cu colesterol.

— Îmi plac femeile care bagă în ele, a comentat Phil, în timp ce puneam farfuria pe masă.

— O, da, am spus în timp ce mâncam.

Având în vedere cum se uita la mine, mă gândeam că poate tre buia să-mi hrănesc şi creierul.

— Aseară am avut întâlnire cu bătrânii la Hermannsburg, a spus, sorbind cafeaua dintr-o înghiţitură.

— Da, parcă ziceai.

— Chiar la sfârşitul întâlnirii, am pasat fotografia ta de la unul la altul.

— L-a recunoscut cineva pe tip?

Phil i-a făcut semn chelneriţei să-i mai toarne cafea.

— Da. Poţi să-i zici şi-aşa.

— Adică?

— Păi, la început nu am înţeles de ce se uitau toţi şi râdeau de se prăpădeau.

— Şi? am întrebat, curioasă să aflu mai repede.

— Pentru că, Celaeno, tipul din poză era prezent la întâlnire. E unul dintre bătrâni şi ceilalţi l-au necăjit un pic în legătură cu poza.

Am tras aer adânc în piept, neştiind dacă să sar în sus de bucurie sau să vomit toată mâncarea pe care o ingurgitasem. Nu eram obişnuită să am parte de atâta bucurie în numai douăzeci şi patru de ore.

— Da, am spus, ştiind că voia să continue.

— Până la urmă s-au potolit cu râsul şi tipul din fotografie a venit dup-aia să vorbească cu mine, după ce-au plecat ceilalţi.

— Şi ce-a zis?

— Vrei să-ţi zic sincer?

— Da.

— Ei bine, a înghiţit Phil în sec, nu am mai văzut un bătrân care să plângă până azi-noapte.

— Aha! am făcut, înghiţind şi eu în sec.

— Sunt oameni mari, puternici, ştii? Nu se emoţionează ca o fe tiţă. Hai să zicem că ştia foarte bine cine erai. Şi vrea să te cunoască.

— Aha! am exclamat din nou. Cine se crede? Adică... Am clătinat din cap că vorbisem prosteşte. Îmi e rudă într-un fel?

— Crede că e bunicul tău.

— Aha!

De data asta, nu mi-am putut reţine lacrimile, că altfel aş fi vomat tot. Aşa că le-am lăsat să curgă în faţa acestui om, pe care nu-l cunoşteam. L-am văzut băgând mâna în buzunar şi oferindu-mi o batistă albă, imaculată.

— Mulţumesc, am spus şi mi-am suflat nasul. E un şoc, adică... Am bătut cale lungă, dar nu mă aşteptam să-mi găsesc... familia.

— Sunt sigur că nu.

A aşteptat răbdător să mă adun.

— Scuze.

A clătinat din cap.

— E de înţeles.

Ţineam batista udă în mână şi nu-i putea da drumul.

— Şi de ce crede că e bunicul meu?

— Cred că e treaba lui să-ţi spună asta.

— Dar dacă se înşală?

— Atunci asta e, a ridicat Phil din umeri, dar mă îndoiesc. Oame nii ăştia nu se bazează doar pe fapte, ştii? Au un instinct care se duce dincolo de ce îţi pot eu explica ţie. Iar Francis, dintre toţi bă trânii, ştie ce zice. Dacă ştie, ştie şi, cu asta, basta.

Batista era aşa de udă acum, că am început să mă şterg cu dosul palmei la nas.

— Aha. Când vrea să ne vedem?

— Cât de curând posibil. I-am spus că o să te întreb dacă ai timp să vii acum la Hermannsburg.

— Acum?

— Da, dacă poţi. Curând se întoarce în bush, de-asta spun că nu e cazul să pierzi timpul.

— Bine, am spus, dar nu am cum să mă întorc.

— Poţi dormi la mine în noaptea asta dacă trebuie şi te aduc în oraş când vrei, a răspuns el.

— Am înţeles. Păi, trebuie să-mi strâng lucrurile.

— Sigur, a încuviinţat. Nu te grăbi. Oricum mai am nişte treburi prin oraş.

Ne vedem aici în juma’de oră?

— Da, mulţumesc.

Ne-am despărţit la recepţie şi am fugit sus, în camera

mea. Puţin spus că mi se învârtea capul. În timp ce-mi puneam lucrurile în rucsac, mă simţeam prinsă într-un film care rulase ore în şir, adică viaţa mea de până azi-dimineaţă, după care o luase la picior, atât de multe lucruri se întâmplaseră deodată. Aşa părea viaţa mea acum.

Australia, Chrissie, bunicul...

M-am ridicat şi m-am simţit aşa de ameţită, că m-am sprijinit de perete.

Mi-am scuturat capul, dar mai rău am făcut, aşa că m-am întins, ca o mămăligă.

— Prea mult entuziasm, am murmurat, încercând să respir adânc, ca să mă calmez. În cele din urmă m-am ridicat şi am constatat că mai aveam zece minute până să mă întâlnesc cu Phil jos.

Mergi pe val, Cee, mi-am spus, în timp ce mă spălam energic pe dinţi şi mă priveam în oglindă. Mergi pe val şi gata.

Recepţionera mi-a spus că nu mai aveam nimic de plătit şi mi-am dat seama că probabil Chrissie achitase nota cu puţinii bani pe care îi câştiga.

M-am simţit îngrozitor că nu mă gândisem la asta şi că mi-o luase înainte.

Evident era mândră, ca mine şi nu voia să pară că profita.

Camioneta rablagită şi prăfuită pe care o văzusem în parcare la

Hermannsburg era în faţa hotelului.

— Aruncă-ţi rucsacul în spate şi urcă, mi-a explicat Phil.

Am pornit şi l-am studiat pe furiş pe drum. De la vârfurile mur dare ale cizmelor imense la braţele musculoase şi la pălăria Akubra, era arhetipul băştinaşului sălbatic australian.

— Ca să vezi, ce coincidenţă că ai apărut tocmai acum, domni şoară, a comentat el.

— Da. Dacă tipul ăsta chiar o fi bunicul meu. Nu înţeleg cum poate fi aşa sigur că suntem rude. Adică nu m-a văzut în nicio poză şi ştiu că tatăl meu adoptiv e cel care m-a botezat.

— Îl ştiu pe Francis de o viaţă şi nu e un om care să reacţioneze cum a făcut-o el, când i-am spus ieri de tine. Şi-

apoi, aveai poza cu el, nu uita.

— Da, poate el e cel care a trimis-o şi mi-a trimis moştenirea.

— Poate.

— Cum e? Ca om, mă refer.

— Francis? Phil a chicotit. E greu de descris. Unic e cuvântul po trivit. A

îmbătrânit. S-a născut la începutul anilor ’30 cred, deci are peste şaptezeci şi nu prea mai pictează în ultimul timp.

— E artist?

— Da şi destul de cunoscut în zonă. A trăit în misiune când era mic. Şi după cum îl tachinau bătrânii aseară, se ţinea după Namatjira ca un căţel.

— Şi eu sunt pictoriţă, am spus, muşcându-mi buza simţind că-mi dădeau iar lacrimile.

— Ei, poftim! Talentul se moşteneşte, nu? Nu ştiu ce-am moştenit eu de la tată, în afară de ura faţă de oraşe şi oameni... Nu te supăra, domnişoară, dar mă înţeleg mai bine cu găinile şi cu câinii decât cu oamenii.

— Deci e clar că nu sunt rudă cu Namatjira? Mă gândeam cât de dezamăgită va fi Chrissie.

— Nu prea pare, dar Francis Abraham nu-i de colo de avut ca rubedenie.

— Abraham? am repetat.

— Da, l-au botezat din nou în misiune, ca pe toţi orfanii.

— Era orfan?

— Mai bine îţi povesteşte el. Eu nu cunosc toate amănuntele. Tot ce trebuie să ştii e că e un tip bun, ca lumea, nu ca unii mitocani de pe-aici. O să-mi lipsească atunci când o să iasă din comitet. Îi ţine în frâu pe ceilalţi, dacă ştii ce zic. Îl respectă toţi.

Cum am oprit maşina în parcarea din Hermannsburg a început să-mi bubuie inima şi aş fi vrut să fie Chrissie cu mine să mă calmeze.

— Aşa, hai să bem ceva rece până când apare, a spus Phil, sărind din camionetă. Mai bine lasă-ţi lucrurile aici ca să nu-ţi intre în ruc sac tot soiul de musafiri nepoftiţi.

M-am cutremurat şi pulsul mi s-a ridicat îngrozitor de mult când m-a cuprins panica. Dacă trebuia să petrec noaptea aici? În brusă, înconjurată de coşmarurile mele cu

opt picioare?

Haide, Cee, fii curajoasă! Trebuie să-ţi înfrunţi fricile, mi-am spus, în timp ce traversam ţărâna roşie în urma lui Phil.

— Cola?

A băgat mâna în frigider.

— Mulţumesc, am spus şi am luat una de sus.

Phil s-a dus la raflul cu cărţi să caute ceva.

— Uite!

L-am văzut răsfoind o carte mare intitulată Arta aborigenă a se co lului douăzeci şi speram doar să nu-mi dea cine ştie ce eseu inter minabil de citit.

— Ştiam eu că-l găsesc aici.

A arătat cu degetul spre o pagină şi a bătut în ea.

— Asta e a lui Francis. Acum e în Canberra, la Galeria Naţională.

M-am uitat la imaginea lucioasă şi am zâmbit fără să vreau. Având în vedere că potenţialul meu bunic învăţase meserie de la Namatjira, m-aş fi aşteptat la un peisaj în acuarelă. În schimb, pic tura punctiformă m-a dat pe spate pur şi simplu: un soi de vârtej rotunjit de roşu aprins, portocaliu şi galben, care-mi amintea de arti ficiile pe care le aprinsese Pa în grădină la

Atlantis, când împli nisem optsprezece ani.

M-am uitat mai bine şi am început să disting diverse forme în spirală perfectă. Poate un iepure, poate un şarpe care îşi croia drum spre centrul cercului.

— Uluitor, am spus, înţelegând pentru prima oară ce poate face un artist cu punctele.

— Se numeşte „Roata focului”, a comentat Phil din spatele tej ghelei. Ce părere ai?

— E superbă, dar nu mă aşteptam la asta, fiindcă spuneai că a învăţat să picteze de la Namatjira.

— Da, dar Francis a fost şi la Papunya cu Clifford Possum, cu mult înainte să apară Geoffrey Bardon în peisaj. Ei doi au pornit mişcarea Papunya. Uite, îţi arăt lucrările lui Clifford Possum.

Mi-era jenă că omul ăsta vorbea limbi străine cu mine. Habar n-aveam cine erau Geoffrey Bardon sau Clifford Possum sau ce era Papunya. Ce pasiune pentru artă mai am şi eu, mi-am reproşat.

— Uite!

Phil a bătut cu degetul în altă pictură superbă. Artistul crease o imagine în pasteluri suave, alcătuind forma din mii de puncte infime, extrem de delicate. Aducea oarecum cu „Nuferii” lui Monet, cu toate că pictorul parcă îmbinase cele două şcoli de pictură, atât de diferite, ca să obţină ceva unic.

— Se numeşte „Warlugulong”. S-a vândut cu peste două milioane de dolari anul trecut. Phil a ridicat din sprâncene. Marafeţi serioşi. Scuze, Celaeno, trebuie să mă duc la toaletă. Ieri am găsit un şarpe acolo.

— Bine. A zis... bunicul când vine?

— Azi cândva, a spus Phil vag. Ia ce-ţi trebuie din frigider, dră guţă, şi ne vedem imediat.

Cu sticla de apă, am luat cartea şi am căutat un loc unde să mă aşez şi s-o răsfoiesc. Nu aveam decât scaunul înalt de la tejghea, aşa că m-am cocoţat pe el şi am luat cartea de la început.

Eram atât de captată, nu doar de pictura uluitoare, ci încercam să descifrez titlurile aborigene şi înţelesurile lor, încât am ridicat pri virea doar când s-a deschis uşa. Evident, nu auzisem maşina venind.

— Bună ziua, a spus silueta din pragul uşii.

— Bună ziua.

La început am crezut că venise un turist la Hermannsburg, pentru că nu putea fi bunicul. Toţi aborigenii pe care îi văzusem în fotografii erau scunzi şi cu tenul foarte închis, cu pielea arsă de soare, riduri şi crevase ca prunele uscate. Pe lângă faptul că tipul ăsta părea mult mai tânăr, era înalt şi slab, cu pielea de aceeaşi nuanţă ca a mea. Şi-a scos pălăria Akubra şi a venit spre mine şi atunci am văzut cei mai incredibili ochi. Erau de un albastru aprins, cu picăţele aurii, ca de chihlimbar şi irisul părea o pictură pune ti formă pe care tocmai o văzusem. Atunci mi-am dat seama că se uita lung la mine, cum mă uitam şi eu la el şi am simţit cum m-am înroşit sub intensitatea privirii lui.

— Celaeno? Sunt Francis Abraham.

Avea vocea profundă, calculată, dulce ca mierea.

Ne-am conectat privirile de parcă ne-am fi recunoscut.

— Da.

Între tăcere şi priviri, mi-am dat seama că nici el nu ştia ce să facă în momentul acela, pentru că amândoi ştiam ce eveniment avea loc.

— Pot să iau nişte apă? m-a întrebat, arătând spre frigider.

Eram recunoscătoare că rupsese tăcerea, dar mă şi întrebam de ce mă întreba. În fond, el era „bătrânul”, ce-o fi însemnând şi asta, fiindcă era destul de clar că putea să-şi ia câtă apă voia.

S-a dus cu paşi lungi spre frigider. Felul în care mergea şi în care a întins braţul musculos ca să deschidă uşa de sticlă nu se potrivea cu ce-mi spusese

Phil despre vârsta lui. Cum să aibă şaptezeci de ani bărbatul ăsta puternic şi plin de viaţă? Semăna mai degrabă cu Crocodile Dundee decât cu un pensionar, lucru confirmat când a desfăcut cu lejeritate capacul sticlei. A

sorbit cu nesaţ, poate folo sindu-se de gestul îndelungat pentru a se gândi ce să spună.

După ce a golit sticla, a aruncat-o la coş şi s-a întors din nou spre mine.

— Eu ţi-am trimis fotografia, a spus. Speram să vii aici.

— Ah, mulţumesc.

A urmat o tăcere lungă înainte să suspine profund, a clătinat din cap şi a venit după tejghea la mine.

— Celaeno... vino şi îmbrăţişează-ţi bunicul.

Nu prea aveam ce să fac în spaţiul mic şi strâmt din spatele tej ghelei, aşa că m-am întins şi m-a luat în braţe. Mi-am pus capul pe inima lui şi i-am auzit bătăile, pulsând de viaţă. Şi de dragoste.

Ne-am şters amândoi o lacrimă când ne-am desprins unul de ce lă lalt. A

şoptit ceva într-o limbă pe care nu o cunoşteam şi a ridicat ochii în sus. Era mai aproape de mine şi îi vedeam ridurile încru cişându-se pe faţa lui şi funiile şerpuind pe gât, care arătau că era mai în vârstă decât îmi păruse la început.

— Nu mă îndoiesc că ai multe întrebări, a spus.

— Aşa e.

— Unde e Phil?

— A plecat să caute şerpi la... toaletă.

— Păi atunci nu se supără dacă folosim coliba lui să stăm de vorbă. A întins mâna. Hai, că avem multe de vorbit.

Coliba lui Phil era aşa cum părea. Mică, joasă, cu un ventilator antic atârnat deasupra unui pat de lemn rudimentar, cu doar un sac de dormit pe o saltea murdară. Francis a deschis uşa din dormitor spre veranda la umbră.

Mi-a tras un scaun care se hâţâna când l-a pus jos.

— Şezi? m-a invitat.

— Mulţumesc.

M-am aşezat şi am văzut că priveliştea din faţa mea compensa lipsa facilităţilor din interior. Un deşert roşu interminabil, care co bora spre un pârâu. De cealaltă parte, pe margine, era un şir de tu? şuri verzi-argintii care depindeau de puţina apă de care dis puneau ca să supravieţuiască. Dincolo de ele, ei bine, nu era nimic până când pământul roşu nu întâlnea orizontul albastru.

— Am trăit pe malul pârâului o vreme. Mulţi dintre noi au trăit aşa.

Înăuntru, dar afară, dacă înţelegi ce vreau să spun.

Nu înţelegeam, dar am încuviinţat. Mi s-a năzărit că mă aflam la intersecţia a două culturi, care încă se luptau să se înţeleagă una cu alta, două sute de ani mai târziu. Australia – şi eu – eram tinere şi încercam să ne dăm seama cine eram. Făceam progrese, dar făceam şi greşeli, fiindcă nu aveam secole de înţelepciune şi expe rienţă pe care le dobândeşti cu vârsta, care să ne ghideze.

Am simţit instinctiv că bărbatul din faţa mea era mai înţelept ca mulţi alţii.

Am ridicat din nou ochii să-i întâlnesc pe ai lui.

— Ah, Celaeno, de unde să începem? Şi-a unit degetele ca o turlă şi a privit spre orizont.

— Tu să-mi spui.

— Ştii, a rostit, uitându-se la mine, nu mi-am închipuit că va veni ziua asta.

Multe din momentele la care visăm nu vin.

— Ştiu, am consimţit, căutând să-i depistez accentul, pentru că era un amestec de multe intonaţii care, de fiecare dată când aveam impresia că ştiam de unde provin, vedeam că mă înşelam. Era ceva australiană, engleză şi

uneori parcă auzeam şi ceva germană.

— Aşadar, ai primit scrisoarea şi fotografia de la avocatul din Adelaide? a început.

— Da.

— Şi suma de bani care o însoţea?

— Da. Mulţumesc, a fost generos din partea ta, dacă tu i-ai trimis.

— Am aranjat transferul lor, da, dar nu i-am câştigat prin muncă proprie.

Totuşi, banii îţi aparţin de drept. Prin familia mea... a noas tră. Şi-a încreţit ochii într-un zâmbet. Semeni cu străstrăbu nica ta. Exact ca ea...

— Adică fata Camirei? Copilul cu ochi de chihlimbar? m-am aven turat să ghicesc din ce ascultasem pe CD până atunci.

— Da. Alikna era mama mea. Eu... mă rog.

Parcă îi venea să plângă.

— Aha!

— Deci... Francis s-a adunat, vizibil tulburat. Spune-mi ce ai des coperit până acum despre neamurile tale.

I-am povestit ce ştiam, timidă şi nesigură, pentru că omul ăsta, prin prezenţa lui, cu aura lui de calm şi charismă mă făcea să mă intimidez şi mai mult ca de obicei şi să-mi ţin gura.

— Am ajuns doar până la momentul în care s-a scufundat Koombana şi la tatăl care a pierit pe mare, împreună cu ambii fraţi. Persoana care a scris cartea părea să spună că existase o relaţie foar te apropiată între Kitty şi fratele soţului ei, parcă Drummond, nu?

— Am citit-o. Sugera că au avut o aventură, a consimţit el.

— Ştiu că unii scriu doar ca să vândă cărţi, aşa că nu am crezut nea părat ce- am citit, am bolborosit, simţindu-mă mizerabil că i-aş fi putut denigra o rudă – pe cineva din familia noastră.

— Celaeno, vrei să-mi spui că e posibil ca acest biograf să fi în florit viaţa lui

Kitty Mercer?

— Poate, da, am dat din colţ în colţ.

— Celaeno!

— Da.

— Când o să auzi ce am să-ţi spun, vei şti că nu a făcut destulă vâlvă.

M-am uitat uimită la Francis care şi-a dat capul pe spate şi a râs. Când şi-a întors privirea spre mine, era foarte amuzat.

— O să-ţi spun adevărata poveste. Un adevăr pe care mi l-a spus bunica pe patul de moarte. Şi nu râdem de asta, pentru că era una dintre cele mai dragi şi mai valoroase fiinţe din câte am cunoscut.

— Înţeleg şi te rog să nu-mi spui dacă nu vrei. Poate că ar trebui să ne cunoaştem mai bine ca să ştii că poţi avea încredere în mine.

— Te-am simţit de când erai o sămânţă în pântecul fiicei mele. Grija ta o am, Celaeno. Să nu-ţi cunoşti rădăcinile, de unde vii... Francis a suspinat din rărunchi. Trebuie să cunoşti povestea nea murilor tale. Faci parte din familie. Sângele din sângele lor. Şi al meu.

— Cum m-ai găsit? l-am întrebat. După toţi anii ăştia?

— Ultima dorinţă a răposatei mele soţii, bunica ta, a fost s-o caut din nou pe fiica noastră. Nu am găsit-o, dar, în schimb, te-am găsit pe tine. Ca să te ajut să înţelegi mai bine, trebuie să ne întoarcem în timp. Ştii povestea doar până la scufundarea vaporului care a luat cu el toţi bărbaţii Mercer?

— Da. Dar nu ştiu unde îmi e locul în toată povestea asta.

— Îţi înţeleg nerăbdarea, dar mai întâi trebuie să asculţi cu aten ţie ca să înţelegi. Îţi voi spune deci ce s-a întâmplat cu Kitty după aceea...

KITTY
Broome, Australia de Vest
Aprilie 1912

Capitolul 22

Kitty se întrebase adesea cum reuşeau oamenii să treacă prin cele mai crunte momente ale pierderii. În Leith vizitase familii din car tierele sărace, unde descoperise că fuseseră decimate de gripă sau de o epidemie de pojar.

Îşi puseseră încrederea în Dumnezeu, doar pentru că nu aveau în ce altceva.

Sigur în iad ajung, îşi spunea constant.

În săptămâna care a urmat, cu toate că în văzul lumii nu îşi schimbase rutina, Kitty umbla ca un spectru, ca şi cum ar fi plecat şi ea de pe lumea asta. Pe strada Dampier, vitrinele magazine lor erau acoperite cu pânză neagră şi nu era familie în oraş care să nu fi fost afectată de dezastru. Mai mult, ajunsese la ei vestea că Titanicul cel de nescufundat fusese înghiţit şi el de ocean şi puţini fuseseră cei care supravieţuiseră.

Nu ştia nimeni cum se scufundase Koombana, cu preţioasa încărcătură la fundul mării. O uşă de cabină, o pernă din piele marocană, cam astea erau resturile care ajunseseră la suprafaţă. Încă nu se găsiseră trupuri şi Kitty ştia că nici nu vor apărea. Rechinii înfometaţi îi devoraseră cu siguranţă în câteva ore.

Măcar de data asta, Kitty se bucura că se afla într-o comunitate mică ce împărtăşea suferinţa. Regulile sociale obişnuite erau ig no rate când se întâlneau pe stradă şi se luau în braţe, vărsând la crimi fără să mai încerce să şi le reţină. Kitty era impresionată de bu nătatea ce i se arăta şi de condoleanţele găsite în cutia poştală, ca să n-o deranjeze.

Charlie, care fusese atât de calm iniţial, plânsese pe genunchiul mamei câteva zile după ce-i spusese.

— Ştiu că s-au dus în rai, mama, dar mi-e dor de ei. Vreau să-i văd pe Papa şi pe unchiul Drum.

Suferinţa fiului ei îi schimba punctul de reper cel puţin şi atunci petrecea mai mult timp cu el. Fiindcă muriseră dintr-odată tatăl, bunicul şi unchiul din linia Mercer, Charlie era acum singurul moştenitor. Kitty se temea că pe viitor asta se va dovedi o povară pentru el.

După ce-l băga în pat seara, îi mângâia părul ca să-l adoarmă şi apoi răsfoia vraful de scrisori nedeschise şi de telegrame care o aşteptau pe birou.

Nu se îndura să le deschidă şi să primească acele cuvinte compătimitoare când nu le merita. Oricât ar fi încercat să-şi înfrâneze sufletul duplicitar şi să îşi concentreze durerea asupra lui Andrew, continua să-l jelească neîncetat pe Drummond.

A ieşit pe verandă şi a ridicat privirea la întinderea vastă înste lată, în căutarea unui răspuns. Şi, ca de obicei, nu a aflat niciunul.

***

Fiindcă nu aveau ce să înmormânteze, episcopul Riley a anunţat că urma să ţină o slujbă de comemorare în Biserica Buna Vestire la sfârşitul lui aprilie. Kitty s-a dus la Wing Hing Loong, croitorul sa tului, ca să cumpere îmbrăcămintea de doliu, doar ca să desco pere că rămăseseră fără pânză neagră.

Nicio grijă, doamna Mercer, a spus micuţul chinez. Purtaţi ce aveţi, nu-i pasă nimănui cum arătaţi.

Kitty a ieşit din magazinul aglomerat zâmbind amar, constatând că ceva bun tot ieşise din treaba asta.

Cu toate că majoritatea lugherelor din industria perlelor fuse seră ancorate pe perioada în care nu ieşeau în larg, câteva fuseseră prinse în ciclon.

Irlandezul Noel Donovan, directorul blajin al Companiei Mercer Pearling, a venit să-i dea detaliile pierderilor.

— Douăzeci de oameni, a suspinat ea. Aveţi adresele lor, ca să le scriu familiilor? Au rude în Broome? Dacă da, aş vrea să le vi zi tez personal.

— O să iau adresele pe care le am de la birou, doamnă Mercer. Cred că 20

martie, ziua în care s-a scufundat puternicul vas

Koombana, va intra în istorie. Ne învaţă să nu ne-o luăm în cap, nu-i aşa? Aroganţa omului îl face să creadă că poate comanda ocea nele. Natura ne arată cum stau lucrurile de fapt.

— Din păcate pentru toate sufletele pierdute, aveţi într-adevăr dreptate, domnule Donovan.

— Bun, atunci mă duc. S-a ridicat de pe scaun şi şi-au strâns mâi nile. Mă scuzaţi că întreb tocmai acum, dar aveţi veşti de la doamna Mercer, senioara?

— Mi-e teamă că nu am găsit curajul de a deschide toate tele gra mele pe care le-am primit. Nici scrisorile, a mărturisit Kitty, arătând spre teancul imens de pe birou.

— Nici eu nu am nicio veste de la dumneaei şi nu aş vrea s-o tul bur, dar mă întrebam dacă aveţi idee ce se va întâmpla cu afa cerea. Având în vedere că cei trei bărbaţi Mercer nu mai sunt...

Noel a clătinat din cap.

— Mărturisesc că nu ştiu, dar, fiindcă nu mai are cine să o con ducă şi

Charlie e foarte mic, îmi imaginez că va fi vândută.

— Aşa mă gândeam şi eu şi ar trebui să vă avertizez, doamnă Mercer, că vulturii dau roată deja. Şi cred că la dumneavoastră vor veni mai întâi, aşa că vă sfătuiesc să contactaţi avocatul familiei din Adelaide. Un anume domn, japonez dacă nu mă înşel, e extrem de interesat. Şi domnul Pigott plănuieşte să vândă tot. Este o mare lo vitură pentru industria noastră, într-adevăr. Bun, în acest caz, vă urez o zi bună, doamnă Mercer şi ne vedem la comemorare.

În dimineaţa slujbei, Kitty a încercat să-i convingă pe Camira şi pe Fred să o însoţească pe ea şi pe Charlie. Camira părea îngrozită.

— Nu, doamna Kitty, locul ăla de albi. Nu pentru noi.

— Dar meriţi să fii acolo, Camira. Tu şi Fred... şi voi i-aţi iubit.

Camira a refuzat cu stoicism, astfel încât Kitty a pornit cu Charlie cu şareta. În mica biserică, oamenii s-au dat la o parte, ca să le facă loc să stea în faţă. Congregaţia ajungea până în grădină şi mulţi se uitau prin ferestre ca să audă predica. Pe timpul ceremoniei, Kitty nu a vărsat o lacrimă, cu toate că în jurul ei se auzeau bocetele jal nice. Se ruga

pentru multele suflete pierdute, dar nu plângea. Ştia că merita fiecare secundă de durere şi vinovăţie pe care le îndura.

După aceea s-a ţinut un priveghi la hotelul Roebuck Bay. O parte dintre bărbaţi şi-au înecat necazul în alcoolul oferit de stăpânii industriei de perle şi au început să fredoneze cântece marinăreşti scoţiene şi irlandeze, lucru care i-a amintit lui Kitty de ziua în care a intrat din greşeală în hotelul fie

Edinburgh Castle.

Mai târziu, ajunsă acasă, s-a aşezat în salon, şi, din obişnuinţă, şi-a luat broderia la care lucra în mână. În timp ce cosea, se gândea la viitorul ei şi al lui Charlie. Fără îndoială că ceea ce-i spusese lui Noel Donovan era corect, afacerea avea să fie vândută şi fondu rile depuse în contul lui Charlie. Se întreba dacă să se întoarcă la Edinburgh, dar se îndoia că Edith se va bucura ca nepotul ei să pă răsească Australia. Poate va insista să se ducă amândoi să locuiască în Adelaide şi dacă refuza Kitty, să-i refuze şi ea averea lui Charlie.

Kitty s-a ridicat de pe scaun şi s-a dus la birou. Acum că se ter minase slujba, începuse să înfrunte viitorul. A separat scrisorile de telegramele nedeschise, s-a aşezat şi a început să citească. I-au dat lacrimile în faţa generozităţii oamenilor din Broome.

Şi Drummond, ce încântare şi prospeţime aducea, cum ne înveselea serile cu inteligenţa şi umorul lui...

Kitty a tresărit auzind uşa de la intrare trântindu-se. Pe hol s-au auzit paşi grei şi uşa salonului s-a deschis cu un scârţâit. Kitty şi-a ţinut respiraţia, dându-şi seama prea târziu, că acum era o femeie singură într-un oraş periculos. S-a întors şi a văzut o siluetă în prag, una foarte familiară, aşa murdară şi plină de praf roşu. Kitty se întreba dacă halucina, pentru că era imposibil să fie...

A închis ochii şi i-a redeschis. Tot acolo era şi se uita la ea.

— Drummond? a şoptit ea.

El a mijit ochii, dar nu a răspuns.

— O, Doamne, Drummond, eşti în viaţă! Eşti aici! A dat fuga la el, dar a tresărit când el a împins-o cât colo. Avea o

privire dură şi ochii roşii.

— Kitty, nu sunt Drummond, ci Andrew, soţul tău!

— Am...

I se învârtea capul şi îi venea să vomite, dar instinctul îi spunea să se concentreze şi să vină cu o explicaţie.

— Am fost atât de înnebunită de durere, că nu ştiu nici cum mă cheamă.

Sigur că tu eşti, Andrew, da, acum văd că eşti tu. S-a forţat să-i mângâie obrazul şi părul. Cum e posibil? Cum să mi se întoarcă bărbatul din morţi?

— Nu prea ştiu... of, Kitty...

S-a strâmbat şi s-a prăbuşit lângă perete. Ea l-a prins de un braţ şi l-a condus la scaun, unde i-a căzut capul în mâini şi umerii i se zgu duiau de plâns sfâşietor.

— O, dragul meu, a şoptit ea, lăcrimând. S-a dus la dulap şi i-a turnat un pahar de brandy, pe care i l-a pus în mâinile tremurânde. În cele din urmă, el a sorbit.

— Nu suport aşa ceva, a murmurat el. Fratele şi tatăl meu... morţi. Dar eu sunt aici. Cum poate fi Dumnezeu aşa de crud? A ri dicat privirea la ea, distrus. Trebuia să fiu pe Koombana. Ar fi trebuit să mor cu ei...

— Taci, dragul meu, e un miracol că te-ai întors la noi. Te rog, cum ai supravieţuit?

Andrew a mai luat o gură de brandy şi s-a adunat. Durerea părea să-i fi adâncit ridurile pe faţa tânără şi sub şiroaiele de noroi, era cenuşiu de extenuare şi şoc.

— Am debarcat la scurt timp după Fremantle. Am avut nişte... treabă. Am călătorit pe continent şi numai când am ajuns în portul Hediand acum două zile am aflat vestea. De-atunci nu am mai dormit.

Şi-a ascuns faţa de ea, nemaiputând vorbi.

— Ce şoc trebuie să fi fost pentru tine, iubitul meu! a spus ea, în cercând să se adune, şi nu ai avut timp să înţelegi totul. Dă-mi voie să-ţi aduc ceva de mâncare. Trebuie să-ţi scoţi hainele ude. O să-ţi aduc altele uscate.

Trebuia să-şi găsească de lucru, căci gândurile îi alergau în toate părţile. El a prins-o de mână.

— Nu ai primit telegrama mea? Ţi-am spus că mai aveam de făcut un ultim lucru.

— Ba da. Ai spus că îmi va spune tatăl tău la ce te referi,

dar Andrew, nu a mai sosit...

S-a oprit, nemaiputând vorbi nici ea. El s-a strâmbat.

— Desigur. Ce face mama? Probabil e devastată.

— Nu ştiu. I-am scris imediat după ce s-a întâmplat, dar... Vino vată, Kitty a arătat spre teancul de telegrame nedeschise. Noel Donovan a venit ieri în vizită şi a spus că nici el nu are nicio veste de la ea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Kitty! Andrew s-a ridicat, tre murând de furie. Noel Donovan e un membru al personalului meu. Într-o astfel de perioadă, nu lui i-ar răspunde. Eşti nora ei! Nu te-ai gândit că are nevoie să vorbească cu tine? A început să rupă plicurile cu telegramele şi să le citească repede, apoi i-a scuturat una în faţă.

VINO IMEDIAT LA ADELAIDE STOP NU POT VENI ACOLO SUNT DEVASTATĂ STOP TREBUIE SĂ AFLU CE S-A ÎNTÂMPLAT STOP RĂSPUNDE IMEDIAT STOP EDITH STOP

Andrew a aruncat-o pe jos.

— Aşadar, în timp ce pe tine te consola toată lumea din oraş şi te duceai la slujba de comemorare şi primeai scrisori de condoleanţe, mama mea e singură cu durerea ei, la mii de kilometri.

— Ai dreptate şi îmi pare foarte rău. Iartă-mă, Andrew!

— Şi tu să mă ierţi pe mine că vin acasă aşteptând să-mi văd soţia şi să descopăr că tata şi fratele meu au murit. Şi cu toate astea ai stat aici în ultimele săptămâni, fără să te gândeşti nicio clipă la biata mea mamă.

Nu au mai vorbit mult după aceea. În timp ce Andrew înfuleca pâinea şi carnea rece pe care i le adusese, Kitty se uita atentă la expresiile lui care se schimbau pe măsură ce-l încercau diferite emo ţii, pe care nu i le împărtăşea însă.

— Andrew, vii la culcare? l-a întrebat ea, în cele din urmă. Sigur eşti extenuat.

A întins mâna spre el, dar el şi-a smuls-o brutal.

— Nu. O să fac baie. Du-te şi culcă-te.

— Îţi pregătesc eu baia.

— Noapte bună, Kitty. Ne vedem dimineaţă.

— Noapte bună.

Kitty a ieşit din cameră şi, când a ajuns în dormitor, a închis uşa după ea, muşcându-şi buza ca să-şi stăpânească

plânsul care i se acumula în piept.

Nu suport...

S-a dezbrăcat, s-a întins pe pat şi şi-a îngropat faţa în pernă.

I-am spus Drummond... Dumnezeule! Cum am putut?

— Oare ştie? şi-a şoptit. De-asta e aşa nervos? Doamne, ce-am făcut?

Până la urmă s-a ridicat şi a tras aer în piept.

— Andrew trăieşte, a spus cu voce tare. Ce veste minunată! Charlie,

Edith... ce fericiţi vor fi! Toată lumea îmi va spune ce no ro coasă sunt! Da.

Sunt într-adevăr norocoasă.

Andrew nu a venit în pat în noaptea aceea. L-a găsit a doua zi la micul dejun, cu Charlie alături.

— Papa s-a întors din rai, a zâmbit fiul ei vesel. Acu' e înger şi-a venit pe aripi acas'.

— Şi mă bucur să mă aflu acasă, a spus Andrew.

În timp ce îi servea Camira, Kitty a văzut privirea ei nedumerită.

— Nu e minunat? Andrew e acasă!

— Da, doamna Kitty! a încuviinţat repede, înainte să iasă din cameră.

— Mica ta negresă nu pare în apele ei, a comentat Andrew, în timp ce molfăia cele trei felii de pâine prăjită cu bacon.

— Probabil e la fel de uluită şi copleşită de miraculoasa ta în toar cere, cum suntem cu toţii.

— Aş vrea să vii cu mine în oraş, Kitty. Cred că e important să ne vadă oamenii împreună.

— Da, desigur, Andrew.

— Mă duc la birou atunci, îmi imaginez că o să avem foarte multă treabă. Îi voi trimite o telegramă mamei pe drum, ca să-i spun că mergem la Alicia

Hall în curând.

Imediat ce Camira l-a luat pe Charlie la bucătărie, Andrew s-a ridicat şi s-a uitat atent la Kitty.

— Am citit scrisorile de condoleanţe ale orăşenilor după baia de aseară.

Exprimă multă bunătate faţă de mine, de tata şi de bietul

Drummond, care, în particular, a fost evident foarte popular aici.

— Aşa e.

— Voi doi se pare că aţi socializat foarte mult cât am fost plecat.

— Invitaţiile nu încetau să sosească şi le-am acceptat. Tu mi-ai spus că e important s-o facem.

— Şi îmi amintesc de câte ori găseai scuze să le refuzi în trecut. Cel puţin, cu mine.

— Am... adică ploile eu fost mai rele ca de obicei anul ăsta. Cred că am suferit cu toţii de claustrofobie şi aveam nevoie să ieşim din casă când au stat, a improvizat Kitty.

— Ei bine, acum, că m-am sculat din morţi, putem sărbători. Şi sper să nu- mi dezamăgesc vecinii prin faptul că merg eu în locul fratelui meu,

Dumnezeu să-l odihnească!

— Andrew, te rog, nu vorbi aşa.

— Până şi fiul meu nu spune decât „unchiul Drum” în sus, „un chiul Drum”

în jos. Se pare că s-a făcut îndrăgit de toată lumea. Şi de tine însăţi, draga mea?

— Andrew, te rog, fratele tău e mort! Dispărut pe veci! Doar nu deteşti faptul că s-a bucurat de câteva săptămâni de viaţă aici cu fa milia şi că şi-a făcut prieteni noi!

— Sigur că nu. Drept cine mă iei? Totuşi, chiar dacă e mort, mi se pare că a intrat în propria mea casă şi în propria mea viaţă şi s-a făcut stăpân peste ele cât am fost plecat.

— Şi Slavă Domnului că a fost aici, mai ales când am căzut la pat.

— Da, desigur. Andrew a încuviinţat, moderat. Iartă-mă, Kitty, m-au copleşit toate. Aş vrea să plecăm în oraş la ora zece. Eşti gata până atunci?

— Sigur că da. Îl luăm şi pe Charlie?

— Mai bine lasă-l aici, a decretat Andrew.

În timp ce mergeau pe Dampier Terrace, Kitty presupunea că Andrew îşi dorea ca orăşenii să observe că s-a întors. Urmărea reac ţiile vânzătorilor şi trecătorilor care se adunau în jurul lui, dispe raţi să afle cum reuşise să scape din mormântul acvatic. Andrew le spu nea aceeaşi

poveste la nesfârşit şi ei o îmbrăţişau pe Kitty şi îi spuneau ce norocoasă era.

Sunt norocoasă, a reiterat pe muteşte, în timp ce se îndreptau spre oficiul de lângă port. Încă o dată, Kitty a fost martora şocului şi apoi a bucuriei lui

Noel Donovan, care, emoţionat, şi-a îmbrăţişat şeful. Au adus o sticlă de şampanie şi a urmat o petrecere ad-hoc. Aparent, toţi cei din oraş voiau să sărbătorească miracolul supra vieţuirii lui Andrew şi Kitty îşi lipise un zâmbet pe faţă, în timp ce era luată în braţe şi i se vărsau lacrimi de fericire pe umăr pentru întoarcerea soţului. Şi Andrew era constant înconjurat de oameni care-l băteau pe spate, parcă verificând dacă era real.

— Poate ar trebui să-mi spună Lazăr, glumea el în seara aceea, în timp ce petrecerea se mutase la hotelul Roebuck Bay.

Pentru el era un moment rar de umor şi Kitty se bucura de el.

În următoarea săptămână au primit o serie de vizite acasă, căci oamenii se înghesuiau să audă din nou povestea deciziei lui Andrew de a debarca la

Geraldton.

— Aţi avut o viziune? a întrebat doamna Rubin. Ştiaţi că asta se va întâmpla?

— Sigur că nu, a răspuns Andrew, altfel nu aş fi lăsat vasul să meargă mai departe. A fost o simplă coincidenţă.

Numai că, aparent, nu voia nimeni să creadă că asta fusese. Andrew îşi asumase rolul de Mesia şi supravieţuirea lui era un semn că oraşul Broome putea aştepta şi alte minuni, lucru care i-a învi gorat pe căpitanii lugherelor şi pe scafandrii, cei care fuseseră de primaţi în urma pierderilor recente. Chiar şi colegii lui de industrie, care fuseseră dornici să vadă Compania Mercer prăbuşindu-se, l-au pus pe Andrew în capul mesei, atunci când au reluat întâlnirea lor săptămânală.

În toată harababura asta, Kitty a trecut prin toate zilele ca o marionetă, cu mâinile şi picioarele manevrate de forţe externe şi cu mintea într-o colivie, ca martor al unei vieţi pe care nu avea s-o trăiască. Vina nu-i dădea pace de când se culca până se trezea şi nici măcar în somn. Ziua, Andrew

era curtenitor, bun şi recunoscător celor din jur, dar seara, la cină, abia dacă-i adresa o vorbă. După aceea se retrăgea la culcare, în patul lui din odaia separată.

— Nu ţi-ar fi mai comod în dormitor? îl întrebase Kitty într-o seară.

— Nu am stare şi nu vreau să te deranjez, draga mea, îi răspunsese cu răceală.

Până la sfârşitul săptămânii, Kitty era o epavă. Stătea cu Andrew şi cu

Charlie la micul dejun, observând cum fiul ei era subjugat în prezenţa tatălui lui. Poate din cauza pierderii cumplite pe care o suferise şi cu care încerca să se împace, i se părea că Andrew se purta aşa cu ea sau... Dar nu putea concepe celălalt motiv.

— Kitty, aş vrea să mă însoţeşti azi când plec cu treburi, i-a între rupt el gândurile, fără să-i arunce o privire.

— Desigur, a consimţit ea.

După micul dejun, a ajutat-o să se urce în şaretă şi apoi s-a aşe zat băţos lângă ea şi a mânat calul spre ieşire, numai că, în loc să o ia spre oraş,

Andrew a pornit spre plaja Riddell.

— Unde mergem? a întrebat ea.

— Mă gândeam că trebuie să avem o discuţie. Doar noi doi.

Lui Kitty i-a sărit inima din piept, dar nu a spus nimic.

— Charlie mi-a spus că v-aţi dus de multe ori la plajă cât am fost plecat, a continuat Andrew. Aparent aţi fost să înotaţi. În len jerie intimă.

— Da, dar era foarte cald şi...

Kitty a clipit printre lacrimi.

— Doamne Dumnezeule! Unde o să ajungem? Soţia mea înoată ca un băştinaş în lenjerie intimă! Andrew a oprit şareta şi a legat poneiul de un stâlp. Hai să mergem pe jos. A arătat spre plaja de jos.

— Cum doreşti, a spus ea.

Se gândea că Andrew urma să-i spună că ştia despre aventura ei şi că alesese exact locul în care, cu numai câteva săptămâni în urmă, se culcase cu fratele lui. Era prima oară când sugerase Andrew o plimbare pe plajă. Ura senzaţia de nisip în panto?.

Bătea o briză uşoară şi aceeaşi mare care-i furase iubirea era acum calmă, asemenea unui prunc în somn. Andrew a luat-o îna inte spre ocean şi Kitty, care nu îndrăznea să-şi scoată ghetele şi să înfrunte dezaprobarea lui

Andrew, se ţinea greoi după el. Au ajuns în gol fuleţul stâncos, pe care se urcase recent şi de pe care se arun case în apă. Andrew stătea lângă mare, unde valurile spumegau aproape de pantofii lui.

— Tata şi fratele meu sunt undeva acolo. Andrew a arătat spre ocean. Eu trăiesc, ei sunt morţi pe veci. Kitty l-a văzut cum s-a aşe zat pe o piatră cu capul plecat şi şi-a luat faţa în mâini. Îmi pare foarte rău, draga mea. Ea a înţeles atunci de ce venise aici: să plângă şi să-i jelească pe cei doi în linişte.

Umerii i se zguduiau, în timp ce-şi revărsa sufletul.

— Andrew, încă ne ai pe mine şi pe Charlie, pe mama ta şi...

A îngenuncheat şi a încercat să-l ia în braţe, dar el s-a desprins de ea, s-a ridicat şi a plecat pe plajă, clătinându-se.

— O, iartă-mă, te rog, iartă-mă, Doamne, dar...

Kitty s-a ridicat nedumerită. Părea să râdă, nu să plângă.

— Andrew, te rog!

A alergat după el, în timp ce valurile îi atacau pantofii lustruiţi şi s-a prăbuşit pe nisip zgâlţâit de plâns, cu ochii ascunşi în mâinile mari şi bronzate. În sfârşit, a ridicat capul şi şi-a luat mâinile de la ochii care şiroiau de lacrimi.

— Doamne, iartă-mă, a spus în cele din urmă, dar trebuia să fac asta.

Pentru tine şi pentru mine şi pentru Charlie. Kitty a mea. Kat a mea...

Se uita la el şi îşi dădea seama că nu erau lacrimi de durere, ci de bucurie.

— Andrew, nu înţeleg... De ce râzi?

— Ştiu că nu e amuzant, ba din contră, dar... A tras aer în piept de câteva ori şi s-a uitat la ea. Kitty, chiar nu mă recunoşti?

— Bineînţeles că te recunosc, dragul meu. Kitty se întreba deja cum să-l urce în şaretă şi să-l ducă la doctorul Suzuki. Era evident că-şi pierduse minţile. Eşti soţul meu şi

tatăl copilului nostru, Charlie.

— Aşadar, chiar am reuşit! a ţipat el, lovind cu pumnul în aer. Pentru numele lui Dumnezeu, Kitty! Sunt eu!

A tras-o spre el şi a sărutat-o cu poftă, pasional. În vreme ce se topea cu totul lipită de trupul lui, şi-a dat pe loc seama cine era.

— Nu! S-a smuls de lângă el, plângând de şoc şi nedumerire. Înce tează! Te rog, încetează! Eşti Andrew, soţul meu... soţul meu! A căzut în genunchi. Te rog, nu te mai juca, l-a implorat. Orice vrei să recunosc, recunosc. Doar încetează, te rog!

Două braţe puternice au cuprins-o de umeri.

— Iartă-mă, Kitty, dar trebuia să fac asta, ca să mă asigur că toată lumea va crede că sunt soţul tău, inclusiv tu. Dacă reuşeam să fiu atât de convingător să păcălesc persoana care ne cunoaşte cel mai bine, atunci puteam păcăli pe oricine. Dacă ai fi ştiut adevărul, cea mai simplă privire sau atingere ne-ar fi trădat. Până şi Charlie crede că sunt tatăl lui. O, draga mea fată...

I-a trecut degetele peste braţe şi a sărutat-o uşor pe gâtul transpirat.

— Nu! Kitty s-a tras deoparte. Cum ai putut să-mi faci una ca asta?? Cum ai putut? Să te dai drept fratele tău înviat din morţi! E... scandalos!

— Kitty, nu înţelegi? Din dragoste!

— Nu înţeleg nimic! Tot ce ştiu e că ne-ai păcălit pe toţi! Te-ai prefăcut că eşti soţul meu mort, mi-ai păcălit fiul să creadă că tatăl lui a înviat, te-ai arătat în oraş oamenilor şi te-ai prezentat drept Andrew la biroul lui!

— Şi m-au crezut, Kitty. Au crezut că sunt Andrew, ca şi tine. Ideea mi-a venit când am venit ultima oară în vizită şi toţi, înce pând cu tine, au crezut că eram Andrew. Da. Şi-a luat mâinile de pe ume rii ei. Am minţit – am spus o minciună îngrozitoare, dar trebuia să profit de ocazie. Şi când am auzit ce s-a întâmplat şi eram pe drum, am formulat planul.

— Ai ştiut deci înainte să ajungi la portul Hediand?

— Bineînţeles că da! Doamne, până şi păsările kookaburra, care se află la mii de kilometri de-aici strigau veştile din copaci. E cea mai mare tragedie pentru regiunea

asta din ultimele decenii.

— Şi ai decis să te dai drept fratele tău?

— Trebuie să existe un avantaj în a avea un geamăn. Până recent nu credeam asta, dar apoi mi-am dat seama că toate astea se în tâmplau cu un motiv. Am cerut sfaturi cerului când stăteam sân gur în deşert, la foc. Cerul mi-a spus că viaţa e scurtă pe pământ şi, chiar dacă într-o zi mă voi putea căsători cu tine, când va veni mo mentul potrivit, gândul de a pierde poate nişte ani fără tine părea lipsit de sens când m-am întors şi te revendic ca fiind a mea. Putem fi împreună, ca soţ şi soţie şi toată lumea se va bucura că am scă pat cu bine şi...

— Drummond! Kitty îi spunea pentru prima oară pe nume. Cred că ai înnebunit. Chiar nu înţelegi ce presupune această înşelătorie?

— Poate nu întru totul, dar în mare parte înţeleg. Vreau doar să fiu cu tine.

Cât de greşit poate fi?

— Aşadar, eşti pregătit să-ţi schimbi identitatea şi să minţi fie care persoană în afară de mine în privinţa asta?

— Dacă de asta e nevoie, atunci da. Sincer să fiu, sunt încă şocat că l-am imitat atât de bine pe Andrew, încât nu şi-a dat nimeni seama!

— Cu mine ai fost mult prea rău. De fapt, te-ai purtat oribil.

— Atunci, de-acum înainte o să fiu mai blând cu tine.

— Drummond...

Kitty nu avea cuvinte pentru grotescul şi gravitatea şaradei de care dădea dovadă.

— De-acum încolo trebuie să-mi spui Andrew, a răspuns el.

— Îţi voi spune cum vreau. Dumnezeule! Ăsta nu e un joc, Drummond! Ce ai făcut tu e complet imoral, chiar ilegal! Cum poţi înşela cu atâta lejeritate?

— Nu ştiu, dar mă uit şi îi văd pe tata şi pe fratele meu pe fun dul mării, reduşi la mâncare de rechini. Şi mă gândesc la tine, Kitty, care erai să mă părăseşti şi tu când ai căzut bolnavă. Acum înţe leg cât de preţioasă e viaţă.

Aşa că da, a fost concluzia lui, pot face asta cu lejeritate.

Kitty s-a întors cu spatele, încercând să proceseze

ramificaţiile faptelor lui.

Să fiu cu ea...

— Trebuie să recunosc că m-a mirat că nu ai ghicit, chiar dacă am făcut tot posibilul să stau fizic departe de tine. Drummond îşi scosese pantofii şi şosetele şi acum îşi scotea şi pantalonii. Pentru început, îl cunoşteai destul de bine pe Andrew să ştii că nu merge cu şareta şi calul. De fapt, am venit la

Broome ca de obicei, călare pe cămilă, dar am hotărât că pare mai realistă şareta.

— Da, mi s-a părut ciudat, dar în momentul acela nu aveam niciun motiv să cred că soţul meu m-ar minţi, a răspuns ea cu răceală. Poate îmi spui acum cum de te-ai salvat.

— Andrew a fost cel care mi-a cerut să debarc la Geraldton de pe

Koombana. Mi-a dat o servietă cu bani şi mi-a arătat o fotografie cu un obiect pe care trebuia să-l iau de la omul cu care urma să mă întâlnesc. Pe scurt, mi-a mărturisit că era prea înspăimântat să meargă el şi ştia că aveam mai multă experienţă cu călătoritul prin Australia. Având în vedere că mă pregăteam să fug cu nevasta şi cu copilul lui, m-am gândit că măcar atât puteam face pentru el. O ultimă faptă bună, dacă vrei.

— Şi ce anume trebuia să iei?

— Kitty, asta e o poveste pentru altă dată. E suficient că laşitatea lui Andrew mi-a salvat viaţa şi din cauza asta şi-a pierdut-o pe a lui. Dacă ai fi deschis telegramele, ai fi găsit una în care te avertizam că urma să mă întâlnesc cu

Andrew aici în Broome, cu... premiul lui, înainte să plec la Darwin, cum plănuiserăm. Am scris că voi întârzia câteva zile şi să mă aştepţi acolo până când ajung. Acum, scuză-mă, dar am nevoie să mă răcoresc puţin.

Kitty s-a aşezat pe nisip, complet ameţită. S-a uitat cum s-a arun cat în valuri, foarte atipic pentru Andrew şi nu-i venea să creadă că se lăsase păcălită. Cu toate acestea, fusese la fel de păcălită ca res tul localnicilor.

Consecinţele faptelor lui şi riscul pe care şi-l asumase planau ca un blestem asupra ei. Totuşi, nu putea să nu se gândească ce fericire îi putea aştepta, legal, ca un cuplu

căsătorit.

Cum poţi să te gândeşti la asta, Kitty? Conştiinţa o certa şi şi-a înfipt mâinile în nisip ca să se trezească la realitate. Ce o înfuria mai mult era faptul că nu-i destăinuise planul ăsta, că presupusese pur şi simplu că îşi va dori acelaşi lucru. Şi aşa şi era. Dumnezeu fie cu ea, chiar îşi dorea...

Dar cu ce preţ?

Kitty ştia că preţul era mare, dar mai conta oare, după măcelul din ultimele săptămâni? Dacă învăţase ceva de când era în Australia, era că viaţa era fragilă. Natura era stăpână şi puţin îi păsa ei ce tra gedii aducea asupra celor care populau pământul.

Şi-apoi, chibzuia ea, familia ei nici măcar nu-l cunoscuse pe Andrew.

Putea foarte bine să se ducă acasă, la Edinburgh cu Drummond la braţ şi nimeni nu ar fi bănuit nimic. Australia era încă o ţară tânără şi cei suficient de curajoşi să locuiască acolo aveau darul de a face singuri regulile – exact ce făcuse şi Drummond.

În timp ce ieşea din mare şi venea spre ea, scuturându-şi apa ase menea unui câine ce era, un escroc şi un cuceritor care, se părea, ar fi făcut orice ca să obţină ce voia, Kitty şi-a văzut viitorul cu ochii: cu Drummond ar fi trebuit să mintă tot restul vieţii, să trădeze doi morţi şi o mamă şi o soţie îndureratăă. Ca să nu mai vorbim de fiul ei, nevinovat în toată povestea asta, care ar fi crescut crezând că unchiul lui era tatăl lui...

Nu! Nu! E greşit, e foarte greşit...

Drummond venea spre ea şi Kitty s-a ridicat. A început să meargă pe plajă, brusc incapabilă să-şi stăpânească furia.

— Cum îndrăzneşti! a strigat ea spre mare şi spre norii care se adunau uşurel deasupra ei. Cum îndrăzneşti să mă implici în şarada ta dezgustătoare! Nu înţelegi, Drummond, că ăsta nu e un joc de-ale tale? Ceea ce ai făcut tu e pur şi simplu – Kitty căuta cuvântul po trivit – obscen! Şi nu vreau să particip la aşa ceva!

— Kitty, draga mea Kat, credeam că vrei să trăieşti cu mine! Pen tru noi am făcut...

— Ba nu! Pentru tine ai făcut-o! Kitty se fâţâia de colo colo pe nisip. Nici măcar nu ai avut decenţa să îmi ceri

părerea înainte! Dacă descoperă cineva adevărul, cu siguranţă ajungi la închisoare!

— Doar nu-ţi doreşti asta!

— Asta meriţi! Dumnezeule, ce mizerie! Ce mizerie! Şi nu văd calea de ieşire!

— Trebuie să existe una? Drummond s-a apropiat de ea, ca de un scorpion băgat la colţ, care putea ataca în orice clipă. Contează cum mă cheamă pe mine sau pe tine? În felul ăsta putem fi împreună, pe veci. Iartă-mă, Kitty, dacă m-am pripit! A mai făcut un pas spre ea. Te rog!

S-a auzit zgomotul produs de palma ei peste obraz, pentru a doua oară în viaţă, abţinându-se să nu tabere cu pumnii pe el şi să-l doboare.

— Nu înţelegi? Dacă ai fi aşteptat, dacă ai fi avut răbdare şi nu ai fi acţionat pripit, atunci poate într-o zi am fi putut fi împreună. Legal, în ochii lui

Dumnezeu. Oricui i s-ar fi părut normal ca o văduvă să se ataşeze în timp de cumnatul ei. Dar nu, Drummond, trebuia să iei tu legea în propriile mâini şi să te dai drept Andrew în faţa tuturor!

— Atunci le voi spune că m-am lovit la cap sau..

— Nu fi ridicol! Nu ar da nimeni crezare nicio secundă şi m-ar implica şi pe mine în minciuna ta dezgustătoare. Crezi că mă va crede cineva că nu mi-am recunoscut soţul?

— Atunci poate rămânem la planul iniţial, a mai încercat Drummond disperat. Tu şi Charlie veniţi cu mine la fermă. Acolo nu va şti nimeni cine sunteţi.

— Nu! Soţul meu e mort şi trebuie să-i cinstesc memoria. Of, Drummond, chiar nu înţelegi că ai făcut pact cu diavolul şi că de-acum nu mai poate fi nimic între noi?

Kitty s-a prăbuşit în genunchi şi şi-a luat capul în mâini. Pentru o vreme, între ei s-a aşternut tăcerea. În cele din urmă, Drummond a vorbit.

— Ai dreptate, bineînţeles, Kitty. M-am pripit. Am văzut şansa de a fi cu tine şi nu m-am gândit nicio clipă. Recunosc, e o mare hibă a mea. Îmi doresc cu disperare să trăiesc momentul şi nu mă gin dese niciodată la consecinţe. Deci ce vrei să fac?

Kitty a închis ochii şi a tras aer în piept, făcându-şi curaj să îşi exprime gândul.

— Trebuie să pleci. Numaidecât.

— Şi unde să mă duc?

— Nu mă priveşte. Nu mi-ai cerut părerea când ai luat decizia şi nu pot face parte din deciziile pe care le iei pe viitor.

— Atunci poate să mă duc la mama. Până se calmează lucrurile. Oricare fiu sunt, o va alina că mai are unul. Cine vrei să fiu?

— Tocmai ţi-am spus, nu vreau să am nimic de-a face cu asta, spuse Kitty, în timp ce îşi frângea mâinile.

— Şi oamenii din Broome? Nu se vor întreba de ce a sosit şi a ple cat soţul tău aşa de repede?

— Sunt sigură că vor înţelege că, după moartea tatălui şi a fratelui tău, ai multe treburi în alte părţi.

— Kitty...

A întins mâna spre ea, dar ea a tresărit, ştiind că atingerea lui o va face să se răzgândească. Drummond şi-a retras mâna.

— Mă vei ierta vreodată?

— Te iert acum, Drummond, căci ştiu că, în ciuda prostiei tale crunte, nu ai vrut să faci niciun rău. Nici nu pot spune că nu te mai iubesc, pentru că te voi iubi întotdeauna. Dar în veci nu voi trece cu vederea ce ai făcut şi nici nu voi trăi minciuna pe care ai ticluit-o, nu doar în privinţa noastră, ci şi a lui

Charlie.

Drummond s-a ridicat şi de data aceasta Kitty i-a văzut lacrimile de devastare în ochi.

— Înţeleg. Voi pleca cum îmi ceri. Şi voi încerca, deşi în momentul ăsta nu ştiu cum, să îndrept greşelile comportamentului meu egoist care vă afectează pe tine şi pe Charlie. El va creşte fără tată...

— Sau unchi.

— E o hotărâre definitivă?

— Nu-mi voi minţi fiul. Trebuie să păstreze cu sfinţenie amintirea tatălui lui.

— Dar m-a văzut azi-dimineaţă.

— Timpul le vindecă pe toate, Drummond, şi, dacă pleci, nu va fi greu să-i spun într-o zi că tatăl lui a murit.

— Vrei să mă consideri mort?

— E singura cale.

— Atunci – Drummond a inspirat adânc şi îndurerat – voi pleca în noaptea asta. Şi, oricât de mult vreau să te implor, să te conjur să te răzgândeşti, să profiţi de fericirea de care ne putem bucura, nu o voi face. Kitty, să nu te uiţi vreodată înapoi şi să te întrebi dacă ai avut vreo vină. Nu ai avut. Eu sunt cel care ne-a distrus viitorul.

— Ar trebui să ne întoarcem. Se întunecă.

Kitty s-a ridicat, lipsită complet de energie, ca o jucărie împăiată şi destrămată.

— Pot să te mai ţin o dată în braţe, în semn de rămas-bun?

Kitty nu mai avea putere să răspundă da sau nu. L-a lăsat s-o ia în braţe şi pentru ultima oară s-au lipit unul de altul. În cele din urmă, i-a dat drumul, i-a întins mâna şi au pornit pe plajă.

Kitty s-a bucurat că Charlie se culcase până să ajungă ei acasă. A dat fuga în dormitorul ei şi a închis uşa, s-a aşezat pe scaun ca o femeie condamnată şi a aşteptat sunetul paşilor lui Drummond pe coridor şi cel al uşii de la intrare care să-i spună că a plecat. În schimb, a văzut umbre la geam şi a auzit voci. S-a ridicat de pe pat şi s-a uitat pe fereastră, unde l-a văzut pe

Drummond vorbind cu Camira în grădină. Cinci minute mai târziu, cineva a bătut la uşă.

— Iartă-mă că te deranjez, Kitty, dar trebuie să-ţi dau ceva înainte să plec.

Drummond i-a întins o cutiuţă de piele. E motivul pentru care mai sunt azi în viaţă. Andrew a primit o telegramă în timp ce plecam cu vaporul din

Fremantle. Mi-a spus că exista o perlă, una celebră, despre care aflase de la oamenii lui că era de vânzare. A făcut multă muncă de detectiv ca să îi afle proveniența şi l-a con tactat pe vânzător. Telegrama pe care a primit-o în schimb spunea că trebuia să ducă banii la locul stabilit, la câteva ore de

Geraldton. După cum ştii, am căzut de acord să fiu mesagerul lui, am debarcat şi m-am dus să iau perla. Andrew îmi spusese la ce să mă uit şi, când am văzut-o, am ştiut că era cea adevărată. Aşa că, a suspinat el, ultimul

meu gest faţă de fratele meu e să pun în mâinile soţiei sale Perla Roseate[31], aşa cum şi-a dorit. Este extrem de valoroasă – are treisprezece grame şi

Andrew abia aştepta să o vadă la gâtul tău, ca să-ţi arate dragostea lui şi să-şi dovedească succesul în Broome.

— Dar...

— Ai răbdare, Kitty. Asta nu-i tot. Trebuie să ştii că legenda spune că perla e blestemată. Se spune că fiecare proprietar al ei a suferit o moarte inopinată şi şocantă. Andrew era atunci proprie tarul perlei şi acum zace la fundul mării.

Kitty, chiar dacă trebuie să fac ce mi-a cerut fratele meu, te sfătuiesc să scapi de ea cât mai repede cu pu tinţă. Să nu fie în veci a ta. De fapt, nici nu o pun în mâinile tale, ci o las într-un loc pe care-l consideri tu sigur. Te im plor să nu o atingi.

Kitty s-a uitat atent la cutie, apoi la faţa lui Drummond şi nu a depistat urmă de glumă. Vorbea cât se putea de serios.

— Pot s-o văd măcar?

Drummond a deschis cutia şi Kitty s-a uitat la perlă. Era cât o mărgică de sticlă, cu o nuanţă roz-aurie şi de o perfecţiune totală. Opalescenţa sa magnifică reflecta propria lumină şi ademenea privirile oricui.

Kitty a tras aer în piept.

— Vai, ce frumoasă e! Nu am mai văzut o perlă atât de spectaculoasă!

A întins degetele spre ea, dar Drummond a tras cutia deoparte.

— N-o atinge! Nu-ţi vreau moartea pe conştiinţă, laolaltă cu celelalte lucruri îngrozitoare pe care le-am făcut. A închis cutia. Unde să o pun bine?

— Acolo.

Kitty s-a dus la birou şi a descuiat sertarul secret de sub el. Drummond a strecurat cutia înăuntru şi a încuiat sertarul.

---

[31] Celebră perlă neagră, cumpărată cu o sumă uriaşă la vremea ei, s-a pierdut odată cu scufundarea vasului Koombana şi în jurul ei s-a creat o legendă, conform căreia toţi cei care intrau în posesia ei mureau.

— Jură-mi că nu te atingi de ea, a implorat-o, punându-i cheia în mână.

— Drummond, doar nu crezi o asemenea poveste, tocmai tu? Sunt multe legende legate de perlele din Broome. Sunt nişte fantezii toate.

— Din păcate, după săptămânile astea, chiar le cred. În timp ce veneam cu perla, am crezut că mi-a salvat viaţa. Şi, în vreme ce o aveam la mine, mi-a venit ideea acestui plan. M-am simţit... în vincibil, de parcă imposibilul devenea posibil. Eram euforic. Iar acum am pierdut tot ce conta. Am sufletul la fel de mort ca al fratelui şi al tatălui meu. Aşa că, trebuie să-mi iau rămas-bun. Dacă ne vom reîntâlni vreodată, sper să îţi pot arăta că am învăţat din înflorătoarea mea greşeală. Te rog, încearcă să mă ierţi. Te iubesc, Kat a mea.

Pe veci.

Drummond s-a întors şi s-a îndreptat spre uşă. Toate instinctele lui Kitty îi cereau să se ducă la el, să-l aducă înapoi, să trăiască şi să profite de şansa pe care el le-o oferise pentru a se retrage în dor mi tor ca soţ şi soţie. Dar a rămas neclintită.

— La revedere!

El i-a zâmbit pentru ultima oară şi apoi a plecat.

Capitolul 23

Alicia Hall
Bulevardul Victoria
Adelaide
5 iunie 1912

Draga mea Kitty,

Îţi scriu cu inima grea, pentru că îţi poţi imagina bucuria pe care am simţit- o când am primit telegrama lui Andrew din Broome, în care îmi dădea vestea miraculoasei lui supravieţuiri.

Draga mea, eşti singurul suflet pe care-l cunosc care înţelege cum este să treci prin toată gama de emoţii prin care am trecut eu în ul timele câteva săptămâni. Adevărul

este că zile la rând după tragedie, m-am străduit să găsesc un motiv pentru a merge mai departe. În numai câteva ore s-a prăbuşit toată lumea mea, dar, din fericire, l-am avut pe Dumnezeu.

Întoarcerea lui Andrew a fost un miracol la care nici nu puteam spera. Dar am primit acest miracol, cu toate că, aşa cum spuneam mai sus, nu într-o notă fericită voi încheia această scrisoare.

Mă aşteptam ca Andrew să vină aici, în Adelaide, ca să-mi văd pre ţiosul copil cu ochii mei. Totuşi, ieri a venit domnul Angus, avocatul familiei, care mi-a spus că Andrew fusese la el şi îi ceruse să-mi transmită o scrisoare de la el. Din spusele domnului Angus, se pare că lovitura pierderii tatălui şi a fratelui în acea călătorie pe care însuşi Andrew trebuia s-o facă l-a afectat profund. Poartă vina infernală că mai calcă pe acest pământ, când ei au fost luaţi la cer. Dragă Kitty, poate că şocul a fost prea puternic pentru el, căci domnul Angus sugera că nu era în toate facultăţile mintale şi nu părea deloc în apele lui.

Andrew i-a cerut domnului Angus să-mi spună – şi să-ţi spună şi ţie – că a decis să plece undeva ca să îşi revină. Să se adune, dacă vrei. Aş vrea doar să fi venit la mine în persoană, căci l-aş fi convins să rămână. Avem mulţi doctori care l-ar putea ajuta în privinţa colap su lui psihic – în copilărie a fost mereu foarte sensibil, dar Andrew apa rent a insistat să treacă singur prin asta. I-a mai cerut domnului Angus să îţi ceară iertare că te-a părăsit atât de curând după întoar cerea lui, dar nu dorea să te tulbure şi pe tine cu starea lui.

Aş vrea să îţi ofer alinare spunându-ţi când se va întoarce la noi, dar nu i-a sugerat nimic de felul acesta domnului Angus. De ase me nea, cu toate că mi se pare o nebunie chestiunea asta, a insistat să pună toţi banii afacerii Mercer pe numele lui Charlie. Domnul Angus mi-a adus documentele şi m-am îngrozit să văd că semnătura nici nu se măna cu cea a lui Andrew. Dacă Andrew nu se mai întoarce, afa cerile vor fi ale lui Charlie la împlinirea vârstei de douăzeci şi unu de ani.

În scrisoarea lui, Andrew îmi spune că a fost la Noel Donovan îna inte să plece din Broome şi i-a adus la

cunoştinţă decizia lui. Dom nul Donovan e un om capabil şi, fără îndoială, va conduce afa cerea eficient. Andrew te-a făcut pe tine, Kitty, singura beneficiară a fondurilor lui Charlie. Din nou, îi pun la îndoială decizia, căci responsabilitatea pune o mare povară pe umerii tăi, însă

Andrew zice că are încredere în judecata ta.

Ar trebui să mai menţionez că, atunci când domnul Angus a citit testamentele iubitului meu soţ şi al lui Drummond, făcute cu numai câteva săptămâni înainte, când erau aici, în Adelaide, dragul unchi al lui Charlie i-a lăsat nepotului toate bunurile sale lumeşti, ceea ce înseamnă că iubitul tău băiat este singurul moştenitor al averii Mercer. Ce povară pe micii lui umeri, dar, după cum se pare, noi, fe meile, nu putem face nimic să schimbăm dorinţele lui Andrew. Scri soarea lui mi-a cerut să te asigur că o sumă lunară considerabilă va fi depusă în contul tău din Broome, sumă care va acoperi toate cos turile tale de trai. Îmi dau totuşi seama că nu e mare confort – cel puţin în acest moment, să îţi pierzi din nou soţul.

Dragă Kitty, sunt sigură că asta va fi o nouă lovitură pentru nervii tăi deja zdruncinaţi. Te implor să te gândeşti să vii cu băiatul tău să locuieşti la Alicia

Hall, ca să ne putem alina una pe alta şi să ne avem până trece furtuna.

Nu pot decât să mă rog ca Andrew să îşi revină rapid.

Te rog să-mi spui ce decizie iei.

Edith

Kitty a lăsat scrisoarea din mână, simţind broboanele reci de su doare care i se scurgeau pe tot corpul, în vreme ce i se făcea greaţă. A dat fuga la ligheanul din dormitor şi a vomitat în el. S-a şters la gură şi pe faţă cu un prosop, a dus ligheanul la toaletă şi l-a golit în vas, de parcă ar fi vărsat ultimele iţe otrăvitoare ale decep ţiei lui Drummond. Camira a găsit-o spălând ligheanul în bucătărie.

— Iar vomat, doamna Kitty? Bolnavă? Aduc dactarul să te vadă. Eşti slabă moartă, asta eşti, a bombănit ea, în timp ce umplea ur ciorul cu apă şi i-l dădea lui Kitty.

— Mulţumesc. N-am nimic, serios.

— Te-ai uitat oglinda, doamna Kitty? Fantomă eşti.

— Camira, unde e Charlie?

— În colibă, cu Cat.

— Atunci trebuie să-ţi spun că stăpânul a plecat o vreme.

Camira s-a uitat suspicios la ea.

— Care „stăpân”?

— Andrew – soţul meu, desigur.

— Poate mai bine aşa. Camira a dat din cap atotştiutoare. Io şi Fred avem grijă de tine şi Charlie. Bărbaţii – aici Camira s-a încruntat – numa’ necazuri fac.

— Asta aşa e.

Kitty a zâmbit uşor la afirmaţia moderată a Camirei.

— Doamna Kitty…

Charlie şi Cat sosiseră în uşă şi Camira a suspinat şi nu a mai continuat.

În acea după-amiază, Kitty s-a aşezat pe verandă şi a recitit scrisoarea soacrei. Având în vedere că Drummond îi scrisese că „Andrew”

supravieţuise, Kitty bănuia că Drummond nu mai avea ce face decât să continue şarada până la capăt. Cel puţin faţă de ea îşi ţinuse promisiunea şi dispăruse. Era impresionată în mod spe cial de faptul că, înainte să se întâmple orice, Drummond îi lăsase deja totul lui Charlie prin testament.

Acum că depăşise groaza iniţială, Kitty ştia că pericolul era să-şi dorească să nu se fi grăbit. Întâi venise furia, apoi durerea şi, în cele din urmă, regretul. În timpul nopţilor lungi de singură tate şi dor, Kitty se tot întreba dacă ar fi trebuit să lase praful să se aşeze. Acum era prea târziu, căci

Drummond plecase pentru tot deauna, aşa cum îi ceruse ea. După ce-l jelise o dată, trebuia să-l jelească din nou.

Charlie nici nu s-a mirat când i s-a spus că „Papa” plecase cu treabă. Era obişnuit cu absenţele lui Andrew şi, pasionat cum era de lumea lui cu Cat, nici pâs n-a zis. Din păcate, Charlie vorbea mult mai mult de „unchiul

Drum”.

— Ştiu că s-a dus la cer, că l-a vrut Dumnezeu, dar ne e dor să ne jucăm cu el, nu, Cat?

— Da, ne e dor, a încuviinţat Cat solemn.

Kitty a zâmbit auzind-o. Kitty îi vorbise în engleză de când se năs cuse şi ştia şi puţină germană. Era un copil

încântător: poli ticoasă, manierată şi lumina ochilor mamei sale. Totuşi, Kitty se întreba ce-i rezerva viitorul lui

Cat. Căci, în ciuda frumuseţii şi a inteligenţei ei, era un copil metis, un intrus în culturile ambilor părinţi şi astfel la mila societăţii care-i guverna.

Kitty a deschis sertarul biroului ca să-i scrie lui Edith şi să refuze oferta de a se muta cu Charlie la Alicia Hall. Cu toate că era con ştientă ce provocarea va avea de înfruntat singură, ca văduvă, în Broome, cel puţin aici avea independenţă. Poate, se gândea ea, îl putea duce pe Charlie în Scoţia săptămânile următoare, ca să-şi cu noască familia şi să se hotărască dacă să se întoarcă acolo permanent.

A atins cheia rece de alamă a sertarului secret. În tot amalgamul emoţiilor, uitase de perla pe care i-o dăduse Drummond chiar înainte de plecare. A

descuiat sertarul, a scos cutia şi a ridicat ca pacul. Iat-o! Strălucitoare, cu lustrul roz şi magnific, dimensiunea ei era grăitoare ca valoare. Reputaţia ei malefică se ascundea în firul de nisip care dăduse naştere frumuseţii sale sclipitoare. Ca o regină rea, dar frumoasă din poveştile copilăriei, exteriorul ei nu dădea de bănuit ce se ascundea în interior.

Din cauza avertismentului lui Drummond de a nu o atinge şi de a nu fi vreodată proprietara ei, Kitty a pus-o pe masă şi a început să se fâţâie prin cameră. Într-un fel, era ultimul dar al lui Andrew pentru ea şi ar fi trebuit să o poarte la gât şi s-o preţuiască. Pe de altă parte, dacă Drummond avea dreptate, perla ducea cu ea un bles tem mortal.

Tocmai atunci, cineva a bătut la uşă.

— Intră, a strigat Kitty, cu mintea departe.

— Doamna Kitty, copiii nu au stare şi spun mie şi lu’ Fred că vor să alerge pe plajă... Ochii Camirei au picat pe perlă şi s-a încrun tat dintr-odată.

Doamna Kitty, nu atinge aia!

Camira a murmurat nişte cuvinte în sine şi şi-a luat ochii de la ea, în vreme ce o rază de soare s-a reflectat în perlă şi a făcut-o să strălucească.

— Închide cutie! Acum! Nu te uita, doamna Kitty! Închide

cutie!

Automat, Kitty s-a supus, în timp ce Camira deschidea fereastra din spatele biroului.

— Nicio grijă, doamna Kitty, eu te salvez.

Murmurând alte vorbe de neînţeles, sub privirile uluite ale lui Kitty,

Camira a strâns o bucată din fustă în mână, a lovit cutia şi a azvârlit-o pe geam.

— Ce naiba faci? Perla aia e nepreţuită, Camira! Extrem de va loroasă! Dacă n-o mai găsim?

Kitty şi-a lungit gâtul pe geam.

— O văd, a spus Camira, arătând spre locul în care căzuse cutia. Doamna

Kitty, nu vinzi perla aia. Nu iei bani pe ea. Înţelegi?

— Mi-a vorbit... soţul meu despre blestemul ei, dar sigur e o le gendă, nu?

— Atunci să spui de ce e domnu' stăpânu' mort! Şi mulţi înain tea lui!

— Adică domnul Drum, Camira, a corectat-o tăios.

— Doamna Kitty, a spus ea suspinând, io ştiu care unu', care altu', chiar dacă tu nu.

— Dar... Kitty şi-a dat seama că nu avea sens să continue şarada faţă de

Camira. Crezi în blestem?

— Spiritele găsesc uameni lacomi şi ucid. Simt spirite rele la cutie. Spun lu'

domnu' Drum nu bine.

— Şi ce sugerezi să fac cu ea, dacă nu o pot vinde, Camira? În afară de faptul că e ultimul dar de la Andrew, face o avere. Nu o pot arunca pur şi simplu la gunoi.

— Dai mie. Duc cutie departe să nu facă rău.

— Unde?

Kitty a mijit ochii o clipă, gândindu-se că, oricât ţinea la Camira şi oricâtă încredere avea în ea, fata era săracă, iar perla ar fi însemnat o cu totul altă viaţă pentru ea şi pentru copilul ei.

Camira i-a urmărit expresia şi, ca de obicei, i-a citit gândurile.

— Ţii perla blestemată şi vinzi pe bani de la bogătan, Charlie orfan în trei luni.

Şi-a încrucişat braţele şi s-a uitat în altă parte. În fond, nu aveau nevoie de bani, nici ea, nici fiul eu.

— Bine, a consimţit Kitty. Ne-a adus un mare ghinion tuturor. Dacă ar fi să cred în blestemul ăsta, aş zice că ne-a distrus familia. Kitty a înghiţit în sec şi s-a uitat la Camira. Poate cu cât dispare mai repede de-aici, cu atât putem respira din nou liniştiţi.

— Fred mă duce la loc el ştie. Io şi Cat mergem cu el o zi. Camira s-a îndreptat spre uşă. Cel mai bine, doamna Kitty. Punem lucru rău unde nu face rău.

— Aşa să faci. Mulţumesc, Camira.

***

Câteva zile mai târziu, Noel Donovan a venit în vizită la Kitty.

— Iertaţi-mă că vă deranjez din nou, doamnă Mercer, într-un moment atât de delicat pentru familia dumneavoastră, dar sigur vreţi să aflaţi că soţul dumneavoastră mi-a lăsat pe mâini com pa nia Mercer Pearling până când se întoarce sau până când devine Charlie major.

— Să sperăm că până când se întoarce, a răspuns Kitty.

— Desigur, şi nu mă îndoiesc că aşa va fi. Trăiţi timpuri grele, doamnă

Mercer. Familia mea a pierdut zece membri în foametea din secolul trecut.

De-asta am venit aici cei care am rămas în viaţă. Mulţi bărbaţi şi femei au venit pe meleagurile astea în urma unor tragedii.

— Nu şi eu, dar se pare că tragedia mă urmăreşte, a spus Kitty brusc.

Domnule Donovan, cu ce vă pot ajuta?

— Ei bine, chestia e că dumneavoastră aţi putea şti cel mai bine ce era în mintea lui Andrew şi mă întrebam dacă ştiţi exact când se va întoarce.

— Nu mi-a dat niciun indiciu, domnule Donovan.

— Nu v-a vorbit la cină, cum fac eu cu soţia mea? a insistat Noel. Numai dumneavoastră puteţi şti ce gânduri de viitor avea.

— Da, desigur. Instinctul lui Kitty îi spunea să răspundă afirmativ. Înainte de plecare am vorbit despre multe lucruri.

— Atunci, ştiţi că soţul dumneavoastră a scos douăzeci de mii de lire din contul companiei cu numai câteva zile înainte să moară?

Kitty a simţit un gol în stomac când şi-a dat seama la ce folosise Andrew acei bani.

— Da. Ce-i cu asta?

— Poate pentru un nou lugher?

— Da, aşa e.

— Şi ştiţi cumva cine-l construieşte? Nu pare să existe nicio în formaţie de felul ăsta în registre.

— Mi-e teamă că nu, deşi cred că era o companie din Anglia.

— E posibil. Adevărul e, doamnă Mercer, că am pierdut trei lu ghere în ciclon. Slavă Domnului că nu era sezonul activ, că altfel am fi pierdut mai multe. Problema e că, împreună cu deficitul de douăzeci de mii de lire, contul din bancă a rămas fără acoperire.

— Serios? Cu toate că era şocată, Kitty nu şi-a arătat mirarea. Sunt sigură că datoria se poate plăti pe o perioadă consimţită, până când îşi revine compania în urma pierderilor.

— Douăzeci de mii de lire şi trei lughere înseamnă foarte mult, doamnă

Mercer. Şi dacă avem producţie bună în următoarele luni, aş zice că va dura cel puţin trei ani să plătim datoria înainte să facem profit. Mai puţin dacă avem noroc, evident...

Noel a tăcut şi ea îi citea îngrijorarea pe trăsăturile de obicei placide.

— Înţeleg.

— Şi mai avem o problemă, dacă nu vă supăraţi, şi anume moralul scăzut al echipajului. Este, aşadar, o dublă pierdere. Oricât de mult muncea soţul dumneavoastră, mulţi dintre ei tot pe domnul Stefan îl vedeau şef. Aşa, şi fără domnul Andrew, unii dintre cei mai buni oameni ai noştri sunt ademeniţi de ofertele altor companii. Numai ieri, Ichitaro, cel mai experimentat scafandru al nostru, mi-a spus că el urma să-şi ia barca şi să plece să lucreze la compania Rubin. Asta e o mare lovitură şi îi va încuraja şi pe alţii să facă la fel.

— Înţeleg perfect, domnule Donovan. Este, într-adevăr, o

situa ţie gravă.

— Bun. Noel s-a ridicat. V-am deranjat cu afaceri, când dum nea voastră suferiţi. O să plec.

— Domnule Donovan! S-a ridicat şi Kitty. Mi se pare că, din ce spuneţi, oamenii sunt deprimaţi şi fără lider. Poate ar fi o idee bună să vin la birou şi să le vorbesc? Să le explic că suntem încă func ţionali şi facem profit şi că nu e cazul să ne alarmăm?

Noel se uita cu îndoială.

— Aş spune, fără să vreau să vă jignesc, că nu cred că vor da ascultare unei femei, doamnă Mercer.

— Bărbaţii nu-şi ascultă soţiile, nu ele îi alină acasă? a protestat Kitty şi

Noel s-a înroşit.

— Păi, poate aveţi dreptate. Rău n-are ce să facă. Poimâine tre buie să sosească lugherele. Am întârziat tot încercând să găsim alt echipaj.

— I-aţi plătit pe oamenii ăia care au spus că pleacă?

— Nu. Dimineaţă vor veni să îşi ia ultimul salariu.

— Atunci, vă rog să adunaţi cât de mulţi oameni puteţi, să-i scoateţi din cârciumi şi bordeluri şi să le spuneţi că noua lor şefă de la compania Mercer

Pearling doreşte să li se adreseze mâine la ora unsprezece.

Noel a ridicat din sprâncene.

— Vreţi să spuneţi, doamnă Mercer, că Andrew v-a încredinţat afacerea?

— În esenţă, da. Sunt executorul contului în care se ţin banii afacerii şi singurul şef.

— Ei bine, trebuie să vă avertizez, doamnă Mercer, e un echipaj pestriţ care aşteaptă un bărbat la conducere.

— Locuiesc în Broome de cinci ani, domnule Donovan, şi nu e ca şi cum sunt venită cu pluta. Ne vedem mâine la unsprezece fix.

Kitty s-a dus la sertarul biroului şi a numărat un teanc de lire australiene.

Mergeţi la Yamasaki şi la Mise şi cumpăraţi douăzeci şi patru de sticle din cea mai bună şampanie.

— Sunteţi sigură că e o idee bună, doamnă Mercer, având în vedere finanţele companiei?

— Nu sunt banii companiei, domnule Donovan, ci ai mei personal.

— Am înţeles. Noel a băgat banii în buzunar şi i-a zâmbit. Aş spune că, într-un fel sau altul, angajaţii noştri vor avea oricum parte de un şoc.

Cum a plecat Noel, Kitty l-a chemat pe Fred s-o ducă în oraş. A intrat în croitoria Wing Hing Loong şi a întrebat dacă îi putea face un costum cu mânecă lungă şi fustă din ţesătură deasă de bumbac alb, cum se foloseau pentru comandanţii industriei de perle. Cor sajul urma să aibă cinci nasturi mari de perlă, prinşi în faţă şi un guler tip tunică. A oferit dublul costului normal pentru a se asigura că hainele aveau să fie gata la ora nouă a doua zi şi s-a întors acasă, unde s-a fâţâit prin sufragerie, întrebându-se ce să le spună oame nilor. Nu ştia ce să facă şi se tot întreba dacă făcea o nebunie, dar apoi şi l-a amintit pe tatăl ei cum stătea la altar în fiecare dumi nică. Văzuse de multe ori mulţimea fascinată, nu de cuvintele lui, ci de forţa pură a crezului lui în ele şi în charisma lui de necontestat.

Merită să încerc, pentru Andrew, pentru Charlie şi pentru Drummond, şi-a spus ea, în timp ce tocmai îi venise o idee.

***

Kitty s-a privit în oglindă a doua zi. Şi-a prins lanţul mic de aur pe care-l luase de la jacheta albă şi impecabilă a lui Andrew, sim bolul unui mare industriaş al industriei perlelor. A luat coiful alb, pe care şi l-a pus pe cap, chicotind în oglindă. Poate exagera, dar, cu toate astea, l-a pus lângă servieta de piele a lui Andrew, în care el îşi ducea documentele între birou şi casă.

S-a mai privit o dată şi a tras aer în piept.

— Kitty Mebride, nu eşti degeaba fiica tatălui tău...

***

— Domnilor... a început Kitty.

În timp ce privea marea de bărbaţi din faţa ei, s-a întrebat pentru o clipă câtor naţionalităţi se adresa. Japonezi, malaysieni, indo ne zieni şi multe figuri albe printre ei. Vedea că mulţi dintre ei se uitau batjocoritor şi îşi şopteau unii altora.

— Mai întâi, aş vrea să mă prezint celor care nu mă cunosc. Mă numesc

Katherine Mercer şi sunt soţia domnului Andrew Mercer. Din cauza recentei pierderi a tatălui şi fratelui său, domnul Mercer a fost obligat să îşi ia concediu şi să plece din Broome pentru a se ocupa de afacerile familiei. Sper că îi dorim cu toţii drum bun şi ne rugăm să găsească puterea să facă faţă acestor chestiuni, într-o perioadă atât de încercată pentru el.

Şi-a auzit tremurul din glas când a repetat minciuna.

Nu da semne de slăbiciune, Kitty, o adulmecă ăştia de departe...

— În lipsa lui, mi-a cerut să îi ţin locul cu ajutorul domnului Noel

Donovan, care va continua să conducă afacerea de zi cu zi.

A observat cum se uitau miraţi şi a auzit şoapte de protest în public, aşa că şi-a adunat fiecare dram de putere ca să continue.

— Domnilor, am auzit recent nişte zvonuri în oraş despre problemele financiare ale companiei Mercer Pearling, din cauza pierderii celor trei lughere în timpul ciclonului. Unii ar spune că dăm faliment. Ei bine, sunt sigură că astăzi nu se află aici niciunul dintre cei fără suflet care au împrăştiat asemenea zvonuri, având în vedere tragedia care s-a abătut nu numai asupra familiei noastre, ci a întregului oraş Broome. Şi că fiecare din voi în parte îşi aduce aminte cu drag de omul care a pornit toată această afacere, domnul Stefan Mercer. Compania Mercer Pearling este una dintre cele mai vechi şi mai bine plasate din oraşul nostru şi a oferit multora un venit pentru voi, pentru soţiile şi copiii voştri. Mă aflu aici ca să vă spun că acele zvonuri legate de probleme financiare sunt complet ne fondate. Au fost împrăştiate de către cei geloşi pe moştenirea noas tră şi care doresc să dăm greş. Imperiul Mercer este unul dintre cele mai bogate şi mai prospere din

Australia şi vă asigur pe toţi că nu ducem lipsă de bani, nici în companie, nici la scară mai largă. Înce pând de azi-dimineaţă, împreună cu domnul

Donovan, am sem nat un contract pentru construcţia a trei lughere noi.

Sperăm ca până la sfârşitul anului să mai adăugăm două.

Kitty a tras aer în piept, luând pulsul publicului. O parte dintre bărbaţi s- au întors către vecini să le traducă ce spunea ea. Mulţi încuviinţau miraţi.

Mai am un pic şi le câştig încrederea...

— Nu numai că nu dăm faliment, ci, din contră, căutăm să re crutăm cel mai buni oameni din Broome pentru a ni se alătura în următoarele luni.

Dorinţa mea şi a soţului meu este să continuăm să ducem compania Mercer

Pearling pe culmile cele mai semeţe.

Aici s-au auzit câteva urale care au încurajat-o să continue.

— Pot accepta faptul că unii dintre cei prezenţi astăzi au decis deja să meargă mai departe. Veţi fi, bineînţeles, plătiţi, oricât vi se datorează. Dacă doriţi să vă răzgândiţi şi să rămâneţi, veţi primi un bonus de zece la sută la salariu, aşa cum a precizat domnul Stefan Mercer în testamentul său, pentru întreg personalul. Domnilor, în numele familiei Mercer, vă cer iertare pentru nesiguranţa pe care aţi suferit-o în ultimele săptămâni şi pentru înţelegerea că noi, printre multele familii din Broome, ne-am luptat cu pierderea suferită. Unii dintre voi se îndoiesc şi de capacităţile de conducere ale unei femei. Totuşi, vă rog să vă uitaţi la femeile din propriile dumneavoastră familii şi să le recunoaşteţi puterile. Ele vă conduc casa şi cu sigu ranţă conturile multora. Poate că eu nu dau dovadă de curajul şi de forţa dumneavoastră de a ieşi în larg în fiecare zi, însă am inima plină şi de una, şi de alta, laolaltă cu binecuvântarea dragului meu socru răposat şi a soţului meu de a conduce pe viitor compania Mercer Pearling.

Făcând eforturi să nu gâfâie de emoţie şi de stres, Kitty s-a uitat la publicul ei şi a văzut că tăceau cu toţii, ciulind urechile la fie care cuvânt al ei. Aşa cum ceruse, de jur-împrejur s-au distribuit pahare cu şampanie. Noel a apărut lângă ea şi i-a oferit un pahar, pe care l-a acceptat.

— Mâine voi fi pe doc, ca să fac cu mâna acelora dintre voi care vor rămâne cu noi şi vor pleca pe mare. Să vă urez noroc şi să mă rog să vă întoarceţi cu bine. În sfârşit, aş vrea să ridicăm paharele în cin stea tuturor celor pe care i-am pierdut în ultimul ciclon şi în spe cial în cinstea

fondatorului, domnul

Stefan Mercer. Kitty a ridicat pa harul. În cinstea lui Stefan!

— În cinstea lui Stefan! au strigat bărbaţii în cor, în timp ce Kitty a sorbit din şampanie odată cu ei.

S-a lăsat din nou tăcerea, apoi cineva din public a început să strige:

— De trei ori ura pentru doamna Mercer!

— Ura! Ura! Ura!

Kitty s-a clătinat uşor şi a simţit braţul lui Noel, care a ajutat-o să se aşeze pe un scaun din depozit, unde a luat loc recunoscătoare.

— Aţi ţinut ditamai discursul! a spus el, în vreme ce se uitau amândoi la bărbaţii care îşi reumpleau paharele şi vorbeau între ei. Până şi pe mine m- aţi convins, i-a şoptit cu un zâmbet. M-ar mira să fi rămas vreunul neconvins printre ei, deşi Dumnezeu ştie cum vom plăti pentru promisiunile făcute.

— Vom găsi o cale, Noel, i-a spus ea, fără nicio îndoială vom găsi.

— Păreţi extenuată, doamnă Mercer. Ce-ar fi să mergeţi acasă să vă odihniţi? V-aţi jucat rolul aici, asta e clar. Acum vor vrea să îşi go lească paharele şi să îşi ia banii, inclusiv bonusul pe care l-aţi oferit şi, doamnă

Mercer, conturile sunt deja goale.

— Am la mine nişte bani în plus, a spus Kitty ferm. Dacă nu te su peri, aş vrea să-i salut pe fiecare în parte şi să le dau ce li se cuvine.

— Sigur că nu am de ce să mă supăr. Noel s-a uitat mirat la ea, a făcut o mică plecăciune şi s-a dus degrabă la funcţionarul din spate, ca să ia salariile.

***

La patru după-amiaza, Fred o ajuta pe Kitty să coboare din şaretă. Ea s-a dus la uşă clătinându-se.

— Mă duc să mă odihnesc, i-a spus Camirei când a trecut pe hol pe lângă ea. Poţi să-mi aduci nişte apă proaspătă în cameră.

— Da, doamna Kitty.

Camira s-a înclinat ca de obicei şi apoi s-a uitat mai bine la stă până ei.

— Iar eşti bolnavă?

— Nu, doar foarte, foarte obosită.

Kitty s-a întins pe pat şi s-a bucurat de briza care se strecura pe geam. În trei ore cât durase să salute fiecare om în parte şi să-l în trebe de sănătatea lui şi a familiei, niciunul nu ceruse ultimul sala riu. Veniseră la ea în schimb cu un zâmbet jenat, să-i mărturisească crezul în compania Mercer Pearling şi să-i ofere condoleanţe, uneori prin intermediul unui traducător, pentru recenta pierdere.

Compania avea acum un deficit şi mai mare în bancă, însă a doua zi aveau să plece în larg un echipaj complet şi scafandrii cu băr cile lor, care aveau să umple din nou cuferele companiei suferinde.

Kitty a închis ochii şi i-a mulţumit Domnului pentru micul de jun de miercuri la care insistase tatăl ei în copilărie. Biografia lui Elizabeth Tudor, chiar dacă o omorâse pe Mary, verişoara ei sco ţiană, fusese inspiraţia discursului ei de azi.

Cu toate că am trupul unei femei slabe şi fără de putere... spusese Elizabeth când se adresase armatelor sale la docurile Tilbury, gata să înfrângă Flotila spaniolă.

Iartă-mă, Andrew, astăzi am făcut tot ce-am putut pentru tine...

***

În următoarele două săptămâni, Kitty se trezea devreme şi ajun gea la birou înaintea lui Noel. Studia registrele cu atenţie, cu expe rienţa de bază pe care o acumulase pe vremea când se ocupa de registrele tatălui ei de la parohie.

Erau diverse contradicţii, sume de bani retrase, asupra cărora i-a atras atenţia contabilului.

— Întrebaţi-l pe domnul Noel. El le-a autorizat, i-a spus bărbatul.

— Ei bine, se mai întâmplă ca un scafandru să aibă o perlă falsă, adică una furată de pe lugher. Dacă el consideră că e valoroasă... Noel îşi privea şi-şi frângea mâinile. În loc să lase scafandrul să o fure şi să păstreze întreaga sa valoare, domnul Andrew, şi domnul Stefan înaintea lui, oferea o sumă de bani oricărui om aducea ceea ce se credea a fi o perlă deosebită. Unii dintre ei veneau cu jumă tăţi-de-perle, dar astfel riscul era egal. Înţelegeţi?

— Da, înţeleg perfect.

Kitty a făcut vizită la bancă în acea după-amiază şi a stat de vorbă cu domnul Harris, care părea foarte îndurerat, în timp ce ea îi explica cum stăteau lucrurile.

— Vă asigur că nu ducem lipsă de bani, domnule Harris. Imperiul Mercer face o avere.

— E posibil, doamnă Mercer, dar mi-e teamă că banca are nevoie de asigurare imediată. Poate puteţi transfera asemenea fonduri din altă parte a imperiului Mercer.

Directorul băncii şi-a păstrat expresia neimpresionată, obişnuit fiind cu un oraş plin de suflete, care căutau să-l convingă să le mai ofere câteva luni de credit.

Având în vedere că nu avea habar în ce stare se aflau conturile bancare ale familiei Mercer şi ştiind că va trebui să facă o excursie la Adelaide să se vadă cu avocatul familiei ca să afle, Kitty a încuviinţat.

— Sunt conştientă. Îmi puteţi oferi un răgaz de o lună?

— Mi-e teamă că nu, doamnă Mercer. Deja sunt pe minus cu două zeci de mii de lire.

— Eventual casa noastră ar putea oferi o asigurare temporară? a sugerat ea.

Se află în cea mai bună zonă din Broome şi este mo bilată somp tuos. Puteţi accepta târgul, până când aduc fonduri suplimentare?

— Doamnă Mercer, a spus încruntat directorul băncii, departe de mine să vă dau sfaturi, dar e oare înţelept să faceţi asta? Poate că nu vă daţi seama cât de capricioasă este industria perlelor. Aş fi răvăşit să aflu că dumneavoastră şi fiul dumneavoastră aţi rămas fără un acoperiş deasupra capului în viitor.

— Este într-adevăr o industrie capricioasă, domnule Harris, şi dacă aş juca la noroc, aş paria că familia Mercer va avea parte de mult noroc, după o astfel de perioadă grea. Mâine voi aduce titlul de proprietate.

— Cum doriţi, doamnă Mercer. Şi banca va cere ca restul fon durilor să fie înlocuite în următoarele şase luni.

— De acord. Totuşi, a spus Kitty în timp ce se ridica, dacă aud o singură şoaptă legată de această tranzacţie oriunde în oraşul ăsta, ne vom retrage cu totul din orice afacere cum dumneavoastră pe viitor. Ne-am înţeles?

— Absolut.

— Bun. Mâine revin să întocmim actele.

Kitty a ieşit din birou cu capul sus, conştientă că nu trebuia să treacă prin aşa ceva. Ea şi Charlie se puteau întoarce la Alicia Hall, unde să trăiască în lux cu Edith, dacă asta era alegerea ei.

— O soartă mai rea ca moartea însăşi, a repetat cuvintele lui Drummond, în timp ce ieşea din bancă în soarele dogoritor de la ora prânzului.

Una era să trăiască în minciună aici, singură şi alta să o trăiască zilnic, sub acelaşi acoperiş cu o femeie care credea că fiul ei cel mare era în viaţă şi că într-o bună zi se va întoarce.

Acasă i se învârtea capul şi se blestema de mama focului ştiind că trebuia să dea dovadă doar de putere dacă voia ca afacerea să supravieţuiască. S-a aşezat la birou, a scos registrele pe care le adu sese cu ea în servieta lui

Andrew şi le-a studiat din nou.

— Dumnezeule! Kitty şi-a pus capul pe masă. Ce m-a apucat?

S-a auzit o bătaie în uşă şi Camira a intrat cu o tavă cu ceai, cum ceruse.

— Mulţumesc, a spus şi s-a ridicat să ia tava.

— Doamna Kitty, arăţi de parcă moartă. Odihneşte-te, trebuie odihneşti.

— De la căldură şi..

Camira s-a îngrozit s-o vadă pe stăpâna ei prăbuşindu-se la pământ.

***

— Doamnă, când aţi avut ultimul ciclu?

Kitty a ridicat privirea şi s-a uitat în ochii negri şi inteligenţi şi doc torului

Suzuki. S-a încruntat încercând să-şi amintească şi în trebându-se de ce dorea să ştie asta, când era clar că suferea de exte nuare şi sigur avea reminiscenţe ale recentei crize de holeră.

— Poate cu două luni în urmă. Chiar nu ştiu, domnule doctor.

— Nu aţi mai sângerat de atunci?

Kitty s-a cutremurat din cauza acestei întrebări

nedelicate. Chiar dacă ştia că era un medic mai bun, doctorul Blick nu vorbea în ter meni atât de grafici.

S-a gândit repede. La mijlocul lui aprilie, a minţit Kitty. Acum îmi amintesc.

— Serios? Hm, dar asta mă surprinde. Aş zice că sunteţi însăr cinată în luna a patra.

— Însărcinată? Sunteţi sigur?

— Foarte sigur.

Nu se poate...

— Dincolo de starea dumneavoastră, sunteţi perfect sănătoasă. Felicitările mele, doamnă, şi sper ca soţul dumneavoastră să se vină acasă cât de curând, ca să îi puteţi împărtăşi vestea cea bună.

— Mulţumesc, a spus Kitty amorţită.

— Aţi trecut printr-o pierdere enormă, dar Dumnezeu ia, Dumnezeu dă.

Nu pot decât să vă prescriu odihnă multă. Sunteţi mult prea slabă şi copilul evident multe prea mare. Staţi în pat în următoarea lună şi aveţi grijă de viaţa ce vă creşte în pântec.

Kitty era şocată, în timp ce doctorul Suzuki îşi strângea instrumentele.

— O zi bună, doamnă Mercer! Sunt la dispoziţia dumneavoastră, dacă aveţi nevoie de mine.

S-a înclinat şi a ieşit din dormitor.

— Nu, te rog... Kitty a icnit şi i-a dat o lacrimă în semn de pro test. Am atâta treabă...

A ridicat ochii spre tavan şi, văzând un păianjen mare care-l tra versa, şi-a amintit de Drummond, care apăruse în dormitorul ei cu ani în urmă s-o salveze.

— Sunt însărcinată cu tine... a răsuflat ea şi a mulţumit stele lor că cel puţin ultima lui păcăleală nu trăda în faţa celorlalţi faptul că nu era copilul soţului ei. Din ce-şi amintea, ultimul ciclu fusese la mij locul lui februarie...

— Doamne...! Kitty şi-a muşcat buza. Ce harababură! a şoptit. Şi-a atins burta uşor. Iartă-mă, a implorat noua viaţă din ea, inocentă în faţa oricărui păcat. Nu vei şti niciodată adevărul despre tatăl tău.

BROOME
Ianuarie 1929 17 ani mai târziu

Capitolul 24

Soarele apusese de mult când Kitty a ridicat ochii obosită din registru. Şi-a scos ochelarii de citit, şi-a sprijinit cotul de masă şi şi-a masat nasul chinuit de ochelari. S-a uitat la ceasul de pe perete şi a văzut că era trecut bine de ora opt. Personalul plecase sigur din clădire şi ştia că probabil ar trebui să plece şi ea, dar, sincer, devenise un obicei să stea şi să lucreze până târziu.

A suspinat cu gândul la Charlie, dragul ei fiu. Avusese de gând să-l întâmpine mai devreme pe doc, dar între timp sosise pe neaşteptate un lugher încărcat cu marfă şi se luase cu altele, aşa că nu-l mai prinsese.

Pe de-o parte, era extrem de mândră că toată munca ei asiduă şi simţul practic pentru afaceri nu doar puseseră pe picioare imperiul Mercer, ci îl şi dezvoltaseră în ultimii şaptesprezece ani şi că Charlie avea să moştenească roadele eforturilor ei la douăzeci şi unu de ani, adică în doar două zile. Pe de altă parte, se simţea vinovată că, din cauza afacerii căreia ea i se dedicase, copilul rămăsese mai de grabă orfan.

Cel puţin vinovăţia îi era parţial alinată de faptul că, în timp ce ea muncea de rupea, Camira îl ţinea acasă sub aripa ei ocrotitoare şi că o avusese parteneră de joacă pe Cat. Legătura specială con tinuase să înflorească între cei doi de-a lungul anilor, lucru care nu-i scăpase din vedere. Chiar şi când el a plecat la internatul din Adelaide, dorinţa lui Andrew pe care o onorase şi, în condiţiile date, cea mai bună soluţie, cei doi îşi petrecuseră vacanţele împreună.

Avea noroc că Elise Forsythe, o tânără extraordinar de frumoasă şi de bine crescută, proaspăt sosită în Broome cu familia, urma să se alăture afacerii ca secretară a lui Charlie din clipa în care prelua el afacerea. Kitty o alesese

pe sprânceană. Chiar dacă în sinea ei se de jenea că făcea pe peţitoarea, era vital ca Charlie să îşi aleagă o soţie potrivită care să-l iubească şi să-l sprijine când avea să devină capul imperiului Mercer.

În ceea ce o privea pe ea, nu spusese nimănui ce punea la cale, dar avea o oarecare idee ce urma să facă după ce preda ştafeta fiului. Avea o grijă, fiindcă urma un viitor fără o preocupare anume, lucru care îi ţinuse mintea ocupată ori de câte ori îi fugea gândul la Drummond şi la tot ce se întâmplase cu şaptesprezece ani în urmă. Pierderea lui fusese devastatoare şi înainte cu cinci luni când sufe rise la fel de mult şi când fusese aproape distrusă.

De-atunci nu mai existase nimeni în viaţa ei, cu toate că se ivi seră mulţi pretendenţi dornici să pună la bătaie o verighetă pentru tânăra, frumoasa şi prea bogata proprietară a celei mai de succes afaceri cu perle din Broome.

Când îşi promisese sieşi că nu va mai iubi pe nimeni după plecarea lui

Drummond, se ţinuse de cuvânt. Avea o relaţie cu afacerea şi partenerii ei erau registrele contabile.

— Dumnezeule! M-am transformat într-un bărbat! a chicotit amă râtă, înainte să-şi pună ochelarii la loc şi să se întoarcă la contabilitate.

***

— Mulţumesc, Alkina!

Charlie i-a făcut pe furiş cu ochiul, în timp ce servea micul dejun lui şi mamei lui. Ca de obicei, Alkina îl ignora de teama mamei, dar, cum Kitty îşi ţinea mereu nasul în paginile ziarului Northern Times, era puţin probabil să observe şi dacă-i cădea tavanul în cap.

— Doamne! a suspinat Kitty, dând pagina. A fost revoltă în por tul Adelaide.

Noroc că ai plecat la timp. A clătinat din cap şi a lăsat ziarul din mână ca să vorbească cu Charlie. Ai reuşit să te uiţi la lista de oaspeţi pentru dineul de ziua ta? E joi seara. Am invitat, ca de obicei, crema societăţii din Broome.

Nu-mi vine să cred că în câteva zile îţi vei lua locul de drept printre ei. Cum zboară timpul! a oftat Kitty. Parcă ieri te ţineam în braţe...

Charlie voia să-i spună că ultimii douăzeci şi unu de ani trecu seră chinuitor de lent şi că aşteptase mult clipa asta.

— Nu, nu încă, dar sigur n-ai uitat pe nimeni, mamă.

— Azi vine domnul Soi, după-amiaza, cu uniformele tale de că pi tan. Am comandat o duzină, deşi mi se pare că ai cam pierdut în greutate de când nu te-am văzut. Mă întreb ce-ai mâncat în Adelaide... şi acum vreau să vii cu mine la birou. Am angajat o ta nără foarte eficace, pe nume Miss Forsythe, să-ţi fie secretară. Vine cu recomandări foarte bune şi face parte dintr-o familie de seamă din Broome.

— Da, mamă, a răspuns Charlie, obişnuit cu meteahna asta ener vantă a ei de a-i face lipeala cu orice femeie sub douăzeci şi cinci de ani care venea în oraş.

Sigur, se gândea el, în timp ce urmărea cu privirea trupul mlă dios al

Alkinei, doar mama lui ştia că nu avea ochi decât pentru o femeie... Ce uşurare va fi după ce va face oficial anunţul şi se va termina toată şarada asta...

— Deci? Ne vedem la maşină în treizeci de minute?

— Da, mamă, a răspuns el, privind-o cum se ridica de pe scaun.

Ştia că localnicii se întrebau dacă era fericită şi comentau cum la aproape şaptesprezece ani de la dispariţia soţului ei ar fi putut anula căsătoria pe motive de dezertare. În fond, avea doar patruzeci de ani. Încercase să deschidă subiectul cu câţiva ani în urmă, su bliniind că nu ar trebui să se simtă vinovată dacă dorea să încheie oficial căsătoria cu tatăl lui.

— Chiar nu m-ar deranja. Vreau doar să fii fericită, mamă, înche iase el stângaci.

— Apreciez felul în care simţi şi îţi mulţumesc pentru asta, dar nu mă voi recăsători niciodată.

Văzându-i privirea la ieşirea din cameră, Charlie nu mai des chisese subiectul de-atunci.

Când ea s-a dus în birou să îşi ia registrele, Charlie a pornit în căutarea

Alkinei şi a dat peste Camira în bucătărie.

— Cat a ieşit, domnu’ Charlie, a spus ea înainte să întrebe el. Are trebi. Nicio grijă, întoarce mai târziu. Pleci de-aici.

L-a uşuit din bucătărie şi Charlie s-a întors dezamăgit în

camera lui, ca să se pregătească de plecare.

Nu mai fusese de patru luni acasă şi niciodată nu mai trecuse atâta timp fără să se vadă cu Alkina, iar acum era disperat s-o ţină în braţe. După terminarea examenelor la universitate la sfârşitul lui noiembrie, îşi făcuse deja bagajele să se întoarcă acasă, dar fusese literalmente oprit în loc de o telegramă, în care mama lui îi spunea că bunica Edith murise cu o noapte în urmă. În loc să se îmbarce, primise ordin s-o aştepte pe mama lui în

Adelaide, ca să facă aran jamentele necesare.

O înmormântaseră pe Edith şi apoi petrecuseră Crăciunul la Alicia Hall.

Kitty îl dusese apoi pe Charlie la podgoriile de la Dealurile Adelaide, unde îl încurajase să se împrietenească cu directorul cu care urma să lucreze după preluarea afacerii. Se duseseră apoi la Coober Pedy, ca să-i arate mina de opal. Insistase ca el să rămână acolo două săptămâni ca să vadă care era mersul industriei, iar ea se în torsese în Broome.

Cel puţin timpul petrecut în Adelaide îi dăduse ocazia să se vadă regulat cu prietenul lui, Ted Strehlow. Se cunoşteau de când avea Ted unsprezece ani şi dormiseră unul lângă altul la Colegiul Immanuel. Îşi continuaseră amândoi studiile la Universitatea din Adelaide şi, în vreme ce Charlie trăgea tare să-şi ia diploma în Economie, Ted stu diase limbile clasice şi engleza, dar era hotărât să devină antropolog şi să plece să studieze istoria aborigenilor.

Era foarte departe de lumea afacerilor şi a banilor şi Charlie îl invidia pentru asta. Ar fi dat orice ca să scape de responsabilitatea care-l aştepta.

— Charlie, eşti gata de plecare? a strigat Kitty.

— Da, mamă, a oftat el, vin imediat.

***

Charlie a făcut eforturi toată ziua să fie mental prezent în faţa croi torului, care era foarte mândru să aibă onoarea de a-i face pri mele costume de căpitan. S-a dus apoi la biroul din port ca să o cu noască pe noua lui secretară, Elise Forsythe. Era într-adevăr dră guţă, într-un fel insipid, englezesc, care nu se compara cu fru mu seţea exotică a lui Cat. După aceea s- a dus la întâlnire cu Noel Donovan şi cu

restul personalului de conducere. A
stat la o masă de mahon în sala de consiliu şi a ascultat discuţia despre competi torii japonezi.
— O numesc perlă „de cultură”, dar cum să creadă că acest cu vânt,
„cultură”, poate fi ataşat la o imitaţie, în locul celei naturale?
Mama lui a pufnit în râs, batjocoritor.
— Am auzit, doamnă, că Mikimoto inundă pieţele, a spus con tabilul companiei. Perlele lui sferice sunt aproape confundabile cu cele naturale şi recent a mai deschis un magazin la Paris. Se numesc perle din Marea Sudică şi...
— Dacă oamenii vor să cumpere imitaţii ieftine, în loc de perle naturale, n- au decât, a răspuns Kitty. Sunt sigură că aici nici nu s-ar pune problema.
Domnilor, dacă am terminat de discutat afaceri, îmi voi conduce fiul să-şi vadă noul birou.
S-a ridicat şi bărbaţii i-au urmat exemplul, scârţâind scaunele pe podeaua de lemn. A ieşit din cameră cu Charlie după ea şi a pornit pe coridorul mărginit de birouri pline cu stive cu acte. Dinăuntru, funcţionarii încuviinţau servil la trecerea lor. Kitty a descuiat o uşă la capătul coridorului şi l-a băgat înăuntru.
— Aşa, dragul meu, ce părere ai despre asta? Am pus să-l mobi leze, ca să-ţi fac o surpriză.
Charlie se uita la biroul antic lustruit, globul antic frumos şi la bufetul negru lăcuit şi pictat cu fiuturi aurii delicaţi.
— Doamne, mamă, e minunat, mulţumesc! Sper doar să mă pot ridica la nivelul aşteptărilor tuturor.
Charlie s-a dus la fereastră să se uite la doc şi a văzut trenuleţul care mergea cătinel spre oraş.
— Nici nu se pune problema. Afacerea cu perle îţi e în sânge.
— Mamă... Charlie s-a aşezat greoi pe scaunul de piele cu spătar înalt. Nu ştiu dacă sunt pregătit pentru asta. Tu ai condus afacerea în toţi anii ăştia.
— Dragul meu, doar m-am ocupat de imperiul Mercer, moştenit împreună cu tine de la tatăl şi unchiul tău. În douăzeci şi unu de ani în care te-am văzut crescând, nu mi-ai dat niciun motiv să mă în doiesc de capacităţile tale. Vei

fi un moştenitor de seamă.

— Mulţumesc, mamă!

Charlie a observat imediat că mama lui nu-şi asuma deloc me ritul. Ochii ei albaştri l-au privit atent.

— Tu eşti tot ce eu, bunica şi tatăl tău ne-am dorit de la un moş tenitor. Sunt foarte mândră de tine, Charlie. Un sfat numai...

Privirea mamei lui s-a îndreptat spre fereastră şi spre mare.

— Da, mamă?

— Nu lăsa dragostea să te orbească. Asta ne doboară pe toţi. A zâmbit forţat şi s-a ridicat. Echipajele au pregătit lugherele pentru începerea sezonului.

Hai să mergem la doc să vedem ce se întâmplă şi acolo!

— Sigur, mamă!

S-a ridicat şi a ieşit după ea, cu un gol în stomac din cauza vor belor ei.

***

În seara aceea, la ora unsprezece fix, văzând că s-a stins lumina în camera mamei lui, Charlie a ieşit din casă ca pisica pe care urma s-o întâlnească şi a traversat terasa spre grădină. Iarba îi gâdila picioarele – Fred muncise constant pentru a satisface optimismul mamei lui că într-o zi va putea crea o grădină care să nu mai cedeze în faţa mâlului roşu ce şiroia în timpul sezonului ploios.

Kitty renunţase la straturile de trandafiri totuşi şi acum tran dafirii erau plantaţi în ghivece mari de jur-împrejurul terasei şi duşi la adăpost dacă ameninţa furtuna. Fără ca ea să ştie, adăpostul tran dafirilor oferise un loc intim şi uscat pentru doi tineri, care se întâlneau pe furiş. Încuiată insistent în fiecare noapte de Fred, Cat reuşise să „împrumute” cheia şi Charlie făcuse o copie.

Mai devreme întorsese piatra din faţă, de pe partea roşie pe cea verde, semn prin care amândoi indicau că aveau să se vadă mai târziu, când se culca toată lumea. Petrecuseră multe furtuni acolo, sub bolta de trandafiri aromată, pe o pătură rugoasă aşezată pe jos, unde îşi declarau dragostea unul altuia. Iar în seara asta el avea să-i ofere ceva special.

O văzuse în apartamentul lui Ted, unde băuseră câteva beri să săr- bătorească Anul Nou. Ted era un colecţionar

obsedat, cu came rele pline de tot felul de pietre, scoici şi artefacte tribale, pe care le adu nase în timpul călătoriilor lui. Piatra asta era un chihlimbar mic şi sclipitor, care părea să aibă o furnică prinsă înăuntru, captivă de mii de ani. Ted i-o dăduse când văzuse fascinaţia lui Charlie pentru ea şi chiar a doua zi se dusese cu ea la bijutier pe strada King William, ca să-i facă un inel de logodnă lui Cat.

Culoarea pietrei se asorta de minune cu ochii ei.

Charlie a zâmbit aducându-şi aminte când o ceruse prima oară de soţie. Se întâmplase cu o seară înainte să plece la internat în Adelaide. Avea unsprezece ani şi ea îl ţinuse în braţe, în timp ce plângea de frică şi de durere pe umărul ei mic şi moale.

— Într-o zi nu va trebui să mai fac ce zice mama şi o să mă întorc aici şi o să ne căsătorim. Ce mă fac fără tine? gemuse el. Aşteaptă-mă, te rog, da, Cat?

— Te voi aştepta, Charlie. Te voi aştepta.

Şi îl aşteptase, zece ani lungi, cât o aşteptase şi el pe ea. Îi scrisese de la internat în fiecare duminică, vărsându-şi amarul, în timp ce restul băieţilor mâzgăleau trei vorbe părinţilor. Ştia că ei îi va fi greu să citească, pentru că nu primise educaţie de bază, dar numai faptul că-i scria îl liniştea un pic. În schimbul teancurilor de scrisori cu timbre şi adresă, primea misive scurte, cu litere alambicate, dar ilustrate fiecare cu imagini frumoase de flori pe care le vedea sau cu luna deasupra mării, cu inimioare înlănţuite de iederă la marginile paginilor. Nu îşi putea scrie în cuvinte dragostea, aşa că o desena.

Şi în seara asta, în sfârşit, urma s-o ceară oficial în căsătorie.

Charlie a ridicat privirea la cer auzind un tunet uşor. Căldura era înăbuşitoare şi, fără îndoială, într-o oră avea să toarne cu găleata. A dus mâna la clanţă ca să deschidă uşa hambarului, spe rând s-o găsească descuiată şi i-a stat inima-n loc văzând că nu era deloc aşa. Cat ajungea mereu prima, fiindcă ea avea cheia. A încercat din nou, dar uşa nu s-a clintit.

A căutat în beznă şi a ciulit urechile la paşii ei în grădină. Poate era imaginaţia lui, dar, când îl privise la micul dejun, îi lipsise căldura pe care i-o cunoştea în ochii de chihlimbar.

Cea mai mare teamă a lui fusese dintotdeauna că ea se va sătura să-l aştepte şi va găsi pe altcineva. Dar acum, fusese la doar câteva ore de a-şi declara intenţiile întregii lumi şi să fie amândoi liberi să se iubească faţă de toată lumea.

Mintea i-a zburat la Cat şi la ultima noapte pe care o petrecuse cu ea în hambar, cu numai patru luni în urmă. Crescuseră împreună şi nu simţeau jena obişnuită faţă de corpul celuilalt, pe măsură ce se maturizaseră. Charlie a chicotit cu gândul la ea, când avea şase ani şi se jucau în coliba lor dezbrăcaţi, iar ea îi dădea ceai într-o ceşcuţă de jucărie. Cunoştea fiecare milimetru din ea de când era mică şi doar se minuna pe măsură ce înflorea maturizându-se într-o fe meie frumoasă.

Se sărutaseră prima oară când împlinise el şaisprezece ani şi fu sese cel mai minunat, dar şi cel mai frustrant moment din viaţa lui, căci îşi dorise s-o sărute nu doar pe buze, ci pe tot corpul ei per fect. Totuşi, amândoi ştiau unde putea duce o asemenea intimi tate şi Charlie s-a înroşit aducându-şi aminte cum îl plesnise peste faţă când îşi dusese mâna spre sânii ei.

— Nu pot, scâncise ea. Nu mă obliga.

Moderat, Charlie făcuse tot posibilul să îşi stăpânească impulsu rile fizice fireşti, aducându-şi constant aminte că, odată ce se căsă toreau, trupul ei îi aparţinea de drept.

Şi apoi... acea noapte de septembrie înainte să plece la Adelaide ca să termine universitatea, când furase o sticlă de şampanie din dulapul cu băuturi şi o deschisese cu ea în colibă. Ea se uitase sus pi cios după ce scosese el dopul şi turnase în două pahare.

— Mama zice că nu ne face bine chestia asta.

— Încearcă un pahar, o să-ţi placă bulele care îţi gâdilă limba, o îndemnase

Charlie. Jur, nu-ţi face rău.

Luase o gură, doar de dragul lui şi închisese ochii să asimileze noul gust.

— Îmi place! spusese în cele din urmă şi îi zâmbise. Terminase paharul şi el mai turnase unul. Restul băuse el şi apoi se întinseseră pe pătura rugoasă şi vorbiseră despre viitor.

Ea fusese cea care începuse să-l sărute, care se rostogolise peste el şi îi dusese mâna la nasturii bluzei. După aceea, sentimentul su blim al atingerii pielii ei goale peste el împiedicase orice gând raţio nal şi nimic nu-i mai oprise să se iubească. Cat adormise imediat după aceea, dar Charlie rămăsese treaz, privind fiecare milimetru din corpul ei gol. Se consolase cu gândul că în următoarele luni vor fi soţ şi soţie şi, chiar dacă evenimentul fusese prematur, era sigur că îi vor ierta toţi zeii lor, atât de diferiţi. În fond, erau adulţi şi actul iubirii era complet natural.

A mai rămas douăzeci de minute în faţa hambarului, dar nici urmă de Cat.

Charlie s-a ridicat şi a început să se fâţâie pe peluză. A intrat în casă, s-a dus în bucătărie să vadă dacă rămăsese cumva cu treburi acolo, dar toată casa era cufundată în întuneric. S-a dus spre coliba ei şi a mamei ei şi l-a văzut pe

Fred dormind în grajd. Fred dormea mereu afară dacă nu vedea urmă de furtună, şi atunci se retrăgea la adăpost. Sosind la uşa colibei, a tras cu urechea, dar nu a auzit niciun sunet înăuntru. A pus mâna pe clanţă şi a încercat-o cât a putut de încet. Înăuntru, luna intra printre obloane şi lumina doar corpul Camirei care dormea în patul dublu.

A închis uşa şi l-a cuprins panica. Unde era? A mai dat o tură şi s-a întors la adăpostul cu trandafiri, întrebându-se dacă nu cumva trecuseră unul pe lângă altul. A încercat uşa, dar tot încuiată era. Charlie s-a aşezat pe vine, întrebându-se de ce nu era acolo, când se apropiau atât de mult de visul pe care-l avea de ani şi ani.

Poate a cunoscut pe altcineva, vreun scafandru de pe un lugher, şi-a spus el.

Cu un gol în stomac, Charlie s-a întrebat dacă să ia şareta şi s-o caute în oraş. Poate o trimisese mama lui cu vreo treabă la ora aia târzie şi fusese acostată, sau cine ştie, violată...

Atmosfera s-a calmat şi nu s-a mai auzit absolut nimic înainte ca furtuna să se abată torenţial în sfârşit şi a auzit atunci un sunet în hambar. O tuse, poate un sughiţ sau poate plângea cineva... nu era sigur, dar a sărit imediat din loc.

A tunat chiar deasupra lui în clipa în care a lovit cu pumnul în uşă.

— Cat, ştiu că eşti aici. Lasă-mă să intru!

Tunetul a lovit din nou şi din nou a bătut şi el în uşă.

— Sparg uşa dacă nu deschizi!

În sfârşit, s-a auzit cheia în uşă şi Charlie a intrat. A găsit-o pe Cat privindu-l cu o teamă care-i accentua ochii frumoşi.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Charlie a intrat gâfâind. Ai fost în toată vremea asta aici? Nu m-ai auzit când am încercat să intru?

Ea şi-a coborât privirea. Charlie a închis uşa după el, a încuiat şi s-a dus s- o ia în braţe. Ea nu s-a conformat şi stătea ca o scândură în braţele lui.

— Ce e, draga mea? Ce s-a întâmplat?

Ea s-a desprins de el, s-a întors şi s-a aşezat pe pătură. A spus ceva, dar el n-a auzit din cauza tunetului care lovea deasupra lor şi îi înăbuşea glasul.

— Scuze, ce-ai zis?

— Am spus că sunt însărcinată. Cu copilul tău. Jalygurr.

Charlie a văzut-o îndesându-şi pumnul în gură să nu ţipe. Tre mura din cap până-n picioare. A tunat din nou şi ploaia a început să bată în acoperişul de tablă.

— Am... S-a dus s-o ia în braţe, dar ea s-a retras speriată. Cat, dra ga mea

Cat, te rog... nu-ţi fie frică de mine! Nu sunt duşmanul, zău...

— Dacă află mama, mă bate, mă aruncă în stradă. I-am promis, i-am promis...

— Dragostea mea... Charlie a mai făcut câţiva paşi spre ea. Înţe leg că eşti tulburată şi da, e cam prematur, dar...

— I-am promis, i-am promis să nu fac ca ea, s-a lamentat Cat, re trăgându-se şi mai mult. Să nu ai încredere în albi, să n-ai încre dere în ei, să nu ai încredere în ei...

Charlie s-a uitat cum şi-a strâns genunchii defensiv în faţă.

— Şi a avut dreptate mama ta, a spus el, făcând un pas spre ea. Dar eu nu sunt un „alb” oarecare. Sunt Charlie al tău şi tu eşti Cat a mea. Gândeşte-te numai de câte ori am visat să ne căsătorim şi să ne întemeiem o familie.

— Da! Dar eram copii, Charlie. Ne jucam. Nu era real. Şi acum e. Vreau să scap de el, să-l înec cum se naşte. Atunci nu o să mai am problema asta.

Charlie s-a îngrozit la vorbele ei.

— Te rog, Cat! A mai făcut doi ultimi paşi spre ea. Tunetul con tinua să lovească deasupra lor în plină forţă, iar cerul îşi manifesta dezaprobarea. Am ceva pentru tine, în buzunar. S-a ghemuit lângă ea şi a scos inelul cu chihlimbar. Totul e în regulă, iubirea mea. As cultă ce zic. Charlie i-a luat mâna mică într-a lui. Draga mea Cat – s-a întins spre inelarul ei – vrei să fii soţia mea?

I-a strecurat inelul pe deget şi a văzut-o privind inelul cu atenţie, în tăcere.

— E din chihlimbar şi în el e prinsă un soi de insectă. M-am gin dit că se potriveşte cu ochii tăi. Îţi place?

— Eu... Cat şi-a muşcat buza. E un dar frumos, Charlie.

— Vezi? Totul va fi în regulă. Ne vom căsători cât mai repede cu putinţă, dragostea mea.

— Nu. Cat a ridicat privirea la el. Nu mă pot căsători cu tine, Charlie. Sunt servitoarea ta.

— Ştii că nu-mi pasă de asta! Te iubesc. Vreau să mă însor cu tine de când eram mic.

Cat a ridicat ochii la cer. Când a coborât din nou privirea la el, era îndureratã.

— Charlie, în douăzeci şi patru de ore vei deveni cel mai im por tant alb din

Broome. Vei moşteni compania Mercer Pearling şi vei deveni marele barosan. Ştii o grămadă de lucruri pe care eu nu le cunosc, pentru că ai primit educaţie de calitate. Faci parte din lu mea albilor, dar nu şi eu.

— Te pot învăţa, Cat, cum te-am învăţat şi în trecut.

— Nu! N-o să vină nimeni să mănânce la masa noastră, cu mine ca soţia ta.

Vei fi... Cat s-a încruntat în timp ce-şi căuta cuvintele. Voi fi de plânsul lumii.

— Râsul, a corectat-o el automat.

— Râsul, da. Nu suntem la fel. Nu. Alkina a clătinat din cap ferm. Îţi trebuie o femeie albă, nu eu. Eu nu te pot face mândru, nu pot fi ce nu sunt. Nu vreau ca albii să râdă de mine pe la spate, să spună că sunt proastă. Şi vor râde de

mine. Sunt un om bun, doar că altfel.

— Ştiu, dar... Charlie şi-a căutat cuvintele din nou. Aici – a arătat spre pântecul ei – e ceva ce am făcut amândoi din dragoste. Nu asta ar trebui să aibă prioritate? Dacă ne căsătorim repede, nu va şti nimeni, pentru că se va naşte devreme şi..

— Iar visezi la cai verzi pe pereţi. Toată lumea ar şti de ce te-ai că să tori cu mine. Are deja patru luni. Alkina şi-a tras mâna şi şi-a pus capul pe genunchi. Nu ar crede nimeni în dragostea noastră.

— Dar eu cred, a spus Charlie, cu o voce puternică şi clară care acoperea tunetul. Am înţeles că mulţumită ţie am rezistat în ultimii zece ani, că nici măcar în timpul examenelor nu treceau câteva minute să nu mă gândesc la tine. Nu... I-a luat faţa în mâini şi i-a ridicat-o de pe genunchi. Repet, nu mă pune vreodată în aceeaşi categorie cu ceilalţi bărbaţi. Te iubesc din tot sufletul. Tu eşti jarndu nilbanjun a mea, suntem promişi unul altuia. Viaţa mea nu ar fi nimic fără tine şi fără copilul nostru.

S-a întins spre ea, a luat-o în braţe şi a sărutat-o pasional, dar ea s-a retras.

— Marlu! Nu! Încetează! Te rog, încetează! Cu toată educaţia ta, tot nu înţelegi! Nu pot fi soţia ta! Nu avem un viitor împreună!

— Ba da, draga mea. Şi da, ai dreptate, poate va fi greu şi poate toată lumea va fi şocată de uniunea noastră, dar oare n-o suntem datori faţă de viitoarea generaţie de bărbaţi şi femei din ţara asta să ne impunem? Iar eu mă aflu în poziţia în care pot face asta. În douăzeci şi patru de ore voi moşteni o mare avere. Banii vorbesc, mai ales în oraşul ăsta. Charlie s-a întins din nou spre ea şi i-a lipit trupul încordat de al lui. Draga mea, suntem deja o familie, nu înţelegi? Aşa a fost să fie.

— Nu! Eu... tu şi asta... Cat s-a atins pe burtă – nu suntem un expe riment.

Suntem oameni şi asta e viaţa noastră, Charlie. Am trăit unul lângă altul, da?

Aşa de apropiaţi, mereu, dar adevărul e că foarte departe în acelaşi timp. Tu mergi prin lume ca un alb cu un văl pe faţă. Tu nu vezi cum mă vede restul lumii, cum mă

ameninţă din cauza culorii mele. Nu vezi cât din lumea asta îmi este inaccesibilă, pentru că tu eşti liber, iar eu nu. Iar copilul nostru nu va fi liber.

— Cat, vom fi soţ şi soţie şi legea ne va permite! Iar eu voi face tot posibilul să mă asigur că tu şi copilul veţi fi în siguranţă, cum a făcut mama pentru tine şi pentru Camira. Charlie îşi frângea mâinile în timp ce încerca s-o facă să înţeleagă. Fără tine nu am nimic.

S-a aşternut liniştea şi amândoi ascultau ploaia lovind acoperişul. Cat a suspinat profund.

— Charlie, io nu cred că mai rămân mult în Broome de-acuma. Nu înţelegi cum stau lucrurile.

— Puţin îmi pasă cum stau! Ne vom boteza copilul în faţa între gului oraş!

Am discutat asta cu Ted, prietenul de care-ţi povesteam, al cărui tată conduce misiunea din Hermannsburg, lângă Alice Springs. Ted m-a învăţat foarte multe, ba chiar vorbeşte şi Arrernte şi zice că aborigenii din misiune sunt liberi să vină şi să plece după voie. Albii respectă cultura voastră şi...

— Ştie despre mine?

— Normal!

— El s-ar căsători cu o negresă ca mine?

— Doamne, nu ştiu, nu l-am întrebat...

— Aha! Alţii vorbesc, dar nu ar face ce zic...

— Nu! Nu e adevărat, Ted Strehlow e un om bun, un om care vrea să facă schimbări în Australia.

— N-apucă s-o facă înainte să moară. Cat şi-a smuls inelul şi i l-a dat. Nu-l pot accepta. Ia-l, Charlie, te rog!

I l-a pus în palmă. Tocmai voia s-o convingă să-l accepte, când s-a auzit o bătaie puternică în uşă. Amândoi au tresărit speriaţi.

— Cine e? Doamne, mă înec aici, mi se îneacă şi trandafirii! De ce nu-mi intră cheia în uşă?

— Jidu! Ascunde-te! a şuierat Charlie la Cat.

Cat se ridicase deja şi suflase în lumânări, înainte să ia pătura de pe jos.

— Scuze, mamă, eu sunt, a strigat Charlie vesel prin uşă. Am auzit furtuna şi am început deja să strâng trandafirii. După ce s-a asi gu rat că se ascunsese

Cat în umbră, a întors cheia în uşa cât a putut de încet şi a aruncat-o în mâna ei, prefăcându-se că trage de clanţă. Dumnezeule, s-a blocat broasca, trebuie să vorbim cu Fred s-o ungă, a spus cu voce tare.

S-a întors spre silueta din umbră şi a murmurat: „Te iubesc”. Apoi, cu un gest exagerat, a deschis uşa.

— Mamă! Eşti udă leoarcă!

— Aşa e, dar mă usuc repede. Kitty a intrat trăgând un ghiveci după ea. Nu s-a mai blocat până acum. Ai zice că ai încuiat-o pe dinăuntru.

— De ce aş face asta? Hai că ies să încerc să salvez şi restul ghi ve celor de la o moarte sigură, a chicotit Charlie, înainte să iasă în ploaia torenţială.

— Mulţumesc, a spus Kitty câteva minute mai târziu, în timp ce tran dafirii ei erau cu toţii la adăpost. Sunt mândră de mine că ştiu când vine furtuna, dar în seara asta am fost foarte obosită, a sus pinat ea.

— Sigur, mamă. Munceşti foarte mult.

— Şi o să fie o uşurare să predau ştafeta, a răspuns Kitty. Apropo, am invitat-o pe Elise Forsythe la ziua ta. E o tânără foarte drăguţă. Mi-a spus astăzi, după ce ai plecat, că bunicul ei se trage din Scoţia.

— Ce coincidenţă! Mamă, mergem în casă să ne uscăm?

— Da. Mulţumesc, dragul meu. Ştiu că mă pot baza veşnic pe tine.

— Veşnic, mamă, a spus Charlie închizând uşa în urma lor.

Kitty a încuiat. Imediat ce s-au retras paşii, o siluetă a ieşit din umbră. S-a dus tiptil la uşă şi a descuiat cu cheia pe care i-o arun case Charlie, a deschis şi a ieşit în noapte.

Furtuna se domolise, cel puţin o vreme. S-a rezemat de hambar şi a ridicat ochii la cer, ţinându-se cu mâinile de burtă.

— Hermannsburg, a răsuflat ea, lăcrimând. Sanctuar.

Alkina s-a strecurat în pat lângă mama ei, cât a putut de încet, asemenea pisicii după care fusese botezată şi a încercat să-şi stă pânească suflul.

Ajutaţi-mă... vă rog... străbunii mei, ajutaţi-mă, s-a rugat ea.

În noaptea aceea a visat că gumanyba coborâseră în

peştera lor. Au trecut prin pădure şi s-a arătat Bătrânul. Ele au fugit în peşteră, dar cea mai tânără dintre ele a rămas în urmă. Deodată, Bătrânul a început s-o urmărească, dar, când a ajuns fata la peşteră, ştia că va găsi ceva adânc îngropat în pământul roşu. Surorile ei o strigau şi îi cereau să se grăbească, ca să n-o prindă

Bătrânul şi s-o ia cu el. Totuşi, cu toate că îi auzea paşii bubuind în apropiere, nu se putea opri din săpat, fiindcă nu putea părăsi pământul fără acel ceva...

Alkina a deschis ochii tocmai când pusese mâna în vis pe o cutie de tinichea pe care o scosese din ţărână. În mintea ei a năvălit o amin tire în care mama ei o ducea în bush la paisprezece ani, ca s-o ini ţieze în cele ale străbunilor. În drum spre corroboree[32], mama îi spu sese să se oprească şi să verifice ceva. Ajunseseră la o peşteră, precum cea pe care o văzuse în vis şi mama se aplecase şi începuse să scurme în pământ, înainte să scoată o cutie de tinichea.

— Fă un pas înapoi, îi ceruse fiicei, în timp ce s-a aşezat turceşte şi a deschis cutia.

Curioasă, Alkina se supusese şi se uitase la mama ei, care des chisese cutiuţa de piele din cutia de tinichea. În acel moment, soa rele văzuse obiectul dinăuntru, care părea să sclipească cu o opa les cenţă roz, cum

Alkina nu mai văzuse vreodată. Strălucea ca însăşi luna şi ea era fascinată de frumuseţea sa.

Apoi cutia se închisese, intrase în cea de tinichea şi se întor sese în pământ.

Mama se ridicase, mormăise câteva cuvinte încet şi se întorsese la ea.

— Bibi, ce-i aia? o întrebase Alkina pe Camira.

— Nu trebe să ştii. E în siguranţă unde se află, ca şi doamna Kitty. Acum plecăm.

Alkina privea zorii cum se iveau printre obloanele de lemn ale colibei şi în acel moment a ştiut ce avea de făcut.

Capitolul 25

[32] Ceremonie aborigenă, dansuri rituale.

Nici Charlie nu a dormit bine în noaptea aceea. S-a sucit pe toate părţile, neştiind cum să facă mai bine şi certându-se singur că declanşase de la bun început toate astea – în fond, el era cel care-i dăduse lui Cat şampanie.

Îi înţelegea frica şi, fără îndoială, avea să le fie greu la început. Totuşi, având în vedere că existau şi alte uniuni mixte în oraş, n-avea cum să nu fie acceptată a lor.

Mai exista o singură altă opţiune şi Charlie se gândise mult la ea în ultimul an, în vreme ce îşi făcea griji pentru viitorul lui în în dustria perlelor. Nu-l întrebase nimeni dacă asta îşi dorea să facă. Asemenea unui fiu de rege, era de la sine înţeles că îşi va pune mantia la timpul potrivit, indiferent dacă era sau nu apt pentru meserie. Charlie ştia deja de ceva vreme că nu era.

Detestase fiecare clipă din cursul de economie de la universitate. Până şi profesorii îşi dăduseră cu părerea că nu avea nicio aptitudine pentru cifre, numai că atunci când încercase să ridice problema, mama lui respinsese orice dubiu.

— Dragul meu Charlie, nu te pune nimeni să faci adunări şi scăderi, ai destui funcţionari pentru asta. Te afli acolo ca să conduci, să inspiri şi să iei decizii asupra direcţiei în care se îndreaptă afa cerea în viitor.

Nu-l încălzea prea tare argumentul, căci era perfect neinspirat de orice faţetă a imperiului afacerilor, că era vorba de perle, opal sau vite. Toate păreau să presupună privarea şi uneori moartea ce lor care lucrau pentru companii, în vreme ce „barosanii”, cum le zicea Cat, se îmbogăţeau pe munca angajaţilor.

Aşa că... în cazul în care Cat refuza să se căsătorească cu el în Broome,

Charlie era pregătit să renunţe la tot şi să plece amândoi în lume, oriunde ar

? dorit ea.

Mama lui era deja la masă şi citea ziarul ca de obicei când a în trat la micul dejun.

— Bună dimineaţa, Charlie! Cum ai dormit?

— Bine, mulţumesc, mamă. Tu?

— Mult mai bine după ce am ştiut că preţioşii mei trandafiri sunt la adăpost de ploaie. Mulţumesc că te-ai

gândit la ei.

— Cafea, domnu’ Charlie?

— Mulţumesc.

A ridicat privirea să-i zâmbească lui Cat, dar, în schimb, Camira era cea care-l privea de sus. I s-a strâns inima. De obicei, Cat era cea care servea micul dejun.

— Cat nu se simte bine?

— Ba, domnu’ Charlie. S-a dus în vizită la verişoră, a răspuns calm Camira.

— Am înţeles. Când se întoarce?

— Când naşte verişora. Poate o săptămână, poate două.

Ochii impenetrabili ai Camirei îl sfredeleau şi a început să asude o transpiraţie rece, cu toate că arşiţa era copleşitoare în acele zile. Oare îi transmitea ceva în secret? Doar nu i-a spus Cat mamei ei despre sarcină.

— Aha, a îngăimat el, încercând să respire calm şi să se stă pâ neascâ în faţa mamei lui – în faţa ambelor mame – deşi îi venea să ţâşnească şi să plece în căutarea ei.

— Ai zis că e plecată?

Kitty şi-a scos ochelarii şi s-a uitat la Camira.

— Da, doamna Kitty. Mă ocup eu cât nu e ea aici.

Camira a pus cafetiera pe bufet şi a ieşit din cameră.

— Mă rog, tu eşti cel important, dragul meu Charlie, a suspinat Kitty. La miezul nopţii vei împlini douăzeci şi unu de ani şi vei deveni proprietarul de drept al afacerilor Mercer. Cum te simţi?

— Cam speriat, mamă.

— Nu ai de ce, deşi nu pot spune că preiei afacerea în cel mai bun moment, când comenzile au scăzut în ultimul timp...

Charlie nu a mai auzit ce a spus, doar a dat din cap şi a zâmbit cum se cuvenea când ea se oprea în aşteptarea unei reacţii din par tea lui.

Cat, unde eşti?

În cele din urmă, spre uşurarea lui Charlie, mama lui s-a oprit din vorbit şi s-a ridicat.

— Îţi sugerez, aşadar, să te bucuri de ultima zi de libertate, înainte să îţi asumi răspunderea. Mâine va fi o zi grea. Te aşteaptă prânzul la birou ca semn de bun venit, apoi, desigur, dineul şi dansul la Rowbuck Bay Hotel seara.

Să sperăm că a trecut furtuna pe lângă noi deja, că, altfel, jumătate dintre locuitorii de seamă ai oraşului Broome vor veni cu hainele îmbibate în mocirlă roşie, a chicotit ea. Ne vedem diseară.

— Da, mamă.

Charlie a încuviinţat politicos în timp ce ieşea ea din încăpere. A aşteptat să-l vadă pe Fred plecând cu maşina din faţa casei şi a por nit în căutarea

Camirei. A găsit-o în bucătărie, unde curăţa o raţă şi trebăluia. În mod normal, Cat ar fi gătit, căci o învăţase mama ei feluri englezeşti.

— Unde a plecat? a întrebat el, fără să-i pese dacă ştia sau nu de sarcină.

Camira a ridicat uşor din umeri.

— Dus să ajute verişora.

— Chiar crezi asta?

— E fiica mea. Nu minte la mine.

Charlie s-a prăbuşit pe unul dintre scaunele de lemn din jurul mesei. Ştia că mai avea un pic şi îi dădeau lacrimile.

— E prietena mea specială. Ştii asta. Am crescut împreună şi... de ce ar pleca tocmai când împlinesc douăzeci şi unu de ani?

Camira s-a întors şi s-a uitat atent la el, fără să clipească.

— Cred că ştii de ce, domnu' Charlie. Ca şi mine, dar nu vorbim despre asta. Poate mai bine aşa, da?

— Nu! A trântit cu pumnul în masă. Doar... A clătinat din cap, cunoscând regula de aur pentru care nu se divulgau informaţiile, darămite simţămintele, în faţa unui servitor, dar nu mai avea nicio importanţă. O

iubesc. Ea e totul pentru mine. Am cerut-o în căsă torie aseară! Am vrut să spun întregii lumi că îmi va fi soţie! De ce a plecat? Nu înţeleg!

Apoi a început să plângă şi două braţe l-au cuprins cu blândeţe, dar nu ale mamei, ci ale surogatului, care venea de pe altă lume.

— O, Doamne, Camira... nu ştii cât o iubesc şi câtă nevoie am de ea. De ce a plecat?

— Şi-a zis că e mai bine pentru tine, domnu' Charlie. Nu vrea să te ţină pe loc. Tu trebuie să stai printre albi.

— Am discutat despre asta de când eram copii. I-am spus

aseară că ne vom căsători şi vom trăi împreună tot restul vieţii! Charlie a bătut din nou cu pumnul în masă. Toate scrisorile pe care i le-am scris în ultimii zece ani, în care i-am mărturisit cât îmi lipsea şi cât o iubesc... Mai mult nu-i puteam da. Crede-mă – Charlie a scuturat din cap devastat – aş renunţa la tot ce am.

Nu înseamnă nimic pentru mine, nu vreau să devin bogat, doar să trăiesc cu ea, cu dra goste în ochii Domnului!

Figura Camirei s-a îmblânzit.

— Albii sunt se?. Poate vrea să fie propria ei şefă. Nu să trăiască în lumea ta.

— Camira, unde e? Unde s-a dus? Pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi!

— Nu ştiu, jur, domnul Charlie! Zice că pleacă şi înţeleg. Văd şi înţeleg.

Înţelegi şi tu?

L-a privit şi Charlie a încuviinţat.

— Cu mine ar fi fost în siguranţă. Aş fi putut s-o protejez.

— Se temea. Avea nevoie de timp să se gândească.

— Cât timp? Dacă se întoarce în câteva luni, va fi evident! Acum sau niciodată! Spune-mi unde s-a dus! Trebuie, e musai să-mi spui!

Camira s-a dus la uşa din spate a bucătăriei. A deschis-o şi a rămas o vreme afară, cu capul ridicat spre cer, de parcă aştepta un sfat din cer. Când a intrat în bucătărie din nou, a clătinat din cap.

— Domnu’ Charlie, nici Strămunii nu-mi spun unde s-a dus fiica mea.

Crede-mă!

— Nu ţi-a lăsat niciun mesaj? Pentru mine adică.

— Da, mi-a cerut să-ţi dau ceva mâine.

— Dacă e vreun indiciu despre locul în care se află, trebuie să îmi aduci acum!

— Fac cum spune Cat. Mâine.

Charlie ştia că nu era cazul să se certe cu ea.

— Atunci vin la coliba ta la miezul nopţii.

Camira a încuviinţat.

— Acum trebuie gătesc raţă.

***

Charlie s-a îndreptat spre colibă chiar înainte de miezul nopţii şi a întins mâna să bată uşor, dar, nu a apucat, căci Camira a des chis uşa.

— Poftim! I-a dat lui Charlie un pachet în hârtie maro, legat cu o fundă pe care Cat o purtase în păr. La mulţi ani! Felicitări! Acum băr bat, nu mai băieţel. Camira i-a zâmbit tandru. Am ajutat să creşti.

— Aşa e, Camira, şi îţi sunt recunoscător. S-a uitat la pachetul din mâini şi din nou la ea. Nu eşti îngrijorată pentru fiica ta?

— Domnu' Charlie, am încredere, şi ea matură acum. Am de ales? Te rog.

Şi-a pus mâna pe mâna lui şi avea palma caldă. E ziua ta. O meriţi. Te rog, bucură-te de ea. Aşa vrem eu şi Cat.

— O să încerc, dar trebuie să ştii...

Camira şi-a dus degetul la buze.

— Nu spune cuvintele alea. Deja le ştiu. Camira s-a ridicat pe vâr furi şi l-a sărutat pe frunte. Şi tu băiatul meu. Eu bibi a ta. Mândră de tine. Galiya.

A închis uşa şi Charlie s-a întors în casă. S-a aşezat pe pat, a smuls hârtia maro, punându-şi toate speranţele în conţinutul său. Un indiciu, o drum pe care s-o apuce, orice ar duce la ea.

După ce a desfăcut multiplele straturi în care era împachetat micul cadou, a rămas în mâini cu o mică pictură în cadru de lemn, gravată cu linii fine care formau trandafiri. A ridicat-o în lumină şi a văzut că îi pictase chiar pe ei doi în hambarul cu trandafiri şi capul lui blond era aplecat spre cel brunet al ei. Se ţineau de mână, într-un fel în care abia putea distinge care erau degetele cui.

A închis ochii cu tabloul în mână şi, în vreme ce noaptea se scurgea şi se iveau zorii, la douăzeci şi unu de ani de la primul lui plâns pe lumea asta, a adormit.

***

Charlie avea să se uite mereu peste umăr şi să încerce să-şi aducă aminte ziua în care împlinise douăzeci şi unu de ani, dar aceasta trecuse ca o ceaţă în care se amestecaseră figuri, cadouri şi şampa nie, pe care le acceptase mult prea uşor ca să-şi înece necazul. A tre cut prin toate ca un adult complet format, cu toate că fiecare bucăţică din el tânjea

după Cat.

După dineu s-a dansat la Rowbuck Bay Hotel şi Elise Forsythe i-a fost adeseori parteneră, cu gropiţele ei perfecte când chicotea la orice spunea el, chiar dacă nu era neapărat amuzant. I-a spus că era o „Hon”, adică termenul englezesc pentru aristocraţi, iar el vedea că avea într-adevăr acea calitate.

Charlie a acceptat că fata arăta superb în rochia de seară bleumarin, cu părul blond şi faţa albă ca spuma laptelui. Când a venit vremea să sufle în lumânările de pe tortul extravagant cu trei niveluri, mulţimea a izbucnit în aplauze şi Kitty radia de mândrie. Charlie i-a ascultat discursul generos, cu ochii plecaţi de ruşine şi disperare. Au scandat trei urale şi toată lumea a ridicat paharele pentru toast.

Singur în camera lui, după ce i-a mulţumit mamei din suflet pentru petrecerea minunată şi pentru ceasul scump făcut de un bijutier elveţian,

Charlie a fost de-a dreptul recunoscător că se în cheiase ziua. A doua zi, la ora nouă dimineaţa, trebuia să se ducă la birou, aşa cum avea să facă în fiecare zi, tot restul vieţii lui.

— Cum să trec prin toate astea fără tine? a murmurat el şi a ador mit cu funda lui Cat în mână.

***

— Am luat o hotărâre, Charlie, a anunţat Kitty la micul dejun a doua zi.

Într-o lună voi pleca într-o excursie în Europa.

— Cu munca?

— Nu, asta e treaba ta acum. Vreau să-mi văd familia din Edinburgh. Nu am mai fost de cinci ani acolo şi chiar şi atunci a fost o vizită scurtă. Voi rămâne câteva luni cu ei – am nepoţi şi nepoate pe care nu i-am cunoscut. Şi simt că e important şi să te las să te descurci singur aici, să ai un nou început, ca să ştie toată lumea că tu eşti şeful.

— Mamă, crezi că e înţelept? Charlie a fost dintr-odată cuprins de panică.

Habar n-am ce fac. Am nevoie de tine aici.

— Vom petrece o lună împreună, e suficient timp să înveţi. Nu înţelegi, dragul meu băiat? Dacă rămân, toţi angajaţii vor continua să vină la mine, nu la tine şi trebuie să înţeleagă că tu eşti şeful acum. S-ar putea să vrei să faci

anumite schimbări, iar unele dintre ele s-ar putea să nu fie populare printre angajaţi. Nu vreau să fiu cea la care ajung toate nemulţumirile personalului. Nu, e mai bine să plec. Şi-apoi, a mai spus Kitty oftând, nu întineresc şi am obosit. Am nevoie de o vacanţă.

— Sper că nu eşti bolnavă, mamă!

— Nu. Se pare că Dumnezeu mi-a dat o constituţie de bou şi aşa vreau s-o păstrez.

— Te mai întorci?

— Desigur. Iernile geroase din Scoţia mă vor trimite înapoi. Kitty s-a cutremurat numai amintindu-şi. Mă voi duce la Adelaide îna inte de Crăciun şi voi petrece sărbătorile la Alicia Hall. Sper să vii şi tu şi împreună să vizităm mina de opal şi podgoria, ca să ne asi gurăm că nu joacă şoarecii pe masă, când nu-i pisica acasă.

Pisica nu-i acasă...

— Înţeleg că vrei să faci o pauză, dar tot sunt îngrijorat că nu am resursele necesare pentru a conduce afacerea singur.

— Eu sunt perfect convinsă că le ai. Când a plecat tatăl tău, nu am avut de ales decât să mă arunc cu capul înainte. Eram complet singură şi nu aveam cui cere un sfat, în afară de dragul domn Donovan, care te va ajuta şi pe tine.

Ştie tot ce e de ştiut, cu toate că anul ăsta împlineşte şaizeci de ani şi sunt conştientă că va dori să se pensioneze. Deja ştie pe cine va lăsa în locul lui, un tânăr japonez care vorbeşte engleză fiuent. Având în vedere câţi japonezi anga jăm, va putea comunica mai bine cu echipajele noastre şi va re prezenta o mare valoare. Kitty s-a ridicat de la masă. Aşa, hai să mergem la treabă, bine?

***

În următoarea lună, cu toate că se culca noapte de noapte pro miţându-şi ca a doua zi să-i spună mamei motivul pentru care plecase Cat de fapt şi că urma să plece în căutarea ei, dă-o-ncolo de afacere, Charlie nu a reuşit să scoată o vorbă. Ştia că mama lui îşi petrecuse ultimii şaptesprezece ani din viaţă epuizându-se ca să-i facă lui avere şi tot ce-şi dorea ea acum era să îşi ia o binemeritată vacanţă. Cum să-i refuze asta?

Admiraţia pentru ea i-a crescut şi mai mult, luând aminte

la tonul ei autoritar şi la felul în care vorbea cu personalul ori cum rezolva orice problemă cu delicateţe. Observase şi cum se neteziseră ridurile grijilor şi cât de relaxată părea faţă de trecut.

Cum s-o lase baltă după tot ce făcuse pentru el? Totuşi, cum să nu se ducă s-o caute pe Cat şi s-o aducă înapoi? Sfâşiat între loialitatea faţă de cele două femei la care ţinea, Charlie simţea de multe ori că îi vor exploda capul şi sufletul. Duminica – ziua lui liberă dacă nu venea vreun lugher – se ducea cu maşina pe plaja Riddell şi înota cât putea ca să-şi calmeze mintea torturată. Plutea în mijlocul mării cu valurile la urechi, încercând să îşi găsească pacea şi tăria de care avea nevoie. Nu le găsea şi, pe măsură ce se apropia ziua plecării mamei lui în Europa, panica îl cuprindea şi mai tare. Se întreba dacă n-ar fi mai bine să se scufunde definitiv şi să se elibereze de orice necaz.

Dincolo de toate, nu simţea că era făcut pentru treaba asta. Nu avea aerul autoritar natural al mamei lui sau lejeritatea cu care vorbea ea cu ceilalţi căpitani ai industriei la dineurile obişnuite. Având jumătate din vârsta lor,

Charlie ştia că sigur avea să râdă de el pe la spate şi probabil să-şi facă calculele aşteptând să-l vadă cum o dădea în bară şi pierdea compania.

Singurul alt gând pe care-l mai avea era să vândă compania unuia dintre ei, dar ştia că mama lui va vedea în acest gest o trădare faţă de tatăl şi bunicul lui. Compania Mercer Pearling era una dintre cele mai vechi din oraş, condusă de un membru al familiei de la bun început.

Pe scurt, Charlie nu mai fusese atât de nefericit, pustiit şi singur în viaţa lui.

Kitty o invitase pe Elise duminica la masă de câteva ori. Fără în de ială, fata era o secretară eficientă şi poate mai capabilă decât el, căci îi masca greşelile acolo unde putea. Inteligentă, abilă şi fru moasă, era clar că mama lui o avea în vedere ca viitoarea lui soţie. Auzea con stant şuşoteli despre căsătorie şi un moştenitor al imperiului.

— Ar fi bine să pui mâna pe ea înainte să ţi-o ia altul. Femei ca ea nu apar prea des în oraş, îi spusese ea pe şleau.

Dar există deja un moştenitor, care se face din ce în ce

mai mare în burta mamei lui. Numai Dumnezeu ştie cum supravieţuieşte...

— Aşteaptă-mă, Cat, şoptea el Străbunilor ei. Te voi găsi...

***

— Aşadar, ne luăm rămas-bun, cel puţin deocamdată.

Kitty i-a zâmbit fiului ei, din cabina de lux a vaporului care urma s-o ducă la Fremantle şi apoi în lungul drum spre casă, peste mări şi ţări.

Charlie nu putea să nu observe ce senină părea în ziua aceea, ca o fetişcană entuziasmată.

— O să fac tot posibilul să nu te dezamăgesc.

— Ştiu. Kitty a întins mâna să-i atingă faţă fiului ei. Ai grijă de tine, dragul meu băiat!

— Aşa voi face.

Clopoţelul a anunţat plecarea pentru cei care nu călătoreau şi trebuiau să coboare de pe vas.

— Să-mi scrii, da? Să-mi spui cum merg lucrurile, l-a rugat Kitty.

— Bineînţeles. Drum bun, mamă!

Charlie a mai îmbrăţişat-o o dată înainte să iasă din cabină şi să coboare pasarela. I-a făcut cu mâna până când nu se mai vedea decât un punct din vapor, după care a luat trenuleţul spre capătul pontonului, unde îl aştepta

Fred cu maşina să-l ducă acasă.

În seara aceea, Charlie a mâncat singur. Liniştea din casă era stra nie şi, după ce a terminat de mâncat, s-a dus la Camira în bu cătărie. În ultima lună, cu Kitty acolo, îi fusese greu s-o prindă singură, dar acum nu-l mai putea evita.

— Bună cina, domnu’ Charlie?

— Da, a răspuns el. Ai veşti de la ea?

— Nu.

— Nu te-a contactat de loc? Te rog, te implor, spune-mi adevărul.

— Domnu’ Charlie, nu înţelegi. Acolo – Camira a făcut un gest vag cu braţul – nu hârtie, nu timbre.

— Poate a văzut-o cineva? Ştiu cum funcţionează telegraful din bush, totul se transmite din gură în gură.

— Nu, n-am aflat ni’ica, mă jur, domnu’ Charlie.

— Mă mir că nu eşti îngrijorată.

— Da, îngrijorez, dar cred că face bine. O simt şi Străbunii au grijă de ea.

— S-a dus oare să locuiască cu neamul vostru?

— Poate.

— Se mai întoarce?

— Poate.

— Doamne! Lui Charlie îi venea s-o zgâlţâie. Nu vezi că o iau razna de îngrijorat de sunt?

— Ba, văd fir alb în păr azi-dimineaţă.

— Dacă nu se întoarce în următoarele câteva săptămâni, mă duc s-o caut.

Charlie se fâţâia în bucătărie.

— Nu vrea găsită.

Camira îşi vedea de spălat vasele, cu calm.

— Amândoi ştim de ce a plecat, aşa că cel puţin e responsabilita tea mea să încerc, fie că vrea sau nu. În fond, poartă...

Charlie s-a abţinut, ştiind că vorbele în sine nu trebuiau spuse între ei.

Totuşi, îi dădeau lacrimile.

— Domnu' Charlie, om bun, ştiu că iubeşti fata mea. Şi ea te iu beşte. Crede că face mai bine aşa. Vrea să ai viaţa fericită. Prea greu pentru tine cu ea.

Acceptă lucruri pe care nu poţi schimba.

— Nu pot, Camira, nu pot! Charlie s-a lăsat pe un scaun, cu bra ţele pe masă şi şi-a pus capul pe ele. Spre ruşinea lui, a început să plângă. Nu pot trăi fără ea, pur şi simplu nu pot.

— Domnu' Charlie... Camira a lăsat vasele, s-a şters pe mâini şi i-a cuprins umerii cu braţele. Vă văd împreună mulţi ani. Cred că poate dispare, dar nu dispare.

— Exact, deci n-o pot lăsa, Camira, n-o pot lăsa singură... ştii ce păţesc copiii metişi dacă mama e necăsătorită... Aş putea măcar s-o apăr! Şi am încercat, dar a refuzat! A scos inelul cu chihlimbar din buzunar şi l-a vânturat în faţa ei. Fiul sau fiica mea ar putea sfârşi într-unul din orfelinatele alea sinistre şi cât trăiesc nu pot sta să nu fac nimic!

A aruncat inelul pe masă, unde s-a rostogolit până în faţa Camirei.

— Înţeleg, a spus ea. S-a aşternut liniştea cât timp s-a

gândit. Dom nu’

Charlie, facem înţelegere. Dacă nu aud de ea în următoarele câteva săptămâni, mă duc eu să caut în bush.

— Vin cu tine.

— Nu. Voi, albii, nu supravieţuiţi acolo. Voi aici barosani. Mama ta are încredere în tine. Nu dezamăgeşti. Ea munceşte mult să facă afacere mare pentru tine. Uite, ţine asta.

A luat inelul şi i l-a întins, dar el i-a împins mâna.

— Nu, ţine-l tu. Găseşte-o şi adu-o înapoi, pe urmă i-l pun eu pe deget.

Până atunci, nu suport să mă uit la el.

Camira a băgat inelul în şorţ.

— Bineînţeles? Acum munceşti la serviciu pentru doamna Kitty şi eu merg să găsesc fiica mea dacă nu vine repede acasă. Prea mulţi oameni se pierd în familia asta. Dormi acum, domnu’ Charlie, că ies fire albe.

***

Neavând de ales, Charlie a făcut tot posibilul să o asculte pe Camira. După ce l-a asigurat că va pleca în căutarea lui Cat la mo mentul potrivit, în următoarele patru luni s-a afundat în muncă, aşa cum îşi dorise mama lui.

Catastife, documente şi interminabile sosiri ale lugherelor îi ţineau mintea departe de Cat. Afacerea, ca şi restul afacerilor din Broome, ţinea capul la suprafaţă. Preţurile scăzuseră enorm, fiindcă Europa şi America cereau materiale mai ieftine. Charlie a studiat afacerea perlelor de cultură din fermele domnului Mikimoto. Fiindcă perlele adevărate erau un bun rar în

Broome din cauza pescuitului prin traulare pe coastă, îşi dădea seama că perlele de cultură erau copii bune şi, de fapt, mult mai potrivite pentru bijuterii, căci fiecare avea o dimensiune standard şi de aceea era mult mai simplu de agăţat de un colier sau de o brăţară. În ciuda comentariilor dispreţuitoare ale mamei lui, Mikimoto con sidera că perlele de cultură erau viitorul, asemenea întregului conti nent american, care cumpăra produsul lui cu sacul.

Charlie era impresionat şi de faptul că fermele de perle nu pu neau în pericol vieţile oamenilor cum făceau scufundările şi s-a emoţionat când a primit o invitaţie din

partea unuia dintre direc torii lui Mikimoto ca să-i arate cum putea face asta în Broome. Mai ştia şi că, după costurile iniţiale, profiturile aveau să crească. Avea, în cele din urmă, să distrugă industria care făcuse oraşul prosper, dar, ca şi în natură, totul avea anotimpul lui şi

Charlie simţea instinctiv că Broome intra într-o toamnă întunecată.

— Toată lumea are un preţ de plătit, a murmurat, în timp ce îşi punea casca de căpitan, şi-a îndreptat şnurul auriu împletit şi a plecat spre maşină, unde- l aştepta Fred.

Cel puţin, se gândea în timp ce mergea cu maşina, făcea primul lui pas spre viitor, oricât de controversat avea să fie acesta.

***

Charlie dormea dus când a auzit un sunet strident în jur. S-a ridicat brusc şi s-a dezmeticit.

Zgomotul continua, ca o lamentaţie cumplită şi îi amintea de un sunet pe care-l mai auzise. Încă ameţit de somn, a făcut un efort să-l distingă.

— Nu... nu...!

A ţâşnit din pat, a ieşit în fugă din cameră şi a gonit prin casă spre bucătărie şi afară pe uşă.

A găsit-o pe Camira în genunchi pe jos, frământând ţărâna roşie cu vârfurile degetelor. Bolborosea cuvinte de neînţeles, dar nu era nevoie să le priceapă, căci ştia deja.

Ea a ridicat ochii la el într-o agonie neprefăcută.

— Domnu’ Charlie, nu mai e! Am plecat prea târziu! Am plecat prea târziu!

***

Un giulgiu al suferinţei acoperea casa în care jeluiau cei doi zi şi noapte.

Nici nu vorbeau, iar legătura veche dintre ei se dezintegra în amărealã, furie şi vinovăţie. Charlie stătea cât mai puţin acasă şi se sechestra la birou, cum făcuse mama lui după ce-i părăsise tatăl lui. Acum înţelegea deja – o inimă frântă şi un suflet devastat, mai ales că sentimentul de vină nu-l părăsea o clipă.

Elise, secretara lui, părea să simtă că era ceva în neregulă şi, fără să vrea,

Charlie a găsit în zâmbetul ei senin şi în prezenţa calmă

lumina de la capătul tunelului. În acelaşi timp îi detesta naivitatea, situaţia privilegiată şi însuşi faptul că era în viaţă, când Alkina şi co pilul lor nu mai erau.

Ceea ce-l tortura cel mai mult era faptul că nu avea să ştie nicio dată cum murise, poate singură în agonie, dând naştere copilului lor.

La douăzeci şi unu de ani, fiind unul dintre cei mai bogaţi băr baţi din

Australia, Charlie Mercer arăta de două ori vârsta pe care o avea.

NEVER NEVER
Împrejurimile oraşului Alice Springs
Iunie 1929

Capitolul 26

Era o noapte liniştită şi nu se auzea decât un dingo urlând în depărtare.

Stelele albe şi luminoase, laolaltă cu luna, erau singura sursă de lumină pe cerul senin, sub care el şi calul hoinăreau prin deşertul stâncos, printre arboretul scund care creştea aproape de sol, ca să se ferească de furtunile frecvente de nisip. Ochii păstorului se ajustaseră la lumina slabă şi distingea umbre care-l înconjurau pe terenul ostil, cu vinişoare bleumarin adâncite în stânci. Aerul nop ţii purta aromele răcoroase şi parfumate ale pământului care se vindeca în urma arşiţei din timpul zilei şi atmosfera era încărcată de foşnetul animăluţelor şi de zumzetul insectelor.

Şi-a legat calul de o stâncă ce răsărea din pământ asemenea unei stalagmite roşii. Sperase să ajungă la Alice până la căderea nopţii, dar mai devreme avusese loc o altercaţie între tribul de aborigeni şi păstori, aşa că aşteptase să treacă. A scos unul dintre recipientele cu apă din piele de cămilă, a luat un castron din cobur, l-a umplut şi l-a aşezat în faţa iepei extenuate. A dat pe gât ultimele picături de alcool pe care le mai avea şi a răscolit în sac, de unde a scos resturile de mâncare, o pătură pe care a întins-o pe jos şi s-a aşezat să mă nânce. Până la următorul apus avea să ajungă în Alice Springs. După ce îşi refăcea proviziile, avea să pornească spre est şi să mâne vitele până în decembrie. Pe urmă...

A suspinat. Ce sens avea să plănuiască un viitor care nu exista? Cu toate că făcea tot posibilul să o ducă de pe-o zi

pe alta, mintea lui insista în continuare să aibă un ţel anume. În realitate, era un gol în sine.

Păstorul s-a pus să doarmă, a auzit sâsâitul unui şarpe în apropiere şi a aruncat o piatră ca să-l alunge. Era murdar chiar şi pentru propriile standarde. Îşi simţea mirosul acru de transpiraţie. Bălţile de apă de care profita de obicei erau secate acum, căci în Never Never fusese un sezon neobişnuit de arid.

S-a gândit la ea, cum o făcea în fiecare noapte, apoi a închis ochii şi a dormit. L-a trezit un ţipăt ciudat în depărtare. După ani la rând petrecuţi în brusă, ştia că era de om, şi nu de animal. S-a străduit să distingă sunetul, apoi şi-a dat seama că era un bebeluş. Încă un suflet venit pe lumea asta spurcată, şi-a spus, înainte să închidă ochii şi să adoarmă din nou.

S-a trezit în zori, dornic să ajungă în Alice până la lăsarea serii, unde să-şi ia o cameră în oraş şi să se spele ca lumea pentru prima oară de când plecase din Darwin. A încălecat şi a pornit spre şirul de cămile de la orizont. Cu răsăritul în spate, era o scenă aproape biblică. I-a prins din urmă în mai puţin de o oră, fiindcă se opriseră să se odihnească şi să mănânce. Îl cunoştea pe unul dintre negustorii afgani de cămile, care l-a bătut pe spate şi i-a oferit un loc pe carpetă şi o farfurie cu turte. A ignorat mucegaiul de pe un colţ şi a molfăit cu poftă. Dintre toţi oamenii cu care se întâlnea în drumul lui obişnuit prin Never Never, cu negustorii de cămile îi plăcea cel mai mult să-şi petreacă timpul. Pionierii secreţi din brusa australiană, aceştia erau eroii neridicaţi în slăvi, care duceau proviziile atât de necesare peste teritoriile roşii, către fermele de vite împrăştiate în partea interioară.

De multe ori erau oameni educaţi, care vorbeau bine engleză, dar, în vreme ce beau apa însetaţi, aflau cum comerţul lor era periclitat de noua cale ferată care avea să se deschidă în curând între portul Augusta şi Alice Springs.

Planul era s-o ducă în nord, tocmai la Darwin.

— Suntem printre puţinii care au mai rămas pe baricade. Toţi ceilalţi au plecat de pe continent acasă, a spus Moustafa neliniştit.

— Sunt sigur că nu-ţi vei pierde locul, Moustafa. Calea

ferată nu are cum să ajungă la satele de la periferie.

— Nu, dar maşinile pot ajunge.

Păstorul tocmai îşi lua rămas-bun, când deodată s-a auzit ţipătul straniu de cu o noapte în urmă, dintr-un coş legat de o cămilă.

— E un copil? a întrebat el.

— Da. A venit pe lume acum cinci zile. Mama a murit azi-noapte. Am îngropat-o bine, ca să n-o mănânce dingo, a adăugat Moustafa.

— E un copil negru?

— După culoarea pielii e fie pe jumătate, fie pe sfert negru. Fata a mers cu noi acum două săptămâni. Zicea că se ducea spre mi siunea din

Hermannsburg, a povestit Moustafa. Ceilalţi nu au vrut să o ia, având în vedere că era însărcinată, dar era disperată şi am acceptat. Acum avem un prunc orfan care ţipă zi şi noapte după lapte şi nu-l primeşte. Poate moare până când ajungem în Alice. Oricum era prea mic.

— Pot să-l văd?

— Dacă vrei...

Moustafa s-a ridicat şi l-a dus spre coşul din care se auzea plânsul, l-a deschis şi i l-a dat prietenului său.

Înăuntru, tot ce vedea păstorul erau nişte pliuri de ţesătură care vălureau.

A pus coşul pe jos, s-a pus în genunchi lângă el şi a dat la o parte muselina de pe copil. Mirosul de fecale şi urină l-a pocnit drept în faţă când a descoperit restul trupului micuţ şi slăbuţ, cu pie lea crem şi netedă.

Bebeluşul a urlat şi s-a luptat, lovind aerul cu pumnii mititei. Cu toate că multe-i văzuseră ochii în brusă, orfanul înfometat l-a emoţionat cum nu îl mai emoţionase nimic în ultimii ani şi i-a dat o lacrimă. A învelit copilul la loc, fără să se atingă de mizerie, de teama bolilor şi l-a ridicat din coş.

Imediat ce a făcut asta, s-a auzit ceva căzând în coş.

— E băiat, a spus Moustafa, dându-se la o parte din cauza mi rosului. Şi dacă supravieţuieşte, ce-l aşteaptă?

La atingerea păstorului, copilul a încetat larma, şi-a pus pumnul în gură, a deschis ochii şi l-a privit întrebător. Drummond a tresărit văzându-i ochii albaştri, cu irisul pătat cu chihlimbar, dar nu strania lor culoare i-a reţinut atenţia,

ci mai degrabă forma şi expresia lor. Mai văzuse undeva ochii aceia, dar nu îşi amintea unde.

— Oare mama l-a botezat înainte să moară? a întrebat pe Moustafa.

— Nu, nu prea zicea nimic.

— Ai idee pe unde e tatăl?

— Nu a spus şi poate nici nu voia să spună. Ştii cum e...

Moustafa a ridicat elegant din umeri. Păstorul a coborât privirea la copilul care-şi sugea pumnul şi s-a emoţionat din nou.

— Îl pot duce cu mine la Alice şi pe urmă la Hermannsburg.

— Da, dar cred că moare, prietene, şi poate e mai bine aşa.

— Sau poate eu sunt şansa lui. Păstorul vorbise din pur instinct. Îl duc eu.

Dacă-l las cu voi, sigur moare ca maică-sa.

— Asta aşa-i, a răspuns sincer Moustafa, cu o expresie de uşu rare bruscă.

— Ai măcar un pic de apă?

— Mă duc să caut, a consimţit Moustafa.

Copilul închisese deja ochii, prea extenuat să mai plângă. Respira greu şi, cu el în braţe, păstorul ştia că timpul se scurgea repede pentru el.

— Poftim! Moustafa a întins recipientul. Bine faci, prietene, fii binecuvântat, tu şi copilul. Kha safer walare.

A pus mâna noduroasă pe fruntea umedă de transpiraţie a copi lului.

Păstorul a dus coşul la cal, a improvizat un hamac din pătura pe care dormea noaptea şi şi-a legat-o de el, înainte să aşeze copilul înăuntru. Atunci a zărit o cutiuţă murdară de tablă, sub cârpă şi a băgat-o în cobur. A luat puţină apă şi a umezit buzele copilului, uşurat să-l vadă sugând lichidul. A

legat apoi coşul gol în spatele şeii, a încălecat şi a pornit la galop pe păşune.

Călărea în soarele dogoritor şi se întreba ce naiba îl apucase să facă asta.

Probabil că avea să ajungă în Alice şi să găsească copilul mort în poala lui.

Totuşi, oricum ar fi fost, ceva îl mâna înainte, prin arşiţa după-amiezii toride, ştiind că, dacă mai dormea o noapte în deşert, inimioara lipită de inima lui avea să înceteze să mai bată.

La ora şase seara, vajnica lui iapă a intrat extenuată în curtea pră fuită din faţa hanului unde mai înnopta uneori. Înainte să des calece, păstorul a pus mâna pe pieptul copilului şi a simţit pulsul slab care l-a liniştit. A descălecat, a umplut o găleată cu apă de la pompă pentru iapă, a desfăcut pătura din jurul lui şi a aşezat copilul în coş, acoperindu-l cu muselina.

— Mă întorc să te hrănesc ca lumea mai târziu, i-a promis iepei, îna inte să intre în casă, unde l-a întâmpinat încântată doamna Randall, proprietara.

— Mă bucur să văd că mai vii pe-aici. Aceeaşi cameră?

— Dacă e liberă, da. Ce mai faceţi?

— Ei, ştii cum e pe-aici, dar o să fie şi mai cald când va începe să meargă trenul. Pot să vă ofer ceva, domnul D? Ca de obicei? A făcut cu ochiul. Avem fete noi în oraş.

— Nu în seara asta, am bătut cale lungă. Mă întrebam dacă aveţi nişte lapte.

— Lapte? Doamna Randall părea uluită de cererea lui. Da' normal. Câte vite avem în preajmă? A chicotit. Nu asta beţi de obicei, dom nule D.

— Aşa e, daţi-mi şi un scotch bun pe lângă.

— S-ar putea să am o sticlă numai pentru dumneata. Ceva de mâncare?

— Ce-aveţi la îndemână, doamnă R, a spus rânjind la ea. Sunt deshidratat, aş vrea şi o solniţă.

— Păi, bine. I-a dat o cheie. Vă aduc în cameră imediat.

— Mulţumesc, doamnă R.

Păstorul a ridicat coşul, a luat şaua şi a urcat scările de lemn. A intrat în cameră, a închis uşa şi a încuiat bine. A pus coşul pe pat şi a scos ţesătura de muselină de pe faţa copilului. Acum, deşi şi-a lipit urechea de nasul micul, nu prea-i mai auzea respiraţia.

A luat repede apa de la Moustafa şi i-a umezit buzele, dar degeaba.

— Fir-ar! Nu muri tocmai acum, copile! Mă închid pentru crimă! îi spunea copilului.

A pus coşul lângă pat şi a început să se fâţâie prin cameră în aşteptarea doamnei Randall. În cele din urmă, frustrat şi din cauza mirosului oribil din cameră, a dat fuga jos.

— Gata? a întrebat-o.

— Tocmai urcam, a spus femeia, punând tava pe blatul îngust de la recepţie.

El s-a uitat şi şi-a dat seama ce lipsea.

— Solniţă aveţi, doamna R?

— Scuze, mă duc după ea. S-a întors cu solniţa în mâna pistruiată de soare.

E placată cu argint, am primit-o ca dar de nuntă când m-am căsătorit cu domnul R. Vedeţi să mi-o daţi înapoi, că altfel ne supărăm.

— Nicio grijă, a răspuns el, ridicând tava cu mâinile tremurânde. Cobor mai târziu să mă spăl.

A intrat în camera lui, şi-a scos cămaşa, a scos capacul solniţei şi a turnat sarea pe o bucată de material. A luat apoi paharul cu lapte şi a făcut o pâlnie dintr-o pagină ruptă din Biblia de pe nop tieră, după care a turnat laptele în solniţa goală. A luat bebeluşul şi, respirând pe gură ca să nu simtă duhoarea, i-a pus vârful solniţei între buzele trandafirii.

La început, copilul nu a avut nicio reacţie, şi inima-i bubuia pen tru amândoi o dată. A scos tetiera argintie şi a pus laptele din găuri pe deget.

Prin pur instinct, a mânjit buzele copilului. După câteva secunde de agonie, buzele s-au mişcat. A pus vârful solniţei din nou la gura copilului şi s-a rugat pentru prima oară în şapte spre zece ani. Câteva secunde mai târziu, a simţit cum încerca să sugă din biberonul improvizat. A urmat o pauză cruntă, înainte ca be beluşul să înceapă să sugă.

Păstorul a ridicat ochii în tavan.

— Mulţumesc, Doamne!

Când copilul s-a săturat, a turnat apă din urcior în lighean, i-a scos cârpele murdare şi a făcut tot posibilul să-i spele crusta de mur dărie de pe corp. Cu un şervet făcut din două batiste de-ale lui, i-a înfăşurat fundul micuţ cum a ştiut mai bine. A ascuns cârpele murdare într-unul dintre cearşafuri şi a îndesat totul într-un sertar. A înfăşurat

copilul în celălalt cearşaf, uitându-se la burta umflată şi la picioarele ca două beţe, de parcă avea în faţă o broască, nu o fiinţă umană. Copilul adormise, aşa că a mâncat tocăniţa de vită rece şi închegată şi a luat câteva guri sănătoase de whisky. A ieşit apoi din cameră ca să-şi hrănească iapa şi ca să se spele în butoiul din curtea din spate.

Revigorat, păstorul s-a întors degrabă la etaj şi a văzut că pruncul nu se clintise. A pus urechea la pieptul lui şi i-a auzit fiuturul inimii şi respiraţia constantă. S-a aşezat pe saltea, dar şi-a amintit de cutiuţă de tablă din cobur.

Era ruginită şi murdară de ţărână roşie, de parcă stătuse îndelung îngropată. A deschis-o şi în ea a găsit o cutiuţă de piele. I-a desfăcut catarama şi a ridicat capacul, moment în care inima i-a stat în loc preţ de o clipă.

Perla Roseate... perla care-i omorâse fratele, dar care lui îi sal vase viaţa.

— Cum e posibil? a murmurat, cu ochii lipiţi de frumuseţea su blimă, cum făcuse şi atunci, cu ani în urmă. Ce putea face cu banii ăia... Doar îi cunoştea valoarea... El însuşi înmânase cele douăzeci de mii de lire.

Alungat din Broome şi neputându-se întoarce în Kilgarra, iubita lui fermă de vite, a traversat Never Never, căutând de lucru pe unde apucase.

Rămăsese de capul lui, neavând încredere în nimeni. Era o cu totul altă persoană acum, un vid uman cu o inimă de gheaţă. Se avea doar pe el – şi poate perla – ca vinovat principal. Totuşi, din clipa în care pusese ochii pe copil, ceva se dezgheţase în sinea lui.

A închis repede cutia şi a pus-o la loc în cea de tablă, înainte să-l hipnotizeze din nou. În ce fel era copilul ăsta legat de Perla Roseate? Ultima oară când o văzuse o încuiase în sertarul biroului lui Kitty. Camira se rugase de el să nu i-o dea stăpânei şi...

— Vai de mine!

Acum ştia unde mai văzuse ochii copilului.

— Alkina...

S-a ridicat şi s-a dus să se uite mai bine la copilul adormit. Şi, pen tru prima oară în ultimii mulţi ani, a acceptat existenţa sorţii şi a destinului. Ştiuse instinctiv că acest copil, cu perla blestemată pitită în coş, era legat de

el.

— Noapte bună, micuţule! Mâine te duc la Hermannsburg. I-a mân gâiat obrazul fin, apoi s-a întins pe saltea. Pe urmă mă duc la Broome să aflu în ce fel suntem înrudiţi.

***

Pastorul Albrecht a ridicat ochii din Biblie auzind copitele ropo tind în apropiere. A văzut pe fereastră bărbatul care a oprit, a descă lecat şi s-a uitat în jur, neştiind în ce parte s-o ia. Pastorul Albrecht s-a ridicat, s-a dus la uşă şi a ieşit în soarele orbitor.

— Guten tag sau bună dimineaţa?

— Vorbesc ambele limbi, a răspuns bărbatul.

În curte, oamenii pastorului, îmbrăcaţi în alb, s-au oprit să se uite la bărbatul arătos. Orice străin venea era o încântare.

— Înapoi la treabă, le-a ordonat el, iar ei s-au supus.

— Putem vorbi undeva, părinte?

— Intră în birou!

Pastorul a arătat spre încăperea din spatele lui şi a auzit între timp scâncetul la pieptul bărbatului legat cu o faşă.

— Vă rog, luaţi loc, a spus, închizând uşa după el şi trăgând obloa nele ca să se ferească de ochii intruşilor.

— Imediat ce vă dau asta.

Bărbatul a desfăcut faşa şi a pus copilul pe masă. În cârpele urât mirositoare era un băieţel nou-născut, care ţipa de mama focului după mâncare.

— Ce-avem aici?

— Mama i-a murit la câteva ore de Alice Springs. Mi-au spus ne gustorii de cămile că era în drum spre Hermannsburg. M-am oferit să aduc copilul mai repede. Am improvizat un biberon dintr-o sol niţă la hanul la care am stat azi-noapte şi a băut aşa nişte lapte.

— Ce inventiv sunteţi, domnule!

— Poate au ajutat urmele de sare rămasă, căci pare mai puter nic azi.

Pastorul Albrecht s-a uitat cu atenţie la copil, testându-i mem brele şi puterea de a strânge cu mâna.

— E foarte micuţ. Şi slăbit de malnutriţie.

— Cel puţin a supravieţuit.

— Apreciez şi te binecuvântez, domnule. Nu mulţi păstori de prin părţile astea ar face aşa ceva. Presupun că mama era aborigenă?

— Nu ştiu, a murit şi a fost îngropată înainte să ajung eu la ei. Deşi e posibil ca întâmplător să-i cunosc familia.

Păstorul s-a uitat cu suspiciune la el.

— Sunteţi tatăl acestui copil, domnule?

— Nu, deloc, dar am recunoscut ceva la copil. A scos cutia de tablă din buzunar. Mă duc la Broome să-mi confirm suspiciunile.

— Înţeleg.

Pastorul Albrecht a luat cutia şi a cântărit-o în mâini.

— Atunci musai să mă anunţaţi ce aflaţi, dar, deocamdată, dacă trăieşte, copilul va primi adăpost aici, la Hermannsburg.

— Vă rog să păstraţi cutia până când mă întorc. Şi, pentru bine dumneavoastră, nu vă uitaţi în ea.

— Drept cine mă luaţi, domnule? s-a încruntat păstorul. Sunt un slujitor al

Domnului. Şi de încredere.

— Desigur. Pastorul a văzut cum a băgat mâna în buzunar şi a scos nişte bancnote. O donaţie pentru misiune şi pentru hrănirea copilului.

— Mulţumesc.

— Mă întorc cât se poate de repede.

— Încă o întrebare, domnule: mama l-a botezat?

— Nu.

— Atunci îi voi spune „Francis”, de la Francis de Assisi, sfântul patron al animalelor. Din ce mi-aţi spus, o cămilă i-a salvat viaţa.

Păstorul a zâmbit pieziş.

— Un nume potrivit.

— Şi dumneavoastră cum vă numiţi, domnule? a întrebat păsto rul Albrecht.

— Mi se spune domnul D prin părţile astea. La revedere, părinte!

Uşa s-a trântit în urma lui. Pastorul Albrecht s-a dus la fereas tră şi a deschis obloanele ca să se uite după păstorul care încăleca să plece. Cu toate că bărbatul părea perfect sănătos şi în putere, se vedea ceva bizar de vulnerabil în el.

— Încă un suflet pierdut, a murmurat el, în timp ce se uita la co pilul de pe masă.

Copilul l-a privit şi el şi a clipit cu ochii mari şi albaştri.

— Ai supravieţuit unei lungi călătorii, micuţule, a spus el.

Luând stiloul cu cerneală, a scris în registru numele Francis şi data sosirii pe o nouă pagină. S-a mai gândit un pic, apoi a notat: „Domnul D – păstor,

Alice Springs”.

***

O lună mai târziu, păstorul îşi lega iapa pe un petic de pământ la niciun kilometru de casă şi a mers pe jos restul drumului. Era o noapte neagră, căci stelele de ascundeau în spatele norilor şi se bucura. A sosit la poarta din faţă, şi-a scos cizmele şi le-a ascuns în gardul viu. Casa era cufundată în beznă totală şi singurul foşnet se auzea din grajd. A suspinat, cu gândul că cele mai bune şi mai rele în viaţă sub acoperişul ăsta le petrecuse – pe vremuri fiind de tablă, acum cu ţigle impecabile. Fred dormea la locul lui din faţa graj- durilor când s-a îndreptat spre colibă. Se ruga ca ea să nu o fi încu iat-o şi a încercat clanţa, dar s-a deschis imediat. A închis uşa după el şi a aşteptat să i se adapteze ochii la întuneric. Era acolo, cu o mână aruncată spre ceafă. S-a apropiat de ea, ştiind că, dacă o spe rie, se trezesc toţi cei din casă.

A îngenuncheat lângă pat şi a aprins lumânarea de pe noptiera, ca să-l recunoască pe loc, apoi a scuturat-o uşor şi ea s-a întors.

— Camira, sunt eu, domnul Drum. M-am întors să te văd. Chiar sunt aici, dar nu trebuie să scoţi niciun sunet. Te rog, nu ţipa!

I-a pus o mână la gură, iar ea l-a privit cu ochii mari, dezmeticită.

Groaza din ochii ei s-a disipat şi se chinuia să-i dea mâna la o parte de pe gură.

— Promiţi? Ea a încuviinţat, el a luat mâna şi a dus degetul la buze. Hai să nu mai trezim pe nimeni, bine?

Ea a clătinat din cap pe muteşte şi s-a ridicat în şezut.

— Ce cauţi aici, domnu’ Drum? Eşti mort de mulţi ani! a şuierat ea.

— Amândoi ştim că nu-i adevărat, nu?

— Şi de ce-ai venit tocmai acum?

— Pentru că trebuie să-ţi spun ceva.

— Că fiica mea e moartă? Ochii Camirei s-au umplut de lacrimi. Ştiu deja.

Mi-a spus sufletul.

— Din păcate, sufletul îţi spune adevărul. Îmi pare foarte rău, Camira.

Era... însărcinată?

— Da. Camira şi-a plecat capul. Nu spune la nimenea. Copil mort şi el.

El ştia deja cu siguranţă că presupusese corect.

— Ei, mai e ceva ce nu ştii, a şoptit el.

— Ce anume?

I-a pus uşor mâna pe braţ.

— Copilul lui Cat a supravieţuit. Ai un nepot.

Apoi i-a povestit toată tărăşenia, cum găsise copilul, iar ochii Camirei s-au minunat.

— Străbunii, ce plan deştept fac ei... Unde e?

Camira s-a uitat în jur, de parcă se aştepta să apară copilul de unde era pitit.

— Era prea slăbit să ajungă aici. L-am lăsat pe mâini bune la mi siunea din

Hermannsburg. Şi trebuie să-ţi spun că perla blestemată era în coşul lui.

Alkina o fi găsit-o şi...

— Nu! Perla e blestemată. Nu vreau lângă nepot.

Camira a ridicat glasul şi Drummond a dus degetul la buze.

— Jur că nu ajunge la ea, până când nu decizi tu ce vrei să faci cu ea şi cu copilul. M-am gândit că poate vrei să-l aduci aici după ce îşi revine.

— Nu vine aici, a spus vehement Camira.

— De ce nu? Credeam că cel puţin te-ar alina prezenţa lui.

A venit rândul Camirei să-i povestească ce s-a întâmplat.

— Deci copilul ăla e fiul nepotului meu? Şi deci sânge din sângele meu? a întrebat Drummond uluit.

— Da. Sângele nostru se amestecă şi el al amândurora, a spus ea solemn.

— Dar mai ales, Camira, e al nepotului meu, Charlie,

acum că mama lui e cu Străbunii.

— Nu! Mai bine ca domnu' Charlie să creadă copil mort.

— De ce, Doamne iartă-mă, tu, dintre toţi oamenii, ai spune aşa ceva?

— Nu ai fost de mult aici, domnu' Drum. Nu înţelegi. Doamna Kitty a muncit din greu, face tot pentru fiul ei după ce ai plecat.

Drummond a ridicat din sprâncene.

— Se îmbolnăveşte rău, rău, a continuat Camira. Şi tristă.

— Acum e bine? E aici? a întrebat când a întors capul spre casă.

— E în Europa în vacanţă. A lăsat domnu' Charlie la treabă. Deşi el trist pentru fata mea, tânăr şi curând îi trece. Poate se căsătoreşte cu secretara de treabă. Mai bine pentru el să nu ştie, da?

— Şi Kitty? E şi ea bunică, asemenea ţie, Camira. Şi ea, şi Charlie au dreptul să ştie de existenţa copilului, nu? Şi copilul? Eu unul nu îmi pot abandona strănepotul într-o misiune.

Camira s-a dat jos din pat.

— Vin cu tine. Du-mă la misiune. Am grijă de nepot acolo.

— Şi laşi în urmă tot ce ai? Şi Kitty? Ştiu cât se bazează pe tine.

Camira scotea deja o plasă de iută, folosită pe vremuri pentru legume după mirosul de varză.

— Eu grijă de familia mea, ea de a ei. E mai bine aşa.

— Cred că o subestimezi pe stăpâna ta. În fond, ea te-a adus în casă împotriva voinţei fratelui meu. Are o inimă iubitoare şi ar vrea să aibă şi ea un cuvânt de spus în privinţa asta. Şi sunt sigur că şi-ar primi nepotul în casă.

— Da, dar acum se odihneşte şi îi trebe pace. Nu vreau să fac de râs pe ea sau Charlie, da? Mai bine merg la nepot. În secret.

Drummond şi-a dat seama atunci că femeia asta ar fi făcut orice să-şi apere stăpâna care o salvase pe ea şi pe copilul pe care-l adu sese pe lume, chiar dacă asta însemna să-i părăsească. Totuşi, era decizia ei, fie că era el de acord sau nu cu ea.

— Şi Fred? Lui nu-i spui?

— Nu se pricepe să ţină secrete, domnu' Drum. Poate

într-o zi. Camira s-a uitat la el nerăbdătoare, cu toate bunurile pământeşti în punga de iută. Duci la nepot acum, da?

Resemnat, Drummond a încuviinţat şi a deschis uşa colibei.

CECE
Hermannsburg, Teritoriul de Nord
Ianuarie 2008

Capitolul 27

Soarele se cufunda pe cer în timp ce-mi priveam bunicul. Pe Francis, băiatul salvat odată din deşert de către un bărbat care nici măcar nu avusese habar că erau înrudiţi.

— Cum e posibil? am murmurat, dând la o parte o muscă din faţă, doar ca să-mi dau seama că aveam obrajii umezi de lacrimi.

— Sunt dovada vie că sângele apă nu se face şi că miracolele chiar se întâmplă. Mi-a zâmbit slab şi vedeam că istorisirea îl şi extenuase, îl şi cutremurase. Nu putem întreba care sunt motivele pentru aceste lucruri extraordinare care ni se întâmplă. Acolo sus, Strămunii, sau Dumnezeu, sunt singurii care cunosc răspunsurile, iar noi nu le aflăm până când nu mergem la ei, în ceruri.

— Ce s-a întâmplat cu Kitty şi Drummond?

— Ah, Celaeno, asta da întrebare! Dacă ar fi avut răbdarea şi tăria să aştepte, în cele din urmă ar fi putut avea o viaţă fericită împreună după moartea lui Andrew, dar el s-a pripit şi trăia clipa. Trebuie să mărturisesc, am şi eu ceva din stră-unchiul meu Drummond, a recunoscut el zâmbind.

— Şi eu, am spus, întrebându-mă dacă aş fi procedat asemenea lui Kitty şi mi-aş fi alungat iubitul – sau iubita, căci la Chrissie mă gândeam. L-ai cunoscut?

— Asta e următoarea parte a poveştii, dar trebuie s-o lăsăm pe altă dată. Mă simt dintr-odată la fel de bătrân pe cât sunt. Ţi-e foame?

— Aş putea mânca, da.

Îmi chiorăiau maţele de foame, dar nu era ca şi cum puteam da colţul să luăm un burger.

S-a lăsat liniştea şi s-a uitat peste pârâu, în depărtare.

— Atunci ce-ar fi să te duc la mine? Am destulă mâncare şi nu e departe.

Cerul începea să-şi arate diverse nuanţe delicate de roz şi pier sică, precursoarele nopţii.

— Ăăă... Aveam de gând să mă întorc la Alice Springs în seara asta.

— Cum vrei, desigur. Dar dacă vii cu mine, mai putem vorbi. Şi dacă vrei, îţi ofer şi un pat.

— Bine, vin, am răspuns, aducându-mi aminte că omul ăsta era bunicul meu. Avusese suficientă încredere în mine să-mi împăr tăşească secretele lui şi ale familiei lui – şi a mea, aşa că trebuia să am încredere în el.

Ne-am ridicat, am traversat camera lui Phil şi am ieşit în curte, unde acesta stătea rezemat de un zid.

— Eşti gata de plecare, Celaeno?

I-am explicat că planul se schimbase şi a venit să-mi strângă mâna.

— A fost o plăcere. Să mai vii pe-aici, bine?

— Poate-mi ia locul în comitet când mă pensionez, a glumit bunicul.

— Apropo, camioneta nu e încuiată, a strigat Phil după noi.

Am deschis portiera din spate şi am dat să scot rucsacul, dar mâinile puternice ale bunicului meu ajunseseră la el înaintea mea. A ridicat rucsacul ca pe un fulg.

— Pe-aici.

Mi-a făcut semn să-l urmez şi a pornit la drum.

Poate a parcat în altă parte, m-am gândit, dar, pe măsură ce ne îndepărtam de misiune, singurul vehicul pe care-l vedeam era o şaretă trasă de un ponei care aştepta pe un petic de iarbă.

— La bord, a spus, aruncând rucsacul pe banca rugoasă de lemn. Ştii să călăreşti? m-a întrebat, în timp ce plesnea din frâie.

— Am luat lecţii când eram mică, dar sora mea, Star, nu a fost pasionată aşa că ne-am oprit.

— Ţie îţi plăcea?

— La nebunie.

A continuat să ignore drumul şi a mânat şareta spre terenul neprietenos, iar poneiul a început să urce un deal

domol.

— Pot să te învăţ să călăreşti dacă vrei. După cum ai aflat, stră-stră-un chiul tău Drummond şi-a petrecut mare parte din viaţă călare.

— Şi pe cămile, am adăugat, în timp ce poneiul urca încrezător terenul anevoios.

Bunicul mă privea, ţinând lejer frâiele în mână.

— Dacă ne-ar vedea mama şi bunica ta acum... Împreună, aici.

A scuturat din cap şi a dat să-mi atingă obrazul. I-am simţit mâna aspră, ca un şmirghel, dar plină de dragoste.

Mi-a venit o întrebare în minte.

— Pot să te întreb ce e „Visarea”? am început. Adică am auzit nişte poveşti şi despre Străbuni, dar ce e de fapt?

A chicotit.

— Ah, Celaeno, pentru noi, Visarea e totul. Aşa a fost creată lu mea asta, acolo îşi are totul originea.

— Dar cum?

— O să-ţi spun aşa cum mi-a spus mie buna Camira când eram mic. În lumea Visării, pământul era pustiu când a început totul – un deşert plat în beznă. Fără sunete, fără viaţă, nimic. Apoi au venit Străbunii şi, traversând pământul, l-au îngrijit şi l-au iubit. Au creat totul: furnicile, cangurii, walabi, şerpii...

— Păianjenii? l-am întrerupt eu.

— Da, şi pe ăia, Celaeno. Totul e conectat şi important, oricât de urât sau de înspăimântător ar fi. Străbunii au făcut şi luna, şi soarele, şi oamenii, şi triburile noastre.

— Mai există Străbunii?

— Păi, după ce au creat totul, s-au retras. S-au dus în cer, au intrat în pământ, în nori, în ploaie... şi în toate creaturile pe care le-au format. Apoi ne-au dat nouă, oamenilor, sarcina de a proteja şi a hrăni totul.

— Toate triburile aborigene au Visarea?

— Da, cu toate că poveştile individuale variază pe ici, pe colo. Mi-a mintesc ce supărată era buna Camira când nu se potriveau poveştile cu care crescuse ea cu versiunile Arrernte. Vezi tu, ea era Yawuru.

— Şi tu vorbeşti Yawuru? am întrebat, cu gândul la Chrissie.

— Puţin, dar la Hermannsburg am învăţat să vorbesc germană, Arrernte şi engleză şi mi-au ajuns toate limbile astea.

O jumătate de oră mai târziu am sosit la ceea ce părea a fi un ham bar mare aşezat pe piloni de beton deasupra ţărânei roşii. În spa tele său era un mic grajd spre care bunicul a mânat poneiul. În faţă era o verandă apărată de soarele puternic cu un acoperiş de tablă. Ceva mobilă care părea de interior mi-a amintit de casa bunicii lui Chrissie. Am urcat cu rucsacul pe scări şi m- am întors să admir peisajul.

— Ia uite! a spus, punând mâna uşor pe umărul meu, în vreme ce priveam panorama ce se deschidea în faţa noastră.

Soarele apunea rapid, lăsând în urmă ultimele raze peste stânci, dincolo de care şerpuia un pârâu sclipitor în nisipul roşu. În de părtare vedeam colibele albe ale misiunii Hermannsburg, pe un fundal portocaliu.

— În nord-vest e Haasts Blu?, lângă Papunya, mi-a arătat în spa tele nostru.

Şi la nord-est sunt munţii Macdonnell, unde trecătoa rea Heavitree era subiectul meu preferat de pictură.

— Acolo ai fost fotografiat cu Namatjira?

— Da. Ţi-ai făcut temele, a spus el mulţumit.

— Phil le-a făcut în locul meu. El a recunoscut locul.

— Nu mă mir, am fost de multe ori acolo împreună.

— Priveliştea e uluitoare, am răspuns.

Degetele au început să mă gâdile. Voiam să o pictez imediat.

— Hai să intrăm!

Coliba mirosea a vopsele şi a terebentină. Camera în care ne aflam era mică, cu o sofa veche în faţa unui şemineu descoperit. Am văzut că restul spaţiului era ocupat de o masă pe capre pătată cu vopsea şi plină de borcane cu pensule. De pereţi se sprijineau câteva pânze.

— Hai să vedem ce avem la cină.

L-am urmat în camera alăturată în care domnea un frigider vechi şi zgomotos, un aragaz şi o chiuvetă fără robinet.

— Am nişte friptură dacă vrei. Pot să fac şi nişte legume

ca garnitură.

— Sună foarte bine.

— Farfuriile şi tacâmurile sunt în dulapul de acolo. Tot acolo găseşti o tigaie şi o oală.

Am răscolit în dulap şi am pus totul pe masa mică de lemn din mijlocul camerei. Între timp, el a luat nişte morcovi, ceapă şi carto? din frigider şi a început să le cureţe şi să le taie cu dibăcie. M-am aşe zat şi l-am urmărit, încercând să dibui calea genetică ce ne unea. Aveam de gând chiar să desenez un arbore genealogic la un mo ment dat.

— Ştii să găteşti, Celaeno? m-a întrebat, în timp ce îşi vedea de treabă.

— Nu, am recunoscut. Sora mea, Star, se ocupa de asta.

— Locuiţi împreună?

— Am locuit până acum câteva luni.

— Ce s-a întâmplat? V-aţi certat?

— Nu... E poveste lungă.

— Păi, a spus în timp ce aprindea ochiul de aragaz şi arunca legu mele în tigaie laolaltă cu nişte ierburi necunoscute, după cină poţi să-mi povesteşti viaţa ta.

Ne-am aşezat pe verandă şi am mâncat cea mai bună friptură din viaţa mea, dar poate mi s-a părut din cauză că eram leşinată de foame. Mi-am dat seama că era prima oară când luam masa cu o rudă de sânge şi mă minunam cum reuşeau oamenii să facă asta zil nic, fără să se gândească ce special era.

Cum am terminat de mâncat, bunicul mi-a arătat butoiul cu apă de ploaie din spatele colibei. Am luat un urcior de la chiuvetă şi am spălat vasele în timp ce el făcea cafea la aragaz. A aprins o lampă cu petrol pe verandă şi ne- am rezemat de spătarele scaunelor cu cafeaua în mână.

— Doar în caz că ai îndoieli, vreau să-ţi arăt asta.

Era o altă fotografie alb-negru, de data asta cu două femei care stă teau de fiecare parte a unui bărbat. Una dintre ele, cu toate că avea pielea mai închisă decât a mea, putea fi geamăna mea. Ochii erau cheia – aveau aceeaşi formă ca ochii mei.

— Vezi asemănarea?

— Da. Şi tu ai ochii aşa. Era mama ta?

— Da, era Alkina, sau „Cat”, cum i se spunea. După cum ai auzit, nu am apucat s-o cunosc.

— Şi el cine e? Am arătat spre bărbatul blond şi frumos, mai înalt decât cele două femei, pe care le ţinea de mijloc.

— E Charlie Mercer. Străbunicul tău şi tatăl meu.

— Şi cealaltă femeie?

— Camira, bunica mea. În afară de Sarah, era cea mai minunată, mai bună şi mai curajoasă fiinţă umană din câte am cunoscut.

Şi-a mutat privirea spre orizont şi am văzut cum îl cuprindea tristeţea.

— Şi a venit după tine la Hermannsburg?

— O, da, a venit. Am crescut crezând că e mama mea şi ar fi putut fi. Avea doar patruzeci de ani când m-am născut eu, ştii?

— Charlie Mercer a apucat să te cunoască? Adică l-ai văzut vreodată?

— Celaeno, a suspinat el, hai să lăsăm deocamdată trecutul. Vreau să aflu despre tine. Cum a fost viaţa ta?

— E mare întrebare.

— Dă-mi voie să te ajut atunci. Când am început să-mi caut fiica şi am dat în cele din urmă de tine, mi s-a spus că ai fost adoptată de un om bogat din

Elveţia. Acolo ţi-ai petrecut copilăria?

— Da, la Geneva.

— Ai fraţi şi surori?

— Doar surori. Toate şase am fost adoptate.

— Cum le cheamă pe surorile tale? Câţi ani au?

— Probabil că o să ţi se pară ciudat, ar toate am fost botezate după cele

Şapte surori.

A făcut ochii mari de curiozitate şi m-am gândit că cel puţin nu era nevoie să-i explic cine eram şi mitul din jurul nostru. Omul ăsta învăţase despre ele din naştere. Erau şi Străbunii lui.

— Zici că aţi fost şase?

— Îhî.

— Ca în legendă, am spus amândoi deodată şi apoi am râs.

— E şi Merope pe undeva, deşi uneori se ascunde. Poate

va fi găsită într-o zi.

— Ei, e cam târziu acum, cel puţin pentru Pa. A murit în iunie.

— Îmi pare rău, Celaeno. A fost om bun?

— Da, foarte, deşi uneori simţeam că le iubea pe celelalte surori mai mult decât pe mine. Toate sunt foarte frumoase şi talentate.

— Ca şi tine. Şi nu uita, nimic nu e întâmplător. Totul ne e plănuit înainte să venim pe lumea asta.

— Chiar crezi asta?

— Cred că nu am de ales, având în vedere că am fost găsit în faşă de o rudă de sânge, care apoi a adus-o pe bunica să aibă grijă de mine în copilărie. Nu- ţi cunosc credinţa religioasă, dar niciun băr bat şi nicio femeie nu pot nega că există ceva mai presus de noi, nu? Îmi pun încrederea în univers, chiar dacă uneori simt că mă deza măgeşte, cum s-a întâmplat când mi-am pierdut fiica. Dar aia a fost calea ei şi trebuie să accept durerea.

Mă uitam ce înţelept şi demn era omul ăsta şi m-a trecut un flor dându-mi seama cât îmi amintea de Pa Salt.

— Iar am divagat de la viaţa ta. Spune-mi, te rog, despre suro rile tale.

I-am povestit pe scurt despre viaţa fiecăreia dintre ele, aşa cum o făcusem de nenumărate ori până atunci.

— Înţeleg. Dar se pare că ai uitat de una.

Le-am numărat în minte.

— Nu, ţi-am spus despre toate.

— Nu şi despre tine.

— Ah, da. Mi-am dres glasul. Nu e mult de spus. Locuiesc la Londra cu

Star, deşi probabil că s-a mutat definitiv în lipsa mea. La şcoală am fost o toantă, din cauză că sunt dislexică. E...

— Ştiu ce e, şi eu sunt dislexic. Ca şi mama ta.

Cuvântul „mamă” m-a înflorat pe loc. Cu toate că, din ce-mi spusese până atunci, doar bănuiam că murise, cel puţin acum ştiam ceva despre ea.

— E genetic deci. Chestia era că Star, Asterope, a fost cea de care eram cel mai apropiată, că eram la mijloc şi ne despărţeau doar câteva luni la vârstă. E

foarte deşteaptă şi cel mai rău e că incom petenţa mea

academică a ţinut-o pe ea în urmă. Câştigase un loc la Cambridge şi nu s-a dus. În schimb, a mers cu mine la Universitatea din Sussex. Ştiu că am presat-o şi mă simt vinovată din cauza asta.

— Poate nici ea nu voia să fie fără tine, Celaeno.

— Da, dar uneori în viaţă ar trebui să încerci să dai dovadă de ma turitate, nu? Ar fi trebuit s-o conving să se ducă, să-i spun că nu era cazul să-şi facă griji pentru mine dacă o iubeam cu adevărat. Şi o iubeam. Încă o iubesc, am înghiţit în sec.

— Dragostea e în acelaşi timp cea mai egoistă şi cea mai altruistă emoţie din lume, Celaeno, şi cele două feţe ale ei nu pot fi separate. Nevoia din noi se luptă cu dorinţa de a fi fericit cel pe care îl iubim. Aşa că, din păcate, dragostea nu poate fi calculată şi nicio fiinţă umană nu-i scapă, crede-mă.

Ce ai studiat la universitate?

— Istoria artei. A fost un dezastru şi am plecat după câteva se mestre. Nu-mi puteam scrie eseurile din cauza dislexiei.

— Înţeleg. Dar te interesează subiectul?

— O, Doamne, da! Adică arta e singurul lucru la care mă pricep.

— Eşti pictoriţă?

— Nu aş spune asta. Adică, da, am fost studentă la Royal College în Londra, ceea ce a fost plăcut, dar...

M-a năpădit ruşinea eşecului. Omul ăsta se dăduse peste cap ca să mă găsească şi voia să audă ce viaţă încununată de succes aveam, dar pe hârtie nu câştigasem absolut nimic în ultimii douăzeci şi şapte de ani.

— Nu mi-a ieşit. Am plecat după trei luni şi am venit aici. Îmi pare rău, am adăugat după o vreme.

— Nu trebuie să-ţi ceri scuze, nici faţă de mine, nici faţă de tine, a spus bunicul doar din bunătate, mă gândeam eu. Să-ţi spun un se cret: am obţinut un loc la Şcoala de Arte din Melbourne. Un bărbat pe nume Rex Battarbee mi-a aranjat să mă înscriu, era cel responsabil pentru educaţia lui Namatjira.

Am rezistat mai puţin de patru zile, după care am fugit şi m-am întors acasă, în Hermannsburg.

— Da?

— Da. Şi a fost un moment enervant când a trebuit să dau ochii cu Camira când m-am întors acasă după ce m-am întors aici o lună. Fusese aşa de mândră când am primit locul... Am zis că mă bate, dar s-a bucurat să mă vadă bine sănătos. Singura pedeapsă a fost să mă încuie în hambar cu un butoi cu apă ca să mă spăl din cap până-n picioare cu săpun carbonic.

— Şi tot ai devenit pictor celebru?

— Am devenit pictor, da, dar în felul meu, cum faci şi tu. Te-ai apucat din nou de pictat?

— Sinceră să fiu, mi-a cam fost greu în ultima vreme. Mi-am pier dut toată încrederea după ce am plecat de la colegiu în noiembrie.

— Normal, dar revine ea şi se va întâmpla într-un moment în care te impresionează ceva – un peisaj sau o idee. Şi abia senzaţia aia îţi va da mâncărimi în palmă şi...

— Cunosc senzaţia! am spus încântată. Exact asta mi se întâmplă şi mie!

Din tot ce-mi spusese bunicul până atunci, acela a fost momen tul în care chiar am crezut că ne curge acelaşi sânge în vine. Şi, am adăugat, mi s-a întâmplat asta acum câteva zile, când mă întor ceam cu maşina cu prietena mea Chrissie din Hermannsburg şi am văzut soarele care apunea în spatele lanţului muntos Macdonnell. A doua zi am împrumutat nişte acuarele şi m- am aşezat sub copac şi am... pictat! Şi prietena mea, Chrissie, a zis că... Îmi scăpau cu vin tele ei acum. A zis că e minunat şi a dus pictura la galeria din

Alice Springs fără ştirea mea şi au pus-o în ramă şi vor s-o vândă cu şase sute de dolari!

— Excelent! Bunicul şi-a plesnit genunchii de bucurie. Dacă mai beam, aş fi luat un pahar în cinstea ta. Abia aştept să văd pictura.

— Ah, nu cred că e mare lucru de capul ei şi n-am avut la înde mână decât o cutie de tablă veche pentru acuarele.

— Dar cel puţin e un început, a terminat el propoziţia şi ochii îi scli peau de pură fericire. Sunt sigur că e mult mai bună decât crezi tu.

— Ţi-am văzut „Wheel of Fire” într-o carte. Arată superb.

— Mulţumesc. Interesant, nu e preferata mea, dar adesea prefe rinţele artistului faţă de o anume lucrare nu se potrivesc cu punctele de vedere ale criticilor sau ale publicului.

— Am făcut Cele Şapte surori punctiform când eram mai mică, i-am spus.

Nici nu ştiam de ce o fac.

— Străbunii te ghidau acolo, în ţara ta, a răspuns Francis.

— Întotdeauna m-am chinuit să-mi găsesc un stil propriu…

— Ca orice pictor de seamă.

— Azi-dimineaţă, când am văzut felul în care tu şi Clifford Possum aţi amestecat stilurile pentru a crea ceva nou, m-am întrebat cum ar fi să încerc şi eu ceva de genul ăsta.

Nu m-a întrebat ce, doar şi-a lipit ochii fascinanţi de mine.

— Atunci trebuie să încerci. Şi asta curând. Să nu treacă inspiraţia.

— Bine.

— Şi niciodată, dar niciodată să nu te compari cu alţi artişti. Că sunt mai buni sau mai răi, asta duce doar la disperare.

Am aşteptat, căci ştiam că nu terminase de vorbit.

— Am picat în capcana asta când au început lucrările lui Cli? de notorietate naţională. Era un geniu şi chiar şi în ziua de azi îmi lipseşte. Eram prieteni foarte buni. Dar mă rodea gelozia să-l văd câştigând faimă şi adulaţia pe care ştiam că eu n-o voi avea. Există un singur artist de asemenea importanţă din prima generaţie a noii şcoli de pictură. Fiind el, nu puteam fi eu.

— Ţi-ai pierdut încrederea? am întrebat.

— Mai rău. Nu numai că nu am mai pictat, ci am început să beau. Mi-am părăsit biata nevastă şi am plecat aiurea trei luni. Nu-ţi pot spune cât de gelos eram oricât de lipsită de sens părea arta mea atunci. A fost nevoie să petrec tot timpul singur ca să înţeleg că succesul şi faima sunt un miraj pentru orice artist adevărat. Ade vărata bucurie se află în procesul creativ în sine. Îi vei fi veşnic sclav şi da, îţi va domina viaţa şi te va controla ca o persoană iubită. Dar, spre deosebire de aceasta, nu te va părăsi niciodată, a spus

solemn. Rămâne pe veci în tine.

— Şi când ai acceptat asta, ai putut picta din nou? am întrebat.

— Am venit acasă, beat şi falit şi soţia m-a pus în pat şi m-a în grijit până m- am însănătoşit fizic. Recuperarea mentală începuse deja cât eram în bush, dar a durat mult până să-mi capăt curajul de a sta din nou în faţa pânzei cu pensula în mână. Nu pot să uit cum îmi tremura mâna când am ridicat pensula. Şi apoi, în cele din urmă, libertatea de a şti că nu mai pictam decât pentru mine, că probabil nu voi atinge niciodată scopul iniţial de stăpân al lumii, mi-a oferit o linişte şi o independenţă pe care nu le pot descrie. De-atunci – în ultimii treizeci şi ceva de ani – tablourile mele s-au îm bunătăţit şi, de fapt, sunt plătite cu bani buni, pur şi simplu pentru că nu mai pictez decât atunci când mă mănâncă degetele. Aşa că... asta e.

Am rămas tăcuţi o vreme, dar era o linişte confortabilă. Deja învăţam că, asemenea picturii lui, bunicul vorbea doar când avea ceva de spus. Simţeam şi că aflasem o tonă de lucruri noi în ultimele zile şi, ca un copil cu o cutie de dulciuri în mână, voiam să păstrez totul în sertarele minţii şi să desfac din ambalaj fiecare informaţie pe rând. Eram sigură că urmau multe zile de singurătate, sărace.

— Uite!

Am sărit cât colo auzindu-i vocea, speriată că îmi arăta vreun şarpe sau vreun păianjen.

— Acolo sus, a arătat şi m-am uitat după degetul lui spre cior chinele lăptos familiar de pe cer, mai aproape de mine ca nicio dată. Acolo eşti tu. A venit spre mine şi m-a cuprins cu braţul de umăr. Aco lo e mama ta, Pleione, şi tatăl tău, Atlas. Uite, chiar şi sora ta mai mică se arată în seara asta.

— Dumnezeule! Uite-o! O văd!

Şi chiar o vedeam. Merope, la fel de vivace ca noi, restul, acolo, pe cer, unde străluceam toate mai luminos ca în orice altă parte.

— Va veni la voi în curând, Celaeno. Le-a prins din urmă pe surori.

Mâna i-a căzut greoi într-o parte. Apoi s-a întors spre mine, a întins braţele şi m-a strâns la piept. I-am cuprins mijlocul delicat cu timiditate, am auzit un sunet gutural

bizar şi mi-am dat seama că plângea. Ceea ce m-a făcut şi pe mine să plâng, mai ales că stăteam chiar sub surorile mele şi Pa Salt în locul ăsta incredibil. Şi am decis că era în regulă să plâng şi eu cu el.

În cele din urmă s-a desprins de mine şi mi-a luat faţa în mâini.

— Îţi vine să crezi? Tu şi cu mine, doi supravieţuitori ai unui arbore genealogic puternic, stăm împreună sub stele...

— E prea mult, am spus şi m-am şters la nas.

— Da, eu am încercat să absorb totul şi uite ce-am păţit. Mi-a zâm bit. Mai bine să nu repetăm. Deci vrei să rămâi cu mine în seara asta? Ai un pat ca lumea şi eu dorm afară, pe canapea.

— Da, am răspuns, uimită şi eu, dar niciodată nu mă simţisem mai ocrotită.

Ăăă, unde e toaleta?

— În spate. Vin cu tine ca să mă asigur că nu ai musafiri, dacă înţelegi ce vreau să spun.

Am terminat şi am fugit spre colibă, unde am văzut uşa din sufragerie întredeschisă.

— Doar schimb aşternuturile. Sarah s-ar supăra dacă nu i-aş da nepoatei cearşafuri curate, a spus bunicul în timp ce bătea cu mâna două perne impecabile pe saltea.

— Sarah era soţia ta?

— Da.

— De unde era?

— Din Londra, unde zici că stai tu acum. Aşa. A scos un cearşaf din dulap şi l-a aruncat pe saltea. Îţi las o pătură în caz că se face frig dimineaţa şi ai şi un ventilator dacă ţi-e cald. Pe scaun ai un prosop dacă vrei să te speli. Poate mai bine dimineaţă.

— Mulţumesc, dar eşti sigur? Pot să dorm oriunde.

— Nicio problemă. Oricum, de multe ori dorm afară.

Voiam să-i spun că şi eu, dar era deja prea penibil.

— Noapte bună!

A venit şi m-a pupat pe obraz.

— Apropo, cum să-ţi zic?

— Cred că Francis e bine, nu? Somn uşor, a adăugat, înainte să închidă uşa după el.

Am văzut că pusese rucsacul lângă pat, pe jos. M-am

dezbrăcat şi m-am urcat în pat pe salteaua din păr de cal, după moda veche, cu o denivelare făcută de cei care dormiseră înainte, numai bună să te cufunzi în ea. Era o senzaţie superbă. M-am uitat la tavan şi la pereţii de lemn după creaturile cu multe picioare, dar nu am văzut niciuna în lumina slabă a veiozei de pe noptieră. Mă simţeam mai protejată ca oricând, de parcă înainte fusesem o molie care dădea roată flăcării ce-o fascina şi acum sosisem la destinaţie.

Poate aveam să mă ard, dar, înainte să-mi fac alte griji, am adormit.

Capitolul 28

M-am trezit dimineaţa următoare şi am privit soarele care răsă rea peste vârful muntelui Hermannsburg, ca un prunc timid care se as cunde după fustele mamei. M-am uitat la ceas şi am văzut că nu era nici şase, dar m-am simţit plină de entuziasm în faţa zilei care înce pea. Ţânţarii îmi folosiseră gambele pe post de pânză de pictură pune tiformă şi mi-am tras o pereche de pantaloni, nevrând să ofer din mine mai mult de-atât înainte să-mi iau şi eu propriul mic dejun.

Am deschis uşa camerei şi am adulmecat pâinea coaptă în bu cătărie. Da, bunicul tocmai punea o pâine pe masa de-afară, unt, gem şi o cafetieră.

— Bună dimineaţa, Celaeno! Ai dormit bine?

— Foarte bine, mulţumesc. Tu?

— Eu sunt pasăre de noapte. Cel mai bine gândesc după mie zul nopţii.

— Şi eu, am spus, în timp ce mă aşezam. Uau, miroase foarte tare pâinea aia. Nu ştiam că există brutărie aici.

— Eu am făcut-o. Soţia mi-a cumpărat maşina acum zece ani. Vin de multe ori aici şi voia să se asigure că am ce mânca, în caz că nu eram în stare să împuşc niciun cangur.

— Ai împuşcat vreunul vreodată?

— De multe ori, dar demult. Acum prefer opţiunea mai simplă, supermarketul.

Mi-a pus o felie de pâine caldă pe o farfurie de tablă. Am uns-o cu unt şi gem şi m-am uitat cum se topeau în miezul moale.

— E delicioasă, am spus, muşcând cu îmbucături mari. Chiar ai trăit în bush? Fără nicio colibă în care să înnoptezi?

— Da, a răspuns. Mai întâi m-am dus, ca orice aborigen, când am ajuns la maturitate, la paisprezece ani.

— Credeam că ai primit educaţie creştină.

— Da, dar pastorul ne-a respectat tradiţiile şi nu a încercat să mă oprească.

La Hermannsburg eram mai norocoşi ca toţi ceilalţi. Pas torul Albrecht a învăţat şi să vorbească Arrernte şi a comandat o Biblie în limba asta, pentru cei care nu vorbeau engleză sau ger mană, ca să o poată citi şi să se bucure de ea. Era om bun şi ăsta a fost un loc bun. Veneam şi plecam după pofta inimii, dar majoritatea ne întorceam. După douăzeci de ani în Papunya, m- am întors şi eu. Aici e casa mea. Aşa, tu ce planuri ai?

— Am venit să-mi găsesc familia şi te-am găsit pe tine. I-am zâm bit.

Dincolo de asta, nu m-am gândit.

— Bun. Adică... mă întrebam dacă vrei să stai o vreme cu mine? Să apucăm să ne cunoaştem bine. Şi evident, să pictăm. Mă gin deam că poate te pot ghida uşor, eventual să te ajut să descoperi unde îţi e mijlocul artistic. Am predat la Papunya mulţi ani.

— Ăăă...

O fi văzut teama pe faţa mea, fiindcă a spus:

— Serios, lasă. Era doar o idee.

— Nu! E o idee fenomenală! Adică, uau, da! Doar că, na, tu eşti celebru şi- aşa şi mi-e teamă că o să zici că-s nepricepută.

— Nu aş zice niciodată asta, Celaeno, eşti nepoata mea mai întâi de toate!

Poate fiindcă până acum nu am avut nicio contribuţie în viaţa ta, pot începe acum şi să te ajut să-ţi găseşti calea.

— Poate ar trebui să vezi ce fac înainte să te oferi să mă ajuţi.

— Dacă te face să te simţi mai bine, aşa fac. Dacă e să rămânem aici câteva zile, ar trebui să mergem în Alice şi să

cumpărăm pro vizii şi, cât suntem acolo, puteam trece pe la galeria unde ţi-au expus pictura.

— Bine, am consimţit, deşi probabil vei zice că e o porcă...

— Taci, Celaeno! Francis a dus degetul la gură. Gândurile negative aduc cu ele fapte negative.

Am strâns masa până la ultima firimitură şi am lăsat curat. Bu nicul mi-a spus că orice bucăţică de mâncare atrage armate de furnici până când ne întoarcem. Ne-am dus apoi în spatele grajdului, unde, la umbra unui arbore de acacia, se afla o camio netă veche.

Am ajuns în oraş trei ore mai târziu şi bunicul m-a dus la super market să luăm provizii. A fost un proces lent, fiindcă, din când în când, îl bătea cineva pe umăr ca să-i dea bineţe. O femeie chiar a cerut să facă o poză cu el şi s-a aşezat stângaci în faţa vitrinei cu carne, foarte jenat. Fiindcă asta s-a întâmplat în tot oraşul, mi-am dat seama că bunicul – chiar dacă nu era el

Clifford Possum – era o celebritate aici. Mi s-a confirmat când am intrat după el în galerie şi fiecare pictor în parte s-a oprit din ce făcea şi s-a uitat la el cu gura căscată. S-au adunat în jurul lui şi au vorbit în altă limbă, iar

Francis le-a răspuns fiuent. Au mai făcut câteva poze, a mai dat nişte autografe şi inima a început să-mi bubuie când a întrebat-o pe Mirrin de la recepţie unde era pictura nepoatei lui.

— Nepoata dumneavoastră? Mirrin s-a holbat la mine agitată, apoi a clătinat din cap. Îmi pare rău, nu mai e aici.

— Şi unde e? am întrebat, cuprinsă de panică.

— Doar o oră a fost expusă, înainte să o cumpere un cuplu.

M-am uitat lung la Mirrin, întrebându-mă dacă încerca să mă păcălească fiindcă nu apucase s-o înrămeze încă.

— Deci îţi datorez trei sute cincizeci de dolari.

— Ei bine, ăsta e cel mai bun motiv pe care l-am auzit pentru care nu îţi pot vedea lucrarea, a spus bunicul, cu mândrie în glas.

— Celaeno are talent, domnule Abraham! O să cumpăr tot ce face, bine?

Câteva minute mai târziu, cu primii mei bani câştigaţi din

pic tură în buzunarul de la spate, am ieşit împreună din galerie. În timp ce mergeam pe stradă alături de Francis Abraham, pictor cunoscut şi bunicul meu, am jubilat cu adevărat.

***

— Aşa, te las la treabă, a spus bunicul, în timp ce strângea ul tima piuliţă a şevaletului pe care-l cumpăraserăm la reduceri. Ai tot ce-ţi trebuie?

— Da, pe puţin. Am ridicat din sprânceană. Pe masa pliantă de lângă mine era o diversitate de acuarele, uleiuri şi pasteluri, laolaltă cu o gamă variată de pensule.

— O să ştii care-ţi trebuie, a spus şi mi-a pus mâna pe umăr. Nu uita că panica îţi înăbuşă instinctele şi te orbeşte.

A aprins o spirală pentru îndepărtarea insectelor la picioarele mele şi a plecat, iar eu m-am uitat la pânza goală din faţa mea. Nu sim ţisem niciodată o asemenea presiune să dau dovadă de talent. Am deschis guaşele de ulei portocaliu şi maro şi le-am amestecat pe paletă.

— Aşa... am răsuflat uşurată.

Am ales apoi o pensulă nouă-nouţă şi am început să pictez.

Patruzeci şi cinci de minute mai târziu, am smuls pânza de pe şevalet, fiindcă era oribilă. Am încercat pe urmă cu hârtie şi acua rele şi muntele

Hermannsburg ca subiect, în încercarea de a reface pictura de-acum câteva zile, dar a ieşit mai rău decât pânza şi am aruncat-o şi pe aceea.

— Prânzul! a strigat Francis din colibă.

— Nu mi-e foame, am strigat la el, ascunzând prima pânză sub scaun şi sperând să n-o vadă.

— E doar un sendviş cu şuncă şi caşcaval, a spus, ieşind pe ve ran dă şi punându-mi farfuria în poală. Bunică-ta mereu zicea că un ar tist are nevoie de hrană pentru creier. Nu-ţi face griji, nu mă uit ce faci până la sfârşitul săptămânii. Aşa că ai destul timp la dispoziţie.

Cuvintele lui – şi un sendviş extrem de bun – m-au liniştit puţin, dar până la sfârşitul zilei eram pregătită să-mi iau rucsacul şi să găsesc o maşină de ocazie spre Alice, unde să-mi înec amarul în câteva sticle de bere. Nu a ajutat nici faptul că atunci când am intrat să mă răcoresc lângă

ventilator, am aruncat o privire la pânza imensă din faţa bunicului care stătea pe scăunel.

M-am uitat cum amesteca culorile pe paletă, înainte să ia o pensulă şi să presare puncte complexe. Undeva în mixtura sublimă de nuanţe delicate de roz, mov şi verde, vedeam forma unui porumbel, foarte vag con struit din punctuleţe albe.

El e un geniu, iar eu nu pot nici vopsi peretele din bucătărie, mi-am spus, apropiindu-mi faţa de ventilator să mă răcoresc, când mi s-a prins părul între lame, de era să mă scalpez singură.

— Pictezi superb, pur şi simplu uluitor! Au! am strigat, în timp ce Francis se chinuia să-mi scoată părul din ventilator.

— Mulţumesc, Celaeno. Nu mai lucrasem de câteva săptămâni la ea, habar n-aveam în ce direcţie mă îndreptam cu ea, dar când te-am văzut afară, mi-a venit o idee.

— Te referi la porumbel?

— L-ai observat! Cu toate că nu mă puteam uita la el în timp ce-mi descurca părul, ştiam că se bucura. Cred că va trebui să tai o parte din el.

— Bine, fă-o, l-am încurajat, fiindcă deja mă durea gâtul.

— Bine. S-a întors cu o foarfecă mare de bucătărie. Ştii ce privează un om de îndeplinirea potenţialului total?

— Ce?

Trăgea uşor de un smoc de păr şi a adus foarfeca foarte aproape de urechea mea. Mi-am amintit de Van Gogh, dar am respins gândul.

— Teama. Trebuie să îndepărtezi teama.

Ţac – şi foarfeca mi-a tăiat şuviţa.

***

Nu ştiam ce voodoo o fi făcut bunicul pe mine, că m-am trezit la răsărit mai calmă.

— Mă duc la Jay Creek, mi-a spus, în timp ce strângeam masa. Mă întorc târziu. Dacă ai vreo problemă, am lăsat numărul de mobil pe şemineu, bine?

— Avem semnal aici?

— Nu, a zâmbit el. Uneori mai prinzi câteva liniuţe lângă pârâu. A arătat undeva sub noi. Pe mai târziu.

M-am uitat după el când a plecat cu camioneta, până

când a rămas ca un punct în depărtare.

— Bun, Cee, mi-am spus hotărât, în timp ce puneam cea mai mare pânză pe care o aveam pe şevalet şi am prins-o bine. S-ar putea să iasă un dezastru, dar tot o să încercăm să prindem curaj şi să-i dăm bătaie. Am înclinat apoi şevaletul, ca să nu văd muntele Hermannsburg şi să-l pictez din memorie.

Mai târziu m-am dezmeticit şi am văzut că soarele apunea şi camioneta urca panta. M-am uitat la ce făcusem până atunci – doar un contur şi un singur colţişor pictat, dar instinctul îmi spunea că eram pe drumul cel bun.

Pe măsură ce se apropia camioneta, am desprins pânza de pe şevalet şi am intrat degrabă cu ea în dormitor, pentru că nu voiam să o vadă bunicul încă.

Am închis uşa după mine şi m-am dus să pun de ceai.

— Cum a fost? m-a întrebat când a ajuns pe verandă.

— Ah, bine, am răspuns şi i-am turnat o ceaşcă de cafea.

— Bravo!

A încuviinţat fără să mai spună nimic.

A doua zi, m-am trezit în zorii zilei, doar pentru că abia aşteptam să mă pun pe treabă. Şi aşa s-a întâmplat şi în următoarele câteva zile. Francis pleca de multe ori în timpul zilei, dar se întorcea la apus cu ceva bun de mâncare. După cină dispăream în camera mea să-mi examinez lucrarea şi să mă gândesc încotro să mă îndrept cu ea a doua zi. Am pierdut noţiunea timpului pe zi ce trecea, datorită faptului că nu aveam semnal la telefon aici.

Mi-a trecut prin cap că Chrissie ar putea crede că m-a mâncat un dingo sau, mai logic, nu voiam să mai ştiu de ea după ceea ce se petrecuse în dimineaţa aceea fatidică şi că, probabil, şi Star era îngrijorată. Aşa că am coborât la pârâu în căutarea semnalului şi, cum am prins câteva liniuţe, le- am scris amândurora.

Pictez în brusă. Toate bune.

Mă întrebam dacă să adaug „cu bunicul”, dar am hotărât că nu era cazul şi am scris doar:

Vorbim când mă întorc. N-am semnal aici.

Înainte să îmi zboare gândul, m-am întors la pictat.

***

Am lăsat pensula din mână pentru ultima oară şi m-am

întins. Braţul drept îmi pulsa indignat că abuzasem de muşchii lui. M-am uitat în faţa mea, tentată să iau din nou pensula şi să mai adaug câte un punct pe ici, pe colo, dar ştiam că mă aflam pe un teritoriu peri culos de a exagera pictând mai mult decât era necesar, ceva ce nu puteam face mai bine. Mi-am luat ochii de-acolo şi m-am în depărtat cu totul, intrând ca să-mi iau o cafea tare.

M-am întins pe pat în dreptul ventilatorului, extenuată.

***

— Celaeno, m-auzi?

— Da, am îngăimat.

— E unsprezece şi jumătate şi nu te-ai clintit de azi-noapte, când am venit şi te-am găsit dormind.

M-am uitat la soarele puternic care intra pe fereastră şi m-am întrebat de ce bătea la unsprezece noaptea.

— Ai dormit aproape cincisprezece ore, mi-a zâmbit bunicul. Uite, ţi-am adus o cafea.

— Aoleu! Pictura! E tot afară?

Am sărit din pat şi era să dau cafeaua pe jos.

— Am adus-o eu înăuntru şi bine am făcut că a plouat azi-dimi neaţă. Nicio grijă, nu m-am uitat şi am acoperit-o cu un cearşaf când am băgat-o în casă.

Mi-a pus o mână caldă pe umăr. Doctorul Abraham te diagnostichează cu extenuare post-pictat. Aşa păţesc şi eu după ce trag un chef din ăsta, cum îi zicea Sarah.

— Mda, păi nu ştiu ce-a ieşit, dacă e ceva de capul ei sau...

— Oricum ar fi, ai muncit la ea o săptămână din viaţa ta. Dacă vrei, ne uităm împreună după ce mănânci ceva. Te las să te speli şi să te îmbraci.

— Nu ne putem uita acum? Nu suport stresul ăsta, i-am explicat, în timp ce intram după el în sufragerie.

— Sigur. A arătat spre şevaletul acoperit cu un cearşaf alb. Nicio grijă, m- am asigurat întâi că s-a uscat. Te rog, dezveleşte-o.

— Probabil n-o să-ţi placă şi... Nu ştiu dacă e ceva de capul ei şi...

— Celaeno, te rog, pot s-o văd şi atât?

— Bine.

M-am dus, am tras aer în piept şi am ridicat cearşaful.

Bunicul a făcut câţiva paşi înapoi – era o pânză mare – şi şi-a încrucişat bra ţele la piept cât timp a studiat-o. M-am dus lângă el şi l-am imitat. Apoi a făcut un pas spre ea şi m-am ţinut ca o umbră după el.

— Ei? S-a întors spre mine inexpresiv. Ce părere ai?

— Credeam că-mi spui tu, am zis.

— Mai întâi vreau să aud părerea ta.

Mi-a adus aminte de cursurile de la facultate, când profesorul aborda metoda autocriticii, înainte să îţi facă praf toată lucrarea.

— Îmi... place. Cel puţin pentru o primă încercare.

— E un început bun. Te rog, continuă. Explică-mi-o.

— Păi, mi-a venit ideea să refac peisajul pe care l-am pictat acum câteva săptămâni, doar că, în loc de acuarele, să folosesc ulei şi puncte.

— Am înţeles. L-am văzut pe bunicul apropiindu-se de pictură şi arătând spre arbore şi scoarţa noduroasă. Îmi par nişte ochi şi aici, sus, în peşteră, e un norişor cirus, ca un spirit care intră.

— Da, am spus, încântată că observase. Ideea mi-a venit de la Merope, a şaptea soră, care e urmărită de privirea Bătrânului când intră în peşteră.

— Bănuiam că despre asta e vorba.

— Bun. Nu mai suportam. Ce părere ai?

— Celaeno, cred că ai creat ceva unic. E şi frumos de privit şi, pen tru prima încercare punctiformă, e foarte bine executat. Mai ales arborele aparrerinja care, deşi e compus din puncte şi pictat în ulei, are clar „luminozitate”. Sare în ochi, ca şi norul alb.

— Îţi place?

— Nu doar îmi place, Celaeno, îmi place la nebunie. Da, partea tehnică în care punctele trec dintr-o culoare în alta poate fi îmbu nătăţită, dar îţi pot arăta cea mai bună tehnică pentru asta. Chestia e că nu am mai văzut aşa ceva vreodată. Şi, dacă asta e prima ta încercare, îmi imaginez ce poţi face în viitor. Îţi dai seama că ai pic tat şase zile la rând?

— Sincer, am pierdut noţiunea timpului.

— „În şase zile, Dumnezeu a făcut Cerul şi Pământul, dar în a şaptea zi s-a odihnit.” Celaeno, săptămâna asta ţi-ai

găsit propria „lume” unică şi sunt foarte mândru de tine. Vino să te îmbrăţişez!

După ce am vărsat câteva lacrimi, Francis a dispărut afară şi s-a întors cu două beri, dintre care una mi-a dat-o mie.

— Ţin câteva la fundul butoiului cu apă pentru ocazii speciale. Şi asta e clar o ocazie specială. Noroc!

— Noroc!

Am ciocnit sticlele şi am băut.

— Doamne! Beau înainte de micul dejun...

— Ai uitat că e aproape prânzul.

— Şi mor de foame, am spus, aruncând o privire la pictură, cu o senzaţie serioasă de mândrie.

La masă am discutat despre ea în profunzime şi, după ce am mâncat, ne- am aşezat unul lângă altul în faţa unei noi pânze şi mi-a arătat tehnica lui de a picta punctiform, după care a netezit mar ginile ca de la depărtare să nu se vadă deloc puncte.

— Toată lumea are un stil personal de a picta şi tehnici proprii, mi-a spus în timp ce încercam şi eu, şi sunt sigur că ţi-l vei dezvolta şi tu pe al tău. Cea mai importantă întrebare e dacă stilul în sine – dincolo de rezultat – ţi s-a părut în regulă.

— A, da, clar. Adică chiar mi-a plăcut.

— Atunci ţi-ai găsit punctul forte. Cel puţin deocamdată, pentru că un artist găseşte toată viaţa moduri noi de a se exprima.

— Adică e posibil ca, la un moment dat, să am un moment bizar, gen

Picasso? am chicotit.

— Ca majoritatea pictorilor – inclusiv eu, dar eu mă întorc în totdeauna la stilul cu care mă simt cel mai bine.

— Sigur am avut astfel de momente în trecut, am spus şi i-am povestit de ansamblul meu straniu de anul trecut.

— Nu vezi că încercai de fapt să foloseşti obiecte reale pentru a studia formele? Învăţai să aşezi componentele pe pânză. Orice experiment te învaţă ceva.

— Nu am privit din punctul ăsta de vedere, dar da, ai dreptate.

— Eşti o artistă înnăscută, Celaeno şi acum, că ai făcut

toţi paşii ăia importanţi pentru a-ţi găsi propriul stil, nu te mai opreşte nimic. Un singur lucru, am observat că nu ai semnat încă pictura.

— Nu o fac, pentru că nu vreau să ştie nimeni că eu sunt autoarea.

— În cazul ăsta, vrei?

— Da.

— Atunci ar fi bine să înveţi s-o faci, m-a sfătuit Francis. Îţi pro mit că va fi prima din multe altele.

După-amiază am luat o pensulă subţire şi un tub de ulei negru, m-am aşezat în faţa picturii şi m-am pregătit s-o semnez.

Celaeno D'Aplièses?

CeCe D'Aplièses?

C. D'Aplièses...?

Apoi m-a lovit un gând şi m-am dus la bunicul, care şedea pe verandă şi sculpta o bucată de lemn.

— Ce faci?

— Am un „moment Picasso", mi-a zâmbit el. Vreau să văd ce forme pot crea. Nu merge bine. Ai semnat?

— Nu, chestia e că „Celaeno D'Aplièses" e cam greu de pronunţat şi mă enervează când toată lumea pronunţă aiurea „D'Aplièses".

— Mă întrebi dacă să foloseşti un pseudonim?

— Da, dar nu ştiu care.

— Nu mă deranjează dacă iei numele meu, chiar dacă a fost inventat.

— Mulţumesc, dar atunci aş vinde numele tău şi fiind nepoata ta şi aşa...

— Vrei să te descurci cu talentul tău. Înţeleg.

— Mă gândeam că, dacă tatăl tău biologic s-ar fi căsătorit cu mama ta cum voia, numele tău ar fi fost Mercer?

— Da, într-adevăr.

— Şi al mamei, cel puţin până când s-a măritat.

— Corect.

— Ce părere ai de „Celaeno Mercer"?

Bunicul s-a uitat în depărtare, de parcă gândurile îi zburau peste generaţii întregi din familia noastră, apoi a ridicat ochii la mine.

— Celaeno, cred că e perfect.

***

Când m-am trezit a doua zi, m-am simţit ciudat. Ca şi cum nu mai aveam de ce să stau acolo deocamdată şi trebuia să ajung în altă parte, dar nu ştiam unde. Faptul că mi se năzărise asta însemna că trebuia să las realitatea să mă pună cu picioarele pe pământ, ca să pot să decid ce anume urma să fac din acel moment cu viaţa mea. Nici nu ştiam ce zi era, darămite data, aşa că m- am dus la micul dejun şi l-am întrebat pe Francis, uşor jenată.

— Nicio grijă, faptul că ai pierdut noţiunea timpului înseamnă că te-ai concentrat la ce făceai cu adevărat. Suntem pe 25 ianuarie.

— Uau, am spus, uluită că trecuse mai puţin de o lună de când plecasem din Thailanda şi, în acelaşi timp, minunându-mă cum trecuse timpul.

S-a uitat curios la mine.

— Te întrebi încotro s-o iei, nu?

— Da, puţin.

— Nu e nevoie să-ţi spun cât mi-ar plăcea să mai rămâi o vreme. Sigur, nu coliba asta, am o casă foarte confortabilă în Alice, cu destule camere pentru amândoi. Dar poate vrei să ajungi şi în alte părţi şi să vezi şi alţi oameni.

— Chestia e că... Mi-am frecat palmele de pantaloni agitată. Nu sunt sigură. Există situaţii... neclare.

— Aşa se întâmplă în viaţă. Vrei să vorbim despre asta?

Mă gândeam la Star, la Ace şi la Chrissie şi am clătinat din cap.

— Nu chiar acum.

— Bine. Păi, mă gândeam să mă întorc în Alice mai târziu, dacă tot nu vrei să mai stai aici. Până şi eu îmi doresc o baie decentă!

— Da, sună foarte bine, am consimţit, zâmbind cu efort.

— Mai am nişte albume de poze să-ţi arăt.

— Mi-ar plăcea să le văd, am răspuns.

— Deocamdată, ce-ar fi să faci o plimbare? Eu asta fac când trebuie să iau o hotărâre.

— Bine, aşa fac.

Am plecat şi m-am plimbat, imaginându-mi cum ar fi să mă întorc la

Londra şi, cu noul meu stil, să stau în frumosul meu

apartament şi să pictez singură în fiecare zi. Evident, Star ar fi la câteva staţii de tren depărtare, nu în cealaltă parte a lumii, dar ştiam că nu s-ar mai întoarce pentru mai mult timp decât să stea poate o noapte, ca să apucăm să povestim ce ni se mai întâmplase. Şi Ace era în Londra, încuiat într-o închisoare oribilă, cu criminali şi obsedaţi sexual. Cel puţin simţeam că-i datoram o explicaţie şi o dovadă de sprijin moral. Că mă credea sau nu, nu mai conta. Tre buia să fac cum era drept.

Apoi mai era „acasă-acasă”, la Atlantis şi la Ma, pe care nu le vi zi taserăm de aproape şapte luni, dar nu-mi vedeam viitorul acolo. Cu toate că într-o zi voiam să pictez priveliştea de peste lacul Geneva, cu munţii din jur.

Asta era Europa. Şi Australia? Ţara pe care nu o vizitasem de o groază de timp? Totuşi, ultimele săptămâni fuseseră cele mai intense din viaţa mea. Era penibil şi să mă gândesc, dar parcă renăscusem. Ca şi cum toate părţile din mine care nu-şi găsiseră locul în Europa căzuseră şi se rearanjaseră ca eu să mă reîntregesc. Asemenea an samblului meu. Nu reuşisem niciodată să o perfecţionez, dar nici eu nu aveam să fiu perfectă vreodată, numai că ştiam că devenisem mai bună şi asta era suficient.

Bunicul, Chrissie... şi ei erau aici. Până acum nu fusese nevoie să le câştig dragostea, pentru că mi-o oferiseră necondiţionat, dar ştiam că voiam s-o fac pe viitor.

Şi, cum stăteam în mijlocul acestui spaţiu vast şi deschis, în care soarele bătea prea tare pe capul meu fragil, mi-am dat seama că nu era nevoie să decid.

M-am întors pe loc şi m-am dus spre colibă.

***

— Aici mi-e locul, i-am spus bunicului, când ne-am aşezat într-un restaurant în Alice, câteva ore mai târziu şi mâncam noul meu pre parat preferat: mâncare de cangur. E simplu.

— Mă bucur, a spus, iar bucuria din ochii lui îmi spunea că era într-adevăr bucuros.

— Deşi trebuie să mă întorc în Anglia să rezolv nişte chestiuni, ştii?

— Ştiu. Trebuie să „închizi toate conturile”, a consimţit el. Poate e vreo urmă de german în noi care vrea să lăsăm totul în ordine înainte să putem merge mai departe, a spus

zâmbind.

— Ei bine, apropo de ordine, am de gând să-mi vând aparta men tul. Cred că ţi-am spus că am cumpărat un apartament cu vedere la Tamisa în Londra, cu moştenirea mea. A ieşit un dezastru una peste alta.

— Toată lumea face greşeli, doar aşa învăţam, atâta vreme cât chiar înveţi din greşeli, a adăugat suspinând. Dacă vrei să te întorci aici, casa mea îţi aparţine cât vei dori.

Încă nu-i văzusem casa din Alice. După ce am ajuns, plecaserăm direct să mâncăm.

— Mulţumesc, am spus. Pe lângă faptul că trebuie să pun apar ta mentul la vânzare, vreau s-o văd şi pe sora mea, ca să îndrept lucru rile şi cu ea.

— Ăsta da motiv să te întorci, a căzut de acord. Întotdeauna am zis că oamenii sunt mai importanţi decât bunurile pe care le avem.

Am terminat de mâncat şi ne-am urcat în camionetă ca să mer gem acasă la el. S-a dovedit a fi la marginea oraşului, într-un şir de case ca nişte conace, albe şi frumoase, cu verande mari la par ter şi la etaj.

— Ignoră grădina. Nu mă pasionează grădinăritul, mi-a explicat, în timp ce ne îndreptam spre intrare.

— Star ar pune totul în ordine în câteva zile, am spus, iar el a descuiat şi a deschis uşa.

Înăuntru am avut imediat impresia că oricine se ocupase de design dorise să aducă un pic din Anglia în brusa australiană. Era feminin, cu perdele înflorate frumoase la ferestre, perne decorative, brodate de mână, pe canapeaua veche, dar comodă şi o sumedenie de fotografii de-a lungul celor două rafturi de cărţi, de fiecare parte a şemineului. Şi lumina era blândă, curgând auriu din lampada rele pe suport de alamă.

Pe scurt, în ciuda faptului că mirosea a mucegai, cum se întâmplă cu casele nelocuite pe termen lung, mă simţeam comod ca într-un cocon aici.

— Ultima oară când am fost aici am programat boilerul de apă, aşa că ar trebui să fie fierbinte. Mă duc să-ţi umplu cada, a spus bunicul.

— Super, mulţumesc!

Mă gândeam la ultima oară când am stat în cadă, acoperită cu petale de trandafir, ţinută în braţe. Ce departe ajunsesem de-atunci...

După ce m-am înmuiat bine în cadă, am ieşit şi am văzut apa de culoarea solului şi tot soiul de insecte care probabil îşi găsiseră unde să se ascundă pe mine şi în părul meu cât stătusem în colibă. Mă simţeam bine, curată, dar nu aveam alte haine cu care să mă îmbrac şi m-am întors în sufragerie înfăşurată în prosop.

— Ai vreun tricou vechi de împrumut? Hainele mele sunt împuţite.

— Pot să-ţi ofer ceva şi mai şi. Bunica ta avea cam aceeaşi măsură şi avem un dulap plin în dormitorul nostru.

— Sigur nu te deranjează? l-am întrebat, în timp ce-l urmam pe coridor.

A aprins lumina în cameră şi a deschis un dulap vechi, din lemn de cedru.

— Bineînţeles că nu, mai bine de-atât nici nu se poate. Oricum urma să le dau de pomană. Alege ce vrei.

Mă simţeam cam ciudat să dau năvală în dulapul bunicii mele moarte, dar am căutat ce-mi trebuia. Majoritatea hainelor erau rochii de bumbac cu imprimeuri, fuste bavareze şi bluze cu guler de dantelă, dar erau şi câteva cămăşi lungi de în. Am pus una pe mine şi m-am întors în sufragerie.

Mobilul prinsese semnal şi primisem mesaj de la Tabithat Myers, avocata din Adelaide. L-am ascultat şi spunea că descoperise numele Francis

Abraham în registre şi mă simţeam mândră că aflasem înaintea ei.

Francis era în baie acum şi m-am distrat uitându-mă la fotografiile în rame de argint. Majoritatea erau cu el şi cu o femeie care, presupuneam, era bunica. Era scundă, palidă şi îngrijită, cu părul negru prins în coc în vârful capului.

Mai era o fotografie cu o fetiţă luminoasă la faţă, cam de trei ani, care râdea obraznic la cameră, o alta cu acelaşi copil la unsprezece, poate doisprezece ani, aşezată între bunica şi bunicul meu.

— Mama.

Am înghiţit în sec. Nu am mai găsit nicio fotografie cu ea

să fi avut vârsta mai mare de cincisprezece ani şi mă întrebam de ce, când a apărut Francis în cameră.

— Ai văzut pozele cu mama ta?

— Da. Cum o chema?

— Elizabeth. Era o fetiţă minunată, mereu râdea. Arăta exact ca mama ei.

— Am văzut. Şi ca adult? am testat terenul.

Francis a suspinat.

— E poveste lungă, Celaeno.

— Scuze, doar că încă sunt foarte multe lucruri pe care nu le ştiu şi nu le înţeleg.

— Aşa e. Păi, ce-ar fi să mă duc să pun de cafea? Şi pe urmă pu tem sta de vorbă.

— Bine.

S-a întors în câteva minute şi, în timp ce ne beam cafelele în linişte, simţeam că îşi făcea curaj să îmi povestească.

— Poate e mai uşor să mă întorc acolo unde am rămas, a spus în cele din urmă.

— Cum crezi tu că e mai bine. Mi-ar plăcea să ştiu ce s-a întâmplat cu Kitty şi Charlie şi Drummond.

— Normal, şi chiar prin Kitty am cunoscut-o pe soţia mea, Sarah...

KITTY
Portul Tilbury, Anglia
Ianuarie 1949

Capitolul 29

— La revedere, dragă soră! Ce bucurie să te avem printre noi! a spus

Miriam, în timp ce stăteau pe pasarela ce avea să le mai des partă încă o dată.

Promite-mi că te întorci cât poţi de repede, da?

— Ştii că aşa am de gând, cu voia lui Dumnezeu, a spus Kitty. La revedere, draga mea şi mulţumesc pentru tot!

Miriam i-a mai făcut o dată cu mâna şi a coborât pasarela. În jurul lui

Kitty, rudele nu se îndurau să se despartă de cei care ple cau spre Australia.

Chiar dacă făcuse această călătorie de multe ori în ultimii patruzeci de ani, o afecta profund durerea oamenilor la des părţire. Era ca şi cum se îneca într-o furtună de lacrimi, în vreme ce motoarele vasului se trezeau la viaţă şi sirena se auzea pentru ultima dată. În mulţime ieşeau în evidenţă câteva figuri pe ale căror feţe se citea disperarea: o femeie care plângea de necon solat cu prun cul la piept şi un bărbat slab, cu părul cenuşiu, cuprins de pa nică la ridicarea pasarelei.

— Unde e? Trebuia să ne întâlnim aici, pe vas! Mă scuzaţi, doamnă, a spus bărbatul, întorcându-se spre ea. Aţi văzut din întâmplare o femeie blondă îmbarcându-se în ultimele câteva minute?

— Nu ştiu, a răspuns Kitty cu sinceritate. A trecut multă lume pe-aici, dar sunt sigură că e undeva la bord.

Sirena a sunat din nou şi vaporul s-a desprins de doc, iar bărba tul se uita peste margine de parcă urma să sară.

— O, Doamne, unde eşti? a ţipat în bătaia vântului, dar zgomotul motoarelor şi ţipătul pescăruşilor i-au înăbuşit

glasul.

Încă unul zdrobit de dragoste, şi-a spus Kitty, uitându-se cum se clătina bărbatul pe picioare. Arăta ca un soldat îmbătrânit prematur, cu privirea bântuită. În şederea ei de un an în Anglia, văzuse mulţi astfel de băieţi. Cei care supravieţuiseră şase ani de luptă puteau fi consideraţi norocoşi că se întorseseră – stătuse lângă un căpitan de armată la cină, care râsese tot timpul spunând poveşti distractive prin care trecuseră, dar Kitty ştia că era o faţadă doar. Bărbaţii ăştia nu mai aveau să-şi revină vreodată şi nici iubiţii lor, lăsaţi în urmă.

Kitty s-a cutremurat în briza rece care biciuia acum vasul la ieşirea din

Portul Tilbury, prin estuarul Tamisei. Înăuntru, s-a în dreptat pe covorul gros spre cabină, a deschis uşa şi l-a găsit pe însoţitorul de vas pregătind ceaiul în salon.

— Bună ziua, doamnă, mă numesc James Medowell şi voi fi la dispoziţia dumneavoastră pe timpul călătoriei. M-am gândit să vă aduc o gustare, dar nu ştiam ce vă doriţi.

— Mulţumesc, James, a răspuns Kitty, alinată de vocea blajină a tânărului.

Ai mai fost în Australia?

— Eu? Nu, ce aventură, nu? Am fost valetul unui domn avut din

Hampshire, dar a murit şi de la sfârşitul războiului, oamenii nu au mai avut nevoie de valeţi, aşa că am zis să-mi încerc norocul în Australia. Aţi mai fost acolo?

— E casa mea, acolo trăiesc de peste patruzeci de ani.

— Atunci poate mă puteţi sfătui ce să fac când ajung acolo. E pământul făgăduinţei din ce mi s-a spus.

Şi al viselor frânte, a completat Kitty în gând.

— Da. A făcut un efort să zâmbească. Aşa e.

— Bun, vă las atunci, doamnă. Am despachetat cufărul, dar tre buie să-mi spuneţi ce doriţi să purtaţi în seara asta. Aveţi o invitaţie la cină la masa căpitanului, aşa că mă întorc la şase să vă pregătesc baia. Dacă aveţi nevoie de mine mai devreme, sunaţi clopoţelul.

— Mulţumesc, James, a spus ea şi a închis uşa cabinei după el.

Trăsăturile lui puternice şi ochii albaştri îi aminteau de

Charlie. În acele zile negre la izbucnirea războiului în Europa cu zece ani în urmă, fiul ei fusese ocupat în Broome, unde muncise cu flota aus tralianã pentru a pregăti lugherele revendicate care să transporte soldaţii pe câmpurile de luptă din

Africa şi din Europa. Curând după aceea, cu echipajele japoneze consemnate şi, fără lughere, Charlie îi scrisese să-i spună că oraşul părea să moară încet şi în linişte.

Cel puţin Charlie e la adăpost, în Broome, îşi spusese ea atunci. Ea însăşi se mutase la Alicia Hall în Adelaide, ca fiul ei – şi Elise, soţia lui – să nu simtă că erau urmăriţi ca o umbră în treburile lor, că erau domestice sau de afaceri.

Apoi, în martie 1942, Kitty deschisese ziarul ale cărui titluri principale anunţau un atac neaşteptat pe coasta de nord-vest a Australiei. Căzuseră victime şi în Broome. Când a reuşit în sfârşit să obţină legătura telefonică, nici nu s-a mirat măcar să afle că Charlie se afla printre aceia.

— Sunteţi chitiţi să-mi luaţi tot ce iubesc?! a zbierat ea la zeii din ceruri, rătăcind în grădinile de la Alicia Hall isterică în cămaşa de noapte, sub privirile servitorilor. Camira nu era cu ea s-o liniştească, căci şi ea o părăsise pe Kitty.

Elise supravieţuise raidului aerian şi, după numai şase luni, Kitty primise o scrisoare de la nora ei, în care-i spunea că se căsătorea cu un magnat minier şi se muta în oraşul Perth. Nu avuseseră copii şi Kitty nu simţise absolut nimic la aflarea veştii. Ştia că i-o băgase pe gât pe Elise fiului ei cu douăzeci de ani în urmă pentru a-i lua gândul de la Alkina. Se îndoia că Charlie îşi iubise vreodată soţia, mai degrabă se conformase şi atât.

***

Kitty sorbea ceaiul pe vaporul ce-o ducea cu tot cu gândurile negre departe de Anglia. Avusese aproape douăzeci de ani la dispoziţie să se gândească la misterul prin care Camira şi fiica ei dispăruseră din Broome, la numai câteva luni una de alta şi suficient timp să se dojenească singură că nu înfruntase niciodată situaţia. Ignorase evidenta devastare prin care trecuse

Charlie când dispă ruse Alkina, cu o noapte înainte ca el să împlinească douăzeci şi unu de ani, iar instinctul îi spunea că cele două evenimente erau legate între ele. Până

în ziua de astăzi îi lipsise Camira, care fusese alături de ea şi îi ţinuse secrete ce nu puteau fi ţinute.

Kitty a luat o gură din sendvişul fără gust, asemenea vieţii ei de când rămăsese fără toţi cei dragi. Totuşi – nu se lăsa pradă autocom pătimirii –

văzuse o luminiţă aprinsă din senin la patru ani după moartea lui Charlie.

Imediat după aceea, redevenise din oficiu protectoarea impe râului Mercer.

Devastată de durere, fusese incapabilă să se urnească şi să viziteze minele de opal, să se ducă la podgorii sau să arunce o privire la cifrele înregistrate de fermele de vite. Nici nu citise decla raţiile bancare ale companiei care se acumulau constant, nedeschise, pe biroul ei. Căzuse – aşa cum se spunea în romanele victoriene – în declin şi se izolase, zbuciumându-se zi şi noapte din cauza senti mentului de vinovăţie pentru tot ce făcuse şi nu făcuse.

În toţi acei ani de beznă, tânjise după moarte, dar fusese prea laşă s-o caute la propriu. Apoi, într-o seară a anului 1946, servitoarea bătuse la uşa dormitorului.

— Doamnă Mercer, a venit un tânăr care spune că trebuie să vă vorbească urgent.

— Te rog, ştii că nu primesc oaspeţi. Spune-i să plece.

— Am încercat, doamnă, dar refuza. Spune că nu pleacă de la poartă până când nu-l primiţi. Să chem poliţia?

— Cum îl cheamă?

— Domnul Ralph Mackenzie. Zice că e fratele dumneavoastră.

Kitty încercase să-şi amintească cine putea fi bărbatul care purta numele tatălui ei...

Şi atunci şi-a dat seama.

***

Kitty s-a ridicat de pe canapeaua elegantă de mătase şi s-a dus la una dintre ferestrele mari, privind cum plutea vaporul lin în larg. Ralph

Mackenzie apăruse în viaţa ei la momentul oportun, ca să-i amintească de cel puţin o faptă bună pe care o făcuse.

Şi-a adus aminte cum coborâse scara, oprindu-se la jumătate pentru a-l privi pe bărbatul înalt, care-şi frământa pălăria în mână. Ridicase capul auzindu-i paşii şi, în lumina

slabă a amurgului, Kitty se întrebase dacă nu cumva era copia fidelă a tatălui ei la tinereţe. Acest tânăr avea aceiaşi ochi albaştri charismatici, maxilarul puternic şi părul des şi roşcat.

— Domnule Mackenzie. Vă rog să intraţi.

În salon se aşezase agitat pe marginea canapelei, în timp ce servitoarea le punea ceai. Ralph îşi dresese glasul.

— Ma mi-a povestit despre dumneavoastră. Mereu zicea ce bună aţi fost cu ea când era... însărcinată cu mine. Când i-am spus că vin în Australia să încep o nouă viaţă, mi-a dat adresa dumneavoas tră, pe care a păstrat-o în toţi anii ăştia. Nu am crezut că vă mai găsesc aici, dar... iată-vă!

Apoi scosese cruciuliţa de argint pe care Kitty i-o dăduse lui Annie cu ani în urmă. Se uitase lung la ea, amintindu-şi furia pe care o simţise la înşelăciunea tatălui ei. Stătuseră apoi de vorbă şi Ralph îi spusese că fusese contabil pe un şantier naval în Leith. Îl invitase să cineze împreună, iar el îi povestise cât de dificile erau lucrurile de când se terminase războiul. Kitty aflase cât de afectată fusese soţia lui atunci când îi spusese că fusese concediat din cauză că registrele contabile erau goale.

— Ruth, soţia mea, m-a încurajat să vin şi să văd cu ochii mei ce poate oferi

Australia unui om ca mine.

Kitty îi pusese atunci o întrebare care o frământase de la începu tul serii.

— Ai vorbit vreodată cu tata... tatăl nostru?

— Nici nu am ştiut că e tata până când Ma, Dumnezeu s-o bine cuvinteze, nu a murit. Îl văzusem pe reverendul Mebride, când mă dusese Ma la biserică, unde stăteam în ultima strană. Acum înţeleg de ce era mereu furioasă după slujbele lui. Mă folosea ca să-i amin tească de păcatul pe care-l făcuse.

Ridicase privirea la Kitty în semn că-şi cerea scuze, dar ea doar îi confirmase sumbru.

— Când aveam treisprezece ani, continuase el, am fost trimis cu o bursă la

Colegiul Fettes. A fost cea mai bună şansă a mea să îmi schimb traseul şi să- mi construiesc un drum în viaţă. Nu am aflat până mai târziu că el – tata –

se ocupase de asta. Oricum a fost, îi sunt recunoscător pentru asta.

Până la sfârşitul serii, ea îi oferise o slujbă de contabil la com pa niile

Mercer. Şase luni mai târziu, soţia lui, Ruth, venise şi ea.

***

Kitty s-a îndepărtat de priveliştea valurilor cenuşii dincolo de pun tea privată, gândindu-se că venirea lui Ralph în Adelaide o salvase fără doar şi poate. După insuportabila pierdere a lui Charlie, Kitty îşi concentrase toată energia asupra acestui tânăr – frate pe jumătate, cu optsprezece ani mai mic

— Care apăruse pe neaşteptate în viaţa ei.

Şi în ultimii câţiva ani, Ralph se dovedise inteligent, dornic să în veţe şi, în consecinţă, devenise mâna ei dreaptă. Cu toate că în dustria perlelor în

Broome nu şi-a mai revenit după război, aşa cum prevăzuse Charlie, profiturile minei de opal şi ale podgoriei creş teau pe zi ce trecea. Între cei doi – frate şi soră – finanţele Mercer îşi reveneau încet-încet. Singura problemă era că Ruth, după ani de încercări, aflase recent că nu putea avea copii. Ralph îi scrisese lui Kitty în Scoţia ca să-i spună că luaseră un câine, care în acel moment satisfăcea nevoile materne ale lui Ruth.

Mulţumită capacităţilor excelente ale fratelui ei, Kitty se întorcea în

Australia pentru ultima oară. Fără să ştie Ralph, la întoarcere avea să-i încredinţeze afacerea cu totul, ştiind că viitorul compa nici avea să fie pe mâini bune.

Se întorsese la Leith cu şase luni în urmă pentru înmormântarea tatălui ei.

Murise de bătrâneţe, atât. Ea şi Ralph primiseră vestea cu un amestec inconfortabil de tristeţe şi uşurare dominată de vi novăţie. În timpul şederii cu mama ei, Kitty nu suflase o vorbă despre Ralph Mackenzie junior familiei. Călătorise în Italia cu sora ei, Miriam, pentru un tur cultural al oraşelor antice şi se îndrăgostise peste măsură de Florenţa. Cumpărase acolo un apartament mic şi elegant, de unde vedea acoperişul marelui Duomo.

Avea de gând să-şi petreacă iernile acolo şi verile cu

familia, în Scoţia.

Faptul că împlinise şaizeci de ani îi dăduse un imbold. În Australia nu o mai aştepta nimic în afară de amintiri dureroase. Şi, după ce încercase ani la rând să se îndepărteze de familia Mercer şi de iţele fine care păreau s-o fi ţinut în capcană toată viaţă ei de adult, acum era hotărâtă s-o facă în sfârşit.

Kitty s-a dus la dulap să aleagă ce să poarte la cina cu căpitanul. Când ajungea în Adelaide, urma să-şi petreacă următoarele săp tămâni făcând ordine în treburi. Asta însemna şi să găsească un avocat care să înregistreze decesul „soţului" ei. Ideea de a mai trece o dată prin frauda comisă de

Drummond a înflorat-o, dar era o pro blemă care trebuia rezolvată, ca s-o poată lua de la capăt.

În timp ce-şi ţinea rochia peste corpul zvelt, se întreba dacă Drummond murise. De multe ori, în nopţile lungi şi singura tice, când tânjise după atingerea lui, îşi imaginase fiecare scârţâit de uşă sau foşnet de animal în grădină ca fiind întoarcerea lui. Totuşi cum să-l aştepte? Doar ea fusese cea care-l alungase.

Poate, se gândea, întoarcerea ei acasă avea să permită cutiei de oţel în care-şi ferecase inima să se deschidă încă o dată.

***

Pe măsură ce voiajul continua, Kitty şi-a reluat rutina la bord. Nu o interesa socializarea cu ceilalţi călători de clasa întâi, astfel că făcea plimbări pe punte şi, în vreme ce se îndreptau spre sud, se bucura de atingerea călduţă a soarelui. Uneori, noaptea, auzea mu zică şi râsetele de pe puntea de sub ea, clasa a treia, cântări care se iscau dintr-odată la un acord de fiuier sau de acordeon. Şi-a amin tit cum dansase şi ea odată pe puntea de jos, în aerul îmbâcsit de ţigară. Camaraderia fusese contagioasă. Prietenii ei nu erau ei bo gaţi, dar deţineau adevărate bogăţii prin vise şi speranţe.

Kitty îşi dăduse seama demult că viaţa privilegiată o izolase. Cu toate că o parte din ea tânjea să coboare şi să se alăture distracţiei, îşi dădea seama acum că nu va fi niciodată acceptată printre ei.

— Şi fiecare în parte visează ca într-o zi să ajungă sus, unde sunt eu, a suspinat ea, în timp ce James venise să-i pregătească baia.

***

— Ieşiţi în oraş azi, când andocăm în Port Said? a întrebat-o James, care îi turna o ceaşcă de ceai English Breakfast.

— Nu m-am gândit, a răspuns ea. Tu?

— O, da! Nu-mi vine să cred că ne apropiem de Egipt, tărâmul faraonilor.

Sincer să fiu, doamnă Mercer, abia aştept să pun picio rul pe uscat. Mă simt ca în colivie la bord şi prietena mea, Stella, zice că sunt multe de văzut, deşi nu trebuie să te îndepărtezi prea tare. O să iau o parte din orfani cu mine, ca să-i înveselesc puţin.

— Orfani?

— Da, cred că-s cam o sută la clasa a treia. Au fost trimişi din Anglia să-şi găsească familii noi în Australia.

— Înţeleg. Kitty a sorbit din ceai. Atunci poate vin cu voi.

— Serios? James se uita uluit la ea. Unii miros urât, doamnă Mercer, nu au unde să se spele acolo unde stau.

— Sunt sigură că mă descurc, a spus ea brusc. Aşadar, ne vedem la capătul pasarelei, când andocăm mâine la zece.

— Bine, a răspuns el, dar să nu spuneţi că nu v-am avertizat.

A doua zi, Kitty cobora pasarela în Port Said. Mirosul fructelor putrezite şi ale trupurilor nespălate i-au mutat nasul din loc, tocmai când auzea nişte strigăte răsunând în portul aglomerat. Vapoarele cu aburi erau constant descărcate şi încărcate cu lăzi, animale şi fiinţe umane.

James o aştepta lângă o fată roşcată înaltă şi un grup de copii în zdrenţe.

— Ea e Stella. James i-a făcut cunoştinţă cu roşcata care-şi ţinea boneta peste ochi, ca să-şi ferească tenul alb de soare. A făcut tot posibilul să aibă grijă de o parte dintre micuţii de jos, i-a explicat el, întorcându-se spre ea cu totală adoraţie, după cum a observat Kitty.

— Mă bucur să te cunosc, Stella. Pe voi cum vă cheamă?

Kitty s-a aplecat să vorbească cu cel mai mic, care nu

avea mai mult de cinci ani.

— Eddie, a răspuns în locul lui un alt băiat, cu un puternic accent Cockney.

Nu prea vorbeşte.

— Şi ei sunt Johnny, Davy şi Jimmy, pe urmă Mabel şi Edna şi Susie... şi eu sunt Sarah, a spus o fată extrem de slabă, cu ochii deschişi, pielea palidă şi păr şaten lins, despre care Kitty bănuia că avea în jur de paisprezece sau cincisprezece ani. Ne-am adoptat toţi unii pe alţii, nu-i aşa?

— Da! au strigat în cor figurile murdărele.

— Ei bine, eu sunt doamna Mercer şi cunosc un loc în apropiere unde au dulciuri de toate felurile, a anunţat Kitty. Mergem să arun căm o privire?

— Da! s-au bucurat copiii.

— Haideţi atunci! a decretat Kitty şi, din instinct, l-a luat pe mi cul Eddie în braţe.

— Mă bucur că vă e familiară zona, doamnă Mercer. Pentru mine, totul e nou, i-a spus James, în timp ce îşi croiau drum pe străzi printre vânzătorii ce-şi strigau mărfurile.

Kitty s-a uitat în spate şi le-a văzut pe Sarah şi pe Stella care-i ţineau bine de mâini pe ceilalţi.

— Cam mulţi negri pe-aici, nu, Davy? l-a auzit Kitty pe Johnny şoptindu-i prietenului lui, trecând printre locuitorii îmbrăcaţi în robe colorate şi cu fesuri cu ciucuri.

I-a condus în spatele docurilor şi în oraş. Ştia acolo o piaţă stra dală imensă, unde se vindeau condimente aromate, fructe şi lipii coapte în cuptor încins, din care aerul ieşea în valuri de căldură.

— Ia te uită!

Sarah arăta spre un morman colorat de rahat turcesc presărat cu glazură.

— Da, e absolut delicios, a spus Kitty. Aş vrea – a numărat cape tele copiilor

— Opt pungi cu trei bucăţi de fiecare, i-a cerut vânzăto rului din spatele mesei pe capre, după care a mimat şi gesticulat până când omul a înţeles ce dorea.

— Poftim, Eddie! Încearcă asta.

Kitty i-a întins desertul băiatului cuibărit pe umărul ei. Eddie s-a uitat şi, şovăitor, şi-a scos degetul din gură şi a

scos limba roz să guste glazura.

— Să nu li se facă rău, doamnă M, a spus Sarah, care stătea lin gă Kitty şi împărţea pungile cu dulciuri. N-au mâncat aşa ceva în viaţa lor.

— Doamne, unii dintre ei sunt slabi morţi! i-a şoptit Kitty.

— Ne dau de mâncare, doamna. De fapt, uneori mâncarea e mai bună decât ce-aviam la orfelinat. Numai că ni s-a cam făcut tuturor rău de la valurile mari. Mai ales celor mici. El, a spus Sarah arătând spre Eddie, a cărui figură exprima fericirea, în timp ce mânca ra hatul turcesc, s-o simţit foarte rău.

S-au plimbat prin piaţă, căscând gura la copiile din lemn ale Sfinxului şi sarcofagelor lui Tutankhamon.

S-au oprit la altă tarabă, unde Kitty le-a cumpărat câte o por tocală şi s-au bucurat de fruct de parcă ar fi fost cel mai preţios dar primit vreodată. S-au întors apoi la pasarelă chiar înainte de ora patru, cu mutrele lipicioase de la zahăr şi suc de portocale. Kitty l-a pus pe Eddie, care dormea, în braţele lui

Sarah.

— Mulţumesc, doamna M, n-o să uităm bunătatea dumneavoas tră, a spus

Sarah. I-aţi făcut fericiţi pe toţi azi. Şi dacă aveţi nevoie de cineva care să vă peticească hainele elegante, io-s aia. Nu iau cât cei angajaţi să facă asta la bord şi-s mai pricepută ca ei!

Sarah a zâmbit şi i-a condus pe copii pe scări în jos.

***

— Mă gândeam să îmi ofer baia şi să spălăm câte doi orfani în fie care seară, a spus Kitty în seara aceea, în vreme ce James îi pre gătea rochia pentru cină.

— Sunteţi foarte bună, a înghiţit el în sec, dar nu ştiu dacă o să ac cepte comisarul să aduc pasageri de la clasa a treia la clasa întâi.

— Atunci va trebui să găseşti o soluţie. Să ştii, James, că pentru a fi sănătos trebuie să fii curat. În momentul de faţă, pielea acelor copii încurajează dezvoltarea bacteriilor. Vrei să fii responsabil când micul Eddie va fi declarat mort înainte să ajungă pe ţărmu rile australiene?

— Păi, nu, dar...

— Atunci sunt sigură că vei face un plan bun. Dacă reuşeşti, îţi voi oferi un salariu bun şi constant la una din companiile mele când ajungem în

Adelaide. Aşadar, vrei să facem o încercare?

— Da, doamnă Mercer, a spus el şovăitor.

În seara aceea, doi copii au ajuns la uşa cabinei lui Kitty. Au fost băgaţi în cameră pe fugă de către James, care a plecat, trântind uşa după el. Cei doi copii au icnit uluiţi la vederea luxului şi a spaţiului existent pe vapor înainte să-i ducă Kitty în baie şi să le ceară să se dezbrace.

— Mama mi-a zis să nu mă dezbrac în faţa unui străin.

Jimmy, care avea cel mult opt ani, îşi încrucişase braţele şi clătina din cap.

— Şi mie, doamna M, a adăugat Johnny.

— Păi atunci, ce-ar fi să vă las singuri? Vă rog să vă spălaţi bine cu săpun carbonic. Kitty le-a arătat săpunul. Fiecare are un prosop când terminaţi. Pe urmă vă aşteaptă cina.

Băieţii i-au trântit uşa în nas. Kitty a auzit o discuţie în şoaptă, pe urmă o joacă în apă şi, în cele din urmă, chicoteli de bucurie.

— Ştergeţi-vă repede, băieţi, se răceşte mâncarea, a spus ea prin uşă.

Au ieşit mai curaţi, dar până şi Kitty le vedea petele rămase pe gât. În timp ce îi punea la masă în faţa a două castroane mari de tocă niţă, a adulmecat şi şi-a dat seama că hainele lor murdare ema nau un miros neplăcut.

A doua zi, în timp ce James servea micul dejun, au discutat des pre următorii doi orfani care urmau să vină în seara aceea la baie.

— Faceţi un lucru minunat pentru copii, doamnă Mercer!

— Ar fi mai bine să le putem da şi haine curate. E mult mai cald acum. Nu le trebuie decât o cămaşă şi o pereche de pantaloni scurţi, că pe urmă le trimitem hainele la spălătorie. Ai vreo idee?

— Sarah e o cusătoreasă de minune. Ea le-a peticit şosetele băie ţi lor şi a croit o garderobă întreagă din petice pentru păpuşa lui Mabel.

— Excelent. Trebuie să-i dăm de lucru.

— Nu are maşină de cusut, doamnă Mercer.

— Atunci facem imediat rost de una. Spune-i comisarului că excen trica doamnă Mercer are o pasiune pentru croitorie cât îşi petrece timpul la bordul vasului. Nu mă îndoiesc că au o sumedenie la spălătorie.

— Aşa e, o să văd ce pot face, dar materiale?

— Lasă pe mine. Kitty s-a bătut uşor pe nas. Şi trimite-o pe Sarah la mine după-amiază. Vom lua ceaiul împreună şi vom discuta des pre proiectul nostru.

***

— Bun, a spus Kitty, conducând-o pe Sarah în dormitor, unde i-a ară tat un teanc de cămăşi de noapte şi de zi pe pat. Te descurci cu astea?

Sarah s-a uitat la mormanul de haine ale lui Kitty şi s-a întors îngrozită spre ea.

— Doamna M, sunt lucruri foarte scumpe. Nu pot să le tai, ar fi un sacrilegiu.

— Ba deloc, Sarah. Am mai multe haine decât pot purta vreodată şi întotdeauna pot fura un cearşaf, două de pe pat dacă e nevoie.

— Cum spuneţi dumneavoastră, doamna M, a mai zis Sarah, atingând dantela delicată la gulerul unei cămăşi de noapte.

— Aşa zic. Maşina de cusut vine mai târziu şi mâine te poţi apuca de lucru.

Ochii albaştri ai lui Sarah se măriseră pe figura ei slabă şi palidă.

— Dar ce-or să zică dacă vin aici, sus?

— Comisarul nu va spune absolut nimic pentru că îi voi spune că te-am angajat ca menajeră personală, ca să-mi coşi hainele. Ne vedem la nouă fix.

— Bine, doamna M.

Sarah s-a ridicat şi rochia îi atârna ca pe umeraş pe trupul fragil. În timp ce o conducea James, lui Kitty i s-a rupt sufletul din cauza acestor orfani trimişi peste mări şi ţări, în necunoscut, fără să aibă nimeni grijă de ei.

Kitty spera doar ca viaţa să fie mai bună cu ei odată ce ajungeau pe ţărmurile Australiei.

***

Până la sfârşitul săptămânii, toţi orfanii aveau un set de haine noi, croite de mâinile dibace ale lui Sarah. Lui Kitty îi

plăcea com pania fetei, care şedea la maşina de cusut şi povestea întruna despre bombele care căzuseră în timpul războiului în East End, de parcă istorisea o plimbare în parc.

— Ultima ne-a lovit pe zece de pe strada noastră, inclusiv pe mine. Eram în pivniţă, că sunaseră sirenele şi mi-am dat seama că îmi uitasem andrelele sus şi m-am dus să le aducă tocma' când a căz't bomba pe acoperiş. M-or scos din dărmături ca nouă. Aviam şase ani atuncea. Tipu' de m-a auzit zbierând zicea că a fost mira colu' naibii.

— Doamne! a răsuflat Kitty. Şi unde te-ai dus după aceea?

— Mătuşă-mia m-o luat la ea în casă mai încolo pă stradă, până venia taică- miu de pă frontu' din Franţa. Numa' că n-o mai venit şi mătuşă-mia nu m-o putut ţine, aşa că m-o dus la orfelinat, ştiţi? O fost bine acolo, că eram împreună. N-ai ce face, nu, doamna M?

— Da.

Kitty avea ditamai nodul în gât, minunându-se de curajul şi atitudinea pozitivă a lui Sarah.

— Toată lumea zice că poţi s-o iei dă la capăt în Australia. Cum e, doamna

M?

Vastă... Cumplită... Extraordinară... Crudă...

— E tărâmul făgăduinţei. Sunt sigură că te vei descurca de minune acolo,

Sarah. Câţi ani ai, apropo?

— Cincisprezece, doamna M, şi cum mă descurc bine cu dibăcia mia, sper să găsesc dă lucru şi să fac bani singură. Şi să găsesc un băr bat, a chicotit, roşind cum nu se putea mai timid. Aşa, astea-s toate. Sarah a scos un şort de sub acul maşinii de cusut şi l-a scuturat să-l îndrepte. Ar trebui să-i vină bine lui Jimmy, dacă nu mai slăbeşte.

— Bravo! Ai cusut foarte frumos. Kitty l-a luat din mâinile lui Sarah şi l-a împăturit frumos peste un vraf cu restul hainelor. Ia-le jos cu tine şi dă-le tu.

— Da, deşi tre' să am grije să nu le fure careva. Sunt unii jos care te fură numa' că se uită la tine. Mă întrebam dacă pot să iau bucata aia dă cearşaf ca să fac neşte batiste pentru un prieten. Plânge mult, d-aia, a adăugat ea. Sunt mulţi care plâng acolo.

— Sigur că poţi şi îţi mulţumesc, Sarah, pentru toată munca ta. Ăştia sunt banii tăi. Kitty a ridicat o bluză brodată şi o cămaşă, în care, în acel moment,

Sarah ar fi înotat de slabă ce era. Poţi să le ajus tezi pe măsura ta?

— Ooo, doamna M... A întins mâna să atingă materialul moale. Nu le-aş putea lua, cel puţin nu jos. S-ar murdări în cinci secunde.

— Atunci ţi le pregătim şi le ţinem aici până când coborâm de pe vapor. În fond, trebuie să arăţi cât mai bine ca să-l atragi pe băr ba tul acela.

— Mulţumesc, doamna M, sunteţi un înger păzitor, a spus Sarah în timp ce lua teancul de haine, plus cearşaful şi s-a dus spre uşă. Pe mai târziu.

— Aş vrea eu, a suspinat Kitty, închizând uşa după ea.

Capitolul 30

În ciuda privirii dezaprobatoare a comisarului de bord, Kitty a insistat ca micul ei grup de orfani să o însoţească atunci când vaporul se apropia de portul din Adelaide, unde urmau să debarce cu toţii. A comandat un ultim ospăţ, pe care copiii l-au devorat cu poftă, cercetând orizontul în continuu, pentru a vedea unde îşi vor începe noua viaţă. Când l-a zărit, Jimmy i-a anunţat cu un ţipăt şi au dat toţi fuga pe terasă şi s-au agăţat de balustradă.

— Ioi!

— Iote dealurile! Sunt verzi, nu roşii!

— Unde-i casele ş-oraşul? Zici că nu-i ni’ca ’colo!

Kitty l-a ridicat pe Eddie în braţe şi i-a mângâiat părul fin şi pufos.

— Vezi nisipul, Eddie? Poate te duc într-o zi să facem un castel de nisip.

Ca de obicei, Eddie nu a răspuns. Kitty l-a strâns mai tare în braţe, iar el s- a ghemuit pe umărul ei. James a apărut pe terasă, ca să le ceară copiilor să coboare şi să se pregătească de debarcare.

— Îi va întâmpina cineva? l-a întrebat ea, în timp ce el îi

mâna spre uşă.

— Se pare că vin autorităţile să-i ducă la noile lor familii. Din ce-am auzit, e un fel de comerţ cu carne vie, mai întâi aleg băieţii mai puternici şi fetele mai tinere şi mai frumoase.

— Şi ce se întâmplă cu cei care nu sunt aleşi?

— Nu ştiu, doamnă Mercer, a răspuns James.

Însă Kitty ştia că nu-i adevărat.

— Bine atunci, a spus ea, întorcându-se spre grupul de feţe fe ricite, care o priveau cu încredere. Am să vă dau fiecăruia o carte de vizită cu numele şi adresa mea. Locuiesc foarte aproape de centrul oraşului şi dacă vreunul dintre voi are nevoie de ajutorul meu, veniţi şi mă găsiţi la Alicia Hall. Ne- am înţeles?

— Da, doamna M, au răspuns ei în cor.

— Bun, îmi voi lua rămas-bun.

Kitty i-a pupat pe creştet şi i-a urmărit cu privirea în timp ce ieşeau din cabină pentru ultima oară.

— Dumnezeu să vă binecuvânteze! a murmurat ea, cu lacrimi în ochi.

***

Ajunsă la Alicia Hall, Kitty s-a pus să îşi încheie socotelile cu toate lucrurile neterminate în Australia. A petrecut o lungă du pă-a miază cu avocatul ei, domnul Angus, căruia i-a explicat că toate afacerile Mercer vor fi transferate lui Ralph şi o sumă de bani va fi investită în acţiuni pentru a-i ţine de cald la bătrâneţe. În cazul morţii ei, banii aveau să fie donaţi caităţii.

— Aş vrea şi să-mi declar soţul oficial mort, având în vedere că lipseşte de treizeci şi şapte de ani, a spus ea, fără să trădeze nici cea mai mică emoţie.

— Înţeleg. Domnul Angus a bătut cu stiloul în sugativă. Nu va fi nicio problemă, doamnă Mercer, dar voi avea nevoie de timp să adun dovezile.

— Ce dovezi vă trebuie? Nu l-a văzut nimeni şi n-a auzit de el de zeci de ani.

— Desigur. E vorba doar de birocraţia de a declara pe cineva mort în absentia – trebuie să demonstrăm tribunalului că am fă cut suficiente eforturi de a vă găsi soţul, chiar dacă şansele sunt ca, în tr-adevăr, să fie mort.

Voi începe imediat procedurile.

— Mulţumesc.

Fratele ei, Ralph, s-a întors de la mina de opal din Coober Pedy şi cei doi s- au aşezat la discuţii despre afaceri.

— Având în vedere actuala criză economică din Europa, aş spune că ne merge destul de bine. E un moment bun să ne extindem, Kitty. Cât am fost în Coober Pedy, mi s-a oferit pământ care se ie? ineşte. Cred că va fi o investiţie excelentă.

— Am încredere în judecata ta, Ralph, dar avem şi fondurile necesare?

— Le-am avea fără doar şi poate, dacă am vinde ferma de vite de la

Kilgarra. M-am tot uitat la registrele contabile – poate îţi aduci aminte că fostul administrator a murit cu ceva vreme în urmă? În locuitorul lui nu pare la fel de minuţios cu rapoartele lunare. Cred că ar trebui să mă duc eu însumi în nord ca să văd ce se petrece.

— Chiar e necesar?

— Aşa cred, da. Nu am primit răspuns la niciuna dintre tele gra mele mele.

— Nu am fost niciodată acolo, a spus Kitty, ştiind foarte bine de ce nu o făcuse. E foarte departe.

— Nu mai e aşa departe de când poţi lua trenul Ghan până la Alice Springs.

Ferma Kilgarra e la două zile de mers cu şareta, dar ar trebui să plec curând.

— Bineînţeles.

— Apoi mai e chestiunea proprietăţilor din Broome. Am vândut toate lugherele, după cum am discutat, dar tot mai rămân biroul, de pozitele şi, desigur, casa. Vrei s-o păstrezi? Ştiu câte amintiri ai acolo.

— Da, a răspuns, mirată şi ea, dar spaţiile comerciale le pot vinde. Dragă

Ralph, trebuie să-ţi împărtăşesc şi eu planurile mele de viitor.

Kitty a văzut cum Ralph a rămas uluit când i-a zis că urma să-i lase pe mâini întregul imperiu Mercer.

— Eu voi lua o pensie modestă din afacerile mele, dar mai am şi alţi bani şi- apoi nu voi avea cine ştie ce nevoi.

Desigur, mai e Alicia Hall, pe care intenţionez să ţi-o las ţie.

— Serios, Kitty, eşti sigură? Mă cunoşti de mai puţin de trei ani şi...

— Ralph! Kitty i-a pus mâna pe braţ. Eşti fratele meu, sânge din sângele meu. Nu ştiu pe nimeni mai priceput să se ocupe de afa ceri pe viitor. Te-ai dovedit a fi un administrator talentat, cu cap pentru afaceri. Sunt sigură că vei suporta cu bine schimbările care, simt eu, vor veni în Australia. Şi adevărul e că mă bucur foarte tare să predau ştafeta. A fost o pură întâmplare că m-am îngrijit de afa ceri atâta vreme.

— Atunci îţi mulţumesc, Kitty. Mă simt onorat de încrederea pe care mi-o acorzi.

— Bun, atunci am stabilit. Kitty s-a uitat în depărtare. Mă gin dese să mă pregătesc de plecare până în aprilie. Deşi, când eram ta nără şi am venit prima oară aici, mi-am promis să mai fac un drum.

— Unde anume?

— La Ayers Rock. Îţi vine să crezi că încă nu am ajuns acolo, după toţi anii ăştia? Aşadar, i-a zâmbit Kitty, vei avea companie pe tren. Voi veni cu tine până la Alice Springs.

***

În timp ce Kitty făcea pregătirile pentru a părăsi ţărmurile aus tra liene, şi-a dat seama că nu-şi dorea să ia cu ea în Europa prea multe lucruri: tot ce se afla la Alicia Hall fusese ales de Edith, soacra ei. Când s-a întors din excursia la Alice Springs, erau gata docu mentele pe care trebuia să le semneze pentru a trece afacerea pe numele lui Ralph. Domnul Angus a informat-o că se apropia foarte mult de momentul în care putea declara moartea lui Andrew în absentia, iar Kitty scrisese o scurtă declaraţie despre starea mentală a

„soţului” ei după scufundarea vasului Koombana, în speranţa că va fi suficient pentru a convinge judecătorul.

Două săptămâni mai târziu, a primit certificatul de deces al lui Andrew prin poştă şi s-a uitat la el cu groază şi uşurare totodată. A ieşit pe verandă şi a aruncat o privire spre locul în care îl zărise prima oară pe Drummond, când avea optsprezece ani.

— S-a terminat, a murmurat în sinea ei, în sfârşit s-a

terminat.

***

Până să audă soneria la uşă, o cuprinsese o stranie senzaţie de pace în timp ce îşi lua desertul în solitudine. Se întreba cine putea suna atât de târziu în noapte, când a auzit-o pe Nora, servitoarea aborigenă bună la toate, care răspundea la uşă.

— Scuzaţ, doamna Mercer, a spus Nora, în timp ce băgase capul în salon câteva clipe mai târziu, o vânt o cerşetoare care zice că trebe să vă vadă. Cică i-aţi dat ’mneavoastră adresa. O chiamă Sarah. S-o bag în casă?

— O, da, desigur, spuse Kitty, ridicându-se de la masă.

— Are ş-un băiet cu ea, a adăugat Nora sumbru, în timp ce Kitty o urma pe coridor.

Sarah, care oricum era slabă moartă, devenise transparentă între timp. S-a aruncat în braţele lui Kitty.

— O, doamna M...

Apoi privirea lui Kitty a picat pe Eddie, care se ascundea după fustele lui

Sarah, cu ochii rotunzi ca două farfurioare, privind can delabrul care atârna în centrul tavanului înalt.

— Doamne, ce s-a întâmplat? L-a tras pe Eddie spre ea, cu Sarah lipită de el.

Ce-ar fi să intrăm şi să ne aşezăm, ca să-mi spui tot.

I-a dus pe copii spre salon şi i-a pus de fiecare parte a ei.

— O, doamna M, ce rău îi la orfelinat!

— Orfelinat?

Kitty vedea că Sarah stătea să plângă.

— Da, că ne-a minţit, da? Ceilalţi au fost luaţi de familii, da’ io şi Eddie...

Nu ne aştepta nimeni. Ne-or dus cu alţi copii la călugăriţe.

— Vă e foame? a întrebat Kitty.

— Crăpăm de foame, doamna M!

Kitty a sunat clopoţelul şi i-a cerut Norei să facă un platou cu pâine şi carne rece pentru oaspeţi. După ce s-a uitat la ei cum se îm buibau ca nişte vulturi, a rugat-o pe Sarah să-i povestească pe în de lete ce se întâmplase.

Din gura lui Sarah s-a revărsat povestea cumplită de la orfeli natul St

Vincent de Paul.

— Ne munceau ca pe sclavi, doamna M, şi dacă refuzam, ne bă teau sau trebuia să stăm nemişcaţi cu orele şi n-avea nimenea voie să vorbească cu noi. Nu ne lăsau nici să ne ducem la toaletă după ce se dădea stingerea.

Micu' Eddie n-a avut ce face şi-o udat patu', toţi cei mici făceau asta şi p'ormă luau bătaie. Ăia mari trebuia să luăm găleata şi mopul înaintea zorilor şi să frecăm podelele şi nu primeam decât pâine mucegăită. Sarah a tras aer în piept, roşie toată de furie. Şi cel mai rău era, doamna M, că măicuţele alea îşi zic Surorile Milostiveniei, da' una n-avea milă. Una din ele – Sora Mary –

lua câte o fată în fiecare seară în camera şi... aoleu, doam na M, că nu pot să spun!

Sarah şi-a acoperit faţa cu mâinile.

Cu fiecare cuvânt, Kitty se îngrozea mai tare.

— Unde anume e locul ăsta?

— E în Goodwood. Am cotit de câteva ori ca s-ajungem acilea, da' zic că-i numa' juma' de oră de mers drept. Io-nţeleg dacă nu ne pu teţi ţine acilea, da'

noi nu ne mai întoarcem acolo. Niciodată, a adăugat Sarah ferm.

Kitty s-a întors spre Eddie, care-şi aşezase capul pe cotul ei şi dormea dus.

— Cred că e timpul să vă culcaţi, nu?

— Adică putem rămâne? Doar o noapte, sigur, dar, vă rog, doam na M, să nu spuneţi la nimenea că suntem acilea dacă vin după noi. Călugăriţa a zis că ne bagă la-nchisoare dacă fugim.

Sarah a căscat şi figura ei micuţă în formă de inimă aproape că s-a făcut nevăzută de gură.

— Nu chem poliţia, Sarah, promit. Haide, să vă duc la culcare. Vor bim dimineaţă.

Kitty l-a dus pe Eddie sus în braţe şi în camera copiilor, unde încă se mai aflau paturile în care dormiseră Drummond şi Andrew în copilărie. L-a aşezat pe Eddie pe un pat, îmbrăcat cum era şi l-a aco perit cu cearşaful, arătându-i lui Sarah spre celălalt pat.

— Mulţumesc, doamna M, n-o să uit niciodată ce aţi făcut pentru noi în seara asta, a murmurat Sarah închizând ochii.

— Copil drag, a şoptit Kitty închizând uşa după ea. Nu pot face destule.

***

— Nu-mi vine să cred, a spus Ruth, soţia lui Ralph, a doua zi, când şedeau pe terasă bând o limonadă şi se uitau la Eddie care se juca bucuros cu Tinky, teckelul spaniol. Sigur nu exagerează fata asta?

— Mai mult ca sigur. Am stat mult cu ea pe drum încoace şi cred tot ce spune.

— Dar sunt călugăriţe, femei care şi-au dedicat viaţa lui Dumnezeu şi voii

Sale.

— În experienţa mea, a-ţi dedica viaţa lui Dumnezeu nu înseamnă neapărat să acţionezi în numele Lui, a spus Kitty pasional, uitân du-se la Eddie care încerca să prindă un fiuture.

— Şi ce faci cu ei? a întrebat Ruth.

— Încă nu am hotărât. Sigur nu-i trimit de unde au venit, a spus Kitty cu ochii la Eddie care alerga în grădină după fiuturi.

Râsul s-a oprit brusc când s-a împiedicat de o piatră în pământ şi a căzut.

Înainte să aibă timp să ţipe de durere, Ruth se şi ridicare şi dă duse fuga la el, luându-l în braţe şi punându-l pe genunchi. Copilul şi-a îngropat faţa în pieptul ei şi ea l-a alinat. Lui Kitty i-a venit atunci o idee.

***

— Uite, doamna Kitty, v-am făcut asta în semn de mulţumire.

Timid, Sarah i-a dat lui Kitty o cârpă pătrată, cu iniţialele ei bro date pe o margine cu un model complex de trandafiri roz.

— E frumoasă, Sarah, mulţumesc. Eşti o tânără foarte talentată.

— Nu asta zicea Sora Agnes, a pufnit Sarah. Zicea că-s pleava pământului, şi io, şi ăilalţi.

— Te asigur că nu e aşa, Sarah, a răspuns Kitty ferm.

— Voiam să mă duc în oraş azi să găsesc de lucru la croitoreasă. Să câştig bani pentru mine şi Eddie. Ştiţi vreuna?

— Poate, Sarah, dar cred că eşti cam tânără să lucrezi cu normă întreagă.

— Nu mi-e frică de muncă, doamna M.

— Păi, de fapt voiam să te întreb dacă nu vrei să mă ajuţi o vreme. Am multe lucruri de organizat până plec în Europa şi trebuie să fac o excursie în nordul Australiei. De Nora e nevoie aici, aşa că o să am nevoie de cineva care să mă ajute cu hainele şi altele. Dar să ştii că e o excursie lungă, întâi cu trenul, apoi cu şareta.

— O, doamna M, aş merge cu dumneavoastră la capătul pământ tului, zău.

Vorbiţi serios?

— Întotdeauna, Sarah, te asigur.

— Atunci mi-ar plăcea foarte mult, doamna M, dar... Sarah s-a în tris tat. Şi

Eddie? El nu aşa puternic. Nu-s sigură că poate veni cu noi.

Kitty s-a bătut pe nas şi a zâmbit.

— Las' că mă ocup eu de Eddie.

***

— Mă întrebam, Kitty, având în vedere că vei fi plecată cu Ralph în următoarele câteva săptămâni, dacă ai hotărât ce vrei să faci cu Eddie?

Ruth se uita cu drag la el cum stătea lângă ea, fascinat complet de puzzle-ul pe care i-l adusese.

— Ştii, Ruth, mi-ai citit gândurile, pentru că nu ştiu ce să fac, a spus Kitty.

Nu aş vrea să-l trimit înapoi la orfelinat...

— Nu, asta sigur nu! Vorbeam cu Ralph aseară şi ne gândeam că ar fi o idee bună să rămână cu noi cât sunteţi voi plecaţi.

— Doamne! Ce idee bună! Dar nu te deranjează?

— Absolut deloc. E un copil bun şi simt că începe să aibă încre dere în mine.

Ruth s-a umplut de tandreţe când Eddie i-a dat un cot ca să-i arate că terminase jocul.

— Da, aşa se pare. Păi, dacă eşti sigură...

— Perfect. O să-mi prindă bine să am un bărbat pe lângă casă, care să mă apere cât timp e Ralph plecat cu tine în nord, a zâmbit Ruth.

— Dacă Eddie e fericit, şi eu sunt.

— Ce părere ai, Eddie? Ruth i-a atins braţul. Vrei să vii să stai la mine acasă o vreme?

— Da, vă rog! a spus Eddie şi s-a întins spre Ruth, care l-a strâns în braţe.

— Ei bine, cred că s-a hotărât, a spus Kitty cu un nod în gât.

Era prima oară când îl auzea pe Eddie vorbind.

Capitolul 31

Cinci zile mai târziu, Kitty şi Sarah plecau din Adelaide cu Ralph, în zori, spre Port Augusta, unde au luat trenul Ghan. Hamalii le-au aranjat bagajele frumos în cabine. Pe durata voiajului de trei zile au avut o rutină liniştită, însoţită de mişcarea legănată a trenu lui care îi ducea prin deşertul roşu, din ce în ce mai sălbatic şi mai pustiu. Kitty se bucura că o avea pe Sarah cu ea, nu doar din pri cina firii ei practice, ci şi mulţumită entuziasmului –

încântarea ei constantă la fiecare schimbare de peisaj o ajuta pe Kitty să privească totul cu alţi ochi.

Şi-au petrecut multe după-amiezi în vagonul de observaţie, unde Sarah stătea cu faţa lipită de geam şi anunţa fiecare privelişte şi sunet stăpânei.

— Cămile! a icnit ea, arătând spre un şir care şerpuia prin deşert.

— Da, însoţitorul spunea că ne vom întâlni cu ele probabil la ur mătoarea staţie, a spus Ralph fără să ridice ochii din ziar.

Şi într-adevăr, când au oprit la Oodnadatta, Sarah s-a uitat fascinată la păstorii afgani, cu turbanele lor albe şi robele vaporoase, care luau provizii din tren şi le încărcau pe „şoferii” lor robuşti şi eleganţi ai deşertului.

Cu Sarah alături, şi Kitty urmărea schimbarea peisajului, munţii roşii, pajiştile de sare albe şi strălucitoare şi râurile albastre, mi nu nându-se că, după zeci de ani în Australia, interiorul continen tu lui îi scăpase.

Au sosit în Alice Springs pe un peron aglomerat, unde

părea că întreg oraşul sosise să aştepte trenul. Şi-au făcut loc prin mulţimea zgomotoasă şi

Ralph a cerut o şaretă care să-i ducă la strada prin cipală a oraşului.

Au fost lăsaţi în faţa mândrului hotel Springs şi vizitiul a venit după ei cu bagajele şi au intrat cu toţii în recepţia întunecată şi prăfuită.

— Nu e tocmai un loc cu care să fiţi obişnuită, nu, doamna M? i-a şoptit

Sarah la ureche.

Ralph întrebă dacă proprietarul, doamna Randall – o femeie căruntă care părea să se scalde în mod regulat în gin – avea camere libere. Avea şi fiecare a primit câte o cheie.

— Toaleta e în spate şi e şi un butoi cu apă de spălat.

— Mulţumim, a spus Kitty, dând din cap spre femeie, în timp ce Sarah s-a strâmbat ca să-i arate ce părere avea despre condiţiile sanitare.

— Vai, până şi la orfelinat era toaleta înăuntru, a şoptit ea.

— O să supravieţuim, a spus Kitty, urcând scara de lemn.

Toţi trei erau extenuaţi în seara aceea şi au mâncat devreme în salonul micuţ de la parter.

— Doamna Randall zice că ferma de vite Kilgarra e la două zile de mers călare. Aşa că o să încerc să găsesc pe cineva care să ne ducă acolo. Vii cu mine? a întrebat Ralph.

— Nu, a răspuns ferm Kitty. Avem doar zece zile aici şi vreau să văd Ayers

Rock. Sunt sigură că îmi vei spune tu tot ce se întâmplă acolo, Ralph. Cred că o să mă retrag la culcare acum. M-a extenuat destul de tare drumul până aici.

Sus, în camera ei simplă, s-a întins pe salteaua tare din păr de cal şi s-a uitat pe geamul ce-şi purta stratul de praf ca pe o haină natu ralã. Ştia că

Drummond nu era la fermă – nu risca să fie recunoscut. Totuşi, oricât îi spunea raţiunea că putea fi oriunde în acel peisaj vast, faptul că se afla în brusă îl aducea cumva mai aproape.

Ăsta e locul lui, pământul lui...

— Kitty, şi-a spus cu voce tare, tocmai l-ai declarat oficial

mort. Şi-apoi, aproape sigur s-a ales praful de el deja...

După ce şi-a administrat discursul sobru, Kitty s-a întors pe cealaltă parte şi a adormit.

***

A doua zi dimineaţă, în faţa hotelului, Ralph părea ceva mai agitat în timp ce se aşeza în şaretă alături de vizitiul aborigen.

— O să fie o aventură despre care o să am ce le povesti lui Ruth şi Eddie, nu? a spus el, zâmbindu-le stresat lui Kitty şi lui Sarah. Cu voia lui

Dumnezeu, ne vedem la sfârşitul săptămânii viitoare. Bun, hai să pornim!

Vizitiul a dat bice poneiului şi şareta a pornit pe strada prăfuită.

— Mai bine el decât io, doamna M. Doamne, ce cald e! Sarah îşi făcea vânt.

Mă gândeam să mă duc la postăvar peste drum să văd dacă pot cumpăra nişte material să ne fac nişte bonete de soare, cu plasă prin ele ca să nu ne mai intre gâzele în faţă.

Sarah a dat din mână să gonească o insectă care i se aşezase pe faţă.

— Bună idee, a consimţit Kitty. Eu zic să stăm azi în oraş şi să mergem mâine la Ayers Rock.

— Aveţi dreptate, doamna M. Când mă întorc, ar fi bine să vă spăl lenjeria în butoiul ăla de-afară.

După ce i-a dat lui Sarah câţiva bănuţi din portofel, s-a uitat după fata care s-a făcut nevăzută în mulţimea de pe stradă. Era o amestecătură de aborigeni cu albi şi drumul era aglomerat de oameni călare, de căruţe trase de cai şi de câte o maşină pe ici-colo. Scena a dus-o în trecut, în primele ei zile din Broome – un amestec uman multicultural, hotărât să-şi croiască drum printr-un mediu ostil, neiertător.

După ce a mâncat de prânz, neobişnuită zilele astea cu arşiţa care o toropea, Kitty s-a întors la hotel şi s-a adăpostit sub un ven tilator din tavan.

Pe măsură ce se lăsa amurgul şi căldura se domo lea, s-a hotărât să facă o plimbare afară ca să poată dormi noaptea. A coborât în recepţia mică, unde doamna Randall ridica privirea de la un bărbat cu care vorbea la tejghea.

— Bună seara, doamnă Mercer. Marshall zice că o să fie aici la prima oră să vă ducă la Rock. Ar fi bine să plecaţi înainte să răsară soarele şi sugerează ora patru dimineaţa. Vă convine?

— Mulţumesc. E perfect.

Kitty tocmai apăsase pe clanţă când doamna Randall a adăugat:

— Sunteţi doar voi două diseară la cină, nu? Poate domnul D ia masa cu dumneavoastră.

Bărbatul s-a întors şi se uita acum drept la ea, cu ochii albaştri pe pielea măslinie şi avea barbă cenuşie.

Kitty s-a ţinut de uşă să nu cadă, incapabilă să-şi ia ochii de la el.

— Sigur că, dacă doriţi să mâncaţi separat, pot să aranjez şi aşa.

Doamna Randall se uita nedumerită că cei doi nu-şi mai luau ochii unul de la celălalt.

— Cum doreşte doamna, a spus el în cele din urmă.

Kitty a încercat să răspundă, dar creierul refuza să formuleze orice.

— Vă simţiţi bine, dragă doamnă Mercer? V-aţi schimbat la faţă, zău.

Încerca să dea drumul clanţei, dar ştia că era posibil să leşine. Cu un efort suprem, a deschis uşa.

— Da... Mă duc în oraş.

Pe stradă, Kitty s-a întors şi a început să se îndepărteze repede de hotel.

Nu se poate... pur şi simplu nu se poate...

— Kitty!

La auzul vocii lui în spate, a luat-o la fugă. A intrat pe o alee îngustă, fără să-i pese unde se afla, atâta timp cât n-o prindea el din urmă.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Te ajung şi dacă ţopăi într-un picior...

— Blestemat să fii! Să te duci dracului! l-a blestemat ea, gâfâind.

A încetinit şi a început să vadă pete mov în faţa ochilor, când o mână fermă a prins-o de braţ. Cât pe ce să leşine, s-a aplecat, gâfâind ca un câine astmatic, neavând de ales decât să se sprijine de el.

— Aşază-te! Mă duc să-ţi aduc puţină apă. A ajutat-o să se aşeze uşor pe o treaptă. Stai aici, că mă întorc imediat.

— Nu vreau să te întorci. Pleacă... pleacă...

Kitty gemea cu capul între genunchi, chinuindu-se să nu leşine.

— Ia, bea asta.

Cu ochii închişi, a adulmecat whisky-ul înainte să-l vadă.

— NU! A dat cu mâna în cana de tablă, care a zburat în aer şi s-a rostogolit pe jos, vărsându-se. Cum îndrăzneşti?

— Cum îndrăznesc să ce?

— Să-mi aduci alcool! Am nevoie de apă.

— Am şi asta.

Kitty a luat sticla de la el şi a băut apa. A tras aer în piept de câte va ori în timp ce-şi făcea vânt cu boneta şi îşi revenea încet-încet.

— Ce cauţi aici? a icnit ea.

— Vin aici de aproape patruzeci de ani. Cred că eu sunt cel care ar trebui să te întrebe.

— Nu prea cred că e treaba ta.

— Ca de obicei, ai dreptate, dar te anunţ că orice dramă are loc pe strada principală din Alice Springs devine repede treaba tuturor. Pot să-ţi sugerez să continuăm conversaţia într-un loc mai intim?

— Să mă conduci imediat la hotel, i-a ordonat ea, lăsându-l s-o ajute să se ridice, simţind privirile aţintite asupra lor. După care vreau să pleci.

— Ha! Eşti pe teritoriul meu. Tu eşti cea care trebuie să plece.

— Mai vedem noi, a răspuns ea.

Până la hotel nu şi-au mai adresat nicio vorbă. El s-a oprit în prag şi s-a întors spre ea.

— Îţi sugerez de dragul convenienţelor să luăm cina împreună diseară.

Întâmplător avem acelaşi acoperiş deasupra capului şi toată lumea din oraş e cu ochii pe noi. A arătat spre doamna Randall, care stătea la recepţie şi îi privea prin gemuleţul prăfuit al uşii de la intrare. Iar mai târziu, când se culcă, adică pe la nouă şi jumătate când termină câteva sticle de băutură, putem vorbi.

— De acord, a spus Kitty, în timp ce el deschidea uşa.

— Toate bune, drăguţă? a întrebat-o doamna Randall, când au intrat în hol.

— Da, mulţumesc. Cred că m-a afectat căldura.

— Sigur, drăguţă, pe toţi ne ia, nu, domnu' D? i-a făcut ea cu ochiul.

— Evident, doamnă R.

— Deci ne-am hotărât să mâncăm împreună? a întrebat doamna Randall.

— Desigur, a răspuns el. Eu şi doamna Mercer ne-am cunoscut cu ani în urmă. Soţul ei îmi era... prieten apropiat. Va fi o plăcere să stăm la poveşti, nu-i aşa, doamnă Mercer?

Kitty îşi dădea seama că cel puţin o parte din el se amuza de şa rada asta.

Înainte să-l strângă de gât, a reuşit să îngaime un „da", după care a urcat cât a putut de calm în camera ei.

— Of, Doamne! a răsuflat ea trântind uşa, înainte s-o încuie ca să fie sigură.

S-a întins pe pat şi a încercat să-şi calmeze bătăile inimii.

L-ai iubit odată...

Kitty s-a ridicat câteva minute mai târziu şi s-a fâţâit prin cameră ca un animal în cuşcă. Şi-a privit faţa în oglinjoara cu zgârieturi negre în zigzag, care-i afectau reflexia.

A chicotit puţin când şi-a dat seama că soarta o adusese tocmai aici, într-un loc în care nu avea minimum de confort ca o femeie să se poată spăla sau înfrumuseţa, de dragul lui. Cu toate că, desigur, nu voia să facă asta şi nici nu trebuia să conteze... S-a luat singură peste picior pe seama vanităţii, dar a chemat-o totuşi pe Sarah, căreia i-a cerut să-i scoată bluza ei preferată de muselină albastră şi s-o ajute cu coama de păr roşcat-grizonant care ajunsese la fel de dezordonat ca un copil răsfăţat şi atârna în bucle nespălate pe lângă faţă.

— Cred că vă stă bine cu el lăsat, doamna M, a comentat Sarah, în timp ce încerca să-l întoarcă pe pieptene. Păreţi mai tânără.

— Luăm masa cu un prieten foarte vechi al soţului meu, a anun ţat-o Kitty, care se dădea cu puţin ruj ca să-şi umple buzele.

Apoi, când a văzut cum pătrunde în ridurile dinspre gură,

l-a şters cu severitate.

— Doamna Randall spunea că în seara asta o să luăm masa cu un domn.

Nu mi-am dat seama că vă cunoaşteţi. Cum îl cheamă?

Kitty a înghiţit în sec.

— Toată lumea îi spune domnul D aici.

Le aştepta în salon şi Kitty vedea că se spălase şi se bărbierise şi el, încercând să arate bine.

— Doamnă Mercer. S-a ridicat în picioare şi s-a aplecat să-i sărute mâna.

Ce coincidenţă!

— Într-adevăr.

— Şi dumneaei cine este?

Se uita la Sarah.

— Ea este Sarah. Am cunoscut-o la bordul vasului când m-am întors în

Australia acum câteva luni. E menajera mea.

— Încântată de cunoştinţă, domnule.

Sarah a făcut o plecăciune afectată.

— Asemenea. Ne aşezăm? a sugerat el, apoi s-a întins spre urechea lui Kitty.

Chiar te pricepi la adunat toţi oropsiţii sorţii de pe drumuri.

În timp ce mâncau o tocăniţă delicioasă, despre care domnul D le spusese că e de cangur, Kitty s-a rezemat de spătar şi s-a uitat cum o fermeca

Drummond pe Sarah. Se bucura că nu era singură cu el şi că nu îi dădea atenţie doar ei. Simţea cum i se strângea sto macul, de parcă urma să explodeze la fiecare îmbucătură.

— Şi de-aici încotro o luaţi? a întrebat-o el pe Sarah.

— Mergem să vedem o stâncă mare în centrul deşertului mâine, l-a informat Sarah senină, sorbind din berea oferită insistent de Drummond.

Doamna M vrea s-o vadă, nu ştiu de ce. Pare drum lung ca să vezi un bolovan, ştiţi ce zic?

— Ştiu, dar crede-mă, când ajungi acolo, ai să înţelegi. E aparte.

— Păi, dacă ne sculăm la patru, io mă duc la culcare. Dum nea voastră ce aveţi de gând, doamna M?

— Urcă şi dumneaei după cafea, nu-i aşa, doamnă

Mercer?

Drummond se uita insistent la ea.

— Bine. Sarah a căscat cu gura până la urechi, cum numai ea făcea şi s-a ridicat de la masă. Ne vedem la prima oră.

Kitty a urmărit-o cum se legăna la ieşirea din salon.

— Aşa îţi place ţie să îmbeţi femeile? Sarah nu are nici şaisprezece ani! a şoptit ea.

Drummond a ridicat paharul de bere.

— În cinstea ta, Kitty! Jur că nu te-ai schimbat deloc din clipa în care am pus prima oară ochii pe tine. De multe ori m-am întrebat ce anume te face aşa furioasă?

Kitty a clătinat din cap, supărată că, după atâţia ani, Drummond reuşise s- o reducă la un individ nesigur, care doar scrâşneşte de furie. Încă o dată îi venea cu disperare să-l plesnească.

— Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti aşa?

— Aşa cum? Adică nu ca restul lacheilor tăi, care se pleacă şi ling tălpile celebrei Kitty Mercer, care a suferit o asemenea tragedie în familie, dar, în ciuda tuturor probabilităţilor, s-a dovedit a fi cea mai puternică afaceristă de perle din Broome? Respectată şi ve ne rată de toţi, în ciuda faptului că succesul ei a lăsat-o fără dram de iubire în viaţă?

Kitty s-a ridicat instinctiv de pe scaun, nedorind să-i ofere doam nei

Randall ocazia să bârfească în tot oraşul, fiindcă ştia că mai avea puţin şi sărea în aer.

— Ajunge! O să-ţi spun noapte bună.

S-a îndreptat spre uşă.

— Sunt impresionat de controlul de sine. Mă aşteptam să mă poc neşti în orice clipă.

Kitty a suspinat profund, prea obosită şi tulburată să se mai lupte.

— Noapte bună, Drummond!

S-a dus spre scări şi spre dormitor şi a închis uşa după ea. Şi-a scos bluza albastră, dojenindu-se că-i trecuse prin cap s-o poarte şi s-a urcat în pat.

Pentru prima dată în ultimii ani a plâns.

Tocmai când se liniştea şi se gândea că va adormi, s-a

auzit o bătaie timidă la uşă. S-a ridicat în şezut şi s-a dezmeticit de tot.

— Cine e?

— Eu, a şoptit el prin uşă.

Kitty a ţâşnit din pat, neştiind dacă încuiase uşa după ea când venise.

Răspunsul a fost clar când a intrat Drummond, care arăta la fel de rău cum se simţea ea.

— Iartă-mă, Kitty! A închis uşa după el şi a încuiat-o bine. Am ve nit să-mi cer scuze. Nu mă port cu nimeni altcineva ca un porc. A fost un şoc să te văd... nu am... nu ştiu, s-a corectat, cum să mă port.

— Nici eu. Şi ai dreptate, ăsta e teritoriul tău. Eu sunt cea care ar trebui să plece. O să mă duc la Ayers Rock mâine, după care am să fac planuri să mă întorc la Adelaide cât se poate de repede.

— Serios, nu e nevoie.

— Ba mi-e teamă că da. Doamne, dacă mă recunoaşte cineva, dacă ne recunoaşte oricine... Tocmai am primit certificatul de deces al lui Andrew înainte să plec.

— Deci m-ai omorât, în sfârşit. Mda, ce să zic... În cele din urmă s-a ridicat, s-a uitat la ea şi i-a zâmbit slab. Oricum, Kitty. Pe-aici sunt cunoscut ca domnul D: păstor care nu stă locului mai mult de câteva săptămâni. Se zvoneşte că sunt fost condamnat şi că am scăpat din închisoarea din

Fremantle.

— Cam aşa arăţi.

Kitty îi privea părul încă negru şi dens, grizonant pe alocuri, figura aspră, ridată mai mult de soare decât de vârstă şi pieptul lat cu braţe groase, musculoase.

— Ei, hai să nu căutăm din nou să ne insultăm. I-a zâmbit pe ju mătate. O să încep pauza de război prin a-ţi spune că nu ai îmbă trânit o zi. Tot frumoasă eşti.

Ruşinată, Kitty şi-a atins părul grizonant.

— Ştiu că eşti doar amabil, dar apreciez gestul.

S-a aşternut tăcerea între ei şi o viaţă de amintiri le-a trecut prin faţa ochilor.

— Aşadar, ne-am întâlnit, a spus Drummond în cele din urmă.

— Da, ne-am întâlnit, a repetat ea ca un ecou.

— Şi trebuie să-ţi spun, în caz că nu mai apuc vreodată, că nu a trecut zi în patruzeci de ani să nu mă gândesc la tine.

— Probabil cu furie, i-a zâmbit Kitty pieziş.

— Da, a chicotit el, dar numai din cauza comportamentului meu pripit, care mi-a transformat viaţa de-atunci într-o glumă proastă.

— Îţi stă bine, trebuie să recunosc. Nu-mi vine să cred că ai trecut de şaizeci de ani.

— Corpul meu îşi ştie vârsta, a suspinat el. Mă încearcă deja ca priciile vârstei. Mă doare spatele ca dracu' după ce dorm pe jos o noapte şi îmi pârâie genunchii ori de câte ori mă urc pe mârţoagă. Asta e viaţă de tânăr,

Kitty, iar eu nu mai sunt tânăr.

— Ce ai de gând?

— Habar n-am. Ce fac păstorii trecuţi la bătrâneţe? Dacă stau să mă gândesc, nu ştiu niciunul. De obicei la cincizeci ne acceptăm soarta. Ori ne muşcă vreun şarpe, ori murim de dizenterie, ori sfârşim de suliţa vreunui negru. Eu am avut norocul dracului, cel puţin în privinţa asta. Poate din cauză că nu mi-a mai păsat dacă tră iam sau muream după ce te-am văzut ultima oară, aşa că m-a ţinut în viaţă nesuferitul ăla din ceruri doar ca să mă pedepsească. Mă rog. S-a plesnit peste coapse. Asta e. Tu?

— Plec definitiv din Australia după ce mă întorc în Adelaide.

— Unde te duci?

— Acasă, sau cel puţin în Europa. Am cumpărat un apartament în Italia. Ca şi tine, simt că Australia e un joc pentru tineri – bărbaţi sau femei.

— Ah, Kitty, cum de-am îmbătrânit noi... Drummond a scuturat din cap.

Mi te-amintesc la optsprezece ani, când cântai de mama focului la fie

Edinburgh Castle Hotel, beată turtă.

— Şi a cui a fost vina? l-am întrebat, privindu-l cu reproş.

— A mea, normal. Ce face Charlie? Ştiu un tip la misiunea din

Hermannsburg care zicea că a fost cu el la şcoală şi

spera să vină la el în vizită într-o zi.

— Probabil te referi la Ted Strehlow.

— Da. Tipul e nebun ca o cobra bolnavă, dar l-am mai întâlnit în călătoriile lui în brusă. E un antropolog care s-a inventat singur şi studiază cultura aborigenă.

— Da, l-am cunoscut odată la Adelaide. Nu cred că l-ai văzut recent pe domnul Strehlow. Charlie a murit acum şapte ani în atacul japonez de la

Rowbuck Bay.

— Kitty, n-am ştiut! Drummond s-a dus la ea şi s-a aşezat pe pat lângă ea.

Doamne Dumnezeule, nu am ştiut. Iartă-mă că am fost insensibil.

— Deci – Kitty era hotărâtă să nu plângă – nu mă mai ţine nimic în

Australia şi de-asta plec acasă. După o vreme s-a uitat la el. Ce păcat, nu?

— Ce anume?

— Că noi doi suntem aici, pe pământ, când băiatul meu şi mulţi alţii pe care i-am iubit nu mai sunt cu noi.

— Da.

Şi-a aşezat mâna pe a ei.

Kitty i-a simţit căldură prin tot corpul şi şi-a dat seama că el a fost ultimul bărbat care a atins-o cu un astfel de gest în ultimii pa truzeci de ani. I-a strâns şi ea mâna.

— Nu te-ai recăsătorit? a tatonat el terenul.

— Nu.

— Sigur ai avut pretendenţi.

— Câţiva, da, dar, după cum îţi imaginezi, îmi vânau averea. Tu?

— O, Doamne, nu! Cine m-ar fi luat?!

S-a lăsat din nou liniştea între ei şi stăteau ţinându-se de mână şi contemplând secretele pe care le aveau unul faţă de altul, dar preţuind momentul pe care-l trăiau împreună.

— Trebuie să mă retrag, altfel nu mai sunt bună de nimic dimi neaţă, a spus

Kitty în cele din urmă. Dar corpul ei nu făcea nicio mişcare să se desprindă de el. Îţi aduci aminte de Alkina? l-a în trebat în tăcerea care se lăsase.

— Da.

— A dispărut cu o noapte înainte ca Charlie să împlinească douăzeci şi unu de ani. Şi apoi Camira a dispărut şi ea câteva luni mai târziu, pe când eram eu în Europa.

— Serios?

— Da. A plecat şi Fred după aceea. S-a dus în pustietate şi nu s-a mai întors.

Nu i-am mai văzut şi nu mai ştiu nimic de ei de-atunci. Cred că am făcut ceva foarte grav în viaţă. Toţi cei pe care-i iubesc mă părăsesc.

— Eu nu. Pe mine m-ai alungat, nu?

— Drummond, ştii că nu am avut de ales...

— Da şi voi regreta până când voi muri ce-am făcut. Stai liniştită, că am avut destul timp să regret deja.

— Amândoi am fost de vină, Drummond, nu uita.

— Dar a fost bine cât am simţit că trăim, nu?

— Da, adevărat.

— Amintirile alea m-au ţinut întreg la cap în nopţile reci din Never Never.

Kitty...

— Da?

— Trebuie să te întreb. Drummond şi-a trecut mâna prin păr, neo bişnuit de emoţionat. Am... auzit că ai rămas însărcinată după ce am plecat.

— Dar... cum ai aflat?

— Ştii cum circulă zvonurile în brusă. Kitty, era copilul meu?

— Da.

Cuvântul a ieşit ca o bulă enormă de tensiune degajată în timp ce Kitty a dat glas secretului pe care-l ţinuse în ea atâţia ani.

— Fără îndoială?

— Fără. Am... sângerat după plecarea lui Andrew. Kitty s-a înroşit la faţă.

Înainte ca noi doi să...

— Da. Şi? Drummond a înghiţit în sec. Ce s-a întâmplat cu co pilul nostru?

— L-am pierdut. Timp de şapte luni l-am simţit în mine, parte din tine, parte din noi, dar am avut contracţii prea devreme şi s-a năs cut mort.

— Era băiat?

— Da. L-am numit Stefan, după tatăl tău. Mi s-a părut just având în vedere circumstanţele. E îngropat în cimitirul din Broome.

Şi atunci, Kitty a început să plângă cu lacrimi mari, cu sughi ţuri, în vreme ce corpul ei exprima tot ce ţinuse în ea atâta timp, în faţa singurei persoane de pe lumea asta care putea înţelege.

— Copilul nostru şi Charlie s-au dus în pământ. Doamne! Uneori, zilele au părut atât de întunecate încât mă întrebam ce sens mai are orice. Kitty s-a şters cu cearşaful la ochi. Ce egoistă sunt, când n-am niciun drept să trăiesc când fiii mei sunt morţi.

— Doamne, Kitty... Drummond a cuprins-o cu braţul de umăr. Ce dezastruoasă e dragostea pentru noi, bieţii oameni...

— Puţină dragoste, a murmurat Kitty, cu capul lipit de pieptul lui, şi ne-a distrus pe amândoi.

— Trebuie să te consolezi cu faptul că nimic în viaţă nu e aşa de simplu.

Dacă Andrew nu mă trimitea să iau Perla Roseate, el ar fi fost cel care s-ar fi întors la tine în viaţă şi eu eram cel de pe fundul oceanului. Trebuie să încercăm să fim mai responsabili pentru fap tele noastre, dar nu putem răspunde pentru ale altora. Au un mod perfid de a ne lega destinele ca buruienile. Pe pământul ăsta, toate sunt legate între ele.

— Ce profund! a şoptit Kitty cu o urmă de zâmbet.

— Şi, din fericire, chiar cred că aşa e. Asta e tot ce m-a ţinut să nu mă arunc de pe Ayers Rock.

— Şi cu noi cum rămâne? Niciunul nu are familie să transmită înţelepciunea mai departe. Pentru familia Mercer, e sfârşit de linie.

S-a lăsat liniştea înainte ca el să răspundă.

— Kitty, te implor să ai încredere în mine pentru ultima oară. Îna inte să pleci, trebuie să mergi cu mine într-un anume loc. Tre buie să vii cu mine mâine.

— Nu, Drummond, mi-am petrecut ultimii patruzeci de ani în viaţă dorindu-mi să merg la Ayers Rock şi asta voi face peste câteva ore. Nimic nu mă poate reţine.

— Şi dacă îţi jur că te duc poimâine acolo? Şi-apoi nu înseamnă decât că nu te trezeşti până la opt, mai ales că e trecut de unu noap tea. Te implor, Kitty.

Trebuie să vii.

— Te rog, Drummond, jură-mi că nu e un joc aiurit!

— Nu e, dar, în acelaşi timp, trebuie să mergem cât de curând posibil.

Kitty a văzut că vorbea serios.

— Unde mergem?

— La Hermannsburg. Trebuie să cunoşti pe cineva.

Capitolul 32

— Doamna M! E trecut de ora opt! Nu trebuia să ne sculăm la patru? Aţi zis că veniţi să mă treziţi.

Kitty s-a mişcat şi a văzut figura neliniştită a lui Sarah deasupra ei.

— Am schimbat planurile, a spus răguşit, în timp ce se dezmeticea. Domnul

D ne duce la Hermannsburg azi.

— Asta e bine, nu? a spus Sarah, aşteptând confirmarea.

— Da.

— Ce e Hermannsburg? a întrebat Sarah, care împăturea hainele pe care le lăsase Kitty pe jos cu o noapte în urmă.

— O misiune creştină. Domnul D a zis că o să fie prea cald să mer gem astăzi la Ayers Rock. Cică e mult mai aproape Hermannsburg.

— Nu-mi plac oamenii prea religioşi, a spus Sarah. La orfelinat ne spuneau poveşti despre micul Domn Isus, cică să ne rugăm la El să ne salveze. Da’ io nu mă gândeam decât că n-a trăit prea mult, nu? Cum era fiul lui

Dumnezeu... Sarah stătea la capătul patului cu mâinile în şolduri. La cât plecăm?

— La ora nouă.

— Atunci mă duc să vă pregătesc un lighean cu apă ca să vă spălaţi înainte să plecăm, că cine ştie când mai găsim. Îmi place prietenul dumneavoastră, să ştiţi. E bine că are cine să ne apare aici, nu?

— Da.

Kitty s-a abţinut să zâmbească.

— Oare m-ar lăsa să conduc şareta un pic? Mereu mi-au plăcut caii, de când a venit un amărât pe la mătuşă-mea de m-a dat cu şareta o tură.

— Sunt sigură că putem negocia, a liniştit-o Kitty şi s-a lăsat pe pernă când a ieşit Sarah din cameră.

— Ce fac? a gemut, în timp ce-şi amintea ultimele câteva ore.

Trăieşti, Kitty, pentru prima oară în ultimii mulţi ani...

La parter, s-a chinuit să mănânce pâine cu cafea tare, în timp ce Sarah sporovăia în faţa ei.

— Domnul D zicea că ne întâlnim afară după ce terminăm micul dejun.

Trebuie să ne luăm un rând de haine de schimb din cauza prafului, dar se ocupă el de provizii. Mă bucur că vine, doamna M, că pare că ştie cum merge treaba pe-acilea. E cam ca-n Vestul Sălbatic, nu? Odată am văzut un film cu caii care galopau prin deşert. Nu credeam s-ajung şi io.

Afară, Drummond aştepta cu şareta şi cele două femei s-au urcat pe capră.

Kitty a spus că Sarah dorea să mâne poneiul la un moment dat şi a aşezat-o bine între ei.

— Bun. Să mergem!

Drummond a atins uşor spatele poneiului şi au pornit pe stra da mare.

Kitty se bucura că Drummond o fermeca pe Sarah povestindu-i aventurile lui în brusă. Urmărea peisajul, care, pe măsură ce lăsau oraşul în urmă, devenea de un roşu strident în faţa lanţului muntos de un violet înceţoşat.

Sarah nu prididea cu întrebările şi el îi arăta răbdător varietatea de tufişuri, arbori şi animale, în vreme ce ea asimila informaţia ca un burete pe secetă.

— Şi acolo e arborele de aparrerinja. Drummond i-a arătat copa cul cu scoarţă albă din depărtare. Pentru aborigeni e sacru şi poţi folosi scoarţa ca să tratezi răceala...

În soarele care dogorea, Kitty se bucura de boneta de bumbac cu plasă şi în cele din urmă, paşii ritmici ai

poneiului au făcut-o să aţipească.

— Fă stânga aici.

S-a trezit brusc auzind vocea lui Drummond.

— Nu, Sarah, stânga!

Poneiul s-a poticnit şi Kitty s-a ridicat şi a văzut-o pe Sarah mă nând poneiul pe o alee, dincolo de care se aflau nişte clădiri văruite.

— Bun venit la Hermannsburg, somnorici! Drummond rânjea când i-a întins mâna s-o ajute să coboare. Sarah ta are talent de vi zitiu. Nici nu te-ai clintit când i-am dat frâiele.

— O! Ce mi-a plăcut, doamna M! Aş vrea să-l călăresc.

Sarah se uita plângăreţ la Drummond.

— Sunt destui cai aici, sigur îţi dă cineva unul să tragi o tură îna inte de plecare. Hai să vedem pe unde e pastorul!

Trecând pe lângă un grup de colibe, Drummond le-a condus spre zona centrală care zumzăia de activitate. Majoritatea figurilor erau aborigene, fete de toate vârstele îmbrăcate în alb, ceea ce lui Kitty i se părea ridicol, având în vedere praful roşu care se aşternuse deja pe hainele ei. Bărbaţii stăteau afară, în faţa unui hambar desco perit şi întindeau bucăţi mari din piele bej de vită, pe care le puneau să se usuce la soare.

— Aia e tăbăcăria. Misiunea vinde pieile. Acolo e şcoala, bucătă ria, capela...

— Doamne, e un sat întreg!

Kitty se uita după degetul lui pe lângă colibe, unde auzea vocile tinere şi suave îngânând un imn în capelă.

— Într-adevăr. Şi pentru cei din Arrernte o viaţă de om.

— Copiii ăia, a spus Kitty, arătând spre un grup de pici care erau duşi la şcoală. Au fost aduşi aici de mamele lor pentru că erau metişi?

— Nu. Protectoratul nu e bine-venit aici. Oamenii ăştia vin de bună voie să afle despre Isus, dar, mai important, ca să primească de mâncare, a spus

Drummond chicotind. Mulţi dintre ei sunt aici de mulţi ani. Pastorul îi lasă să îşi vadă de cultura proprie pe lângă creştinism.

Auzind râsul copiilor, Kitty s-a emoţionat.

— N-am văzut niciodată ceva atât de frumos. Două

culturi care colaborează armonios. Poate că există speranţă totuşi pentru Australia.

— Da. Şi uite cine-i acolo! Drummond a arătat spre un bărbat înalt şi vânjos, care târa o masă într-o colibă. Cel mai cunoscut fiu al misiunii,

Albert Namatjira. Ce noroc pe noi să-l găsim aici! De multe ori pictează în pustietate.

— Ăla e Namatjira?

Kitty a mijit ochii în soare şi s-a minunat că cel mai cunoscut artist aborigen din Australia stătea la doar câţiva metri de ea.

— Da. Interesant tip. Dacă eşti cuminte, vă fac cunoştinţă mai târziu. Acum hai să-l găsim pe pastor!

Au traversat spre un bungalow scund, separat de restul şi Drummond a bătut la uşă. Un alb scund şi cu umeri laţi a deschis uşa şi i-a întâmpinat cu un zâmbet. În ciuda căldurii, purta robă neagră şi un guler alb preoţesc şi o pereche de ochelari rotunzi, fără rame, pe nasul mare.

— Domnul D, ce plăcere neaşteptată! a spus el, bătându-l pe spate cu drag pe Drummond.

Vorbea engleză cu puternic accent german.

— Pastore Albrecht, dumneaei este doamna Kitty Mercer din Adelaide şi

Broome, a spus Drummond. Îşi doreşte să viziteze Hermannsburg după ce a auzit despre misiune prin intermediul fiului ei, care a fost la şcoală şi la universitate cu Ted.

— Serios? Ochii pastorului Albrecht s-au dus spre Kitty, de parcă o evalua să-i găsească loc în Rai. Mi-e teamă că Ted nu-i aici. În mo mentul ăsta e la

Canberra, unde lucrează la un proiect de cerce tare la universitate, dar e plăcerea mea să vă primesc, doamnă Mercer. Şi tânăra?

— Ea e Sarah, o prietenă a doamnei Mercer, a răspuns Drummond.

— Încântată de cunoştinţă, domnia ta.

Sarah se uita emoţionată la roba preoţească şi a făcut o plecăciune.

— Vă e sete? Soţia mea tocmai a făcut un tonic de quandong.

Albrecht, şchiopătând uşor, i-a condus într-o mică sufragerie, unde mobila edwardiană era ca nuca-n perete în coliba simplă. După ce au primit toţi băutura, s-au aşezat.

— Şi? Ce s-a mai întâmplat de la ultima vizită? a întrebat Drummond.

— Ca de obicei, cu bune şi cu rele, a răspuns pastorul. Slavă Domnului că nu a mai fost secetă, dar Albert a avut problemele lui, după cum ştiţi. Acum câteva săptămâni am avut şi o spargere. Hoţii au golit seiful şi mi-e teamă să spun că a dispărut şi cutia de tinichea pe care mi-aţi dat-o cu ani în urmă, când l-aţi adus pe Francis aici. Sper că nu era nimic de valoare în ea. Francis mi-a spus că bunica lui a fost cumva uşurată să afle.

Kitty s-a albit şi s-a uitat la Drummond.

— Nu, nu era nimic de valoare, a spus el calm.

— Ei bine, o să vă bucuraţi să aflaţi că s-a făcut dreptate. Erau nişte hoţi de vite care jefuiau seifurile din zonă. Au fost găsiţi îm puş caţi lângă Haasts

Blu?. Cine i-a omorât a plecat şi cu tot ce-au furat. Îmi pare rău, domnule D.

— Aşadar, blestemul nu s-a oprit, a murmurat Drummond.

S-a auzit atunci o bătaie în uşă. O tânără a băgat capul înăuntru şi i-a vorbit pastorului în germană.

— Ah, urmează să cânte corul, a spus Albrecht. Da, venim şi noi, mulţumesc, Mary! Poţi să-l găseşti pe Francis, te rog?

— Sigur, a zâmbit Drummond, unde altundeva să fie Francis?

Cei patru au traversat curtea spre capelă, timp în care Drummond l-a reţinut pe pastor şi cei doi au discutat în şoaptă, în spatele lui Kitty şi al lui

Sarah. Când au ajuns în pragul uşii capelei, Kitty a observat expresia mohorâtă a lui Drummond.

— Vă rog.

Pastorul le-a arătat o strană de lemn rudimentară, în spatele ca pelei şi cei patru s-au aşezat. Capela era simplă, singura decora ţiune fiind o pictură mare cu Isus pe cruce. În faţa ei erau aproximativ treizeci de fetiţe şi băieţi îmbrăcaţi imaculat, dornici să le indice pastorul că puteau

începe.

Kitty a închis ochii în timp ce corul de aborigeni cântau în ger mană frumoasa melodie „Abide With Me„[33].La sfârşit, cei patru au aplaudat cu entuziasm.

— Nu mă pasionează imnurile religioase, dar au cântat superb, doamnă M, chiar dacă n-am priceput un cuvânt din ce ziceau, a spus Sarah.

— Danke schön, Mary, Kinder[34].

Pastorul s-a ridicat şi cei trei i-au urmat exemplul. Kitty a zărit atunci o bătrână în scaun de lemn cu rotile, pe care un bărbat cu părul alb îl împingea în spatele capelei. Cu ei se afla un tânăr de-o fru mu seţe care-ţi tăia răsuflarea, cu părul ca mahonul şi foarte bogat, pielea măslinie şi cu ochi enormi, care, a observat Kitty apro piindu-se de el, erau de un albastru neobişnuit şi surprinzător, cu nuanţe de chihlimbar în iris. Nu pe ea o priveau însă aceşti ochi, ci pe Sarah, care stătea lângă ea. Sarah se uita şi ea, la fel de ostentativ.

— Ce băiat frumos! a murmurat Kitty, în timp ce aşteptau să iasă corul înaintea lor.

— Într-adevăr. Şi un artist foarte talentat. Francis s-a ţinut după Namatjira ca un căţeluş de când era bebeluş, a spus Drummond.

Kitty şi-a luat ochii de la Francis şi s-a uitat la bătrâna în scaun cu rotile.

Femeia a ridicat ochii la ea şi Kitty s-a apucat de o stranã să nu cadă. Cu toate că era înflorător de slabă, Kitty îi cunoştea faţa cum o cunoştea pe însăşi a ei.

— Doamne Dumnezeule, nu se poate! i-a şoptit ea lui Drummond. Apoi s-a uitat la bătrânul care împingea scaunul cu rotile. Şi el e Fred!

— Într-adevăr. Camira e motivul pentru care te-am adus aici. Nu mai are mult de trăit. Mergi şi salut-o.

— Camira? Kitty s-a dus la ea cu picioarele tremurând. Chiar tu eşti?

— Doamna Kitty? a şoptit Camira, tresărind şi ea.

Fred a rămas cu gura căscată din spatele scaunului cu

[33] „Rămâi cu mine” (în limba germană în original).

[34] „Mulţumesc frumos, copilă” (în limba germană în original).

rotile.

— Francis, ea e Sarah, a spus Drummond, urmărind emoţia pe trăsăturile celor două femei. E pasionată de cai, nu vrei s-o duci să-i dai o lecţie de călărie?

— Sigur, domnul D.

Francis vorbea poticnit engleză, dar expresia lui, în timp ce-i făcea semn lui Sarah să-l urmeze, afişa toată plăcerea de a se supune.

— Eu şi Domnul D avem nişte treabă, a spus pastorul Albrecht. Fred, hai cu noi! Să le lăsăm singure pe doamne.

Odată ce au plecat bărbaţii, Kitty s-a aplecat şi a luat-o în braţe cu tandreţe pe draga ei prietenă.

— Unde ai plecat? Mi-a fost atât de dor de tine...

— Şi mie, doamna Kitty, dar se mai întâmplă, nu?

Kitty i-a dat drumul şi a luat-o de mână pe Camira.

— La ce te referi?

— Mai întâi să-mi spui cum ai ajuns aici. A venit domnul Drum după tine?

— Nu, se pare că eu l-am găsit. Şi ne-am găsit unul pe altul.

Kitty i-a explicat cât a putut de repede cum se întâlniseră, dis peratăsă afle de ce dispăruse Camira în trecut.

— Vezi? Acolo în cer vor să fiţi împreună.

— Nu e chiar aşa. Eu plec definitiv în Europa foarte curând, a spus Kitty în grabă. Şi nu trebuie să afle nimeni adevărul, Camira.

— Cui să spui aici? Camira a râs răguşit. Ce ţi-a zis domnul Drum?

— Absolut nimic. Nici măcar motivul pentru care te afli aici. Te rog, dragă

Camira, spune-mi de ce aţi plecat tu şi Alkina.

— Bine, dar poveste lungă, doamna Kitty, şezi să ţi-o spui.

Kitty s-a supus. Uneori, Camira se mai oprea să-şi tragă sufletul, dar altfel,

Kitty a aflat adevărul despre relaţia fiului ei cu fata Camirei.

— Dumnezeule, vai Doamne! Şi-a îngropat faţa în mâini. De ce Doamne iartă-mă nu au venit la mine? Aş fi aprobat

căsătoria.

— Da, dară fiica mea, femeie încăpăţânată. N-a vrut trăiască în lumea albilor şi tratată ca un dingo vagabond. Camira a suspinat. L-a iubit pe

Charlie, doamna Kitty, aşa de mult, că a plecat. Înţelegi?

— Da, normal că înţeleg, dar aş fi putut anunţa logodna lor şi întreg oraşul ar fi văzut că au consimţământul meu.

A urmat o pauză şi Camira şi-a îndreptat privirea spre o pictură cu Isus, în partea din faţă a bisericii.

— Doamna Kitty, nu numa' d-aia a fugit.

— Dar?

Ochii expresivi ai Camirei o implorau pe Kitty să se gândească şi să vorbească în locul ei.

— Nu! Adică era însărcinată?

— Da. Patru luni când a plecat în pustietate.

— Charlie ştia?

— Da, ştia. Voia să plece după ea, m-a implorat să-l îndrum, dar nu ştiam nici io. După ce ai plecat în Europa, a simţit că nu mai poate pleca. Într-o noapte am ştiut că a murit. Io şi Charlie am plâns împreună.

— Of, Doamne, unde a murit?

— Acolo, în Never Never. Camira şi-a pus capul pe braţul lui Kitty.

Dragostea aduce mari necazuri. Domnu' Drum, el venit până la Broome la mine să-mi spuie. Şi-am venit cu el aici. P'ormă Fred a venit câteva luni mai târziu. Camira şi-a dat ochii peste cap. I-am simţit mirosul înainte să-l văz.

— Dar dacă Alkina a murit, atunci de ce...?

— Murit, da, dar copilul viu. Domnu' Drum găsit copilul cu păs torii de la

Ghan şi l-a adus la Hermannsburg. A salvat viaţa copi lului. Om miraculos.

Camira a încuviinţat vehement. Străbunii îl ajută să-mi găsească nepot.

Lui Kitty i se învârtea capul de ce-i spunea Camira. Voia atâtea răspunsuri, că nici nu ştia ce să mai întrebe.

— Dar de unde ştia că era copilul Alkinei?

— Perla rea. Fiica mea m-a văzut când am verificat dacă mai era îngropată unde am lăsat-o. A luat-o s-o vândă pentru ea şi copil. Domnu' Drum vede perla rea cu copilul şi

ochii copilului. Ca ai mă-sii. A venit la mine şi m-a adus aici să am grijă de copil.

— Şi nu i-ai spus lui Charlie că era tată? Kitty încerca să-şi stăpâ nească furia ce-o cuprindea. Doamne, Camira, de ce nu mi-ai spus?

— Poate am greşit, dar Charlie se apropiase de Elise şi am zis că mai bine nu ştie. Conducea mare afacere şi fata mea moartă. Cum să crească copil? Tu plecată în Europa. Da, aflu că şi Charlie moare p'ormă. Trist, dar acum toţi laolaltă cu Străbunii. Deci totul e bine acum, da?

Camira o implora din ochi pe Kitty să consimtă, dar ea s-a ri dicat în picioare şi a început să se fâţâie pe culoarul îngust al capelei.

— Chiar nu ştiu ce să zic, Camira. Simt că nu am avut niciun cu vânt de spus în chestiunea asta. Mă simt... Kitty îşi frângea mâi nile. Complet păcălită.

— Doamna Kitty, cu toţii te iubim şi vrem ce-i mai bun pen tru tine.

— Câte decizii greşite se trag din dragoste... Kitty a suspinat. În vreme se străduia să se controleze în faţa unei femei la care ţinea şi care, după fragilitatea vizibilă, îşi ducea ultimele săptămâni pe pământ, i-a venit alt gând.

— Ce s-a întâmplat cu copilul? a întrebat, pregătindu-se pentru alte veşti proaste.

Trăsăturile Camirei s-au întins, în sfârşit, într-un zâmbet larg.

— Copil bolnăvior, acum băiat mare şi puternic. Am făcut tot ce-am putut să îl cresc cum se cuvine pentru amândouă. A chicotit atunci. Doamna Kitty, tocmai l-ai cunoscut pe nepotul nostru. Îl cheamă Francis.

***

Drummond se uita la Kitty, care împingea căruciorul Camirei spre grajduri, neştiind cum va reacţiona la veste. A întors capul auzind râsetele lui Sarah, care se chinuia să plimbe calul nărăvaş în cerc, în timp ce Francis ţinea capătul funiei sub ea.

— Vrea să meargă numai înainte! Putem, te rog?

— Doar dacă mă urc şi eu, a strigat Francis la ea.

Trecutul şi prezentul urmau să se întâlnească şi Drummond se întreba dacă vorbele lui Sarah nu erau poate

o metaforă potrivită. Mulţi oameni se învârteau în jurul cozii, dorindu-şi un viitor pe care se temeau să-l trăiască.

— Hai atunci! Hopa sus! a strigat Sarah.

Francis a dat drumul funiei şi s-a urcat pe cal, în spatele ei.

Ştia totuşi că cei doi vor profita de ocazie şi-l vor trăi.

— I-am spus, domnu' Drum, nu cred că fericită, a murmurat Camira, în vreme ce Fred a luat scaunul cu rotile din mâinile tre murânde ale lui Kitty.

Ea l-a salutat şi s-a uitat la tânărul călare.

— Poate am greşit, a continuat Camira, în timp ce-l priveau pe Francis, care se străduia să impresioneze o doamnă.

O ţinea cu mâna de mijloc, de parcă-i aparţinea şi şoldurile lui puternice controlau mişcările calului pe care-l ducea la trap acum. Ce ieşea pe gura lui

Sarah... dar spectatorii nu vedeau decât bucuria lor de a trăi şi viitorul care-i aştepta.

Kitty s-a întors spre Drummond şi a vorbit în sfârşit.

— Mi se pare mie sau nepotul meu e cel care îmi plimbă menajera pe câmp?

— Aşa e. Eşti supărată?

— Când nu mi se dă de ales, când sunt ţinută în beznă, normal că mă supăr.

— Iartă-mă, Kitty! Camira a făcut ce-a considerat de cuviinţă atunci.

Drummond se aştepta să-l ocărască. Totuşi, în vreme ce privirea ei se aşternea încă o dată asupra lui Francis şi a lui Sarah, Kitty tăcea.

— Mulţumesc, a spus în cele din urmă.

— Ce??

— Răspunsul politicos ar fi „Poftim", după cum ştii, dar având în vedere că aparent ai salvat viaţa nepotului meu... Kitty a pus mâna pe umărul

Camirei. Pot trece cu vederea limbajul scandalos de data asta.

— Mă bucur să aud, a spus el şi i-a zâmbit.

— Deja îl văd pe Charlie în el, a spus Kitty expirând aerul, cu ochii albaştri luminaţi de lacrimi nevărsate. Energia şi bunătatea lui... Apoi a dus palma la obrazul lui Drummond.

Am făcut multe greşeli în viaţă...

— Taci, Kitty. Drummond i-a luat mâna şi i-a sărutat-o, apoi şi-a lipit fruntea de a ei. Te iubesc, a şoptit. Nu am încetat să te iu bese niciodată.

— Mi-e teamă că nici eu, i-a şoptit ea.

— E timpul, nu-i aşa? Pentru noi.

— Da, a răspuns Kitty. Cred că da.

Camira a întors capul şi l-a văzut pe domnul D luând-o în braţe pe Kitty cu tandreţe şi trăgând-o spre el. Ea se uita spre pajiştea pe care nepotul ei chiuia de bucurie că-i dădea frâiele fetei şi o ţinea bine, în timp ce ea dădea roată cu calul.

Camira a închis ochii şi a zâmbit.

— Am făcut ce-am putut eu mai bine.

CECE
Alice Springs, Teritoriul de Nord-Est
Ianuarie 2008

Capitolul 33

— Prin urmare, aşa am cunoscut-o pe Sarah. Sună ridicol, dar chiar a fost dragoste la prima vedere pentru amândoi. Ai putea zice că am călărit împreună spre apus, din primul moment în care ne-am întâlnit.

Ochii lui Francis s-au umezit aducându-şi aminte.

— Nu s-a întors cu Kitty la Adelaide?

— Nu. A rămas cu mine la Hermannsburg. S-au bucurat să o pri mească, că era talentată la croitorie. Francis a arătat spre husele pernelor brodate. Şi firea ei cu cei mici. S-a născut pentru a fi mamă. Ironia era că ne-a luat ani mulţi să facem un copil.

— Pe mama mea? am şoptit.

— Da. Din păcate, doctorii au spus că era singurul copil pe care-l pu team face. Am adorat-o amândoi. Francis s-a chinuit să-şi su prime un căscat.

Iartă-mă, te rog, se face târziu.

Înainte să se ridice, trebuia să mai aflu un răspuns înainte să pot dormi.

— Şi ce s-a întâmplat cu Kitty şi Drummond?

— Ăla da final fericit. S-a dus cu ea în Europa. Dumnezeu ştie cum a obţinut paşaport, având în vedere că era declarat mort, dar, cu noscându-l, probabil că şi-a făcut unul fals. Pe vremea aia se putea. Francis a zâmbit. S-

au stabilit în Florenţa, unde nu le ştia nimeni trecutul şi au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi. Dar aşa, Kitty tot nu a ajuns la Ayers Rock.

— Ţi-a spus Kitty în ziua aceea că era bunica ta? Şi că Drummond era stră- unchiul tău?

— Nu, a lăsat-o pe Camira să facă asta şi ea mi-a spus toată po vestea pe patul de moarte, câteva zile mai târziu. După ce au plecat în Italia,

Drummond şi Kitty au ţinut legătura cu Sarah şi cu mine şi în 1978, când a murit, Kitty ne-a lăsat apartamentul din Florenţa. Am vândut apartamentul şi am cumpărat locul ăsta cu veniturile obţinute, pentru că ne gândeam să ne retragem aici. Kitty i-a lăsat lui Lizzie casa din Broome, împreună cu acţiunile care au crescut de-a lungul anilor într-o sumă considerabilă.

— Ce s-a întâmplat cu Ralph junior şi familia lui la Alicia Hall? am întrebat.

— Dragul stră-unchi Ralph, a spus Francis zâmbind. Ce om bun era! De încredere şi statornic până în ultimul moment. Familia lui mereu ne-a primit cu braţele deschise la Alicia Hall, în rarele ocazii în care mergeam la

Adelaide. Micul Eddie şi-a făcut şi el un drum bun în viaţă. A înflorit în grija lui Ruth şi a lui Ralph şi, odată ce a ştiut că e în siguranţă, a început să vorbească. Sarah, care a ţinut legătura cu el până în ziua morţii, mereu zicea că o clipă nu i-a mai tăcut gura de-atunci. Era foarte inteligent şi a devenit un avocat de mare succes. Anul trecut abia s-a pensionat. Poate într-o zi te duc la el, la Alicia Hall.

— Da, poate. Deci... Trebuia să întreb. Şi mama mea e moartă?

— Da. Îmi pare rău, Celaeno.

— Păi, oricum nu poţi suferi după un om pe care nu l-ai cunoscut, nu? am spus, în cele din urmă. Şi tata? Cine era?

— Îl chema Toba şi mama ta l-a cunoscut când locuiam în Papunya şi ea avea doar şaisprezece ani. Papunya era un sat plin de artişti, un centru pentru comunităţile locale aborigene Pintupi şi Luritja. Mama ta s-a îndrăgostit de el, dar era... nepotrivit. Era un pictor aborigen talentat, dar mult prea dragi îi erau băutura şi alte femei. Când i-a zis că era însărcinată cu tine, noi i-am sugerat să nu ducă sarcina la capăt. Francis şi-a strâns degetele încordat. Îmi pare rău, Celaeno, dar ăsta e adevărul.

Am înghiţit în sec.

— Înţeleg. Serios. Pentru voi era aceeaşi poveste la nesfârşit.

— Sigur, mama ta a refuzat să ne asculte. Dacă nu-i dădeam permisiunea să se mărite cu iubitul ei, ne amenințe că fug în lume. Era mereu impulsivă, dar cred că e trăsătură de familie. Mi-a zâmbit pieziș. Din păcate, nici eu, nici

Sarah nu ne-am gândit că o va face, așa că am rămas neclintiți. O zi mai târziu, cei doi au plecat și – i s-a schimbat vocea – de-atunci nu am mai văzut-o.

— Trebuie să fi fost oribil pentru voi. Nu ați avut cum s-o găsiți?

— După cum ai aflat deja, e destul de ușor să dispari pe-aici. Dar toată lumea o căuta și eu cu Sarah am bătut toată brusa după ea. Apoi, într-o zi, nu am mai putut și am decis să renunțăm.

— Înțeleg. Prea multă durere fără niciun rezultat.

— Exact, dar apoi, când Sarah s-a îmbolnăvit serios cu doi ani în urmă, m-a implorat să mai încerc o dată, așa că am angajat un de tectiv particular. La șase luni după ce a murit, am primit un telefon și am aflat că găsise o femeie în Broome, care pretindea că fusese prezentă la nașterea ta. Recunosc că nu eram entuziasmat și nu nădăjduiam prea mult, că doar dădusem de multe fundături până atunci. Totuși, femeia asta cunoștea numele mamei tale:

Elizabeth, după iubita regină a Angliei din care venea Sarah.

— Elizabeth... am încercat să spun pentru prima oară numele cu voce tare.

— Femeia asta fusese sora medicală la spital în Broome și am vă zut în registre data la care ajunsese Lizzie acolo, aparent în chi nurile nașterii.

Datele se potrivesc perfect.

— Aha! Femeia asta a zis ceva de tata?

— Zicea că Lizzie venise singură. Ți-aminteși când ți-am spus mai devreme că Kitty îi lăsase casa din Broome lui Lizzie? Mama ta o vizitase împreună cu noi și probabil crezuse că era cuibul perfect pentru ea și iubitul ei pierde-vară. Presupun doar că a abandonat-o pe undeva între Papunya și

Broome. În starea ei și cu situația ten sionată de-acasă, mama ta o fi simțit că singura soluție era să se ducă

singură la Broome.

— Şi ce s-a întâmplat după ce m-a născut?

Francis s-a ridicat, s-a dus la un birou, de unde a scos un dosar.

— Uite certificatul ei de deces. E datat cu şapte zile după naşterea ta. Lizzie a făcut o infecţie severă postnatală. Sora mi-a spus că nu era destul de puternică fizic să reziste. Iartă-mă, Celaeno, n-aveam cum să-ţi spun mai blând.

— Nu-i nimic, am murmurat, cu ochii la certificat. Era deja trecut de două dimineaţa şi nu mai eram coerenţi. Dar eu?

— Ei bine, aici povestea are un fir mai bun. Sora mi-a spus că, după ce a murit mama ta, te-au ţinut cât au putut de mult, în spe ranţa că-ţi vor găsi o familie să te adopte. Era evident când am vor bit cu ea că se ataşase de tine.

Zicea că erai un copil foarte frumos.

— Frumos? am izbucnit. Eu?

— Aşa se pare, a zâmbit Francis. Totuşi, după câteva luni, nu au avut de ales şi s-au pregătit să te ducă la orfelinat. Din păcate, chiar şi acum douăzeci şi şapte de ani, nu voia nimeni să adopte un copil metis. Numai că, în timp ce se derulau procedurile, a spus că a apărut la spital un domn îmbrăcat cu haine scumpe. Din ce-şi amin teşte, venise la Broome ca să caute o rudă, dar găsise casa respectivă goală. Un vecin îl informase că fostul proprietar murise, dar că acolo locuia de câteva săptămâni o tânără. Vecinul i-a mai spus că fata fusese însărcinată şi că ar trebui să se ducă la spital. Când l-a cu- noscut sora medicală pe acest bărbat şi i-a spus că Lizzie murise şi că te lăsase singură pe lume, el s-a oferit să te adopte pe loc.

— Pa Salt, am icnit. Ce căuta în Broome? O căuta pe Kitty?

— Femeia nu-şi amintea numele lui, a spus Francis, dar, având în vedere circumstanţele, zicea că te-a luat cu el în Europa şi a făcut formalităţile de adopţie acolo. Bărbatul i-a lăsat numele unui avocat din Elveţia. Francis a răsfoit dosarul. Un domn Georg Hoffman.

— Bunul Georg, am spus, dezamăgită că Pa reuşise încă o dată să-şi ascundă adevărata identitate.

— Domnului Hoffman i-am scris când am încercat să dau

de tine. I-am spus ca primiseşi o moştenire – banii şi proprietatea pe care Kitty i-o lăsase mamei tale, care acum îţi aparţine, ca fiică a lui Lizzie. Odată ce s-a vândut casa din Broome, plus veniturile din ac ţiuni, s-a ajuns la o sumă bunicică, după cum ştii. Domnul Hoffman mi-a răspuns să confirme că într-adevăr clientul lui te-a adoptat şi că erai bine sănătoasă. A promis că fondurile vor ajunge direct la tine. I-am dat instrucţiuni avocatului din Adelaide să transfere banii şi i-am dat şi o fotografie cu mine şi Namatjira, pe care s-o primeşti laolaltă cu banii.

— De ce nu o poză cu Sarah şi Lizzie?

— Celaeno, nu voiam să-ţi dau viaţa peste cap, în cazul în care nu voiai să fii găsită. Tot aşa am ştiut că, dacă voiai să mă găseşti aici, în Australia, cineva l-ar recunoaşte una-două pe Namatjira şi nu mele lui pe maşina din fotografie şi că te va îndruma spre Hermannsburg. Francis i-a zâmbit mulţumit. Planul meu a funcţionat!

— Da, dar să ştii că iniţial nu am vrut să vin.

— Hotărâsem deja că, dacă nu veneai într-un an, urma să-l con tactez pe

Georg Hoffman şi să vin după tine. M-ai scutit de cor voada asta la bătrâneţe.

Celaeno! Mi-a luat mâna în mâinile lui. A trebuit să te confrunţi cu multe informaţii dintr-odată şi multe au fost supărătoare. Cum te simţi?

— Mda. Am tras aer adânc în piept. Mă bucur că ştiu totul acum. Înseamnă că mă pot întoarce la Londra.

— Înţeleg.

Credea că mă răzgândisem.

— Nicio grijă, am adăugat repede, după cum am spus mai de vreme, trebuie doar să rezolv una-alta, înainte să mă mut definitiv aici.

Mi-a strâns mâinile.

— Sigur vii să locuieşti în Australia?

— Da, adică zic că noi doi ar trebui să stăm laolaltă. Suntem ultimii din familia Mercer, nu-i aşa? Supravieţuitorii.

— Aşa e. Cu toate că nu aş vrea să simţi că-mi eşti datoare cu nimic, mie sau trecutului tău, Celaeno. Dacă ai o viaţă la Londra, nu face nimic din vinovăţie. Trecutul a trecut. Viitorul contează acum.

— Ştiu, dar aici îmi e locul, am spus, mai sigură ca niciodată de ceea ce spuneam. Eu sunt trecutul meu.

***

M-am trezit a doua zi, de parcă aveam ditamai mahmureala, doar că nu din cauza alcoolului, ci a mulţimii de informaţii. Stăteam în camera mea cu perdele înflorate, învelită cu o pătură cusută, fără în doială, de bunica mea,

Sarah, în multe nopţi încinse în care asu dase în zăpuşeala din Alice.

Atunci am închis ochii, cu gândul la decizia de moment pe care o luasem cu o zi înainte şi la visul straniu pe care-l avusesem şi m-au gâdilat mâinile.

Parcă toată angoasa şi durerea din care eram alcătuită trebuiau eliberate, ca să nu mă otrăvească pe dinăuntru.

Şi ştiam cum să fac asta.

M-am dat jos din cap şi mi-am pus una dintre bluzele bunicii şi o pereche de pantaloni scurţi care aveau turul larg şi care-mi fă ceau picioarele să arate ca două lampadare, prea groase pentru abaju rul lor.

Francis îşi lua micul dejun în bucătărie, la masa pentru doi.

— Ai cumva o pânză în plus? Adică, cea mai mare, am adăugat.

— Sigur. Hai cu mine!

Eram recunoscătoare că înţelegea graba mea fără să pună între bări şi l-am urmat într-o seră pe care o folosea ca depozit. Mi-am potrivit pânza şi şevaletul la umbră, în grădina din spate şi Francis mi-a împrumutat pensulele lui speciale din păr de samur. Cum am atins pânza cu pensula, senzaţia aia stranie pe care o aveam uneori când pictam m-a năpădit şi data următoare când am mai ridicat ochii, pânza era plină şi cerul se întunecase.

— Celaeno, e timpul să intri, m-a strigat Francis din uşă. Te mănâncă ţânţarii de vie.

— Nu te uita! N-am terminat-o!

M-am chinuit în mod penibil să acopăr toată pânza aia enormă cu mâinile, cu toate că probabil o văzuse deja pe fereastra sufrageriei.

A traversat peluza şi m-a strâns în braţe.

— E o nevoie, nu?

— Absolut, am căscat eu. Nu m-am putut opri. Apropo, asta e pentru tine.

— Mulţumesc, o voi preţui.

Stătusem mult timp într-un loc şi îmi amorţiseră picioarele, aşa că Francis m-a ajutat să mă ridic şi să mă sprijin de el, de parcă îmbătrânisem.

— Probabil că e îngrozitoare, am spus, în timp ce mă prăbuşeam extenuată pe un fotoliu din sufragerie.

— O fi, dar ştiu deja unde o pun. A arătat spre spaţiul de deasu pra şemineului. Vrei ceva de mâncare? m-a întrebat.

— Sunt prea obosită să mănânc, dar aş da pe gât o cană de ceai înainte de culcare.

Mi-a adus-o şi am sprijinit pânza cea nouă în faţa şemineului, după care m-am aşezat s-o studiez.

— Ai hotărât ce titlu îi dai?

— „Culegătorii de perle”, am spus, minunându-mă şi eu, fiindcă de obicei nu mă pricepeam la titluri. E despre... mă rog... familia noas tră. Am visat că eram în Broome şi înotam în mare. Eram mulţi şi căutam cu toţii o perlă şi...

— Aia din centru e o lună? m-a întrerupt Francis în timp ce stu dia pictura.

Ştii că pe mama o chema Alkina, care înseamnă „lună”.

— Nu ştiu dacă ştiam, m-am gândit, dar cercul alb reprezintă fru museţea şi puterea fertilităţii femeii şi naturii, ciclul infinit al vieţii şi al morţii. Cu alte cuvinte, e istoria familiei noastre.

— Îmi place la nebunie, a spus Francis, studiind formele mari şi năvalnice ale mării sub lună, presărată cu pete mici, perlate sub va luri, pe fundul mării. Ţi-ai îmbunătăţit deja şi tehnica. E de-a drep tul impresionant pentru o zi de muncă.

— Mulţumesc, dar mai am de lucru la ea, am spus, căscând din nou. Cred că mă duc la culcare acum.

— Înainte să pleci, voiam să-ţi dau ceva. A băgat mâna în buzunar şi a scos o cutie de bijuterii mică. O păstrez la mine de când a murit Sarah şi am aşteptat să ţi-o dau ţie.

Mi-a pus-o în mână şi am deschis-o emoţionată. Înăuntru era un mic inel cu o piatră de chihlimbar netedă.

— E chiar cel pe care i l-a dat Charlie, tatăl meu, Alkinei, în noap tea în care l-a părăsit, i-a explicat Francis.

Am ridicat inelul în lumină şi chihlimbarul a sclipit de

culoarea mierii. O

furnicuţă era suspendată în centrul său, de parcă fusese prinsă în toiul plimbării. Nu-mi venea să cred că avea mii de ani. Sau că avusesem acel vis atât de clar despre insecta pe care o ţineam în palmă. Arăta exact ca asta.

— Camira l-a adus cu ea la Hermannsburg după ce a murit Alkina, a continuat Francis. Şi în ziua în care i-am spus că voiam să mă însor cu Sarah mi l-a dat.

— Uau! Mulţumesc, Francis!

Am scos inelul şi mi l-am pus pe al patrulea deget al mâinii drepte, de unde mi-a făcut cu ochiul.

— Nu-i nevoie să-mi mulţumeşti, a spus radiind. Fugi la somn înainte să adormi aici. Noapte bună, Celaeno!

— Noapte bună, Francis!

***

A doua zi am mers în oraş, căci Francis sugerase să duc pictura pe care o făcusem în bush să i-o arăt lui Mirrin, dar şi pentru că tre buia să mă duc la agenţia de voiaj să-mi rezerv biletul pentru casă.

— Dus-întors? m-a întrebat femeia de la ghişeu.

— Da, am spus ferm.

— Şi data întoarcerii?

— Am nevoie de o săptămână acolo, deci ar fi 6 februarie, am spus.

— Sigur îţi ajunge doar atât? a întrebat Francis. N-ar trebui să te grăbeşti.

Pot plăti eu costul unui bilet fiexibil.

— Nu-mi trebuie decât o săptămână, l-am asigurat şi am făcut rezervarea.

Totuşi s-a dovedit că a fost nevoie să plătească până la urmă, de oa rece, între timp, cartea mea de credit cedase extenuată. Ajunsese la limită şi nu puteam rezolva problema până când nu ajungeam la banca de-acasă. Era să mor de ruşine când a fost respinsă plata. Aveam regula mea de aur să nu împrumut niciodată bani.

— Chiar nu e nicio problemă, Celaeno, a spus el, în timp ce ple cam de la agenţie cu biletul, până la urmă oricum ajung toţi banii la tine. Ia-o ca pe un avans.

— Mi-ai dat deja enorm, am gemut de jenă. Poate pot compensa cu banii pe care mi-i oferă Mirrin pentru pictură.

— Cum vrei, a răspuns.

La galerie, Mirrin şi-a aruncat ochii pe pânză şi a încuviinţat mulţumită.

— E foarte bună.

— Mai bună de-atât. Francis s-a uitat la ea. Aş spune excepţională.

— O punem pe perete la o mie de dolari.

— Dublu, a hotărât Francis. Şi nepoata mea aşteaptă şaizeci şi cinci la sută din preţ.

— Nu dăm mai mult de şaizeci, domnule Abraham, doar ştiţi asta.

— Foarte bine, o ducem la Many Hands Gallery, mai încolo. Francis a luat pânza, dar Mirrin l-a oprit.

— Pentru dumneavoastră, dar să nu spuneţi altor artişti. A tre sărit brusc şi a pus mâna pe burta mare de sub caftanul deschis la culoare. Micuţul se pregăteşte să vină, a spus ea, în timp ce îşi masa burta. Şi nu am găsit pe nimeni să-mi ţină locul. În ritmul ăsta, o să nasc aici.

Mi-a venit o idee atunci.

— Ai nevoie de cineva pe perioada concediului maternal?

— Da, dar e greu să găseşti persoana potrivită. Artiştii trebuie să ştie că pot avea încredere în tine şi trebuie să poţi înţelege ce creează şi să-i încurajezi.

Asta, plus că trebuie să poţi negocia – deşi, din fericire, nu toată lumea e aşa rapace ca dumneavoastră, dom nule Abraham.

Mirrin a ridicat din sprânceană.

— E posibil să cunosc pe cineva, am spus, cât de calm puteam în entuziasmul meu. O ţineţi minte pe fata care a venit cu mine acum câteva săptămâni?

— Chrissie? Doamna care a negociat aproape la fel de dur ca bu nicul tău?

— Da. A făcut Istoria Artei la universitate, am exagerat eu şi ştie tot ce se poate şti despre arta aborigenă, mai ales despre Albert Namatjira. Şi multe altele, am adăugat, ca să fiu sigură.

— Lucrează în vreo galerie acum?

— Nu, în industria turismului, aşadar e obişnuită cu străinii şi, după cum ştiţi, are provenienţă indigenă, aşa că artiştii o vor plăcea.

— Vorbeşte Arrernte?

Mirrin s-a luminat la faţă.

— Trebuie s-o întrebaţi pe ea, am zis la nimereală, dar sigur vor beşte

Yawuru. Şi, după cum aţi văzut, nu se joacă atunci când vine vorba de vânzări.

— Deci îşi caută de lucru?

— Da.

Francis se uita amuzat la mine în timp ce făceam reclamă unei persoane de care abia auzise.

— N-o să te mint, Celaeno, nu sunt mulţi bani de câştigat, a spus Mirrin.

— Nimeni nu face artă pentru bani, nu? Ci din dragoste, am spus.

— Unii da. S-a uitat la bunicul. Bine, spune-i să vină la mine. Repede, a tresărit din nou. Săptămâna asta vin zilnic aici.

— Îi spun. Îmi puteţi scrie un număr de telefon? Îi zic să vă sune să aranjaţi.

Mi-a dat numărul şi am ieşit bucuroasă din galerie.

— Deci, cine e Chrissie mai precis? m-a întrebat Francis în drum spre camionetă.

— O prietenă, am răspuns şi m-am aşezat în dreapta.

— Unde locuieşte?

— În Broome.

— Nu e cam departe să facă naveta aici în fiecare zi? m-a întrebat, în timp ce ieşea cu spatele din parcare şi pornea spre casă.

— Ba da, dar, dacă primeşte slujba, sunt sigură că s-ar gândi să se mute. I-a plăcut la nebunie aici când a venit cu mine acum câteva săptămâni. E o tipă absolut genială, te inspiră şi e pasionată de artă. Ţi-ar plăcea de ea, sunt sigură de asta.

— Dacă ţie îţi place, Celaeno, sunt sigur că mi-ar plăcea şi mie.

— O sun imediat ce ajung acasă ca să-i spun să ia legătura cu Mirrin. Va trebui să se suie imediat în avion. Păcat că tocmai am făcut rezervarea şi plec mâine.

— Tu eşti cea care a insistat să ia bilet nerambursabil.

— Dacă obţine postul, poate ne mutăm împreună în oraş.

Deja îmi zbura mintea la un viitor cu Chrissie, amândouă încon jurate de artă.

— Sau puteţi veni să staţi cu mine şi să aveţi grijă de bunicul, a sugerat

Francis în timp ce intram pe alee.

— Ar fi drăguţ şi aşa, am surâs eu la el.

— Spune-i că are un pat aici. Va trebui să stea peste noapte când vine să vorbească cu Mirrin. O învăţ eu un pic de Arrernte, a adău gat, în timp ce descuia uşa.

Am dat fuga să-mi iau mobilul din sufragerie.

— Ce drăguţ din partea ta, mulţumesc!

Am format numărul lui Chrissie, care a răspuns repede.

— Salutare, străine! a spus. Zici că ai dispărut de pe faţa pământului.

— Ţi-am scris ca să-ţi spun că mă duc în bush să pictez, am râs puns, zâmbind la mobil, pentru că mă bucuram să-i aud vocea. Cu bunicul, am adăugat, ca să fie clar.

— Mamă! Deci chiar eşti rudă cu Namatjira?

— Nu, deşi bunicul e artist.

— Cum îl cheamă?

— Francis Abraham.

A tăcut.

— Glumeşti!

— Nu, de ce? Ai auzit de el?

— Stai aşa, Cee! A fost în Papunya cu Clifford Possum şi a pictat Wheel of

Fire şi...

— Da, chiar el, am întrerupt-o. Auzi, poţi să îţi iei o zi, două să vii la Alice?

— De ce?

I-am explicat şi răceala pe care o avusese în glas când răspun sese a dispărut.

— Sună super, deşi n-o să-mi dea postul când o să audă că lucrez la ghişeul de informaţii la aeroportul din Broome. I-ai vorbit de mine de parcă aş fi curator la Galeria Naţională din Canberra!

— Unde ţi-e optimismul? Sigur că ţi-l va da! am dojenit-o eu. Merită să încerci şi oricum bunicul zice că poţi sta la el peste noapte.

— Adevărul este că nu ştiu dacă am marafeţii de bilet.

Am dat ultimul ban ultima oară când am fost la Alice.

— Pentru că ai plătit hotelul, fraiero, i-am amintit. Stai aşa...

L-am întrebat pe bunicul dacă Chrissie putea folosi cartea lui de credit ca să facă rezervarea în schimbul banilor pe care-i aveam de luat din vânzarea primului meu tablou.

— Sigur că da, a spus el şi mi-a dat-o. Spune-i că o şi iau de la aeroport.

— Mulţumesc, am spus şi i-am dat vestea bună lui Chrissie.

— Visez? Credeam că te-am speriat dacă n-ai mai dat niciun semn...

— Îmi pare rău că n-am sunat. Am fost superocupată aici – am în ghiţit în sec – şi aveam nevoie de timp să mă gândesc la unele lucruri.

— Înţeleg. Nu mai contează, a spus după o pauză. Poţi să-mi po vesteşti tot când ajung acolo.

— De fapt, nu pot, pentru că plec în Anglia mâine.

— Ah...

A tăcut.

— Am bilet dus-întors, Chrissie. Trebuie să mă întorc acasă să-mi fac ordine în viaţă, să scot apartamentul la vânzare şi să-mi văd familia.

— Adică te întorci?

— Da, normal imediat ce pot. O să mă mut aici, în Alice. Şi... ar fi minunat dacă ai fi şi tu aici.

— Vorbeşti serios?

— Nu vorbesc niciodată aiurea, ar trebui să ştii asta. Oricum, îţi va ţine bunicul companie când vii şi, după cum se pare, o să te bucuri mai mult să-l vezi pe el decât pe mine, am tachinat-o eu.

— Ştii că nu-i aşa. Când te întorci?

— Cam în zece zile. Bun, închide telefonul şi sun-o pe Mirrin, pe urmă ia-ţi bilet şi îţi scriu numărul bunicului ca să-l poţi suna.

— Bine. Sincer, Cee, nu ştiu cum să-ţi mulţumesc.

— N-o face atunci. Baftă şi ne vedem curând.

— Da. Mi-e dor de tine.

— Şi mie de tine. Pa.

Am închis şi mi-am dat seama că îmi lipsea într-adevăr.

Era o şi tuaţie dificilă, pentru că nu eram sigură încă ce formă va lua re laţia dintre noi, dar nu era important, pentru că făceam paşi îna inte. Într-un fel sau altul, în ultimele câteva săptămâni mă simţisem mai bine în pielea mea.

— Prin mila Domnului, sunt cine sunt, am şoptit şi dintre toate, am ştiut că învăţasem ceva important: eram cu certitudine bicul tu ralã, posibil bisexuală, dar sigur nu voiam să fiu singură.

— V-aţi lămurit? întrebă Francis, intrând în sufragerie.

— Aşa sper. O să îşi ia bilet şi te anunţă la ce oră aterizează.

— Perfect, a spus. Mi-e foame. Ţie?

— Întâmplător mor de foame.

— Mă duc să fac nişte ouă atunci.

— Bine, eu mă duc să fac bagajele.

— În regulă. S-a oprit pe hol. Chrissie a ta găteşte?

Mi-am adus aminte de plăcintele ei şi am încuviinţat.

— O, da.

— Bun. Mă bucur că ţi-ai găsit pe cineva, Celaeno, a spus, în timp ce se îndepărta.

***

— Ai grijă de tine!

Bunicul m-a îmbrăţişat la aeroport, în sala de aşteptare şi mă gin deam ce bine era să am doi oameni care nu voiau să plec din Australia.

— O să am, bunicule.

— Poftim, am strâns nişte documente pentru tine. Mi-a dat un plic mare şi maro. Aici ai certificatul de naştere pe care l-am luat de la starea civilă din

Broome când am fost la sora medicală. Dacă vrei într-adevăr să te muţi aici definitiv...

— Normal!

— Atunci îţi sugerez să aplici pentru paşaportul australian cât poţi de repede. Ai şi formularul aici, precum şi certificatul de naş tere al mamei tale.

— Bine, am zis şi am băgat plicul în buzunarul din faţă al rucsa cului, încercând să nu-l mototolesc. Salut-o pe Chrissie din partea mea, da? Sper să-ţi placă de ea.

— Nu mă îndoiesc.

— Mulţumesc pentru tot, am adăugat, în timp ce se striga îmbar carea.

Urăsc avioanele.

— Poate o să le urăşti mai puţin când unul dintre ele te va aduce înapoi la mine. Pa, Celaeno.

— Pa, Francis.

I-am făcut cu mâna şi m-am îndreptat spre poartă, făcându-mi curaj pentru lunga călătorie spre Londra.

Capitolul 34

Când am ieşit din aeroportul Heathrow, aerul rece al Londrei m-a izbit ca un sloi de gheaţă. În jurul meu, toată lumea era înfo folită în haine groase, cu fulare şi mă înţepau ochii şi nasul de frig. Mi-am tras gluga pe cap şi am oprit un taxi, în speranţa că aveam destui bani englezeşti la mine ca să ajung până la Battersea.

Când a oprit taximetristul în faţa blocului, i-am dat o bancnotă mototolită şi nişte monede şi am coborât din maşină. Luminile de Crăciun pe care le văzusem ultima oară fuseseră înlocuite de în tunecimea sfârşitului de ianuarie şi am simţit că ieşisem dintr-o fotografie color şi intrasem într-un monocromă.

Liftul m-a urcat cele trei etaje până la uşa apartamentului meu. Am descuiat şi am tresărit să văd lumina aprinsă în casă. Ce tâmpită am fost să nu o sting înainte să plec! — m-am gândit înainte să trân tesc uşa după mine, dându-mi seama că era mai cald înăuntru decât pusesem eu termostatul. Era un aer dulceag, ca o prăjitură bună, în loc de aerul închis la care mă aşteptam. De fapt, mirosea a Star.

Îi scrisesem când eram în tranzit la Sydney, ca să ştie că veneam acasă şi că aterizam astăzi şi s-o întreb dacă avea timp să ne vedem săptămâna următoare. Trebuia să-i spun că vindeam apartamentul, chiar dacă era pe numele meu, fusese şi casa ei.

M-am strâmbat văzând sperietoarea de ciori Guy Fawkes în stu dioul meu, aşezată peste butoiul de combustibil ca pe

tron, după care m-am dus în bucătărie şi am văzut cu groază că era aprinsă lumina deasupra cuptorului.

Mă pregăteam s-o sting când am auzit uşa de la intrare deschizându-se.

— Cee! Ai ajuns deja! Aoleu! Mă gândeam că o să stai o veşnicie la control paşapoarte şi cu traficul din Londra…

M-am întors şi am dat de Star, ascunsă pe jumătate în spatele unui buchet enorm de lalele pestriţe pe care mi l-a întins. Am ieşit doar să cumpăr astea în cinstea venirii tale, a spus gâfâind. Ar fi trebuit să ajungă în vază pe masă, dar nu contează. O, Cee, ce mă bucur să te văd!

Ne-am îmbrăţişat şi am strivit între noi o parte dintre flori, dar nu ne păsa.

— Uau! a spus, făcând un pas în spate şi punând florile pe măsuţă. Arăţi incredibil. Ţi s-a deschis părul şi ţi-a şi crescut.

— Mda, de la soarele din Oz. Şi tu arăţi bine. Ţi-ai făcut breton.

Ştiam că-şi ţinuse bretonul lung ca să se poată ascunde în spa tele lui.

Acum că era mai scurt, îi ieşeau în evidenţă ochii albaştri, ca nişte safire.

— Da, era timpul să fac o schimbare. Auzi, ce-ar fi să mergi sus să faci un duş? Eu mă apuc să pregătesc cina.

— Mă duc, dar, mai întâi, mi se pare mie sau miroase a prăjitură?

— Da, de lămâie. Vrei o bucată?

— Dacă vreau? Visez la bucata asta din prăjitura ta de când am plecat.

Mi-a dat o felie groasă, perfectă şi am muşcat din ea. Am ter minat-o în câteva clipe şi, cu altă felie în mână, am urcat la etaj cu rucsacul şi am găsit dormitorul în stare perfectă, cu cearşafurile proaspăt schimbate. Am intrat în baie, m-am băgat sub duşul cu jet puternic şi am decis că mă bucuram să fiu acasă.

Când am coborât, Star mă aştepta cu o bere.

— Noroc! am spus şi am ciocnit cu paharul ei de Chardonnay.

— Bun venit acasă! a spus ea. Ţi-am făcut mâncarea ta preferată. Ar trebui să fie gata în douăzeci de minute.

— Friptură şi mâncare de ficăţei! am confirmat când am văzut aluatul umflându-se la lumina din cuptor.

— Da. Deci, spune-mi, vreau să aud tot ce s-a întâmplat în ulti mele luni.

— Uau, e cam mult. Cât timp ai la dispoziţie?

— Toată noaptea.

— Rămâi aici? am întrebat mirată.

— Da, dacă e OK.

— Normal că e, Sia! Asta e – a fost – şi casa ta, ai uitat?

— Ştiu, dar...

A suspinat şi s-a dus să pună broccoli la fiert.

— Uite, înainte să zici ceva, vreau să-mi cer scuze, am izbucnit eu. Am fost o povară toamna trecută – de fapt, probabil că am fost o povară toată viaţa.

— Ba n-ai fost, prostuţo. Eu trebuie să-mi cer scuze. Trebuia să fiu alături de tine când ai avut greutăţi la facultate. Star şi-a muşcat buza de jos. Am fost foarte egoistă şi mă simt îngrozitor din cauza asta.

— Da, atunci m-ai rănit, dar mi-ai dat şi imboldul de care aveam nevoie.

Sia, acum îmi dau seama că trebuia să faci asta. Felul în care eram noi, în care eram eu mai ales, nu era sănătos deloc. Trebuia să pleci să-ţi vezi de viaţă. Dacă n-o făceai, nici eu nu mi-aş fi văzut de a mea.

— Ai cunoscut pe cineva? S-a întors spre mine. Ace, nu? Păreaţi să vă simţiţi foarte confortabil unul cu altul la Phra Nang Beach.

— Ăăă, nu e Ace, dar... Mă simţeam complet nepregătită pentru discuţia asta, aşa că am schimbat subiectul. Ce face Mouse?

— Bine, a răspuns ea, în timp ce scotea mâncarea din cuptor şi o punea pe farfurii. Hai să vorbim la masă, bine?

De data asta, Star a vorbit mai mult, în timp ce eu înghiţeam câtă mâncare încăpea în stomac. Am aflat tot despre High Weald, „the Mouse House” –

casa lui Mouse, cum o poreclisem eu şi cum o renovau şi că ea, Mouse şi fiul lui, Rory, stăteau acum la ferma de alături.

— O să dureze ani întregi restaurarea, normal. Proprietatea e con siderată monument de grad I şi Mouse e

arhitect, aşa că totul tre buie să fie perfect.

Star şi-a dat ochii peste cap şi mă bucuram să văd în privirea ei o mică imperfecţiune a lui Mouse. Îl făcea cumva mai uman.

— Dar eşti fericită cu el?

— O, da, deşi poate fi foarte pedant cu hornurile şi arhitravele. Eu şi Rory ieşim la plimbare şi-l lăsăm să-şi facă de cap. Iar când se culcă Rory şi

Mouse studiază diverse hornuri, eu scriu.

— Ai început romanul?

— Da. Adică nu am ajuns prea departe cu el, doar vreo optzeci de pagini, dar... Star s-a ridicat şi a început să strângă masa. Am făcut o budincă cu fructe. Pari că trebuie să mai pui pe tine.

— Auzi, amice, te uiţi la o femeie care a mâncat un cangur întreg dintr-odată, am glumit eu. Şi familia ta? Ai mai auzit ceva despre mama ta de când a plecat în State?

— O, da, a spus Star în timp ce aducea budinca. Dar acum vreau să aflu despre aventurile tale. Mai ales despre Ace. Cum l-ai cu noscut? Cum era tipul?

Aşa că i-am povestit şi, cu ocazia asta, mi-am adus aminte ce bun fusese cu mine. M-am întristat din nou fiindcă încă credea că îl trădasem.

— Te duci să-l vizitezi la închisoare? m-a întrebat.

— Probabil că m-ar goni, am spus în timp ce lingeam castronul. Dar aş putea încerca.

— Întrebarea e: a făcut-o?

— Da, cred că da.

— Chiar şi-aşa, cum zicea Mouse, sigur nu a făcut-o singur. De ce nu ies şi ceilalţi de la bancă în faţă?

— Că nu vor să stea în următorii zece ani la pârnaie? Mi-am dat ochii peste cap. Zicea ceva de o tipă Linda, că ar şti adevărul, cine o fi Linda asta.

— Nu crezi că îi datorezi măcar atât, să afli asta? Poate te-ar ierta dacă ai încerca să-l ajuţi.

— Nu ştiu, când mă gândesc la asta, mi se pare că Ace şi-a ac ceptat soarta, că a renunţat să mai lupte.

— În locul tău, aş suna la bancă şi aş cere să vorbesc cu Linda.

— Poate, dar sigur sunt mai mulţi la mijloc.

— Şi n-a fost dragoste, ceva de felul ăsta? mă descosea Star.

— Nu, deşi chiar mi-a plăcut foarte mult de el. Era foarte atent, ştii? El e cel care a comandat cartea cu biografia lui Kitty Mercer, cea despre care îmi povestea Pa în scrisoare şi îmi sugera să inves tighez. Ace mi-a citit cartea după ce i-am spus că sunt dislexică.

— Pe bune? Uau, nu pare acel Ace despre care am citit în ziare. L-au scos ultimul mitocan, un afemeiat alcoolic, care nu voia decât să facă milioane.

— Nu era deloc aşa. Cel puţin nu când eram cu el. A băut un sân gur pahar cu şampanie cât am stat împreună. Am zâmbit adu cân du-mi amintea noaptea aceea.

— Deci ăla e Ace de fapt. Şi familia ta de baştină? Ai găsit-o?

— Da, deşi majoritatea sunt morţi. Mama sigur. Şi tata, mă rog, cine o fi.

— Îmi pare rău, Cee. Star s-a întins spre mâna mea. Şi tatăl meu biologic e mort.

— N-are nimic, că cel pe care l-am găsit e fantastic. E bunicul. E artist şi încă unul celebru.

— O, Cee, ce mă bucur pentru tine!

— Mulţumesc. E bine să ai pe cineva căruia îi curge acelaşi sânge în vine, nu?

— Da. Hai, continuă, spune-mi cum l-ai găsit şi cine eşti.

Aşa că i-am povestit. Star a făcut ochii cât cepele până am ajuns la finalul poveştii.

— Aşadar, ai sânge japonez, aborigen, german, scoţian şi engle zesc în tine.

A numărat pe degete naţionalităţile.

— Îhî. Nu mă mir că nu înţelegeam niciodată nimic, am rânjit.

— Cred că sună exotic, mai ales prin comparaţie cu mine, care, apa rent sunt cât se poate de englezoaică. Ce ciudat, nu? Că bu nica ta, Sarah, şi mama vin din East End, din Londra? Şi noi stăm la câţiva kilometri pe malul fiuviului de unde s-au născut ele.

— Da, aşa se pare.

— Ai adus fotografii cu picturile tale?

— Am uitat, dar cred că Chrissie a fotografiat-o cu

camera mea pe prima. O
să developez filmul.
— Cine e Chrissie?
— O prietenă din Oz.
Nu-i puteam spune despre Chrissie încă. Habar n-aveam cum să exprim asta în cuvinte. De fapt, Sia, cred că o să mă culc.
— În Oz e ora prânzului şi nu am prea dormit în avion.
— Normal. Fugi sus şi vin şi eu după ce pun maşina de spălat vase.
— Mulţumesc, am spus, uşurată că scăpasem de continuarea discuţiei.
Liniştită de sunetele domestice pe care le făcea Star dedesubt, m-am strecurat în pat şi am tras pilota moale pe mine.
— Mă bucur că te-ai întors, Cee, a spus Star când a intrat în dormitor.
S-a dezbrăcat şi s-a băgat lângă mine în pat, apoi a stins lumina.
— Da, e plăcută senzaţia. Mai bine decât mă aşteptam, am spus adormită.
Vreau să-mi cer scuze iar dacă am fost dificilă în toţi anii ăştia. Nu am vrut.
Le simt pe toate, doar că uneori le exprim greşit, dar învăţ, chiar învăţ din greşeli.
— Taci, Cee, nu trebuie să-ţi ceri scuze. Ştiu cine eşti în sinea ta, ai uitat?
Somn uşor!

***

A doua zi m-am trezit în acelaşi timp cu Star, ceea ce nu se prea întâmpla.
Am meşterit prin casă în încercarea de a hotărî ce să iau cu mine în
Australia, în timp ce Star stătea pe terasă înfofolită în halat şi vorbind la telefon. Când a intrat în sfârşit să pregătească micul dejun, avea o figură mulţumită şi bănuiam că vorbise cu Mouse. Ca să mă simt şi eu bine, mi-a venit un mesaj de la Chrissie.
Salut, Cee! Sper că ai avut un zbor plăcut. Interviul a fost de speriat. Ne auzim mâine, ţine-mi pumnii! Mi-e dor de

tine!

— Ai hotărât deci ce ai de gând acum că te-ai întors? m-a întrebat Star la micul dejun.

Ouăle Benedict erau aşa de bune, că-mi venea să mă răzgândesc şi să nu mai plec.

— Păi, despre asta voiam să vorbim, Sia. Mă gândesc să vând apartamentul.

— Serios? De ce? Credeam că-ţi place aici, spuse Star, încruntându-se.

— Da, adică îmi place, dar mă mut în Australia.

— O, Doamne! Pe bune? Of, Cee... I s-au umplut ochii de lacrimi. E foarte departe.

— Doar o zi cu avionul, am glumit, încercând să îmi maschez şocul că părea atât de afectată.

Cu numai câteva săptămâni în urmă eram sigură că se bucura să scape de mine.

— Păi şi păianjenii? Erai îngrozită de ei.

— Încă sunt, dar cred că mă descurc eu. Şi partea ciudată e că unul nu am văzut cât am fost acolo. Uite, Star, e... locul meu. Adică mai mult ca oriunde.

Iar Francis, bunicul, nu întinereşte. E singur de când a murit soţia lui şi vreau să petrec cât de mult timp pot cu el.

Star a încuviinţat uşor şi şi-a şters lacrimile cu mâneca puloverului.

— Înţeleg, Cee.

— În plus, locul ăla mă inspiră să pictez. Poate sângele aborigen din mine, dar când eram în bush, parcă ştiam ce să fac, fără să mă gândesc.

— Te-ai apropiat de muză. Ăsta da motiv să te duci la mama naibii, a consimţit ea cu tristeţe.

— Da, eram aşa pierdută când am plecat din Londra, că nu ştiam ce voiam să pictez, dar, când m-a dus Chrissie la arborele de aparrerinja, cu munţii

Macdonnell în spate, s-a întâmplat un mira col. A vândut pictura două zile mai târziu cu şase sute de dolari!

— Uau, asta e uluitor, Cee! Deci, cine e Chrissie? Locuieşte acolo unde te muţi?

Star se uita fix la mine.

— Ăăă, nu în clipa asta, dar e posibil să se mute în următoarele săptămâni.

— Ca să fie aproape de tine?

— Da, nu, poate... S-ar putea să primească o slujbă la o galerie de artă şi...

Ăăă... Dădeam din cap încontinuu, ca un câine de jucărie în luneta maşinii.

Suntem prietene bune. E foarte, foarte optimistă, ştii? A avut o viaţă grea şi are un picior fals de la genunchi în jos şi...

Mi-am dat seama că nu mă mai opream din vorbit şi că probabil mă dădusem de gol.

— Cee... a început Star, atingându-mă uşor pe încheietura mâinii, Chrissie pare super fainăşi sper să o cunosc într-o zi.

— Şi eu sper, că toate cele prin care a trecut m-au făcut să îmi dau seama ce răsfăţată am fost în copilărie. Am avut o copilărie magică la Atlantis, ferită de orice, dar Chrissie a trebuit să se lupte ca să ajungă unde e acum.

— Înţeleg. Te face fericită?

— Da, am spus după o pauză. Mă face.

— Şi deci ea e omul tău special?

— Poate, dar suntem la început şi... Doamne! Am lovit masa cu pumnul.

Ce-i cu mine când ajung aici? Nu-mi găsesc cuvintele.

— Hei, Cee, sunt eu, Sia. Nu am avut niciodată nevoie de cu vinte, nu?

A început să-şi mişte mâinile în limbajul semnelor, cum făceam când eram mici şi nu voiam să ştie surorile noastre ce ziceam.

O iubeşti?

Nu ştiu încă. Poate.

Ea te iubeşte?

Da, am răspuns fără să mă gândesc.

— Atunci mă bucur foarte mult pentru tine, a spus ea cu voce tare şi s-a ridicat de la masă ca să mă ia în braţe.

— Mulţumesc, am murmurat în părul ei, deşi, după cum mă cunosc, probabil o s-o dau în bară.

— Asta îmi zic şi eu zilnic în privinţa lui Mouse. Se cheamă încredere, nu?

— Da.

— Şi nu uita, a spus, îndepărtându-se ca să mă vadă mai

bine. Orice s-ar întâmpla, ne avem una pe alta.

— Mulţumesc.

Am închis ochii ca să nu-mi dea lacrimile.

— Bun, a spus ea, aşezându-se, am făcut ceva cercetare să văd ce e cu Linda.

— Da?

Am încercat să îmi revin.

— Da.

Star a aşezat în faţa mea un nume şi un număr de telefon. Am mijit ochii la scris.

— Sunt trei femei cu numele Linda la bancă. Având în vedere că una lucrează la catering şi cealaltă e acolo doar de două luni, cel mai probabil candidat e Linda Potter. A fost asistenta personală a directorului băncii,

David Rutter.

— Serios? Cum ai aflat?

— Am sunat la bancă şi am cerut cu Linda. De fiecare dată m-am prefăcut că e altă Linda şi mi-au făcut legătura cu celelalte depar tamente. Până la urmă am ajuns la biroul directorului – Linda Potter s-a pensionat recent aparent.

— Aha!

— Păi?

Star se uita insistent la mine.

— Păi ce?

— Dacă Ace zicea că Linda ştie şi această Linda a fost asistenta personală a directorului, înseamnă că ştie tot ce mişca în companie. Ca orice asistent, a spus ea încrezătoare.

— Bine...

Am încuviinţat şi m-am întrebat unde ducea discuţia.

— Cee, chiar cred că ar trebui să te duci la Ace şi să-l întrebi des pre Linda.

Şi-apoi, nu e vorba doar de el, ci şi de tine! Crede că eşti cea care l-a aruncat la lei. Cred că vrei să îndrepţi lucrurile înainte să pleci în Australia, nu?

— Da, dar nu am nicio dovadă, nu? Filmul era pe camera mea şi eu i l-am dat paznicului să-l developeze.

— Atunci ar trebui să-i spui asta. Şi să-l întrebi şi de ce nu face niciun efort să se apere.

— Uau, câtă pasiune la tine!

— Nu-mi place când oamenii sunt învinovăţiţi pentru ce nu au făcut. Mai ales când e vorba de sora mea, a spus ea feroce.

— Eu încerc să învăţ să-mi ţin gura, am spus eu ridicând din umeri.

— Ei bine, pentru prima oară în viaţa noastră, deschid eu gura în locul tău.

Şi cred că ar trebui să te duci.

Am văzut atunci că se schimbase în ultimele câteva luni. Star pe care o ştiam eu s-ar fi gândit mult şi bine înainte să exprime lucru rile astea cu voce tare. Pe când eu spusesem întotdeauna prea multe. Poate că amândouă ne ajustam la distanţa care se pusese între noi.

— Bine, bine, am consimţit. Ştiu că e la închisoarea Wormwood Scrubs. O

să aflu care sunt orele de vizită.

— Promiţi? m-a întrebat.

— Promit!

— Bine. În curând trebuie să plec să-l iau pe Rory de la şcoală.

— Bine, păi, înainte să pleci, mă întrebam dacă mă ajuţi să com pletez cererea pentru paşaportul australian. Bunicul mi-a dat toate documentele necesare, dar nu ştiu dacă mă descurc cu formularul.

— Bineînţeles. Te duci să le aduci?

Am adus plicul la parter şi Star s-a dus să aducă un stilou cu cer neală neagră să se apuce de completat. Am întins documentele pe masa din bucătărie şi am aruncat o privire la certificatul de naş tere al mamei, înainte să întindă Star mâna după al meu.

— Deci te-ai născut în Broome pe 5 august 1980, a citi ea, cu capul plecat şi concentrată la detaliile de pe certificatul meu de naş tere. O, Doamne! Cee, tu ai apucat să te uiţi la el?

— Ăăă, nu. Bunicul mi-a dat plicul înainte să plec.

— Deci nu ai văzut care îţi era numele de botez?

Mi-a arătat şi m-am aplecat ca să mă uit.

— Ioi! Cum se zice în Oz.

— Exact, domnişoară Pearl Abraham! a spus Star şi a început să chicotească.

— Perla, aoleu... am gemut eu. Şi mă mai plângeam de Celaeno... Îmi pare rău, Pa.

Nu mă mai puteam abţine şi am început să râd şi eu cu Star, încercând să- mi imaginez acest alter ego al meu numit „Pearl”. Nu era posibil. Totuşi, în multe feluri, era perfect.

După ce ne-am calmat, am strecurat certificat la loc în plic.

— Apropo de certificate de naştere, vine mama încoace în câteva zile. Şi Ma, a adăugat Star.

— Fantastic! am exclamat, cu gândul că nu mai trebuia să mă duc la

Geneva. Vin să se cunoască?

— Într-un fel da, a spus Star. Când m-a găsit mama mea naturală, a luat legătura cu o parte din ceilalţi membri ai familiei ei. Sunt o grămadă care încă locuiesc în East End la Londra. Mergem cu toţii la o petrecere-surpriză pentru o rudă de-a noastră. Mama zicea mai demult că ar vrea s-o cunoască pe cea care m-a crescut şi să-i mul ţumească personal şi ăsta a fost momentul ideal s-o invit pe Ma. Aş vrea s-o cunoşti şi tu pe mama, i-am povestit tot despre tine.

— Cum e?

— Încântătoare, pur şi simplu încântătoare. De data asta nu vine şi cu ceilalţi copii ai ei, dar o să mă duc eu în New England în cu rând ca să-mi cunosc cei trei fraţi vitregi. Bun, trebuie să semnezi aici. Star mi-a arătat căsuţa. Va trebui să ai şi o copie a documentelor de adopţie oficiale. Sună-l pe unchiul Georg Hoffman, a adăugat. Pe al meu îl avea.

— Şi celelalte surori ce fac? Nu mai ştiu nimic de nimeni de când cu articolele din ziar.

— Păi Maia a început să predea engleză copiilor într-o favela din Rio şi Ally mi-a spus săptămâna trecută că îi creşte burtica pe zi ce trece, dar părea bine sănătoasă. Am sunat-o pe Tiggy chiar după Anul Nou, şi-a schimbat slujba şi lucrează la o moşie nu departe de sanctuarul de animale. Vrea să ne organizeze să ne strângem toate la Atlantis pentru comemorarea morţii lui

Pa în iunie. Şi nu ştiu nimic de Electra de câteva

săptămâni, nici prin ziare nu am mai văzut-o, ceea ce e neobişnuit. Aşa că acum tu eşti cea celebră, su- rioară, a chicotit ea. Apropo, când te întorci în Australia?

— Miercurea viitoare, dimineaţa.

— Aşa repede? Star părea devastată. Petrecerea e marţi seara. Ajungi?

— Probabil că nu. Trebuie să-mi fac bagajele. Şi altele, am adău gat aiurea.

— Înţeleg. Atunci poate sărbătorim înainte să mergem la pe trecere? Ca s-o cunoşti pe mama şi s-o vezi şi pe Ma.

— Dacă te poţi lipsi de Ma pentru o seară, aş lua-o eu de la Heathrow ca să stea cu mine luni seara şi pe urmă să meargă cu tine marţi la petrecere.

— Sună perfect! Mulţumesc, Cee. Trebuie să mă duc să-mi fac bagajele. Ce- ar fi să suni la Wormwood Scrubs între timp, ca să vezi care sunt procedurile de vizitare. Ţi-am pus numărul pe masă.

Star a urcat la etaj ca să-şi facă bagajele şi eu m-am dus la telefon, ştiind că n-o să-mi dea pace până când nu sunam. Funcţionara era destul de prietenoasă, deşi m-a interogat serios ca să afle relaţia pe care o aveam cu

„prizonierul”.

— Suntem prieteni, am spus. Mi-a cerut data naşterii, adresa şi mi-a spus că trebuie să prezint un act de identitate înainte să intru.

— Ai vorbit? m-a întrebat Star când a coborât cu bagajul.

— Da, dar mi-e teamă că nu mă pot duce îmbrăcată în pantalonii strâmţi.

Nu sunt conform regulilor închisorii.

— Mda. Star a zâmbit. Când te duci la el?

— M-au programat pentru mâine după-amiaza la ora două. Poate îmi fac şi poze de paşaport dacă tot sunt acolo. M-am cutremurat. E ciudat să mă gândesc la Ace că e prizonier.

— Normal. Sigur te descurci singură în apartament, Cee? m-a iscodit Star, punându-mi o mână pe umăr.

— Evident. Sunt fată mare, nu?

— Păi, să-mi zici ce se întâmplă cu Ace. Te iubesc, Cee. Ne vedem săptămâna viitoare.

***

Chiar mă simţeam ca într-un film, în vreme ce treceam pe poarta înaltă a închisorii „the Scrubs”, cum o numiseră restul vizita torilor care stăteau la coadă. Înăuntru, fiecare dintre noi a fost bine percheziţionat. Până la urmă ne-au condus într-o sală mare, plină de mese şi scaune de plastic şi aparent nu era aşa deprimant cum îmi imaginasem că o să fie. Cineva făcuse efortul de a pune pe pe reţi afişe vesele, ca să nu-şi mai taie venele şi vizitatorii, şi prizo nierii. Ne-am aşezat la mese diferite, ni s-au citit regulile şi în cele din urmă au intrat prizonierii.

Îmi bătea inima ca la nebuni cât m-am uitat după Ace. Apoi am auzit o voce familiară la ureche: „Salut” şi mi-am dat seama că nu-l recunoscusem.

Avea părul tuns extrem de scurt, era bărbierit şi uluitor de slab.

— Ce cauţi aici? m-a întrebat când s-a aşezat.

— Păi... m-am gândit că, dacă tot am ajuns în Anglia, să trec pe la tine.

— Aha. Eşti primul om care vine să mă vadă. În afară de avo cat, normal.

— Îmi pare rău că eu sunt aia.

S-a aşternut liniştea între noi şi Ace îşi privea mâinile, ba stânga, ba dreapta, ba ridica privirea... Se uita oriunde, numai la mine nu.

— De ce ai făcut-o, CeCe? m-a întrebat în cele din urmă.

— Jur că nu eu! De-asta am venit. Po a fost, paznicul, l-a mituit un tip pe nume Jay. Îmi spusese cineva de la hotelul Railay Beach că ştia cine erai. Nu am vrut să te îngrijorezi, aşa că nu ţi-am spus. Adică habar n-aveam cine erai oricum, aşa că nu l-am luat în serios.

— Mai scuteşte-mă, CeCe, a pufnit el, poza aia din camera ta a ieşit. Te-am lăsat s-o faci pentru că am avut încredere în tine, credeam că suntem prieteni.

— Suntem! Te-ai purtat super cu mine! am insistat, apoi am în cercat să cobor tonul, văzând că se uita lumea la noi. Nu te-aş fi tră dat în veci. Po a făcut sigur două seturi de poze şi i le-a dat lui Jay. Oricum, ăsta e adevărul.

Asta s-a întâmplat.

— Mda, mă rog. Ace s-a uitat iar pe lângă mine, în depărtare. Bănu iese că mai devreme sau mai târziu oricum

se întâmpla. Ştiam că nu mă puteam ascunde la infinit. Tu doar ai accelerat inevitabilul.

— Pentru mine contează să mă crezi. Era să fac o criză când am ajuns în

Australia şi toate surorile îmi scriau că eram pe prima pagină a tuturor ziarelor! Crezi că voiam asta?

— Ce? Să fii văzută cu cel mai notoriu infractor al momentului?

— Exact!

— Multe fete ar vrea.

— Dar nu eu, am spus ferm, încercând să rămân calmă.

— Nu, a căzut de acord apoi. Ai dreptate. Chiar am crezut că eşti altfel şi că pot avea încredere în tine.

— Şi poţi! Bine, lasă! Dacă nu vrei să mă crezi, e treaba ta, dar nu mint. Am venit pentru că voiam să te întreb dacă ai nevoie de ajutor. Pot fi martor sau ceva.

— Mulţumesc, Cee, dar, mulţumită ziarelor, reputaţia mea nu poate fi remediată şi o merit. Sunt sigur că ai citit despre şotiile mele din trecut. Nu că ar avea ceva a face cu ce s-a întâmplat la bancă, dar se pare că în momentul ăsta toată Anglia mă urăşte.

— Vestea bună e că sunt dislexică, nu uita. Nu pot citi ca lumea.

În cele din urmă a zâmbit.

— Da, bine.

— Cine e Linda Potter?

S-a uitat pentru prima oară la mine.

— Ce?

Am ştiut atunci că Star o găsise pe cea potrivită.

— Linda Potter. Mi-ai spus într-o seară că ea ştia. Deci ce ştia?

— Nimic, nu contează.

— Mda, ba contează, pentru că a fost asistenta personală a direc torului băncii Berners.

— Nu te băga, CeCe, bine? a scrâşnit el.

— Ştie ceva? Ace, de ce nu mă laşi să te ajut?

— Uite care-i faza, s-a aplecat spre mine, faptul e consumat, da? Orice s-ar întâmpla, pic prost. Eu am comis-o, nimeni altcineva.

— Sigur mai ştia cineva.

— Am zis s-o laşi baltă.

A ridicat mâna să facă semn unui paznic, care avea genul de fizic pe care nu vrei să-l vezi noaptea pe vreo alee. Omul s-a îndreptat spre noi.

— Vreau să mă întorc la celulă acum, a spus Ace.

— Bine, băiete. S-a scurs timpul, domnişoară, mi-a spus paznicul.

Ace s-a ridicat.

— Mulţumesc că vrei să mă ajuţi, Cee, dar zău, nu ai ce face, crede-mă.

În faţa închisorii aşteptam autobuzul spre centrul Londrei şi mi-am dat seama că Star avea dreptate. Chiar dacă nu rezolvam nimic, trebuia să-i arăt lui Ace că-i pasă cuiva de el.

Ştiam cum e să te simţi ca un câine bătut.

Capitolul 35

Diferenţa de fus orar nu părea să mă menajeze, aşa că iar m-am tre zit devreme a doua zi. Mai întâi am sunat-o pe Ma şi i-am spus că o iau de la

Heathrow când ajunge avionul de Geneva după-a miază. Apoi, la nouă fix, am sunat la banca Berners, la numărul pe care mi-l lăsase Star.

— Bună ziua, pot să vorbesc cu Linda Potter, vă rog?

— Mi-e teamă că a plecat, mi-a răspuns o voce de femeie. Sunteţi doamna care a sunat acum câteva zile?

— Da, voiam să... M-am gândit repede ce să îndrug. Voiam să dau de ea pentru că trebuia să vină la ziua mea diseară şi nu am pri mit nicio veste de la ea.

— Păi mai bine o sunaţi acasă.

— Da, dar... M-am oprit şi răscoleam în banca de filme de groază văzute ca să-mi dau seama ce să spun. Acum sunt la locaţie şi nu răspunde pe mobil.

Nu am fixul la mine. Îl aveţi dumneavoastră?

— Da, doar o clipă.

Mi-am ţinut respiraţia.

— Este...

— Mulţumesc foarte mult, am spus în timp ce am notat numărul. E o petrecere specială şi nu ar fi la fel fără ea.

— Înţeleg. Probabil o va înveseli puţin. La revedere!

— La revedere!

Am dansat în semn de triumf în vasta mea sufragerie, înainte să mă adun şi să formez numărul Lindei. Îmi bătea inima rău în timp ce suna telefonul şi, când a răspuns robotul, am închis. Am sunat-o pe Star apoi, fiindcă nu mai ştiam ce să fac.

— Bine, a spus ea. Ai nevoie de adresa ei. Stai aşa!

O auzeam vorbind în fundal cu o voce profundă şi catifelată de bărbat.

— Cee, ţi-l dau pe Orlando, fratele lui Mouse. Se pricepe foarte bine la investigaţii.

— Domnişoara Celaeno?

— Da, spune-mi CeCe.

— Doamne, ce-aş vrea ca toţi cei care poartă nume de botez neo bişnuite să le şi folosească... Dacă mi-ar spune oricine în afară de nepotul meu Lando aş fi deprimat. Bun, domnişoara Star spune că aveţi nevoie de adresa cuiva.

— Da, am răspuns, încercând să-mi înăbuş râsul din cauza felului demodat în care vorbea.

— Ei bine, tocmai am verificat pe computer şi codul de formare 01233 îmi spune că femeia misterioasă locuieşte undeva în Kent. De fapt – a urmat o pauză în care se auzea cum tasta, ca să fiu mai exact, în Ashford. Un orăşel şi de bună calitate, care, întâmplător, e foarte aproape de noi. Aşadar, acum o caut on-line pe Linda Potter în registrul electoral din zonă. Vă rog să răbdaţi un pic cât caut... Ah, da! Iat-o! fie Cottage, pe Chart Road, Ashford, în

Kent.

— Îţi dau mesaj, Cee, a spus Star care a luat telefonul. Te duci la ea? E la o oră de mers cu trenul din gara Charing Cross.

— S-ar putea să nu fie acasă.

— Sau să se ascundă. Stai aşa...

Am aşteptat să vorbească din nou cu Orlando. Star a revenit.

— Nu e mult de mers cu maşina între Ashford şi High Weald. Ce-ar fi să mergem noi să urmărim casa?

— Chiar nu trebuie să faci asta, Sia, nu e ca şi cum ar fi ceva pe viaţă şi pe moarte.

— Cee, pentru Ace s-ar putea să fie. Verificăm dacă locuieşte cineva acolo înainte să baţi tu drumul până aici.

— Bine, am consimţit, întrebându-mă dacă viaţa lui Star era atât de plictisitoare încât să simtă nevoia s-o umple cu misiune bizare, ca să vadă o femeie pe care niciuna dintre noi nu o cunoscuse, care putea sau nu să ajute un om aflat la închisoare pentru fraudă, care nu voia să mă mai vadă în vecii vecilor.

— Ne ducem în pauza de masă, a spus Star. Orlando o să ţină de şase.

Au chicotit ca doi copii de Halloween, aşa că le-am mulţumit şi am închis.

Zece minute mai târziu a sunat la uşă agentul imobiliar pe care-l căutasem ca să vând apartamentul.

Ne-am strâns mâinile şi s-a plimbat prin casă aprobator şi mormăind. În cele din urmă a venit la mine şi a suspinat dramatic.

— Ce s-a întâmplat?

— Păi, sigur ştiţi care e situaţia pieţei imobiliare în acest moment în Londra, nu?

— Nu, habar n-am.

— Pe scurt, mizerabilă.

Şi atunci, acelaşi om care îmi vânduse apartamentul prima oară ridicându-l în slăvi, a început să-mi explice motivul pentru care nu ar vrea să-l cumpere nimeni, mai ales la preţul cu care-l cumpăra sem eu.

— Piaţa debordează de apartamente noi, construite pe malul apei, din care o treime sunt goale în momentul de faţă. Piaţa de credite ipotecare cu grad mare de risc din America e de vină, evident, dar ăsta e efectul de domino.

Aoleu!

— Şi-mi puteţi spune pe limba mea, ca să înţeleg, cu cât con şi deraţi că ar trebui să-mi scot apartamentul la vânzare?

Mi-a spus şi m-am uitat foarte urât la el.

— Adică cu douăzeci la sută mai puţin decât am dat pe el!

— Din păcate, domnişoară D’Aplièse, piaţa imobiliară e o

lege în sine. Se bazează pe verdicte, care, spre deosebire de apartamentele la malul apei, nu se prea mai găsesc în momentul de faţă. Vor reveni, normal, cum se întâmplă la Londra. În locul dumneavoastră, dacă nu aveţi nevoie de bani, aş reduce riscurile şi l-aş închiria.

Am discutat apoi despre ce chirie aş putea cere, care, de fapt, pentru cineva ca mine, ar fi însemnat destui bani să mănânc doar tocăniţă de cangur în următorii ani. A spus că agenţia lui se putea ocupa de tot, aşa că am semnat nişte formulare şi am bătut palma. I-am dat o cheie de rezervă şi, în timp ce- l scoteam din casă, mi-a sunat mobilul.

— Sia? am întrebat gâfâind.

— Am ajuns.

— Unde?

— În faţa casei Lindei Potter. E acasă.

— De unde ştii?

— Orlando a bătut la uşa şi, când i-a deschis, s-a prezentat ca şi cum ar fi candidatul conservatorilor din zonă. Am spus că mai de grabă ar merge

Monster Raving Loony Party[35]. Au urmat nişte hohote de râs. După ce s-au oprit, Star a continuat: Oricum, m-am prezen tat şi eu ca secretara lui şi s-a luminat la faţă. Mi-a spus că a fost şi ea la un moment dat „secretara personală a unui om important”.

— Aha! am exclamat. Avea vreo relevanţă?

— Stai aşa, Cee, să-ţi zic şi restul. Am întrebat-o pe urmă dacă s-a pensionat. A dat din cap că da. Pensionare forţată, a zis. Eu şi Orlando credem că au scăpat de ea.

— Poate-i venise vremea să se pensioneze.

— Noi credem că nu are nici cincizeci de ani.

— Aha! Şi ce credeţi că ar trebui să fac.

— Hai s-o vezi! Te iau eu de la gara din Ashford mâine dacă nu e după trei jumătate, că atunci îl iau pe Rory de la şcoală.

— Adică vrei să-mi fii partener la delict?

— La ce sunt bune surorile?

— Da. Mulţumesc, Sia. Pa.

---

[35] Partid politic înfiinţat în Regatul Unit de muzicianul David Sutch şi iniţiat ca satiră la adresa politicii britanice.

Am început să îmi strâng lucrurile din apartament fără chef şi, pe măsura ce trecea după-amiaza, am început să am o senzaţie proastă de singurătate.

Star îşi avea familia ei, eu la fel, doar că a mea era în cealaltă parte a lumii.

M-am prăbuşit pe canapea depri mată. Apoi, ca prin minune, mi-a sunat telefonul.

— Alo?

După câteva cârâituri, am auzit o voce familiară:

— Cee? Sunt eu, Chrissie!

— Salut. Ce faci?

— Super, foarte bine. Bunicul tău îţi transmite salutări.

— Şi eu lui. Care-i treaba?

— E totul OK. Voiam doar să fii prima care află – sau de fapt, a doua, că deja i-am spus bunicului tău – că am primit slujba la galerie!

Chrissie a chiţăit de bucurie şi m-a făcut să zâmbesc.

— Ce veste super!

— Clar! Nu? Puţini bani, evident, dar dragul tău bunic a zis că pot sta la el până când strâng bani să-mi iau ceva cu chirie. Nu glu mese, Cee, e noul meu cel mai bun prieten, dar ne e dor de tine.

— Şi mie de voi.

— Deci, mă pregătesc să sun şi să-mi dau demisia în Broome. Crezi că fac bine?

— Chrissie, eu îmi dau demisia din viaţa mea în Anglia. Evident că da! Asta vrei să faci.

A urmat o pauză.

— Deci sigur te întorci?

— Normal, am spus ferm.

— Atunci sun.

— Ce?

— Să-mi dau demisia, toanto! Şi Ace? L-ai văzut?

— Da, ieri. E într-o stare proastă.

— Aha, dar tu vii sigur?

— Aşa am zis, nu?

— Da, da. Auzi, hai că îl costă o grămadă pe bunicul tău, aşa că-ţi spun noapte bună. Mi-e dor de tine.

— Şi mie mi-e dor de tine.

M-am plimbat prin apartament şi am udat florile lui Star.

Măcar atât puteam face pentru ea, având în vedere câte făcea ea pentru mine. Mi-am adus aminte de dependenţa mea de ea şi de felul în care apelam din nou la ea ca să mă ajute cu lucrurile la care nu mă pricepeam.

Mai târziu, în pat, am decis că, dacă tot mă duceam s-o vizitez pe infama

Linda, s-o fac singură.

***

A doua zi, după un scurt drum cu trenul până la Ashford, am luat taxiul până la adresa primită de la Orlando.

— Am ajuns, domnişoară, a spus taximetristul, arătând spre casă.

I-am cerut să meargă mai departe şi să intre pe următoarea stradă.

— Dacă nu mă întorc în zece minute, puteţi pleca, am spus şi i-am dat un bacşiş de cinci lire. Vă sun mai târziu.

Am pornit pe drum şi m-am oprit cât am putut de nonşalant în faţa casei dintr-un şir de clădiri similare. Pe plăcuţa mică de lemn de la poartă scria The Cottage. Am traversat şi am văzut peticul de grădină din faţa casei, care era frumos aranjat. Am deschis poarta şi m-am dus pe alee să sun la uşă, încercând să mă gândesc ce să spun. Înainte să ajung, s-a dat uşa de perete.

— Dacă aţi venit să-mi ţineţi prelegeri despre alegeri, nu mă interesează.

Femeia stătea să-mi trântească uşa în nas, dar am întins mâna s-o ţin deschisă.

— Nu, sunt CeCe D’Aplièses, prietena lui Ace din Thailanda.

— Ce? Femeia se holba la mine. Aoleu! Tu eşti!

— Da.

Uşa era încă parţial deschisă de mâna mea şi, în vreme ce se holba la mine, i-am privit părul şaten tuns într-un bob sârguincios care nu-i venea deloc bine, o bluză la locul ei şi ceea ce eu şi Star numeam „fustă de babă”, pentru că-i trecea de genunchi. Rămăsese mută, evident, aşa că am continuat.

— Voiam să vorbim.

Ochii ei căprui s-au uitat în altă parte, în stânga şi în dreapta, afară.

— Cum m-ai găsit?

— În registrul electoral. M-am întâlnit cu Ace la închisoare. Crede că eu am dat fotografia ziarelor, dar nu e adevărat. Chiar cred că e un om bun în sinea lui. Şi – am înghiţit în sec – m-a ajutat când am avut nevoie, aşa că simt că acum nu are prieteni şi chiar are nevoie, am încheiat, gâfâind de efortul de a spune ce trebuia.

În cele din urmă a încuviinţat.

— Mai bine intră.

— Mulţumesc.

Am intrat şi a trântit uşa după noi, după care a încuiat-o.

— Nu ştie nimeni că eşti aici, da?

— Nimeni, am confirmat.

Am urmat-o pe un coridor îngust spre sufragerie, unde m-aş fi temut şi să mă gândesc să beau ceva de teamă să nu murdăresc suprafaţa sclipitoare a măsuţei. Până şi pernele de pe canapea erau împrăştiate simetric, în formă de V.

— Ia loc, te rog. Îţi aduc un ceai? m-a întrebat femeia.

— Nu, mulţumesc, nu-mi trebuie, am spus blând. Nu stau mult.

Linda s-a aşezat pe fotoliul din faţa mea şi m-a privit puţin, apoi şi-a mutat privirea, brusc înceţoşată, de parcă stătea să plângă.

— Deci, a răsuflat ea, evident încercând să se adune. Eşti iubita lui Anand?

Mi-a luat ceva să-mi dau seama că îi spunea lui Ace pe numele real.

— Nu aş merge până-ntr-acolo, dar da, ne-am ţinut de urât. Apropo, de ce mi-a spus că-l cheamă Ace?

— Era porecla pe care o primise la etajul comercial, pentru că iese mereu învingător. Mă rog, ieşea. De ce ai venit de fapt?

— Faza e că ţin la el, da? Şi într-o seară mi-a spus numele dum neavoastră.

A zis „Linda ştie”. Atunci nu am înţeles la ce se referea, dar acum ştiu şi, fiindcă mă pregătesc să plec definitiv în Australia, m-am gândit că-i sunt datoare să aflu înainte să plec.

— E un băiat tare bun, a spus Linda după o pauză.

— Da, este. M-a lăsat să locuiesc la el când nu aveam unde să mă duc. Nici nu ştiu ce vreau să vă întreb, dar...

Mi-am dat seama că Linda era plecată cu gândul şi se uita în gol. Aşa că m- am aşezat şi am aşteptat să spună ceva.

— A venit în Anglia când avea treisprezece ani, ca să meargă la internat, a spus în cele din urmă. Eu am fost cea care l-a aşteptat când a aterizat din

Bangkok şi l-am dus la şcoala Charterhouse, care se află în apropiere. Era mititel pe vremea aceea, nu părea să aibă mai mult de nouă-zece ani, chiar copil. Îşi şi pierduse mama de cu rând, dar era foarte curajos, nu a plâns când l-am prezentat direc torului şi l-am lăsat acolo. Cred că a fost un mare şoc să plece din Bangkok şi să vină la internat într-o Anglie rece şi cenuşie. M-am uitat la Linda care a tăcut şi a oftat din rărunchi, înainte să adauge: Băieţii pot fi foarte răi uneori, nu?

— Sincer, nu ştiu. Am cinci surori.

— Serios? Mi-a zâmbit uşor. Ce noroc pe tine! Eu am fost sân gură la părinţi.

Mă rog, îl sunam săptămânal, doar să văd ce mai face. Une ori părea vesel la telefon, dar ştiam că nu-i era uşor. Din când în când, la început, mă duceam duminica să-l scot la masă. Ne-am apropiat şi, în cele din urmă, cu permisiunea tatălui lui, venea să stea la mine în timpul vacanţelor şi zilelor libere. Totuşi, asta e în trecut.

Şi-a strâns mâinile în acelaşi fel în care îşi ţinea şi genunchii. Nu am spus nimic o vreme, timp în care eu încercam, dar nu reu şeam să pun cap la cap povestea. Eram sigură că Ace îmi spusese că nu-şi cunoscuse tatăl, şi totuşi

Linda vorbea de el. Era rudă cu Ace? De-asta avusese grijă de el când era mic?

— Nu eraţi asistenta personală a directorului de la Berners Bank? am întrebat-o.

— Ba da. După cum ştii probabil deja, s-au schimbat multe acolo în ultimele câteva luni. Oficial m-am pensionat.

— Ce bine!

— Ba deloc, e îngrozitor! Nici nu mai ştiu ce să fac dacă stau acasă toată ziua. Totuşi, sunt sigură că până la urmă o

să mă obiş nuiesc, dar e complicat când ţi se smulge viaţa dintr-o dată, nu?

— Da, clar, am spus cu empatie. Asta din cauză că a fost cum pă rată banca?

— Parţial, da, dar David a considerat că ar fi mai bine să dispar din peisaj.

— David?

— Directorul. Treizeci de ani am lucrat pentru omul ăla, am trăit pentru el şi slujba mea. Iar acum... A ridicat din umeri. Mă rog, asta e. Sigur nu vrei o cană de ceai?

— Sigur, mulţumesc. Şeful dumneavoastră încă lucrează acolo, nu-i aşa?

— A, da, a încuviinţat. Am auzit că are o noua versiune a mea, pe nume

Deborah. E foarte... blondă, se pare. Nu că ar conta, a adău gat Linda repede.

Sunt sigură că e foarte eficientă.

— Linda, am spus, văzând că nu ajungeam nicăieri, doar că se su păra mai tare. Ce anume ştii despre Ace? Adică... ştii ceva util ce l-ar putea ajuta?

— A, ştiu totul despre Anand, a spus încet. Ştiu exact cum îi plă cea să-i mângâi părul când dormea, că e puţin surd de-o ureche de când s-a rănit la rugby şi ce mult îi plac biscuiţii mei de casă.

— Mă referea m la ceva care să-l ajute la procesul care urmează. Care... să-i reducă sentinţa, ceva de genul ăsta.

Şi-a muşcat buza şi ochii i s-au umplut de lacrimi din nou.

— Ştii, e aproape ora prânzului şi cred că aş bea un sherry. Tu?

— Ăăă... nu, mulţumesc.

S-a ridicat şi s-a dus la dulap, de unde a scos o sticlă şi un păhărel foarte mic pe care l-a umplut cu un lichid maro.

— Doamne, nu am mai băut sherry la prânz de nu ştiu câţi ani. Noroc!

— Noroc! am răspuns.

Pentru cineva care zice că nu bea mult, Linda a dat paharul pe gât destul de repede.

— Mult mai bine, a spus. Vai, acum îmi dau seama de ce se dedau unii la alcool, mai ales când sunt stresaţi. Anand bea când v-aţi cunoscut în

Thailanda?

— Nu, nimic în afară de un pahar de şampanie de Anul Nou.

— Minunat. Înainte să înceapă slujba în comerţ nu bea. Chestia e că băutul în exces e un ritual de iniţiere la oraş şi voia să se integreze printre colegii de breaslă. Nimeni nu vrea să iasă în evidenţă, nu? Mai ales dacă o fac fără să vrea.

— Aşa e, am încuviinţat.

— I-am spus lui David de la bun început că eram de părere că e o greşeală să-l angajeze pe Anand la bancă după ce abia terminase şcoala, dar vedea că avea potenţial. Anand nu voia să fie angajat. Mi-a spus asta stând exact unde stai tu acum, dar David conduce lumea lui, a suspinat ea.

— Vrei să spui că şeful tău l-a obligat pe Ace să facă afaceri? am întrebat şi mai nedumerită.

— Hai să zicem aşa: Anand era aşa de fascinat de el, că ar fi făcut orice i-ar

? cerut David.

— De ce?

Linda s-a încruntat.

— Nu se poate să nu-ţi fi spus. Altfel nu ai fi aici.

— Ce să-mi spună?

— David e tatăl lui Anand.

— Aha, am înghiţit în sec, încercând să înţeleg ramificaţiile spu selor ei. Nu, nu mi-a spus.

— Vai de mine, aşa am crezut... Linda şi-a îngropat faţa în mâini. Nu mai ştie nimeni altcineva, de... legătura de sânge.

— Zău? De ce?

— David e paranoic când vine vorba de reputaţia lui în capitală. Nu voia să ştie nimeni că avea un fiu nelegitim. Şi, evident, era deja căsătorit când s-a născut Anand şi avea un copil cu soţia lui.

— Am înţeles. Şi Ace ştie că David e tatăl lui?

— Evident că ştie, de-asta încerca mereu să-l mulţumească. David a făcut ce a trebuit ca să-şi domolească sentimentul de vinovăţie şi, când a aflat că a murit mama lui Anand, l-a adus pe fiul lui în Anglia şi i-a

oferit o educaţie la una dintre cele mai bune şcoli bri ta nice. Apoi i-a oferit o slujbă la bancă, după cum spuneam, cu con diţia să nu afle nimeni de adevărata relaţie dintre ei.

— Adică lui David îi era ruşine cu copilul de rase mixte?

— Se mândrea că este chintesenţa lordului englez şi se prezenta mereu ca om de familie perfect.

— Aoleu, am zis încet, amintindu-mi că eram în anul 2008 şi încă se mai întâmpla aşa ceva. Deci Ace era disperat să-şi impresioneze tatăl? Chiar şi până la a face fraude intenţionat?

— Era clar de la bun început că Anand era la fel de talentat ca tatăl lui pe vremuri, motiv pentru care David l-a şi angajat. În doi ani, a trecut prin toată ierarhia până când a ajuns cel mai de succes om de afaceri. La etajul comercial, doar trei cuvinte contau: profit, profit şi profit. Iar Anand făcea mult mai mult de-atât.

— Şi tatăl lui era mândru de el?

— Da, extrem de mândru, dar Anand a avut ghinion şi, în loc să îşi păstreze calmul, a intrat în panică. Ăla a fost momentul în care am bănuit că a început să facă fraude. Problema e că, deşi zici că rişti doar o singură dată ca să-ţi acoperi pierderile şi nu eşti prins, o vei face din nou. Devii dependent şi

Anand era dependent şi de ad miraţia şi atenţia tatălui lui.

— Vai, ce trist! Am dat din cap, compătimindu-l pe Ace. Linda, crezi că

David ştia ce făcea Ace? Adică eu aşa cred. A pierdut foarte mulţi bani.

Linda s-a ridicat ca să-şi mai toarne un pahar de sherry şi a luat o gură sănătoasă.

— Adevărul e că nu ştiu sigur, dar ce ştiu e că David ar trebui să-i stea alături acum. E fiul lui, pentru numele lui Dumnezeu! Şi nu m-ar mira deloc să aflu că David chiar ştia că Anand dăduse de necaz. În fond, el e directorul.

M-am tot întrebat de-atunci şi dacă nu cumva i-a dat bani pe furiş lui Anand ca să-l ajute să dispară în mod convenabil în Thailanda.

— Uau, ce mizerie! am suspinat.

— Da, cam aşa. Bietul meu băiat, bietul de el... Încă o

dată, Lindei i-au dat lacrimile. Eu nu am avut copii, dar pe Anand l-am iubit ca şi cum ar fi fost al meu, CeCe. Am fost lângă el când nu i-a avut pe mama şi pe tatăl lui şi l-am ajutat să treacă cu bine de anii dificili ai adolescenţei.

— Atunci, de ce nu te-ai dus să-l vizitezi la închisoare?

— David mi-a interzis. Nu mă lasă să mă apropii.

— În caz că poate afla cineva legătura ta cu Ace şi cu David şi poate descoperi adevărul despre relaţia lor?

— Da, deşi nu există nicio dovadă scrisă. Numele lui David nu e pe certificatul de naştere al lui Anand.

Am simţit cum mă cuprindea furia.

— Există teste genetice. Îmi pare rău s-o spun, dar David pare să fie un –

am ales cel mai delicat cuvânt posibil – bou absolut. Ace are nevoie de sprijin moral în momentul ăsta. E complet debu so lat şi trece singur prin toate astea.

— Ai dreptate în privinţa lui David, a spus Linda mohorât. Abia după treizeci de ani mi s-a ridicat vălul de pe ochi. Chestia era că l-am adorat din prima clipă în care am început ca dactilografă la bancă şi, când m-a angajat în cele din urmă ca asistentă perso nală, a fost cea mai fericită zi din viaţa mea. I-am dat totul. Ori unde eram, la orice oră din zi şi din noapte, eram la datorie să-i orga nizez viaţa. Şi doar pe-a lui, ci şi pe a femeii arogante şi con- des cendente cu care s-a căsătorit şi a celor doi copii răsfăţaţi care nu au muncit o zi în viaţa lor. Eram îndrăgostită de el, ştii? a măr turisit. Ce clişeu mai sunt şi eu, secretara amorezată de şef. Şi acum m-a lăsat baltă, ca şi pe

Anand. Ştii că nici măcar nu a avut decenţa să-mi spună el însuşi când s-au sistat slujbele la bancă după ce a fost cumpărată de Jinqian pentru o liră? M-

au trimis la resurse umane, ca pe toţi angajaţii.

Deja îmi venea să-l strâng pe nenorocitul ăla de gât cu mâi nile goale.

— Asta din cauză că ştiaţi prea multe.

— Eram umbra lui, îi aminteam cine era de fapt. E tatăl lui Anand, CeCe.

Ar trebui să-i stea alături acum, că are nevoie şi ştie asta.

— V-aţi gândit vreodată să vă duceţi la ziare cu adevărul?

— Bineînţeles, constant! Visez chiar la mutra lui David

dacă o fac!

A chicotit şi a dat pe gât restul de sherry.

— Şi?

— Şi... nu pot. Nu sunt un om răzbunător. Şi asta ar fi – răz bunare, pentru că nu ar da rezultate pozitive, dincolo de umilirea publică a lui David.

— Mie mi se pare enorm, am comentat.

— Nu, CeCe. Încearcă să înţelegi că singurul lucru pe care-l mai am e integritatea. Şi nu-i voi permite să mi-o compromită şi pe asta.

— Şi cu Ace cum rămâne? am insistat. Înţeleg din ce spuneţi că a făcut toate chestiile alea de capul lui, dar sigur, când vine vorba de proces, dacă cineva ar explica motivul pentru care s-a întâmplat asta, ar ajuta. În fond, îl cunoaşteţi de când era mic şi aţi muncit la bancă, aşa că aţi putea fi martor.

Eu aş vrea să fiu!

— Ce drăguţ din partea ta, draga mea! Problema e că banii de compensare îi primesc doar dacă îmi ţin gura. A trebuit să semnez un contract că nu voi vorbi nici cu presa, nici cu avocatul care-l apără pe Anand.

— Ăsta e şantaj!

— Sunt conştientă de asta, dar, fără să par egoistă, banii ăia sunt tot ce am ca să pot trăi până îmi iau pensia în şapte ani.

— Doar puteţi să vă mai angajaţi. Adică păreţi o foarte bună asistentă personală.

— O, CeCe, eşti amabilă, draga mea, dar am patruzeci şi opt de ani! Şefii vor femei tinere, nu între două vârste ca mine.

— Nu puteţi să-l constrângeţi pe David? Adică aţi muncit atâţia ani pentru el! Sigur îl aveţi cu ceva la mână.

— Evident. Am ce spune ziarelor. Pentru început, despre nenu măratele lui aventuri amoroase, în care o minţeam pe soţia lui când suna la birou. Iar extravaganţa lui era uluitoare, pentru cei mai cei, şi ar fi mutat munţii din loc pentru asta. Ştii că şi în ziua în care preţioasa lui bancă se pregătea să fie vândută pe o liră m-a trimis la Hatton Garden să iau o perlă pe care o vâna de mulţi ani? O gă sise în sfârşit şi o adusese la Londra cu avionul particular.

Am dus un milion de lire sterline numerar cu un taxi negru să mă întâl nesc cu intermediarul. David era ca un copil de Crăciun când m-am întors cu ea la birou. L-am văzut cum a deschis cutia şi a scos perla. A ridicat-o în lumină şi, într-adevăr, era imensă şi roz, frumoasă, dar David părea mai îndrăgostit de bijuteria aia decât de orice altă fiinţă umană.

Am înghiţit în sec şi m-am uitat şocată la Linda. Doar nu avea cum să fie aceeaşi...?

— Ăăă, de unde provine perla aia? Ştii cumva?

— Din Australia. Aparent fusese pierdută de mult.

— Şi... David a zis că are vreun nume? Din cauză că e aşa specială?

— Da, îi spunea Perla Roseate. De ce?

Spiritele îi găsesc pe cei lacomi şi le ia viaţa...

— Nimic. Aveam un chef nebun să chicotesc isteric, dar Linda nu ar fi înţeles, aşa că m-am abţinut. Chiar trebuie să plec acum, dar ce-ar fi să-ţi dau numărul de telefon şi să ţinem legătura?

— Da, mi-ar plăcea, a spus.

Am făcut schimb de numere, m-am ridicat şi m-am dus repede la uşă, înainte să izbucnesc.

— Mi-a făcut bine să vorbesc cu cineva care înţelege şi căruia îi pasă ca şi mie de Anand, a spus ea şi mi-a pus mâna pe braţ. Mulţu mese de vizită.

— Vă rog, chiar dacă nu vă puteţi duce la tribunal să vorbiţi în favoarea lui, poate vă duceţi în vizită la închisoare. Are nevoie de cineva. Sunteţi... ei bine, practic, sunteţi mama lui.

— Da, ai dreptate. O să mă gândesc, draga mea! La revedere!

Am ieşit şi am mers pe aleea îngustă până la spaţiul verde. M-am aşezat pe o bancă şi am hohotit – da, ştiam că nu se cădea – isteric, dar nu mă puteam abţine. Dacă tatăl lui Ace cumpărase Perla Roseate cea blestemată, cum părea să fie, atunci perla îşi alesese omul potrivit.

Nu că voiam să moară, evident, mă rog, nu prea mult.

M-am cutremurat de frig şi am scos mobilul să sun taximetristul. Maşina a venit repede şi, îndată ceam urcat, am sunat la închisoare să programez încă o vizită.

Ajungând acasă, mi-am dat seara că mă simţeam mult mai calmă în legătură cu situaţia lui Ace. Aveam senzaţia puternică că Străbunii aveau totul sub control şi că destinul lui David Rutter era deja hotărât.

***

Când m-am dus la Heathrow s-o iau pe Ma, a ieşit de la Sosiri elegantă, în ciuda lungii călătorii pe care o făcuse. Mi-am făcut loc în mulţime ca să ajung la ea şi am strâns-o în braţe.

— Chérie, arăţi minunat! mi-a spus şi m-a pupat pe obraji.

— Mulţumesc, întâmplător mă simt destul de bine, am răspuns şi am luat-o de braţ.

Am luat taxiul până la Battersea şi am condus-o în apartamen tul meu.

— Mon Dieu[36]! E uluitor!

Ma stătea în mijlocul sufrageriei şi îşi vântura braţele în spaţiul enorm.

— Nu că-i fain?

— Da, dar Star mi-a zis că-l vinzi.

— Nu, nu mai vând. Agentul imobiliar zice că au scăzut preţurile caselor prin zonă de când l-am cumpărat şi că e mai bine să-l în chiriez. M-a sunat azi, mai devreme. Mi-a găsit deja patru muşterii, aşa că e bine. Pot să-ţi iau haina?

— Da, mulţumesc.

Şi-a scos haina şi mi-a dat-o, după care s-a aşezat şi şi-a netezit fusta de tweed. Arăta imaculat, ca întotdeauna şi nu se schimbase deloc, din fericire.

— Îţi dau un ceai? am întrebat-o.

— Aş vrea, da. Refuz să mănânc şi să beau orice în avion.

— Te înţeleg, am spus şi m-am dus să pornesc cana electrică. Cu toate că aş

? murit de foame până când ajungeam în Australia dacă nu mâncam nimic.

— Tot nu-mi vine să cred că ai făcut singură călătoria aia. Ştiu că nu suporţi să zbori cu avionul. Sunt mândră de tine, chérie!

— Ei bine, în viaţă trebuie să-ţi înfrunţi fricile, nu?

---

[36] „Doamne Dumnezeule” (în limba franceză în original).

— Aşa e. Şi ai făcut progrese formidabile.

— Încerc şi eu. I-am dus ceaiul ei preferat, Darjeeling, la măsuţă şi m-am aşezat lângă ea pe canapea. Mă bucur foarte mult să te văd. Mulţumesc că ai venit, Ma.

— Păi, şi dacă nu m-ar fi invitat Star în Anglia mai devreme, tot nu te-aş fi lăsat să pleci în Australia fără să te vizitez. Mă bucur că am făcut-o. Şi îmi prinde bine să plec de la Atlantis câteva zile. Deci... A sorbit din ceai. Spune- mi tot.

— Sunt multe de spus, am zis.

— Avem destul timp. Începe cu începutul.

Şi aşa am făcut, jenată şi stângace la început, pentru că mi-am dat seama că nu fusesem niciodată singură cu Ma, fără Star alături. Dar ăsta era un alt pas pe care trebuia să-l fac, acum că eram pe picioarele mele. Ma era cel mai bun ascultător de care puteam avea parte şi m-a ţinut de mână când îi povesteam părţile emoţionante, ceea ce era bine, pentru că fuseseră câteva.

— Doamne, ce aventură ai avut, chérie! Mi-ar plăcea să-l cunosc pe bunicul tău, a spus Ma după ce i-am spus tot.

— Da, e special. M-am oprit atunci, fiindcă voiam să găsesc cu vintele potrivite şi să nu mă mai poticnesc. Ştii, Ma, toate ches tiile astea prin care am trecut eu, Star, Maia şi Ally m-au făcut să mă gândesc.

— Da?

— Da. Cum e, de fapt, să fii părinte. Adică legătura de sânge e cea mai importantă?

— Tu ce crezi, chérie?

— Că a fost supertare să-mi cunosc bunicul, dar am deja o fami lie şi el e un membru al ei acum. Nu era nevoie şi nici nu voiam să vă înlocuiesc pe tine şi pe Pa cu o altă versiune. Ca în cazul prie tenului meu, Ace, cel care e închis. Avea o mamă în Thailanda pe care o iubea foarte mult, dar care a murit. Apoi a avut altă mamă aici, întâm plător, care era de partea lui, cum ai fost tu pentru noi, toate surorile.

— Mulţumesc, chérie. Fac tot ce pot.

— Ma... De data asta eu m-am întins spre mâna ei. Nu ţi-a fost al naibii de greu să ne vezi plecând şi găsindu-ne alte familii? Adică tu ne-ai crescut de când eram mici.

— Ah, CeCe, ştii că eşti singura soră care m-a întrebat asta? Apre ciez, chérie. Şi da, ai dreptate. V-am văzut crescând de mici şi am fost onorată de încrederea pe care mi-a acordat-o tatăl vostru. Pentru orice părinte e greu să-şi vadă copiii luându-şi zborul din cuib şi poate să-şi găsească noi familii, fie din trecut, fie în prezent. Dar faptul că suntem în seara asta aici, că ai vrut să mă vezi, sincer, îmi ajunge.

— Întotdeauna am vrut să te văd, Ma. Eşti... super tare!

Ne-am privit, neştiind dacă să râdem sau să plângem şi am ho tărât să râdem. Apoi ne-am luat în braţe şi mi-am pus capul pe umărul ei, cum făceam când eram mică.

M-am uitat la telefon şi am văzut că era trecut de nouă şi mi-am dat seama că Ma era probabil leşinată de foame. Am sunat şi am comandat un delicious Thai green curry.

— Deci pleci miercuri în Australia? m-a întrebat Ma.

— Da. Ma, am izbucnit dintr-odată, pot să te întreb ceva?

— Sigur că poţi, chérie.

— Crezi că Pa ne-a ales special sau la întâmplare? Adică, în cazul meu, cum de s-a întâmplat să fie în Broome la scurt timp după ce m-am născut şi aveam nevoie de un cămin?

Ma a lăsat din mâna lingura şi furculiţa.

— Chérie, serios, dacă aş şti, ţi-aş spune. După cum ştii, tatăl vostru a călătorit mult şi nu ştiu dacă a avut vreun plan. Fiecare copil care a ajuns la

Atlantic a fost o surpriză pentru mine, mai ales tu, CeCe. Cu doar şase luni înainte venise Star în familia noastră. Da, a încuviinţat, sorbind din vin. Ai fost cea mai mare surpriză dintre toate.

— Zău?

— Da. Ma mi-a zâmbit. Şi mai cred că noi, oamenii, ne dorim să credem mereu că există un plan. Şi poate că e, dar, din experienţă, nu e întotdeauna

„făcut de mâna omului”.

— Vrei să zici că Soarta – sau o forţă superioară – ne îndrumă?

— Da. Ma a încuviinţat viguros. Chiar cred că aşa e. Mie cel puţin mi s-a întâmplat. Ma s-a şters la gură cu şervetul şi, pe furiş, la ochi. Bunătatea străinilor, a şoptit, înainte să tragă aer în piept. Te superi dacă mă retrag?

Din ce mi-a spus Star, mâine avem dita mai evenimentul.

— Adică petrecerea pentru ruda lui Star?

— Da şi bineînţeles petrecerea pentru tine, mi-a amintit Ma.

— A, da.

Fusesem atât de prinsă cu toate, că tot uitasem că plecam de? nitiv în ceva mai mult de douăzeci şi patru de ore.

— Şi îl voi cunoaşte, în sfârşit, pe Mouse al ei, a continuat Ma. Tu l-ai cunoscut?

— Da. E băiat bun, am îngăimat. Mă bucur că Star e fericită.

La etaj, în camera de oaspeţi în care nu mai dormise nimeni, era ciudat să- i arăt lui Ma unde erau prosoapele şi cum funcţiona duşul, de parcă eu eram adultul şi ea copilul.

— Mulţumesc, CeCe. Eşti o gazdă minunată şi sper ca într-o zi să mă inviţi şi în Australia.

— Normal, am zâmbit. Oricând, Ma.

— Noapte bună, chérie! mi-a spus Ma şi apoi m-a pupat pe obraji. Somn uşor!

Capitolul 36

A doua zi am luat-o pe Ma prin surprindere cu noua mea rutină matinală şi după ce am luat împreună un mic dejun rapid cu croa sanţi şi cafea, am lăsat-o să se pregătească de petrecere şi am luat autobuzul spre Wormwood

Scrubs.

Ace s-a prăvălit pe scaunul de plastic din faţa mea, cu o mutră iritată.

— Parcă ţi-am spus să mă laşi în pace, a rostit, încrucişându-şi braţele defensiv.

— Buna ziua şi ţie, am răspuns. Ghici cu cine m-am văzut ieri?

— CeCe, spune-mi că nu...

— Ba da. Am găsit-o pe Linda şi am stat de vorbă şi te iubeşte foarte mult, am izbucnit, întinzându-mă peste masă spre el. Mi-a spus adevărul despre tatăl tău, care trebuie să

te ajute şi... Ştia ce faci? Că, dacă ştia, atunci...

— Încetează! Habar n-ai despre ce vorbeşti, a scrâşnit, cu ochii mici de furie. E mult mai complicat decât îţi imaginezi.

— Ştiu. Mi-a spus Linda, dar David e tatăl tău şi asta nu e deloc com plicat.

Ar trebui să te ajute atât ca tată, cât şi ca fost şef, pen tru că eu cred că ştia şi că tu îl protejezi şi nu e drept!

Ace m-a privit o clipă, apoi, fără o vorbă, mi-a dat un şerveţel din cutia de pe masă. Nici măcar nu-mi dădea seama că plân geam, dar cred că paznicii erau obişnuiţi cu asta la centrul de vizite.

— CeCe, a spus el cu blândeţe. Am avut mult timp să mă gin dese de când sunt aici şi cât am fost cu tine în Thailanda. Ştiam că va trebui să mă confrunt până la urmă cu ce am făcut şi asta fac acum. Că tata ştia sau nu ştia – sau dacă măcar e într-adevăr tatăl meu – e irelevant. Eu sunt cel care a apăsat tastele computerului pentru a face comerţ ilegal. Mi-am dat seama şi că tat... că David nu m-a iubit şi nu i-a păsat niciodată de mine. Totuşi, sincer să fiu, în afară de bani, nu-i pasă de nimic.

— De acord, am spus vehement.

— Aşa că el şi toate câte s-au întâmplat m-au făcut să-mi dau seama exact cine urma să devin şi ce nu vreau să fiu. Într-un fel, toată experienţa asta m- a salvat. Avocatul mi-a spus că pot să-mi dau licenţa cât sunt închis. Cred că o să fac filosofie sau teologie. Am doar douăzeci şi opt de ani, am destul timp ca să îmi construiesc o altă viaţă când ies din închisoare.

— Asta da atitudine pozitivă, am spus, începând să înţeleg ce zice şi admirându-l enorm pentru asta.

— Şi apropo, ştiu că nu tu m-ai dat pe mâna presei, CeCe. Am ve rificat şi poza cu noi a fost creditată unui anume „Jay”. Ai avut drep tate şi îmi cer scuze că am crezut că tu ai făcut-o. Am o grămadă de amintiri frumoase cu noi la Phra Nang şi vreau să rămână aşa.

— Şi eu, am înghiţit în sec. Auzi, mă mut în Australia, mâine adică. Când ieşi din închisoare, vino te rog, să mă vezi. Poate acolo ar trebui să-ţi iei viaţa de la capăt. E tărâmul făgăduinţei, nu?

— Cine ştie? Sigur ţinem legătura. Apropo, ai mai aflat

ceva de Kitty

Mercer?

— Mai mult. Mi-am găsit familia.

— Atunci mă bucur pentru tine, CeCe. Pentru prima oară un zâmbet larg i- a luminat faţa. Meriţi.

— Auzi, trebuie să plec acum, dar îţi trimit noua adresă imediat ce mă stabilesc acolo.

— Promiţi?

Mi-a strâns mâna când m-am ridicat.

— Promit. A, şi apropo, am şoptit, nu-ţi face griji în privinţa tată lui tău! Am senzaţia că va primi ce merită.

***

Mi-am petrecut toată după-amiaza strângându-mi restul lu cru rilor în saci de gunoi, pe care Star zicea că-i va ţine la High Weald. Apoi am ieşit să cumpăr tot ce ştiam că nu găsesc în Alice Springs, cum ar fi fasole Heinz şi o ciocolată mare Cadbury cu fructe şi alune. Star, mama ei şi Mouse trebuiau să ajungă la mine la ora şase să bem ceva înainte de plecarea mea şi înainte ca ei să plece în East End. Am cumpărat trei sticle de şampanie şi nişte bere ca să săr bătorim împreună.

Când am ajuns acasă încărcată de sacoşe, am văzut că Ma luase locul lui

Star şi purta şorţul el alb, legat frumos la brâu. M-a în tâmpinat la uşă cu o privire disperată.

— Mon Dieu! E vreo patiserie în jur? Nu mi-a ieşit desertul canapé. Vezi?

A arătat spre nişte chestii verzi cu pretenţii artistice, care arătau de parcă le-ar fi călcat cineva în picioare.

— Nu-i nimic, Ma. Am nişte tortilla chips şi sos de la magazin.

— Of, CeCe, ce jenă îmi e! M-am dat de gol.

S-a aşezat la masa din bucătărie şi şi-a îngropat faţa în mâini.

— Da?

— Mais oui! Sunt franţuzoaică şi tot ce gătesc e un dezastru. Ade vărul e că m-am ascuns în spatele Claudiei în toţi anii ăştia. Dacă tre buia să vă hrănesc eu, aţi fi făcut foamea sau v-aş fi otrăvit!

— Sincer, Ma, nu contează. Oricum te iubim, chiar dacă

eşti praf la gătit.

Mi-am înăbuşit râsul uitându-mă ce stresată era. Cu toţii avem puncte forte şi puncte slabe, nu? Cel puţin, asta mi-ai tot spun, am adăugat, în timp ce puneam mâncarea într-un bol şi şam pania şi berea în frigider.

— Aşa e, chérie, şi ai dreptate. Trebuie să mi le accept pe ale mele.

— Da.

Am văzut că avea nevoie de o îmbrăţişare, aşa că m-am dus şi am luat-o în braţe.

— O, CeCe, cred că, dintre toate fetele, în clipa asta de tine sunt cel mai mândră! a spus, în timp ce-mi mângâia părul.

— De ce?

— Pentru că ştii să fii tu însăţi. Mă duc sus să mă pregătesc de petrecere.

***

Au sosit cu toţii după şase şi am observat că Sylvia, mama lui Star, era practic o versiune mai în vârstă a lui Star, în haine mai scumpe. Era foarte prietenoasă şi mi-a spus că auzise numai lucruri bune despre mine, înainte să mă ia în braţe.

— Mulţumesc că ai avut grijă ei când eu nu am putut, mi-a şoptit la ureche.

M-am ataşat imediat de ea şi m-am bucurat că Star avea încă pe cineva care s-o iubească la fel de mult cum o iubeam eu.

Mouse era ca de obicei ţâfnos şi am hotărât că, dacă era să aleg pe cineva pentru rolul domnului Darcy din romanul lui Jane Austen despre care tot vorbea Star, el ar fi fost acela. Trebuia să re cu nosc că arăta bine, dacă-ţi plăcea genul lui, doar ceva mai dis tant, ca majo ritatea aristocraţilor englezi pe care-i cunoscusem. Apoi mi-am adus aminte că, practic, şi eu aveam strămoşi scoţieni şi m-am sim ţit cam pe aceeaşi treaptă.

Mă uitam la felul în care o aborda Sylvia pe Ma şi mă întrebam cum se simţea Ma. Apoi am închis ochii şi mi-am imaginat o inimă bătând. Se mărea şi îi cuprindea pe toţi oamenii noi la care ţineam. Şi am înţeles că inima avea o capacitate infinită de extindere şi cu cât se mărea, cu atât

mai sănătos şi mai fericit bătea în tine. Cel mai tare a fost că mă mâncau degetele şi am ştiut pe loc care-mi va fi ur mă torul subiect de pictură.

Am revenit cu picioarele pe pământ în timp ce Ma îmi punea un pahar cu şampanie în mână. Am observat că toată lumea tăcuse şi stăteau în jurul meu şi mă priveau în expectativă.

— Ăăă... am făcut ca proasta, încă ameţită.

M-a salvat Ma.

— Aş vrea să spun, a început ea, că sunt mândră de tine, CeCe, pentru cât de departe ai ajuns pe drumul tău. Chérie, eşti talentată, şi curajoasă, şi sinceră. Sper ca Australia să-ţi ofere tot ce-ai căutat în viaţă. Ne vei lipsi enorm, dar înţelegem că mica noastră porum biţă trebuie să-şi ia zborul. Bon voyage[37]!

— Bon voyage! au strigat toţi în cor şi au ciocnit.

Stăteam şi mă uitam la ei, această adunare eclectică de oameni, aduşi laolaltă de dragoste. Iar eu voi fi mereu parte dintre peticele care o alcătuiesc, chiar dacă a doua zi aveam să zbor în cealaltă parte a lumii.

— Eşti OK? m-a îmboldit Star.

— Da, sunt. Am înghiţit în sec. Ai o familie minunată, apropo.

Mouse a apărut alături de ea.

— Trebuie să plecăm acum ca să nu întârziem. Scuze, CeCe.

— Bine. Star se uita nefericită la mine. Cee, sigur nu vrei să vii la petrecere cu noi?

— Pe bune, nu-ţi face griji în privinţa mea. Chiar trebuie să ter mân de făcut bagajele. Nu ne-am sincronizat.

— Ar trebui să rămân cu tine în seara asta. Star şi-a muşcat buza, în timp ce

Mouse îi dădea haina. Of, Cee, habar n-am când o să ne mai vedem.

Sylvia a venit să-mi ureze baftă, după care a venit rândul lui Ma.

— La revedere, chérie, promite-mi că ai grijă de tine şi ţinem legătura.

[37] „Drum bun” (în limba franceză în original).

M-a strâns în braţe şi am văzut că Star îşi punea haina pe ea şi venea iar spre mine.

— Draga mea, o să întârziem. Mouse a luat-o de braţ şi a condus-o ferm spre uşă. Pa, CeCe.

Te iubesc, mi-a spus în limbajul semnelor din uşă.

Şi eu, i-am spus în acelaşi fel.

Uşa s-a închis zgomotos şi am făcut tot posibilul să nu îmi umflu ochii de plâns. Îl uram pe Mouse că nu ne lăsase nici să ne luam rămas-bun cum se cuvenea.

Am pus paharele şi farfuriile în maşina de spălat, bucuroasă că-mi distrăgea atenţia, apoi m-am dus în studio şi am desfăcut ansamblul, aruncând toate piesele la ghena de lângă bloc.

— La gunoi cu tine, i-am spus domnului Guy Fawkes în timp ce-l îndesam în tomberon şi trânteam capacul.

Sus, în apartament, am udat plantele lui Star pentru ultima oară. Îmi dăduse cheia ei mai devreme, rugându-mă să mă asigur că noii locatari vor avea grijă de „copiii” ei, cum le spunea.

— Uau, asta chiar e sfârşitul unei ere! am murmurat, în timp ce mă fâţâiam prin apartament şi liniştea îmi amintea motivul pentru care plecasem iniţial în Australia. Mi-am pus hanoracul pe mine şi am înfruntat aerul rece al nopţii pe terasă. M-am gândit la Linda şi la viaţa pe care o avusese, la felul în care îşi petrecuse viaţa iubind pe cineva care nu avea s-o iubească. Mă simţeam ceva mai bine, pen tru că, spre deosebire de ea, aveam un viitor spre care să mă îndrept cu oameni care mă iubeau. Încă nu ştiam ce mă aştepta, dar mi se aş ternea în faţă ca o coală de scris sau, mai precis, de pictat.

Am ridicat privirea şi am văzut micul ciorchine de stele şi mă gin deam că, la Alice, Cele şapte surori străluciseră mult mai puternic.

***

Când a venit taxiul la cinci dimineaţa, cerul era deprimant de ne gru. Până la urmă, nici nu mai încercasem să dorm, sperând că mă va ajuta să mă odihnesc mai bine în avion. În timp ce plecam din spre apartament, am auzit un sunet, semn că am primit un mesaj.

CeCe, sunt Linda Potter. M-am gândit mult şi am decis

să-l vizitez pe
Anand. Ai avut dreptate, are nevoie de ajutorul meu şi voi face tot ce pot.
Dumnezeu să te binecuvânteze şi drum bun spre Australia!
Eram şi uşurată şi mândră în acelaşi timp, pentru că o făcusem pe Linda să se răzgândească. Eu, aşa nepricepută la vorbe cum eram... reuşisem să provoc o schimbare.
Am lăsat cele trei bagaje la Heathrow şi m-am dus spre control paşapoarte, întrebându-mă dacă aveam să-mi amintesc momentul ăsta tot restul vieţii, pentru că era atât de important. Apoi mi-am dat seama că nu momentele mari mi le aminteam, ci micile lucruri, alese la întâmplare de cine ştie ce stranie alchimie, care rămâneau imprimate fotografic în mintea mea.
Am scos boarding pass-ul din buzunarul din faţă al rucsacului şi am dat cu mâna peste plicul maroniu în care se aflau indiciile des pre trecutul meu.
— Doamne! am răsuflat în timp ce dădeam boarding pass-ul femeii.
Simţeam că tot aici eram şi cu două luni în urmă. Femeia a încu viinţat când l-a luat somnoroasă, evident, nu era nici şapte dimi neaţa încă. Mă pregăteam să trec, când am auzit o voce în spate.
— CeCe! Stai!
Eram aşa de obosită încât am zis că visez.
— Celaeno D'Aplièses! Arrête! Stai!
M-am întors şi am văzut-o pe Star.
— O, Doamne, Cee! Star gâfâia când a ajuns la mine. Am crezut că te-am ratat. De ce naiba nu răspunzi la telefon?
— L-am închis când am coborât din taxi, am spus. Ce cauţi aici?
— Nu ne-am luat rămas-bun cum se cade aseară. Nu puteam să te las să pleci fără să te strâng în braţe şi să-ţi spun cât îmi vei lipsi şi – Star s-a şters la nas cu mâneca – să-ţi mulţumesc pentru tot ce-ai făcut pentru mine.
S-a aruncat în braţele mele şi m-a strâns ca niciodată, de parcă nu-i venea să-mi mai dea drumul. Am rămas aşa o vreme, apoi m-am desprins, ştiind că altfel nu mai plecam.
— Ar trebui să plec, am mormăit, răguşită de emoţie.

Mulţumesc că ai venit.

— Voi fi mereu alături de tine, dragă Cee!

— Şi eu. Pa, Sia!

— Pa. Ţinem legătura, da? Şi promite-mi că vii la Atlantis în iu nie, la comemorarea lui Pa.

— Evident că vin.

I-am trimis un pupic în zbor, m-am întors şi am pornit spre viitor.

TIGGY
Highlands, Scoţia
Ianuarie 2008

Capitolul 37

— Eşti sigură că vrei să ieşi din nou aşa târziu, Tig? Vine viscolul, mi-a spus

Cal, în timp ce se uita atent la cerut senin şi binevoitor pe geamul colibei.

Soarele prânzului presăra sclipici pe stratul permanent de zăpadă ce acoperea pământul toată iarna. Era o privelişte perfectă pentru o felicitare de

Crăciun.

— Da! Cal, nu putem risca, doar ştii asta.

— Mă îndoiesc că Abominabilul Om de zăpadă e de găsit în seara asta, a murmurat Cal.

— Ai promis că stai de veghe, l-am implorat. Uite, iau staţia cu mine şi te contactez dacă am probleme.

— Tig, chiar crezi că o să las o fătucă aşa fragilă ca tine să stea singură în furtuna de zăpadă, în timp ce e posibil să umble vreun braconier înarmat pe proprietate? Nu fi naivă, a mârâit Cal la mine, rumen şi iritat, apoi îngăduitor. Numai câteva ore. După care te aduc de păr acasă. Nu vreau să fiu răspunzător că faci iar hipotermie. Ne-am înţeles?

— Mulţumesc, Cal, am răspuns uşurată. Ştiu că Pegas e în pericol. Aşa îmi spune intuiţia.

***

Zăpada căzuse abundent în jurul adăpostului nostru şi prelata de deasupra capetelor noastre se lăsase sub greutatea ei. Mă întrebam dacă avea să se prăbuşească cu totul şi să ne îngroape de vii sub tot omătul.

— Plecăm acum, Tig, a spus Cal. Am amorţit de tot şi o să ne chinuim să ne întoarcem cu maşina. S-a mai domolit viscolul şi trebuie să ajung acasă cât oi mai putea. Cal a luat o gură de cafea călduţă din termos şi mi-a dat şi mie.

Termin-o tu. Mă duc să dau zăpada de pe parbriz şi să pornesc căldura.

— Bine, am suspinat, ştiind că nu avea sens să ne certăm pe tema asta.

Eram de mai bine de două ore acolo şi nu vedeam decât cum nin gea. Cal a plecat spre Land Roverul parcat în spatele unor stânci din vale. M-am uitat pe gemuleţul buncărului în timp ce beam cafea, am stins felinarul şi m-am târât afară. Nu aveam nevoie de lanternă fiindcă cerul se înseninase şi mii de stele sclipeau acum, iar Calea Lactee se vedea clar deasupra mea. Luna, care era în creş tere şi în două zile avea să fie plină, lumina pătura albă imaculată de pe sol.

Liniştea mormântală în urma ninsorii era la fel de profundă precum covorul scânteietor în care mi se afundau picioarele până la gambă.

Pegas.

L-am strigat încet, uitându-mă după el prin pâlcul de mesteceni care marcau locul nostru special. Era un cerb alb magnific, pe care-l observasem prima oară atunci când mă dusesem cu Cal pe pro prietate să numere căprioarele. Pegas păştea atunci în mijlocul unui grup de cerbi roşcovani şi la început crezusem că poate nu-şi scu turase zăpada de pe el. Îl anunţasem pe Cal şi îi arătasem, dar până să focalizeze binoclul, cireada urcase deja dealul şi camuflase crea tura mistică, atât de rară, care alerga undeva printre ei.

Cal nu mă crezuse.

— Cerbii albi sunt ca lâna de aur, Tig. Toată lumea-i caută, dar de-o viaţă sunt pe proprietatea asta şi niciodată nu am văzut urmă de cerb alb.

A chicotit la propriile vorbe, apoi s-a urcat în Land Rover şi am plecat.

Ştiam totuşi că văzusem acel cerb, aşa că m-am întors în crâng a doua zi cu

Cal, şi pe urmă cât am putut de des.

Răbdarea-mi fusese în sfârşit răsplătită când mă ghemuisem în spatele unui tufiş de orz sălbatic şi îmi îndreptasem binoclul spre mestecenii crestaţi. Atunci îl văzusem, stătea la trei metri în stânga mea, mai departe

de ceilalţi.

— Pegas, şoptisem, căci numele îmi venise de parcă-mi stătuse dintotdeauna pe limbă.

Şi apoi, ca şi cum ştia că acela era numele lui, ridicase capul şi mă privise.

Am menţinut contactul vizual cam cinci secunde îna inte să vină Cal lângă mine şi să înjure cu voce tare, minunându-se de faptul că „fantezia” mea fusese reală.

Acela a fost momentul de început al unei relaţii de dragoste. Ne lega o alchimie puternică, stranie. Mă trezeam în zori când ştiam că se adăposteau turmele de vânturile aprige pe fundul văii şi se în dreptau spre pâlcurile de copaci care-i protejau cât de cât de frigul aspru. În câteva minute, ca şi cum m-ar fi simţit acolo, apărea şi Pegas. De fiecare dată mai făcea un pas spre mine şi, urmându-i exem plul, făceam la fel. Simţeam că începea să aibă încredere în mine şi noaptea visam la ziua în care îi voi putea atinge gâtul alb-cenuşiu şi catifelat, dar…

La fostul sanctuar de animale, abilitatea mea naturală de a crea o conexiune cu puii orfani sau căprioarele rănite care ni se aduceau ca să le facem bine fusese un avantaj. Aici, la Kinnaird, animalele erau sălbatice, trăiau aşa cum le era menirea şi rătăceau pe o pro prietate de douăzeci şi trei de mii de acri cu interferenţă umană mi nimă, redusă la sacrificarea organizată a cerbilor şi căprioarelor pentru a controla populaţia.

În timpul sezonului de vânătoare, oamenii de afaceri înstăriţi veneau aici în scurte excursii corporatiste şi plăteau sume exorbi tante pentru a se dezbăra de agresiunea lor prin intermediul primei lor experienţe de a ucide, după care se întorceau acasă şi atârnau pe perete trofeul, craniul căprioarei.

— Nu mai sunt prădători naturali, Tig.

Cal, vânătorul proprietăţii, a cărui atitudine ţâfnoasă şi accentul scoţian erau vădite, ascundea o dragoste onestă faţă de sălbăticia pe care se străduia s-o ocrotească, făcuse tot posibilul să mă aline când intrasem prima oară în cămară şi găsisem patru căprioare pline de sânge şi jupuite, atârnate de copite.

— Noi, oamenii, trebuie să le luăm locul. Aşa e firesc. Ştii

că popu laţia trebuie ţinută sub control.

Evident că ştiam, dar nu-mi era mai uşor când vedeam viaţă mutilată, curmată de glonţul omului.

— Sigur că Pegas e altceva, ceva rar şi frumos. Cât sunt eu aici, nu se atinge nimeni de el, îţi jur.

Nici nu ştiam cum se aflase că pe moşia Kinnaird fusese văzut un cerb alb, dar vestea ajunsese în presă şi câteva zile mai târziu, un jurnalist de la un ziar local bătuse drumul dificil până la uşa noas tră. Nici nu mai ştiam cum să mă rog de Cal să nege existenţa lui Pegas – să spună că e o păcăleală –

ştiind că trofeul unui cerb alb ar fi atras orice braconier care voia să-l vândă la licitaţie pe cel mai bun preţ.

Ăsta era motivul pentru care stăteam aici la două noaptea, pe tărâmul straniu şi îngheţat. Eu şi Cal construiserăm un buncăr rudimentar, aproape de crângul de mesteceni şi stăteam de pază. Tot terenul din Scoţia era deschis publicului şi habar nu aveam cine putea da târcoale moşiei în beznă.

Mergeam încet spre copaci şi mă rugam să apară cerbul, ca să mă pot duce acasă să dorm, să ştiu că era în siguranţă şi în noaptea aceea.

A apărut din neant parcă, o arătare mistică ce se uita spre lună, înainte să se întoarcă şi să-şi lipească ochii căprui şi profunzi de mine. A venit şovăitor spre mine şi eu m-am dus spre el.

— Dragă Pegas, am şoptit, apoi am văzut imediat o umbră în ză padă printre copaci.

Umbra a ridicat carabina.

— NU! am ţipat în linişte. Silueta stătea în spatele cerbului şi ţin tea, gata să tragă. Stai! Fugi, Pegas!

Cerbul s-a întors şi a văzut pericolul, dar atunci, în loc să ţâş nească la adăpost, a început să alerge spre mine. A răsunat un glonţ, apoi încă două şi am simţit o durere acută pe-o parte. M-a înţepat ciudat inima şi a început să-mi bubuie aşa de repede, că am ameţit dintr-odată. M-au lăsat genunchii şi m-am prăbuşit pe covorul alb.

S-a aşternut din nou liniştea. Am încercat să rămân conştientă, dar nu mai puteam lupta cu bezna, nici măcar pentru el.

Ceva mai târziu, am deschis ochii şi am văzut o figură dragă şi familiară deasupra mea.

— Tiggy, iubito, o să fie bine. Rămâi cu mine, da?

— Da, Pa, sigur că rămân, am şoptit, în timp ce-mi mângâia părul cum făcea când eram mică şi bolnavă. Am închis din nou ochii, ştiind că în braţele lui eram în siguranţă.

Când m-am trezit din nou, am simţit că cineva mă ridica pe braţe de pe jos. Mă uitam după Pa, dar tot ce-am văzut era mutra dis perată a lui Cal, care se chinuia să mă care. Am întors capul spre pâlcul de copaci şi am văzut trupul întins al cerbului alb şi petele de sânge în jurul lui, pe zăpadă.

Ştiam că dus era.

NOTA AUTORULUI

Bucuria de a scrie seria Cele şapte surori e că fiecare soră în parte – şi, astfel, aventurile lor – e complet diferită de ultima, iar asta s-a observat cel mai bine când am terminat povestea lui Star şi am început s-o concep pe cea a lui CeCe. Mi-am dat seama că mi-era la fel de teamă ca şi ei să mă îmbarc.

Eram reticentă să mă duc în Australia, unul dintre spaţiile uriaşe din lume în care nu mai fusesem, mai ales din cauza celebrilor păianjeni uriaşi şi periculoşi. Totuşi, asemenea lui CeCe şi a celorlalte surori, a trebuit să-mi în frunt temerile, aşa că m-am urcat în avion şi am traversat Australia pen tru a face cercetare. În tot acest timp, m-am îndrăgostit de această ţară incredibilă şi complexă, mai ales de Never Never, zona vastă din jurul oraşului Alice Springs, cunoscut colocvial ca „The Alice”, care, spre încântarea mea, este Marele Templu al miturilor şi le gendelor despre cele

Şapte surori Pleiade. Să aflu nu doar despre frumuseţea, ci şi despre esenţa unui sistem de credinţe şi a unei cul turi care a ţinut în viaţă populaţia aborigenă indigenă peste cinci zeci de mii de ani în peisajul neiertător a fost poate cel mai solemn moment al multiplelor mele călătorii de cercetare în jurul lumii.

Scriu ficţiune, dar iau foarte în serios cercetarea pentru romanele mele, ca orice istoric, pentru că istoria şi efectul său asupra vieţilor nu doar ale surorilor mele, ci ale noastre

în prezent e pasiunea mea. Şi poveştile despre scufundarea vasului Koombana şi despre Perla Roseate sunt istorice, cu toate că ultima dată perla a fost văzută în cea din urmă călătorie fatidică pe coastă spre Broome, iar eu am adău gat un posibil deznodământ.

Cu toate că fiecare detaliu din cărţi este verificat şi răs-verificat, am ajuns să cred că fiecare narare a unui eveniment istoric este su biectivă, doar pentru că fiecare punct de vedere scris sau vorbit e uman. De aceea, orice greşeală în interpretarea faptelor în Sora perlă îmi aparţine.

MULŢUMIRI

Foarte mulţi oameni au contribuit la cercetarea pe care am fă cut-o pentru acest roman şi îi sunt recunoscătoare fiecăruia în parte.

În Adelaide, vechiului meu prieten din Londra, Mark Angus, care mi-a fost ghid, şofer şi izvor de informaţii, mai ales în privinţa vinului australian cel mai bun!

În Broome, lui Jay Bichard de la Pearl Luggers Tour, personalului de la

Broome Historical Society şi Yawuru Society.

În Alice Springs, mulţumesc enorm lui Phil Cooke şi lui Alli Turner, care au călătorit din Brisbane la fie Alice ca să mă înso ţească în turul de cercetare şi cu care am mers la Hermannsburg prin Never Never, o călătorie pe care nu o voi uita niciodată.

Lui Adam Palmer şi Lehi Archibald de la fie Telegraph Station şi lui

Rodney Matuschka de la misiunea Hermannsburg. Multor băr baţi şi femei, indigeni, pe care i-am cunoscut în drumul meu şi care nu au dorit să fie numiţi, dar care m-au ajutat să îmi formez o imagine despre viaţa şi cultura lor.

În Thailanda, mulţumiri lui Natty, care, când scriam despre tre cutul lui

Kitty şi temperatura ajunsese la patruzeci şi cinci de grade cu aerul condiţionat la maximum, a făcut tot posibilul să îmi ofere tot confortul şi alinarea.

Lui Patrick de la Rayavadee Villas pe Phra Nang Beach, care a ţinut maimuţele departe de mine, m-a hrănit şi mi-a dat apă.

Un mare mulţumesc lui Ben Brinsden, care m-a ghidat cu răb dare prin textele scrise de CeCe şi m-a ajutat să înţeleg dificul tă ţile dislexiei.

Cele mai mari mulţumiri Oliviei Riley, fantastica mea asistentă personală, care a traversat cu mine Australia şi m-a ajutat să călă toresc cu bine. Nimic nu a fost prea dificil şi chiar nu m-aş fi descurcat fără tine, Livi.

Tuturor redactorilor fantastici din lume, care m-au sprijinit şi pe mine, şi seria Cele şapte surori de la bun început, chiar dacă majo ritatea au recunoscut de-atunci că m-au crezut nebună să mă înham la un proiect de o asemenea amploare. Numesc câţiva dintre ei: Jez şi Catherine de la compania Pan Macmillan, Regatul Unit; Knut, Pip şi Jorid de la Cappelen

Damm, Norvegia; Georg, Claudia şi echipa de la Goldmann, Germania;

Donatella, Antonio, Annalisa, Allessandro la Giunti, Italia; Marite şi Una la

Zvaigzne ABC, Letonia; Jurgita la „Tyto White”, Lituania; Fernando, Nana şi „The Brothers” la Arqueiro, Brazilia, Marie-Louise, Anne şi Jakob de la

„Rosinante”, Danemarca. Mi-aţi devenit cu toţii prieteni şi am râs foarte mult împreună când am fost în vizită. Mulţumesc, mulţumesc şi iar mulţumesc că aţi fost nişte naşi atât de atenţi şi înţelepţi pentru mine şi surorile mele.

Sunt foarte recunoscătoare Ellei Micheler, lui Susan Moss, lui Jacqueline

Heslop, Lesley Burns şi, bineînţeles, Oliviei Riley, cunoscută ca „Echipa

Lulu”, care mi-au oferit informaţii vitale, asistenţă editorială şi sprijin acasă în timpul unui an haotic. Mulţumesc pentru toată răbdarea şi putinţa de a face multitasking din scurt, pe măsură ce viaţa mea a devenit mult mai ocupată. Şi lui Stephen – soţ, agent, consilier şi cel mai bun prieten, nu aş putea face asta fără tine.

Harry, Bella, Leonora şi Kit – sunt foarte mândră de fiecare dintre voi. Îmi vine să ţip de bucurie, frustrare şi

fericire datorită vouă, că mă aduceţi cu picioarele pe pământ de fiecare dată. Vă iubesc pe toţi.

Ca întotdeauna, le mulţumesc cititorilor mei din toată lumea: le-aţi îndrăgit pe surori, aţi râs, aţi iubit şi aţi plâns cu ele, ca şi mine când le scriu poveştile. Doar pentru că noi şi ele suntem oameni.

Mulţumesc.

Lucinda Riley
Aprilie 2017

BIBLIOGRAFIE

Munya Andrews, The Seven Sisters of the Pleiades (North Melbourne, Victoria: Spinifex Press, 2004)

John Bailey, fie White Divers of Broome (Pan Macmillan, Australia, 2002)

Annie Boyd, Koombana Days (Fremantle Press, 2013)

Diney Costeloe, fie firowaway Children (Head of Zeus, 2015)

J.E. DeB. Norman and G.V. Norman, A Pearling Master's Journey (BPA Print Group Pty Ltd, 2008)

Susanna de Vries, Great Pioneer Women of the Outback (Harper Collins, 2005)

Mark Dodd, fie Last Pearling Lugger (Pan Macmillan, Australia, 2011)

Martin Edmond, Battarbee and Namatjira (Giramondo, 2014)

Aji Ellies, fie Pearis of Broome (Copyright Publishing Company Pty Ltd, 2010)

Barry Hill, Broken Song: TGH Strehlow and Aboriginal Possession (Vintage, 2002)

Ion L. Idriess, Forty Fathoms Deep (Angus and Robertson Limited, 1945)

John Lamb, Silent Pearis: Old Japanese Graves în Darwin and the History of Pearling (Bytes On Colours, 2015)

Peter Latz, Bland Moses (IAD Press, 2014)

Carl Strehlow, Die Arandaund Loritja-Stämme în Zentral-Australien (Ed. Städtisches Völkerkunde-Museum Frankfurt

am Main and Moritz Freiherr v. Leonhardi, Vol. 1-5, Frankfurt 1907-1920)

TGH Strehlow, Journey to Horseshoe Bend (Giramondo, 2015)

John G. Withnell, fie Customs and Traditions of the Aboriginal Natives of North Western Australia (Dodo Press, 1901)